TỪ TIỂU MIÊU

CẢNH HỒN

CẢNH HỒN CẢNH HỒNG CẢNH HỒN CẢNH HỒN CẢNH HỒN CẢNH HỒ

CẢNH HỒN CẢNH HỒNG CẢNH HỒN CẢNH HỒN CẢNH HỒN CẢNH HỒN

KEEP OUT DON'T TOUCH

GOCCAYTRENVIAHE.WORDPRESS.COM — NHỮNG NGÀY XANH THÂN ÁI

Cảnh Hồn

Từ Tiểu Miêu

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trinh Thám, Khác
Tác giả: Từ Tiểu Miêu

Số chương: 112 chương + 3 phiên ngoại

Dịch: Những ngày xanh thân ái

Tag: Trinh thám, ngôn tình, HE

Nhân vật chính: Tô Ngôn, Giang Ly

Văn án

Tô Ngôn – người có mật danh "Nhện độc" của đội lính đặc chủng, trong một lần tham gia chiến dịch quân-cảnh ở biên giới đã bỏ mạng. Khi cô tỉnh lại trở thành nữ thực tập sinh trong Cục cảnh sát thành phố Nam Thành.

**

Giang Ly là một cảnh sát hình sự kỳ cựu, không hề có kiên nhẫn để mang theo thực tập sinh, đặc biệt là thể loại nữ thực tập sinh dựa vào gia đình có điều kiện.

Nhưng đội của bọn họ lại bị điều thêm một người vào.

**

Hôm nay đám đàn ông trong đội hình sự trinh sát tụ lại hỏi Giang Ly: Đội

trưởng Giang, sao anh lại thích Tô Ngôn? Cô ấy khỏe như trâu, tay không cũng vật được hổ sao? Cô ấy có thể bắn nát sọ người khác dù cách xa cả cây số sao? Hay cô ấy một tay lái máy bay, dùng chân lái được xe?

Giang Ly mỉm cười ngọt ngào: Dung tục.

Sau đó anh không thèm nói nữa, đến lúc mọi người đều cho rằng anh kết thúc cái đề tài này thì người nào đó bỗng nhiên mở miệng: Cô ấy một tay tách sầu riêng, tay không bổ dưa hấu.

Đám người:... Tại hạ xin thua

Đừng hỏi, chính là đại sảng văn nữ chính

Đêm tối lại hắc ám, cuối cùng sẽ chờ đến bình minh

Tô Ngôn: Tôi xin thề, phục tùng lãnh đạo quốc gia, toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ, không sợ hi sinh, thề sống chết bảo vệ tổ quốc!

Giang Ly: Tôi xin thề, kiên quyết trung thành với quốc gia, phục vụ nhân dân, chấp pháp công chính, thề sống chết bảo vệ tổ quốc!

Nội dung đều là hư cấu, xin đừng nên đưa vào hiện thực, cảm ơn!

Mục lục

- Chương 1: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 1
- Chương 2: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 2
- Chương 3: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 3
- Chương 4: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 4
- Chương 5: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 5
- Chương 6: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 6
- Chương 7: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 7
- Chương 8: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 8
- Chương 9: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 9
- Chương 10: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 10
- Chương 11: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 11
- Chương 12: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 12
- Chương 13: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 13
- Chương 14: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 14
- Chương 15: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 15
- Chương 16: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 16
- Chương 17: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 17
- Chương 18: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 18
- Chương 19: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 19
- Chương 20: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 20
- Chương 20-2: KẾT ÁN 1: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn (Kết)
- Chương 21: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 1
- Chương 22: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 2
- Chương 23: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 3
- Chương 24: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 4
- Chương 25: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 5
- Chương 26: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 6
- Chương 27: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 7
- Chương 28: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 8
- Chương 29: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 9
- Chương 30: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 10
- Chương 31: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 11

- Chương 32: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 12
- Chương 33: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt (Kết) + Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên
- Chương 34: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 2
- Chương 35: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 3
- Chương 36: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 4
- Chương 37: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 5
- Chương 38: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 6
- Chương 39: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 7
- Chương 40: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 8
- Chương 41: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 9
- Chương 42: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 10
- Chương 43: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 11
- Chương 44: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 12 + Mồ chôn đàn ông 1
- Chương 45: Mồ chôn đàn ông 2
- Chương 46: Mồ chôn đàn ông 3
- Chương 47: Mồ chôn đàn ông 4
- Chương 48: Mồ chôn đàn ông 5
- Chương 49: Mồ chôn đàn ông 6
- Chương 50: Mồ chôn đàn ông 7
- Chương 51: Mồ chôn đàn ông 8
- Chương 52: Mồ chôn đàn ông 9
- Chương 53: Mồ chôn đàn ông 10
- Chương 54: Mồ chôn đàn ông 11
- Chương 55: Mồ chôn đàn ông 12
- Chương 56: Mồ chôn đàn ông 13
- Chương 57: Mồ chôn đàn ông (Kết) + Nữ nhân mê hồn án 1
- Chương 58: Nữ nhân mê hồn án 2
- Chương 59: Nữ nhân mê hồn án 3
- Chương 60: Nữ nhân mê hồn án 4
- Chương 61: Nữ nhân mê hồn án 5
- Chương 62: Nữ nhân mê hồn án 6
- Chương 63: Nữ nhân mê hồn án 7
- Chương 64: Nữ nhân mê hồn án 8
- Chương 65: Nữ nhân mê hồn án 9
- Chương 66: Nữ nhân mê hồn án 10

- Chương 67: Nữ nhân mê hồn án 11
- Chương 68: Nữ nhân mê hồn án 12
- Chương 69: Nữ nhân mê hồn án 13
- Chương 70: Nữ nhân mê hồn án 14
- Chương 71: Nữ nhân mê hồn án 15
- Chương 72: Nữ nhân mê hồn án 16
- Chương 73: Nữ nhân mê hồn án 17
- Chương 74: Nữ nhân mê hồn án (Kết) + Vụ án thi thể không đầu 1
- Chương 75: Vụ án thi thể không đầu 2
- Chương 76: Vụ án thi thể không đầu 3
- Chương 77: Vụ án thi thể không đầu 4
- Chương 78: Vụ án thi thể không đầu 5
- Chương 79: Vụ án thi thể không đầu 6
- Chương 80: Vụ án thi thể không đầu 7
- Chương 81: Vụ án thi thể không đầu 8
- Chương 82: Vụ án thi thể không đầu 9
- Chương 83: Vụ án thi thể không đầu 10
- Chương 84: Vụ án thi thể không đầu 11
- Chương 85: Vụ án thi thể không đầu 12
- Chương 86: Vụ án thi thể không đầu 13
- Chương 87: Vụ án thi thể không đầu 14
- Chương 88: Vụ án thi thể không đầu 15
- Chương 89: Vụ án thi thể không đầu 16
- Chương 90: Vụ án thi thể không đầu (Kết) + Hài cốt bên trong công trường 1
- Chương 91: Hài cốt bên trong công trường 2
- Chương 92: Hài cốt bên trong công trường 3
- Chương 93: Hài cốt bên trong công trường 4
- Chương 94: Hài cốt bên trong công trường 5
- Chương 95: Hài cốt bên trong công trường 6
- Chương 96: Hài cốt bên trong công trường 7
- Chương 97: Hài cốt bên trong công trường 8
- Chương 98: Hài cốt bên trong công trường 9
- Chương 99: Hài cốt bên trong công trường (Kết) + Phá Tà 1
- Chương 100: Phá Tà 2
- Chương 101: Phá Tà 3
- Chương 102: Phá Tà 4

- Chương 103: Phá Tà 5
- Chương 104: Phá Tà 6
- Chương 105: Phá Tà 7
- Chương 106: Phá Tà 8
- Chương 107: Phá Tà 9
- Chương 108: Phá Tà 10
- Chương 109: Phá Tà 11
- Chương 110: Phá Tà 12
- Chương 111: Phá Tà 13
- Chương 112: Toàn văn hoàn
- Chương 113: PHIÊN NGOẠI 1: Cầu hôn
- Chương 114: PHIÊN NGOẠI 2: Chuẩn bị kết hôn
- Chương 115: PHIÊN NGOẠI 3: Hôn lễ

Chương 1: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 1

Thôn Đại An tọa lạc ở phía Tây Bắc thành phố Nam Thành, cách xa trung tâm thành phố, nơi này có núi Thanh Thủy, dân phong thuần phác.

Từ trước tới nay buổi tối trong thôn luôn tĩnh lặng, nhưng hôm nay lại có vẻ hơi náo nhiệt. Tiếng tiếng còi cảnh sát đột ngột cắt qua bầu trời đêm, bên dòng suối nhỏ đầu làng rất nhiều người tụ lại, đèn xe cảnh sát cùng đèn xe cứu thương trong đêm tối sáng đến chói mắt. Bên cạnh dòng suối bị chặn ngang bằng các dải phân cách, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt ảm đạm của những người vây quanh.

Cách đây mấy năm trong làng vẫn còn tương đối lạc hậu, những năm gần đây bởi vì Thành phố Nam Thành phát triển mạnh dịch vụ du lịch sản nghiệp ở nông thôn, thôn Đại An lại là khu trồng nho nổi tiếng, nhờ vậy cũng dần dần phát triển.

Mặc dù hiện tại thôn Đại An đa phần là đón khách thành thị đến thăm quan, phong cảnh và con người đều đậm chất nông thôn bình dị, nhưng trên thực tế phần lớn đều rất giàu có, ra vào đều là xe con, nhìn sơ qua không có gì đáng chú ý nhưng gia thế nói ra có thể hù chết người.

Giờ đang là giữa hè không phải mùa nho, nhưng thôn Đại An vốn chưa từng bị ô nhiễm, non xanh nước biếc nên vẫn hấp dẫn không ít du khách đến nghỉ mát. Dù sao qua nhiều năm quy hoạch tốt như vậy, các công trình du lịch trong thôn đã gần hoàn thiện, danh tiếng với du khách bên ngoài rất tốt.

Thái Thành Tể chiếu đèn pin chậm rãi đi đến bãi đá cuội bên bờ sông, ban đêm trên núi hơi lạnh, đá cuội gần mép nước lại trơn ướt.

“Con mẹ nó…” Anh ta dừng bước, hơi lảo đảo về sau rồi thở dài: “Ai cũng nói đời trước nghiệp chướng nhiều thì đời này làm cảnh sát hình sự, tôi nghĩ có lẽ hai kiếp trước tôi nhất định là đại ác nhân danh chấn võ lâm, nên giờ không chỉ phải làm cảnh sát hình sự, còn là đội chuyên án nữa!”

Hạng Dương bên cạnh nhìn thấy gần đó có người dân đứng xem, liền vẫy tay ra hiệu đội kỹ thuật đằng sau đi theo. Ban đêm nhìn không thấy rõ, nhưng vẫn có thể thấy được một bóng người nằm sấp cạnh dòng suối, nửa thân dưới vẫn còn ngâm trong làn nước lạnh buốt.

Bọn họ là đội Chuyên án trực thuộc Đội điều tra hình sự thành phố Nam Thành, thường ngày đều phụ trách đều tra trọng án, những án được thành phố giao xuống hoặc là liên kết phối hợp điều tra với đội khác. Lúc này hai người đang ngáp không ngớt, trước vài ngày vừa mới xử lý xong một vụ cầm dao giết người, đảo mắt liền phải vác tiếp cặp mắt thâm quầng tới thôn Đại An.

Chào hỏi vài người đang trực của đồn công an xong, pháp y Trương Khải Sơn cùng hai đồng nghiệp tiến lên kiểm tra cẩn thận. Thái Thành Tể xoay người nhìn một chút, chỉ thấy chăn che người chết đang hé mở, sắc mặt xám xịt lại có chút xanh ngắt.

Có tiếng khóc đứt quãng bên tai, Thái Thành Tể hỏi một người cảnh sát: “Kia là người nhà của người chết à?” Vừa nói vừa hất cằm về phía người đàn ông đang khóc mặt mũi tèm lem ngoài dải phân cách.

Người cảnh sát kia nhìn thoáng qua, khẽ lắc đầu: “Là bạn trai của người chết, hai người bọn họ cùng đi đến thôn Đại An nghỉ phép.”

Thái Thành Tể như có điều suy nghĩ, Hạng Dương ở một bên bỗng thẳng lưng, hô to một tiếng: “Đội trưởng Giang!”

“Đội trưởng Giang!” Thái Thành Tể cũng nhìn thấy người đàn ông một tay mang găng tay, một tay đang kéo dải phân cách đi, động tác cùng Hạng Dương đều nhịp, sau đó bước đến hai bước chào hỏi: “Đội trưởng Giang, anh về rồi.”

Giang Ly gật đầu xem như chào hỏi hai người, đám người trong đội hình sự trinh sát thấy anh đột nhiên xuất hiện đều có chút kinh ngạc, ngay cả Trương Khải Sơn cũng đang nhíu mày tự hỏi. Anh cao khoảng 1m85, mặc dù mặc quần áo hàng ngày khá rộng rãi nhưng có thể nhìn ra dưới lớp vải đó đều là cơ bắp săn chắc, trên người toát ra cảm giác vô cùng áp bức.

Hai người Thái Thành Tể cùng Hạng Dương lúc này vây quanh Giang Ly, anh một câu tôi một câu đã đem tình huống đại khái nói qua. Thấy anh khẽ nhíu mày quan sát tình huống chung quanh lúc này, Thái Thành Tể thấp giọng hỏi: “Đội trưởng Giang, vụ án của anh bên kia… xong rồi sao?”

Giang Ly là đội trưởng trẻ nhất của đội hình sự trinh sát toàn thành phố Nam Thành, từ lúc bắt đầu tham gia công tác vẫn làm hình sự trinh sát, qua nhiều năm tham gia phá rất nhiều vụ trọng án trong cả nước, lập rất nhiều công lao. Anh thường xuyên bị điều động đến đơn vị khác để hỗ trợ phá án và bắt giữ, đội chuyên án cũng đã quen với việc anh thỉnh thoảng biến mất.

“Thế nào, thế nào?” Hạng Dương cũng hưng phấn theo: “Chắc chắn là giải quyết thuận lợi đúng không? Quân cảnh liên hợp… Đúng là một cuộc chiến hiếm có.” Tuy nói bọn họ cũng có nghe nói một chút, nhưng đối với tình huống thực tế ra sao vẫn không rõ, chẳng qua cảm thấy nếu là quân cảnh liên hợp thống nhất hành động, vậy chắc chắn dễ như trở bàn tay.

Cánh môi mỏng của Giang Ly khẽ mím lại, nếp gấp giữa lông mày lại càng sâu hơn. Hai người Thái Thành Tể thấy thế cũng im bặt, bọn họ và anh là cộng sự nhiều năm hiển nhiên biết nét mặt nghĩa là gì, khó tránh kinh ngạc liếc nhìn nhau, vụ án này lớn đến nỗi chính quyền tỉnh cũng chưa thể giải quyết xong.

Ba người lúc này đang đứng khá gần xe cảnh sát phía ngoài dải phân cách, bọn họ cũng không để ý có một bóng người đứng cạnh xe sau khi nghe thấy vụ ‘Quân cảnh liên hợp’ tại Hạng Dương liền đi mất.

Khi người đó rời khỏi tạo ra vài tiếng động nhỏ, Giang Ly quay đầu nhìn về thân ảnh mảnh khảnh trong đêm tối, lập tức nhíu mày: “Người đó là…”

Dưới ánh đèn xanh đỏ lập lòe, vẫn có thể nhìn ra đối phương là nữ giới, tuy đang khoác trên người một chiếc áo khoác mỏng nhưng cô ấy cũng không thấp, ước chừng cao khoảng 1m65. Khuôn mặt thanh tú chỉ to bằng lòng bàn tay, ánh mắt trong vắt.

“Cô ấy… À!” Thái Thành Tể vươn cổ nhìn qua, nhún vai: “Không phải gần đây đội chúng ta thiếu người sao? Đội trưởng Giang, 2 tháng trước anh bị điều đi, sau đó phía trên thành phố còn thành lập hai tổ chuyên án gì đó nên lại rút đi 2 người. Vài ngày trước Từ phó đầu hói báo cáo lên trên muốn điều động thêm nhân sự, nhưng Cục trưởng không phê duyệt. Cũng không còn cách nào nên chúng tôi mới phải mang theo thực tập sinh đến đây…”

“Thực tập sinh.” Mặt Giang Ly không chút cảm xúc.

Hạng Dương vội vàng nói rõ: “Đội trưởng Giang, anh nói chuyện này với Từ phó đi. Giao cho chúng tôi một thực tập sinh chỉ biết báo cáo. Đội chuyên án chúng ta đâu phải là nơi để báo cáo đâu chứ… Còn nữa, nghe nói cô ấy vừa bị tai nạn xe hơi khá nghiêm trọng, mới về đội được 2 ngày.”

“Đến nói chuyện phiếm đấy à? Làm việc đi!” Giang Ly nói: “Chuyện khác chờ về Cục rồi nói.”

Hai người đương nhiên hiểu được ý tứ của anh, chắc chắn là đội trưởng Giang không muốn thực tập sinh này. Đội chuyên án không khá hơn các đội khác là mấy, không được nghỉ ngơi cũng là chuyện thường ngày. Ra ngoài làm việc vài ngày cũng không phải là không có, điều kiện gian khổ, trai tráng tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng còn chưa chắc chịu đựng nổi chứ đừng nói là một cô gái nhỏ. Cả đội từ trên xuống dưới đều bận rộn ngược xuôi, thực tập sinh mặc kệ nam nữ mọi người lười mang theo.

Thái Thành Tể cùng Hạng Dương cùng đáp lại, nhưng biểu cảm hoàn toàn khác nhau. Thái Thành Tể có chút tiếc nuối lắc đầu, trong Cục anh ta nổi danh là cẩu độc thân vạn năm, bình thường vì công việc quá bận mà có khi cả ngày không gặp được nổi một sinh vật giống cái, khó khăn lắm trong đội mới có được một cô gái vậy mà chưa tới 2 ngày đã bị trả về, ngẫm lại cũng thật tiếc nuối.

Đi được hai bước Giang Ly đột nhiên dừng lại, mở miệng hỏi lần nữa: “Thái Bao*, anh có thể giải thích cho tôi tại sao một cảnh sát không chính thức lại xuất hiện ở hiện trường vụ án không?”

(*) 菜包: bánh bao nhân rau.

Thái Thành Tể sững sờ, vô thức giải thích: “Đội trưởng Giang… Cũng không có quy định là thực tập sinh không được phép xuất hiện…” Nhận ra thần sắc Giang Ly không đúng lắm, anh ta lập tức thẳng người đáp lại: “Vì lúc cảnh sát được báo tin trong cục chỉ có một xe cảnh sát đang đậu, tôi liền hỏi trong phòng có ai biết lái xe van không, Tô Ngôn nói… cô ấy biết.”

Giang Ly nghe đến câu trả lời phía sau thì khóe mắt giật hai lần, sau đó sải bước đi tới cạnh dòng suối.

Hai người bọn Hạng Dương liếc nhau một cái cũng vội đi tìm hiểu tình hình. Nếu chỉ có một người chết, cảnh sát thành phố cũng không cần phải huy động lực lượng đến đây. Vấn đề là đây đã là thi thể thứ hai được phát hiện ở thôn Đại An trong vòng một tháng nay, vì vậy mới được gian cho đội chuyên án của Cục thành phố.

Giang Ly đi tới bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn xung quanh. Pháp y Trương Khải Sơn lúc này đã hoàn thành khám nghiệm tử thi sơ bộ, khuôn mặt tròn trịa có chút tươi cười: “Tôi nghĩ cậu nên được trao giải thưởng nhân viên cần mẫn nhất mới phải, sáng nay vừa nghe lãnh đạo nói cậu sẽ trở về, không nghỉ ngơi gì đã đến đây rồi.”

“Hôm qua tôi đã về lại thành phố Nam Thành rồi, ở nhà ngủ một ngày cũng đến lúc nên vận động xương cốt một chút rồi.” Giang Ly đứng lên quan sát trong chốc lát, khẽ vặn cổ vài cái.

“Người chết lần này tương tự với lần trước. Đều ở độ tuổi khoảng 20, giới tính nữ, tóc dài…” Trương Khải Sơn nói tới chỗ này thì dừng một chút: “Về việc có điểm khác nhau hay không thì phải đợi đến trở về Cục làm thêm một bước kiểm tra thi thể mới có thể xác định được. Về lai lịch của hai nạn nhân, có vẻ như là không giống nhau, một người là dân địa phương, một người là khách du lịch.”

Giang Ly khẽ gật đầu cảm ơn.

Trương Khải Sơn vung tay gọi người nhấc cái xác đã bị ngâm một nửa dưới suối lên đặt vào túi đựng thi thể kéo khóa lại, vì địa hình ở đây không bằng phẳng, phía dưới đều là đá ướt, nên hai người kia phải vác túi đựng thi thể đi ra khỏi hiện trường.

Đột nhiênngười đi phía sau bị trượt chân ngã, người phía trước cũng bị bất ngờ chỉ kịp hô lên một tiếng, túi đựng xác bị rơi xuống. Hai người vẫn chưa buông tay, dây kéo của túi bị căng nên bung ra, thi thể bên trong cũng bị hé ra.

Chuyện bất ngờ xảy ra, bọn người Giang Ly chỉ có thể ngước mắt nhìn, Thái Thành Tể không dám nhìn thẳng, vỗ vỗ đầu mình. Người ban nãy ngã ở chỗ cách Tô Ngôn không xa, anh ta cứ nghĩ cô gái nhỏ này chắc chắn sẽ hét lên hoảng sợ, kinh thiên động địa.

Nhưng cảnh tượng mọi người dự đoán lại không xuất hiện, túi đựng thi thể kia không chạm đất mà được một đôi tay mảnh khảnh vững vàng bắt lấy.

Tô Ngôn mím môi nhìn túi đựng xác trong tay mình, lúc này tóc cùng một cánh tay của người chết đã bị lộ ra ngoài, bàn tay lạnh như băng kia thậm chí còn đang đặt trên vai cô, chỉ cần quay đầu lại một chút là nhìn thấy.

Cô khẽ thở dài một tiếng, cô chậm rãi cúi người đem cái túi mà phải hai người đàn ông trưởng thành cùng nhau khiêng mới nổi đặt xuống đất, nhanh chóng đặt lại cánh tay người chết vào túi rồi kéo khóa lại. Sau đó đưa tay ra phía người vẫn đang ngã dưới đất: “Anh không sao chứ?”

“…” Thái Thành Tể mở to mắt, nhìn về phía Hạng Dương cũng đang trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu mới nặn ra được một câu cảm khái: “Kỳ tài…”

Người này không làm cảnh sát hình sự thật sự là đáng tiếc.

Chương 2: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 2

Lúc hoàn thành xong việc điều tra hiện trường sơ bộ thì đã là nửa đêm, quần chúng vây xem đều đã giải tán, chỉ còn lại một vài người dân cùng lãnh đạo ủy ban thôn.

Thật ra tối nay cũng ít du khách biết chuyện này, bọn họ tới đây là để du lịch thư giãn lại tình cờ gặp phải chuyện như vậy, chắc trong lòng cũng tự nhủ sao mình lại xúi quẩy đến vậy, lại còn là nửa đêm canh ba, người chết có gì đáng xem đâu? Nhưng với người địa phương thì không phải vậy, bọn họ đều đã ở thôn Đại An mấy chục năm, trong làng ngoại trừ việc sinh lão bệnh tử đều rất yên bình. Đừng nói là giết người, chuyện mất trộm một con gà còn hiếm khi xảy ra, bây giờ bỗng nhiên xảy ra án mạng, lại còn là hai vụ liền trong một tháng, thật sự là làm hoảng loạn lòng người.

“Các anh cảnh sát đi thong thả, đi thong thả…” Bí thư thôn Đại An thấy họ sắp trở về cục liền đi theo đến cạnh xe. Ông ta hơn năm mươi tuổi, đầu hói, ăn mặc mộc mạc, vẻ mặt lo lắng nói: “Tôi cũng mong cảnh sát sớm bắt được hung thủ, nếu không tin này truyền ra ngoài thì thôn chúng tôi coi như…”

Người dân đang đứng cách đó không xa nghe vậy cũng thấy lo, mùa du lịch sắp đến rồi, chuyện này nếu không giải quyết sớm nhất định sẽ ảnh hưởng đến khách du lịch năm nay, mà không có du khách thì bọn họ sẽ không kiếm được tiền.

Sau khi Thái Thành Tể trấn an người dân vài câu thì cũng lên xe cảnh sát. Lúc tối khi họ đến thì đội kỹ thuật cũng đi theo, chen chúc trên chiếc xe này, lúc về Giang Ly đã đưa xe của mình cho đội bên kia lái về, nên lúc này trong xe cũng chỉ có Tô Ngôn và ba người bọn họ.

Tô Ngôn tự giác vào ghế lái, Thái Thành Tể ngồi ở ghế phụ lái, xe chạy trên đường quốc lộ không có đèn đường, miệng của anh ta cũng liếng thoắng không ngừng. Tô Ngôn mới được điều tới đội chuyên án hai ngày, bình thường mọi người cũng bận rộn, rốt cuộc cũng có cơ hội tìm hiểu mọi người.

Nhưng phần lớn thời gian đều là Thái Thành Tể một mình thao thao bất tuyệt, trong xe chỉ thỉnh thoảng vang lên giọng nữ nhàn nhạt đáp lại, Hạng Dương ngồi ở hàng sau nghe có chút chán. Anh ta nhìn giang Ly đang nhắm mắt dưỡng thần, lại quay đầu nhìn ra cửa sổ một chút, rốt cục nhịn không được mở miệng: “Tôi nói này em gái, đường này không có giới hạn tốc độ, em lái nhanh một chút cũng không thành vấn đề đâu.” Tốc độ rùa bò này tối đa cũng chỉ có 60km/giờ, xe của đội kỹ thuật đã sớm đi mất từ lâu rồi, đợi đến lúc bọn họ đã quá nửa đêm rồi.

Tô Ngôn mím môi nắm chặt tay lái, một lúc sau mới lên tiếng: “Bên ngoài tối quá, tôi nghĩ lái xe an toàn vẫn là quan trọng nhất.”

“…” Hạng Dương sủng sốt vì câu trả lời ngoài dự liệu này, sau khi lấy lại tinh thần liền nghe thấy Thái Thành Tể không ngừng nịnh nọt phụ họa bảo anh ta là một đại nam nhân lại đi so đo với một cô gái nhỏ, chỉ có thể bực mình bắt chước Giang Ly nhắm mắt lại. Ai bảo anh ta không biết lái xe van chứ, thôi cũng đáng mắng lắm!

Đồng hồ đã chỉ đến 1 giờ sáng, thời gian trôi qua, trong xe cũng yên tĩnh trở lại. Thái Thành Tể dù có nói nhiều cỡ nào cũng không thể chống lại sức mạnh của đồng hồ sinh học, nếu không phải là muốn tạo ấn tượng tốt cho người bên cạnh thì anh ta đã sớm ngủ gục rồi. Hạng Dương phía sau cũng đã sớm ngửa đầu há mồm ngáy vang, bất tỉnh nhân sự.

Giang Ly bỗng mở mắt, qua kính chiếu hậu có thể thấy được nửa mặt của Tô Ngôn ngồi ở ghế lái, sau vài giây anh mới mở miệng: “Dừng phía trước đi, tôi thay cô.” Dù nói thế nào thì cô cũng chỉ là thực tập sinh từ Đại học Cảnh sát điều tới để thực tập. Tuy rằng nói Cục cảnh sát bọn họ trước giờ không lưu tình, không ưu tiên nữ giới, nhưng cũng không nên để người ta vừa được tham gia công tác đã nảy sinh loại cảm xúc ‘tuyệt vọng’ với nghề

này.

Tô Ngôn chớp chớp mắt, một lúc sau mới nhận ra Giang Ly đang nói chuyện với mình. Vốn dĩ cô định nói mình không mệt, nhưng lại chợt nhớ đến điệu bộ ngạc nhiên của người xung quanh khi mình tay không đỡ thi thể, lời đến khóe miệng liền thay đổi: "Được." Nói xong cô bất giác muốn lấy tay trái bấm vào da mình một cái, nhưng kịp phản ứng lại nên đành phải giả vờ vuốt mớ tóc bên tai lại.

Cô không nói lời nào, Giang Ly cũng không phải người thích nói chuyện phiếm, bầu không khí có chút ngượng ngùng. Xe tiếp tục chạy được 2 phút thì đến đường cái, cô mở ra đèn nháy kép lên, đạp phanh chuẩn bị dừng lại. Cô theo thói quen ngước mắt nhìn kính chiếu hậu, nhưng bị đèn của xe sau chiếu loá mắt.

Hạng Dương lúc này mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn ra cửa sổ xem xét, lẩm bẩm: "Tôi còn tưởng đến Cục rồi… Sao lại dừng xe ở đây vậy?"

Giang Ly tháo dây an toàn trên người ra: "Tôi đổi với cô ấy."

"Cũng được, tôi cũng muốn xuống xe đi tiểu." Hạng Dương run rẩy kéo cửa ra. Bình thường đội chuyên án ngày đêm chung đụng đều là đàn ông, nói năng không cần kiêng cử, nhất thời quên mất bây giờ không còn giống ngày xưa.

Thấy hai người ngồi sau đều lần lượt xuống xe, Tô Ngôn cũng chậm rải tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe đổi chỗ với Giang Ly. Ngay lúc cô đưa tay chuẩn bị mở cửa thì xe con phía sau đang lao đến với tốc độ cực nhanh bỗng đột ngột giảm tốc, còn nháy đèn liên tục.

Đồng tử Tô Ngôn hơi co lại vì bị ánh sáng kích thích, cô khẽ nhíu mày, ngay sau đó bên tai truyền đến tiếng gầm rú bất thường của động cơ xe hơi và tiếng ma sát của lốp xe trên mặt đường, trong mũi thậm chí có thể ngửi được mùi khói xe.

"Mau lên xe!" Cô biến sắc hét lớn.

Hạng Dương lúc đó đang định chui vào bụi cỏ để giải quyết, bị tiếng hét của cô doạ một phen, vẫn may Giang Ly phản ứng nhanh, mắt liếc qua chiếc xe hơi kia liền duỗi tay túm lấy Hạng Dương rồi mở cửa ném anh ta vào, sau đó lên xe, đóng cửa lại, tất cả chỉ diễn ra trong chốc lát.

Thái Thành Tể cũng bị đánh thức, quay đầu lại nhìn Hạng Dương đang nhe răng trợn mắt vì bị đụng đầu vào thành xe: “Không phải chứ… Tình huống gì đây…”

Anh ta còn chưa dứt lời thì Tô Ngôn đã trầm mặt nhấn ga, ‘oành’ một tiếng đã lại xe chạy thật nhanh. Thái Thành Tể theo quán tính bị bật ra sau, lưng đập vào thành ghế khiến xương cổ của anh ta có chút đau. Hạng Dương còn thảm hơn, đang chuẩn bị từ dưới ghế ngồi lên đàng hoàng, lúc này trực tiếp đập đầu vào cửa kính, tạo thêm một vết thương mới đối xứng với vết thương lúc nãy.

“Trời ạ, đội trưởng Giang, đây là…” Hạng Dương xoa đầu hé mắt, lúc này mới phát hiện xe bọn họ đang lao nhanh về phía trước, tốc độ gấp đôi tốc độ lúc trước.

Giang Ly lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chiếc xe hơi đang đuổi sát theo họ, càng lúc càng gần.

Thái Thành Tể và Hạng Dương dù không biết chuyện này là thế nào, nhưng hiện tại cũng có thể nhìn ra chiếc xe đằng sau kia đang đuổi theo bọn họ. Hạng Dương lấy tay vỗ vỗ ghế lái: “Em gái, nhanh lên, nếu không bọn chúng theo tới mất!”

Tô Ngôn liếc nhìn tình huống phía sau, lắc đầu: “Chân ga đã đạp hết mức rồi, chiếc xe kia hẳn là đã được cải tiến, tính năng hơn xe hơi thông thường rất nhiều lần, không chạy nổi đâu.”

“Vậy… vậy…” Hạng Dương há mồm nói lắp hồi lâu, cuối cùng nặn ra được một câu: “Hay là chúng ta nhảy xuống xe đi?” Mục tiêu của chúng là chiếc xe van này, nếu xuống xe rồi lẩn trốn sẽ dễ thoát hơn. May mà đội kỹ thuật không ngồi trên xe này, bọn họ là người giữ vật chứng quan trọng,

Nếu không đoán sai, chiếc xe đằng sau kia không chừng có liên quan đến vụ án thôn Đại An kia. Dù sao thì đây cũng là một vụ án nghiêm trọng, tất nhiên không thể loại trừ khả năng có thể xảy ra.

“Ngồi vững.” Tô Ngôn đối với đề nghị ‘Nhảy xuống xe’ này không có bình luận, giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, không nghe ra chút căng thẳng nào, nhưng dưới chân bỗng đạp phanh, tay lưu loát xoay vô lăng, nhanh chóng đánh xe vài vòng.

Kít ——

Lốp xe và nhựa đường ma sát dữ dội, chiếc xe đang lao nhanh đột nhiên như con rồng đảo đuôi, quay đầu đối diên với chiếc xe hơi đuổi theo kia, sau đó là tiếng đạp chân ga, lập tức lao đi theo hướng ngược lại.

Người trong xe kia hiển nhiên không ngờ tới chuyện này, tới khi phản ứng được thì vội quay đầu lại, nhưng kỹ thuật quay xe khá kém.

Dù Thái Thành Tể vẫn thắt dây an toàn nhưng trong lúc nhất thời vẫn bị bất ngờ, Hạng Dương càng thảm hơn, lại bị ngã xuống gầm ghế sau. Nhìn hình tượng hiện tại của anh ta thật đáng xấu hổ, chỉ cầu không bị thương thêm lần nào nữa.

Giang Ly trong lúc phanh gấp đã phản ứng cực nhanh, chỉ là khi nhìn về phía ghế lái, ánh mắt anh có phần hơi thăm dò.

Tô Ngôn thành công tạo khoảng cách với chiếc xe kia, nhưng vì tính năng hai chiếc xe quá chênh lệch nên cô chỉ có thể chạy hết tốc độ trên đường cái.

Hạng Dương lặng lẽ xiết chặt thành ghế của Thái Thành Tể cảm thán, trong tiếng động cơ xe van cầu nguyện cho mình an toàn. Từ góc độ này anh ta ngước lên có thể thấy một nửa bóng lưng của Tô Ngôn trên ghế dựa.

Bên tai văng vẳng tiếng đối phương mềm mại nói: “Tôi nghĩ lái xe an toàn vẫn là quan trọng nhất.”

Ai là người nói câu đó chứ?

Miệng lưỡi nữ nhân đúng là lừa người mà.

Ha ha.

Chương 3: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 3

“A… A!” Thái Thành Tể nhìn thấy một chiếc xe tải từ phía sau vượt lên ngang hàng, sợ hãi co rúm lại rồi hét lên.

Tô Ngôn bị tiếng hét của anh ta làm cho nhức tai, cùng với tiếng còi xe tải, cô nhanh chóng đảo tay lái, khó khăn lắm mới lướt qua được xe tải kia.

Thái Thành Tể, người đã thành công cảm nhận được ‘Sống sót sau đại họa’ là loại tư vị gì cảm thấy mình bắp chân đang run lẩy bẩy. Anh ta quay đầu lại nhìn thoáng qua chiếc xe đằng sau, sau đó quay người lại, ngữ khí mơ hồ: “Tôi nói này em gái, chúng ta thương lượng… một chút!”

Trước khi anh ta dứt lời, xe đã quay lại con đường ban đầu, Tô Ngôn bình tĩnh nhìn người ở ghế phụ lái: “Anh Thái, anh vừa nói gì?”

Thái Thành Tể nắm chặt dây an toàn, hồi lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Đúng lúc này, chiếc xe phía sau lại đột ngột tăng tốc, tiếng gầm rú vang vọng bầu trời đêm, Tô Ngôn thậm chí có thể nhìn thấy đuôi khói xe qua kính chiếu hậu. Cô cau mày, nói rất nhanh: “Không thể tiếp tục như vậy được nữa…” Vừa nói cô vừa liếc đồng hồ: “Anh Thái, bật điều hướng giúp tôi.”

“… Được…” Thái Thành Tể lúc này đầu óc như chết lặng, chỉ có thể vô thức làm theo mệnh lệnh, lấy điện thoại ra mở APP định vị sau đó đưa cho cô.

Tô Ngôn một tay nhận lấy điện thoại, liếc nhìn chấm nhỏ màu xanh định vị

nơi bọn họ đang ở, sau đó dùng ngón tay phóng to rồi lại thu nhỏ bản đồ, lặp lại mấy lần như thế, ném điện thoại di động trả lại Thái Thành Tể.

“Em gái…” Hạng Dương hé mắt, lại quay sang Giang Ly đang âm thầm quan sát tình hình phía sau: “Đội trưởng Giang… Hay là hai ngươi tìm cơ hội đổi chỗ đi, cũng không thể lấy mạng sống của bốn người chúng ta ra đùa giỡn được…” Anh ta tin tưởng Giang Ly vì sau nhiều năm cộng tác ăn ý, anh ta cũng biết được năng lực của đối phương. Còn đối với cô gái nhỏ mới tới hai ngày này, anh ta điên mới có thể yên tâm giao mạng sống cho cô ấy.

“Không kịp nữa rồi.” Giang Ly đáp.

Một giây sau, chiếc xe cảnh sát đã chui vào một con đường rất hẹp bên cạnh đường cái. Dù là Giang Ly đã chuẩn bị đầy đủ nhưng lưng vẫn bị đập mạnh vào cửa xe, truyền đến một cảm giác đau đớn.

Xung quanh rơi vào bóng tối vì Tô Ngôn đã đưa tay tắt đèn xe.

Đáy mắt Giang Ly hiện lên một tia hiểu rõ, nói không sợ là giả, khó mà tin được một sinh viên còn chưa tốt nghiệp lại có đầu óc nhanh nhạy đến vậy.

“Không phải… Như thế này thật sự rất nguy hiểm…” Thái Thành Tể trợn tròn mắt nhìn ra cửa sổ, mọi thứ đều là một mảng đen kịch nhìn không thấy được gì, khiến người ta cảm thấy thật mù mịt. Đằng trước không biết là bãi đất trống hay một ngôi làng nào đó, nếu đột nhiên có người lao ra mà không kịp phanh lại thì chẳng phải sẽ chết người?

Tô Ngôn mím chặt môi ngăn tiếng thở dài lại, tâm lý huấn luyện của đặc công thường ngày rất nghiêm khắc, cô cũng không để ý đến sự ghét bỏ của hai người kia. Cô đều hiểu hết suy nghĩ của họ, nhưng không hiểu sao trong lòng cô nảy sinh ra một trò đùa ác ý. Sau khi tính toán thời gian và ghi nhớ địa hình bản đồ trong đầu, cô đạp phanh để giảm tốc độ xe lại. Sau khi Thái Thành Tể hét lên một tiếng, cô một lần nữa lái xe lao ra, quay đuôi và rẽ vào một con đường khác.

Cứ như thế lặp lại mấy lần, thấy Thái Thành Tể đã muốn hồn lìa khỏi xác,

Hạng Dương cũng lăn qua lăn lại như một quả bóng, cô cuối cùng cũng hả dạ một chút, không cố ý đi chậm nữa, nhanh chóng bỏ lại chiếc xe kia đằng sau.

Lúc xe van trở lại đường cái một lần nữa, Thái Thành Tể cơ hồ muốn khóc lên trong ánh đèn đường sáng rực.

Tô Ngôn chỉnh lại kính chiếu hậu, sau đó mở đèn xe, tăng tốc về phía nội thành. Khoảng hơn nửa giờ sau xe đã vào thành phố, trên đường xe cũng nhiều hơn rất nhiều, Thái Thành Tể và Hạng Dương thở phào một hơi. Ngay cả Giang Ly cũng đang căng cứng cơ thể cuối cùng cũng thả lỏng ra. Dù sao thì đến người dân địa phương trong tình huống tối đen như vừa nãy cũng phải chịu thua, huống hồ gì là chiếc xe cồng kềnh này.

“Mẹ kiếp, chuyện gì thế này…” Thái Thành Tể đưa tay vuốt gáy, toát mồ hôi lạnh ngắt.

Hạng Dương cuối cùng cũng có thể vững vững vàng vàng ngồi trên ghế, đeo dây an toàn rồi nghiến răng nghiến lợi nói: “Đội trưởng Giang, tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan tới vụ án thôn Đại An, lúc hỏi thông tin tôi đã cảm thấy mấy người trong uỷ ban kia mắt đảo láo liên, không giống người tốt gì, thôn bọn họ nhất định có gì đó mờ ám!” Nói tới đây anh ta hừ lạnh một tiếng: “Ông đây tối nay đại nạn không chết, nhất định lột da chó bọn kia xuống hết!”

Thái Thành Tể cũng phụ họa theo, nóimay mà đội kỹ thuật đi trước, nếu không đổi lại họ là người bị đuổi theo thì hậu quả quả thật không dám tưởng tượng.

Giang Ly nghe vậy không nói gì, nhưng nét mặt vẫn chưa thả lỏng, lộ vẻ đầy trầm tư. Tô Ngôn lúc này càng không phát biểu ý kiến gì, nhưng cô luôn quan sát biểu cảm của Giang Ly ẩn trong bóng tối, dáng vẻ trầm ngâm thật sự khiến cô nhìn ra chút manh mối.

Rõ ràng trong lòng đội trưởng Giang này không nghĩ giống như bọn Hạng Dương.

Trong tiếng chửi rủa, cuối cùng xe cũng về đến Cục cảnh sát thành phố. Thái Thành Tể là người đầu tiên nhảy xuống để kiểm tra tình trạng xe, tức giận dậm chân: “Mẹ kiếp, tôi sẽ bắt đội kỹ thuật điều tra xuyên đêm, đem đám khốn kiếp kia đạp dưới chân!”

“Thái ca, chưa chắc là người của thôn Đại An… Chiếc xe hơi kia đã trải qua cải tiến đặc biệt, lúc nãy còn va chạm với xe chúng ta…” Tô Ngôn cúi người sờ lên vết xước trên hông xe, trên bề mặt còn có một ít sơn của chiếc xe đó dính lại: “Chiếc xe kia bất luận từ tính năng hay cấu tạo đều tương đối giống với tiêu chuẩn quân đội, thôn Đại An e là không có năng lực như thế đâu… Đương nhiên, tôi cũng không nói thôn Đại An hoàn toàn vô tội.” Cô nói xong vội vàng bổ sung thêm một câu.

“Quân dụng?” Hạng Dương hơi sửng sốt, ngẩng đầu dò xét cô: “Em sao có thể nhìn ra?”

Tô Ngôn cúi đầu đáp: “Sở thích cá nhân.” Cô sở dĩ mạo hiểm nói ra cũng là vì muốn thăm dò phản ứng của Giang Ly. Sau khi kết hợp tất cả các tin tức quan sát được hôm nay, cô có một dự cảm mãnh liệt. Thời gian trước Giang Ly tham gia cái gọi là ‘Quân cảnh liên hợp hành động’, đó cũng có thể là chiến dịch ‘Phá Tà’ đã khiến cô bỏ mạng. Nếu đúng là vậy thì chiếc xe hơi kia liền có thể giải thích được. Thủ lĩnh nhóm tội phạm xuyên biên giới ‘Phá Tà’ kia vẫn chưa đền tội, đương nhiên hắn ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bất cứ ai trong đội cảnh sát.

Giang Ly híp mắt nhìn chằm chằm đỉnh đầu Tô Ngôn hồi lâu, cuối cùng mới nhàn nhạt mở miệng: “Đêm nay vất vả rồi, cô về nhà nghỉ ngơi trước đi, ngày mai cũng không cần đi làm, coi như cho cô nghỉ ngơi sau khi tăng ca vậy.” Không hề nhắc tới chuyện vừa xảy ra.

Tô Ngôn khẽ gật đầu, xoay người đi tới chiếc xe màu vàng tươi bóng loáng, thoáng chốc đã tăng tốc đi mất.

Hạng Dương nhìn theo ánh đèn xe dần xa kia, thở dài: “Điều kiện gia đình tốt như vậy, không làm cảnh sát thì làm gì cũng được mà. Sao lại… Bánh bao nhân rau, anh có cảm thấy cô bé này có chút kì lạ không?” Bọn trộm xe đều có tay nghề lái xe chuyên nghiệp, phương diện này bọn họ đều rất quen

thuộc.

Thái Thành Tể lại không cảm thấy kỳ quái, nhún vai: “Anh không nhớ lúc cô ấy vừa tới cục thành phố thực tập, tất cả mọi người ngầm bàn luận, bối cảnh không đơn giản…” Nhưng tất cả dù thế nào cũng là tin đồn vô căn cứ. Những đứa trẻ có xuất thân tốt thường hiểu biết hơn người khác một chút, cũng không phải vấn đề gì to tát.

“Điều tôi tò mò hơn là cô gái này không phải nói mới bị tai nạn xe sao, nhìn dáng vẻ lúc lái xe không hề có chút bóng ma tâm lý, thật ngầu.” anh ta tiếp tục cảm thán.

“Đi thôi.” Giang Ly mở miệng cắt ngang hai người đang nói chuyện phiếm, xua tay: “Mau về ký túc xá ngủ một giấc đi, ngày mai còn có việc.”

…

Sáng sớm hôm sau Giang Ly dẫn theo hai người đang chật vật bò dậy từ ký túc xá, trước tiên đến nhà ăn mua một cái bánh mì lớn, sau đó vừa ăn vừa đi bộ đến văn phòng.

“Đợi lát nữa tôi sẽ đi đội kỹ thuật bên kia xem có kết quả gì không, không chừng họ đã ở lại suốt đêm…” Thái Thành Tể vừa đẩy cửa bước vào, quay đầu lại nói chuyện với Hạng Dương đang ở sau lưng, còn Giang Ly đã một mình đến văn phòng Cục trưởng báo cáo. Tuy nhiên, sau khi cả hai bước vào cửa thì sửng sốt khi thấy có người đang cầm bình nước tưới cho chậu cây bên cửa sổ.

“Đội trưởng Giang không cho em nghỉ ngơi à?” Hạng Dương hơi giật mình: “Còn nữa, con gái các em không thể phải sợ thức đêm sẽ bị thâm quầng mắt sao…”

“Ở nhà cũng không ngủ được, không bằng đi làm cho rồi.” Tô Ngôn thoáng có chút câu nệ.

Chuyện khác không nói đến, thái độ làm việc như thế này khiến hai người bọn họ không khỏi có chút tán thưởng, cũng không nói gì nữa. Mấy phút

sau Thái Thành Tể đi qua đội kỹ thuật nhưng bên kia cũng không có thu hoạch gì, anh ta liền trở về đội chuyên án bên này, chuẩn bị xuất phát đi đến thôn Đại An để điều tra kỹ hơn.

Thái Thành Tể gọi thêm ba người nữa cùng đi, quay lại thấy Tô Ngôn ngồi bên cạnh bàn đang ngẩn người, ma xui quỷ khiến sao anh ta lại nói: “Tô Ngôn, em cũng đi theo đi.”

Hạng Dương ra vẻ không thể tin nổi, chuyến này đi tổng cộng có sáu người, phải đi bằng chiếc xe van kia. Xe van đều phải lên số thủ công, lại chưa biết chừng tối nay lại gặp loại chuyện như tối hôm qua, thật ra thì trong đội chuyên án cũng không ai có kỹ năng lái xe thượng thừa được như cô bé này. Cuối cùng Hạng Dương cũng đồng ý.

Chỉ một đêm mà thực tập sinh này đã thành công tạo được niềm tin trong lòng hai người.

Bọn họ tới thôn Đại An vào lúc 10 giờ sáng, sau khi liên hệ qua vị bí thư kia thì hẹn gặp ở Ủy ban thôn. Không ít người đến để phối hợp điều tra, xem ra người dân ở đây cũng biết suy nghĩ vì cho lợi ích bản thân, thiết nghĩ phải nhanh phá được án để còn khôi phục lại du lịch trong thôn. Các du khách tối qua sau khi biết được có người chết, rất nhiều người đã sợ hãi bỏ về trong đêm, sáng nay cũng nhiều người bỏ về. Sự việc này đã lên tin tức buổi sáng, du khách giảm mạnh cũng là điều có thể đoán trước.

Bí thư thôn tên là Bùi An, sinh ra lớn lên đều ở thôn Đại An, bận rộn tập hợp người dân phối hợp điều tra, quả thật là người có trách nhiệm.

Tô Ngôn vốn chỉ đứng sau lắng lặng nhìn họ người Thái Thành Tể làm việc nghiêm túc học hỏi, bỗng phát hiện ra phía cửa sổ gần cửa ra vào có bóng người lấp ló. Cô đi tới xem thử một chút, thì ra là một cô gái trẻ khoảng chừng hai mươi tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, vẻ mặt bối rối. Lúc này đối phương đang nghịch ngón tay mình, có vẻ hơi bất an, đưa lưng về phía cô.

Trong đầu cô nhanh chóng hiện lên hình ảnh đêm hôm qua, bởi vì lúc đó quá tối lại quá nhiều người nên Tô Ngôn quan sát cũng không rõ lắm, nhưng cũng có chút ấn tượng với cô gái này. Tối hôm qua cô gái này đi theo

Bùi An, còn gọi Bùi An là ba.

“Xin hỏi… Cô muốn vào sao?” Cô nhìn qua thấy đối phương không phát hiện ra mình liền lên tiếng.

Không ngờ cô gái kia bị giật mình vội vàng quay lại nhìn cô, sau đó cúi gằm mặt xuống, dùng sức lắc đầu: “Không… Tôi chỉ đến tìm ba tôi một chút thôi.” Nói xong liền bỏ đi.

Tô Ngôn cũng không đuổi theo, chỉ thấy bóng dáng mặc quần jeans xanh nhạt từ từ mất dạng.

Chương 4: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 4

Bọn họ ở thôn Đại An tới bữa trưa thì giải quyết qua loa, ăn vội để còn tổng hợp lời khai của các nhân chứng lại, đến lúc làm xong đã chạng vạng tối, mặt trời vàng rực bị núi Thanh Sơn cách đó không xa che khuất một nửa, cảnh sắc khiến tinh thần người ta bất giác trở nên thanh thản.

Khi họ trở về Cục đã là 7 giờ tối, đội chuyên án ngay lập tức tổ chức một cuộc họp về vụ giết người hàng loạt ở thôn Đại An. Đội kỹ thuật đứng lên phát biểu trước, họ đã nắm được khá nhiều vật chứng cùng với tài liệu quan trọng được giao nộp lại, tại hiện trường tối qua cũng có phát hiện chứng cứ, nhưng cũng chưa có phương hướng nào rõ ràng. Dòng nước trong suối chảy khá mạnh nên đá cuội trên bờ cũng không có khả năng lưu lại dấu chân hung thủ.

Phương Giai Mậu của đội kỹ thuật lần lượt gửi ảnh chụp vật chứng cho mọi người, tất nhiên là Tô Ngôn không có. Cô có thể tham gia cuộc họp này xem như là Thái Thành Tể báo đáp vì đã giúp đỡ lái xe cả ngày hôm nay, Hạng Dương cũng không nói gì thêm. Có thể là hai người bọn họ đều cảm thấy thái độ cô cũng khá đứng đắn, cũng không phải vô dụng như tưởng tượng nên cũng đồng ý cho cô ở lại đội chuyên án một khoảng thời gian. Đáng ngạc nhiên là Giang Ly cũng không phản đối, mặc dù hơi nhíu mày một chút nhưng không bắt cô về nhà nữa.

Mọi người đều ngồi trên ghế, nhíu mày nhìn ảnh chụp vật chứng, Giang Ly thì dựa vào cái bàn gần bảng trắng ở giữa phòng, cũng chính là vị trí Tô Ngôn tạm thời đang ngồi. Cô giơ tay lên sờ lên gáy, hơi nhìn hướng về tờ giấy trong tay anh.

Giang Ly đã nhìn ra hành động của người ngồi sau lưng mình, tay anh hơi

khẽ động nhưng chớp mắt đã trở lại bình thường, không để ý tới thực tập sinh kia nữa, nhưng cũng không cho cô nhìn lén nữa. Anh vốn nghĩ hôm nay sẽ đi tìm Từ phó bàn lại chuyện này vậy mà lại quên mất, đành phải đợi hôm khác vậy. Thật sự là anh không thích mang theo thực tập sinh, anh không dư sức để ý giải quyết những vấn đề nhỏ nhặt. Dù sao thì cô gái này cũng không gây rối mà chỉ lặng lẽ học hỏi, anh cũng không có gì để bắt bẻ.

“Anh Trương, anh nói tiếp đi.” Giang Ly lật tài liệu xem qua, ngẩng đầu nhìn pháp y Trương Khải Sơn nói.

Trương Khải Sơn kết nối máy tính xách tay với màn hình rồi chiếu những bức ảnh từ quá trình khám nghiệm tử thi: “Nạn nhân Nghê Duyệt, 24 tuổi, nguyên nhân chết là do một lượng lớn không khí tràn vào vào tĩnh mạch dẫn đến tắc mạch máu mà chết, chúng tôi cũng đã phát hiện có lỗ kim trên cánh tay người chết. Nạn nhân trước khi chết bị đánh mạnh sau gáy, có lẽ sau cú đánh đó cô ấy đã ngất đi.”

“Ngoài ra sau khi khám nghiệm thi thể cho thấy rằng người chết trong vụ này giống với nạn nhân Chung Ngọc ở vụ trước về giới tính và độ tuổi, chiều cao chênh lệch khoảng 2 cm, đều để tóc dài. Đang tiến hành xét nghiệm ma túy, trước mắt vẫn chưa có kết quả.”

“Đây là báo cáo chi tiết.” Trương Khải Sơn ra hiệu trợ lý phát báo cáo nghiệm thi cho mọi người.

Sau vài phút, Giang Ly ngẩng đầu liếc Thái Thành Tể một cái, đối phương hiểu ý đứng người lên đi đến trước bảng trắng: “Nghê Duyệt là nghiên cứu sinh đang học tại Đại học sư phạm Thành phố Nam Thành, cô ấy vốn hẹn bạn trai cuối tuần nghỉ phép thì đi thôn Đại An. Hai người hôm qua tới thôn lúc 9 giờ sáng, sau khi nhận phòng trọ đã đặt trước đã đến suối Thanh Thủy du sơn ngoạn thủy trên bè trúc. Khoảng 12 giờ, hai người trở về khu nông trại ăn cơm, sau bữa ăn về phòng ngủ trưa, lúc tên bạn trai Hà Minh dậy đã gần 4 giờ chiều, Nghệ Duyệt đã không còn trong phòng lúc đó.”

Thái Thành Tể nói sơ qua về các sự việc đã phát sinh, sau đó vẽ các mốc thời gian lên bảng trắng: “Hà Minh gọi điện thoại cho bạn gái không được, đi hỏi thăm người trong nhà trọ cũng không ai để ý Nghê Duyệt đã đi đâu.

Hà Mình đi một vòng quanh thôn Đại An không tìm được người, cuối cùng phải nhờ ông chủ nhà trọ giúp đỡ tìm người. Khoảng hơn 5 giờ chiều thì họ đi qua suối Thanh Thủy xem thử cũng không thấy Nghê Duyệt ở đó."

"Lúc đồn công an địa phương nhận được tin báo mất tích là hơn 5 giờ rưỡi, hơn mười phút sau đã cảnh sát tới thôn Đại An tìm hiểu tình huống đồng thời tích cực hỗ trợ tìm người nhưng không có kết quả. Đến 8 giờ đêm, có mấy du khách lẻn ra bên cạnh suối Thanh Thủy, vốn định mở tiệc nướng ở đó, không ngờ phát hiện xác nạn nhân bị ngâm dưới suối nên mới hoảng hốt báo cảnh sát."

Sau khi phân tích vụ án xong, Thái Thành Tể cài nắp bút lại, nhíu mày nhìn phía Hạng Dương.

Hạng Dương ngồi tại chỗ mình nói tiếp: "Tôi đã hỏi Hà Minh và ông chủ nhà trọ kỹ hơn, từ khoảng 4 giờ chiều cho tới khi tìm thấy thi thể, trong làng vẫn luôn tấp nập du khách, còn có người dân và cảnh sát phụ giúp tìm người. Tuy vậy thi thể của người bị hại vẫn bị giấu đi khéo léo ở một vị trí dễ thấy bên suối Thanh Thủy, cách nơi bọn họ tìm lúc đầu vẻn vẹn chưa đến 500m."

"Vì vậy theo suy đoán, hung thủ nhất định hết sức quen thuộc với địa hình thôn Đại An."

Giang Ly nghe hai người trình bày xong thì khẽ gật đầu, hơi trầm ngâm một lúc rồi nói: "Thôn Đại An là địa điểm tương đối phát triển ngành du lịch, mặc dù nhìn qua có chút lạc hậu nhưng trên thực tế chỉ là mánh lới đánh vào tâm lý du khách thành thị. Chỗ trọ nạn nhân ở nhất định có camera, tối qua tôi quan sát một chút thấy trong làng cũng có rất nhiều camera giám sát, bên cạnh suối Thanh Thủy cũng có."

Thái Thành Tể: "Hôm nay chúng tôi đã hỏi qua chuyện đó rồi, định copy tất cả video giám sát về chỉ tiếc là… camera ở chỗ suối Thanh Thủy cách đây 2 tháng đã bị hư, thôn cũng không kịp sửa chữa."

"À…" Giang Ly nhếch khóe miệng khẽ cười, có vẻ như chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của anh: "Ngày mai bắt đầu kiểm tra lại toàn bộ video đã

copy lại, cũng xem luôn những hình ảnh của vụ án trước được Đội điều tra hình sự huyện chuyển qua, cố gắng tìm ra phạm vi của hai nạn nhân.” Con người không phải ma quỷ, không thể đến rồi đi mà không để lại dấu vết được.

“Vâng.” Mọi người đồng thanh đáp lại.

“Có lẽ hôm qua có vài du khách đã thấy chút manh mối nhỏ, nhưng e sợ án mạng nên họ đã vội vàng đi mất. Sáng mai tôi sẽ nhờ sự trợ giúp của truyền thông để thu thập manh mối liên quan.” Giang Ly nói đến đây lại cúi đầu nhìn tài liệu trong tay: “Còn nữa, Tiểu Phương.”

Phương Giai Mậu bước lên cạnh anh, ngón tay thon dài của Giang Ly chỉ vào 1 trong 2 tấm hình trên đó: “Thời điểm phát hiện ra hai nạn nhân, họ có mặc quần áo không?”

“Có.”

“Tìm lại hai bộ quần áo đó để điều tra thêm, mặt khác Thái Bao… Sáng mai anh đi xác nhận lại với Hà Minh một chút, trước khi Nghê Duyệt mất tích có đúng là mặc áo sơ mi màu vàng và chiếc váy này không.”

Thái Thành Tể gật đầu.

Tiếp đó mọi người thảo thuận về trường hợp hai vụ án mạng và nêu lên ý kiến của bản thân, lúc cuộc họp kết thúc cũng đã gần 10 giờ. Giang Ly cất tài liệu, xoay người nói: “Thời gian không còn sớm, mọi người nghỉ ngơi trước đi, ngày mai sẽ có rất nhiều việc.”

“Vâng…”

“Tạm biệt đội trưởng Giang…”

“Về nhà ngủ sớm đi.”

Mọi người dọn dẹp sạch sẽ xong lần lượt ra về, lúc Phương Giai Mậu đi ngang qua chỗ Tô Ngôn, cô bỗng nhiên đứng dậy, hai người cứ thế vô tình

đụng vào nhau.

“Anh Phương, xin lỗi!” Lỗ tai Tô Ngôn đỏ bừng, tựa hồ hơi xấu hồ vì đụng phải người khác, vội vàng ngồi xuống đi giúp anh ta nhặt lại ảnh chụp và tài liệu bị rơi tán loạn trên đất.

Phương Giai Mậu nhìn bộ dáng cô hoảng hốt như vậy thấy có chút buồn cười, cũng cúi người xuống nhặt, mở miệng an ủi: “Không có gì đâu, tôi cũng đâu phải lão đại, đụng một cái tôi cũng không đánh em đâu.”

“Là tôi quá hấp tấp… A?” Tô Ngôn cầm lấy hai tấm hình trên mặt đất, chính là hai bộ quần áo người bị hại mặc trên người mà ban nãy Giang Ly bảo Phương Giai Mậu điều tra thêm: “Chiếc áo sơ mi này thật sự khá đẹp, chỉ là phần cầu vai có vẻ không hợp thời lắm. Cũng có thể là phong cách thời trang này gần đây đã hot trở lại.” Ngón trỏ của cô chỉ vào chiếc áo sơ mi tinh tế đẹp mắt của Nghê Duyệt, cười cảm thán.

Mắt Phương Giai Mậu bỗng sáng lên: “Em còn có nghiên cứu về thời trang à?”

“Không phải.” Tô Ngôn đứng dậy, đem tấm ảnh cầm trong tay đưa trả lại cho đối phương: “Mẹ tôi lúc còn trẻ ăn mặc khá thời thượng, lại thích sưu tầm, Trong nhà chúng tôi có hai tủ quần áo lớn đều là đồ của bà ấy lúc trẻ. Phần vai áo và cổ của chiếc áo sơ mi này thiết kế khá đẹp, nhưng đây là kiểu dáng hồi thập niên 90, chẳng lẽ lại hiện tại lại phổ biến lại sao? Nếu vậy thì đống quần áo ở nhà của mẹ tôi có cơ hội mang ra mặc rồi.”

“Vậy sao…” Phương Giai Mậu như nghĩ ra được một ý mới, đúng là hai bộ quần áo này không giống với phong cách ăn mặc của giới trẻ bây giờ chút nào. Lúc nạn nhân đầu tiên là Chung Ngọc được phát hiện, rõ ràng phía cảnh sát không hề chú ý đến điểm này, vì cô ấy xuất thân từ nông thôn nên dù có mặc chiếc váy hoa màu đỏ nhạt có chút quê mùa kia cũng coi như hợp lý. Ở nhà nạn nhân chỉ có một người ông bị đãng trí, bố và mẹ thì đi làm bên ngoài, họ cũng không biết được bộ đồ này có phải của Chung Ngọc hay không.

Nghĩ tới đó anh lại không kìm lòng được muốn kiểm chứng ngay, trong

lòng thầm khen đội trưởng Giang tinh mắt, sau đó ném cho Tô Ngôn một câu ‘Cảm ơn’ rồi vội vàng rời khỏi văn phòng.

Tô Ngôn không tự nhiên sờ sờ chóp mũi, thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên nói dối thật mệt, trước kia trong tiểu đội Sói hoang cô còn thường xuyên chế giễu bọn họ không biết thảo mai, nay mới hiểu được nói dối cũng là cần một cảnh giới nhất định.

“Tô Ngôn.” Sau lưng bỗng truyền đến một giọng nam trầm thấp nghe rấtêm tai.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Giang Ly đang đứng tựa vào khung cửa từ lúc nào, đôi mắt đen láy như có tia dò xét, nhưng nhìn kỹ lại dường như không có.

“Vâng, đội trưởng Giang.” Cô đáp.

Giang Ly nhìn chằm chằm cô khoảng 2 giây, sau đó mới mở miệng: “Sáng mai Thái Thành Tể ở lại đội để kiểm tra video giám sát, cô và Hạng Dương đi với tôi tới thôn Đại An.”

Tô Ngôn cụp mắt: “Được, đội trưởng Giang.”

Chương 5: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau chưa đến 8 giờ Giang Ly đã cùng hai người Tô Ngôn và Hạng Dương xuất phát. Sau khi đến thôn Đại An, Giang Ly không có ý định đến Ủy ban thôn mà đi thẳng đến nhà trọ nơi nạn nhân thứ hai Nghê Duyệt và bạn trai đã đặt phòng.

Một chiếc xe SUV màu đen bỗng dừng lại trước tấm biển hiệu "Sunny Farmhouse*" màu đỏ tía trước cửa, mang theo một trận bụi đất. Ba người xuống xe bước vào, khoảng sân trước hơi nhỏ được phủ bê tông thô, nông trại này có hai tầng, tổng cộng có khoảng 6, 7 gian trọ, đối diện còn có một gian bếp và phòng ăn.

(*) Mình không biết dịch ra tiếng Việt thế nào nên để tiếng Anh vậy ^^ Đại khái đây là loại hình cho thuê phòng kết hợp với tham quan trang trại, nhà trọ xây dựng trong trang trại.

Phía trên sân treo một tấm bạt màu xanh để che nắng, trong góc tường trưng một vài bể kính đơn giản nuôi các loại cá địa phương của thôn Đại An. Lúc này dưới tấm mái che có một người đàn ông mặc áo ba lỗ trắng, quần đùi ngắn củn cỡn đang phe phẩy quạt trên cái ghế tựa bằng nhựa. Bộ dạng ông ta gầy xọp, lưng hơi gù, nhìn dáng vẻ cũng đã ngoài 50, mái tóc cũng không còn được như thời trẻ nữa mà lấm tấm vài sợi tóc bạc.

"Ông chủ Triệu, đang ngồi hóng mát hả?" Hạng Dương bước lên chào trước, anh đã gặp ông 2 lần, cũng xem như là người quen.

Triệu Dũng nghe thấy liền quay đầu lại nhìn, đứng lên vỗ vỗ cái quạt lên đùi đuổi ruồi xung quanh người mình, nói: ” Cảnh sát Hạng lại đến rồi.”

“Tôi còn vài điều muốn xác nhận với ông về chuyện hôm đó, phiền ông chủ dành thời gian ra phối hợp điều tra một chút được không?”

Ông chủ Triệu thở dài khoát tay: “Anh xem tôi hiện giờ bận rộn chỗ nào chứ? Ở đây bây giờ ngoài người trong nhà ra thì chỉ có ruồi muỗi, gặp chuyện ầm ĩ như thế du khách nào dám tới đây ở nữa!”

Lúc này rèm cửa phòng bếp bị xốc lên, một người phụ nữ trạc tuổi 50 bên trong đi ra, dùng phương ngữ của thôn Đại An nói hai câu, có lẽ hỏi bọn Tô Ngôn là ai. Sau khi biết thân phận của 3 người, bà ta bĩu môi có chút khinh thường, lẩm bẩm vài câu sau đó lại quay vào phòng bếp.

Những lời lẩm bẩm kia chẳng qua cũng là than thở rằng người chết không liên quan gì đến nhà trọ bọn họ, vậy mà cảnh sát cũng đến tìm, toàn là xúi quẩy.

Ông chủ Triệu trách lại vài câu bằng tiếng địa phương, sau đó quay đầu cười xấu hổ với 3 người: “Hai ngày nay việc làm ăn không tốt lắm nên bà ấy có chút nóng nảy ha ha… Các vị cảnh sát, các anh muốn biết gì tôi nhất định hết sức phối hợp, mong mọi người sớm tìm ra hung thủ để chứng minh tôi vô tội, nếu tiếp tục như thế này cả nhà tôi cũng không sống nổi!”

“Vậy phiền anh đưa chúng tôi tới phòng hai người kia đã thuê được không?” Giang Ly mở miệng.

“Được! Đi theo tôi.”

Bọn Tô Ngôn đi theo ông ta vào ngôi nhà hai tầng, vừa bước vào đã có cảm giác nơi này hơi cũ nát, mọi thứ nhìn có vẻ khá tồi tàn. Ba căn phòng dưới tầng trệt đều để cửa mở, nhìn hơi chật chội, rộng nhất cũng chỉ có 5, 6 mét vuông, trong phòng chỉ có một cái giường và một ngăn tủ, phòng vệ sinh thì dùng chung.

Ngay đối diện cửa ra vào là một cầu thang hẹp chỉ qua lọt một người, lúc đi

lên phát ra tiếng cót két. Tầng hai cũng có bốn căn phòng, hai phòng giống với tầng dưới, hai phòng còn lại lớn hơn. Trong phòng này đặt đến bảy, tám cái giường nhỏ, có lẽ là cho đoàn khách thuê. Căn còn lại là phòng của Hà Minh và Nghê Duyệt, bên trong có một chiếc kháng* và phòng tắm riêng.

Click để xem ảnh

(*) Nguyên văn là 炕: Giường đắp bằng gạch hoặc đất, dưới có ống lò để sưởi ấm (thường thấy ở bắc Trung Quốc)

– Theo Từ điển Trần Văn Chánh.

“Đến rồi!” Ông chủ Triệu đẩy cánh cửa đang khép hờ ra: “Hôm đó có vài người cảnh sát đến, mang theo cọ rồi không ngừng chụp ảnh, anh xem mấy vết bột đen vẫn còn đó kìa, tôi cũng lười quét dọn.”

Giang Ly đứng trước cửa ra vào, ngẩng đầu nhìn về phía camera hành lang: “Ông chủ Triệu, chúng tôi đã video giám sát xem trích xuất từ chỗ ông. Theo lời khai của bạn trai nạn nhân Hà Minh, hai người bọn họ đã ăn trưa ở tầng dưới, sau đó trở về phòng này ngủ trưa khoảng 1 tiếng, chúng tôi cũng đã xác nhận điều này thông qua video. Tuy nhiên kể từ sau 1h35, theo video thì…” Anh chỉ tay lên góc đặt camera: “Nghê Duyệt một người ra khỏi phòng xuống lầu, từ cửa lớn tầng dưới đi ra ngoài. Chỉ tiếc ngoài sân không có camera giám sát nên tạm thời không thể xác định cô ấy sau đó đã đi đâu, ông lúc đó có để ý cô ấy đi về hướng nào không?”

“1h35?” Ông chủ Triệu cau mày, mốc thời gian này đúng là làm cho ông ta nhớ tới một chi tiết: “Giờ đó là lúc cửa hàng mang hoa quả đến để chúng tôi kịp chuẩn bị tráng miệng cho bữa tối. Lúc đó tôi có hỏi một nhóm bạn hôm nay có trái cây gì không, bọn họ đều có Wechat của tôi.” Ông ta vừa nói vừa lấy điện thoại ra, tìm lại vòng bạn bè ngày vụ án phát sinh, sau đó đưa cho Giang Ly.

Tô Ngôn cùng Hạng Dương tiến lên trước xem, quả nhiên là đúng như thế, hôm đó có chuối và thanh long.

“Nhắc tới quả thật tôi có hơi ấn tượng một chút, lúc ấy tôi đang trong bếp giúp vợ mình cắt hoa quả…” Ông chủ Triệu khó khăn nhớ lại: “À, cô ấy ngồi ở ngưỡng cửa ăn vài miếng, chào vợ tôi, sau đó bưng một ít lên tầng trên. Sau đó tôi cũng không để ý nữa, lúc ấy có mấy vị khách đến nhận phòng nên hơi ồn ào.”

Giang Ly khẽ gật đầu không hỏi nữa, sau khi đi vòng quanh phòng một vòng thì đi xuống lầu, đứng trong sân quan sát bố cục của khu nhà này: “Cửa phòng bếp đối diện với cửa ra vào của trang trại sao…”

Lúc này Hạng Dương đang đi theo ông chủ vào phòng bếp để xác nhận thêm một lần nữa chuyện Nghê Duyệt với bà chủ, chỉ còn lại Tô Ngôn đứng với Giang Ly trong sân, cô nghe vậy bèn đi tới cạnh anh.

Đúng là bước ra khỏi phòng bếp sẽ nhìn thấy đường phố bên ngoài cổng trang trại ngay.

“Đội trưởng Giang, anh đang nghi ngờ Nghê Duyệt bị thứ gì đó hoặc ai đó ngoài đường lớn thu hút, sau đó tự mình rời khỏi đây sao?” Tô Ngôn nhíu mày hỏi.

“Dù sao cũng phải có lý do để ra ngoài, cô ấy là người trưởng thành, nơi này lại đông người, khả năng bị bắt đi là không thể.” Giang Ly vừa nói vừa sải bước về phía cổng, Tô Ngôn theo sát phía sau.

Giang Ly đứng cạnh xe của mình không động đậy, nhìn trái nhìn phải, thoáng thấy thực tập sinh kia đứng khuất sau mình. Người này không giống như những thực tập sinh trước đó anh từng gặp, líu ríu hỏi suốt ngày mà không tự biết động não để thấy rõ vấn đề. Cô gái này đa số thời gian đều yên lặng tự mình quan sát, học tập.

“Đội trưởng Giang!” Hạng Dương từ trong nhà chạy ra, hơi hổn hển: “Tôi vừa xác nhận với bà chủ, hôm vụ án phát sinh đúng như lời Ông chủ Triệu nói, Nghê Duyệt đến phòng bếp lấy hoa quả, lúc đó cô lúc ấy mặc là váy màu lam nhạt như trên video giám sát. Nói cách khác, bộ quần áo được mặc trên người thi thể lúc được phát hiện hoàn toàn có khả năng không phải của

Nghê Duyệt!”

Nếu như vậy bọn họ cũng có lý do nghi ngờ quần áo của Chung Ngọc cũng không phải của nạn nhân, còn nguyên nhân vì cái gì thì phải tiếp tục điều tra.

“Mà này, hai người đang nhìn gì đấy?” Hạng Dương tò mò hỏi.

Tô Ngôn thuật lại những lời vừa rồi của Giang Ly, dừng một chút rồi nói tiếp: “Tiếc là trên con đường này chỉ có vài giao lộ có camera, nếu Nghê Duyệt biến mất giữa chừng sợ là anh Thái bên kia cũng không có thu hoạch gì.” Trong lòng ba người đều biết rõ khả năng này rất cao, dù sao thì theo chứng cứ để lại cho thấy hung thủ nhất định vô cùng quen thuộc với thôn Đại An, sao không chú ý đến chuyện đó được.

“Qua bên kia xem trước đi.” Giang Ly trầm ngâm một lát, chỉ tay về phía siêu thị đối diện trang trại, dưới biển hiệu màu xanh nhạt có gắn một cái camera.

Ba người liền qua đó, tiếc là cái camera kia cũng chỉ quay được 1 phần 3 mẫu đất tính từ cửa siêu thị, xa hơn không thấy gì được nữa. Họ có hỏi ông chủ siêu thị có ấn tượng gì với Nghê Duyệt không, nhưng nhận được câu trả lời là không.

Đã đến nước này nếu Thái Thành Tể bên kia cũng không phát hiện ra manh mối gì thì vụ án coi như đi vào ngõ cụt. Giang Ly từ siêu thị ra nghĩ ngợi một lát, cuối cùng quyết định lấy Sunny Farmhouse làm tâm điểm, tiến hành điều tra thêm từ các hộ gia đình xung quanh. Hiện tại không tìm ra được manh mối mới, chỉ có thể bắt đầu từ chỗ cơ bản nhất.

Trước tiên ba người đi đến hỏi thăm một nhà hàng và một trang trại khác, cũng không tìm ra được tin tức nào có ích, sau đó lại đi về một hộ dân ở phía đông. Nhà này là một căn nhà gỗ có vườn rau xanh nhỏ, nhìn đơn giản nhưng sạch sẽ gọn gàng.

“Xin hỏi có ai ở nhà không?” Hạng Dương đứng ở ngoài cửa lớn tiếng gọi.

Vài giây sau, một người từ trong nhà xốc rèm cửa đi ra, bọn họ đưa mắt nhìn, hóa ra là Bí thư thôn Bùi An. Bùi An cũng là sửng sốt khi thấy người tới, lập tức tiến lên kéo cái cổng sắt trước nhà ra: “Ôi, mấy anh cảnh sát, mời vào. Mọi người đến điều tra vụ án kia à? Thật là… Vì thôn Đại An chúng tôi mà vất vả mọi người rồi!”

“Đúng là chúng tôi đến để xác nhận lại vài chi tiết, không biết anh có tiện không…” Hạng Dương nói.

“Tiện! Tiện chứ!” Bùi An mời họ vào nhà, sau đó lấy ra vài cái ghế nhựa nhiệt tình mời bọn họ ngồi: “Các anh cứ hỏi, nếu tôi biết nhất định sẽ nói, sẽ nói!”

“Ba… Ai tới vậy?”

Một cô gái từ gian phòng bên trái bước ra, Tô Ngôn vừa thấy thì khóe miệng giật giật, đây không phải là người đứng bên ngoài hôm trước, con gái của Bùi An sao?

Bùi Toa Toa hiển nhiên không ngờ sẽ có cảnh sát tới, vẻ mặt hơi thay đổi nhưng rất nhanh liền che giấu, rụt rè chào hỏi ba người họ, sau đó yên lặng cúi đầu đứng gần Bùi An.

Tô Ngôn quan sát cô gái này từ lúc bước ra, mặc dù đối phương bề ngoài bình tĩnh nhưng là tay phải luôn nắm chặt góc áo, thi thoảng còn cắn môi dưới hoặc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Cô hơi nheo mắt, nhân lúc Giang Ly còn đang nói chuyện với Bùi An bèn hỏi toilet ở đâu, sau đó đi ra ngoài.

Toilet của nhà là một căn buồng nhỏ này nằm cạnh vườn rau, cách cổng sắt không xa. Tô Ngôn cố nhịn không ngửi cái mùi khó chịu trong không khí, quả nhiên vài giây sau Bùi Toa Toa cũng theo ra. Lúc đầu cô ta đi về phía bức tường gạch ngăn cách với căn nhà thuê phía đông ngó nghiêng một chút rồi chạy vội ra phía cổng sắt, có vẻ muốn ra ngoài.

Két két…

Tiếng cổng sắt chói tay vang lên, Bùi Toa Toa còn chưa kịp thở phào đã nghe ở phía sau có tiếng người cười nói: “Cô Bùi muốn đi ra ngoài sao?”

Cô ta ngay lập tức sững người, quay lại liền nhìn thấy người nữ cảnh sát vừa nói muốn đi toilet kia đang khoanh tay trước ngực mỉm cười nhìn cô.

Chương 6: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 6

“… Đúng vậy.” Bùi Toa Toa mấp máy môi, có chút không tự nhiên cười: “Vị cảnh sát này, trong vườn nhiều muỗi lắm, cô nên quay lại phòng khách đi.”

Nụ cười trên mặt Tô Ngôn lại đậm hơn một chút, nhớ lại cô ta lúc nãy vừa bước ra đã đi đến bức tường kia, cô lắc đầu: “Tôi đúng lúc muốn sang nhà bên cạnh kia hỏi thăm một chút, cùng đi đi?”

“Hả?” Bùi Toa Toa có chút biến sắc.

Cô lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Hạng Dương, bây giờ cô chỉ là một thực tập sinh nên bất kỳ tình huống nào cũng không được phép tự tiện hành động, nhất định phải có một cảnh sát chính thức đi cùng mới được. Sau khi cất điện thoại, Tô Ngôn bước lên đẩy người kia đi ra phía ngoài cổng, rẽ phải hướng về căn nhà phía đông kia.

Trang trại trong thôn đều là dạng nhà 2, 3 tầng nhỏ, nhưng cũng có nhiều hộ sống bằng nghề trồng nho nên chỉ ở nhà 1 tầng, nhìn rất cũ kỹ. Nhà của Bùi An là dạng thứ 2, bức tường ngăn cách thì làm bằng đất, thoạt nhìn khá tương phản với ngôi nhà.

Lúc Tô Ngôn đi tới trước cổng căn nhà gỗ kia thì Hạng Dương cũng nhanh chóng đuổi theo tới: “Này… Tôi nói… Chuyện này là thế nào…”

“Đội trưởng Giang đâu?”

“Đội trưởng Giang lát nữa mới sang.” Hạng Dương duỗi cổ nhìn vào cái sân trống rỗng: “Có vẻ như trong nhà không có người ở, đến một chút sinh

khi cũng không có, nói gì đến…”

Anh ta đang muốn hỏi Tô Ngôn muốn làm gì thì đã thấy ánh mắt của đối phương lướt qua vai mình, nhìn về phía đằng sau cười nói: “Trùng hợp quá cô Bùi, cô cũng tới nhà này sao?”

Bùi Toa Toa lúc nãy cố tình đi chậm lại phía sau cô, có lẽ sao một hồi đấu tranh tư tưởng lại chẳng biết sao quyết định đi theo.

Hạng Dương lập tức ngậm miệng, lén quan sát hai người. Tuy rằng ban đầu cho rằng Tô Ngôn chỉ là một thực tập sinh mang đến phiền phức, nhưng tốt xấu gì anh ta cũng là một cảnh sát chính thức, vẫn có sự nhạy cảm nghề nghiệp, huống hồ gì bọn họ tiếp xúc với nhau cũng được mấy ngày rồi, anh cũng có chút tín nhiệm cô. Vì vậy Hạng Dương im lặng, giao mọi chuyện cho Tô Ngôn.

“Ừ, tôi đến đây.” Bùi Toa Toa đi tới chỗ cái cổng gỗ xập xệ, luồn tay vào một khe hở khẽ móc nhẹ, cánh cửa liền mở ra. Cô ta không để ý đến bọn họ, mở cửa xong thì lập tức đi vào trong, bóng lưng lộ ra vài phần chột dạ.

Tô Ngôn và Hạng Dương liếc nhau một cái, sau đó cũng đi vào, thấy Bùi Toa Toa đã đi vào trong nhà, cửa nhà đã bị đẩy ra.

“Toa Toa đến đấy à?” Một người đàn ông từ bên trong bước ra, khoảng chừng 30 tuổi, mặc dù trên người đều là quần áo cũ kỹ nhưng trạng thái tinh thần vẫn còn tốt, người cũng khá sạch sẽ.

Nhưng điều ngạc nhiên là người này không đứng như bình thường mà ngồi xe lăn, hóa ra vì vậy nên trước cửa nhà không có ngưỡng cửa như những căn nhà khác.

“Vâng.” Bùi Toa Toa bước nhanh về phía trước, hơi cúi người. Tô Ngôn nhìn không thấy nét mặt của cô ta, nhưng cũng có thể nghe thấy sự oán trách trong giọng nói: “Có phải anh lại nằm trên cửa sổ nhìn ra ngoài cả buổi sáng không? Nếu không làm sao ra nhanh vậy được, hôm qua em đã nói buổi trưa mới đến mà, nếu không phải em đến sớm thì có phải anh định nằm cả buổi trưa luôn không?”

“Không phải nằm nhìn ra ngoài…” Người đàn ông xấu hổ cười cười, sau đó lại nhìn sang: “Toa Toa, bọn họ là…”

“Là cảnh sát thành phố.” Giọng điệu của Bùi Toa Toa hơi lạnh đi: “Đến điều tra vụ án mạng của du khách hai ngày trước, còn một vị nữa đang hỏi chuyện ba em trong nhà.” Nói đến đây cô ta lại đưa tay khoác lên vai người kia như đang trấn an: “Anh yên tâm, bọn họ chỉ hỏi thăm chút chuyện thôi, anh biết gì nói đó là được.”

Người đàn ông cười nhẹ, làm động tác mời hai người vào nhà: “Hai vị cảnh sát vào nhà rồi nói chuyện.”

Tô Ngôn và Hạng Dương theo lời bước vào trong nhà, Bùi Toa Toa đẩy người đàn ông theo sát phía sau, người đàn ông còn ngẩng đầu về phía cô nhỏ giọng an ủi: “Em không cần quá lo lắng, chỉ là hỏi theo thông lệ thôi.”

Trong nhà khá sạch sẽ gọn gàng, đồ đạc các thứ đều mang phong cách và chất liệu cũ kỹ. Tô Ngôn đi quanh nhà một vòng, quanh cánh cửa đang mở nhìn vào phòng ngủ thấy trong đó bày một cái giường, một cái TV to, còn lại đều là vật dụng hàng ngày sinh hoạt, có thể nói là cực kỳ đơn giản.

Hạng Dương hắng giọng một cái, liền bắt đầu hỏi những câu hỏi thông thường, người đàn ông cũng trả lời từng câu một. Từ cuộc trò chuyện biết được người đàn ông này tên là Trương Lương, ba mẹ mất sớm, hiện giờ trong nhà chỉ có một mình anh ta.

Trong lúc đó, Tô Ngôn vẫn đứng sau lưng Hạng Dương quan sát biểu cảm của hai người đối diện, sau đó nhìn về phía cửa ra vào. Bên ngưỡng cửa có vài vết cắt gọn gàng, nhưng có một chỗ nhìn khác biệt hẳn so với những vết khác, rõ ràng là lúc trước có bậc cửa nhưng đã được gỡ bỏ.

Bùi Toa Toa nhận ra tầm mắt của cô, hơi dịch người ra chắn ngang hướng đó.

Tô Ngôn thu mắt, cảm thấy hành động của cô ta có chút buồn cười. Vài phút sau, Hạng Dương trên cơ bản đã hỏi hết thông tin cần hỏi, vì Trương

Lương đi đứng không tiện nên ngày thường rất ít ra ngoài, cũng không cung cấp được thêm tin tức nào. Hạng Dương thất vọng nhưng cũng không làm gì được, nghề này của bọn họ chính là như vậy, đa số thời gian đều là cố gắng tìm kiếm cách đột phá trong quá trình điều tra.

“Nếu không còn chuyện gì khác…” Bùi Toa Toa nãy giờ vẫn im lặng bỗng mở miệng: “Sức khỏe anh ấy không được tốt, phải nằm trên giường nghỉ ngơi một lát rồi mới ngồi tiếp được.”

Hạng Dương đáp: “Vậy chúng tôi đi trước, vẫn là phải cảm ơn anh Trương đã phối hợp.”

“Vâng.” Trương Lương được Bùi Toa Toa đẩy ra tiễn khách: “Mau chóng phá án là nguyện vọng của cả thôn chúng tôi.”

“Không cần tiễn nữa.” Hạng Dương đứng ở cửa ra vào khoát tay, quay đầu ra hiệu Tô Ngôn đi nhanh lên, Giang Ly vẫn còn ở nhà Bùi An chờ bọn họ trở về.

Tô Ngôn ngồi xổm xuống sờ vào vết cắt dưới khung cửa, thở dài có chút tiếc nuối: “Sau khi cắt không được xử lý chống ăn mòn và chống ẩm như những chỗ còn lại nên chỗ này bị biến dạng rồi.”

Bùi Toa Toa mở miệng muốn nói lại bị ánh mắt của Trương Lương ngăn lại, anh ta chật vật trên xe lăn nhìn kỹ một chút: “Vị này cảnh sát nói đúng lắm, nhưng lúc đó tôi lê cái thân này, thật sự là không nghĩ đến chuyện này.”

“Trương Lương!” Bùi Toa Toa muốn ngăn không cho anh ta nói.

Trương Lương lắc đầu: “Toa Toa, giấu diếm chuyện này cũng không có ích lợi gì, hơn nữa cảnh sát chỉ cần kiểm tra cánh cửa này là có thể biết quá khứ của anh.” Anh ta thản nhiên, lúc nói chuyện đáy mắt cũng rất bình tĩnh: “Thật ra tôi từng có tiền án, vết thương ở thắt lưng cũng là không cẩn thận bị ngã trong phòng. Tình huống khá nghiêm trọng nên tôi đã xin được thi hành án ngoài nhà tù, cuối năm vừa rồi mới kết thúc bản án.”

Hạng Dương nhíu mày: “Anh phạm tội gì?”

“Lúc ấy còn trẻ lại mới vào thành phố, chỉ là đánh nhau với một đám người, nhưng người tôi đánh lại bị thương nghiêm trọng.” Trương Lương có chút hối hận: “Bị phạt là đúng, nếu không tôi cũng không biết tôi sẽ trở thành người như thế nào.” Nói tới đây anh ta còn thành khẩn quay sang Tô Ngôn giải thích: “Vị cảnh sát này chắc cô thấy biểu hiện Toa Toa đặc biệt kỳ quái, thật ra là em ấy sợ các người biết được chuyện này sẽ chuyển sang nghi ngờ tôi, dù sao tôi cũng là người có tiền án.”

Nếu như vậy, hành vi kì lạ của Bùi Toa Toa cũng được giải thích một cách thỏa đáng.

Tô Ngôn nhìn ra được sự thân thiết giữa hai người, quan hệ có lẽ không bình thường chút nào, nghe vậy cười: “Cô Bùi quá lo lắng rồi, cảnh sát chúng tôi sẽ không có có chuyện nghi ngờ vô căn cứ, anh Trương đúng là có tiền án, nhưng chúng tôi cũng sẽ không vì chuyện này mà phân biệt anh ấy.”

Hạng Dương cũng gật đầu đồng ý, sau đó dẫn Tô Ngôn đi khỏi.

“Giác quan của em rất nhạy bén, không tệ.” Trong lúc hai người trở về, Hạng Dương không nhịn được lên tiếng khen ngợi, thật lòng mà nói lúc nãy anh ta không hề để ý đến Bùi Toa Toa, vậy mà Tô Ngôn lại phát hiện ra cô ta bất thường, năng lực quan sát thật đáng ghi nhận.

“Về phần Trương Lương, những gì anh ta khai không giống như đang nói dối, mấy chuyện này về đồn điều tra một chút là ra.” Anh ta lắc đầu: “Đúng là nhìn không ra Bùi Toa Toa là người giàu tình cảm, một cô gái tốt lại đi tìm một người bạn trai như vậy, còn phải chăm sóc suốt ngày. Không biết ba cô ấy có đồng ý không nữa.”

“Con khôn cha mẹ nào răn*, bí thư Bùi chưa hẳn đã biết.” Tô Ngôn đáp lại, lông mày cô nhíu chặt như có điều suy nghĩ.

(*) 儿大不由娘:Ý chỉ khi con cái lớn không thì cha mẹ không thể quản được nữa.

Hai người băng qua đường, Giang Ly vừa từ trong nhà Bùi An đi ra, sau khi tụ hợp lại thì Hạng Dương thuật lại cho Giang Ly về tình huống đại khái của Trương Lương, Giang Ly khẽ gật đầu: “Vẫn cần xác minh lại một chút.”

“Được, đội trưởng Giang, vậy chúng ta đi tới nhà tiếp theo đúng không?”

Giang Ly và Hạng Dương đi một đoạn mới phát hiện Tô Ngôn không đi theo, họ quay đầu lại đã thấy cô chổng mông nhìn cái gì đó trong cống thoát nước. Hạng Dương cảm thấy hành vi này có chút phản cảm, bất đắc dĩ bước tới: “Này, nhìn gì đấy? Mùi nước cống không dễ ngửi đâu…”

“Nơi này.” Tô Ngôn vươn tay đẩy đám cỏ dại trong cống thoát nước ra, trong đó có hai trái thanh long đã đổi màu bị kiến bâu lại.

Giang Ly đi tới, đôi mắt đen láy chợt lóe lên.

Tô Ngôn ngẩng đầu lên, im lặng nhìn anh. Hai người trong nháy mắt cùng nghĩ đến một khả năng.

Đoạn cống thoát nước này nằm giữa trang trại và nhà Trương Lương, mặc dù chuyện có hoa quả rơi xuống không nói lên điều gì, nhưng dường như lại mang đến cho họ một suy nghĩ mới.

Ngày vụ án phát sinh Nghê Duyệt vì cái gì mà tự rời khỏi trang trại? Phụ nữ mà… Rất dễ thông cảm, nếu lúc ấy có một người tàn tật đến xin giúp đỡ, cô ấy nhất định sẽ không cảnh giác, đúng không?

Chương 7: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 7

Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán không có chứng cứ, trên đoạn đường này không có camera, cũng không có nhân chứng trực tiếp, dựa vào hai trái thanh long đã thối cũng chẳng nói lên được gì.

Vì vậy họ cũng không lập tức quay lại tìm Trương Lương hỏi thêm lần nữa, thay vào đó, ba người lần lượt đến hỏi thăm các hộ gia đình và cơ sở kinh doanh trong đoạn đường giữa hai camera giám sát. Đến khi xong hết thì đã cuối ngày, ba người không nghỉ ngơi mà vội chạy về Cục cảnh sát thành phố.

“Hạng Dương, anh về điều tra Trương Lương ở thôn Đại An kia kỹ một chút, nếu thật anh ta giấu chuyện Nghê Duyệt vì mình mà ra khỏi nông trại thì đúng là có vấn đề.” Giang Ly đứng trước cửa phòng Đội chuyên án dặn dò, sau đó nhìn về phía Tô Ngôn: “Hôm nay vất vả rồi, không có chuyện gì thì tan làm sớm đi.” Nói xong, anh khẽ gật đầu, đi về phía Đội kỹ thuật.

“Được.” Tô Ngôn nhu thuận đáp lại.

Hạng Dương càng ngày càng vừa ý thực tập sinh này, người ngoài nói người trong Đội chuyên án bọn họ không mang theo thực tập sinh, thật ra là họ không đủ kiên nhẫn để chịu đựng những người không biết trời cao đất dày. Nếu thực tập sinh năm 4 nào cũng như cô, có năng lực lại biết âm thầm học hỏi thì tốt biết bao. Anh ta thở dài đùa: “Vẫn là em tốt số, được về nhà ngủ nên tranh thủ đi… Sau này loại đãi ngộ này e là không nhiều đâu…”

Hai người vui vẻ đùa giỡn vài câu, sau đó Tô Ngôn cũng nhanh rời khỏi tòa nhà. Điện thoại reo lên một tiếng báo có tin nhắn đến, cô nhìn thoáng qua rồi trả lời lại hai chữ, sau đó liền bước lên chiếc xe bắt mắt của mình.

Cầm tay vô lăng có chút trầm ngâm, cô nhấn nút khởi động, tiếng động cơ của xe thể thao cao cấp gầm lên, vèo một cái liền vọt ra ngoài.

Không tới nửa tiếng sau, chiếc xe thể thao đã bên ngoài một căn biệt thự. Tô Ngôn đỗ xe lại, sau đó trực tiếp đi từ ga xe vào trong, đang đổi giày thì nghe từ phòng khách truyền đến một tràng cười đây sảng khoái.

Cô nhìn đôi dép lê màu hồng nhạt phủ lông xù, lại còn đính thêm một đôi tai thỏ trên giá giày mà khóe mắt giật giật, cuối cùng vẫn chỉ có thể xỏ chân vào. Hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao màu xám nhạt, cùng với đôi dép lê nữa tính này nhìn kiểu gì cũng thấy không hài hòa.

Cô vừa bước vào phòng khách thì mẹ cô là Trịnh Huệ đã vẫy vẫy tay: “Ngôn Ngôn, về rồi à? Đến đây, đây là dì Lý và con trai của dì ấy, con phải gọi bằng anh, đúng không? Mau tới đây chào hỏi đi!”

Phòng khách rất lớn, đồ dùng trong nhà đều làm từ gỗ lim trông rất sang trọng, người phụ nữ trung niên ngồi đối diện với Trịnh Tuệ ăn mặc trang điểm đẹp đẽ, người đàn ông bên cạnh ước chừng 27, 28 tuổi, mang mắt kính gọng vàng, diện mạo nho nhã lịch sự.

Tô Ngôn hơi sửng sốt, Trịnh Tuệ liên tục thúc giục mới lấy lại tinh thần đi tới, thân thiện mỉm cười nhìn người đối diện: “Chào dì Lý.” Sau đó nhìn sang người bên cạnh: “Xin chào.”

Người đàn ông kia đứng dậy, đưa tay về phía cô: “Lần đầu gặp mặt, tôi là Diêm Phi.”

“Tô Ngôn.”

Sau khi bắt tay cùng Diêm Phi, Tô Ngôn quay sang nhìn Trịnh Tuệ một cách mệt mỏi: “Mẹ, con hôm nay rất mệt, con đi nghỉ ngơi trước.” Mặc dù trước nay cô chưa từng gặp loại chuyên này, nhưng không có nghĩa là cô ngốc nghếch không nhìn ra, chỉ là không ngờ ba mẹ của đám thanh niên mới chỉ có năm cuối thôi đã vội đến vậy rồi.

Chẳng trách lúc nãy Trịnh Tuệ gửi tin nhắn hỏi cô mấy giờ về, hóa ra là có tâm tình.

“Mệt lắm sao?” Trịnh Tuệ cười kéo cánh tay cô lại, ngoài mặt nhưng lại dùng ánh mắt cảnh cáo cô, lúc lâu sau mới cười thành tiếng: “Lúc trước mẹ đã bảo con đừng thi vào trường cảnh sát rồi, giờ thì tốt rồi, mới đi thực tập đã mệt đến thế thì vào công tác còn như nào nữa hả? Con ngồi xuống đi, mẹ vào bếp hầm chút canh cho con ăn lại sức, được không?”

Tô Ngôn bị người nào đó dùng sức ấn xuống sô pha, đồng thời phải nhận một ánh mắt như dao. Trịnh Tuệ lắc mông đi vào bếp phương, dì Lý cũng bảo muốn vào xem phòng bếp trang trí thế nào, nhất thời trong phòng khách chỉ còn lại cô và Diêm Phi nhìn nhau.

“Khụ…” Diêm Phi hắng giọng một cái, sau đó chủ động mở miệng: “Cô Tô là cảnh sát sao?”

“Sinh viên trường cảnh sát.” Tô Ngôn nhìn chằm chằm đĩa hoa quả đặt trên bàn trà trước mặt làm, không mặn không nhạt đáp.

“Lợi hại quá…” Diêm Phi khen ngợi: “Tôi từng có bằng cử nhân và thạc sĩ ở nước X, vừa mới trở về Trung Quốc để phát triển.” Đại học M được xem là trường đào tạo về kinh doanh hàng đầu thế giới, có tiền cũng chưa chắc vào được. Anh ta đang mong chờ nhận được sự tán thưởng lịch sự từ người đối diện, nào ngờ sau khi nói ra thì giữa hai người lại xuất hiện một khoảng lặng, khiến anh ta cảm thấy hơi bồn chồn.

“Cô Tô bình thường có sở thích gì?” Anh ta chỉ có thể hỏi tiếp.

“Tôi có rất nhiều sở thích…”

Nghe vậy, ánh mắt Diêm Phi sáng lên, tỏ vẻ đang chăm chú lắng nghe.

Tô Ngôn vừa nói vừa cầm con dao gọt trái cây từ đĩa đựng hoa quả, con dao này không nhỏ, lưỡi dao dài gần bằng lòng bàn tay của hai người trong, phản chiếu lại ánh đèn trong hết sức lạnh lẽo. Cô thành thạo chơi đùa với con dao trong tay: “Ví dụ như tôi thích đấu đối kháng tự do, những bạn nam

trong lớp đều không phải là đối thủ của tôi, tôi còn thích bắn súng, tài thiện xạ không tồi đâu, trước đây từng giành được giải thưởng trong cuộc thi của trường cảnh sát… Đúng rồi, tôi còn có thể tay không bổ gạch, anh muốn xem ảnh không?"

Diêm Phi Kia hãi hùng nhìn con dao gọt trái cây đang bay lượn trên tay cô, liên tục xua tay: "Không cần… Không cần…"

"À." Vẻ mặt Tô Ngôn lạnh xuống, tùy ý với tay lấy quả táo trên bàn sau đó dứt khoát chém xuống, quả táo biến thành hai nửa cân xứng.

Diêm Phi vô thức dịch người về sau hai lần, dán chặt bờ lưng lạnh ngắt vào sô pha.

"Ăn trái cây đi." Tô Ngôn cầm lấy một nửa quả táo đưa tới, lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp.

"… Ôi!" Diêm Phi từ trên ghế sô pha nhảy bắn lên, sau đó thận trọng cung kính cầm lấy nửa quả táo vẫn còn tứa nước, trong nhất thời ngồi cũng không xong mà đứng cũng không được.

Lúc này Trịnh Tuệ và dì Lý kia cuối cùng cũng từ bếp đi ra, trong tay Trịnh Tuệ còn bưng hai bát canh, bà cũng chưa phát hiện bầu không khí trong phòng khách giờ phút này có chút vi diệu. Bà lần lượt đặt canh xuống trước mặt hai người, tươi cười như hoa: "Tiểu Phi à, nếm thử xem canh dì nấu có hợp khẩu vị không đi. Nếu thích thì sau này tới đây thường xuyên, dì sẽ nấu cho con!" Nói xong còn cùng dì Lý trao đổi ánh mắt vui sướng, bày ra dáng vẻ mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng mê.

Diêm Phi đứng ngồi không yên uống hai ngụm canh, thỉnh thoảng dừng lại liếc sang người đối diện.

Nhận ra ánh mắt e sợ của anh ta, Tô Ngôn cười lạnh một tiếng, chiếc thìa trong tay dùng lực một cái liền gãy đôi. Cô bình tĩnh đặt chiếc thìa sứ đã bị bẻ lên bàn: "Thật xin lỗi, tôi không kiềm chế được sức lực của mình."

"…" Diêm Phi có lẽ là nhịn không nổi nữa, uống liền mấy ngụm lớn canh

sau đó lau miệng đứng lên cúi đầu tạ lỗi Trịnh Tuệ: “Thật ngại quá dì à, vừa nãy công ty gọi điện đến bảo có việc rất gấp cần con quay về xử lý ngay.” Nói xong, anh ta lôi người mẹ đang ngơ ngác của mình đi ra khỏi nhà họ Tô như một cơn gió.

Trịnh Tuệ vội vàng chạy ra cửa, cuối cùng còn lưu luyến không rời “Lần sau lại đến nhé”, đến khi chiếc xe chạy đi mất dạng mới trầm mặt quay lại phòng khách, mình đầy bực tức muốn phát tiết, chỉ tiếc Tô Ngôn cũng sớm biến mất, chỉ để lại nửa quả táo và cái thìa gãy nát trên bàn trà.

…

Sáng sớm hôm sau Tô Ngôn đã tới Cục rất sớm, vừa đẩy cửa văn phòng đã xém bị hun chết. Trong phòng khói mịt mù như tiên cảnh, ngoại trừ mùi khói còn có một thứ mùi khó giải thích.

Cô cũng đã quen với mùi này, dù sao cả đội trừ cô ra đều là đàn ông, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ mấy ngày không tắm rửa, trên người đều là vị chua như vậy.

Nhìn làn khói xanh mù mịt lan ra hành lang, cô lắc đầu, bước vào kéo hai cánh cửa sổ ra, mặc dù trong phòng đang bật máy lạnh nhưng có không khí trong lành vẫn khiến người ta sảng khoái hơn.

Thái Thành Tể đang ngả người ngủ gật trước máy tính, gác chân lên bàn ngáy to. Ngoài ra còn có vài người cũng ngủ trên ghế, tạo đủ kiểu hình dáng kì quái, bao gồm cả Giang Ly và Hạng Dương, chắc là đã làm việc suốt đêm qua.

Giang Ly vốn đang ngủ say, lúc Tô Ngôn đẩy cửa vào thì tỉnh lại, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia bước vào, anh lại nhắm mắt lại, thở đều.

Sau khi mở cửa sổ hít vài hơi, Tô Ngôn chưa kịp vào chỗ ngồi của mình thì ngoài hành lang bỗng nhiên vang lên một giọng hét cao quãng tám: “Đội trưởng Giang!!! Đội trưởng Giang, mau ra đây! Mau ra đây!”

Trong chớp mắt Phương Giai Mậu đã xuất hiện ở cửa ra vào với vẻ mặt

phấn khích: “Đội trưởng Giang, đã có kết quả kiểm tra quần áo trên người hai nạn nhân rồi!”

Toàn bộ người trong phòng làm việc đều tỉnh dậy sau tiếng hét của anh ta, Giang Ly mở mắt ra, ánh mắt trong veo không giống như vừa mới tỉnh dậy, anh đứng lên đi tới cạnh Phương Giai Mậu, đón lấy bản báo cáo.

“Hai bộ quần áo đều không phải của nạn nhân, theo kết quả kiểm tra sợi vải, chất liệu này khá phổ biến trong khoảng thập niên 90. Chúng tôi đã kiểm tra qua nhãn hiểu của mấy bộ quần áo đó…” Phương Giai Mậu chỉ vào mấy bức ảnh chụp nhãn hiệu: “Xác nhận được những trang phục này đều là sản xuất ở một xưởng quần áo tương đối nổi tiếng thời đó. Đã tìm kiếm và đối chứng với quần áo do xưởng đó sản xuất, xác định kiểu dáng và chất liệu hoàn toàn giống với hai bộ quần áo trên người nạn nhân.”

“Ha… Thật thú vị.” Thái Thành Tể nhấc chân ra khỏi bàn, vuốt cằm nói.

“Hạng Dương.” Giang Ly vừa xem báo cáo vừa nói: “Hôm qua anh điều tra chuyện của Trương Lương thế nào rồi?”

“Anh ta bị cảnh sát khu Vĩnh An, quận Thanh Hà, thành phố Nam Thành bắt giữ cách đây 8 năm vì tội cố ý gây thương tích. Thái độ thú tội vô cùng thành thật, nhưng vì lúc đó không thỏa thuận được với người bị hại nên bị kết án 7 năm tù giam, đầu năm ngoái anh ta vô tình bị thương dây thần kinh cột sống nên đã nộp đơn xin tạm thi hành án ngoài tù. Cuối năm ngoái thì bản án cũng đã hết hạn.”

“Quá trình gây án của hai vụ ở thôn Đại An vô cùng lưu loạt, hung thủ có năng lực phản trinh sát tốt, thủ pháp tương đối thành thục, không giống là lần đầu tiên phạm tội…” Giang Ly thấp giọng nói, như đang giải thích với mọi người, cũng như đang tự lẩm bẩm với chính mình. Lúc lâu sau anh mới lấy lại tinh thần, nhìn mọi người: “Thái Bao, hôm nay mọi người trong đội tiếp tục theo dõi video giám sát, tôi đến phòng hồ sơ một chuyến.”

“Hạng Dương, anh mang theo hai người đến thôn Đại An, cẩn thận một chút.”

Hạng Dương hiểu ý, khẽ gật đầu, vẻ mặt có chút hưng phấn.

Tô Ngôn ngồi ở chỗ của mình nhíu mày, ý của đội trưởng Giang là bằng chứng trong vụ án hiện tại không đủ, muốn lật lại án cũ sao?

Cảnh Bùi Toa Toa và Trương Lương ở bên nhau hiện lên trước mắt, cô mím chặt môi, cúi đầu không nói gì.

Chương 8: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 8

Mọi người đều bị Giang Ly đuổi hết ra ngoài, gian phòng lớn im lặng đến kì lạ. Thái Thành Tể lúc này cũng đã mang người sang phòng kỹ thuật để tiếp tục xem video giám sát, Tô Ngôn lấy từ trong ngăn kéo ra một cuốn sách chuyên về điều tra tội phạm rồi bắt đầu đọc.

Được một lát sau thì điện thoại vang lên ở bên cạnh, tiếng nhạc chuông thiếu nữ làm vẻ mặt của Tô Ngôn có chút bất lực, nhìn tới tên người gọi thì khóe miệng lại mím chặt hơn: “A lô, mẹ…”

“Chiều nay xin nghỉ để đến Thiên Hải Các, mẹ và ba con đã hẹn dì Lý ăn cơm ở đó rồi.” Giọng điệu không cho phép từ chối của Trịnh Tuệ vang lên bên kia đầu dây.

“Hôm nay đơn vị có chút việc… Không thì mọi người ăn trước được không?” Tô Ngôn không ngờ sau chuyện tối qua Diêm Phi lại đồng ý tiếp tục xem mắt, nhưng nghĩ cho cùng thì cũng bình thường. Thân là một doanh nhân oai phong ở Thành phố Nam Thành này, một cô gái dù có như quỷ dạ xoa cũng không đến mức đáng sợ.

“Việc gấp? Việc gấp gì?” Trịnh Tuệ nói với tốc độ cực nhanh: “Con chỉ là một thực tập sinh, Cục thành phố làm việc kiểu gì vậy? Lúc trước con lén đi đăng kí học trường cảnh sát mẹ còn chưa tính sổ, giờ muốn đi làm cảnh sát thật đấy à? Quay về giúp kinh doanh đi, không chừng ngày ngày nào đó có vài đứa con rơi của ba mày xuất hiện trước cửa, đến lúc đó mẹ con chúng ta khóc cũng không ra tiếng.”

Không được báo trước nên Tô Ngôn có chút bực mình, tim đập mạnh, tay chân cũng lạnh buốt. Cảm giác này đến đột ngột khiến cô có chút hoảng

hốt, rõ ràng đó không phải là cảm xúc của cô mà là sự phản kháng trong tiềm thức của cơ thể này.

Cuộc sống ‘hào môn’ dường như không dễ dàng như vẻ ngoài của nó. Cô hít sâu vài cái, giọng điệu nhàn nhạt như bình thường: “Vâng, con biết rồi.”

Trịnh Tuệ không nói gì thêm nữa, dặn dò hai câu rồi mới hài lòng cúp máy.

Tô Ngôn cầm điện thoại di động im lặng một lúc, trước kia cô chưa từng nghĩ rằng cuộc sống có đủ ba mẹ lại khó khăn đến vậy.

Lúc này, cửa phòng làm việc bị người ta đẩy ra, Giang Ly cùng Thái Thành Tể từ bên ngoài đi vào.

“Đội trưởng Giang, ý anh là Chung Ngọc được tìm thấy ở thôn Đại An lại không phải thật sự là nạn nhân đầu tiên?” Thái Thành Tể vừa đuổi theo Giang Ly vừa hỏi.

“Ừ.” Giang Ly gật đầu, đem một túi hồ sơ đặt lên bàn: “Tôi sang phòng hồ sơ xem lại toàn bộ án mạng trong phạm vi Thành phố Nam Thành từ khoảng 8 năm trước, tìm ra 3 vụ này, anh xem có quen không?”

Thái Thành Tể cầm túi hồ sơ rút ra vài tập tài liệu, còn có ảnh chụp hiện trường vụ án khi ấy.

Tô Ngôn chẳng biết từ lúc nào đã bưng cốc nước đứng sau họ, cả hai cũng không để ý đến.

“Vụ án xảy ra sớm nhất là cách đây gần 10 năm trước, địa điểm vứt xác là tại một con hẻm nằm trong khu phố cổ Tam Nguyên.” Giang Ly vừa giải thích vừa chỉ vào tấm hình Thái Thành Tể đang cầm: “Nạn nhân bị hung thủ đập mạnh vào gáy mà chết, hiện trường mặc dù không có vết máu nhưng từ thi thể cũng đủ thấy hung thủ tàn bạo tới mức nào. Quần áo mặc trên người nạn nhân có thấy quen không?”

Mặc dù chất lượng ảnh chụp không rõ nét như bây giờ, nhưng đủ để thấy. Thái Thành Tể chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên chiếc váy trên người người

chết có kiểu dáng điển hình của thế kỉ trước, tương tự như chiếc váy hoa của Chung Ngọc, nạn nhân đầu tiên ở thôn Đại An.

“Đây có thể mới là vụ án đầu tiên.” Giang Ly nói tiếp: “Bất luận là từ thủ pháp giết người hay dấu vết từ hiện trường vụ án đều cho thấy hung thủ còn khá non nớt.” Nhưng tiếc là 10 năm trước số lượng camera giám sát trên các con đường của thành phố vẫn còn rất ít nên lúc đó vụ án này cũng lâm vào thế bí, không thể kết án.

Sau đó khoảng 9 tháng là xảy ra vụ án được nghi ngờ là thứ 2, sau hơn nửa năm im hơi lặng tiếng, phương thức và công cụ gây án của hung thủ đều được nâng cấp. Nạn nhân vụ này chết do bị người khác trực tiếp tiêm không khí dẫn đến tắc mạch, nhưng sau gáy cũng có vết thương rõ ràng, cho thấy hung thủ vẫn chưa thể kiểm soát được sức mạnh khi ra đòn.

Điểm tương đồng duy nhất của vụ này với vụ án thứ nhất chính là quần áo trên người nạn nhân, nhưng tiếc là cơ quan công an không thể đưa ra kết luận được vì nơi ném xác cách nhau khá xa. Hai vụ án cuối cùng được giao cho hai Cục khác nhau trong thành phố thụ lý.

6 tháng sau lại xảy ra thêm một vụ án nữa, địa điểm vứt xác cách chỗ án mạng thứ hai không xa, thủ pháp của hung thủ ngày càng hoàn hảo, lần này càng để lại ít manh mối hơn. Vì hai vụ án sau đều do cùng một đội điều tra xử lí nên sau đó đã được gộp lại, còn thành lập một đội chuyên án.

“Dựa theo dòng thời gian này thì…” Thái Thành Tể gãi đầu một cái: “Không lâu sau khi vụ án thứ 3 diễn ra thì Trương Lương cũng vì đánh người khác mà vào tù, nếu vậy thì câu hỏi tại sao hung thủ lại ẩn nấp nhiều năm, đến giờ mới tiếp tục gây án cũng đã có câu trả lời.”

Chính là hắn không thể không dừng lại được.

“Thái Bao, lát nữa anh bố trí nhân sự kiểm tra lại video giám sát, sau đó đi cùng tôi đến Cục quản lý chỗ Phố cổ và huyện Trường Thái.” Hai chỗ Giang Ly nhắc đến chính là nơi đã xảy ra 3 vụ án trước đây. Năm đó có 2 đội tham gia điều tra, cũng cách đây hơn 8 năm nên vẫn còn nhiều điều khuất mắt.

“Vâng!” Thái Thành Tể lên đáp lại, để đồ trên tay xuống rồi nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Giang Ly quay đầu lại liền thấy Tô Ngôn đang đứng tựa vào cái bàn gần đó, trong tay còn đang cầm một cái ly sứ có hình thỏ trắng, hơi nước bốc lên khiến cả người nhìn hơi mơ hồ. Người nào đó hơi ngẩn ra, như đang mất tập trung.

“Cô cũng đi với tôi.” Anh nói.

Tô Ngôn hoàn hồn, có vẻ hơi kinh ngạc: “Hả?”

“Sao vậy, cô bận à?” Giang Ly nhíu mày: “Vậy cô lo việc của mình đi.”

Bruh… Bruh… Bruh…

Tô Ngôn vừa đổi điện thoại về chế độ rung, nghe tiếng liền quay đầu lại nhìn. Trên màn hình điện thoại hiện lên tên ‘Mẹ’, cô mặt không đổi sắc tắt đi rồi bỏ vào túi, sau đó xoay người mỉm cười: “Đội trưởng Giang, tôi không sao.”

Giang Ly phục thoáng nhìn cô như đang nghĩ gì đó, sau đó khẽ gật đầu: “Năm phút nữa xuất phát.”

…

Đường từ Cục thành phố đến hai Cục địa phương khá dài, Thái Thành Tể gọi cho Hạng Dương một cú điện thoại, nhận được tin báo thôn Đại An bên kia vẫn sóng êm biển lặng, không có chuyện gì.

Cúp điện thoại xong, Thái Thành Tể lẩm bẩm: “Gần đây chúng ta thường đến thôn Đại An, Trương Lương lại không đi xa được, hắn cũng không thể không an phận được.”

Giang Ly lái xe nên không đáp lại, Tô Ngôn ngồi ở sau lấy tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, làm như vô tình nói: “Vụ thứ nhất và vụ thứ hai cách

nhau 9 tháng, vụ thứ hai cách vụ thứ ba 6 tháng, vụ thứ ba lại cách vụ thứ tư đến tận 8 năm, còn vụ thứ tư và thứ năm lại cách nhau chưa đầy 1 tháng. Có thể thấy thời gian chuẩn bị của hung ngày càng rút ngắn, nhưng hắn bất ngờ gặp một tình huống bất khả kháng phải dừng lại lâu như vậy nên sau khi gây án trở lại khó mà khống chế bản thân."

"Hắn đang trong giai đoạn hưng phấn, nhất định sẽ làm gì đó."

Lời vừa thốt ra, Giang Ly khẽ liếc nhìn Tô Ngôn từ kính chiếu hậu, thấy cô sau khi phân tích thì hơi ngượng ngùng, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, xem như đồng ý với những gì cô vừa nói.

Thái Thành Tể thì không như vậy, anh ta quay lại kinh ngạc: "Ôi, không ngờ em chỉ mới ở Đội chuyên án vài ngày mà đã tiến bộ như vậy, kiến thức suy luận rất chắc chắn! Chắc trong trường em cũng là học bá đúng không?"

Tô Ngôn chớp mắt: "Nhờ đội trưởng Giang và anh Thái đã chỉ dạy tốt." Lúc nói vẻ mặt cô không chút biểu cảm, thậm chí thái dương còn hơi giật giật vài lần, làm cho người ta thấy không hề có chút chân thành nào.

Dù vậy Thái Thành Tể vẫn tự mãn nguyện, gật gù đắc ý.

"Lát nữa đến đồn cảnh sát thụ lý vụ án của Trương Lương tìm hiểu tình hình một chút…" Giang Ly nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn 3 giờ chiều: "Sau khi đến nơi chúng ta tìm chỗ ăn một chút rồi tiếp tục."

Bruh… Bruh…

Điện thoại trong túi quần lại rung lên, Tô Ngôn bình tĩnh bấm chọn từ chối, sau đó mỉm cười đồng ý với đề nghị của Giang Ly.

Sau khi thảo luận, ba người quyết định mua đồ ăn nhanh như hamburger rồi ngồi trên xe ăn. Đến nội thành, Giang Ly đậu xe trước một tiệm bán fastfood gần đó, hỏi Tô Ngôn ăn gì sau đó cùng Thái Thành Tể xuống xe đi mua.

Bực mình vì điện thoại trong túi cũng rung lên, Tô Ngôn tắt luôn nguồn sau

đó ngồi trong xe xem bản đồ một chút. Như Giang Ly vừa nói, đồn công an kia cũng không xa lắm, chỉ cần đi tiếp 20 phút nữa sẽ tới.

Cô hạ cửa xe xuống để thay đổi không khí, mặc cho làn hơi nóng từ bên ngoài phả vào mặt cô cũng không thèm để ý, nheo mắt nhìn trời.

Đúng lúc này, một nhóm người đột nhiên từ đầu đường bên kia chạy tới. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên khoảng chừng 40 tuổi, sắc mặt đỏ bừng vì vận động mạnh, trên đường đi đụng ngã không ít người qua đường khiến họ cao giọng chửi. Tuy nhiên sau khi nhìn thấy con dao đang rỉ máu trên tay hắn, đối phương đều mang lời nói nuốt vào trong.

Phía sau người đàn ông trung niên đó còn có vài người đang đuổi theo hắn… Tô Ngôn thò đầu ra dò xét một chút, qua vài giây cũng nhận ra nhóm người này là một Đội chuyên án khác của cục thành phố, do phó đội trưởng Lã Lực dẫn đội, gần đây vừa phụ trách vụ án giết người bằng dao xảy ra vào ngày 13 tháng 6.

Tên đàn ông đang luống cuống chạy trốn hắn là nghi phạm.

Cạch!

Tô Ngôn không nghĩ nhiều liền mở cửa xe nhảy xuống, dùng sức đóng sầm cửa xe lại sau đó đón đầu theo hướng hắn đang chạy.

Giang Ly và Thái Thành Tể đang mang túi thức ăn ra, chỉ kịp nghe được tiếng đóng cửa xe và một bóng người nhảy ra ngoài.

Người đàn ông cầm hung khí sững sờ nhìn cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, không biết chắc có phải cảnh sát không nên cũng không dám liều, đành quay đầu nhảy vọt qua lan can ven đường, một vài chiếc xe vì né hắn mà suýt gây tai nạn.

“Đứng lại!” Lã Lực hét lớn, định cùng đội của mình leo lên lan can chạy theo, nhưng trước mắt lướt qua một bóng người. Tô Ngôn như vận động viên chuyên nghiệp, “vèo” một cái đuổi theo.

Giữa đường lớn có 3 hàng lan can, Tô Ngôn dùng tay trái chống lên để nhảy qua, khoảng cách giữa cô và tên nghi phạm kia càng lúc càng gần.

Trên tầng 3 của Thiên Hải Các, Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh đang nói chuyện phiếm với người đối diện, thoáng có chút lúng túng. Trịnh Tuệ thầm nghiến răng, gọi điện thoại cho con gái nhưng vẫn nhận được phản hồi tắt máy, trong lòng không ngừng mắng Tô Ngôn, nhưng bây giờ chỉ có thể cười gượng.

Bữa ăn ngượng ngùng cũng sắp kết thúc, Diêm Phi buông đũa đứng dậy định đi toilet, nhưng khi đi ngang qua cửa sổ đột nhiên dừng lại, nhìn kỹ mấy giây mới thoáng run rẩy chỉ tay: “Chú, dì, mọi người nhìn xem đó có phải cô Tô không?”

Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh nghe vậy liền đứng dậy, ba mẹ Diêm Phi tự nhiên cũng đi tới xem, 5 cặp mắt vừa vặn nhìn thấy tình trạng hỗn loạn trên đường cái, sau đó là một người con gái mặc áo khoác denim, quần thể thao, tóc buộc đuôi ngựa dễ dàng treo qua mấy hàng lan can, cuối cùng nhảy một cái đè lên người đang chạy trên vỉa hè.

Sau một loạt hoạt động cực chuẩn đã tước được hung khí ra khỏi tay nghi phạm. Người đàn ông trung niên ước chừng nặng 80, 85 kg lại bị một cô gái nhỏ ép đến mức không động đậy được.

Tô Ngôn có chút không vừa ý vì hắn vẫn còn ngoan cố vặn vẹo, cánh tay đang đè hắn lại ra thêm sức.

Tiếng hét thảm thiết của người đàn ông vang dội khắp trời… ngay cả bọn họ đang ở trong phòng cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Ba mẹ Diêm Phi: …

Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh: … Diêm Phi: … Tôi khổ quá mà…

Chương 9: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 9

“Chạy đi đâu?” Tô Ngôn nhíu mày, dùng đầu gối hung hăng chế trụ người đàn ông đang giãy dụa không ngừng làm hắn phải kêu thảm thêm lần nữa. Vừa mới vì chuyện bất ngờ xảy ra, nên đây đều là phản ứng của cô theo bản năng, đang định ra một đòn hiểm thì cô mới nhận ra đây không phải chiến trường, phải đổi thành đập đầu tên nghi phạm xuống đất.

Đây là lần đầu tiên sau khi sống lại trong cơ thể này cô nhận ra sự khác biệt giữa cảnh sát và lính đặc chủng, đúng là có chút không quen.

“Đến rồi, đến rồi!” Bọn người Lã Lực rốt cục cũng lần lượt đuổi tới, lúc bước lên nhận lấy tên nghi phạm anh ta mới nhìn rõ khuôn mặt của cô gái “thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ” kia, lập tức vỗ tay: “Đây chẳng phải là em gái mới vào sao?”

Tô Ngôn bước ra khỏi tên nghi phạm kia, đứng một bên nhìn bọn Lã Lực còng tay hắn lại, có chút chột dạ sờ lên chóp mũi.

Lúc này Giang Ly từ đối diện cũng chạy tới, Thái Thành Tể đằng sau ôm túi thức ăn đuổi theo có chút hổn hển, Lã Lực tùy ý chào hỏi hai người bọn họ sau đó giơ tay vỗ vai Tô Ngôn: “Được đó, thể lực khá tốt, đúng là bình thường không nhìn ra đó! Được, được lắm.”

Anh ta không tiếc lời khen ngợi, ánh nhìn cô gái đối diện cũng tràn ngập mãn nguyện. Nghề này vốn là âm thịnh dương suy, thật hiếm có được một hạt giống tốt như vậy nên anh ta lại nói: “Tiếc là anh đã chỉ định em về đội của Giang Ly rồi, nếu em có gì không hài lòng với cậu ta thì về đội của anh đi?”

“Ha ha ha! Đội phó Lã, anh rõ ràng đang muốn đào tường nhà người ta đúng không? Chúng ta không phải đều là đội chuyên án sao?” Thái Thành Tể cười toe toét.

Lã Lực vì thành công bắt được nghi phạm của vụ án 13/6 nên lúc này tâm trạng rất tốt, cười nói: “Đội trưởng Giang, vụ án của anh em bên này xem như giải quyết xong, chờ các người kết án vụ thôn Đại An thì cùng đi ăn một bữa đi?”

“Được.” Giang Ly gật đầu, sau đó nhìn về phía nghi phạm đang bị áp giải vào xe cảnh sát kia: “Giống với giả thuyết ban đầu đúng không? Giết người không có mục tiêu cụ thể?”

“Đúng, trước đây gã này cũng không có tiền án tiền sự gì, hắn là bị gì đó kích thích nên mới ra đường đâm người để hả giận, nói trắng ra là một tên cặn bã xã hội.” Lã Lực ‘chậc’ một tiếng, trong giọng nói lộ ra vẻ khinh bỉ: “Thật ra hắn rất dễ bị phát hiện, vì chúng tôi dành rất nhiều thời gian giám sát hắn, mục tiêu hôm nay của hắn là phía bên kia đường dành cho người đi bộ, cũng may chúng tôi đã khoanh vùng một số địa điểm nghi ngờ trong thành phố trước để bố trí người trông coi, nhờ vậy hắn mới không gây án được, người bị hại cũng chỉ bị xây xát nhẹ.” Kết quả này đối với bọn họ mà nói đã xem như là tốt nhất rồi.

“Được rồi, tôi còn phải trở về viết báo cáo, mọi người tiếp tục làm việc của mình đi.” Lã Lực nói xong cũng bước lên xe, kéo còi cảnh sát một phát liền biến mất cuối phố.

Sau khi họ rời đi hết, Giang Ly nhìn Tô Ngôn một chút, sau đó nói: “Đi thôi, lên xe đi.”

Thái Thành Tể lắc lắc cái túi trong tay: “Vừa nãy em dọa anh hú hồn, không kịp buông đồ ăn xuống đã vội đuổi theo em, chắc em cũng đói rồi, lên xe ăn hamburger đi, bao no!”

“Ôi!” Tô Ngôn lên tiếng, dường như phát hiện ra gì đó bèn ngẩng đầu lên, ba chữ ‘Thiên Hải Các’ to đùng dưới ánh nắng có chút chói mắt, cô im lặng gãi đầu, không biết Trịnh Tuệ không tìm được cô đã đi hay chưa.

“Em gái?” Thái Thành Tể đứng bên cạnh vạch kẻ cho người đi bộ, thấy đèn xanh sắp sáng vội kêu to.

Tô Ngôn quay lại nhìn chỗ đó nhưng không có ý định lên xem, nên nghe tiếng gọi cô liền chạy đến, ba người sang bên kia đường thì lần lượt bước vào chiếc xe SUV màu đen, lát sau cũng hòa vào dòng xe cộ biến mất tăm.

…

Nửa tiếng sau họ đến được Sở cảnh sát Hưng Hóa, Tô Ngôn nhét cọng khoai tây cuối cùng vào miệng, sau đó cùng hai người kia xuống xe tìm cảnh sát xử lý vụ của Trương Lương lúc trước.

Người cảnh sát này tên là Khổng Thành Lâm, tám năm trước còn là người mới, nay đã là tiền bối.

Khổng Thành Lâm đem hồ sơ điều tra của Trương Lương ra, dẫn họ đi vào một phòng họp nhỏ: “Thật ra lúc ấy người phụ trách chính là sư phụ tôi, nhưng sau đó ông ấy được chuyển qua đơn vị khác làm Sở trưởng rồi. Vụ án này rất đơn giản, Trương Lương là tay chân cho một quán bar trong khu vực tôi phục trách lúc ấy, đêm phát sinh vụ án đó người bị hại và mấy người bạn uống quá chén nên gây sự trong quán bar, Trương Lương và một số anh em của hắn xung đột và gây thương tích nghiêm trọng cho nạn nhân.”

“Lúc đó là nạn nhân báo cảnh sát, khi chúng tôi đến thì đám người Trương Lương đã chạy trốn khỏi hiện trường. Cũng may chúng tôi đến kịp thời nên quán bar còn chưa kịp tiêu hủy đoạn băng giám sát trong camera lúc vụ án phát sinh, nên vụ án này cũng không tính là khó giải quyết. Sau đó bọn người Trương Lương bị bắt về cũng thành thật khai báo. Trương Lương thừa nhận những vết thương trên người nạn nhân đều là do hắn gây ra nên tòa án đã phán hắn là người chịu trách nhiệm chính, tôi nhớ là kết án 7 năm tù giam.”

“Các anh lúc đó bắt Trương Lương tại chỗ ở của hắn à?” Giang Ly lật hồ sơ hỏi.

“Đúng vậy, ngay trong nhà trọ cạnh quán bar, chỗ đó là ký túc xá của quán bar thuê cho nhân viên, hơn 60 mét vuông mà phải sống chung với mười mấy người!” Khổng Thành Lâm khó khăn nhớ lại tình cảnh lúc ấy: “Chúng tôi bắt được anh em của hắn trước, qua lời khai mới tìm được ký túc xá của Trương Lương để bắt hắn về.”

Ký túc xá?

Nói như vậy có thể loại trừ khả năng Trương Lương đưa nạn nhân về chỗ ở của mình để thực hiện hành vi giết người. Đồn cảnh sát Hưng Hóa tọa lạc ở quận Long Hưng, cách Phố cổ và huyện Trường Thái rất xa.

Chẳng lẽ sau khi gây án lần đầu tiên, Trương Lương đã sinh ra ý thức phản trinh sát cực mạnh? Nhưng tình huống này lại đi ngược với lý thuyết “vùng an toàn”* mà những tên giết người hàng loạt thường nghĩ đến… Nhận thấy điểm không hợp lý, lông mày của Giang Ly cũng bất giác nhíu chặt.

(*) Theo mình hiểu thì ý là những tên giết người hàng loạt thường có xu hướng lựa chọn nữa địa điểm ở gần mình để phạm tội, vì chúng đã quen thuộc tình hình ở chỗ đó.

Sau khi tìm hiểu xong vụ gây thương tích của Trương Lương, Giang Ly cùng hai người quay trở về Cục thành phố.

Trở lại đội chuyên án, anh đi loanh quanh trong phòng hai vòng sau đó cầm điện thoại lên ra ngoài. Tô Ngôn ngước mặt nhìn cánh cửa bị đóng sầm lại không nói tiếng nào.

Thái Thành Tể thở dài rồi gục xuống bàn: “Lại là một đêm không ngủ nữa…”

Ban đầu Tô Ngôn cũng chưa hiểu được ý anh ta là gì, đến khi Giang Ly trở lại đi thẳng đến chỗ Thái Thành Tể đá anh ta một cái: “Đi gọi người, khởi hành đến thôn Đại An.”

Cô cũng mơ mơ hồ hồ đi theo lên xe, trên xe van cũng có vài người trong đội kỹ thuật đi theo, bọn họ nhanh chóng rời khỏi Cục thành phố.

Đang là giờ tan tầm, trong thành phố hơi kẹt xe, Tô Ngôn ngồi trên xe nhích từng chút một, thấy Thái Thành Tể được Giang Ly đưa cho một tờ lệnh khám xét. Lúc đến được thôn Đại An thì trời đã sụp tối, cả ngôi làng chìm trong màn đêm yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng chó sủa.

Họ vừa vào làng đã thấy Hạng Dương đang đứng ở con đường gần đó, Giang Ly cũng dừng xe để anh ta bước lên.

Hạng Dương chen vào, trên người còn mang theo không khí mát mẻ sảng khoái chỉ có ở ban đêm vùng núi: “Bên kia có 2 người nữa đang đứng trông nên tôi qua đây trước để đón mọi người. Đội trưởng Giang, thế nào, chúng ta làm thật sao?” Anh ta trông có vẻ khá phấn khích.

Đáp lại là tiếng Giang Ly đạp chân ga.

Chưa đến 8 giờ tối xe của họ đã đến trước cửa nhà Trương Lương, chưa kịp đẩy cánh cổng gỗ bước vào thì đã thấy cửa nhà mở ra. Trương Lương chậm rãi đẩy xe lăn tiến đến, bình tĩnh nhìn bọn họ: “Cảnh sát Giang, đây…”

Giang Ly lấy ra tờ lệnh khám xét vừa được phê duyệt: “Phiền anh Trương phối hợp cảnh sát để tiến hành điều tra.”

Nét mặt Trương Lương có chút bất đắc dĩ, anh ta cười gượng đẩy cửa rồi nhường đường cho họ bước vào. Theo lệnh của Giang Ly, người trong đội kỹ thuật cầm dụng cụ tiến vào khoảng sân trống trước nhà.

Lúc Giang Ly và những người khác chuẩn bị vào nhà, Trương Lương khẽ lắc đầu thở dài: “Đây có lẽ là lí do Toa Toa vẫn muốn bảo vệ tôi, cô ấy cho rằng tiền án của tôi bị lộ sẽ gây ra rắc rối như thế này.”

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn họ: “Tôi vẫn luôn bị nghi ngờ điều tra, nói ra e là mọi người không tin, thôn này chỉ cần mất một con gà họ cũng nghi ngờ là tôi làm.” “Dù vậy tôi sẽ hết sức phối hợp với cảnh sát để điều tra, nhưng nếu mọi người không phát hiện ra bằng chứng gì ở chỗ của tôi thì cảnh sát Giang, các anh lãng phí thời gian với một người vô tội rồi.”

Chương 10: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 10

“Anh Trương, chỉ là phối hợp cảnh sát điều tra bình thường thôi, anh không cần nhạy cảm như vậy.” Hạng Dương tiến lên giải thích.

Trương Lương cười có chút mỉa mai, chỉ vào mấy người cảnh sát trong đội kỹ thuật đã bắt đầu vào nhà thu thập chứng cứ nói: “Nhưng tôi lại không thấy bình thường, dám hỏi các vị cảnh sát, thôn Đại An lớn như vậy sao lại cố tình đến nhà tôi tìm chứng cứ?”

“Anh Trương, thủ tục điều tra đã được cấp trên phê duyệt chứng tỏ chúng tôi đều đang làm đúng theo pháp luật, nếu anh thật sự muốn hiểu rõ tôi có thể ngồi đây giải thích tường tận cho anh. Có điều tôi thấy khi anh nói những lời này, chẳng phải trong lòng anh đã rõ rồi sao?” Thái độ của Hạng Dương cũng trở nên lạnh nhạt hơn.

Nghe những lời này, Trương Lương nhất thời trầm mặc, qua vài giây sau mới tự đẩy xe lăn vào nhà: “Hy vọng các vị cảnh sát có thể tìm thấy kết quả mình muốn ở nhà tôi.”

Tô Ngôn đứng trong nhà nhìn thấy Trương Lương từ ngoài nhìn vào trong, sắc mắt ảm đạm đến u ám.

Mặc dù cảnh sát đến không nhiều nhưng cũng không giấu giếm gì, con đường ngày thường chỉ có ánh đèn le lói giờ đã có rất đông người dân đến xem. Người thì đứng trước cửa nhà đứng xem, có người còn chen lên hàng rào gỗ ngửa cổ nhìn vào.

Giang Ly thấy càng lúc càng nhiều người thì khẽ cau mày, lúc này Tô Ngôn lại chăm chú quan sát động tĩnh ở nhà bí thư Bùi bên kia bức tường gạch.

Đúng như cô đoán, không lâu sau sân nhà bí thư Bùi cũng sáng đèn, sau đó là tiếng cót két khi mở cánh cổng sắt.

Bí thư Bùi mặc áo ba lỗ và quần cộc bước vào nhà củaTrương Lương, khác xa lần đầu tiên gặp mặt. Ông ta thấy Hạng Dương đứng gần đó liền tay: ” Cảnh sát Hạng, mọi người phát hiện ra manh mối gì rồi sao? Chẳng lẽ hung thủ là Trương Lương?”

“Là hắn… Tôi đã nói rồi mà…”

“Quả nhiên chó không bỏ được thói đớp cứt…”

Lời nói của ông ta ngay lập tức thu hút sự chú ý của người dân đang bu lại xem, Bùi Toa Toa đang đứng bên cạnh biến sắc, có vẻ hết sức bất mãn với những lời đánh giá về Trương Lương.

“Không phải, chúng tôi chỉ đang tiến hành điều tra theo thông lệ, hy vọng bí thư Bùi làm gương, trước khi cảnh sát kết án thì đừng tung tin sai sự thật, tránh gây rắc rối không đáng có.” Hạng Dương giải thích hết sức nghiêm túc.

“Vâng, vâng.” Bí thư Bùi cười ngượng ngùng.

Hạng Dương bước lên hai bước, đóng cửa lại thật chặt khiến người dân đang hóng chuyện phía trước phải lui hết về sau. Trong nháy mắt, Bùi Toa Toa bỗng nhiên xông thẳng vào, Hạng Dương cũng không ngăn lại, chỉ có thể nhìn cô ta chạy tới bên cạnh Trương Lương.

“Anh không sao chứ?” Bùi Toa Toa ngồi trước xe lăn, bất an nhìn người đàn ông đối diện.

“Không sao.” Trương Lương mỉm cười, theo thói quen đưa tay sờ đầu cô: “Cảnh sát cũng phải có chứng cứ, không thể vô duyên vô cớ đổ oan cho anh được.”

Hai người trong sân vô cùng thân thiết, người dân đang đứng ngoài cổng lại

bùng nổ thêm lần nữa.

“Bí thư, con gái ông và Trương Lương là thế nào vậy?” Một người phụ nữ trung niên mập mạp lên tiếng hỏi, bộ dạng như đang xem trò náo nhiệt: “Người họ Trương này như thế nào ông còn không biết sao? Đời này của hắn xem như bỏ đi rồi, ông cũng đừng hồ đồ mà cho phép Toa Toa đi theo loại người này đó!”

“Đúng vậy, ai mà nghĩ hắn lớn lên lại nhiễm thói xấu như vậy, không chỉ vào tù mà còn làm bản thân thành bộ dạng kia, giờ lại trở thành nghi phạm của cảnh sát…” Một ông già đứng bên cạnh tiếp lời: ” Toa Toa nhà ông từ nhỏ đến lớn đều là một đứa trẻ ngoan, kết hôn cũng phải tìm một người học đại học để còn vào thành phố hưởng phước chứ.”

Dân làng mỗi người một câu khiến mặt bí thư Bùi tái ngắt, Bùi Toa Toa và Trương Lương trước giờ vẫn luôn cẩn thận tránh không tiếp xúc nhau trước mặt người khác nên ông ta cũng không phát hiện ra con gái mình lại có quan hệ với người bên kia bức tường.

“Bùi Toa Toa!” Bí thư Bùi hét lớn: “Mày mau cút về đây!”

Bùi Toa Toa bị tiếng hét của cha mình dọa giật mình, lập tức phát hiện ra hành động hớ hênh của mình, cô ta gục đầu xuống, rụt rè nhìn sang vẻ mặt tức giận của bí thư Bùi, sau đó lại ngồi xuống chỗ cạnh Trương Lương như một đứa trẻ.

Tô Ngôn lẳng lặng tựa vào khung cửa quan sát họ.

Trương Lương lén vỗ vỗ lên mu bàn tay cô ta, dùng ánh mắt bảo cô về lại chỗ bí thư Bùi. Còn vẻ mặt Bùi Toa Toa hơi lo lắng cúi người: “Em tin anh, dù cho cả thế giới này có nghi ngờ anh thì em vẫn lựa chọn tin tưởng.” Nói xong, cô ta đưa tay ôm cổ Trương Lương, hai người ôm nhau.

A… Thật khiến người khác cảm động, Tô Ngôn nghĩ.

Bùi Toa Toa e rằng bí thư Bùi còn không thấy cô ta bước ra nữa sẽ ngất xỉu nên cái ôm này cũng không thân mật như tưởng tượng, vừa ôm đã bỏ ra.

Trước khi cô ta rời đi đã thoáng thấy Tô Ngôn đang tựa trước cửa xem trò vui liền trợn mắt hỏi: “Hi vọng cảnh sát các người có thể chấp pháp vì dân. Có lẽ các người không biết rằng chỉ cần một hành động nhỏ của cảnh sát cũng mang lại hậu quả cho người dân chúng tôi.” Nói đến đây cô ta chỉ vào những người đang đứng ngoài cửa: “Dù cho hôm nay cảnh sát không tìm ra được chứng cứ chứng minh Trương Lương phạm tội thì những người kia cũng không nghĩ anh ấy trong sạch. Vị cảnh sát này, cô có biết miệng đời đáng sợ đến mức nào không? Thản nhiên hủy hoại cuộc sống bình yên của người khác như vậy, các người có thoải mái không? Cô có biết sau hôm nay anh ấy sẽ phải đối mặt với điều gì không?”

Nói xong hốc mắt của cô ta cũng ửng đỏ suýt khóc, Trương Lương cũng nhìn về phía cô ta đầy dịu dàng.

Hạng Dương ở bên cạnh nghe xong có chút không tự nhiên đưa tay gãi cổ, chuyển mắt sang chỗ khác, thầm nghĩ trong lòng cô gái này thật si tình, không chỉ không chê bai thân thể kia của người yêu mà còn can đảm đứng lên bảo vệ hắn, đúng là tình yêu đích thực… Không hiểu Trương Lương này có sức hút gì mà có thể có được một cô gái tốt như vậy ở bên cạnh mình.

Đối mặt với câu hỏi của Bùi Toa Toa, Tô Ngôn cũng có phản ứng, có lẽ nếu cô thật sự là một thực tập sinh đầy nhiệt huyết, dưới tình huống này nhất định sẽ hết sức phản bác lại. Nhưng tiếc là cô sẽ không làm như vậy. Đôi khi làm cảnh sát và lính đặc chủng đều cần có một đặc điểm mà đa phần người bình thường không có, kiên nhẫn. Hiện tại nếu cô lựa chọn bác bỏ ý kiến của đối phương thì hai người nhất định sẽ xảy ra cãi vã, ảnh hưởng đến việc tới làng Đại An điều tra của cảnh sát sau này.

Tô Ngôn cảm thấy cô mới làm cảnh sát chưa đến một tuần mà khắp người đã mang lên một vầng hào quang thánh nữ rồi.

“Hừ, sao vậy, chột dạ không dám nói tiếp nữa đúng không?” Bùi Toa Toa sau khi điều chỉnh cảm xúc liền hất cằm, có chút tự đắc, như thể cô ta vô cùng hài lòng với những lời mình vừa nói ra.

Tô Ngôn nhướng mày nhưng vẫn không có ý định quan tâm đối phương.

Giang Ly chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh vươn tay nắm nhẹ vai cô, cô liền nghe thấy một giọng nam truyền đến: “Cô Bùi, cảnh sát chúng tôi làm việc luôn chú ý đến chứng cứ, mong cô thông cảm. Mặt khác, hy vọng cô có thể ít nhiều tôn trọng các vị cảnh sát đang tham gia điều tra vụ án này.”

Bùi Toa Toa thấy nét mặt anh lạnh tanh, lòng nghĩ trộm có lẽ tính tình thường ngày của đối phương cũng không tốt lắm, chỉ có thể cụp mắt nhỏ giọng lầm bầm vài câu gì đó không ai nghe rõ.

“Đội trưởng Giang! Đội trưởng Giang!” Thái Thành Tể từ giữa phòng chạy ra la lớn, trong tay còn cầm một túi vật chứng trong suốt, ba chân bốn cẳng bổ tới trước mặt Giang Ly: “Đội trưởng Giang, phát hiện vật này trong ngăn kéo cuối cùng của tủ quần áo, anh xem đi!”

Giang Ly nhận lấy túi vật chứng kia nhìn kỹ một lát, sau đó lấy điện thoại trong túi quần ra tìm một tấm hình, là hình chụp màn hình từ video giám sát của trang trại hôm phát sinh vụ án của Nghê Duyệt, chiếc váy hoa màu lam nhạt nạn nhân mặc trong hình y đúc chiếc váy tìm được!

“Quả nhiên là hắn!” Thái Thành Tể hung hăng trừng mắt nhìn Trương Lương.

Lúc Trương Lương nhìn thấy túi vật chứng đó nhất thời có chút mất khống chế, còn nét mặt của Bùi Toa Toa thì dần trở nên nghi hoặc, cô ta bước qua nắm lấy tay áo của Trương Lương hỏi: “Đó là cái gì? Sao trong nhà anh lại có váy của phụ nữ?” Giọng của cô ta thậm chí có chút nghẹn ngào, cả người có chút yếu ớt bất lực, khác hẳn vẻ hung hãn vừa rồi.

Giang Ly nháy mắt với Hạng Dương, đối phương hiểu ý, lập tức bước lên nửa khuyên nửa ép Bùi Toa Toa đi ra xa Trương Lương, đem cô ta đến cạnh bí thư Bùi.

Thái Thành Tể phía sau cũng đi tới bên Trương Lương, có chút kiêu ngạo nói: “Anh Trương, xem ra tối nay anh nhất định phải cùng chúng tôi đi về Cục thành phố một chuyến rồi. Sau này anh nhớ cho kỹ, trước khi khẳng định cái gì phải lau sạch mông trước đã.”

Trương Lương im lặng.

Cảnh sát chỉ tìm được bộ quần áo nghi ngờ là của nạn nhân kia ở nhà của Trương Lương, còn lại không có phát hiện gì khác, nhưng chỉ riêng vật chứng này đã đủ để bắt hắn về cục thành phố tiến hành thẩm vấn điều tra rồi, đúng là không uổng công bận rộn.

Gần nửa đêm, cuối cùng bọn họ cũng bắt đầu rời khỏi nhà Trương Lương, Hạng Dương và Thái Thành Tể cũng cùng nhau đem Trương Lương vào xe cảnh sát. Tô Ngôn đi ra sau đó, trước khi lên xe lại xoay người nhìn vào sân.

Nhiều cảnh tượng hiện lên trước mắt, cuối cùng ánh mắt cô dùng lại ở cánh tay nắm thật chặt tay vịn xe lăn đến nổi gân xanh của Trương Lương.

“Em gái, nghĩ gì đấy?” Thái Thành Tể thấy cô chậm chạp chưa lên xe liền kéo cửa kính xuống hỏi: “Lên xe đi.”

“Đến đây.” Tô Ngôn lấy lại tinh thần, chen vào trong xe.

Còi cảnh sát phát lên vài tiếng, 2 chiếc xe cảnh sát nhanh chóng biến mất ở đường nhỏ hướng vào thành phố của thôn Đại An.

Chương 11: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 11

Tòa văn phòng Cục cảnh sát thành phố Nam Thành vẫn sáng rực dù là nửa đêm.

Đội Chuyên án và đội Kỹ thuật sau khi quay về cũng không nghỉ ngơi mà làm việc cả đêm, mới vừa tìm được món đồ nghi ngờ là của Nghê Duyệt từ thôn Đại An liền tiến hành xử lý khám nghiệm. Trương Lương thì trực tiếp bị ném vào phòng thẩm vấn, Giang Ly cũng không định cho hắn nghỉ ngơi, lập tức dẫn người tiến hành tra hỏi.

Tô Ngôn về tới văn phòng, theo lý mà nói cô hiện tại đã là có thể tan làm, nhưng nghĩ đến Trịnh Tuệ cô đã cảm thấy nhức đầu. Ngồi xuống được một lúc, cô lôi chiếc điện thoại vẫn luôn tắt máy trong túi ra, vừa mở lên quả nhiên đã thấy một loạt thông báo cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Trịnh Tuệ.

Một lúc sau điện thoại mới hết rung, cô lẳng lặng trả lời Trịnh Tuệ rằng tối nay mình tăng sau đó lại tắt máy. Sau đó cô gục xuống bàn nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi, trong lúc đó hình như có người ra vào văn phòng hai lần, cô mơ hồ nghe vài tiếng động nhưng cũng không ngẩng đầu nhìn.

Khoảng 1 tiếng sau, cô chậm rãi ngồi dậy dụi mắt, ngẩng đầu liếc nhìn cái đồng hồ trên tường thấy đã bốn giờ sáng. Bây giờ đang là mùa hạ, chân trời cũng đang dần lộ ánh nắng, trong văn phòng vẫn không có người khác ngoài cô, có lẽ tiến độ bên phía Trương Lương cũng không thuận lợi lắm.

Lấy lại chút tinh thần, Tô Ngôn đứng dậy ra khỏi văn phòng, đến phòng ăn ở cuối hành lang lấy mấy gói cà phê hòa tan trong tủ ra. Pha xong, cô cầm mấy ly rồi vào thang máy để xuống phòng thẩm vấn dưới hai tầng.

Cửa thang máy vừa mở, cô liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng đậm.

Quả nhiên Giang Ly và Thái Thành Tể đang ngồi trên băng ghế cạnh cửa sổ hút thuốc. Cô bước qua, nhẹ nhàng đặt hai ly cà phê đặt lên bàn, sau đó quay người tiện tay mở cánh cửa sổ đang đóng chặt ra: "Đội trưởng Giang, anh Thái, đây là khu vực cấm hút thuốc đó, coi chừng còi báo động vang lên."

Giang Ly thở ra một hơi khói rồi dập điếu thuốc, cầm lấy một ly cà phê nhẹ giọng cảm ơn.

Thái Thành Tể hút thêm 2 hơi nữa rồi mới dập thuốc, gật gù đắc ý uống hai ngụm cà phê rồi mới giải thích: "Yên tâm đi, còi báo động ở tận bên kia, không kêu lên được đâu. Hơn nữa em gái à, chúng tôi đây là đang lấy lại tỉnh táo, nếu không sao có thể tiếp tục được nữa."

"Anh Hạng…" Tô Ngôn chỉ vào cửa phòng thẩm vấn bên cạnh.

"Để anh đưa cho cậu ấy." Thái Thành Tể cười hì hì đứng dậy, cầm một ly cà phê đẩy cửa đi vào.

Tô Ngôn chỉ kịp lướt qua khuôn mặt của Hạng Dương, Trương Lương cũng đang cúi đầu im lặng ở phía đối diện, bầu không khí có chút đáng sợ.

Phanh.

Cánh cửa sắt nặng nề đóng lại ngăn cản tầm mắt của cô, Giang Ly phía sau cũng đã uống sạch ly cà phê kia. Cô do dự một chút rồi qua ngồi chỗ của Thái Thành Tể vừa rồi, sau đó đẩy ly cà phê cho lại qua: "Đội trưởng Giang…"

Giang Ly liếc một cái, cũng không khách khí với cô nữa. Cả ngày hôm qua đều ăn được một bữa cơm tử tế, lại qua một đêm bận rộn nên lúc này dạ dày khó chịu làm anh cảm thấy có chút cáu kỉnh. Cũng may có hai ly cà phê nên cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, anh hỏi: "Sao không về nhà nghỉ ngơi đi?"

"Lúc về tới văn phòng thì ngủ quên mất, tỉnh dậy đã tới giờ này rồi nên

không về nhà nữa.” Tô Ngôn ngượng ngùng đáp lại, kẹp hai tay giữa đầu gối, giống như đang lo lắng vì nói chuyện với lãnh đạo.

“Kỳ thực tập cũng sắp kết thúc rồi phải không?” Giang Ly lại hỏi.

Tô Ngôn ngẩn người, sau đó nhớ ra kỳ thực tập của nguyên thân này chưa tới nửa năm, trước lúc xảy ra tai nạn cô ấy đã ở Cục được hơn 3 tháng, sau tai nạn thì lại xin nghỉ ở nhà gần 2 tháng nữa, tính ra đúng là sắp kết thúc rồi. Cô khẽ gật đầu: “Còn chưa đến 1 tháng nữa.”

“Tốt nghiệp xong có muốn tiếp tục làm cảnh sát không? Hay sau này cô muốn chuyển sang làm nhân viên hành chính?”

Có muốn làm cảnh sát không? Tô Ngôn khẽ nhíu mày, dưới áp lực của ba mẹ nguyên thân vẫn kiên quyết không đăng kí vào ngành kinh tế mà lựa chọn vào trường cảnh sát, hẳn là rất đam mê ngành này.

Lúc cô đang suy tư, Giang Ly cười như không cười: “Đến đội chuyên án cũng mấy ngày rồi, cảm thấy thế nào?”

Lúc còn là lính đặc chủng chuyện mấy ngày mấy đêm không được ngủ cũng là bình thường, Tô Ngôn hoàn toàn chịu được, nhưng dù sao thân thể này cũng không phải của cô, hai ngày nay mệt đến không chịu nổi, nên đối với chính người thường mà nói hẳn là…

“Rất mệt ạ.” Cô nói thật.

Giang Ly còn muốn nói gì đó thì cửa phòng thẩm vấn lại mở ra, Hạng Dương mắt đỏ quạch từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm nửa ly cà phê còn lại. Anh ta vừa ngáp vừa đến ngồi xuống chỗ ghế bên cạnh Giang Ly, miệng hùng hổ: “Mẹ nó, tên này thật khó chơi, tôi thấy hắn chắc chắn định ‘Im lặng là vàng’ tới cùng, ở trong tù vài năm xem ra biết rất rõ quy trình thẩm vấn.”

“Chiếc váy tìm được trong nhà hắn nếu được chứng thực là của nạn nhân Nghê Duyệt thì hắn thấy bằng chứng trước mặt cũng không thể không mở miệng.”

“Còn vụ án đầu tiên xảy ra vào 9 năm trước, ban đầu trong móng tay nạn nhân tìm được một mảnh da không phải của cô ấy, tôi cũng đã cho Phương Giai Mậu lấy DNA của Trương Lương để tiến hành đối chiếu, chỉ cần khớp nhau thì không cần lời khai của hắn làm gì nữa.” Giang Ly nói, nhưng có vẻ anh không vui mừng khi sắp phá được án.

Tô Ngôn đảo mắt, lúc đầu có chút do dự nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Giang Ly, cô cố ý nói: “Nhưng tôi luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, Trương Lương cũng không phải giả bị tàn tật, nếu là hắn thật sự lợi dụng tình trạng của bản thân để dụ 2 nạn nhân về nhà mình sau đó giết hại, thì… làm sao thay quần áo cho họ được? Mà trong nhà của hắn cũng chỉ lục soát ra được một chiếc váy của Nghê Duyệt, những nạn nhân khác cũng là mặc quần áo kiểu cũ mà…”

Giang Ly nhướng mày khi nghe cô nói, vẻ mặt không có gì ngạc nhiên, hắn trong lòng đã sớm nghĩ tới chuyện này. Hạng Dương đưa ra một giả thiết: “Có khi nào thân thể của hắn đã khôi phục lại được một phần, hắn đang lợi dụng vẻ ngoài vô hại của mình để đi tìm các nạn nhân?”

“Hắn là không.” Giang Ly lắc đầu: “Chuyện hắn bị thương trong tù ngày trước vẫn còn ghi chú lại trong hồ sơ, là tổn thương dây thần kinh cột sống không thể phục hồi được, nếu trị được thì quả là kỳ tích.”

“Xem như hắn có thể tự sát hại sau đó thay quần áo cho nạn nhân, vậy làm sao chuyển thi thể ra tới tận suối được? Trương Lương muốn đi đâu đều phải ngồi xe lăn, so với người bình thường sẽ gây chú ý hơn, chuyện này không phải rủi ro quá lớn sao? Nếu đúng là vậy hắn là có người nhìn thấy. Hôm xảy ra vụ án chúng ta đều đi qua chỗ đó rồi, cách đường mòn 50m đều là đá cuội cùng đá tảng lớn, xe lăn của hắn vốn không vào được.”

“Nói như vậy cũng có lý!” Hạng Dương xoa tay: “Chẳng lẽ sau khi hắn bị tàn phế thì tìm được đồng bọn khác?”

Cũng không phải không có khả năng này, dù sao trên thế giới cũng có rất nhiều án lệ giống vậy, ngoại trừ những kẻ giết người hàng loạt có sở thích chia sẻ con mồi, còn có rất nhiều trường hợp vì già yếu hoặc thể lực kém

mà tìm đồng bọn khác để giúp mình hoàn thành tội ác.

“Thôn Đại An chỉ có bao nhiêu thôi, nhân khẩu thường trú cũng không nhiều, hắn được ai giúp mình chứ…” Trong đầu Hạng Dương bắt đầu đảo qua một lượt những người anh ta từng tiếp xúc: “Ông chủ Triệu? … Bà chủ cửa hàng phía đông thôn? … Bí thư Bùi càng không thể được… Ôi! Hai người nói có phải cô bạn gái nhỏ của hắn Bùi Toa Toa không!” Nói xong anh ta lại tự bác bỏ: “Chắc không phải đâu… Hôm qua cô ta trông có vẻ khá sốc, tôi còn sợ cô ta ngất đi.”

“Đừng trông mặt mà bắt hình dong.” Giang Ly nói.

“Đội trưởng Giang anh thấy thế nào? Anh cảm thấy là ai?” Hạng Dương hỏi.

“Tôi chỉ nhìn chứng cứ nói chuyện.” Giang Ly nói, điện thoại trong túi quần vang lên, anh bắt máy đáp lại vài câu sau đó tắt máy: “Phương Giai Mậu gọi điện nói chiếc váy phát hiện trong nhà Trương Lương đúng là của Nghê Duyệt mặc lúc còn sống. Còn có… mẩu da trong móng tay nạn nhân đầu tiên 9 năm trước cũng hoàn toàn trùng khớp với DNA của Trương Lương.”

“Được lắm! Ông đây muốn xem xem bằng chứng đã rõ ràng trước mắt hắn còn gì để giảo biện nữa không!” Hạng Dương nghe xong liền nhanh như chớp chạy vào phòng thẩm vấn.

Giang Ly nghịch chiếc điện thoại trong tay, ánh mắt mông lung tựa như đang chìm đắm trong suy nghĩ nào đó. Một lúc lâu sau anh mới hoàn hồn, lại liếc mắt nhìn màn hình điện thoại rồi đứng dậy nói: “Hôm nay là thứ bảy, cô về nghỉ ngơi đi, tối qua không về nhà rồi, về sớm ngủ bù một chút. Tôi đi qua đội kỹ thuật xem tình huống cụ thể một chút.”

Tô Ngôn đứng lên theo anh, không từ chối đề nghị về nhà nghỉ ngơi của anh, chỉ duỗi lưng trên khiến khớp xương phát ra vài tiếng ‘Rắc, rắc’, miệng lẩm bẩm: “Cuối tuần à… Tuần này thật đúng là đi làm rất mệt. Vất vả lắm mới tới cuối tuần, hay là đi chơi chút đi~?”

Giang Ly thu chân lại, lẳng lặng nhìn cô biểu diễn.

“Đi đâu nhỉ… Trước đây khi tôi được điều đến, nghe nói địa điểm du lịch nổi tiếng nhất của Thành phố Nam Thành hình như là thôn Đại An, vậy tôi đi thôn Đại An cũng được.” Nói tới đây, cô tự gật đầu đồng ý với bản thân.

“Bây giờ làm gì có khách du lịch muốn đến đó, cô đi làm gì?” Giang Ly hỏi, trong giọng có vài phần ý cười.

“Nói gì vậy, đội trưởng Giang.” Tô Ngôn giả vờ giật mình, chớp chớp mắt: “Đã có bằng chứng DNA xác định hung thủ rồi, bây giờ đến thôn Đại An cũng không cần lo sợ nữa, chèo thuyền du ngoạn trên suối, nghĩ thôi cũng thấy đẹp rồi.”

“Vậy chúc cô đi chơi vui vẻ.” Sau khi Giang Ly buông một câu thì cũng sải bước đến trước thang máy, trong chớp mắt đã không thấy đâu.

Tô Ngôn đứng đó nhún vai, cô còn tưởng rằng Giang Ly sẽ ngăn cản cô, không ngờ… Xem ra người này không như mình nghĩ, chỉ mong mau chóng kết thúc vụ án thôn Đại An mà chấp nhận mọi chuyện vẫn còn nhiều điều khuất tất.

Chương 12: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 12

Sau khi dọn dẹp một chút, Tô Ngôn cũng tranh thủ về nhà sớm. Lúc đầu cô cứ nghĩ giờ này Trịnh Tuệ chắc vẫn chưa dậy nên lén nhón chân xách túi bước vào nhà. Không ngờ vừa tới cửa đã thấy Trịnh Tuệ ngồi trong phòng khách xem tivi với vẻ mặt lạnh tanh, bà cũng nghe tiếng nên ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Con còn biết trở về à?” Trịnh Tuệ đập cái điều khiển xuống bàn: “Hôm qua mẹ và ba con đợi con ở Thiên Hải Các ròng rã mấy tiếng, còn có cả nhà Tiểu Phi nữa, con thật sự là làm người mẹ này mất hết mặt mũi mà!”

“Con xin lỗi, mẹ.” Tô Ngôn lén nuốt tiếng thở dài ngoan ngoãn nhận lỗi, cô cũng không muốn phí thời gian để cự cãi: “Hôm qua con thật sự có việc quan trọng trong đội không bỏ được. Con quên chưa báo lại với mẹ, con đã chuyển từ phòng hành chính sang đội Chuyên án rồi.”

Trịnh Tuệ nghẹn họng, nghĩ tới cảnh tượng hoành tráng hôm qua mình thấy ở Thiên Hải Các, chuyện đó khiến bà khá sốc, mất ngủ cả đêm. Cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện ra hình ảnh con gái mình chạy như vận động viên điền kinh, mạnh mẽ như một con báo. Sau một lúc lâu, bà tức giận nói tiếp: “Đội Chuyên án? Nghe là biết không phải chỗ gì tốt đẹp! Làm gì có chuyện bắt một người vừa mới hồi phục sức khỏe đi làm tăng ca chứ? Con mới bị tai nạn bao lâu? Bản thân cũng không biết sức khỏe mình không tốt sao? Mẹ đã bảo con bao nhiêu lần rồi, tưởng mình lần nào cũng tai qua nạn khỏi được chắc?”

Thấy mẹ lại sắp thao thao bất tuyệt, Tô Ngôn vội vàng cắt lời Trịnh Tuệ: “Mẹ! Đội của con rất tốt, lãnh đạo thấy bọn con vất vả suốt hai ngày qua liền tổ chức một chuyến du lịch đến thôn Đại An đấy! Mẹ có biết Thôn Đại

An không, chính là chỗ…”

“Mẹ biết Thôn Đại An, năm ngoái còn đi hái nho với dì con mà… Không phải! Hôm nay là cuối tuần mà!” Trịnh Tuệ đột nhiên phản ứng lại, hét với người đang chạy lên lầu: “Một ngày cuối tuần, con…”

Tô Ngôn nhanh như chớp, chưa tới một phút đã mang theo 2 cái ba lô bước xuống, lướt nhanh qua người Trịnh Tuệ. Cửa chống trộm ‘Phanh’ một tiếng, Trịnh Tuệ chỉ kịp nghe một câu nhẹ nhàng “Bye bye mẹ”.

…

Tô Ngôn không đi bằng chiếc xe thể thao bắt mắt của mình mà bắt taxi đến trạm dừng có tuyến xe buýt từ thành phố đến thôn Đại An, vì là ngày nghỉ nên có thêm vài chuyến so với ngày bình thường.

Tốc độ của xe buýt tất nhiên đi chậm hơn xe riêng nhiều, vừa đi vừa nghỉ cũng mất gần 3 tiếng mới đến được thôn Đại An. Người trên xe mặc dù không đông như lúc cô mới lên nhưng cũng không hề ít, ký ức con người đúng là có hạn, mới một tuần trước xảy ra án mạng mà một tuần sau đã thấy du khách lại chen chúc nhau đến.

Lúc xếp hàng xuống xe, phía trước cô có hai cô gái trẻ lẩm bẩm: “Đã bảo cậu rồi, mấy ngày trước thôn Đại An này vừa có người chết, đã lên tin tức rồi! Cậu không sợ nhưng tớ sợ, nghe nói hung thủ còn chuyên chọn phụ nữ để ra tay nữa.”

“Ôi trời tớ đã nói cậu sẽ không sao rồi mà, hôm qua ông chủ trang trại đã đăng lên vòng bạn bè bảo hung thủ bị bắt rồi.” Người khác đáp lại, tiện tay mở điện thoại đưa cho cô gái đó: “Cậu xem đi.”

Tô Ngôn cao hơn hai cô gái kia một chút nên chỉ cần nhìn xuống là xem được nội dung trên màn hình điện thoại. Trên vòng bạn bè là hình chụp cảnh hôm qua cảnh sát đến nhà Trương Lương thu thập bằng chứng, cô chắc chắn 99% dân trong thôn Đại An đều đăng lên hình ảnh tương tự. Không ai quan tâm chân tướng thật sự ra sao, hung thủ có thật làTrương Lương không, thứ những người đó quan tâm là lượng khách du lịch đến để

đem tiền về cho họ.

“Vậy tốt rồi…” Hai người xuống xe.

Tô Ngôn vẫn luôn đeo ba lô trên cũng xuống xe sau đó, đang định bước vào làng thì đã có người gọi lại.

“Cô Tô!”

Cô theo hướng tiếng gọi nhìn qua thì thấy Diêm Phi đang đứng trước một chiếc limousine sáng chói, tươi cười vẫy tay với cô. Hôm nay anh ta ăn mặc khá giản dị, không có khí chất bức người như đêm hôm trước.

Không cần nghĩ Tô Ngôn cũng biết tại sao Diêm Phi lại xuất hiện ở đây, cô thật sự không hiểu sao Trịnh Tuệ lại kiên trì với chuyện của cô và Diêm Phi đến vậy.

“Anh Diêm.” Cô đứng lại đáp lời.

“Tình cờ quá, gần đây công việc bận rộn nên tôi muốn đi giải khuây một chút, bạn bè liền giới thiệu chỗ này cho tôi. Nhìn phong cảnh thích thật, nhưng tiếc là tôi vội đến đây quá nên chưa kịp tìm hiểu gì. May mà gặp cô Tô ở đây, không biết cô Tô có đề xuất gì không?” Diêm Phi nói xong cũng không đợi cô đáp lại, vội vàng vòng qua xe mở cửa ghế phụ lái: “Chỗ này còn cách thôn một đoạn nữa, hay là để tôi chở cô đi cùng nhé?”

Tô Ngôn biết hôm nay làm thế nào cũng không thể tránh khỏi, nghĩ lại thì nếu có người đi cùng cũng tốt, cô trong thôn Đại An này cũng không tính là người lạ mặt, ít nhất như vậy có thể giảm bớt sự hiện diện của cô. Vì vậy cô khẽ cười nói cảm ơn rồi lên xe.

Đường vào thôn đi bộ mất khoảng 10 phút, lái xe thì cỡ 2-3 phút, Diêm Phi hình như không muốn không khí tẻ nhạt nên luôn miệng tìm chủ đề nói chuyện. Từ chèo thuyền đến hái nho, nhìn không giống như là chưa kịp tìm hiểu gì.

Có thể anh ta cũng là một thiên tài ở khía cạnh nào đó, cứ như vậy một lát

sau Diêm Phi đã thay đổi cách xưng hô từ ‘cô Tô’ thành gọi tên Tô Ngôn, sau khi gọi xong thấy cô không có phản ứng gì còn trộm mừng một phen.

Chiếc xe dừng trước cổng Sunny Farmhouse theo lời của Tô Ngôn trong viện ông chủ Triệu nghe tiếng cũng vội ra đón, nhìn thấy Tô Ngôn đeo ba lô đứng đó thì sửng sốt: “Ôi… Cô cảnh sát này, tôi nhớ ra cô rồi, sao cô lại tới nữa vậy? Hôm qua không phải đã bắt được hung thủ rồi sao?”

Tô Ngôn vỗ cái ba lô trên người mình, cười nhẹ: “Ông chủ Triệu hiểu lầm rồi, chỉ là cuối tuần rảnh rỗi nên tôi đi chơi cùng bạn thôi.” Nói xong cô hất cằm về phía Diêm Phi.

“À…” Ông chủ Triệu biểu lộ đã hiểu, còn nhìn cô ranh mãnh cười nói nhỏ: “Bạn trai à, tuấn tú lịch sự đấy!” Nói xong cũng không nghe cô giải thích liền vẫy tay mời hai người họ vào: “Tới đây tới đây, nể mặt cô cảnh sát tôi sẽ ưu đãi cho hai người một chút!”

Vừa bước vào sân ông chủ Triệu vừa than thở: “Nói thật với cô cảnh sát, cô là người mở hàng cho tôi từ lúc mở cửa lại đấy, trưa tôi sẽ làm cho hai người thêm vài món nữa!”

Diêm Phi nghe vậy bỗng dừng bước, đưa tay kéo góc áo Tô Ngôn phía trước, sắc mặt có chút bất an hỏi: “… Ông chủ này… Nói những lời đó là sao vậy?”

Tô Ngôn nhìn anh ta cười tươi rói, giọng nói trầm trầm, chỉ có hai người nghe thấy.

“Vì trang trại này vừa có người mới chết.”

Diêm Phi nghe cô nói vậy thì sững sờ, trong nháy mắt anh ta thậm chí thấy mắt tối sầm lại, suýt nữa không đứng nổi.

…

Với việc 2 người thuê 2 phòng ông chủ Triệu cảm thấy hơi khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều. Tô Ngôn chọn ở căn phòng mà nạn nhân Nghê

Duyệt ở cùng bạn trai hôm trước, còn Diêm Phi dù ai nói gì cũng không chịu lên lầu 2.

Ông chủ Triệu suýt chút nữa khóc thành tiếng vì cô đã đến ở căn phòng đó, liền nhanh tay giảm 50% tiền phòng cho họ.

Tô Ngôn lên lầu cất ba lô của mình rồi lại đi xuống, Diêm Phi vào phòng cũng không có động tĩnh gì, nói không chừng gặp kích thích quá lớn nên giờ đang ôm bồn cầu nôn hoặc ôm chăn khóc rồi.

Cô trực tiếp đi ra khỏi căn nhà nhỏ, ông chủ Triệu và vợ đang ở trong phòng bếp đối diện bận rộn, chắc là đang bàn bạc trưa nay làm món gì cho họ. Cô bước qua tùy tiện nói chuyện phiếm vài câu với bọn họ, cặp vợ chồng này cũng là người thân thiện, mười phần nhiệt tình đáp lại.

Thấy họ đều đang bận tay, Tô Ngôn liền nhận việc gọt khoai tây, ôm một chậu khoai tây nhỏ rồi ngồi xổm ở cửa bếp bắt đầu gọt vỏ, câu được câu không ngóng một chút tin tức thôn Đại An.

"… Đúng đó, thôn Đại An có thể phát triển được như ngày hôm nay chẳng phải nhờ bí thư Bùi đã đóng góp rất nhiều sao?" Cô nghe vợ chồng ông chủ Triệu kể những năm gần đây điều kiện sinh hoạt đã dần dần khá hơn trước nhiều, thuận miệng khen ngợi.

"A… Cũng đúng." Ông chủ Triệu vừa băm tỏi vừa nói: "Chủ yếu vẫn là nhờ chính sách quốc gia tốt, nhưng bí thư Bùi cũng đúng là một lãnh đạo tốt, đáng tiếc là bà xã đã không còn sống. Vì nghĩ cho thôn này và con gái mình, mấy năm nay ông ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc đi bước nữa, nói thật cũng không dễ dàng gì."

"Nói tới con gái của bí thư Bùi thì…" Bà chủ thở dài một hơi, hơi cong môi: "Từ nhỏ đã không hiểu sự đời, nói cho cùng thì trong nhà mà vắng bóng người phụ nữ thì cũng không được. Em gái của bí thư Bùi thương anh trai mình nên đã đem Toa Toa về cô ấy vài năm. Tưởng nó trở về sẽ khiến người khác bớt lo hơn, ai ngờ đảo qua đảo lại lại dính dáng tới tên Trương Lương kia chứ."

” Bí thư Bùi có em gái ạ?” Tô Ngôn tỏ ra hơi ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi tiếp, chỉ âm thầm ghi nhớ: “Trương Lương… Bình thường đều sống một mình sao?”

Ông chủ Triệu khẽ gật đầu: “Đúng vậy, nếu không sao có thể giết người mà không bị phát hiện được! Đúng là trời xanh không rửa hết tội, chỗ tôi làm ăn không được cũng nhờ hắn!” Trong lời nói đều là phẫn nộ.

Không ngờ bà chủ lại nói khác: “Hắn một thân tàn tật làm sao mà tự lo được? Mỗi cuối tuần đều có phụ nữ đến thăm, có mấy lần người đó đẩy hắn ra ngoài hóng gió nữa, chúng tôi đều nghĩ người đó là bạn gái Trương Lương. Ai ngờ hắn lại cùng với Bùi Toa Toa…”

“Không biết người phụ nữ đó cuối tuần này có đến nữa không, nếu là tôi sau khi biết người đàn ông của mình có quan hệ với một cô gái trẻ khác thì hắn sẽ rất đau lòng.” Giọng bà chủ nhỏ dần, cuối cùng thành lẩm bẩm một mình.

Tô Ngôn nhíu mày, tay đang gọt vỏ hơi ngừng một chút. Người phụ nữ bên ngoài?

Ngay lúc cô đang ngồi suy tự thì Diêm Phi không biết khi nào đã bước ra, đứng trước cửa phòng bếp nghi ngờ nhìn cô: “Tô Ngôn, cô đang làm gì vậy?”

Tô Ngôn bừng tỉnh, quay đầu lại đáp: “Gọt vỏ.”

“Tôi giúp cô!” Diêm Phi bước đến cạnh, muốn giật lấy con dao trong tay cô: “Sao có thể để con gái làm mấy chuyện này được, để tôi làm cho…”

“Không cần.” Giọng cô có chút lạnh lùng, tránh người ra khỏi bàn tay to của anh ta khiến cho Diêm Phi lảo đảo suýt ngã xuống chỗ chậu khoai tây kia.

Ngay sau đó một giọng nói trêu chọc truyền đến từ phía cổng trước sân: “A ha! Kia là bộ dáng gì thế?”

Tô Ngôn một tay cầm khoai tây, tay kia thì cầm dao gọt vỏ, cứ như vậy vừa ngồi vừa quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa phòng bếp, chỉ thấy Hạng Dương vui vẻ ôm ba lô tươi cười nhìn cô, còn Giang Ly vẫn một mực thờ ơ.

Tô Ngôn: …

Ông chủ Triệu vội vàng xoa đôi bàn tay, ra ngoài đón họ: “Hai vị cảnh sát, còn có gì muốn hỏi sao?” Hạng Dương đặt chiếc ba lô không nặng không nhẹ lên vai: “Cuối tuần rồi, đến đây nghỉ ngơi thôi!”

Chương 13: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 13

Diêm Phi cảnh giác nhìn hai người đang đứng ngoài kia, nhưng nghĩ lại Trịnh Tuệ gọi điện nói với anh ta là Tô Ngôn đi du lịch cùng đồng nghiệp, lúc nãy ở tại cửa thôn nhìn thấy chỉ có mình cô nên nghĩ là cô nói dối mẹ để đến đây.

Sau khi biết thân phận của hai người ngoài sân anh ta cũng không thả lỏng chút nào, đây là môi trường làm việc gì vậy, toàn là đàn ông.

Vì thói quen nghề nghiệp nên Giang Ly và Hạng Dương đã quen quan sát biểu hiện hành vi của người khác. Họ thấy người đàn ông lúc đầu còn làm chó con lòng Tô Ngôn quay đầu lại trở thành con hổ đang rình kẻ địch, trong lòng có chút khó hiểu.

Hạng Dương đến sát bên Giang Ly cười cười, trong họng phát ra tiếng chỉ có 2 người nghe thấy: “Đội trưởng Giang, tôi thấy chúng ta có vẻ đến không đúng lúc rồi. Anh nói sợ em gái ở đây một mình mạo hiểm, thực tế là người ta đến đây để hẹn hò.” Anh ta thấy 2 người bọn họ giờ giống như 2 cái bóng đèn sáng chói, sáng hơn cả mặt trời. Biết vậy chẳng thà ở nhà đắp chăn ngủ còn hơn.

Giang Ly nghe vậy chỉ liếc anh ta một cái, nhưng Hạng Dương lại có thể từ cái nhìn kia đọc ra cả ngàn câu nói. Anh ta lập tức ngậm miệng, thật ra nói cho cùng nếu Tô Ngôn không đến thì bọn họ cũng phải đến thôn Đại An một chuyến, huống hồ với tính cách của đội trưởng Giang, sao có thể để một thực tập sinh đến tìm chứng cứ được. Thực tập sinh không có quyền hạn thi hành pháp luật, nếu không có cảnh sát chính thức đi cùng thì không được phép hành động đơn độc.

Ông chủ Triệu mặt đỏ ửng bước ra từ phòng bếp, dẫn 2 người vào nhà chọn phòng. Thôn vừa xảy ra án mạng, khó khăn lắm mới mở cửa lại thì liền có khách đến, ông ta cười đến không khép miệng được.

Sau khi 4 người ăn một bữa trưa thịnh soạn xong, Tô Ngôn đề nghị ra dòng suối. Diêm Phi mặc dù không muốn đi cùng bọn Giang Ly, nhưng hiện tại anh ta cũng không có thân phận gì đối với Tô Ngô, chỉ có thể nhắm mắt đi theo.

Trên suối có vài ba chiếc bè trúc đầy du khách, dường như sức sống tấp nập trước đây đã được khôi phục lại. Tô Ngôn đi qua nói chuyện với một ông lão đang ngồi trên một chiếc bè đậu ven suối, dù 3 người đàn ông còn lại không có hứng thú gì với việc chèo bè trên suối nhưng cũng không phản đối gì.

Đúng lúc này điện thoại Diêm Phi vang lên, sau khi nghe xong thì sắc mặt anh ta hơi thay đổi, thỉnh thoảng lại do dự nhìn về phía Tô Ngôn. Sau khi cúp máy anh ta đi tới cạnh Tô Ngôn, ấp úng: “Ừm… Công ty của tôi có một số việc cần tôi về giải quyết…”

Tô Ngôn gật đầu: “Anh Diêm đi thong thả.”

“Tối tôi sẽ quay lại!” Diêm Phi vội vàng nói.

Tô Ngôn đang định đi thì dừng lại nhìn anh ta rất nghiêm túc, nói rõ từng chữ: “Anh Diêm, anh thật sự không cần như vậy, cho dù ngươ nhà 2 bên tác hợp thì cũng phải nghĩ xem tôi có tình nguyện không chứ? Thật ra tôi rất hâm mô anh Diêm, nhưng không phải là tình cảm nam nữ. Bây giờ cũng không phải thời xưa, không còn chuyện “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” nữa.”

Diêm Phi không ngờ cô lại thẳng thắn đến thế, sửng sốt vài giây thì nét mặt hơi biến sắc. Nhà họ Diêm không hề kém so với nhà họ Tô, hai nhà quả thật có mai mối hai người cho nhau, nhưng cũng không cần phải nói thẳng vậy chứ? Từ nhỏ đến lớn anh ta chưa từng cảm thấy khó chịu đến thế, từ khi nào mà anh ta trở thành người chạy theo phụ nữ vậy? Dù vậy anh ta vẫn tỏ ra bình tĩnh, khóe miệng giật một cái, sau đó cũng nói: “Nếu đó là điều cô

Tô mong muốn.” Nói xong, anh ta quay người rời đi.

Hạng Dương đứng một bên xem được đủ loại náo nhiệt, ba chân bốn cẳng chạy tới: “Tôi nói nè em gái, tôi thấy điều kiện của người kia cũng không tệ, em dứt khoát từ chối như vậy không phải hơi đáng tiếc sao?”

“Anh cảm thấy đáng tiếc hả?” Tô Ngôn nhíu mày, cười: “Nếu vậy để em làm mai cho 2 người nhé?”

Sau khi Hạng Dương mắng đùa vài câu thì bầu không khí giữa ba người cũng tốt hơn, bước lên chiếc bè trúc. Ông lão kia đứng chèo thuyền cách bọn họ một khoảng, đi được một lúc Tô Ngôn mới nhỏ giọng đem chuyện nghe từ miệng ông chủ Triệu kể cho họ nghe.

Giang Ly nghe xong thì trầm tư, còn Hạng Dương thì không chút do dự khen ngợi cô sau đó nói với Giang Ly: “Tôi nói này đội trưởng Giang, anh suy nghĩ kĩ đi, trước đây đội chuyên án chúng ta không có đồng nghiệp nữ thời điểm cũng không sao, nhưng sao khi em gái chuyển đến tôi mới nhận ra có một số chuyện chỉ có phụ nữ mới ra mặt được.” Như hôm nay lúc bọn họ đến Tô Ngôn đang làm quen với vợ chồng ông chủ Triệu trong phòng bếp, nghĩ đến nếu đổi lại là một người đàn ông ở đó chổng mông lên gọt vỏ khoai tây, có đáng sợ không, có kinh dị không, có khủng khiếp không chứ?

“Người phụ nữ từ bên ngoài đến?” Giang Ly hiển nhiên là không để ý đến những lời Hạng Dương vừa nói: “Bà chủ có miêu tả ngoại hình hay đặc điểm gì của người đó không?”

“Không có.” Tô Ngôn lắc đầu: “Chỉ thỉnh thoảng đi ngang qua nhà Trương Lương thì thấy có người đang giặt đồ trong sân, hoặc đẩy Trương Lương ra phơi nắng. Mặt thì không thấy rõ được, có vẻ như lần nào cô ta cũng đeo khẩu trang hoặc cúi đầu xuống.”

“Vậy thì khó rồi…” Hạng Dương vò đầu: “Nếu không phải người trong thôn Đại An thì phải từ mạng lưới quan hệ của Trương Lương để bắt đầu điều tra, chắc phải tìm từ lúc trước khi hắn vào tù. Không biết hôm nay Thái Bao có thể cạy miệng Trương Lương không, tên này đúng là người đã từng ra tù vào khám, sống chết vẫn không mở miệng.”

“Quay về rồi bàn kỹ hơn.” Giang Ly ngẩng đầu thấy ông lão kia đang nhìn họ tò mò liền ngừng đề tài này lại.

Tô Ngôn chăm chú nhìn phong cảnh hai bên, nghe được vài tiếng chó sủa, cô quay người lại mới phát hiện trong cái giỏ trúc của ông lão có một chú chó con, nó đang dùng móng cào cào cái giỏ, đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh.

Tiếp đó nó dùng cái chân ngắn của mình đẩy mép giỏ nhảy ra, lăn tròn trên bè rồi chạy vòng quanh ngó nghiêng, thoáng cái đã đến bên chân của Tô Ngôn. Cô vươn tay sờ lên cái đầu nhỏ của nó, thấy nó không phản ứng liền sờ thêm mấy cái, vừa trêu nó vừa hỏi ông lão: “Nó tên gì vậy ạ? Nhìn cũng không lớn lắm.”

“Hoan Hoan.” Ông lão cười nói: “Bà nhà lão vừa bắt về nuôi đấy.”

“Sao ông lại mang nó theo, lỡ bị rơi xuống nước thì sao?” Tô Ngôn bế chú chó lên trước mắt, đưa tay gãi cái bụng mềm của nó.

“Không dám thả trong nhà.” Ông lại vội xua tay: “Trong thôn này kì lạ lắm, từ xưa đến nay… Trong nhà ai nuôi chó mèo gì đều bị mất, cũng không biết có phải lũ buôn bán chó mèo trộm không, thật thất đức.”

Nghe vậy, Tô Ngôn dừng động tác lại một chút, cô giương mắt nhìn về phía Giang Ly đối diện, từ trong mắt của bọn họ nhìn đến cùng một ý nghĩ.

Một số kẻ giết người liên hoàn khi còn bé đều đã từng ngược đãi những loài động vật nhỏ sau đó mới từ từ tiến đến việc giết người.

“Hả? Vậy sao?” Tô Ngôn mở to mắt tỏ vẻ kinh ngạc: “Cũng đáng sợ thật, nhưng không ai báo cảnh sát sao?”

“Báo rồi nhưng cũng không có kết quả gì, cũng may dạo này không thấy xảy ra nữa nên bà nhà tôi mới ôm nó về, nhưng nói thật tôi vẫn không dám thả ở nhà.”

Trong tức khắc trong lòng ba người đều nghi ngờ "người phụ nữ bên ngoài" kia có liên quan đến việc này. Nếu như thời gian chó mèo biến mất trùng khớp với thời điểm Trương Lương về lại thôn, điều đó có nghĩa đồng phạm cũng đang trong thôn Đại An. Người đó trước giờ vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, nhìn chằm chằm mỗi một người đi ngang qua nhà hắn.

Mỗi một người phụ nữ trẻ tuổi trong thôn Đại An đều có có thể nạn nhân trở thành kế tiếp!

Ba người xuống bè trúc liền vội vã quay về trang trại. Phòng Giang Ly và Hạng Dương cũng ở lầu hai, Giang Ly cầm chìa khóa vừa mở cửa phòng vừa nói: "Nửa giờ sau sang phòng tôi họp."

Tô Ngôn và Hạng Dương đáp lại, sau đó cũng lần lượt về phòng mình.

Sau khi lấy đồ vệ sinh cá nhân trong ba lô ra, Tô Ngôn ngồi ngây ngẩn một lúc, trong đầu tổng hợp tất cả các thông tin hôm nay thu thập được rồi mới đứng dậy đi vào toilet. Vừa phơi nắng ở ngoài về, giờ người đều là mồ hôi rất khó chịu.

Đầu tiên cô mở vòi sen điều chỉnh nước ấm, sau đó cởi chiếc áo thun trắng ra, để lộ ra chiếc áo lót thể thao. Đúng lúc đó cô chợt nheo mắt nhìn lên bóng đèn trên trần phòng vệ sinh, đưa tay tắt đèn rồi đợi vài giây mới mở lên lại.

Cứ thế sau khi lặp lại mấy lần, cô cầm chiếc áo thun bước ra, lấy điện thoại trên bàn bấm một dãy số.

Vài phút sau, Hạng Dương và Giang Ly đứng trước cửa phòng kinh ngạc nhìn người trước mặt, cơ bụng mờ mờ cùng áo lót thể thao trong khi người trong cuộc làm như không hề hay biết.

Tô Ngôn mở cửa xong liền bước vào trong, thấy hai người chần chừ ở cửa không vào liền hỏi: "Đội trưởng Giang, anh Hạng?" Thái độ bình thản đến kì lạ. Chuyện này cũng không thể trách cô, làm lính đặc chủng nhiều năm vậy rồi nên sau khi về đội, cô đã sớm bỏ qua chuyện nam nữ khác biệt. Dù là nam hay nữ cũng không ảnh hưởng gì tới quá trình huấn luyện khắc

nghiệt.

Hai người hoàn hồn, sau khi đóng cửa lại Hạng Dương hỏi: “Chuyện gì vậy? Không phải đã nói lát nữa qua phòng đội trưởng Giang họp sao?”

“Suỵt…” Tô Ngôn ra hiệu họ nói nhỏ, sau đó dẫn hai người tới cửa phòng vệ sinh, chỉ lên trên chỗ bóng đèn, sau đó bật đèn rồi lại tắt đi.

Bọn Giang Ly nhìn ánh đèn lấp lóe mấy lần cuối cùng cũng hiểu ra, Hạng Dương giật mình trợn tròn mắt: “Chết tiệt! Camera tí hon?”

Tô Ngôn khẽ gật đầu rồi ra hiệu, ba người tới trước tivi, phía sau hộp thu tín hiệu là một cái camera tí hon khác.

Hai thứ đồ chơi này thoạt nhìn rất cao cấp lại được giấu kĩ càng, người bình thường quả là không phát hiện được, nhưng cũng không nên… Giang Ly nhíu mày: “Ngày Nghê Duyệt chết, Tiểu Phương bên đội kỹ thuật đã đến phòng này kiểm tra một lượt để tìm bằng chứng, nhưng họ không phát hiện ra thứ này.”

Với trình độ này, căn bản không thể lừa được đội kỹ thuật của Cục thành phố.

Trừ khi…

“Có người đã dọn dẹp những thứ này trước khi họ đến.” Tô Ngôn bình tĩnh nói: “Biết cảnh sát sẽ tới, có thể tự do ra vào từng phòng…”

Là ai đã rõ, chỉ là họ không ngờ ban đầu chỉ muốn tìm ra đồng phạm của Trương Lương, giờ hình như lại vô tình phát hiện ra thêm một vụ án khác.

Thật phiền phức.

Chương 14: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 14

Hạng Dương thong thả đi xuống lầu, sau đó đứng ở ngoài khoảng sân ngoài cổng, thỉnh thoảng lại nhìn quanh.

Ông chủ Triệu đang cầm chổi quét sân thấy thế bèn vừa quét rác vừa hỏi: “Cảnh sát Hạng, anh đứng đây xem gì vậy? Buổi tối muốn ăn gì, tôi làm cho mọi người?”

“Không cần phiền vậy đâu!” Hạng Dương xua tay: “Tôi đứng chờ đồng nghiệp thôi.”

“Đồng nghiệp?” Mắt ông chủ Triệu sáng lên: “À, mọi người hẹn nhau đi du lịch à? Anh xem, các anh giúp tôi kinh doanh đến vậy, tôi cũng không biết làm sao cảm tạ. Sao này mọi người cứ đến đây, tôi nhất định sẽ giảm giá!” Nói đến đây ông ta lại hỏi tiếp: “Còn bao nhiêu người nữa vậy? Không biết chỗ tôi có đủ phòng không nữa.”

“Không nhiều, khoảng 4, 5 người thôi.” Hạng Dương cười như không cười.

“Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi.” Ông chủ Triệu cất cái chổi vào góc tường, chùi hai tay vào tạp dề rồi quay người đi vào nhà: “Tôi đi dọn dẹp lại phòng.”

Không ngờ vừa đi nửa bước đã bị Hạng Dương ngăn lại. Họ cùng đúng trước cổng nói chuyện phiếm, từ viên ngói trên mái nhà đến tổ chim dưới hiên, từ con đường rải đá trước cửa đến đàn kiến trong cống. Đến khi nói khô cả cổ thì cuối cùng một chiếc xe cảnh sát cũng chạy đến trước mặt họ.

Sau khi xe cảnh sát dừng ở ngoài cổng, ông chủ Triệu thấy có vài người vẫn đang mặc cảnh phục liền mở miệng than thở: “Không phải chứ… Anh cảnh

sát, mọi người vừa tan làm sao? Sao lại ăn mặc hoành tráng thế này, đúng là dọa chết người ta.”

Hạng Dương mỉm cười: “Ông đoán xem?”

Ông chủ Triệu: …

Sunny Farmhouse xảy ra chuyện, thôn Đại An quanh đi quẩn lại cũng chỉ là một thôn nhỏ, tin tức truyền đi rất nhanh, dân làng và du khách nhanh chóng vây kín trước cổng.

“Nữ du khách lần trước bị giết cũng ở trang trại này, có khi nào lại có người chết trong đó không?”

“Chắc không đâu, không phải bảo đã bắt được hung thủ rồi sao? Đừng nói linh tinh nữa, đáng sợ quá!”

“Nếu không phải có người chết thì chuyện gì nhỉ? Tôi thấy chỗ này phong thủy không tốt lắm, may mà lúc trước không đặt phòng ở đây…” Một vài nữ du khách trẻ nhỏ giọng bàn tán.

Trong sân, ông chủ Triệu nhìn cảnh sát mang theo thiết bị vào căn nhà cho thuê, trong lòng thầm nghĩ “Xong rồi”… Hôm Nghê Duyệt mất tích, ông ta có tật giật mình bèn nhân cơ hội lén vào phòng tháo hết các thiết bị, hôm qua vừa lắp lại, không ngờ lượt khách đầu tiên mở hàng lại là cảnh sát.

Lúc 4 người họ ăn cơm xong đi ra suốt ông ta đã định lên lầu tháo đồ xuống, không ngờ mới đi lên đã thấy Diêm Phi quay lại lấy hành lý trả phòng, dọa ông ta hết cả hồn, sau hồi lâu không thấy 3 người kia về theo mới dám thở phào.

Ông chủ Triệu méo miệng nhìn sang vợ mình, hai người đều suýt chút khóc thành tiếng.

Bên này Giang Ly đưa bọn Phương Giai Mậu ra soát một lượt hết 2 tầng, trong mỗi căn phòng đều tìm ra được 2, 3 cái camera tí hon. Đến khi cái camera cuối cùng được tháo xuống, mặt Giang Ly đã đen như đáy nồi.

Phương Giai Mậu từ mặt bàn nhảy xuống, nghịch món đồ nhỏ bằng hạt đậu trong tay, ‘Chậc’ một tiếng: “Đồ tốt đấy, không phải loại rẻ tiền bán ngoài phố đâu. Loại camera tí hon này phạm vi thu chụp khá lớn, thông qua WiFi để truyền tín hiệu nên có thể xác định được máy chủ nhận dữ liệu ở đâu.”

“Tôi cứ tưởng một ông chủ trang trại nhỏ chỉ có thể mua loại bình thường trên mạng, khoảng cách khoảng 30m thôi. Nhưng dùng tới loại này thì…” Phương Giai Mậu nhe răng, không nói tiếp.

“Kiểm tra ra không?” Giang Ly hỏi.

“Có thể, nhưng hơi phiền phức.” Phương Giai Mậu gật đầu.

“Mang về Cục đi.” Giang Ly đi xuống lầu, nhìn 2 người nào đó đang co ro rồi hất cằm về phía Hạng Dương: “Đưa về, thẩm tra!”

…

“Được rồi, đừng run nữa, nói chuyện chút đi.”

Trong phòng thẩm vấn của Cục thành phố, Hạng Dương im lặng nhìn ông chủ Triệu đang ngồi run cầm cập, tiện tay đưa ly nước đẩy về phía trước: “Ông im miệng thì có ích gì? Còn chưa biết vợ ông bên kia có giữ mồm giữ miệng như ông không nữa kìa. Mặc dù câu này ông đã nghe rất nhiều nhưng tôi vẫn phải nhắc lại, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị!”

Tô Ngôn hôm nay được phép vào phòng thẩm vấn để quan sát học hỏi, cô nghe thấy thế liền mím môi sờ trán như đang suy nghĩ gì đó.

Hạng Dương nói xong cũng thấy mình hơi cứng nhắc, liếc thấy động tác của cô gái trong góc thì thấy hơi ngượng, khẽ ho một tiếng.

Giang Ly hờ hững liếc nhìn ông ta, dùng ngón tay trỏ gõ lên bàn một cái khiến ông chủ Triệu theo tiếng động ngước lên nhìn, anh trầm giọng: “Những cái camera mini này trong trang trại của ông để làm gì? Ngoài ra

cảnh sát không tìm được máy chủ thu tín hiệu trong nhà ông, những hình ảnh thu được rốt cuộc là đến đâu rồi?”

Ông chủ Triệu gục đầu xuống bàn.

“Ông chủ Triệu, ông phải biết rằng chúng tôi sớm muộn gì cũng tìm ra được máy chủ thôi, đến lúc đó ông muốn nói gì cũng không kịp.”

Đáp lại anh vẫn là sự im lặng.

Thấy thế Hạng Dương liền muốn đứng dậy vỗ bàn nhưng bị Giang Ly cản lại, Giang Ly hơi nghiêng đầu, Hạng Dương hiểu ý liền hùng hổ ra ngoài. Tô Ngôn đi theo sát phía sau, sau khi hai người đi ra chưa tới 2 phút Giang Ly cũng mở cửa bước ra.

“Đội trưởng Giang, ý của anh là sao?” Hạng Dương hỏi, miệng vẫn còn lảm nhảm: “Người thôn Đại An đúng là cứng miệng, tên Triệu Quảng này rõ ràng đang sợ tè ra quần còn cố chấp không chịu nói!”

“Ông ta càng không nói chứng tỏ vấn đề càng lớn, chắc chắn những người liên quan không đơn giản như bề ngoài.” Giang Ly vô thức thò tay vào túi muốn lấy thuốc ra hút, nhưng chợt nhận ra mình đang ở cạnh Tô Ngôn. Đột nhiên anh nhớ tới điệu bộ của cô nghiêm túc giáo dục anh và Thái Thành Tể rằng nơi này là khu cấm hút thuốc, ngón tay khẽ đụng bao thuốc vài lần, cuối cùng rút tay lại.

“Chẳng lẽ là…” Hạng Dương có chút kinh hãi với suy đoán của mình.

Giang Ly nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

Tô Ngôn ở một bên nghe lắng nghe những lời khó hiểu của 2 người, thật ra thông qua nét mặt và ánh mắt của họ cô cũng có thể đoán được tám chín phần, vì suy nghĩ của cô cũng giống họ.

Đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn bên cạnh cũng mở, Thái Thành Tể cũng lập tức lách mình ra đóng cửa lại: “Bà chủ nói cái gì cũng không biết, theo lời khai của bà ta thì bình thường đều là Triệu Quảng một mình phụ trách

dọn dẹp phòng ở và nhà vệ sinh, bà ta chỉ phụ trách công việc trong bếp.” Nói tới đây anh ta cong môi: “Đây gọi là gì nhỉ? Phu thê bản thị đồng lâm điểu, đại nạn lâm đầu các tự phi*?”

(*) 夫妻本是同林鸟，大难临头各自飞: Vợ chồng vốn như chim ở chung một rừng, đại hoạđến mỗi người tự bay đi. Vợ chồng vốn thân thiết, nhưng đến khi gặp đại hoạ tức là chết, thì tự mình lo chống chọi với cái chết. Chữ ” nạn ” có khi được thay bằng chữ ” hạn ‘.

“Đúng là cái rắm, sống chung dưới một mái nhà mà chồng bà ta làm chuyện gì mờ ám có thể không biết sao?” Hạng Dương ‘Phi’ một tiếng: “Đúng cặp vợ chồng, một người giả chết không mở miệng, một người trốn tránh trách nhiệm, lợi hại đó.”

“Tôi cảm thấy…” Tô Ngôn chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Anh Thái, hay anh đi thẩm vấn Trương Lương đi?”

“Trương Lương?” Thái Thành Tể đang chế nhạo vợ chồng ông chủ Triệu cùng Hạng Dương, nghe cô nhắc đến chuyện này có hơi bất ngờ: “Miệng hắn không lọt một kẽ hở, hôm qua tôi với hắn trừng mắt nhìn nhau cả một đêm, giờ mắt còn đau đây này!”

“Chẳng phải lúc đó chúng ta không có bằng chứng để ép hắn nói sao? Bây giờ khác rồi, vợ chồng Triệu Quảng cùng thôn đã bị đưa tới đây rồi, không chừng hắn nhớ nhà sẽ nói chuyện với anh đấy.” Tô Ngôn nghiêm túc đưa ra một lời đề nghị vô lý.

Thái Thành Tể và Hạng Dương mặt đầy nghi vấn nhìn cô, nhưng Giang Ly bên cạnh lại như có điều suy nghĩ.

“Tôi nói này em gái, để đại ca nói cho em hiểu…” Thái Thành Tể bày ra dáng vẻ dạy bảo thực tập sin mới: “Trương Lương là kiểu hung thủ giết người cực kỳ biến thái, hắn sẽ vì cái gọi là đồng liêu mà mở miệng sao? Hừm? Chắc chắn là không…”

” Nhưng Thái Bao, tôi lại cảm thấy đề nghị này của Tô Ngôn có vẻ khả thi, anh chịu thêm một chút vất vả đi.” Giang Ly đột nhiên cắt ngang mấy lời

thao thao bất tuyệt của anh ta.

Thái Thành Tể há hốc mồm quay đầu nghi hoặc nhìn Giang Ly, sau đó cũng chỉ có thể kéo Hạng Dương đi về phía phòng thẩm vấn có Trương Lương đang im lặng cụp đầu ngồi đó, không biết có phải đang thiếp đi không.

Phanh.

Cửa đóng lại chắn ngang tầm nhìn của 2 người ngoài hành lang.

“Đội trưởng Giang không cảm thấy đề nghị của tôi vô lý sao?” Tô Ngôn mỉm cười ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy có điều gì được không đúng trong vụ án ở thôn Đại An, giống như có ai đó đang dắt mũi cảnh sát vậy, những chứng cứ tìm được đều do có người muốn chúng ta phát hiện ra.” Giang Ly cảm thấy cơn nghiện thuốc lá của mình lại bộc phát nhưng chỉ có thể đưa tay vào túi quần bóp nhẹ bao thuốc: “Mặc dù bề ngoài nhìn vụ ở Sunny Farmhouse và vụ án giết người hàng loạt có vẻ không liên quan đến nhau, nhưng cũng nên xem xét vụ án từ mọi góc độ.”

Tô Ngôn trong lòng có chút ngưỡng mộ, quả nhiên là người có thể vào đội tham gia chiến dịch ‘Phá Tà’, anh thật sự dũng cảm.

Hai người đứng nhìn nhau không nói gì, khi Giang Ly chuẩn bị bước tới cầu thang để hút điếu thuốc thì Thái Thành Tể bỗng từ phòng thẩm vấn đi ra, nhìn họ với vẻ mặt thảng thốt: “… Đm… Đội trưởng Giang, Trương Lương chịu thua rồi!”

“Là ai?” Giang Ly hỏi.

“Là… Là Bùi An!” Thái Thành Tể nuốt nước bọt: “Hắn ta nói sau khi ra tù, vì lí do sức khỏe nên hắn đã tìm một người giúp đỡ. Tên đồng phạm đó chính là bí thư của thôn Đại An, còn nói nếu chúng ta đến nhà Bùi An lục soát nhất định sẽ tìm được bằng chứng.”

Sau khi anh ta dứt lời, Tô Ngôn và Giang Ly không khỏi nhìn nhau, trong

mắt đối phương đều toát lên vẻ ‘Quả thật như thế’, một đầu manh mối đã được hé lộ rồi.

“Trương Lương còn nói, camera tí hon ở Sunny Farmhouse đều do Bùi An chỉ đạo lắp đặt, trong không chỉ có mình trang trại này mà tất cả các nhà đều có hết. Bùi An lợi dụng video quay được để kiếm tiền, đến cuối năm sẽ phân chia hoa hồng cho những chủ hộ hợp tác với hắn.”

“Tô Ngôn, cô về phòng làm việc liên hệ với đồn cảnh sát thôn Đại An, bảo họ chuẩn bị phối hợp điều tra.” Giang Ly nói xong thì dừng một chút: “Thái Bao, anh đi gọi người, chuẩn bị xuất phát đến thôn Đại An.”

Chương 15: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 15

“Một ngày đến đi 3 lần, đúng là có nhân duyên chặt chẽ với thôn Đại An này…” Hạng Dương lẩm bẩm bước xuống xe, nhìn về phía khoảng sân nhỏ nhà Trương Lương, mới qua có 1 ngày mà nhìn có cảm giác hoang vắng đến kì lạ.

Thái Thành Tể dẫn người đến gõ cánh cổng sắt nhà Bùi An, trong nhà rất nhanh có tiếng người đi ra, mấy phút sau cánh cổng lớn hé mở lộ ra gương mặt thanh tú của Bùi Toa Toa. Cô ta có chút kích động khi nhìn thấy đoàn người đứng trước nhà mình, nhưng vẫn hỏi: “Các người có chuyện gì nữa sao? Trương Lương đã bị các người bắt đi rồi, các người còn muốn thế nào nữa?”

“Xin lỗi cô Bùi, chúng tôi có bằng chứng chứng minh ba cô có liên quan đến vụ án đặt camera tí hon trong Sunny Farmhouse, lần này chúng tôi đến là muốn mời ông ấy hợp tác điều tra.” Thái Thành Tể lấy ra lệnh bắt người đưa cho Bùi Toa Toa xem tiện thể đẩy cổng lớn ra, sau đó người của đội kỹ thuật liền tiến vào.

Bùi Toa Toa thất thần xem đi xem lại tờ lệnh bắt người một lúc lâu, hiển nhiên là bị đả kích không nhỏ.

Thái Thành Tể đi một vòng trong và ngoài nhà, sau đó lắc đầu với Giang Ly đang đứng ngoài sân. Giang Ly liền đi tới trước mặt Bùi Toa Toa hỏi: “Ba cô đâu rồi?”

“Ba tôi…” Đôi mắt thất thần của Bùi Toa Toa cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cô ta ngồi sụp xuống: “Ông ấy… Ông ấy ban nãy nói có việc nên đi ra ngoài rồi… Tôi cũng không biết khi nào ông ấy mới về.”

Biết tin Sunny Farmhouse xảy ra chuyện, sợ tội nên chạy trốn, điều này cũng không có gì lạ.

Hiện giờ cả thôn Đại An đều náo loạn lên hết, đồn công an địa phương phối hợp điều tra hết tất cả các trang trại trong thôn, du khách ngủ lại thấy cảnh sát từ trong phòng họ thuê tìm thấy rất nhiều camera tí hon thì đều điên tiết muốn xông lên đánh chết chủ trang trại.

Đồn cảnh sát vất vả ổn định lại trật tự, cuối cùng không có cách nào đành phải xin điều mười mấy tuần cảnh qua giúp đỡ mới miễn cưỡng khống chế được cục diện.

“Đội trưởng Giang, đằng sau phòng bếp có cánh cửa bí mật, bên trong có rất nhiều áo váy giống như của 2 nạn nhân đã mặc, còn có một số ống tiêm, nghi ngờ là hung khí. Phương Giai Mậu đang đưa người vào để lấy dấu vân tay và thu thập vật chứng.” Hạng Dương chạy tới chỗ Giang Ly, thấp giọng báo cáo.

Giang Ly vừa cúp điện thoại báo cáo tình hình cho Cục trưởng, nghe vậy khẽ gật đầu sau đó lại nhìn về phía Bùi Toa Toa.

Bùi Toa Toa run cầm cập, vội vàng lấy điện thoại ra bấm gọi vào dãy số ghi chữ “Ba”, kết quả đáp lại cô ta là một giọng nữ máy móc: “Xin chào, số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy…”

“Tắt máy…” Cô ta cầm điện thoại khóc không ra nước mắt, vừa gọi lại vừa lo lắng nhìn đám người mặc cảnh phục đang đi tới đi lui trong nhà mình: “Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Mấy năm nay ba tôi đã đóng góp biết bao nhiêu cho cái thôn Đại An này, ai có mắt đều nhìn thấy, các người không thể chỉ vì vài cái bằng chứng vớ vẩn mà đổ hết mọi chuyện lên đầu ông ấy được!”

“Xem ra ông ta nghĩ ông chủ Triệu sẽ không giữ miệng được nên chạy trước rồi.” Hạng Dương ghé vào tai Giang Ly nói: “Anh có muốn xếp hắn vào danh sách nghi phạm đang lẩn trốn để truy nã không?”

“Ừ.” Giang Ly gật đầu đồng ý, xoay người liền thấy Tô Ngôn từ đầu đến giờ vẫn luôn tựa vào bức tường gạch quan sát Bùi Toa Toa, anh cũng đi tới chân tường, tựa vào hỏi: “Nhìn ra gì rồi?”

“Thật ra quan sát người khác là một việc rất thú vị, nhưng người bị nhìn lại không vui vẻ lắm.” Tô Ngôn mỉm cười, mắt cong lên như trăng: “Bởi vì con người ta luôn có một số biểu hiện trong vô thức, rất nhiều chuyện sẽ được phơi bày qua những cử chỉ rất nhỏ, cô Bùi này rất thú vị.”

“Nghiêm túc mà nghĩ, sau này cô sẽ là một cảnh sát hình sự ưu tú đấy.” Giang Ly đốt một điếu thuốc, đóm lửa lập lòa trong đêm tối.

Tô Ngôn không ngờ đối phương lại nhắc tới chuyện này, cô mấp máy môi không biết nên trả lời như thế nào. Nói thật thì từ lúc cô tỉnh dậy trong thân thể này cả người vẫn ở trạng thái mơ hồ, luôn nghĩ trong đầu tới đâu hay tới đó, chưa từng nghĩ đến tương lai về sau. Lúc trước ước mơ của cô là trở thành ‘Binh vương*’, còn hiện giờ ai ngờ một “Nhện độc” từ trước đến nay luôn vững vàng trên chiến trường lại có lúc mông lung đến vậy.

(*) 兵王: Mình không biết dịch tiếng Việt thế nào nhưng đại khái tiếng Anh là the king of soilder nha.

Giang Ly thấy cô không đáp cũng không giận, thở ra một hơi khói đổi chủ đề khác: “Hình như cô vẫn luôn quan sát Bùi Toa Toa này, nói tôi nghe một chút đi?”

“Vẫn chưa chắc chắn. Nhưng đội trưởng Giang không phải cũng có suy nghĩ về chuyện Bùi An đồng lõa với Trương Lương trong vụ giết người hàng loạt sao?” Tô Ngôn hỏi ngược lại.

“Suy nghĩ gì chứ? Chứng cứ được tìm thấy ở đấy đã khẳng định Bùi An có liên quan, dù là máy chủ thu tín hiệu, quần áo, ống tiêm hay dấu vân tay, kết quả cuối cùng đều chỉ về phía Bùi An.” Giang Ly cười như không cười thoáng nhìn qua Bùi Toa Toa vẫn đang thất thần trong sân: “Đầu óc đúng là dễ dùng, nhưng nên biết cái gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, cái gì không hiểu thì phải học cách chấp nhận nó.”

“Về lí thì vụ án này nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, có thể kết án rồi.” Tô Ngôn nói mấy câu rồi dừng lại, ý phía sau trong lòng cả hai người đều biết rõ. Nếu đổi lại là người khác tiếp nhận vụ án này, có lẽ lúc bắt được Trương Lương đã dừng lại rồi, làm sao phát hiện ra được vụ án quay lén ở thôn Đại nữa.

“Nói cho tôi biết một chút đi, cô còn suy nghĩ nào nữa không?” Giang Ly hỏi.

Tô Ngôn nghĩ ngợi rồi đáp: “Không phải Triệu Quảng đã nói Bùi An có chị gái sao? Người đó cũng là cô của Bùi Toa Toa, nếu tình cảm cả hai tốt như vậy không chừng Bùi An sẽ liên hệ bà ấy, đội trưởng Giang cảm thấy thế nào?”

“Ừ, ý kiến không tệ.” Ngữ khí Giang Ly không đổi đưa ra lời khen ngợi, hai người lại tiếp tục dựa vào tường im lặng. Trên con phố cách đó không xa thỉnh thoảng phát ra vài tiếng ồn chát chúa.

…

Tin tức về thôn Đại An ngày mai chắc chắn sẽ trở thành tiêu đề của các phương tiện truyền thông, vấn đề an toàn riêng tư sẽ lại một lần nữa bị đưa ra cho dư luận chỉ trích. Buổi sáng lúc Tô Ngôn đến đơn vị đã thấy bầu không khí có gì đó là lạ, vừa vào phòng đã thấy mấy người trong đó mặt như cà tím phơi trong gió, cuối cùng không nhịn được bèn đến cạnh Thái Thành Tể hỏi: “Anh Thái, sao tôi cảm thấy mọi người hôm nay là lạ?”

Thái Thành Tể nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai để ý đến 2 người mới nhỏ giọng nói: “Đừng nhắc nữa, vì chuyện hôm qua điều tra ở thôn Đại An.”

“Đây không phải là… chuyện tốt sao?”

“Chuyện tốt cái rắm ấy, sớm hôm nay tin tức bị lộ ra, điện thoại văn phòng Cục trưởng bị gọi đến phát nổ rồi.” Thái Thành Tể chỉ ngón tay hướng lên trên, ý không cần nói cũng biết: “Trời còn chưa sáng đội trưởng Giang đã bị cục trưởng xách đi rồi, chắc là đi đội gai nhận tội rồi.”

Chuyện có liên quan đến đại án lẽ ra phải báo cáo trước khi hành động nhưng Giang Ly không làm theo, cái ghế của Cục trưởng suýt nữa bị anh đá ngã rồi.

“Em nói xem công việc của chúng ta có bao nhiêu khó khắn? Trên có lãnh đạo dưới có nhân dân, dù cho thần tiên có đến cũng không thể làm vừa lòng hết tất cả mà!” Thái Thành Tể cảm khái.

Tô Ngôn nghe xong lại thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai anh ta an ủi: “Yên tâm đi, đội trưởng Giang lát nữa sẽ trở về, vụ án giết người hàng loạt ở thôn Đại An chúng ta còn chưa phá, trước mắt còn thêm một nghi phạm đang bỏ trốn, trong đội vẫn còn rất nhiều việc.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Anh nghĩ kĩ lại đi anh Thái, chúng ta có đích thân đến mấy trang trại đó không? Tất nhiên là không, chúng ta đang căn cứ theo lời khai của Trương Lương để đến thôn Đại An bắt giữ một người khác đang bị hiềm nghi là có liên quan đồng thời thu thập bằng chứng, chỉ là không ngờ phát hiện trong nhà người đó một lượng lớn máy chủ thu tín hiệu nên mới tạm thời xác nhận người đứng sau vụ quay lén ở trang trại à kẻ bị hiềm nghi là một người. Chuyện đột ngột xảy ra, làm sao có thể kịp về báo cáo chứ?”

Thái Thành Tể sửng sốt: “Nhưng chúng ta có liên hệ cho đồn cảnh sát trước để phối hợp điều tra…”

“Không sao.” Tô Ngôn ngượng ngùng mím môi: “Hôm qua đội trưởng Giang chỉ bảo tôi thông báo cho đồn cảnh sát phối hợp giúp đỡ, lúc đó tôi lấy lý do là vì nghi ngờ có nghi phạm giết người trốn trong thôn, diện tích tìm kiếm quá lớn nên cần hỗ trợ…”

Vì vậy hành động của họ hôm qua chỉ xoay quanh 2 vụ án giết người ở thôn Đại An, có ai nói Bùi An là người đứng sau vụ đặt camera tí hon đâu chứ? Có trách thì trách lưới trời tuy thưa mà khó thoát, ông trời không muốn để bất kỳ kẻ xấu nào ung dung ngoài vòng pháp luật!

“…” Thái Thành Tể sửng sốt hồi lâu, sau khi hoàn hồn mới giơ ngón cái lên: “Em nói tôi nên khen em thế nào đây…”

“Khen cái gì?”

Lúc hai người đang tụm đầu lại thì sau lưng truyền đến một giọng nam quen thuộc, Tô Ngôn nhanh chóng đứng thẳng người lại thì gặp Giang Ly đứng không xa nhìn họ, đôi mắt hơi đỏ vì thiếu ngủ nhưng trạng thái tinh thần rất tốt, nhìn không giống như vừa mới trải qua một trận giông bão.

“Khen… Khen làn da của em gái chúng ta thật mềm mại, nhìn gần đến thế mà cũng không thấy một chút tì vết.” Thái Thành Tể phun nước bọt nói linh tinh, sau đó đứng lên đi đến bên Giang Ly: “Đội trưởng Giang, thế nào rồi? Không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì.” Giang Ly xoa xoa mắt, từ lúc anh bắt đầu vào nghề này thì bị mắng là chuyện thường ngày, đối với anh đối phương chỉ là miệng phun hương, coi như gió mát lướt qua mặt: “Thái Bao, anh điều tra lý lịch Bùi An sao rồi?”

“Ba mẹ chết sớm, vợ cũng đã qua đời rất sớm, hiện nay ngoại trừ con gái Bùi Toa Toa thì cũng chỉ có một chị gái, địa chỉ thường trú là ở Thành phố Nam Thành.” Thái Thành Tể nhíu nhíu mày: “Tuy nhiên không thể liên lạc được với bà ấy, nhưng tìm được liên hệ con trai bà, đối phương nói mẹ của anh ta đang ở trong viện dưỡng lão.” Anh ta vừa nói vừa xoay người lấy một tờ giấy trên bàn đưa tới: “Đây, chính là nơi này.”

Giang Ly nhận lấy, nhìn thoáng qua rồi đưa tay chỉ hai người đứng đối diện: “Hai người đi với tôi một chuyến tới viện dưỡng lão.”

Viện dưỡng lão Hoành An nằm ở vùng ngoại thành, diện tích không lớn, chi phí cũng không đắt lắm.

Ba người tới viện dưỡng lão sau đó đi qua một cái sân cỏ, tìm được người quản lý. Sau khi xuất trình giấy tờ tùy thân thì bị nữ quản lý nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ: “Anh nói anh muốn đến chỗ Bùi Linh hỏi chuyện? Ở đây đúng là có người tên như vậy, nhưng…” Cô ta muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn đưa

bọn họ đến một căn phòng hai người.

Người quản lý đẩy cửa ra, chỉ vào người trên giường nói: “Bà ấy chính là Bùi Linh.”

Giang Ly và Tô Ngôn, Thái Thành Tể bỗng khựng lại, vì người trên giường gầy như que củi, trong lỗ mũi thông ống dưỡng khí, dù đang mở mắt nhưng trong mắt không có chút thần nào.

“Bùi Linh hai năm trước được người nhà đưa đến đây, lúc đó bà ấy cũng đã không thể tự chăm sóc được rồi, nghe nói là vì tai nạn mà cột sống bị thương… Cho dù các vị có hỏi gì thì bà ấy cũng không cách nào trả lời được.” Người quản lý cảm thấy có lỗi nói.

Chương 16: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Manh mối xem như đứt đoạn rồi.” Thái Thành Tể thở dài một hơi, có chút tiếc nuối: “Bùi Linh như vậy Bùi An chắc chắn sẽ không liên lạc đến.”

“Bà ấy không phải còn có con trai sao?” Giang Ly đột nhiên hỏi.

Thái Thành Tể hơi sửng sốt: “Đội trưởng Giang, anh sẽ không cho rằng Bùi An đường cùng sẽ đến nhờ cậy cháu trai mình chứ?”

“Lí do tới đây tìm Bùi Linh cũng không phải vì để hỏi chuyện của Bùi An.” Giang Ly bỗng có một dự cảm xấu, trước khi đi anh quay người lại liếc mắt nhìn bà lão đang nằm trên giường bệnh, rõ ràng chỉ mới hơn sáu mươi tuổi mà dáng vẻ đã rất tiều tụy. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên giường, vài mảnh tro bụi trong nhảy múa trong không khí, Bùi Linh mở to cặp mắt vô hồn của mình, cả gương mặt xám xịt.

“Thái Bao, gọi con trai của Bùi Linh đến Cục thành phố hỗ trợ điều tra.” Lúc anh nói những lời này, đôi mắt tối sầm lại, hình như có điều gì suy nghĩ.

“Vâng!” Thái Thành Tể đáp, nhìn theo bóng lưng cao lớn đang bước nhanh phía trước gãi đầu rồi than thở với Tô Ngôn: “Sao tôi có cảm giác đội trưởng Giang đang tức giận nhỉ?”

Trong lòng Tô Ngôn cũng có chút nặng nề, cô nghĩ trong lòng Giang Ly cũng đã suy đoán đến khả năng kia, nếu đúng là thật thì cũng quá đáng sợ

rồi. Cô đi ngang với Thái Thành Tể, miễn cưỡng nói: “Nguyên nhân ban đầu đội trưởng Giang đến tìm Bùi Linh không phải là vì Bùi An mà là định hỏi thăm một chút về mối quan hệ với Bùi Toa Toa, vì sau khi điều tra ở thôn Đại An, có bằng chứng cho thấy trước đây Bùi Toa Toa đã được Bùi Linh đưa đi chăm sóc vài năm. Vì cái gì mà Bùi Toa Toa phải rời khỏi thôn Đại An, mà lúc Bùi Toa Toa trở về thì Bùi Linh đã xảy ra chuyện chưa, những chuyện này đều rất quan trọng.”

“Bùi Toa Toa…” Thái Thành Tể thì thầm trong miệng mấy lần, bỗng mở to hai mắt: “Ý của đội trưởng Giang là… là… cô Bùi Toa Toa kia…” Câu nói vừa thốt ra đã nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Tô Ngôn, hình như không nói nên lời trước phản ứng chậm chạp của anh ta.

“Em đang nói đội trưởng Giang nghĩ đồng bọn của Trương Lương là Bùi Toa Toa?” Anh ta suýt nữa bị nước bọt của mình làm cho sặc chết: “Vậy thì cô ta làm gì? Thay Trương Lương giải quyết hậu quả hả? Một cô gái tay trói gà không chặt làm sao nhấc được xác chết?”

Tô Ngôn nghe vậy liền cười đầy ẩn ý: “Anh Thái, anh quá xem thường con gái thời nay rồi, khi cần thiết họ có thể bổ đầu anh ra đấy.”

Thái Thành Tể đang muốn phản bác lại nhưng chợt nghĩ tới lúc ‘cô gái nhỏ’ trước mặt này tay không đánh bại tên hung thủ cầm dao giết người, lập tức im bặt.

Đến khi 3 người trở về văn phòng đội Chuyên án của Cục thành phố thì Hạng Dương đang ngồi nói chuyện phiếm với một người đàn ông trung niên. Thấy họ trở về, Hạng Dương vội vàng đứng lên: “Đội trưởng Giang, đây là con của bà Bùi Linh, anh Lại Hướng Minh.”

“Chào đồng chí cảnh sát.” Lại Hướng Minh tiến lên bắt tay Giang Ly.

“Anh Lại, vô cùng cảm ơn anh đã đến phối hợp với cảnh sát chúng tôi.” Giang Ly cùng ông ta nói vài câu rồi mời đối phương ngồi xuống, bắt đầu giải thích một chút về tình hình hiện tại.

“Tôi cũng không muốn làm cảnh sát tốn công vô ích, lúc ấy tôi chưa biết

mục đích của mọi người nên không nói đến chuyện của mẹ mình, mong mọi người thông cảm.” Lại Hướng Minh đẩy gọng kính đen trên mũi, thoạt nhìn là một người đàng hoàng chững chạc, sinh hoạt ngày thường chắc chắn rất quy củ: “Vừa nãy tôi có nghe vị kia cảnh sát nói, cậu tôi xảy ra chuyện gì sao? Mọi người yên tâm, cảnh sát muốn biết chuyện gì tôi đều cố gắng hết sức hợp tác.”

“Hai ngày nay Bùi An có liên lạc với anh không?” Giang Ly hỏi.

Lúc anh nhắc tới “Bùi An”, Lại Hướng Minh vô thức nhíu mày: “Không có.”

“Có vẻ như… mối quan hệ giữa anh và cậu anh không hòa lắm?” Ánh mắt Thái Thành Tể dừng lại trên người ông ta vài lần.

“Không phải là có mâu thuẫn nhưng cũng không thân lắm, từ nhỏ tôi đã không gặp cậu nhiều nhưng tình cảm của mẹ tôi với ông ấy rất tốt, trước khi mẹ tôi xảy ra chuyện họ thường nói chuyện điện thoại.” Lại Hướng Minh giải thích, lại nhíu mày: “Nhắc đến cậu thì tôi lại nhớ tới em họ con gái ông ấy, thật sự chẳng ra làm sao.” Nói xong còn hơi cong môi ghét bỏ.

“Nghe nói trước đây Bùi Toa được mẹ anh đưa về nhà ở mấy năm đúng không?” Ánh mắt Thái Thành Tể sáng lên, cuối cùng cũng nói đến chuyện chính rồi.

Lại Hướng Minh khẽ gật đầu: “Khoảng 9 năm… à, không phải, 10 năm trước, lúc đó Toa Toa mới mười mấy tuổi, vừa mới vào lớp 10. Mẹ tôi nói con bé quá quậy phá, cậu lại không quản được. Bà ấy nói dù sao người cô này cũng coi như một nửa người mẹ rồi, thấy mình cần có trách nhiệm giúp em trai chăm sóc con gái nên quyết định đem con bé vào thành phố học, tránh xa mấy đứa trẻ nghịch ngợm trong thôn không chừng sẽ trở nên ngoan ngoãn nghe lời hơn.”

“Sau đó thì sao? Bùi Toa Toa có trở nên ngoan ngoãn như mẹ anh mong muốn không?”

“Ngoan á?” Lại Hướng Minh như nghe chuyện cười: “Cô ta mà nghe lời

sao? Tôi thấy cô ta như là bị bệnh tâm thần ấy. Lúc mới được mẹ tôi đón về thì cả ngày trốn trong phòng lảm nhảm gì đó, rõ ràng một giây trước còn nói chuyện rất bình thường với mẹ tôi, vừa thấy tôi và cha thì như gặp phải kẻ xấu trốn ngay vào phòng! Anh nói có đáng giận không? Chúng tôi chưa hề bạc đãi cô ta!"

Nghe những lời này xong, trừ ông ta ra sắc mặt mọi người đều trầm xuống, Tô Ngôn nghiêng đầu thoáng nhìn qua Giang Ly, phát hiện nét mặt của đối phương giống y hệt những gì cô tưởng tượng. Nếu lời Lại Hướng Minh kể là thật thì trước đây Bùi Toa Toa đã có biểu hiện từng trải qua chấn động tâm lý rõ ràng, còn đặc biệt nhắm vào nam giới. Nguyên nhân chỉ có một, đó là do cô ta bị đàn ông lạm dụng một thời gian dài!

"Còn nữa, còn nữa!" Lại Hướng Minh như đột nhiên nhớ ra gì đó, nét mặt có chút kích động: "Mọi người biết vì sao tôi lại nói cô ta bị tâm thần không? Lúc ấy tôi tận mắt thấy cô ta lúc tan học về nhà nhặt được một con mèo hoang, lúc đầu tôi còn nghĩ chắc là con gái nên thích những động vật nhỏ nhắn đáng yêu này, muốn mang về nhà nuôi. Ai ngờ…" Đồng tử ông ta chợt co lại, nuốt nước bọt: "Cô ta, cô ta hung hăng nện con mèo đó xuống đất! Sau đó như là chưa hết giận nên cô ta từ nhặt một khối đá bên cạnh lên đập xuống hai lần! Các người nói xem đây không phải là tâm thần thì còn là gì nữa?"

"Lúc đó anh phản ứng thế nào? Bùi Toa Toa có biết anh nhìn thấy cảnh đó không?" Giang Ly hỏi.

Lại Hướng Minh xua tay: "Tôi điên mới đi trêu chọc đứa bệnh thần kinh đó, lúc nào cô ta cũng u ám đáng sợ hết. Tôi có nói chuyện với mẹ tôi một lần, sau khi tốt nghiệp cấp 2 sẽ cho cô ta ở ký túc xá, không được ở nhà tôi nữa."

"Cấp 2 Bùi Toa Toa học ở trường nào vậy?"

"Trường Văn Hoa, gần nhà tôi." Lại Hướng Minh ngập ngừng.

Trường cấp 2 Văn Hoa nằm trong khu phố cổ, mà vị trí Trương Lương vứt xác nạn nhân đầu tiên cũng ở đó… Tô Ngôn nhướng mày, cảm thấy hơi

kinh hãi nên vội hỏi tiếp: “Vậy cô ta học cấp 3 ở đâu?”

“Để tôi nghĩ một chút…” Vì thời gian đã lâu nên Lại Hướng Minh trong lúc nhất thời không nhớ ra được, nửa ngày sau mới chần chừ nói: “Là một trường tư thục, gọi là trường Trung học quốc tế Dụ Hoa gì đó.”

Tô Ngôn cắn cắn đầu lưỡi, ngôi trường này ở huyện Trường Thái, cùng một chỗ với chỗ Trương Lương vứt xác trong vụ án thứ 2. Giờ thì không ai có thể nói đây là trùng hợp nữa, chỉ có một khả năng là lúc Bùi Toa Toa còn là trẻ vị thành niên đã gặp được Trương Lương, sau đó 2 người bắt đầu cùng nhau gây án, chỉ nghĩ đến đây thôi cũng khiến người ta nổi hết da gà!

Lại Hướng Minh phát hiện ra không khí trong phòng lúc này không đúng lắm, ông ta thận trọng hỏi: “Các vị cảnh sát, có phải tôi nói gì sai không…”

“Không, không có, rất cảm ơn anh Lại hôm nay đã đến phối hợp.” Thái Thành Tể vội vàng cảm ơn, sau đó anh ta hỏi vài câu hỏi khác rồi kết thúc.

Vì Lại Hướng Minh còn bận làm việc nên nửa tiếng sau ông ta liền đứng dậy đi về. Thái Thành Tể và Hạng Dương cũng đứng dậy chuẩn bị tiễn ông ta. Lúc 3 người đi tới cửa Tô Ngôn chợt lên tiếng: “Anh Lại, mặc dù có chút mạo muội nhưng tôi vẫn muốn hỏi một chút, mẹ của anh sao lại bị tai nạn vậy?”

“À… Bà ấy rơi từ lầu 2 xuống, nhà chúng tôi là kiểu căn hộ duplex* nên có một khoảng thông tầng giữa 2 lầu.”

Click để xem ảnh

(*) Căn hộ có thiết kế thông tầng, nối liền 2 tầng nhà liền kề.

“Hôm xảy ra chuyện cô ta có ở nhà không?”

“Có, tôi nhớ lúc ấy tôi đang đi công tác, Toa Toa đến nhà tôi phát hiện ra mẹ tôi bị thương nên đã gọi 120 đưa bà ấy vào bệnh viện.” Lại Hướng

Minh nhắc tới Bùi Linh thì nét mặt hơi buồn bã: “Sau khi mẹ tôi xảy ra chuyện thì ba tôi cũng qua đời không lâu sau, có lẽ là do đau buồn quá độ… haizz…”

“Cô Bùi có thường xuyên đến nhà anh không?” Tô Ngôn lại hỏi.

Lại Hướng Minh nghĩ ngợi một chút rồi trả lời: “Cũng không hẳn, lúc đó cô ta cũng đã đi làm rồi, nhưng quan hệ với mẹ tôi khá tốt, thỉnh thoảng sẽ đến thăm nhà một chút, còn mua ít hoa quả hoặc đồ dùng chăm sóc sức khỏe linh tinh cho mẹ tôi.”

Tô Ngôn nhanh chóng tiếp thu những tin tức liên quan, sau đó cười thân thiện: “Cảm ơn anh Lại đã phối hợp, anh đi thong thả.”

Hôm nay Lại Hướng Minh bị thái độ nhiệt tình của mấy người bọn họ làm cho choáng váng đầu óc nên chỉ hừ hừ ha ha đáp lại vài tiếng rồi cùng Hạng Dương và Thái Thành Tể cùng đi ra cửa thang máy, vừa đi vừa nói: “Bây giờ Cục cảnh sát đều dùng thái độ này nói chuyện với nhân dân sao, đúng là đáng tuyên dương, nếu chỗ nào cũng giống vậy thì làm gì có chuyện cảnh sát và người dân mâu thuẫn nữa…”

‘Đinh’, thang máy đã đến.

Giang Ly đi tới bên cạnh gõ gõ mặt bàn trước mặt cô, làm cô lấy lại tinh thần từ trong suy nghĩ: “Cô cũng có cảm thấy chuyện Bùi Linh có liên quan tới Bùi Toa Toa sao?”

“Đội trưởng Giang, không biết anh đã nghe qua câu này chưa.” Khóe môi Tô Ngôn hơi nhếch lên: “Tất cả trùng hợp ngẫu nhiên đều là kế hoạch đã được sắp xếp sẵn.”

“Đáng tiếc là hiện tại chúng ta không có chứng cứ gì ngoài suy đoán.” Giang Ly ngoài miệng nói vậy nhưng là trên mặt lại không có gì ra vẻ là ‘Đáng tiếc’. Từ trước đến nay anh đều tin trên thế giới này không có tên tội phạm nào hoàn hảo, chỉ cần có làm thì nhất định sẽ để lại dấu vết, quan trọng là có người phát hiện ra được những dấu vết đó hay không thôi.

Tô Ngôn đang định nói thì Hạng Dương và Thái Thành Tể đã trở lại, thấy hai người họ vẫn đứng đó thì vội chạy tới. Hạng Dương nôn nóng đập cái tay của Thái Thành Tể đang khoác trên bả vai mình sau đó nói: “Đội trưởng Giang, dựa theo những gì Lại Hướng Minh nói thì Bùi Toa Toa này đúng thật là có hiềm nghi khá lớn. Chỉ tiếc hiện tại chưa tìm được Bùi An, nếu không không chừng từ trong miệng của hắn có thể lấy được vài thông tin. Bùi Toa Toa là con gái của hắn, nếu thật sự có vấn đề sao hắn có thể không biết được.”

“Nói bừa… Theo những gì anh Lại nói thì từ nhỏ Bùi Toa Toa đã có thói quen ngược đãi động vật, chuyện chó mèo thôn Đại An vô cớ biến mất nói không chừng là chuyện tốt do cô ta làm. Có thể Bùi An cũng không biết con gái mình có tính cách vặn vẹo như thế, bằng không sao hắn không đưa Bùi Toa Toa đi điều trị tâm lý mà lại giấu diếm nhiều năm như vậy. Anh nghĩ hắn sẽ đem con gái giao cho cảnh sát sao?” Thái Thành Tể bác bỏ quan điểm của anh ta rồi tự gật gù đắc ý: “Tôi đề nghị chúng ta nên tiếp tục từ bên Trương Lương kia, dùng những thông tin hiện tại có được để từ từ công phá phòng tuyến tâm lý của hắn!”

Hạng Dương đẩy người đang dựa sát vào mình ra, tức giận nói: “Anh thì giỏi rồi, có bản lĩnh thì làm cho tôi xem đi? Anh làm được thì tôi gọi anh là ba.”

“Bên Trương Lương hiện tại có lẽ sẽ không có tiến triển gì nữa đâu.” Giang Ly lắc đầu: “Vẫn phải nghĩ cách tìm cho ra Bùi An, các anh có nghe trong điểm trong mấy lời Lại Hướng Minh vừa kể không, lúc Bùi Toa Toa vừa tới nhà họ rõ ràng có phản ứng sợ hãi đối với nam giới. Giả sử quan hệ giữa cô ta và Bùi An không phải là quan hệ cha con bình thường, kiểu như Bùi Toa Toa đã từng bị hắn ngược đãi trong thời gian dài, nếu dựa vào suy đoán này thì Bùi An sẽ là kiểu người liều mạng bảo vệ con gái mình sao?”

Đáp án tất nhiên là không, về chuyện tại sao hắn giữ kín chuyện Bùi Toa Toa bất thường cũng dễ lý giải, còn không phải vì hắn sợ bị Bùi Toa Toa vạch trần chuyện quay lén video để bán lấy tiền kia sao?

“Nhưng là bây giờ không tìm thấy Bùi An thì làm sao đây? Lỡ như hắn ta thật sự trốn trong xó xỉnh nào đó, mười bữa nửa tháng không ra khỏi cửa thì

sao chúng ta tìm được chứ?" Thái Thành Tể có chút nghi ngờ: "Trương Lương chỉ khai ra một mình Bùi An, không lẽ hắn đang mê sảng sao?"

"Trương Lương sẽ không đâu." Tô Ngôn bỗng nói chen vào làm cả 3 người còn lại đều hướng mắt về phía cô, cô cắn môi dưới nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Chúng ta đều biết mối quan hệ giữa 2 đồng phạm đều rất thân thiết, họ cùng nhau lựa chọn con mồi rồi lại cùng nhau phạm tội, lâu dần cảm giác tín nhiệm giữa 2 người sẽ trở nên sâu sắc. Đối với băng nhóm phạm tội như thế, vai trò thường được phân chia rõ ràng, hơn nữa địa vị cũng sẽ có cách biệt, nói đơn giản chính là một người điều khiển, một người phục tùng."

"Nếu nhìn vào giới tính của họ, đa số mọi người theo bản năng đều nghĩ Bùi Toa Toa ở thế yếu hơn, nhưng nếu suy đoán của chúng ta là chính xác thì lúc 2 người thực hiện vụ án thứ nhất, Bùi Toa Toa còn là trẻ vị thành niên. Trong ấn tượng của chúng ta, trẻ vị thành niên lại càng dễ bị người khác khống chế, nhưng thật sự là thế sao?"

Hạng Dương và Thái Thành Tể bị tốc độ nói của cô làm cho kinh ngạc, nhìn kỹ Giang Ly còn phát hiện ý cười ẩn trong đáy mắt anh, vẻ mặt có chút tán thưởng.

"Tôi nhớ lần đầu tiên gặp Bùi Toa Toa là ở dòng suối chỗ phát hiện ra thi thể nạn nhân Nghê Duyệt, cô đứng sau lưng Bùi An, bởi vì cách quá xa mà lúc ấy lại quá đông người nên tôi không thể quan sát kỹ nét mặt của cô ta. Nhưng điều này lại phù hợp với tình huống kẻ giết người hàng loạt thích đích thân đến hiện trường hồi tưởng lại quá trình gây án để đạt được sự thỏa mãn trong tâm lý." Tô Ngôn bắt đầu nhớ lại một ít kiến thức từ thời còn ngồi trên ghế nhà trường: "Lần thứ hai gặp cô ta là lúc phát sinh vụ án kế tiếp, chúng ta đến Ủy ban thôn Đại An lấy lời khai của nhân chứng. Cô ta cố ý đứng lấp ló ngoài cửa sổ để dẫn sự chú ý của tôi, đến lúc tôi ra ngoài hỏi thăm thì lại ấp a ấp úng, ánh mắt cũng bất thường, như vậy trong lòng tôi sẽ tự lưu lại một ấn tượng sâu sắc."

"Ngay sau đó chúng tôi lại đụng mặt nhau lần nữa khi trong lúc ở nhà Bùi An, lúc đó Bùi Toa Toa càng biểu hiện rõ tâm tình bất an, chắc là đội trưởng Giang lúc ấy cũng phát hiện. Sau khi tôi tìm cớ ra ngoài trước Bùi Toa Toa

cũng thành công dẫn tôi và anh Hạng tới nhà Trương Lương, như thế thì cảnh sát chúng ta mới có thể phát hiện ra điểm khả nghi của Trương Lương và tiến hành điều tra, cuối cùng xác định được hắn có liên quan đến 2 vụ án giết người ở thôn Đại An và những vụ án từ nhiều năm trước."

"Lần đầu tiên tôi cùng Trương Lương trò chuyện đã cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó mới từ từ nghĩ thông, tôi cảm thấy khó chịu là bởi vì hai người một số tương tác giữa 2 người có chỗ không đúng lắm. Vì dụ như lúc Bùi Toa Toa nói chuyện sẽ đưa tay vịn lấy vai của Trương Lương, tôi vốn nghĩ rằng đây là vì mối quan hệ của cả 2 không giống bình thường nên bất giác có những hành động thân thiết… Nhưng ngay sau đó, buổi tối lúc chúng ta đến nhà Trương Lương tiến hành lấy chứng cứ, Bùi Toa Toa lại thực hiện động tác này, lúc đó tôi mới bừng tỉnh, đây rõ ràng là một hành vi khống chế, ý nghĩa ẩn chứa trong đó là, tuyệt đối phục tùng!"

Tô Ngôn một hơi nói tới đây, cuối cùng cũng đến kết luận: "Mọi người phải biết rằng loại quan hệ giữa người điều khiển và người phục tùng là bền chắc không phá vỡ được, bởi vì trong lòng người phục tùng đối với người điều khiển có tính ỷ lại tuyệt đối! Đây cũng là lí do tại sao Trương Lương biết rõ những bằng chứng kia là do Bùi Toa Toa để lại trong phòng hắn nhưng vẫn cố ý cho cảnh sát phát hiện và bắt giữ hắn, hắn cam tâm tình nguyện gánh chịu tất cả tội danh. Lúc chuyện quay lén ở thôn bị phát hiện ra, Trương Lương còn hướng sự chú ý của chúng ta chuyển sang Bùi An, vì hắn muốn bảo vệ người điều khiển trong lòng hắn, nhất định sẽ không bán đứng người điều khiển hắn."

"Chuyện này…" Thái Thành Tể sau khi cô nói xong liền xoay người đưa cho cô một ly nước: "Tôi có cảm giác nếu so với cô thì tôi đúng không có đầu óc." Anh ta lúc nãy còn lầm tưởng người đang thao thao bất tuyệt là Giang Ly.

Hạng Dương khẽ gật đầu đồng ý, thật ra bọn họ cũng đã nghĩ ra một phần, nhưng còn chưa kịp mang tất cả đầu mối liên hệ lại với nhau.

"Đúng như những gì Tô Ngôn vừa nói, quan hệ giữa Trương Lương và Bùi Toa Toa đã nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Giữa người với người bình thường có rất nhiều loại quan hệ, muốn tìm ra chính xác thì phải mất rất

nhiều thời gian. Tra án là quan trọng nhất là chạy đua với thời gian, nên nhiệm vụ thiết yếu của chúng ta hiện tại vẫn là tìm hiểu về Bùi An kỹ hơn, cố gắng từ mọi manh mối tra ra hắn đường cùng sẽ đi đâu." Giang Ly tổng kết một chút, sau đó Thái Thành Tể đi gọi người, đội Chuyên án cùng đội kỹ thuật mở cuộc họp.

Tất cả những bằng chứng và lời khai có liên quan đến Bùi An được bày ra, mọi người đều vắt óc suy nghĩ, hy vọng có thể bắt được hắn trong thời gian sớm nhất.

Lúc mở cuộc họp đã là buổi tối, phòng làm việc của đội chuyên án khắp nơi đều là nước khoáng, trong gạt tàn cũng đầy tàn thuốc, vẻ mặt ai nấy đều mệt mỏi nhưng vẫn không có tiến triển gì.

Lúc này tất cả đều trở nên trầm mặc, Tô Ngôn cúi đầu nhìn xuống thấy có vài tờ tài liệu rơi dưới đất liền cúi người xuống định nhặt lên. Ngay lúc này, điện thoại trong văn phòng bỗng vang lên.

Cô liền đứng thẳng lên, bình thường đều do thực tập sinh nghe điện thoại, cô đi đến cầm lấy ống nghe đặt bên tai, thuần thục đáp: "Xin chào, đây là đội chuyên án Cục cảnh sát thành phố Nam Thành đội."

"…"

Bọn người Giang Ly vẫn ở bên kia nhắm mắt nghỉ ngơi, đợi nửa ngày cũng không nghe thấy câu tiếp theo của cô, Giang Ly mở mắt nhìn sang, chỉ có thể thấy góc nghiêng của cô, đôi môi hồng mím chặt, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

"Ai vậy? Có việc gì?" Anh mở miệng hỏi.

Tô Ngôn đặt ống nghe lại chỗ cũ, ngón tay trắng nõn vì ban nãy xiết chặt ống nghe quá nên các khớp trở nên trắng bệch, cô hít sâu một hơi, chật vật mở miệng: " Đã tìm được Bùi An rồi."

"Cái gì?" Thái Thành Tể đang ủ rũ nghe vậy liền lập tức nhảy dựng lên, túm lấy áo khoác đang vắt trên ghế định xông ra ngoài: "Giờ hắn đang ở

đâu? Ông đây phải tự tay bắt hắn về!”

“Chết rồi.”

“Con mẹ nó…” Thái Thành Tể định mắng tiếp lại im bặt, trợn tròn mắt xác nhận: “Em gái, em vừa nói gì?”

“Vừa rồi đồn công an gọi điện tới, nói là tìm được Bùi An ở thôn Đại An, nhưng người đã… chết rồi.” Bàn tay đang buông thõng của Tô Ngôn cũng nắm chặt lại.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh đến lạ thường.

…

Phanh!

Cửa xe bị đóng mạnh lại, Tô Ngôn và những người khác từ xe van bước xuống, một lần nữa lại đến dòng suối đầy đá cuội ở thôn Đại An. Dải phân cách đã được căng ra hết, xung quanh không ít người vây lại xem náo nhiệt.

Cảnh sát phụ trách của đồn công an tiến lên đón họ.

“Ở đâu?” Giang Ly nheo mắt nhìn về phía bên dòng suối.

“Chỗ này.” Viên cảnh sát chỉ về một hướng: “Sau khi nhận được báo án chúng tôi lập tức đến nơi, thi thể lúc đó đang bị ngâm trong nước phải đánh vớt lên. Con gái của người chết vẫn luôn khóc ầm ĩ, làm sao cũng không khuyên được.”

Theo hướng chỉ, mọi người thấy cỗ thi thể đang nằm bên dòng suối kia, bên cạnh là Bùi Toa Toa khóc nức nở, có vẻ như đang suy sụp tinh thần. Dù viên cảnh sát bên cạnh có khuyên giải thế nào cô ta cũng không chịu rời khỏi thi thể nửa bước, thậm chí còn muốn gục đầu xuống kêu khóc, mấy lần đều bị người cảnh sát đứng bên ngăn lại.

Giang Ly mang theo chính mình người trong đội, còn có đội kỹ thuật đồng

sự cùng pháp y, giơ lên đường ranh giới, hướng bên dòng suối đi đến.

Bùi Toa Toa như nghe thấy động tĩnh, hai mắt đẫm lệ mịt mờ nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt đột nhiên trở nên giận dữ đứng dậy xông tới chỗ họ đứng, miệng còn hét to: “Là các người!!! Là các người bức tử ba tôi!!!”

Chương 17: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 17

Thái Thành Tể và Hạng Dương đi phía trước nên không kịp né, bọn họ làm việc đã nhiều năm, loại tình huống này cũng gặp qua không ít, mấy năm đầu còn thường xuyên bị người nhà người chết kích động chạy đến cào cấu.

Hai người sợ hãi che mặt lại, bộ dáng như muốn bỏ chạy. Nhưng lúc này một bóng người từ phía sau họ đột nhiên vọt lên trước, ngay sau đó cánh tay Bùi Toa Toa đã bị chế trụ sau lưng, vẻ mặt đau đớn thét lên.

Bọn họ chăm chú nhìn, người đang ép tay cô ta chẳng phải là Tô Ngôn sao?

Bùi Toa Toa vẫn đang quằn quại không yên muốn tránh khỏi sự kiềm hãm của người phía sau, nhưng cô ta càng giãy dụa thì người đó càng ra sức.

Qua vài giây, Tô Ngôn ghé sát tai cô ta bình tĩnh nói: “Cô Bùi, chúng tôi cũng rất tiếc với việc của ba cô, nhưng hành hung cảnh sát là phạm pháp, nói cho cô, biết tùy vào mức độ có thể ở tù dưới 3 năm, tạm giam hoặc phạt tiền.”

“Trong trại giam không vui đâu, cô chắc cũng không muốn vì nhất thời xúc động mà phải vào đó đâu đúng không?”

Bùi Toa Toa biến sắc, cuối cùng bĩu môi khóc nức nở: “Buông tôi ra, cô làm tôi đau!”

Tô Ngôn híp mắt, thả lỏng tay ra, Bùi Toa Toa được thả ra liền xoa nắn cổ tay bị đau, mắt rũ xuống che đi cảm xúc thật. Sau đó Hạng Dương đưa cô ta sang một bên để hỏi vài câu hỏi cơ bản, vì dù sao Bùi An cũng là ba của cô ta, cô ta cũng là một trong những người sớm nhất đến hiện trường vụ án.

Thái Thành Tể nhìn Hạng Dương dẫn người đi ra khỏi khu phong tỏa thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Tô Ngôn nói: “Em gái, không phải tôi đã bảo em rồi sao, sau này đừng bốc đồng như thế nữa. Lỡ như lúc nãy cô ta gây ầm lên, kiện em ra tòa thì sao?”

Cô không để ý: “Kiện à, tôi chỉ là một thực tập sinh, không có còi cảnh báo. Còn nữa, cô ta hành hung cảnh sát mà còn lý luận sao?”

“Em…” Thái Thành Tể đưa ngón cái về phía cô không nói nên lời, cuối cùng xua tay: “Đi thôi, sang bên phía anh Trương xem tình huống thế nào.”

Giang Ly lúc này đã đứng sau xem Trương Khải Sơn tiến hành nghiệm thi sơ bộ, thấy hai người đến cũng chỉ liếc nhìn Tô Ngôn thật sâu nhưng cũng không nói gì. Ba người đứng ở một chỗ, tầm nhìn dán vào thi thể đang nằm trên bờ suối rải đầy đá cuội.

“Trên người không có vết thương ngoài da.” Trương Khải Sơn đo xong nhiệt độ gan, bước đầu kết luận: “Tình trạng người chết phù hợp với nguyên nhân chết đuối, độ cứng của tay chân cho thấy thời gian tử vong không quá 2 tiếng trước.”

“Chết đuối? Ở đây sao?” Hạng Dương chỉ vào dòng suối bên cạnh hỏi, con suối nhỏ này nước không sâu nhưng cũng có nhiều chỗ cao qua đầu người trưởng thành, nhưng…

“Bùi An biết bơi mà đúng không?”

“Kháo sơn cật sơn, kháo thuỷ cật thuỷ”*, mấy năm trước lúc khách du lịch chưa đến thôn Đại An nhiều như bây giờ thì các hộ dân ở dân sống chủ yếu dựa vào sông núi bao quanh, căn bản ai nấy cũng đều biết bơi.

(*) 靠山吃山,靠水吃水: Ở núi dựa núi, ở sông dựa sông, ý nói nơi mình sống có điều kiện thế nào thì phải dựa vào điều kiện đấy mà sống, có gì ăn nấy.

“Có gì ngạc nhiên đâu? Chưa nghe câu nói này sao…” Trương Khải Sơn

mở miệng Bùi An ra: “Người chết đuối đều do nước gây ra, lại còn… ôi mùi rượu, uống tới mức này thì rơi trong nước cũng không thể tự cứu mình được. Hàm lượng cồn trong máu thì phải chờ về Cục kiểm tra mới biết chính xác được, nước trong phổi cũng phải trở về lấy mẫu xét nghiệm so sánh với nước trong suối để xác định đây có phải là hiện trường đầu tiên không.”

“Ừm.”

Nhìn Trương Khải Sơn gọi người cất thi thể Bùi An, Giang Ly ngồi dậy nhìn xung quanh, vẻ mặt có chút ảm đạm.

Hạng Dương có vẻ bực bội vò mái tóc ngắn của mình: “Giờ tất cả manh mối đều đứt đoạn trên người Bùi An rồi, đội trưởng Giang, đây là có người muốn anh nhanh chóng kết án sao?” Rốt cuộc thì nhân chứng vật chứng trước mắt đều chĩa vào Bùi An, cái chết của hắn khiến vụ án một lần nữa rơi vào thế bí.

Không ai nghĩ rằng cái chết của Bùi An chỉ là một tai nạn.

Trên mặt Giang Ly không có cảm xúc rõ ràng, có lẽ từ đầu anh đã dự liệu được tình huống này. Anh trầm mặc một lúc lâu, sau đó thu lại ánh mắt đang nhìn vách đá đối diện: “Đường mòn đã bị chặn rồi, muốn qua đây cũng khó.”

“Trương Lương?” Thái Thành Tể mặt như táo bón: “Ông đây phải về đọ mặt với hắn ta, để xem ai thành cú mèo trước!”

Giang Ly lắc đầu cười, xoay người trở về, Tô Ngôn thấy thế cũng đi theo: “Đội trưởng Giang, tôi chính thức xin anh cho phép tôi tham gia điều tra vụ án giết người liên hoàn ở thôn Đại An lần này.”

Giang Ly nhướng mày: “Không phải trước giờ cô vẫn luôn tham dự vào sao?”

“Tôi muốn chính thức tham gia.” Tô Ngôn lớn tiếng nói, vì hiện tại cô chỉ là một thực tập sinh nên trước đó cùng lắm cũng chỉ có thể đứng sau lưng,

bản thân cô cũng không có ý nghĩ muốn thể hiện gì. Nhưng giờ Bùi An đột nhiên bỏ mạng, này trong lòng cô tính chất vụ án này đã thay đổi: “Tôi hy vọng đội trưởng Giang cho phép tôi tham gia vào các nhiệm vụ điều tra dưới sự hướng dẫn của cảnh sát.”

“Tại sao?” Giang Ly nhìn ý chí chiến đấu của cô đột nhiên sục sôi, cảm thấy rất thú vị: “Đột nhiên như được khai sáng, quyết định sau này sẽ tham gia vào công tác điều tra tội phạm sao?”

“Không, tôi chỉ cảm thấy như mình bị xúc phạm.” Tô Ngôn hơi ngẩng đầu, sống lưng thẳng tắp: “Lúc nãy Bùi Toa Toa giả vờ diễn kịch trước mặt tôi, xem tôi như diễn viên trợ diễn trong vở kịch đã sắp đặt sẵn từ trước của cô ta. Anh không thấy ánh mắt của cô ta ban nãy nhìn tôi sao? Tràn đầy sự chế giễu.” Sao? Xem thường cô là con gái à? Nếu không sao lại không chọn Thái Thành Tể hay Hạng Dương.

Người cuối cùng dám nhìn cô bằng ánh mắt đó đã sớm bỏ mạng trong sa mạc để cho gió cát vùi lấp rồi.

“Nhưng cô cũng đâu có bị cô ta dắt mũi.” Giang Ly như đang khẳng định: “Cô còn sớm nhìn thấu trò vặt của ả.”

Tô Ngôn không tỏ ra vui mừng vì lời khen ngợi của anh, cô vẫn đứng đó như một quân nhân đang đợi lệnh: “Xin đội trưởng Giang chấp thuận!” Lần này cô là nhất định phải cạy được miệng của Trương Lương ra!

Ánh mắt Giang Ly lóe lên, sau vài giây liền đồng ý: “Được, nhưng cô phải nhớ kỹ, cô không có quyền hành pháp, tất cả hành đồng đều phải có sự đồng ý của tôi, không được làm trái.”

“Rõ!”

Bên dòng suối, một giọng nữ trong vắt vang lên thật to trong bóng tối.

…

Sau khi trở về Cục thành phố, chuyện đầu tiên họ làm là đem Trương

Lương tiếp tục thẩm vấn. Đã gần nửa đêm, Thái Thành Tể nhìn người đang ông ngồi trên xe lăn ngái ngủ lại thấy tức giận. Bọn họ cực khổ mấy ngày qua, còn hắn thì đang nghỉ ngơi phục hồi sinh lực sao?

“Làm gì đấy? Đến đây để ngủ à?” Anh ta đập tập tài liệu dày cộm trong tay xuống bàn tạo ra tiếng vang rất lớn.

Sau khi được Giang Ly cho phép, Tô Ngôn vẫn như lần trước ngồi ở một góc khuất. Cô yên lặng quan sát Trương Lương, thấy thái độ hắn vẫn thờ ơ như cũ. Không biết có phải vì vừa được nghỉ ngơi hay không mà trên mặt hắn còn mang một tia cười ẩn hiện.

” Cảnh sát Thái sao lại tức giận như vậy, không tìm được Bùi An à?” Trương Lương nói: “Không tìm được anh hung dữ với tôi cũng vô dụng, những điều tôi nên nói đều đã nói hết rồi.”

“Tìm được Bùi An rồi.” Hạng Dương bình tĩnh hơn Thái Thành Tể nhiều.

“Hả?” Trương Lương hơi nghiêng đầu: “Tìm được rồi các người không đi thấm vấn hắn đi, ở đây tốn thời gian với tôi làm gì?”

Tô Ngôn đang cầm một cây bút, nghe Trương Lương nói vậy, cô chợt siết chặt bút trong lòng bàn tay.

Có thể nói, từ lúc Trương Lương bước vào phòng thẩm vấn thì cả người đều ở trạng thái thả lỏng, lúc nghe nói đã tìm được Bùi An cũng không có biểu hiện khẩn trương. Chỉ có 2 cách giải thích, hoặc là hắn nói thật nên không sợ Bùi An sẽ nói ra điều gì bất lợi với lời khai của mình; hoặc là, hắn đã sớm đoán được đối phương sẽ bỏ mạng.

Hiện tại cảnh sát đã xác định cơ bản người hiềm nghi không phải Bùi An mà là Bùi Toa Toa, vậy cách giải thích đầu tiên là không thể. Chỉ còn lại một khả năng là hắn đã sớm biết Bùi Toa Toa sẽ xuống tay với Bùi An, nhưng tại sao?

Thật ra cũng rất dễ lý giải, nếu như lúc trước Bùi An thật sự có hành vi ngược đãi Bùi Toa Toa trong thời gian dài, hình thành nên nhân cách phản

xã hội của cô ta thì trong lòng Bùi Toa Toa, giết chết hắn chứng tỏ cô ta đã hoàn thành được sự kiểm soát của mình. Sự thỏa mãn chưa từng có được là sức hút đối với những kẻ giết người hàng loạt như cô ta.

Có thể thấy được niềm tin và sự phụ thuộc của Trương Lương đối với Bùi Toa Toa đã đến mức không thể cứu vãn được.

Một tiếng 'Ba' rất nhỏ vang lên, cô đặt bút vào sổ rồi đóng lại, sau đó không nghe nữa mà ra khỏi phòng thẩm vấn. Đến khi cô trở lại văn phòng của đội ở lầu trên, chưa kịp về chỗ ngồi của mình thì bên tai truyền đến một giọng nói: "Thẩm vấn xong rồi à?"

Cô ngẩng đầu lên mới phát hiện Giang Ly đã từ đội kỹ thuật trở về từ lúc nào, lúc này đang ngồi tại bàn làm việc của mình, gác đôi chân dài lên mặt bàn, như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Vẫn chưa, nhưng tiếp tục nghe cũng không có ý nghĩa gì, lòng trung thành của Trương Lương đối với Bùi Toa Toa đã đạt tới mức biến thái rồi, trước mắt hắn sẽ không nói thêm gì nữa."

"Cho nên?"

"Cho nên, tôi muốn phá vỡ lòng trung thành này." Tô Ngôn nhếch môi: "Loại này quan hệ phục tùng này thoạt nhìn thì có vẻ không thể phá vỡ, nhưng nếu muốn tan rã cũng dễ thôi. Trương Lương xem Bùi Toa Toa là duy nhất, nhưng Bùi Toa Toa thì chưa hẳn. Đội trưởng Giang, anh còn nhớ Lại Hướng Minh đã nói lúc Bùi Linh bị thương, Bùi Toa Toa cũng có mặt ở đó không? Xét tới khoảng thời gian đứt đoạn sau 3 vụ án đầu, cô ta liệu có thể kiềm chế không phạm tôi trong những năm Trương Lương bị giam sao?"

Việc cô cần làm hiện tại là tìm ra sợi dây tín nhiệm giữ Trương Lương và Bùi Toa Toa, sau đó vươn tay cắt đứt.

Chương 18: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 18

“Bên Đội kỹ thuật kia mới tìm được một tấm ảnh chụp màn hình “người phụ nữ bên ngoài” mà Triệu Quảng đã khai từ trang web của thôn Đại An khoảng 1 tháng trước, người này thường đến thăm Trương Lương vào mỗi cuối tuần. Hai người đi ngang qua một siêu thị nhỏ, vẻn vẹn chỉ có 4 giây.” Giang Ly nghe cô nói xong thì im lặng vài giây, vừa rút một tấm ảnh từ tập hồ sơ trên cái bàn nhỏ bên cạnh vừa nói: “Đội kỹ thuật đã tiến hành so sánh dáng đi, chiều cao, thói quen đặt chân… xác định được “người phụ nữ bên ngoài” đó chính là Bùi Toa Toa.”

Tô Ngôn bước tới, trên ảnh là một người phụ nữ bịt kín mặt đang đẩy xe lăn, cúi đầu nói chuyện với Trương Lương: “Vậy là căn bản không hề tồn tại “người phụ nữ bên ngoài” nào hết, tất cả đều là do Bùi Toa Toa tự tạo ra?”

“Ừ, tôi nghĩ cô ta cố tình tạo ra hình tượng này để những người trong làng không biết được mối quan hệ giữa bọn họ, có thể muốn dùng chuyện này để xóa dấu vết cho mình nếu xảy ra chuyện.” Giang Ly phân tích.

“Nhưng sau khi thật sự có chuyện xảy ra cô ta lại đột nhiên thay đổi ý định. Cô ta không hề che giấu bản thân nữa mà chủ động bại lộ trước mắt chúng ta, sau đó phản bội đồng phạm của mình là Trương Lương.” Tô Ngôn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trên tấm ảnh, lẩm bẩm: “Vì cô ta bỗng nghĩ ra một cách có thể khiến ba mình chết oan uổng một cách danh chính ngôn thuận, cô ta biết rằng phạm tội ở thôn Đại An không phải là kế lâu dài được, nhưng thể trạng của Trương Lương lại không đủ để thỏa mãn nhu cầu trong lòng ả. Một mũi tên trúng 2 đích, đúng là giỏi tính toán.”

“Cô định làm thế nào để phá vỡ sự trung thành của Trương Lương?” Giang

Ly dường như rất hứng thú với ý nghĩ của cô.

Tô Ngôn im lặng một lúc sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhoẻn miệng cười với người đang ngồi bên kia, trong nụ cười mang theo vài phần ranh mãnh: "Đội trưởng Giang, thương lượng chút đi, anh có thể mang tôi tới phòng hồ sơ xem một chút không?"

…

Trong phòng hồ sơ của Cục thành phố hơi tăm tối vì toàn là kệ sắt nhiều tầng chất đầy tài liệu xếp thành các hàng dày đặc, tuy những năm gần đây Sở công an đã thực hiện dữ liệu hóa hồ sơ nhưng vẫn còn rất nhiều thứ internet không thay thế được. Diện tích phòng hồ sơ rất lớn, hàng phía trong cùng thậm chí còn có một chiếc thùng bám đầy bụi, nhìn là biết rất rất lâu rồi đã không có ai đúng đến.

Trời tối dần, đèn trong phòng cũng đã bật lên, nhân viên công tác trong phòng hồ sơ đã sớm tan việc. Trong căn phòng lớn chỉ còn một mình Tô Ngôn ngồi ở chiếc bàn dài, những thùng hồ sơ lớn chồng chất trên mặt bàn gần như che khuất bóng dáng của cô.

Bỗng nhiên, ngoài cửa phòng hồ sơ bị ai đó nhập mật mã mở ra, ngay sau đó Thái Thành Tể dò ngó đầu vào nhìn, sau một lúc lâu mới tìm ra cô: "Em vẫn chưa ăn tối đúng không?"

Tô Ngôn ngẩng đầu lên, xoa đôi mắt hơi đau của mình rồi nhìn hộp cơm Thái Thành Tể đặt trước mặt cô, cười: "Cảm ơn anh Thái."

"Mọi người thẩm vấn Trương Lương xong rồi sao?" Cô vừa ăn cơm vừa tò mò hỏi.

"Sao có thể?" Vẻ mặt Thái Thành Tể bất lực, xòe tay ra: "Anh Hạng của cô đang ở cùng hắn ta bên kia. Lần này chúng tôi quyết liều mạng với hắn, chúng tôi bàn qua rồi, luỪm phiên đổi ca nhau để đấu với hắn ta. Dù sao hai người cũng không để thua một người được, đúng không?" Nói xong anh ta đưa tay đụng vào mấy chiếc thùng trên bàn: "Lại nói tới em, lúc tôi về văn phòng đã không thấy em với đội trưởng Giang đâu rồi, sau khi hỏi thăm

mới biết 2 người tới đây, nhưng đội trưởng Giang đâu rồi? Tôi cũng có mang cơm đến cho anh ấy."

"Khoảng hơn 1 tiếng trước có điện thoại gọi anh ấy đi rồi, đến giờ vẫn chưa về." Tô Ngôn miệng vẫn đang ăn cơm nên nói chuyện không rõ ràng lắm.

"Có kết quả gì không?"

"Tôi đã kiểm tra cơ sở dữ liệu torng máy tính, sàng chọn ra một số vụ án khả nghi trong thời gian Trương Lương vào tù, sau đó tìm lại hồ sơ và bằng chứng của từng vụ." Tô Ngôn chỉ vào chiếc thùng chất đầy dưới đất, ít nhất cũng 17, 18 tập hồ sơ: "Nhưng đã loại bỏ hết rồi, vì nếu dựa vào nguyên nhân chết, vị trí vứt xác hay thủ pháp giết người thì những vụ này đều không có bóng dáng của Bùi Toa Toa."

Phải biết khi một kẻ giết người hàng loạt đã hình thành khuôn mẫu phạm tội vốn có của mình thì hắn sẽ rất khó thay đổi được, vì đó là phương thức khẳng định thân phận của hắn, sẽ không có kẻ sát nhân nào dễ dàng vứt bỏ sự chứng nhận thân phận của mình.

"Lỡ như trong thời gian đó cô ta thật sự ngừng tay thì sao?" Thái Thành Tể hỏi.

"Sẽ không đâu." Tô Ngôn nhanh chóng nhét phần cơm còn lại vào miệng, lau miệng rồi tiếp tục xem mấy phần hồ sơ cùng vật chứng còn lại: "Nếu cô ta thật sự có thể khống chế bản thân thì Bùi Linh sẽ không thành bộ dạng nửa sống nửa chết hiện tại. Nói cách khác, nếu cô ta có thể khống chế khát vọng thỏa mãn của mình thì sẽ không có 2 vụ án mạng ở thôn Đại An."

Thái Thành Tể thấy cô nói cũng có lý, nhìn đồng hồ trên cô tay: "Còn 2 tiếng nữa tôi mới đổi ca với anh Hạng của em, tôi giúp em xem qua một chút!"

Có thêm một người tốc độc cũng nhanh hơn rất nhiều, tiếc là đến lúc đọc xong trang cuối và Tô Ngôn vẫn không tìm được thứ cô muốn. Đôi mày cô nhíu chặt, thật chẳng lẽ giống như Thái Thành Tể đã nói, cô sai rồi sao?

Không đúng, nhất định là cô đã bỏ qua gì đó…

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thái Thành Tể nhìn người trước mặt ngồi im không nhúc nhích, thậm chí còn không chớp mắt một lần thì trong lòng tự dưng có chút run rẩy, anh ta thử nhỏ giọng gọi một tiếng nhưng không được đáp lại. Thái Thành Tể nuốt nước bọt, tăng âm lượng: "Này em gái… Em gái!"

Tô Ngôn từ trong thế giới của mình tỉnh táo lại, nhìn về phía Thái Thành Tể.

Thái Thành Tể cười cười, hơi xấu hổ với ánh nhìn của cô: "Em nghĩ gì mà mê mẩn thế? Tôi nói là hôm nay tới đây thôi, em dọn dẹp một chút rồi cũng về nghỉ ngơi đi, 2 3 ngày nay chạy theo chúng tôi suốt, một cô gái nhỏ làm sao chịu nổi được?"

"Anh Thái, lúc Lại Hướng Minh đến không phải đã nói sau khi Bùi Toa Toa tốt nghiệp trung học thì không học tiếp nữa mà đi làm đúng không?"

"Hình như là vậy… Đúng là có nói như vậy."

"Vậy anh nhớ anh ta từng nhắc đến Bùi Toa Toa làm việc ở đâu không?" Cô hỏi.

"Không có… Tôi không nhớ." Thái Thành Tể gãi đầu, mơ hồ đáp lại.

"Anh Thái, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bây giờ cần trở lại văn phòngđể xác nhận một chút!" Tô Ngôn đứng lên vội vàng ra ngoài, đi được một đoạn lại quay đầu lại: "Tôi xin lỗi, chỗ này nhờ anh dọn dẹp lại một chút rồi, cảm ơn anh Thái!" Vừa dứt lời, trong phòng đã không thấy bóng cô đâu nữa.

Thái Thành Tể: …

Mặc dù có chút bất lực, nhưng cả đội chuyên án chỉ có một đóa hoa xinh đẹp thì còn có thể làm gì ngoài cưng chiều nữa! Lảm nhảm vài câu thì cuối cùng anh ta cũng thu dọn xong tài liệu, sau khi trở lại văn phòng liền thấy

Tô Ngôn cúp điện thoại, mắt còn sáng hơn cả đèn pha.

“Tình hình sao rồi?” Thái Thành Tể thuận miệng hỏi, nhìn cô gái nhỏ tràn đầy tinh thần này quả thật khác xa với dáng vẻ vừa rồi ở phòng hồ sơ: “Em gọi điện cho ai vậy?”

“Lại Hướng Minh, có một vài chuyện muốn xác nhận lại với anh ta.” Tô Ngôn mỉm cười: “Kết quả giống như tôi dự đoán, sau khi Bùi Toa Toa tốt nghiệp trung học thì sang thành phố lân cận làm việc, nói là tìm được công việc gì ở đó, Bùi Linh và Lại Hướng Minh cũng không rõ lắm. Nhưng Bùi Toa Toa cứ cách 2 tháng sẽ quay lại thành phố Nam Thành, đôi khi sẽ về thôn Đại An, đôi khi sẽ lại vào trong thành phố thăm Bùi Linh.”

“Nên, ý của em là… rất có thể những năm đó cô ta đã gây án ở thành phố Giang Nguyên?” Thái Thành Tể bừng tỉnh: “Đm, ả này đúng là xảo quyệt, không phải nói loại người biến thái này sẽ không dễ dàng rời khỏi vùng an toàn của mình sao? Không ngờ cô ta lại thật sự đi một con đường khác!”

“Vì việc Trương Lương đột ngột bị bắt là một thay đổi lớn đối với cô ta trong thời gian đó, chuyện này có thể đã kích thích cô ta bước ra khỏi vùng an toàn.” Tô Ngôn sau khi nói xong xoa xoa đôi bàn tay, nịnh nọt nhìn anh ta: “Anh Thái, đội trưởng Giang chắc là bị Cục trưởng gọi đi vì chuyện quay lén ở thôn Đại, có lẽ không về ngay được. Xem ra phải nhờ anh gửi báo cáo cho cấp trên, nhờ cảnh sát thành phố Giang Nguyên phối hợp một chút.”

Thái Thành Tể bật cười: “Lúc trước đúng là nhìn nhầm em rồi, không ngờ cô gái nhỏ như em lại khiến người ta cảm thấy thú vị!”

…

Hạng Dương gắng gượng chờ Thái Thành Tể đến nửa đêm vẫn không thấy người đâu, cuối cùng là một đồng nghiệp khác đến đổi ca, anh ta cũng không còn hơi sức mà tìm Thái Thành Tể nữa, về đến ký túc xá liền ngã xuống giường ngủ say như chết. Kết quả buổi sáng hôm sau lúc anh ta quay lại phòng thẩm vấn vẫn không thấy Thái Thành Tể đâu. Anh ta mang cục tò mò đi vào phòng, tinh thần sung mãn bước đến lay tỉnh Trương Lương, lúc

hắn mở mắt ra thì Hạng Dương đã ngồi lại đối diện: “Nói một chút đi, anh và Bùi An làm sao dẫn dụ được Nghê Duyệt…” Anh ta lật lại ghi chép trước đó một chút: “Dẫn dụ đến nơi các người gây án, tầng hầm nhà Bùi An?”

Trương Lương không phản ứng gì khi nghe thấy câu hỏi quen thuộc, ngay cả mí mắt không thèm nâng lên. Trong lòng hắn biết rõ cảnh sát đang muốn đấu với hắn, làm hao mòn ý chí của hắn nên vẫn lặp đi lặp lại một câu hỏi, hy vọng hắn trong lúc không tỉnh táo sẽ lỡ lời nói ra lỗ hổng.

“Hôm đó tôi đẩy xe lăn ra trước của trang trại, cố ý đè bánh xe lên một hòn đá sau đó nhờ cô ấy giúp đỡ…” anh ta mở miệng nói, câu trả lời y hết những lần trước, không khác một chữ.

Hạng Dương cố nén lửa giận trong lòng, định hỏi tiếp thì cửa phòng thẩm vấn bị mở ra, Thái Thành Tể và Tô Ngôn mặt đỏ bừng hùng hổ đi đến.

Không biết vì sao trong đầu Trương Lương bỗng nhiên bừng tỉnh, mí mắt giật giật không ngừng.

Thái Thành Tể hỏi Hạng Dương về tình hình hiện tại, nghe nói hắn vẫn là vịt chết cứng miệng thì cười lạnh: “Anh vẫn là con chó trung thành nhỉ, chỉ tiếc… Chậc chậc.” Anh ta bỏ dở câu nói sau đó lấy một tập tài liệu trong ta Tô Ngôn, chậm rãi lấy mấy tấm ảnh bên trong ra lần lượt bày trước mặt Trương Lương: “Nhìn một chút đi, có thấy quen mắt không? Những người này trước khi chết đều bị đánh mạnh vào gáy, sau đó bị bơm không khí vào dẫn đến tắc mạch máu mà chết, quần áo mặc trên người chẳng phải cũng rất quen sao?”

Đồng tử Trương Lương đột nhiên co lại, trên mặt hắn lộ vẻ khó tin, cơ bắp toàn thân đều căng cứng lại. Nhưng trạng thái này chỉ diễn ra vẻn vẹn chưa đến 2 giây, sau đó hắn liền dời mắt đi chỗ khác: “Các người không hiểu được!”

Nhìn phản ứng của hắn, nét mặt Tô Ngôn gợi một nụ cười ẩn hiện, chuyện này… Xem ra thành công rồi!

Chương 19: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 19

“3 người…” Thái Thành Tể xếp khoảng 10 tấm ảnh ra bàn thẩm vấn: “Trương Lương… Từ khi anh bị bắt vào tù đến khi bị thương được phép chấp hành án ngoài nhà tù là sáu năm, phần lớn trong khoảng thời gian này Bùi Toa Toa đều sống và làm việc ở thành phố Giang Nguyên, mà 3 vụ giết người này cũng chưa tìm ra được hung thủ, anh muốn nói là lúc trong tù anh vượt ngục ra giết người à?”

Đáp lại anh ta là sự im lặng đến nghẹt thở.

Tô Ngôn nắm góc áo Thái Thành Tể, anh ta quay đầu nhìn cô suy nghĩ chốc lát rồi đến ngồi cạnh Hạng Dương, để cô một mình đứng đối mặt với Trương Lương.

Cô bỗng cười một tiếng, khuôn mặt vốn thanh tú dễ nhìn lại càng thêm sinh động: “Trương Lương, anh làm vậy là vì cái gì? Mặc dù chúng tôi không lý giải cụ thể được mối quan hệ giữa anh và Bùi Toa Toa, nhưng cô ta đột nhiên bỏ rơi anh, anh còn không hiểu sao?” Tô Ngôn khẽ chồm người lên bàn, giọng nói nhẹ nhàng mà rõ ràng: “Anh đã trở thành “con rơi” của Bùi Toa Toa rồi.”

“Cô nói bậy!” Trương Lương đã gần 30 tiếng không chợp mắt, lại bị những tấm ảnh kia là rối loạn tâm trí, hắn vô thức thốt lên. Lời vừa ra khỏi miệng hắn đã thấy biểu cảm trên mặt Tô Ngôn tựa như đang cười, dù kịp im miệng nhưng ít nhiều vẫn tiết lộ ra một manh mối cho cảnh sát, câu trả lời vừa rồi chính là sự đồng ý trong tiềm thức của Trương Lương về mối quan hệ với Bùi Toa Toa.

“Vị cảnh sát này, các người làm cảnh sát nói chuyện phải có căn cứ! Tôi và

Bùi Toa Toa không có quan hệ nào cả, tất cả đều do các người tự đoán mò.” Hắn ta muốn sửa lại những lời vừa thốt ra mới nãy: “Mỗi lần thẩm vấn đều được ghi hình lại đúng không? Cẩn thận tôi tố cáo các người ác ý dẫn dụ và tra tấn nghi phạm đó.”

“Ồ.” Tô Ngôn mặt không chút biểu cảm đáp lại, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm những tấm ảnh trên mặt bàn: “Vậy ra anh Trương là muốn nói với tôi rằng những vụ án xảy ra ở thành phố Giang Nguyên đều là do Bùi An gây ra sao? Nhưng căn cứ vào khẩu cung của anh trước đó, sau khi anh ra tù trở về thôn Đại An mới quen biết Bùi An rồi bắt đầu hợp tác gây án, anh giải thích chuyện này sao đây?” Cô bắt được một điểm liền bám theo.

Trên trán Trương Lương bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, song hắn vẫn mạnh miệng: “Ai biết được, có lẽ là vì Bùi An thấy được kiệt tác trước đó của tôi, muốn mô phỏng lại? Như vậy càng chứng tỏ hai chúng tôi trời sinh là tri kỷ!”

Đúng vậy, rất nhiều kẻ giết người hàng loạt trên thế giới có người hâm mộ, những kẻ đó thậm chí còn bắt chước lại hành vi gây án để bày tỏ lòng sùng bái với thần tượng. Tất nhiên đó đều là những trường hợp “danh chấn thiên hạ”, sau khi bị bắt cảnh sát mới công bố ra ngoài về chi tiết gây án, nhờ vậy mà những kẻ đó có thể học được 7, 8 phần. 3 vụ án của Trương Lương vẫn chưa kết án, thậm chí còn chưa được xếp vào án giết người hàng loạt, cảnh sát tất nhiên sẽ không công bố chi tiết, làm sao có chuyện bắt chước?

“Vậy thì hai người quả thật rất ăn ý.” Tô Ngôn tùy tiện rút một tấm ảnh ra từ đống ảnh trên bàn, là tấm ảnh chụp phần tay người chết, cô chỉ vào vị trí lỗ kim trên cánh tay: “Ngay cả vị trí lỗ kim cũng không lệch chút nào, nhưng trong vụ án đầu tiên ở thành phố Giang Nguyên vết thương ở gáy nạn nhân vụng về như vụ đầu tiên của anh vậy. Theo tôi, có vẻ như ai đó trong lúc anh vào tù… đã rời bỏ anh.”

Cơ mặt Trương Lương không khống chế được mà co rúm lại.

Tô Ngôn lại rút ra ba tấm ảnh khác, trực tiếp đẩy tới trước mặt khiến hắn không muốn xem cũng không được: “Anh Trương, anh nhìn quần áo trên người 3 người chết mặc đi, kiểu dáng rất đẹp đó. Anh phải biết, thẩm mỹ

của một người sẽ không dễ thay đổi.”

“Anh có bao giờ nghĩ tại sao trên thế giới này chỉ có mình anh đối xử với cô ta tốt như vậy, có thể giúp cô ta hoàn thành khát vọng sâu trong nội tâm, vậy mà cô ta lại lựa chọn rời bỏ anh không?” Lời nói của cô càng thêm sắc bén, không chút lưu tình: “Đó là vì anh đã biến thành một tên phế vật, phế vật vô dụng, thậm chí còn lại một tên phế vật khiến cô ta phải tự tay làm tất cả! Đời này của anh chỉ có thể trốn trong thôn Đại An, thân thể phải nhờ người khác chăm sóc, anh không thể giúp cô ta vứt xác, cũng không có năng lực tìm cho cô ta một người thay thế! Để tôi đoán một chút nhé… Hai nạn nhân ở thôn Đại An, Chung Ngọc và Nghê Duyệt, đều do Bùi Toa Toa tự chọn đúng không?”

“Anh còn ôm mối ảo tưởng đó làm gì nữa? Sự thật là cô ta lợi dụng anh, thành công giải quyết Bùi An rồi thì cũng bỏ rơi anh, từ nay về sau cô ta không còn liên can gì nữa, sau đó đi tìm người đồng phạm khỏe mạnh cường tráng ở thành phố Giang Nguyên! Anh nghĩ họ sẽ đi đâu? Trước đây mạng lưới của hệ thống an ninh công cộng chưa được mở rộng mới có thể cho cô ung dung gây án ngoài vòng pháp luật, nhưng giờ đã khác rồi. Tôi nghĩ chắc họ sẽ cùng nhau du lịch vòng quanh thế giới chăng?”

Tô Ngôn vòng qua bàn thẩm vấn đi tới bên cạnh Trương Lương, hơi cúi người ghé sát tai hắn khẽ nói: “Còn anh, lần này cũng không phải là đánh nhau gây thương tích nữa rồi, cho dù anh có là người tàn tật đi chăng nữa thì đây cũng là 5 mạng người, sớm sẽ bị phán tử hình thôi. Lúc anh bị tử hình thì họ đang vu vi ở đâu nhỉ? Tỉnh H? Tỉnh X? Dù đi đâu cũng không liên quan gì tới anh nữa, Bùi Toa Toa cũng sẽ rất nhanh quên đi rằng đã từng có người như anh ở bên cạnh cô ta. Anh… bị bỏ rơi rồi.”

“Không có!!! Con mẹ nó, tất cả đều là nhảm nhí! Nhảm nhí! Từ lúc cô ấy còn nhỏ ông mày đã ở bên cạnh, không một ai có thể thay thế tao, không một ai!!!” Mắt Trương Lương đỏ bừng như chảy máu, đột nhiên vươn tay muốn túm lấy cổ cô, miệng điên cuồng la hét.

Tô Ngôn nhanh chóng lách người thoát khỏi, vì hai tay đối phương đang mang còng tay, hoạt động cũng bị hạn chế, thêm nữa nửa người dưới đã bại liệt nên mất đà mà ngã sấp xuống đất. Lúc ngã xuống hắn tựa hồ không còn

cảm nhận đau đớn nữa, chỉ dùng ánh mắt muốn ăn thịt người hung hăng trừng Tô Ngôn: “Tao muốn giết mày, tao muốn giết chết mày!!!”

Thái Thành Tể và Hạng Dương thấy xảy ra chuyện liền lao đến, một người kéo Tô Ngôn ra, một người khống chế Trương Lương đang nằm dưới đất.

Hạng Dương kéo Tô Ngôn ra khỏi phòng thẩm vấn, chân mày nhíu chặt, giọng điệu không chút khách khí: “Lá gan em cũng quá lớn rồi!!!” Thậm chí anh ta còn có chút sợ hãi, mặc dù biết sinh viên chính quy từ trường cảnh sát sẽ không như nữ sinh trói gà không chặt bình thường, nhưng vừa rồi thật sự quá nguy hiểm rồi: “Chỉ là thẩm vấn thôi mà, em cứ từ từ không được sao? Sao lại ép hắn tới mức này! Em phải biết nếu là hắn là người bình thường thì lúc nãy em có thể bị thương, thậm chí mất mạng đấy. Em đã nghĩ tới hậu quả chưa?”

“Mặc dù đội trưởng Giang cho phép em chính thức tham gia điều tra vụ án này, nhưng tôi tin anh ấy sẽ không đồng ý với cách này của em.” Anh ta có thể hiểu cô là sinh viên mới ra trường nên trong lòng có ý muốn theo đuổi chính nghĩa mãnh liệt, nhưng chỉ có kẻ già đời như họ mới biết được làm ngành này chuyện bảo đảm chính mình an toàn mới là điều tiên quyết, nếu mất mạng rồi thì lấy gì bảo vệ quốc gia, phục vụ nhân dân?

“Anh Hạng, là tôi sai rồi.” Tô Ngôn rất ranh mãnh, nhanh chóng nhận sai với thái độ thành khẩn làm người ta không còn lời nào để nói: “Tôi cũng quá hấp tấp rồi, nhưng nếu đúng như chúng ta dự đoán thì Bùi Toa Toa có thể rời khỏi thôn Đại An bất cứ lúc nào, đến lúc đó chúng ta muốn tìm cô ta coi như khó như lên trời!” Cả nước rộng như vậy, đối phương lại là một kẻ gian xảo, có kinh nghiệm phản trinh sát nhiều năm, như vậy chẳng phải là cá về biển lớn, mặc sức vẫy vùng sao?

Hạng Dương thấy hơi nghẹn ở cổ họng, cuối cùng chỉ có thể thở ra một hơi thật dài, vỗ vỗ vai cô: “Nói thật thì em cũng không sai.” Anh ta đã cũng đấu cùng Trương Lương một thời gian, trong thâm tâm cũng biết hắn cứng miệng tới cỡ nào, chỉ có một màn náo loạn hôm nay mới thật sự thu được kết quả.

“Qua bên kia ngồi chút đi, từ từ bình tâm lại.” Hạng Dương chỉ vào khu

nghỉ ngơi bên cửa sổ cách đó không xa, sau đó tự mình đốt một điếu thuốc đứng ở cửa sổ nhỏ xem tình huống bên trong.

Tô Ngôn vốn muốn nói mình không hề sợ, thật ra phản ứng này của Trương Lương vốn nằm trong dự liệu của cô, nhưng sau khi suy nghĩ một chút cô chỉ lên tiếng đáp lại rồi lẳng lặng đi qua chỗ ngồi.

Tất nhiên Hạng Dương rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô, trong lòng cảm thấy đứa nhỏ này mặc dù hơi bốc đồng một chút nhưng tính tình vẫn khá tốt, thanh niên trẻ tuổi mà… Làm sao có thể không xúc động đây? Anh ta thậm chí còn bắt đầu nhớ lại mình lúc mới tham gia công tác, khóe miệng hơi cong lên.

Vài phút sau lúc Hạng Dương sắp rút ra điếu thuốc thứ hai thì Thái Thành Tể bỗng kéo cửa thò đầu ra, biểu cảm phức tạp nhìn Hạng Dương rồi lại nhìn Tô Ngôn đang ngồi bên cửa sổ, sau đó nói: “Tôi cảm thấy chắc là phải điện thoại gọi đội trưởng Giang về rồi.”

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Hạng Dương vội vàng dập điếu thuốc trong tay, đi đến nhìn vào.

“Không phải.” Thái Thành Tể nuốt nước bọt, miệng hơi đắng: “Trương Lương nói hắn quyết định tố cáo Bùi Toa Toa!”

!!!

…

Giang Ly rất nhanh về tới, trong vòng nửa tiếng đã khí thế hừng hực bước ra khỏi thang máy. Lúc Tô Ngôn theo sau anh vào lại phòng thẩm vấn thì Trương Lương đã không còn bộ dạng điên cuồng kia nữa, thay vào đó, hắn bình tĩnh đến kỳ lạ.

“Ôi? Em gái, em nói có lạ không? Hắn bị em kích thích nên đành chịu buông bỏ sao?” Thái Thành Tể bước đến dựa vào tường bên cạnh chỗ Tô Ngôn ngồi, nhỏ giọng thầm thì: “Không hổ là con chó trung thành của Bùi Toa Toa, con mẹ nó, đúng là loại người thích khổ dâm! Nhưng nói đi cũng

phải nói lại, không phải em nói kẻ phục tùng sẽ không phản bội người điều khiển sao?”

“Không phải phản bội đâu… Hắn ta chỉ là không chấp nhận được chuyện bên cạnh Bùi Toa Toa có một người thay thế được hắn. Không chỉ người điều khiển có ham muốn chiếm hữu với kẻ phục tùng, thật ra ham muốn chiếm hữu của Trương Lương đối với Bùi Toa Toa còn đáng sợ hơn gấp bội. Có một câu anh Thái chắc cũng đã nghe qua: “Ăn không được phá cho hôi”*.” Tô Ngôn nhỏ giọng đáp lại.

(*) Bản gốc: 得不到就毁掉 nghĩa là nếu không có được thì phá hủy nó để không ai có được.

Tôi yêu em đến vậy, sao em có thể có người khác được? Chuyện đó không quan trọng, em có người khác cũng không sao, nhưng em nhất định phải thuộc về tôi, trên thế giới này trừ tôi ra không ai có thể cho em điều em muốn, vậy nên cùng đi chết với tôi đi.

Tô Ngôn vốn đã sớm thấu hiểu được tâm lý của Trương Lương, cô mím môi cúi đầu nhìn chằm chằm vào cây bút trên tay nhưng toàn bộ sự chú ý lại dồn vào hướng bàn thẩm vấn.

“Bắt đầu nói từ lần đầu tiên anh và Bùi Toa Toa gây án đi.” Giang Ly ra hiệu cho Hạng Dương bên cạnh bắt đầu ghi chép, thản nhiên hỏi.

“Khi đó Toa Toa đã chuyển tới thành phố, tôi vì cô ấy cũng vào thành phố làm công.” Vẻ mặt Trương Lương trở nên dịu dàng đến lạ thường: “Sau khi kiếm được tiền tôi thường xuyên đưa cô ấy đi ăn những món cô ấy thích. Bỗng nhiên có một ngày cô ấy chỉ vào một nhân viên trong cửa tiệm nói: Trương Lương, em muốn cô…”

Cộc, cộc, cộc!

Giang Ly gõ ngón tay xuống mặt bàn 3 cái, cắt ngang hồi tưởng của hắn: “Trương Lương, nghe kỹ lời tôi nói, tôi muốn bắt đầu từ lần đầu tiên hai người gây án.”

Hạng Dương và Thái Thành Tể kỳ quái nhìn vẻ mặt trầm tĩnh như nước của Giang Ly, trong lòng không hiểu, Trương Lương đang nói về người bị hại đầu tiên mà, nghề nghiệp khi còn sống của cô ấy là nhân viên trong cửa hàng fastfood, đâu có gì sai.

Tô Ngôn ngẩng đầu lên, bỗng mở to mắt nhìn gáy của Giang Ly, lộ ra biểu cảm đã hiểu.

"…" Trương Lương bị cắt lời, cứ như vậy nhìn chằm chằm về phía Giang Ly, sau một lúc lâu mới cười lạnh một tiếng: "Tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Anh biết rất rõ." Giang Ly móc điện thoại ra, tìm một tấm ảnh sau đó tùy tiện ném lên mặt bàn, sau khi thấy biểu lộ sửng sốt của Trương Lương mới nói tiếp: "Hay là anh nói một chút về việc mẹ của Bùi Toa Toa làm thế nào mà chết đi?"

Hạng Dương và Thái Thành Tể đều đứng dậy nhìn màn hình điện thoại di động trên bàn, Tô Ngôn cũng đứng lên nhìn thoáng qua, thấy tấm ảnh đó có hơi quen mắt, hình như là vật chứng tìm ra trong nhà Bùi An. Vốn dĩ nó nằm trong một album ảnh cũ, Bùi Toa Toa lúc đó mới học tiểu học, người phụ nữ đứng cạnh Bùi An trạc tuổi 20, cười rất dịu dàng.

"Tôi đã đến đồn công an để tìm hiểu nguyên nhân cái chết của Lý Vân Hương, mẹ Bùi Toa Toa. Bà ấy được vớt lên từ dưới nước, phần gáy có vết thương, nguyên nhân chết là chết đuối." Giang Ly lạnh lùng nói: "Khéo thật, cả ba và mẹ đều bị chết đuối. Tổn thương ở gáy ban đầu được phán đoán là do rơi xuống đụng phải đá ngầm dưới nước…"

Hai tay Trương Lương đặt trên đùi chậm rãi nắm chặt lại.

"Hơn 20 tuổi, giới tính nữ, tóc dài, chiều cao cũng ở trong phạm vi… Lại xem bức ảnh này, quần áo Lý Vân Hương mặc trên người cũng là phong cách tươi sáng, đúng là khiến người ta sáng mắt." Giang Ly lướt vài cái trên màn hình, bên trong có vài tấm ảnh, có thể nhìn ra Lý Vân Hương đa phần đều mặc váy hoa, áo sơ mi và váy dài.

Nói như vậy thì… Bọn người Thái Thành Tể hơi sốc, nạn nhân đầu tiên của Bùi Toa Toa lại là mẹ mình sao? Sau đó cô ta lại lấy Lý Vân Hương làm hình tượng mẫu để lựa chọn nạn nhân tiếp theo?

Giết một nạn nhân giới tính nữ sau đó lại lấy quần áo hóa trang người đó thành mẹ mình, điều này cho thấy trong lòng Bùi Toa Toa vẫn luôn tái diễn lại việc giết chết mẹ mình, hết lần này đến lần khác.

“A… Ha ha… Ha ha ha ha…” trong phòng thẩm vấn yên tĩnh, Trương Lương cười lạnh bắt đầu trở thành cất tiếng cười to, cười đến chảy nước mắt, sau vài giây lại bỗng im bặt tiếng cười, ánh mắt thâm trầm độc ác: “Như vậy thì đã sao, thì đã sao? Hả?”

Chương 20: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 20

“Chẳng lẽ bọn chúng không đáng chết sao?” Trương Lương hỏi lại, nói: “Không ai vô tội hết, không ai vô tội hết… Đều đáng chết, đều đáng chết…” Hắn lặp đi lặp lại, như mắc kẹt trong một vòng cảm xúc lẩn quẩn.

“Ha! Nói đi đâu vậy? Trả lời vấn đề chúng tôi hỏi đi!” Hạng Dương gõ bàn nói, muốn đánh thức lý trí của đối phương.

Nhưng rõ ràng là cũng không có kết quả, nét mặt của Trương Lương bắt đầu trở nên thận trọng, ánh mắt đảo loạn không nhìn vào điểm cố định nào, hắn dùng cánh tay tự ôm chặt bản thân mình, tạo ra một loại tâm thế tự vệ.

Không biết tinh thần của hắn thật sự không ổn định hay là đang kéo dài thời gian, dù lúc nãy hắn bị kích thích mà lựa chọn tố cáo Bùi Toa Toa, nhưng chưa chừng lúc này đã hối hận rồi. Sau nhiều năm như vậy bản thân hắn đã hình thành phản xạ có điều kiện, luôn muốn bảo vệ Bùi Toa Toa, không chừng giờ trong đầu hắn đã chia thành 2 nửa tâm trí, đấu tranh với nhau kịch liệt cũng nên.

Đôi mắt đen nhánh của Giang Ly hơi nheo lại, sau vài giây, anh nghiêng đầu nhìn sang Thái Thành Tể: “Thái Bao, đi…”

Thái Thành Tể ngẩn người, lập tức hiểu ý liền đứng dậy ra ngoài.

Sau đó Giang Ly nhìn về phía Tô Ngôn, cô cũng hiểu ý, cầm sổ bút của mình theo sau Thái Thành Tể ra khỏi phòng thẩm vấn. Bất kể Trương Lương hiện tại đang trong trạng thái gì, chỉ cần dựa vào mấy câu vừa rồi của hắn cũng đã đủ lý do bắt Bùi Toa Toa về tiến hành thẩm vấn. Giang Ly đang sợ đêm dài lắm mộng, hiện tại Bùi Toa Toa đã giết hết những người cô

ta cho là đáng chết nên bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi thôn Đại An.

Thái Thành Tể về văn phòng lại gọi thêm 3 người, 5 người cùng xuất phát đến thôn Đại An. Lần này vẫn do Tô Ngôn lái xe, không bàn về chuyện khác, chỉ riêng việc có thể tăng tốc lên hàng trăm cây số thôi thì Thái Thành Tể đã cảm thấy cả Cục cảnh sát không ai đấu lại cô gái này.

“Lát nữa đến thôn Đại An, chúng ta sẽ làm như thế này…” Thái Thành Tể ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cong người ra sau bố trí nhiệm vụ. Nếu Bùi Toa Toa đang ngoan ngoãn ở trong nhà không phản kháng thì tốt, chỉ sợ cô ta bị kinh động mà bỏ trốn thì chắc chắn mấy người bọn họ sẽ không quen thuộc với địa hình chỗ đó. Bên cạnh con suối trong thôn là một ngọn núi, tuy không quá lớn nhưng nếu cô ta chạy vào đó thì khả năng bắt được thấp đến vạn lần.

Mới giữa trưa mà thôn Đại An đã không còn náo nhiệt như trước, sau khi vụ quay lén trở thành hotsearch thì các chuyến xe buýt đi tới đây hầu như là trống không.

Khi xe cảnh sát đến cổng làng thì một chiếc xe buýt từ bên trong chạy ra, trên con đường vào làng không có lấy một bóng người, nếu có thì cũng là dân trong thôn.

Cứ như vậy, chiếc xe cảnh sát của họ trở nên thật nổi bật.

Sau khi Thái Thành Tể suy nghĩ một chút, quyết định dừng xe cảnh sát ở ngã tư gần nhà Bùi Toa Toa, sau đó 5 người lần lượt xuống xe, 2 người đi vòng qua con đường ở sân sau nhà ả, anh ta mang theo Tô Ngôn và một đồng nghiệp khác đến cổng chính.

Sau khi xác nhận vị trí của 2 đồng nghiệpở sân sau thông qua máy truyền tin, Thái Thành Tể ngăn Tô Ngôn đang muốn xông vào với họ: “Em ở đây chờ tiếp ứng, trên người em không có súng, nếu xảy ra chuyện thì tôi không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

Tô Ngôn ngoan ngoãn thu chân về, nghe lời đứng dưới chân tường trong sân, không dây dưa với anh ta. Thật ra ý định của Giang Ly khi cho cô đi

cùng có thể là để trông xe, hoặc để có thêm trải nghiệm thực tế, anh đang tin tưởng rằng cô sẽ không gây phiền phức. Đội chuyên án đã cho cô hành động rất tự do rồi, cô cũng không thể không biết điều được.

Thái Thành Tể hết sức hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô, khẽ gật đầu: "Tôi biết thân thủ của em không tệ, nhưng Bùi Toa Toa kia là kẻ điên, không biết sẽ mang theo cái gì trên người, lát nữa em nhất định phải chú ý an toàn của bản thân trước nhất, hiểu ý tôi nói không?"

"Anh yên tâm đi, anh Thái." Cô chỉ thiếu giơ 3 ngón tay lên thề.

"Ừ." Thái Thành Tể rốt cục cũng hài lòng, sau đó ra hiệu cho đồng nghiệp khi đẩy cánh cổng sắt ra. Nếu trong nhà có người, tiếng vang 'Két két' nhất định sẽ kinh động đối phương, vì vậy sau tiếng vang đó, hai đồng nghiệp ở sân sau cũng đạp cửa vào. Hai người Thái Thành Tể nhanh chóng chạy vào trong sân, chỉ vài giây sau liền xông vào trong nhà.

Cửa trước cũng không khóa, bọn họ thuận lợi đi vào.

Sau khi bọn họ bắt đầu hành động, Tô Ngôn ngẩng đầu nhìn bức tường không cao quá đầu người liền đảo mắt một cái nhảy lên, bám trên đầu tường nhưng vẫn chú ý ẩn nấp, chỉ lộ ra nửa cái đầu cau mày nhìn tình huống trong nhà. Đã nửa phút trôi qua từ khi họ xông vào nhà, nhưng lại không truyền đến bất kỳ âm thanh nào.

Bỗng nhiên, một bóng người từ cửa sổ bên hông nhà chui ra.

Trong thôn Đại An nếu có quan hệ tốt thì bức tường ngăn cách giữa hai nhà sẽ chừa lại một cửa nhỏ đủ cho một người đi qua, như vậy nếu có nhờ nhau trông nom nhà cửa cũng thuận tiện hơn. Nhà Bùi An và Trương Lương không có cánh cửa này nhưng lại một hộ khác bên cạnh lại có, tất nhiên là Bùi Toa Toa muốn nhân cơ hội này để trốn ra từ cánh cửa đó.

"Anh Thái! Cô ta ở phía tây!" Tô Ngôn bám trên đầu tường hét lớn.

Ánh mắt Bùi Toa Toa như mũi tên bắn tới phía cô, cô ta vừa rồi trong phòng tính toán thời gian để chạy trốn nên không chú ý tới ngoài bức tường còn

một kẻ báo tin. Nhưng dù ánh mắt cô ta có độc ác tới cỡ này thì lúc này từ trong nhà đã truyền đến giọng Thái Thành Tể cảnh cáo: “Bùi Toa Toa, chúng tôi hoài nghi cô có liên quan đến một số vụ án mạng, mời cô cùng cảnh sát chúng tôi trở về hỗ trợ điều tra!”

3 người trong nhà chạy ra từ cửa trước và cửa sau để chặn Bùi Toa Toa lại, trong khi đó Thái Thành Tể đi tới trước cửa sổ đối phương vừa mới chui ra, muốn cùng nhảy ra như cô ta. Nhưng không ngờ cửa sổ đó quá nhỏ, đối với người đàn ông một mét tám hán tử như anh ta mà nói thì chui qua thật sự có chút khó khăn.

Bùi Toa Toa thấy thế, rút ra từ trong ngực một con dao, quay lại đối mặt với Thái Thành Tể không do dự đâm thẳng một dao, sau đó duỗi chân ra đạp anh ta vào trong. Góc dao lắt léo, cú đá cũng rất lưu loát, rõ ràng là có chút thân thủ.

Tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ trong vài giây, cho dù Tô Ngôn có từ trên đầu tường nhảy xuốngthì cũng không kịp. Lúc đầu có 2 người từ cửa chính lao ra, một trong số họ quay lại, miệng hét ‘Thái Bao, Thái Bao’ không ngừng, mặt khác 2 còn lại vẫn đuổi theo sau Bùi Toa Toa.

Tô Ngôn thấy bóng người đã chạy vào sân nhà bên cạnh liền nhìn về hướng Thái Thành Tể ngã ra, nghiến răng nhảy từ đầu tường xuống đi thẳng đến cửa nhà bên cạnh.

Bùi Toa Toa vừa chạy ra khỏi cánh cửa kia thì Tô Ngôn đã theo sát phía sau cô ta, Bùi Toa Toa muốn lợi dụng ưu thế quen thuộc địa hình để cắt đuôi nên thường xuyên chạy vào những con hẻm nhỏ và đường mòn rải sỏi, dẫn 2 đồng nghiệp đuổi theo phía sau ra đến ngã tư đầu tiên.

Cũng may trên cổ áo của cô cũng có gắn máy truyền tin phản hồi lại tuyến đường đã đi qua, để 2 đồng nghiệp đó có thể tìm tới. Cố nhịn cảm giác khó chịu vì chạy nhanh trong thời gian dài, trong lòng cô thầm thở dài, mức độ chịu đựng của thân thể này so với cô lúc trước kém hơn, dù thường ngày vẫn tiếp nhận huấn luyện thể lực. Bình thường cảm thấy không sao, đến lúc khẩn cấp mới để ý đến chuyện này.

Cứ như thế rẽ trái rồi rẽ phải, Bùi Toa Toa dù cho có ưu thế quen thuộc địa hình cũng không thể kéo xa khoảng cách được với người phía sau, mà thể lực cô ta lúc này cũng đã gần đạt tới cực hạn, phát ra vài tiếng hít thở nặng nề. Nhưng cô ta bình thường vẫn chú trọng rèn luyện thể lực, thậm chí còn tham gia vài khóa huấn luyện để tăng cường kỹ năng trong thời gian dài, về sức khỏe và thể chất nếu so phụ nữ bình thường thì vẫn mạnh hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, Tô Ngôn bỗng nhiên phát hiện ra cỏ xanh ven đường bắt đầu nhiều hơn, cách đó không xa còn truyền đến tiếng nước chảy róc rách. Cô nhíu mày, kéo cổ áo lên gần miệng nói: “Không được rồi, cô ta muốn vào núi!”

Vừa dứt lời, bên tai truyền đến tiếng hét chói tai của một đồng nghiệp: “Không cho phép đuổi theo, đứng yên đợi lệnh!”

Khóe mắt Tô Ngôn co lại, trong lòng dâng lên cảm giác ngột ngạt trước nay chưa từng có. Nếu là trước kia khi thi hành nhiệm vụ, cô chỉ cần trực tiếp bắn một phát 100m, nếu cấp trên yêu cầu giữ người sống, vậy thì bắn vào hai tay hai chân, vậy mà giờ làm cảnh sát phải bó tay đứng nhìn? Giống như vừa rồi mấy tên đồng nghiệp rõ ràng đều mang theo súng, vậy mà vì lí do bằng chứng chỉ có vài câu lời khai của Trương Lương nên cảnh sát bọn họ không thể tùy tiện hành động, chứ đừng nói đến chuyện liệt cô ta vào danh sách nghi phạm cuối cùng để có quyền giết trong quá trình truy bắt.

Có thể nói cảnh sát bây giờ chỉ có thể dùng súng phản công khi an toàn của họ bị đe dọa nghiêm trọng, sau đó còn phải viết một đống văn bản báo cáo, nếu có sai sót sẽ bị phê bình, nhẹ thì bị đưa ra vài hình phạt khiển trách nhất định, nặng thì tạm thời cách chức xem xét.

Nghiêm túc mà nói thì cái nghề này đúng là quá thiệt thòi rồi!

“Nhắc lại, đứng yên chờ lên!” Trong tai lại truyền đến tiếng hét thất thanh.

Vừa lúc Bùi Toa Toa quay lại nhìn, cô lại thấy được ánh mắt mỉa mai kia, đối phương lắc mình một cái, bóng người trong nháy mắt biến mất giữa rừng rậm.

Những chiếc lá phía trước khẽ lay động theo làn gió, trong núi rừng vắng lặng, Bùi Toa Toa như là một bóng ma không thấy tung tích, Tô Ngôn nhìn về phía cô ta biến mất, ánh sáng trong rừng không nhiều, chỉ thấy một mảng đen kịt, giống như một con quái vật khổng lồ đang há miệng chờ con mồi.

Tô Ngôn nghiêng đầu, chậm rãi bước lên mấy bước, hơi hạ thấp người híp mắt quan sát kỹ chỗ Bùi Toa Toa vừa đi qua. Cô bất động ở tư thế này trong nửa phút, một âm thanh nhỏ của chiếc lá rơi cũng truyền tới tai cô theo làn gió. Cô không quay đầu lại nhìn mà vẫn giữ nguyên tư thế cũ, liếc về phía mấy cái cây to, ánh nắng xuyên qua tán lá rơi xuống thân cây.

Cô đứng yên suy nghĩ một lúc sau đó bước lên vài bước thăm dò, cả người cô sắp tiến vào trong rừng thì ngừng lại. Tiếp đến cô kéo cổ áo lên nói vào máy truyền tin: “Bùi Toa Toa đã đi vào núi, tôi xuống dưới đón mọi người.” Vừa nói vừa chậm rãi xoay người đi ra.

Đúng lúc này! Phía sau đột nhiên có một cánh tay tái nhợt duỗi ra trong bóng tối, người kia nhanh chóng khóa Tô Ngôn trong tay, sau đó mũi dao lạnh lẽo miết trên cái cổ trắng nõn của cô tạo ra một vệt máu màu đỏ.

“Muốn đi đâu vậy, cảnh sát?” Bên tai là một giọng nữ kỳ dị.

Chương 20-2: KẾT ÁN 1: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn (Kết)

Vậy là xong vụ án đầu tiên rồi! Phần này đáng lẽ sẽ được gộp với vụ án sau trong chương 21, nhưng mình thấy nó dài quá nên thôi tách ra vậy ^^

Cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ họng làm Tô Ngôn theo bản năng nhíu mày, cô cũng lên tiếng trước, đúng lúc này bên tai truyền đến giọng nói của người đồng nghiệp kia: “Tô Ngôn, cô miêu tả lộ trình cụ thể của Bùi Toa Toa đi, chúng tôi dưới chân núi thấy có mấy con đường nhỏ. Còn nữa, cô đang ở đâu?”

Cô ngay lập tức cảm thấy mũi dao đang dí sát cổ mình hơn, im lặng không nói lời nào.

Bùi Toa Toa có vẻ rất hài lòng với thái độ của cô, lấy tay không cầm dao gỡ tai nghe và máy truyền tin trên cổ áo của cô xuống rồi tùy tiện ném ra xa. Trong tai nghe không ngừng truyền đến một giọng nam ngày càng khẩn trương: “Tô Ngôn? Tô Ngôn?…”

“Ầy, cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.” Bùi Toa Toa ghé sát bên cô thì thầm, dáng vẻ và giọng điệu khác hẳn trước khi: “Vị này là… Cảnh sát Tô? Cô và tôi có ân oán gì sao? Cô không đuổi theo tôi thì không được sao?”

“Cô hà tất phải như vậy, chúng tôi vốn chỉ là muốn đưa cô về tiến hành điều tra lấy lời khai thôi, vẫn chưa có bằng chứng chứng minh bất cứ điều gì hết.” Tô Ngôn mở miệng, mặc dù cố gắng trấn tĩnh nhưng thân thể vẫn hơi run rẩy, giọng hơi nghẹn ngào: “Vừa rồi cô đã làm một đồng nghiệp của tôi bị thương, lát nữa họ cũng sẽ tìm đến đây, theo quy định là có thể bắn chết cô!”

Từ lúc Thái Thành Tể ngã xuống thì tính chất hoạt động truy bắt lần này đã thay đổi, chưa kể đến việc cô ta là hung thủ của mấy vụ án giết người thì tội hành hung cảnh sát cũng đủ cho cô ta vào tù ra khám.

“Định lừa tôi à?” Bùi Toa Toa cười lạnh: “Nhưng không sao, trong thôn cũng không mấy ai biết con đường này đâu, chờ đến khi đồng nghiệp của cô đến thì tôi đã đi ra khỏi núi rồi.” Vừa nói cô ta vừa dùng cánh tay kia xiết tay Tô Ngôn, sau khi nghe một tiếng kêu rên, cô ta cười rất thoải mái: “Sao vậy, cảnh sát Tô? Tối hôm đó bên dòng suối không phải cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói cho tôi nghe tội ‘Đánh lén cảnh sát’ sao? Hiện giờ tôi mới đường đường chính chính đánh lén cảnh sát đây, sao không thấy có người đến bắt tôi vậy?”

“A…” Cánh tay Tô Ngôn bị xoắn đau đớn kịch liệt, cô thở ra đau đớn, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu túa ra đầy trán. Sau vài hơi thở gấp gáp, cô bất đắc dĩ mở miệng nói: “Cô đây là “vò mẻ không sợ rơi” đúng không? Cô phải biết rằng một khi cô giết tôi thì có nghĩa là cô thừa nhận chính mình đã gây ra 8 vụ án mạng ở thành phố Nam Thành, thành phố Giang Nguyên và thôn Đại An! Sau đó thì sao? Cô sẽ bị truy nã toàn quốc, với kỹ thuật khoa học của cảnh sát hiện nay thì cô cảm thấy cô có thể trốn tới đâu đây?”

Nói tới đây cô dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, cô chỉ cần chịu tự thú rồi phối hợp với cơ quan điều tra, tôi tin pháp luật sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.”

Ý tứ rất tận tình.

“Tôi thấy cảnh sát các người không còn lời nào khác nhỉ?” Bùi Toa Toa khinh thường, tất nhiên cũng không để câu nói ‘vô nghĩa’ này vào đầu: “Tôi có bị bắt hay không cũng không cần cô phí công quan tâm.” Cô ta cực kỳ tin vào chính mình, lãnh thổ toàn quốc rộng như vậy, cô ta tùy tiện đi đến một khe núi nhỏ hoặc một thành phố lớn thì cảnh sát có chạy đằng trời cũng không tìm ra được.

“Vĩnh biệt, cảnh sát Tô.” Bùi Toa Toa nói, tay cầm dao ép mạnh hơn.

Tô Ngôn cảm thấy mũi đao sắc bén cắt qua làn da mỏng manh trên cổ mình,

một dòng chất lỏng ấm áp chạy dọc xuống, trong mũi thậm chí có thể ngửi được mùi máu thoang thoảng.

“Khụ khụ…” Cô không khỏi ho khan hai tiếng, bỗng nhiên giễu cợt: “Tôi còn tưởng loại vũ khí này không phải phong cách của cô, cô chẳng phải thích tiêm không khí vào mạch rồi chờ người đó chết dần trong sợ hãi sao? Hay giống như cách cô giết ba mẹ mình, ném người xuống nước rồi nhìn bọn họ giãy dụa cầu xin tha thứ cho đến chết?”

“Nói đi, cô thích kiểu nào hơn?”

“Mày có ý gì?” Bùi Toa Toa nghe vậy đột nhiên dữ tợn kéo mạnh đuôi tóc cô khiến cả người cô ngửa về sau: “Mày vừa mới nói cái gì?”

Tô Ngôn nhắm chặt mắt vì đau đớn, nhưng thật ra là để che giấu sự khẳng định trong đáy mắt. Quả nhiên, Lý Vân Hương chính là chìa khóa kích thích cô ta. Lúc cô mở mắt ra lần nữa thì liền thấy một đôi mắt đỏ quạch trừng lên nhìn mình, cô bình tĩnh tiếp tục nói: “Mẹ cô không phải là nạn nhân đầu tiên của cô sao? Lúc đó hẳn là cô vẫn còn nhỏ nhỉ? Vậy nên cô mới đi tìm Trương Lương để hắn giúp cô hoàn thành gây án đúng không? Để tôi đoán một chút, trước tiên Trương Lương đánh ngất Lý Vân Hương, sau đó hai người hợp lực kéo xác bà ấy tới bên dòng suối? Sau đó thì sao? Cô có mủi lòng khi nhìn thấy mẹ mình nằm trơ trọi ở đó không? Rốt cuộc cô là thứ quái vật gì mà lúc nhìn mẹ mình chết đuối lại sinh ra cảm giác thỏa mãn chứ?”

Hai chữ ‘Quái vật’ lập tức kích thích Bùi Toa Toa, cô ta dùng sức quẳng Tô Ngôn xuống đất, đồng thời duỗi chân ra đạp mạnh vào bụng cô, tiếng va chạm da thịt mạnh mẽ vang lên, kèm theo đó còn có tiếng rên khẽ của Tô Ngôn.

Sau khi đá cô hơn 10 cái, Bùi Toa Toa đi vòng quanh người nằm trên đất, cầm con dao trong lăm lăm trong tay chỉ thẳng vào Tô Ngôn. Vòng qua vài vòng cô ta đứng lại, u ám cảnh cáo: “Đừng nhắc tới con khốn đó!”

“Ha…” Tô Ngôn thấy cẳng tay mình đau nhói mặc dù vừa rồi cô đã dùng kỹ năng tự vệ để bảo vệ nhưng bộ phận trọng yếu, nhưng là thân thể từ

trước đến nay luôn sống an nhàn này giờ quặn đau dữ dội: “Tại sao không được nhắc? Chẳng phải nhờ có bà ấy mà cô mới được sinh ra trong thế giới này sao? Cho dù trước đây lúc Bùi An ngược đãi, tra tấn cô, bà ấy vì yếu đuối mà không dám ngăn cản, nhưng chung quy bà ấy vẫn rất thương cô.”

“Ngược đãi tao? Tra tấn tao? Thương tao?” Bùi Toa Toa như nghe được chuyện cười: “Bà ta chính là một con điếm ích kỷ! Lúc trước vì tiền nên mới gả cho tên khốn kia, lúc mang thai tên khốn đó đánh bà ta gãy xương bà ta cũng không chịu bỏ hắn, còn chọn sinh đứa nhỏ trong bụng ra! Sau đó lúc con gái mình 6, 7 tuổi, vì không để bản thân không bị đánh mà tự tay đưa con gái mình vào phòng ngủ hắn!”

“Mày có biết cảm giác khi mày kêu la gào thét nhưng không ai đến cứu không? Mày có biết cảm giác khi mày như con búp bê vải rách nát nằm đó, mẹ mày lại đi cun cút dọn dẹp tàn cuộc cho thằng khốn đó không? Thương tao hả? Đi xuống địa ngục mà thương đi!”

Vì vậy những người bị hại kia trong lòng Bùi Toa Toa đều là cái bóng của Lý Vân Hương, có lẽ là hành động hoặc lời nói nào đó của họ đã kích thích thần kinh của cô ta, thế nên mới nhận họa sát thân.

Tô Ngôn nằm trên bãi cỏ, trong cổ họng phun ra một ngụm nước bọt pha máu, tiếp tục thăm dò: “Được thôi, xem như trong lòng cô Bùi An và Lý Vân Hương đáng chết vạn lần, nhưng Bùi Linh thì sao, bà ta đâu có chọc đến cô? Theo cảnh sát chúng tôi biết thì bà ấy cho cô ăn ngon mặc đẹp nhiều năm như vậy, sao cô không hề cảm kích một chút nào hết vậy?”

“Bà ta á? Bà ta càng đáng chết hơn.” Bùi Toa Toa ngồi xổm xuống, dùng dao vỗ lên khuôn mặt cô: “Tao đã từng coi bà ta là người thân. Nhưng lúc bà ta biết được chuyện Bùi An đã làm với tao thì lại đi mắng tao là con đĩ bò lên giường của ba mình! Nếu bà ta đã thích nói bậy như vậy thì đừng nên nói nữa, ha ha, ha ha ha…” Cô ta nói tới đây thì bắt đầu cười to, thậm chí cười ra nước mắt.

“…” Lúc này Tô Ngôn không còn gì để nói nữa, chỉ muốn giãy dụa đứng lên.

Bùi Toa Toa nhanh tay bóp lấy cổ cô đè lại trên mặt đất, lấy đầu gối quỳ lên trước ngực để ngăn không cho cô thoát ra.

“Mày biết không? Lúc con người cố gắng hít thở những hơi cuối cùng, vẻ mặt đó rất đẹp.” Nét mặt Bùi Toa Toa có chút mê say: “Mày nói đúng, loại dao lạnh như băng này hoàn toàn không thích hợp với tao…” Cô ta nói, tay càng lúc càng dùng sức, nhìn gương mặt đỏ bừng vì thiếu oxy của người dưới tay mình, biểu cảm của cô ta trở nên vô cùng phấn khích.

Cảm giác máu chảy ngược ra khắp người này khiến cô ta cảm thấy rất thích thú, cô ta quăng dao sang một bên, tay kia cũng bắt đầu bóp chiếc cổ mảnh mai của Tô Ngôn.

Đúng lúc này! Tô Ngôn vốn dĩ rất yếu ớt đột nhiên giơ chân lên, ‘Cốp’ một tiếng, chân phải rắn chắc của cô đã đá vào gáy Bùi Toa Toa. Lần này rõ ràng cô dùng sức rất mạnh, đôi chân đang ép trên ngực cô hơi lung lay, lực tay bóp cổ cô cũng giảm không ít.

Nhân cơ hội này, cô giơ tay lên tách hai tay đôi đối phương ra sau đó dùng hai chân kẹp chặt eo Bùi Toa Toa, hai người lăn ra bãi cỏ.

Động tĩnh bên này đã dọa chim chóc trong rừng cây.

Chưa đầy 1 phút, Bùi Toa Toa đã bị Tô Ngôn áp chế nằm sấp xuống, có giãy dụa ra sao cũng không thoát được người sau lưng.

Tô Ngôn bỏ một tay ra để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn sau đó nhìn xung quanh, cuối cùng thấy được dây thắt lưng trên quần của Bùi Toa Toa. Cô rút dây thắt lưng ra, nhanh chóng trói hai tay Bùi Toa Toa lại gọn gàng, cuối cùng còn nghiêng đầu thắt một nút thắt bản thân cho là rất đẹp.

“Mày lừa tao?” Bùi Toa Toa quay đầu lại, biểu cảm cực kỳ hung ác, tiếc là trên cỏ xanh dính trên mặt làm cho làm cho cô ta hơi buồn cười.

“Ha…” Tô Ngôn đưa tay sờ vết thương bị dao cứa lúc nãy, đau đớn hít sâu một hơi. Cô ngồi xổm trên lưng người kia, không nhanh không chậm móc điện thoại mình ra từ trong túi quần, trên màn hình hiển thị vẫn đang ghi

âm. Cô bấm lưu đoạn ghi âm rồi mỉm cười: “Tôi là người sợ phiền phức, cảm ơn cô Bùi đã phối hợp.”

Bùi Toa Toa: …

…

4 chiếc xe cảnh sát và cứu thương đã sớm đến thôn Đại An, Thái Thành Tể được nâng lên xe cứu thương, lúc thấy mặt Giang Ly, anh ta muốn mở miệng nói chuyện nhưng chỉ đau đến nhe răng.

“Có nghiêm trọng không?” Giang Ly nhíu mày.

“Không nghiêm trọng lắm đâu, vết dao chỉ sâu 1 cm, cũng không có tổn thương đến phần trọng yếu.” Bác sĩ đi theo đáp lại: “Chúng tôi đã băng bó sơ qua rồi, đợi về bệnh viện sẽ tiến hành kiểm tra thân thể.”

“Cũng may lúc đó ông đây phản ứng nhanh, kịp lui về sau.” Thái Thành Tể mắng: “Ả này ra tay cũng hiểm ác thật! … Đúng rồi, đội trưởng Giang! Tôi vừa nghe bọn Tiểu Vương nói Tô Ngôn đuổi theo Bùi Toa Toa lúc mất dấu, tin tức cuối cùng bọn họ nhận được là cô ấy nói Bùi Toa Toa đã vào núi, cô ấy sẽ xuống núi đón nhưng cuối cùng không thấy người đâu hết.”

“Ừm, đã bố trí đặc công và đồn cảnh sát để quét khu vực núi, tôi cũng đi ngay đây.” Giang Ly đang nói thì điện thoại trong túi vang lên, anh tiện tay bấm nhận, bên kia đầu dây nói: “Đội trưởng Giang, chúng tôi tìm thấy Tô Ngôn và Bùi Toa Toa rồi…”

Lúc cảnh sát tìm ra hai người thì Tô Ngôn đang ngồi trên người nghi phạm, tay vòng chặt cổ cô ta. Cô gái nhỏ nhìn thấy họ đến thì như nhìn thấy người thân, nháy mắt vành mắt đã đỏ rực.

Sau khi người được đưa về, tất cả những gì thấy Giang Ly là Tô Ngôn khoác một chiếc áo mỏng ngồi phía sau thùng xe, cổ cô vẫn đang chảy máu. Anh đen mặt đi qua, ngàn vạn lời nói cuối cùng biến thành một câu: “Liều lĩnh.”

“Tôi chuẩn bị đi xuống núi thì bị cô ta bắt lại, thật đó.” Tô Ngôn giải thích, chóp mũi hồng hồng sụt sịt vài cái ra vẻ oan ức.

Giang Ly rất muốn tin cô, nhưng nhớ lại dáng vẻ tuyên thệ hùng hồn của cô hôm phát hiện ra Bùi An đã chết, anh lại cảm thấy lời giải thích của cô không hề thuyết phục chút nào.

“Đúng rồi, còn có cái này nữa.” Tô Ngôn vui vẻ đưa điện thoại mình ra.

Giang Ly: …

Tin cô là anh thua rồi.

Anh còn đang muốn giáo huấn cô vài câu thì 2 đồng nghiệp áp giải Bùi Toa đi ngang qua chỗ họ, Bùi Toa Toa dừng bước nhìn về phía Tô Ngôn ‘đáng thương’, sau đó nhìn di động trong tay Giang Ly, cô ta mỉa mai cười một tiếng: “Mày không thắc mắc là ai đã giúp tao lúc ở thành phố Giang Nguyên à?”

Tô Ngôn chớp mắt: “Không thắc mắc.”

Có gì mà thắc mắc, đánh giá vết thương sau gáy trong 3 vụ án ở thành phố Giang Nguyên cho thấy sức lực của hung thủ nhỏ hơn rất nhiều so với Trương Lương. Mà theo cô phân tích theo nơi vứt xác cùng mức độ sạch sẽ của 3 thi thể, tất cả đều cho thấy Bùi Toa Toa một mình gây án.

Bùi Toa Toa rất may mắn mới có thể gặp được Trương Lương lúc đó.

Cô ta tạo ra một hình tượng ảo tưởng với Trương Lương chỉ để lợi dụng đối phương mà thôi.

Bùi Toa Toa bị câu trả lời này của cô làm cho sửng sốt, mấy giây sau mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt rất không cam lòng: “Cho dù bọn mày có bắt được tao thì tao cũng là bệnh nhân tâm thần.” Mấy năm nay, bệnh tâm thần giống như là kim bài miễn tử, mặc kệ gây nên tội gì cũng có thể trốn thoát.

“Yên tâm đi, cô chỉ là một kẻ biến thái, không phải bị tâm thần đâu.” Tô

Ngôn cười gằn.

Bùi Toa Toa: … Cô ta khinh người như vậy mà không ai quản à???

Chương 21: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 1

Án mạng giết người liên hoàn ầm ĩ ở thôn Đại An cuối cùng cũng được phá, nhưng vụ quay lén ở thôn vẫn tiếp tục bị bàn tán sôi nổi trong một thời gian dài. Trong giai đoạn này, chính quyền thành phố Nam Thành đã triển khai một số biện pháp, cuối cùng sau khi tất cả những người có liên quan trong vụ án bị bắt lại thì trên mạng cũng dần nguôi ngoai.

Tuy nhiên phiên tòa xét xử vụ án vẫn thu hút sự quan tâm của đông đảo cư dân mạng, ai cũng muốn có câu trả lời thỏa đáng nên chuyện rò rỉ thông tin riêng tư của người khác ra ngoài được thảo luận rất nhiều.

Sau khi Bùi Toa Toa sa lưới không lâu thì Tô Ngôn cũng kết thúc kỳ thực tập, quay về trường chuẩn bị tốt nghiệp… Còn đội chuyên án của Cục thành phố vẫn bận rộn như lúc đầu.

Hạng Dương và Thái Thành Tể đang cầm ly trà đứng cạnh máy đun nước tán gẫu, nhưng sau khi thấy người đàn ông đang bước tới liền lập tức ngậm miệng như chuột thấy mèo. Thái Thành Tể có chút lúng túng giơ tay: “Từ phó, anh bận…”

Từ Nghị cáu kỉnh liếc bọn họ một cái: “Chứ còn gì nữa! Ai như mấy anh, rảnh rỗi uống trà tán gẫu!”

Thái Thành Tể và Hạng Dương rụt cổ, thầm nghĩ đã xảy ra chuyện gì mà mặt đội phó lại như mất bò.

Từ Nghị không để ý đến hai người nữa mà đi tới cạnh bàn làm việc của Giang Ly, lấy tay gõ lên góc bàn đánh thức người đang ngủ trưa kia.

“Từ phó.”

“Lại thêm một vụ án nữ sinh mất tích nữa, là vụ thứ 3 trong tháng này rồi.” Chân mày Từ Nghị nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp chết ruồi.

“Chuyện xảy ra lúc nào?” Giang Ly hỏi.

“Cảnh sát nhận được báo án hơn 20 phút trước, người mất tích là sinh viên năm ba Học viện Ngoại ngữ Nam Thành, đã hai ngày rồi không trở về ký túc xa cũng không đi học, bạn bè thân thiết đều không thấy liên lạc, người thân cũng không có tin tức nào.” Từ Nghị tức giận trừng mắt nhìn hai người Thái Thành Tể bên cạnh: “Chuẩn bị đi tìm hiểu tình hình một chút!”

” Học viện Ngoại ngữ? Là ở trong làng đại học đúng không? Đại học Cảnh sát hình như cũng ở đó.” Hạng Dương nhỏ giọng thầm thì.

“Đúng rồi, còn một việc.” Từ Nghị dừng bước quay người lại, chỉ Giang Ly: “Không phải anh than là đội thiếu người sao? Vừa rồi có một đợt sinh viên trúng tuyển vào trường, tôi phải năn nỉ lắm Cục trưởng mới cho đội chuyên án một sinh viên mới tốt nghiệp đấy. Theo thủ tục thì người mới này phải đào tạo ở Cục thành phố trong vòng nửa năm. Vụ án nữ sinh mất tích này có vẻ căng đấy, đến chỗ huấn luyện của các anh đón người đi!”

“Ôi ôi, Từ phó, là nam hay nữ vậy?” Thái Thành Tể vội hỏi.

“Tên gì vậy?” Hạng Dương theo sát. Từ Nghị vừa trừng mắt: “Mau cút đến Học viên Ngoại ngữ đi! Lập tức, ngay lập tức!”

Chương 22: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 2

Học viện Ngoại ngữ thành phố Nam Thành là một trường đại học nổi tiếng ở Trung Quốc, trên thực tế thì Thành phố Nam Thành có rất nhiều trường học nổi tiếng trong nước, không khí học thuật khá sôi nổi. Lúc trước có 7, 8 cơ sở trường đại học mới được xây dựng lại đều quy hoạch về một chỗ, tạo thành làng đại học nổi tiếng trong thành phố.

Sau khi Thái Thành Tể vào cổng trường liền hạ cửa xe xuống, tận hưởng cảm giác từng cơn gió thoảng lên mặt, nhìn nhưng khuôn mặt dạt dào thanh xuân, không kiềm được cảm khái: “Thật muốn quay lại học ở đây, xung quanh đều là nữ sinh, lại còn thơm nữa…”

“Này… Đừng nói nữa, nhớ ngày đó tại ở trường cảnh sát…” Hạng Dương cũng tỏ ra bối rối.

“Đám trẻ bây giờ sướng hơn nhiều, Đại học cảnh sát thành phố Nam Thành mới chuyển tới đây 2, 3 năm nay, con trai của bà con xa nhà tôi đang học ở trường này, nghe nói nam sinh trong trường có dịp là sẽ chui sang Học viện Ngoại ngữ ngay.” Thái Thành Tể có chút hâm mộ: “Nhớ ngày đó nếu tôi có điều kiện thuận tiện như vậy thì cũng không độc thân đến giờ!”

“Anh nhìn lại anh đi, con gái người ta ngủ cùng giường với anh chỉ sợ gặp ác mộng.” Hạng Dương chế giễu.

“Ha, không tin à, ông đây chưa cho anh xem ảnh thời đại học sao? Thời đó tôi phong lưu lỗi lạc lắm đấy, còn bây giờ thì…” Thái Thành Tể trừng mắt, không cam lòng phản bác lại: “Bây giờ tôi như vậy không phải do công việc bào mòn sao? Tôi đem tuổi trẻ tươi đẹp của tôi hiến dâng cho tổ quốc cùng nhân dân…”

Giang Ly liếc hai người đang ầm ĩ trong xe một cái, đánh tay lái chậm rãi

chạy qua chỗ nhiều người. Lúc họ đến là giờ học bữa chiều nên có rất nhiều học sinh đi trên đường.

Cuối cùng chiếc xe SUV màu đen dưới lầu tòa nhà ký túc xá nữ, Giang Ly dẫn người lên lầu 3 sau đó xuất trình giấy tờ, vừa đi vào hành lang đã thấy có người đứng trước cửa phòng 318. Sau khi nhận được báo án, đồn cảnh sát cho người đến kiểm tra tình hình càng sớm càng tốt.

Giang Ly đi tới, lên tiếng chào hỏi vị cảnh sát đang đứng ở cửa sau đó nhìn qua phía trong phòng. Đây là phòng ký túc xá dành cho 4 người, vì là khu học xá mới nên môi trường khá tốt. Lúc này đang có một cặp vợ chồng trung niên bên trong, người phụ nữ ngồi trên ghế khóc còn người đàn ông đứng trước ban công im lặng hút thuốc, dưới chân đầy tàn thuốc, có vẻ đã đứng đó rất lâu rồi.

Bên trong cũng có cảnh sát từ đồn đến, đang ngồi cạnh hơi luống cuống an ủi người phụ nữ kia, tiếc là không có ích gì.

“Tình huống như thế nào?” Giang Ly hỏi.

Vị cảnh sát đứng ngoài cửa trả lời: “Sáng sớm hôm nay có báo án báo nữ sinh năm ba khoa Tiếng Anh mất tích, tên là Đảng Nguyệt Nguyệt. Theo như trí nhớ của cô bạn cùng phòng thì lần cuối nhìn thấy cô ấy là buổi trưa hôm kia, buổi chiều họ có lớp học nhưng Đảng Nguyệt Nguyệt bảo bị đau đầu nên không lên lớp với họ mà ở lại phòng nghỉ ngơi. Buổi chiều sau khi đi học về, họ không thấy Đảng Nguyệt Nguyệt trong phòng, tưởng cô ấy đi ăn cơm nên cũng không để ý.”

“Ban đêm cô ấy không về cũng không ai cảm thấy kỳ lạ sao?” Thái Thành Tể nhíu mày: “Đảng Nguyệt Nguyệt có bạn trai không?”

“Theo như lời của bạn cùng phòng thì có người theo đuổi nhưng trước mắt bạn trai thì không có. Cô ấy có một người bạn đồng hương đang học khoa Phần mềm của trường này, mối quan hệ từ thời cấp 3 khá tốt. Người kia thuê phòng trọ bên ngoài nên cô ấy thỉnh thoảng sẽ qua đó ngủ, nên đám bạn cùng phòng dù không thể liên lạc được với Đảng Nguyệt Nguyệt cũng không có quá lo lắng. Qua ngày thứ hai Đảng Nguyệt Nguyệt vẫn chưa về

nên họ hơi lo lắng, nhưng ngay lúc đó trên Wechat của Đảng Nguyệt Nguyệt đăng bài lên vòng bạn bè nên trong lòng cũng an tâm lại."

"Vậy nên tối qua mới không báo cảnh sát." Giang Ly lại liếc nhìn vào trong phòng ngủ.

"Đúng vậy, sau buổi tối hôm qua, sáng nay vẫn không thấy Đảng Nguyệt Nguyệt nên 3 người họp lại bàn bạc thấy không ổn nên đem trong chuyện này báo cho người giám sát. Người giám sát biết chuyện vội báo cảnh sát và liên hệ với ba mẹ Đảng Nguyệt Nguyệt." Vị cảnh sát nói xong liền chỉ vào hai vợ chồng trung niên trong phòng: "Mới vừa từ thành phố Thường Bình chạy tới đấy."

Thành phố Thường Bình cũng coi là gần Thành phố Nam Thành, đi tàu chỉ mất vài tiếng đồng hồ.

Cô gái đứng cạnh mẹ Đảng Nguyệt Nguyệt đang khóc nức nở có vẻ hơi khó xử, cúi người an ủi: "Dì à, Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện ai cũng lo lắng hết, nhưng chúng ta vẫn phải phối hợp cơ quan công an điều tra để nhanh chóng tìm ra Nguyệt Nguyệt, đúng không?"

"Phối hợp cái gì? Tôi với ba nó thậm chí còn không biết chuyện nó mất tích, mấy người sao hiểu được cảm giác lúc chúng tôi nhận được tin báo chứ!" Mẹ của Đảng Nguyệt Nguyệt Tôn Hà hết sức kích động: "Con gái tôi đến chỗ các người học, không phải các người có trách nhiệm giám sát nó sao? Các người làm giáo viên kiểu gì vậy? Nó mất tích ròng rã 2 ngày mới báo cho chúng tôi, là 2 ngày đấy! Nó không lên lớp cũng không về phòng ngủ, cô làm người giám sát kiểu gì vậy hả?"

"Còn các cô nữa!" Tôn Hà mắng người giám sát xong thì quay lại hét vào 3 cô gái đang đứng trong góc: "Nguyệt Nguyệt từ trước đến nay đều là một đứa trẻ ngoan, nó sẽ không vô duyên vô cớ qua đêm bên ngoài, sao các cô không báo chuyện này ngay cho người giám sát? Các người tuổi còn trẻ mà sao lạnh lùng đến vậy? Ôi đưa con gái đáng thương của tôi… Ô ô…" Vừa nói nước mắt lại vừa tuôn rơi.

3 cô gái bị mắng cũng ủy khuất khóc lóc, vẻ mặt có chút không phục,

nhưng dưới tình huống này các cô cũng không phản bác lại để kích thích Tôn Hà làm gì.

“Chuẩn bị nói chuyện với người nhà trước.” Giang Ly nói, người của đồn công an liền nhanh chóng đưa 3 cô gái và giáo viên ra ngoài. Anh mang theo Thái Thành Tể và Hạng Dương đi vào phòng ngủ, khẽ gật đầu với 2 vợ chồng: “Xin chào, chúng tôi là đội chuyên án của Cục thành phố, có một vài câu hỏi muốn hỏi về con gái của 2 người, mong 2 người hợp tác.”

Trong tay Đảng Văn Kiến còn cầm điếu thuốc đứng ngoài ban công, lúc này mới đi đến, hít sâu một hơi sau đó quăng nửa điếu thuốc còn lại xuống đất: “Đội Chuyên án?” Ông ta bước tới hai bước, sắc mặt không tốt lắm: “Lúc nãy tôi nghe nói trừ Nguyệt Nguyệt nhà tôi thì gần đây còn người khác mất tích nữa đúng không?”

“… Trước mắt cũng chưa thể xác định chuyện của con gái anh Nguyệt Nguyệt có liên quan đến những vụ mất tích đó không…” Hạng Dương cân nhắc nói: “Bây giờ việc ưu tiên hàng đầu chính là 2 người cố gắng hết sức phối hợp cảnh sát chúng tôi để sớm tìm ra con gái của 2 người.”

Lúc anh ta nói những lời này tâm tình cũng thật nặng nề, đã gần 2 ngày rồi, trong 2 ngày này Đảng Nguyệt Nguyệt đã gặp chuyện gì, tình hình bây giờ ra sao, không ai biết chắc được.

“Các người đã tìm được những người mất tích đó rồi sao?” Đảng Văn Kiến hỏi.

Đáp lại ông ta là im lặng.

Tôn Hà lại lập tức gục xuống khóc nức nở, Đảng Văn Kiến cũng khó chịu ngồi tại chỗ không ngừng lấy tay xoa khóe mắt, trong lòng tất nhiên cũng thấy khổ sở. Thấy người nhà nhất định không thể hợp tác lúc này được nên Giang Ly giơ tay ra hiệu người của đồn công an ngoài cửa vào trấn an cảm xúc, còn anh xoay người đi ra ngoài.

Thái Thành Tể nhìn bóng dáng anh như có điều suy nghĩ, sau đó anh ta hích bả vai Hạng Dương, hai người cùng đi ra ngoài ban công.

“Dương Tử, anh có thấy từ khi phía trên giao án mất tích này cho đội chúng ta thì đội trưởng Giang có gì đó là lạ không?” Thái Thành Tể hỏi, anh ta cũng không nói được chỗ nào, nhưng chính là rất lạ.

Hạng Dương nhíu mày: “Anh nói như vậy, đúng là có một chút…” Tuy nói Giang Ly bình thường mặt vẫn đơ một cục, nhưng là cộng sự lâu năm nên ít nhiều vẫn có thể phân biệt ra được vài phần tình cảm trên mặt anh.

Trong phòng, Tôn Hà vẫn khóc rống không thôi, tiếng khóc từng đợt đứt quãng.

Trên nền âm thanh ầm ĩ này, hai người dựa vào lan can, tựa đầu vào nhau biểu đồ thay đổi tâm lý gần đây của đội trưởng nhà mình.

“Nhưng thành thật mà nói thì cá nhân tôi cảm thấy từ khi về lại đội lần trước anh ấy như có tâm sự, hơn nữa còn nghiêm trọng…” Hạng Dương nói có chút ý vị: “Hay là lúc anh ấy tham gia hành động xảy ra chuyện gì chăng?”

“Có thể có chuyện gì chứ, anh ấy lành lặn quay về, một chút thương tích cũng không có.” Thái Thành Tể bĩu môi.

Hạng Dương đập vào gáy anh ta một cái: “Anh thì biết cái gì, đúng là sinh vật đơn bào. Đúng là độc thân nhờ thực lực!” Anh ta hận rèn sắt không thành, nói xong liền xích lại gần: “Ý của tôi là lúc đội trưởng Giang tham gia cái hoạt động quân-cảnh thần bí đó có khi nào gặp được thần tiên nào không? Tất cả đều là tinh anh mọi miền đất nước, anh nói xem có phải… anh ấy gặp được thần tiên tỷ tỷ nào đó, sau đó trở về lại lâm bệnh tương tư không?”

“Anh đừng nói bừa!” Thái Thành Tể như phát hiện ra châu lục mới: “Nhưng mà chuyện này cũng không phải là không thể!”

Người ta đều nói hành vi của người đang yêu so với lúc độc thân sẽ phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, nếu vậy cũng có thể giải thích hợp lý chuyện Giang Ly gần đây hay thất thần, còn có vài lúc lơ đãng không để ý

đến ai.

Hạng Dương gật gù đắc ý trước ma lực của tình yêu, xoay người nhìn xuống dưới lầu ký túc xá lại: “Nói đi thì cũng phải nói lại, trong Học viện Ngoại ngữ có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp, như là…” Ánh mắt của anh ta bỗng nhiên sáng lên, duỗi ngón tay chọt sáng Thái Thành Tể: “Thái Bao, anh xem kìa, tôi đã bảo trong trường này khắp nơi đều là người đẹp mà. Nhìn dáng người và khí chất của người kia kìa!”

Thái Thành Tể nhìn theo hướng ngón tay anh ta chỉ, là một nữ sinh mặc áo choàng dài và váy trắng, tóc đen dài thẳng mượt, mặc dù không thấy mặt rõ lắm nhưng từ ngoại hình cũng biết là người đẹp. Nữ sinh đó đang vội vàng bước vào khu ký túc xá chỗ họ đứng.

“Được rồi, thu dọn rồi làm việc đi.” Hạng Dương ghét bỏ nhìn bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn của Thái Thành Tể kia, phủi tay trở vào trong phòng ngủ.

Ba mẹ Đảng Nguyệt Nguyệt có vẻ đã ổn hơn một chút, anh ta đang nghĩ có nên gọi Giang Ly về hay không thì đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên xuất hiện một bóng người màu trắng, có thể là vì chạy đến quá gấp nên giọng nói của đối phương còn mang theo hơi thở gấp gáp: “Anh Thái, anh Hạng!”

Hai người Thái Thành Tể nhìn kỹ, ôi chao, đây không phải là người đẹp mà hai người bọn họ mới đứng trên ban công bàn tán sao? Sau khi họ nhìn rõ khuôn mặt kia, lại nghe được âm thanh quen thuộc thì tâm tình trong lòng có chút phức tạp, sau một lúc lâu, Thái Thành Tể mới mở miệng: “Không phải, sao em lại ăn mặc thế này? Mà sao em lại ở Học viện Ngoại ngữ, không phải em học ở Đại học Cảnh sát sao…” Nói một nửa thì anh ta im bặt, trợn to hai mắt, trong lòng hiện ra một phỏng đoán.

“Mấy ngày trước tôi đã bắt đầu vào Cục thành phố tiếp nhận huấn luyện trong vòng nửa năm, hôm nay là phải tham gia Lễ tốt nghiệp nên mới xin phép trở về trường. Không ngờ lúc nãy vừa nhận được điện thoại của Cục trưởng bảo tôi không cần trở về huấn luyện nữa mà trực tiếp tới tìm đội trưởng Giang báo cáo.” Tô Ngôn khó chịu kéo váy, sau đó giơ tay vuốt mấy sợi tóc ra sau tai.

Thái Thành Tể: …

Hạng Dương: …

“Đội trưởng Giang đâu rồi?” Tô Ngôn ngó dáo dác một vòng nhưng không tìm thấy người đâu.

“Anh ấy…” Thái Thành Tể dẫn cô vào trong hành lang với vẻ mặt buôn dưa lê: “Em gái, tôi nói cho em nghe một chuyện, tôi và anh Hạng của em vừa mới phát hiện một bí mật nhỏ của đội trưởng Giang, em có muốn nghe không?”

Tô Ngôn im lặng nhìn anh ta vài giây, lịch sự từ chối: “Đây là vụ án gì vậy?”

“Hả? Một nữ sinh mất tích, cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng đây là vụ thứ 3 trong tháng này rồi.” Thái Thành Tể thấp giọng, còn duỗi 3 ngón tay ra, sau đó rất nhanh quay lại chủ đề cũ: “Tôi còn chưa nói xong, chúng tôi phát hiện đội trưởng Giang anh ấy… yêu rồi! Thế nào, có phải là kích thích lắm không? Chẳng trách sao dạo này anh ấy cứ là lạ…”

“Cái gì kích thích?” Đột nhiên sau lưng hai người truyền đến tiếng hỏi.

Thân mình Thái Thành Tể cứng đờ, chậm rãi quay lại thấy Giang Ly một tay bỏ vào túi quần, trên người còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

“Không có…” Cả người anh ta sợ toát mồ hôi, lúng túng cười hai tiếng sau đó đảo mắt đem xách Tô Ngôn sau lưng ra trước: “Tôi đang nói em gái xuất hiện ở đây làm cho tiền bối như tôi… ha ha… Ha ha ha… Thế nào? Đội trưởng Giang anh cũng không ngờ người mới mà Phó đội nhắc đến là cô ấy đúng không? Surprise!” Nói xong một đống lời nói lộn xộn, anh ta liền rụt cổ chạy trở về phòng ngủ.

“Hoan nghênh về đội.” Giang Ly nhìn cô vài lần rồi nói, sau đó hất cằm ra hiệu cô đi theo.

Tô Ngôn không đuổi theo ngay mà đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ: Nữ sinh, mất tích, còn không chỉ là một vụ?

Thì ra là thế… Đôi mắt cô khẽ chớp, chỉ trong nháy mắt đã biết vì sao tâm tình Giang Ly lại thất thường đến mức ngay cả Thái Thành Tể cũng phát hiện ra.

Chương 23: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 3

Cuối cùng sau khi Tôn Hà và Đảng Văn Kiến phát tiết hết cảm xúc thì cơ bản đã có thể phối hợp tiến hành điều tra. Chỉ có điều phần lớn thời gian Đảng Nguyệt Nguyệt đều trong trường học, cô ấy cũng đã là người trưởng thành rồi nên vợ chồng bọn họ cũng không rõ trạng thái và sinh hoạt hàng ngày, tình hình bạn bè thì càng không biết, thông tin có ích rất ít.

Sau đó bốn người bọn Tô Ngôn chia làm 2 tổ, chia nhau hỏi 3 người bạn cùng phòng của Đảng Nguyệt Nguyệt, những câu trả lời không khác nhau quá nhiều, hiển nhiên là không có ai nói dối.

Từ ký túc xá nữ đi ra, Giang Ly hơi trầm ngâm, cuối cùng quyết định cho Thái Thành Tể và Hạng Dương sang khoa Phần mềm tìm người bạn đồng hương của Đảng Nguyệt Nguyệt để tìm hiểu, anh mang theo Tô Ngôn về cục trước để xem video giám sát trong phòng ngủ.

Trở về xe, Tô Ngôn ngồi ở hàng sau, tư thế ngồi có chút hạn chế, thỉnh thoảng lại kéo váy xuống. Hôm nay mặc thế này quả thật không phải chủ ý của cô, sau khi trở lại trường để bắt đầu chuẩn bị tốt nghiệp, ngày nào Trịnh Tuệ cũng lải nhải đầy tai cô, bảo cô tuyệt đối không được tham gia vào ngành cảnh sát. Đặc biệt là trong quá trình truy bắt Bùi Toa Toa cô còn bị thương, hôm đó sau khi xử lý vết thương trong bệnh viện về nhà, Trịnh Tuệ khóc đến muốn sập nóc nhà, vì vậy càng thêm kiên quyết không thể để cô làm cảnh sát nữa.

Đáng tiếc là cô cứng đầu từ trong xương tủy, trong lòng đã sớm tự cân nhắc nên trước khi tốt nghiệp đã xin dự thi vào Cục Công an Nam Thành, sau đó đúng như cô nghĩ, thuận lợi cập bến. Ngày nhận được thông báo, Trịnh Tuệ trong nhà biểu diễn một màn một khóc hai nháo ba treo cổ, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua. Cô lúc ấy lặng lẽ trong phòng khách nhìn Trịnh Tuệ đang đứng trên lan can lầu 2 dọa sẽ nhảy xuống, nhìn bà nói một câu:

“Được, mẹ không muốn con làm cảnh sát, vậy con sẽ đăng kí nhập ngũ.”

Trịnh Tuệ lúc ấy ngây ngẩn cả người, hai mắt đỏ bừng, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, vài giây sau mới vội vàng từ trên lan can đi xuống, không dám nói tiếp nửa câu. Trong lòng bà có lẽ nghĩ ít ra làm cảnh sát thì vẫn là ở trong thành phố Nam Thành, còn nếu nhập ngũ thì thật sự là giao cho nhà nước rồi!

Thời gian huấn luyện khoảng chừng nửa năm, nhất định phải nghĩ cách để cô có ấn tượng tốt với công việc văn chức, vậy nên trước mặt cô Trịnh Tuệ không còn tỏ ra phản đối nữa, ngược lại vui vẻ thay cô thu xếp buổi lễ tốt nghiệp sắp tới. Hôm qua từ lúc đón cô trong căn cứ huấn luyện ra thì bắt đầu một vòng làm đẹp rồi lại làm tóc, sáng nay trực tiếp mặc cho cô cái váy tiểu thư này, cười đến mặt mày hớn hở đi theo cô tham gia Lễ tốt nghiệp.

Mặc dù vẫn phải mặc đồng phục khi tiến hành buổi lễ, nhưng khoảnh khắc thấy Diêm Phi đang đứng trước cổng trường kia thì Tô Ngôn đã biết là đây là một âm mưu trắng trợn. May mà cuộc điện thoại từ Cục thành phố gọi đến đúng lúc, nếu không cô cũng không mình sẽ làm ra chuyện kinh hãi gì trước khuôn mặt hiền lành của Diêm Phi. Sau khi quẳng điện thoại xuống, còn chưa kịp kì kèo với Trịnh Tuệ nằng nặc đòi chụp ảnh cùng Diêm Phi, cô đã giẫm trên đôi giày màu hồng, vén váy lên chạy, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Nghĩ đến đây, Tô Ngôn tỉnh táo lại, Giang Ly vẫn trầm mặc lái xe phía trước, cô rũ mắt nhìn đôi giày cao gót được trang trí vài chiếc nơ nhỏ xinh xắn trên chân mình, càng thêm không được tự nhiên liền kéo váy thu chân lại. Lúc trước ở quân doanh thuận tiện làm sao, quần đùi áo ba lỗ, màu nước quân dụng là đồ trang điểm, nghĩ tới cô lại hơi cong môi, cánh môi thoa son giống như quả đào mọng nước.

Động tác nhỏ của cô ở phía sau tất nhiên không thể thoát khỏi tầm mắt của Giang Ly, từ kính chiếu hậu thấy cô gái nhỏ liên tục kéo váy, cuối cùng anh cũng nhẹ giọng nói: “Từ phó đã sớm nói với tôi để tôi có thời gian đến cơ sở huấn luyện đón cô, sao hôm nay cô lại tới rồi?”

“À… Từ phó nói đội chuyên án gần đây lại bị khủng bố, án nhiều vô số kể

nên tôi đến sớm một ngày.” Tô Ngôn gãi đầu, sau đó mới nhận ra tóc mình đang rối bù, liền lấy dây thun trên cổ tay tùy tiện buộc gọn lại ra sau.

“Lễ phục hôm nay…” Giang Ly từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, trầm ngâm một chút, tựa hồ đang tìm từ ngữ thích hợp: “Rất xinh đẹp.” Một người đàn ông thép độc thân solo gần 30 năm thực lực như anh lại có thể khen một câu như vậy cũng coi là một bước đột phá lớn.

Vẻ mặt Tô Ngôn cứng đờ trong giây lát, cô cũng nhìn nửa gương mặt anh trong kính chiếu hậu, sau đó khách khí trả lời một câu ‘Cảm ơn’.

Trong xe lại rơi vào im lặng, hai người cứ thế không lời nào nhanh chóng quay về Cục thành phố, sau đó đi thẳng đến đội kỹ thuật.

Phương Giai Mậu sao chép video từ USB vào máy tính, Giang Ly ngồi cạnh anh ta, còn Tô Ngôn thì là kéo một cái ghế ra ngồi xuống. Trong lúc chờ video truyền qua, Phương Giai Mậu còn nồng nhiệt chào đón cô chính thức vào làm cảnh sát: “Từ đầu tôi đã nói em gái rất xinh rồi, qua một thời gian không gặp vậy mà càng đẹp hơn đấy. Nhưng Cục thành phố này chỉ toàn thanh niên rậm lông, không chừng sau này lại thành cái đuôi đi theo em đấy!”

Giang Ly liếc nhìn gương mặt hơi đỏ lên của Phương Giai Mậu, không nói lời nào.

Đương nhiên Tô Ngôn cũng chỉ có thể lịch sự đáp lại, cuộc trò chuyện giữa hai người cũng rất sôi nổi. Không lâu sau copy video xong, Phương Giai Mậu nhíu mày bắt đầu làm việc, vừa ấn mở video vừa nói: “Dù sao cũng là ký túc xá nữ nên camera giám sát cũng không nhiều, chỉ có ở cửa chính phòng ngủ, cuối hành lang mỗi tầng trang bị camera, mà…” Anh ta nói tới đây thì tùy ý tạm dừng, chụp màn hình phóng to ra: “Mấy cái camera này chất lượng dỏm quá, giờ mà còn dùng loại có độ phân giải này sao, trường học này có phải là tái sử dụng những thứ đáng ra phải bỏ đi không vậy?”

“Dựa theo mốc thời gian bạn cùng phòng Đảng Nguyệt Nguyệt thuật lại thì 1 giờ trưa hôm kia họ chuẩn bị lên lớp, Đảng Nguyệt Nguyệt nằm trên giường trong phòng nghỉ ngơi.” Đầu ngón tay Giang Ly gõ xuống mặt bàn,

đôi mắt chăm chú nhìn màn hình máy tính: “Muốn điều tra quỹ tích hành động của cô cũng không khó lắm.”

Ba người đều im lặng, tập trung tinh thần xem đoạn video tốc độ gấp đôi trên màn hình, bỗng Giang Ly nhấn tạm dừng, cầm bút chỉ một một góc trên màn hình giám sát ngoài hành lang: “Nơi này.”

Trên màn hình có một cô gái mặc áo ngủ đính tai thỏ màu hồng, tư thế đi có chút uể oải xốc xếch, đầu đội chiếc mũ trên áo cúi thấp, khuôn mặt hoàn toàn bị mái tóc dài xõa ra che mất, nhìn biểu hiện trên hình ảnh cũng biết được thân thể của đối phương đang khó chịu.

“Đây chính là Đảng Nguyệt Nguyệt sao?” Phương Giai Mậu sờ cằm có chút hoài nghi: “Không thấy mặt…” Mà video này lại là màn hình giám sát ở cuối hành lang, căn bản không quay tới chỗ phòng 318 của Đảng Nguyệt Nguyệt, vì vậy căn bản không thể phán đoán được người này từ đâu xuất hiện.

“Tôi có thấy một bức ảnh trong phòng của họ, là bức ảnh Đảng Nguyệt Nguyệt chụp chung với 3 người bạn cùng phòng.” Giang Ly lại nhấn phát tiếp, bóng người đó từ từ đến gần camera giám sát nhưng vẫn không thấy rõ được mặt: “4 người họ đều mặc cùng một kiểu đồ ngủ, có lẽ là mua chung với nhau… Trong tấm ảnh đó, bộ đồ Đảng Nguyệt Nguyệt mặc chính là bộ này.” Dù sao con gái thân với nhau sẽ thường cùng làm những chuyện kì quái.

“Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đây không phải Đảng Nguyệt Nguyệt.” Tô Ngôn nói.

“Hoàn toàn chính xác, vậy nên phải lấy một số video thường ngày của Đảng Nguyệt Nguyệt để so sánh dáng người, dáng đi với video này.” Giang Ly đồng ý, video tiếp tục phát, qua mấy chục giây thì áo ngủ thỏ màu hồng phấn lại xuất hiện trong vieo giám sát ở cửa tầng dưới của ký túc xá. Người đó đi hết con đường phía ngoài, cuối cùng ra khỏi phạm vi camera giám sát.

“Xem ra chúng ta phải xem lại tất cả video giám sát trong khu vực trường.” Giang Ly nhìn hình ảnh áo ngủ thỏ màu hồng, sau đó đứng lên: “Tô Ngôn,

cô ở đây với anh Phương xem xem người đó sau khi ra ngoài có trở về hay không. Tôi đi thông báo cho Thái Thành Tể nghĩ cách tìm video thường ngày của Đảng Nguyệt Nguyệt, nhân tiện liên hệ với quản lý nhà trường một chút." Toàn bộ video giám sát trong khuôn viên trường không phải là chuyện nhỏ, xem ra anh còn phải tới trường để thương lượng.

"Vâng đội trưởng Giang." Tô Ngôn trầm giọng đáp.

Giang Ly xoay người kéo cửa văn phòng đội kỹ thuật ra, cô cùng Phương Giai Mậu ngồi một chỗ mở to mắt xem xét màn hình giám sát. Từ giữa trưa đến lúc trời tối, ròng rã gần 4 tiếng cũng không phát hiện hình ảnh áo ngủ thỏ màu hồng kia trở về phòng ngủ.

Theo lý thuyết thì không đúng lắm, vì đối phương còn mặc đồ ngủ rõ ràng là không phải đi đâu xa, sao có thể một đi không trở lại được?

Phương Giai Mậu thoáng nhìn qua sắc trời bên ngoài, duỗi lưng mệt mỏi: "Này em gái, cùng đi ăn cơm đi? Chuyện này cũng không phải vội là xong được." Vừa nói vừa đứng dậy, miệng vẫn tiếp tục nhắc tới: "Đã 2 ngày rồi tôi còn chưa được tắm rửa, tiết tấu làm việc điên cuồng gì thế này!"

"Tôi không đi đâu, anh Phương." Tô Ngôn có chút xấu hổ: "Hôm nay tôi là đột ngột nhận được điện thoại nên không chuẩn bị gì, anh xem tôi mặc thế này cũng không thích hợp làm việc… Lát nữa tôi trở về chào đội trưởng Giang một tiếng, tối nay phải về nhà thay một bộ quần áo khác."

"Đúng đúng đúng, mau về nhà đi!" Phương Giai Mậu khoa trương xua tay: "Em xem tôi này, em ở đây tôi cũng không quen lắm, ngày mai em đi bảo đội trưởng Giang tìm cho em một phòng ký túc xá đi, trong tòa nhà phía sau sân của văn phòng chúng ta ấy, nếu sau này gặp phải tình huống đặc biệt không thể về nhà thì cũng tiện không phải?" Không phải anh ta nói quá lên, chỉ cần bước qua cánh cửa Đội hình sự trinh sát thì cơ bản là phải tạm biệt cuộc sống bình thường rồi.

"Thật ra thì cô gái nhỏ như em thật sự không nên làm hình sự trinh sát, sao không nghĩ tới… Trong vòng 2 năm em sẽ sớm hối hận thôi."

Tô Ngôn chỉ cười rồi vẫy tay, sau khi ra khỏi cửa đội kỹ thuật thì đi thẳng đến văn phòng đội chuyên án. Vừa mới vào phòng đã thấy Thái Thành Tể và Hạng Dương ở trong, nhìn bộ dạng cũng là vừa trở về.

Giang Ly đưa nhìn cô một cái, sau đó ra hiệu Thái Thành Tể tiếp tục.

“Lúc chiều chúng tôi đã tìm thấy đồng hương của Đảng Nguyệt Nguyệt trong cư xá Cảnh Thiên, là sinh viên năm 3 của khoa Phần mềm, tên là… Uông Dương. Căn cứ theo lời khai của cô ấy thì 2 ngày gần đây Đảng Nguyệt Nguyệt không có liên lạc với cô ấy, càng không đến ở cùng.”

“Nhưng có một chuyện đáng chú ý.” Hạng Dương nói tiếp: “Theo như Uông Dương nhớ thì tâm trạng của Đảng Nguyệt Nguyệt gần đây có gì đó không ổn, từng nghe cô ấy nói gần đây gặp chút rắc rối. Có một người giấu tên theo đuổi cô ấy, thường xuyên tặng hoa tặng quà đến lớp học và ký túc xá, cô ấy từ chối cũng vô dụng, thật sự rất khó chịu.”

“Uông Dương nói lúc trước Đảng Nguyệt Nguyệt vì muốn tránh né người này còn cố ý ở trong phòng trọ cùng cô ấy một tuần liền.”

“Tôi cảm thấy chúng tôi tạm thời không thể loại trừ hiềm nghi của ‘Người theo đuổi’ này, dù sao ở độ tuổi này thỉnh thoảng sẽ vì tình cảm xúc động mà làm ra rất nhiều chuyện không lý trí.” Thái Thành Tể phân tích, những năm gần đây có thể nói tỉ lệ tội phạm là sinh viên đại học do vướng mắc tình cảm tăng theo từng năm, có lẽ đây cũng không phải là một ngoại lệ.

“Hiện tại xem ra có khả năng Đảng Nguyệt Nguyệt không liên quan đến 2 vụ án mất tích lúc trước.” Hạng Dương cũng bày tỏ thái độ của mình.

Giang Ly nghe hai người bọn họ nói xong, trên mặt cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, thay vào đó là nhìn Tô Ngôn đang chăm chú nghe họ nói: “Xem video giám sát có phát hiện gì không?”

Tô Ngôn lắc đầu: “Bóng người nghi ngờ là Đảng Nguyệt Nguyệt kia sau khi ra ngoài thì cũng không xuất hiện trở lại nữa. Nhưng người đó đang mặc đồ ngủ, rõ ràng là không định có ý định đi đâu xa.” Như vậy có khả năng lúc cô ấy đi ra ngoài đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Lát nữa đưa video qua cho đội kỹ thuật, bảo Phương Giai Mậu tiến hành so sánh hình ảnh. Cục đã trao đổi với nhà trường, bên kia đồng ý cho cảnh sát vào ở trong khuôn viên trường để tiến hành điều tra, chủ yếu kiểm tra video giám sát trong 2 ngày qua để tìm được quỹ tích của Đảng Nguyệt Nguyệt hôm mất tích.” Sau khi Giang Ly giải thích vài câu thì lại nhìn về phía Tô Ngôn: “Tối nay cô về trước đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Sau khi dứt lời, 3 người đáp lại anh, Thái Thành Tể và Hạng Dương quay sang làm chuyện khác, còn Tô Ngôn thì đứng đó nhìn anh. Thật ra tướng mạo của Giang Ly khá đẹp, trước giờ đều là đóa hoa cao lãnh* của Cục thành phố, chỉ là gương mặt quanh năm không chút biểu cảm kia đã thay anh chặn không ít hoa đào, có lẽ là vì thường xuyên nhíu mày nên giữa lông mày có vết nhăn hơi sâu.

(*) 高岭之花: ẩn dụ cho những thứ chỉ có thể nhìn thấy từ xa mà không thể chạm vào, những thứ chỉ có thể ao ước nhưng lại nằm ngoài tầm với của bản thân.

Sau khi phân công mọi người tiếp theo làm gì xong, anh lại rơi vào trầm tư, cầm bút trong tay, trên tờ giấy trắng trước mặt đã vẽ ra không ít đường.

Tô Ngôn híp mắt, hơi duỗi cổ, cuối cùng cũng thấy rõ nội dung trên tờ giấy kia, một chữ Q in hoa.

Q.

Nhiều mảnh kí ức ào ạt ùa tới, hô hấp Tô Ngôn dồn dập, đúng lúc này Giang Ly dường như đã nhận ra điều gì bỗng xoay đầu lại nhìn cô.

Mặc dù trong lòng cô kinh đào hải lãng* nhưng trên mặt vẫn điềm nhiên như cũ, giữ nguyên nụ cười, giọng nói không chút dao động: “Đội trưởng Giang, nếu là không có chuyện gì khác thì tôi đi trước.” Vừa nói vừa chỉ về phía cửa ra vào.

(*) 惊涛骇浪: Sóng to gió lớn

Giang Ly khẽ gật đầu.

Sau khi Tô Ngôn khi lấy được đáp án liền xoay người bước nhanh ra khỏi văn phòng, đến hành lang mới thở ra hơi thở dồn nén trong lồng ngực, nhưng trong lòng lại không hề có chút vui mừng nào khi biết được nguyên nhân Giang Ly trở nên khác lạ.

Hoạt động Phá Tà, mục tiêu nhiệm vụ Q. Hóa ra cô không phải là người duy nhất vẫn canh cánh trong lòng…

Chương 24: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 4

Đêm hôm đó, Tô Ngôn không thể ngủ ngon dù nằm trên chiếc giường lớn trong căn biệt thự lớn xa hoa.

Trong giấc mơ đều khắp nơi đều xám xịt, trước mắt cô lại là một mảng màu đỏ tươi, bên tai còn có tiếng gào thét rất quen thuộc.

“Nhện độc!!!”

Tô Ngôn mở choàng mắt, mồ hôi lạnh đã túa ra khắp mặt và lưng, toàn thân kịch liệt thở gấp. Cô nhìn đồng hồ điện tử trên tủ đầu giờ, chỉ mới hơn 4 giờ sáng nhưng cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Sau khi bình ổn lại, cô đưa tay vuốt lại tóc, vài giây sau bước chân trần vào toilet đi tắm. Dù sao cũng không ngủ được, cô vệ sinh cá nhân xong thì xếp quần áo thường ngày và đồ dùng cần thiết vào túi, 5 phút sau, chiếc xe thể thao màu vàng chói nổ máy ra khỏi ga xe, mang theo một trận khói lẫn tro bụi rất nhanh đi mất.

Lúc này tòa nhà của Cục thành phố hầu như không có ánh sáng, lúc Tô Ngôn đi vào văn phòng đội chuyên án, bên trong tối đen như mực. Cô theo thói quen mở cửa sổ ra trước, lấy nước tưới cây, ánh mắt vô thức lại nhìn sang bàn làm việc của Giang Ly. Dù vậy động tác trên tay cô cũng không dừng lại, lần lượt tưới nước qua từng chậu cây, cuối cùng vẫn bước lại đứng gần cái bàn làm việc lộn xộn kia.

Cô nghiêng đầu nhìn kỹ một chút, không thấy tờ giấy viết chữ “Q” hôm qua trên bàn, góc bàn và chiếc bàn thấp bên cạnh đều chất đầy các loại văn kiện, đoán chừng chỉ có chủ nhân chỗ này mới có thể tìm được thứ mình cần.

Tưới xong chậu hoa cuối cùng, Tô Ngôn nhẹ nhàng đặt bình nước sang một

bên rồi vòng về chỗ ngồi của mình, lúc đi ngang qua thùng rác cô thấy bên trong có giấy vụn, phía trên còn có vết tích quen thuộc.

…

7 giờ hơn Giang Ly đến đơn vị, không nghĩ sẽ có ai giờ này đến văn phòng nên lúc thấy cánh cửa đang khép hờ thì anh hơi ngẩn người, vừa bước vào đã thấy Tô Ngôn đang lẳng lặng ngồi đọc một cuốn sách về điều tra tội phạm. Anh không khỏi ngạc nhiên: “Sao đến sớm vậy?”

Tô Ngôn buông sách xuống, một tay xách túi vải thô đựng đồ dùng bên cạnh lên cho anh xem: “Hôm qua anh Phương bảo tôi nhờ anh đăng kí giúp ký túc xá để thuận tiện hơn cho công việc sau này.”

Giang Ly khẽ gật đầu: “Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với phòng hành chính.” Anh xoay người đi về bàn làm việc của mình sau đó lại dừng lại trước thùng rác, cứ như vậy cúi đầu nhìn cái thùng đã rỉ sét như có điều suy nghĩ.

“À…” Tô Ngôn vừa ngồi xuống nhìn thấy nét mặt của anh liền có chút sợ hãi đứng lên: “Đội trưởng Giang, tôi đến hơi sớm nên muốn dọn dẹp văn phòng một chút, rác tôi đều đã vứt hết rồi, nếu trong đó có đồ quan trọng thì…” Cô khóc không ra nước mắt: “Nhân viên quét dọn chắc vẫn chưa tới đâu, giờ tôi đi tìm lại vẫn còn kịp.”

“Không sao.” Giang Ly lấy lại tinh thần, ánh mắt lướt qua tất cả thùng rác trong văn phòng quả nhiên đều đã sạch sẽ, thậm chí còn được thay túi nhựa màu hồng nhạt, cửa sổ cũng đã được mở ra đón gió, mặt đất hơi ướt, có lẽ cô vừa tưới cây xong. Cảm giác có một người phụ nữ trong văn phòng thật sự rất khác, không khí không còn đầy mùi thuốc lá ngột ngạt như trước.

Mặc dù môi trường thoải mái có thể giúp mọi người thấy vui vẻ, nhưng anh vẫn thấy cần phải nói một chút: “Sau này tôi sẽ nói tất cả mọi người chú ý đến vệ sinh, cô chỉ cần lo cho mình tốt là được rồi, đội chuyên án chúng ta cũng không có truyền thống bắt nạt người mới, không cần quá lo lắng.” Anh cảm thấy có lẽ cô gái nhỏ này đã nghe quá nhiều lời đồn đãi nên nghĩ Cục cảnh sát toàn là chuyện “ma cũ bắt nạt ma mới”.

Ý tứ từ câu nói vốn là ý tốt, nhưng từ miệng anh nói ra thì lại khác biệt hoàn toàn.

"…" Tô Ngôn khẽ gật đầu, nhiều năm lăn lộn trong đám đàn ông đã giúp cô giữ vững nét mặt trong bất kì tình huống nào, bình yên mà chống đỡ. Đàn ông thép cô cũng đã gặp nhiều mức độ, cùng ăn cùng ở cô còn không sợ thì bây giờ có hề hấn gì.

Sau đó cả hai đều lo việc của mình, qua hơn 20 phút thì bọn Thái Thành Tể cũng lần lượt tới làm, họ không trì hoãn xuất phát ngay đến Học viện Ngoại ngữ.

Vừa lên xe thì di động Giang Ly rung vài tiếng, anh đang chờ mọi người lên xe nên tiện tay cầm lên xem lướt qua, xem xong anh quay đầu ra sau nói: "Bên Phương Giai Mậu đã có kết quả đối chiếu video, xác nhận người mặc đồ ngủ kia chính là Đảng Nguyệt Nguyệt. Lát nữa tôi và Hạng Dương đến phòng quan sát của trường để tìm dấu vết của Đảng Nguyệt Nguyệt, hai người Thái Thành Tể và Tô Ngôn đi điều tra người theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt mà Uông Dương nói tới kia xem có thể phát hiện ra gì không."

"Rõ."

Tô Ngôn và Thái Thành Tể nghe xong thì không do dự một trước một sau xuống xe, đi đến một chiếc xe cảnh sát khác. Sau khi Giang Ly lái chiếc SUV đi không lâu thì bọn họ cũng xuất phát theo đến công ty viễn thông Thành phố Nam Thành.

Mặc dù di động của Đảng Nguyệt Nguyệt đã mất tích với cô ấy, nhưng cũng may khoa học kỹ thuật hiện tại phát triển nên chỉ cần biết số điện thoại là có thể lấy được danh sách liên lạc gần đây.

Nhân viên công tác ở công ty viễn thông sau khi xem thẻ cảnh sát của họ thì phối hợp, nhanh chóng tìm ra được danh sách những người Đảng Nguyệt Nguyệt liên lạc gần đây đồng thời in ra cho hai người. Thông qua thông tin trên tờ tổng hợp các cuộc gọi và tin nhắn, bọn họ nhanh chóng tìm ra một dãy số điện thoại, tiện đó cũng điều tra ra được thông tin chủ số điện thoại đó.

Cuối cùng tra ra được ‘người theo đuổi thần bí’ kia là một sinh viên khoa Tài chính của Học viện Ngoại ngữ.

Hai người nhanh chóng trở lại trường, trên đường đi cũng tranh thủ liên hệ trước cho nhà trường sắp xếp giáo viên hướng dẫn đưa sinh viên đó đến văn phòng để tiến hành điều tra sơ bộ.

Lúc Tô Ngôn và Thái Thành Tể đến văn phòng khoa Tài chính thì bên trong đã vài người đang đợi, xác nhận xong, Tô Ngôn hơi nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên đang ngồi trên ghế sô pha. Vẻ ngoài của anh ta cũng không tệ nhưng lại cho người ta có cảm giác giễu cợt, trên mặt cũng không có vẻ gì là căng thẳng.

“Đây là Diêm Hạo.” Nữ giáo viên hướng dẫn vừa bắt tay hai người vừa nói: “Là sinh viên năm 2 của khoa chúng tôi, em ấy sẽ hết sức phối hợp với cảnh sát để điều tra, nhưng với cương vị là một giảng viên tôi hy vọng hai vị cảnh sát sẽ không hỏi vấn đề gì nhạy cảm, trong tình huống đó chúng tôi có quyền kết thúc buổi điều tra bất cứ lúc nào.” Giọng điệu cô ta như gà mẹ đang xù lông bảo vệ con mình.

Khóe mắt Thái Thành Tể vô thức giật giật, sinh viên đều đã là người trưởng thành hết rồi, giáo viên có cần phải che chở như học sinh tiểu học thế không? Cậu ta mới 3 tuổi đầu à? Tiếp nhận điều tra cũng cần có người giám hộ đứng cạnh?

Mặc dù trong lòng anh ta đang điên cuồng chế nhạo nhưng ngoài mặt vẫn cười hiền lành, không biểu lộ ra một chút cảm xúc lạ thường nào. Lúc giáo viên hướng dẫn kia cúi xuống nói chuyện với nam sinh, anh ta giả vờ như lơ đãng xoay người tiến tới bên Tô Ngôn, cố nói không nhép môi: “Không phải chứ, bây giờ trường học trở thành chỗ phục vụ rồi sa0? Thái độ rất đúng mực đấy…”

Tô Ngôn giơ tay xoa mũi mình, tiện lời đáp lại: “Anh chưa thấy chiếc đồng hồ trên tay cậu ta à?”

Thái Thành Tể ngay lập tức nhìn qua, cảm thấy không có gì đặc biệt liền

dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

“Giá thị trường hơn 20 vạn* đó.”

(*) Khoảng 705 triệu vnđ.

“Ôi…” Thái Thành Tể vô thức hít một hơi, trộm nghĩ một đứa trẻ thế này đã tiêu xài đến mức đó thì gia cảnh cũng có thể tưởng tượng ra được. Anh ta không có ý gì, chỉ là nhìn thái độ nhiệt tình của giáo viên hướng dẫn kia thì… Anh ta ‘Chậc’ một tiếng, tiến tới sát người bên cạnh hơn, tán thưởng: “Cái này mà em cũng biết, không hổ danh là phú nhị đại.”

Lúc hai người thì thầm nói chuyện với nhau thì giáo viên hướng dẫn cuối cùng cũng giải thích với Diêm Hạo xong, sau đó không tình không nguyện đứng dựa vào bàn làm việc gần đó, ánh mắt không hề rời khỏi chỗ sô pha.

“Xin chào, chúng tôi là đội hình sự trinh sát của Cục thành phố, hôm nay có vài vấn đề muốn tìm hiểu nên mong bạn học có thể phối hợp cảnh sát chúng tôi.” Thái Thành Tể nở một nụ cười mà anh ta cho là rất thân thiện, nghề này không dễ làm chút nào, người dân bây giờ động một chút lại tố cáo, chỉ nhớ cảnh sát là nô bộc của nhân dân mà quên mất họ cũng chỉ là một cơ quan thi hành pháp luật mà thôi.

“Tôi nghe nói Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích đúng không?” Miệng Diêm Hạo nhai kẹo cao su, nói chuyện không rõ lắm: “Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến tôi chứ?”

“Trong lúc chúng tôi điều tra phát hiện ra anh đã và đang theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt trong một thời gian dài.” Tô Ngôn nói, gương mặt xinh đẹp của cô lúc này bình tĩnh không lẫn một chút cảm xúc nào khác: “Qua lời của đồng hương và bạn cùng phòng Đảng Nguyệt Nguyệt kể lại thì chúng tôi muốn hỏi anh một vài vấn đề, mong rằng có chút hữu ích cho việc tìm kiếm Đảng Nguyệt Nguyệt.”

“Liên quan đến tôi cái rắm à?” Diêm Hạo hơi mất kiên nhẫn, vóc dáng anh ta rất cao nên đôi chân dài lúc ngồi ở sô pha đang đè vào trên bàn, hiện giờ chân anh ta run lên cầm cập, lây sang cả bàn trà: “Tôi chỉ theo đuổi cô ấy

thôi mà, làm sao, pháp luật quy định theo đuổi nữ sinh là phạm pháp sao?”

Thái Thành Tể thấy thế cũng có chút đen mặt.

Tô Ngôn không bị ảnh hưởng bởi vẻ kích động của anh ta, bình tĩnh đặt câu hỏi: “Có vẻ như Đảng Nguyệt Nguyệt không thích được anh theo đuổi lắm, cô ấy thường xuyên không ngủ ở ký túc xá vì muốn tránh mặt anh, còn đổi số điện thoại. Theo như lời khai của bạn cùng phòng thì anh còn theo đuổi cô ấy lên lớp, thư viện, nhà ăn…” Nói tới đây ánh mắt cô bỗng trở nên sắc bén: “Theo đuổi nữ sinh không phạm pháp, nhưng nếu đó là hành vi chống lại ý muốn của người khác, theo đuổi theo dõi thậm chí là quấy rối thì chính là phạm pháp rồi, bạn học à.”

“Cô nói bậy!” Diêm Hạo bỗng nổi giận, vỗ mạnh lên bàn: “Các người có chứng cứ gì không? Cảnh sát thì hay lắm sao? Cảnh sát có thể ngậm máu phun người à?”

Giáo viên hướng dẫn thấy thế thì mồ hôi lạnh tuôn ra khắp người vội tiến lên trấn an, Diêm Hạo nóng nảy đẩy cô ta sang một bên, nhưng cũng không lại nói tiếp. Sau khi được dỗ dành ngồi xuống, ánh mắt anh ta vẫn thâm trầm nhìn chằm chằm vào Tô Ngôn đối diện.

Lúc này Thái Thành Tể đã không kìm nén được tức giận trong lòng, đang muốn mở miệng nói gì đó thì cửa văn phòng bị mở ra từ bên ngoài, mọi người nghe tiếng động đều theo bản năng nhìn ra.

Diêm Hạo nhìn thấy người vừa tới thì vẻ mặt từ âm trầm trở nên vui vẻ, đứng bật dậy: “Anh hai, anh cuối cùng cũng đến rồi!”

Tô Ngôn nhíu mày, còn Thái Thành Tể nhìn người ngoài cửa một chút, lại nhìn sang Tô Ngôn đang ngồi, lấy cùi chỏ huých người bên cạnh: “Em gái… Kia có phải là…”

Người vừa tới tất nhiên cũng không ngờ xảy ra tình huống này, khuôn mặt dịu dàng của anh ta ngay lập tức nở một nụ cười ôn tồn.

Giáo viên hướng dẫn vội vàng chào hỏi, chủ động giơ tay ra muốn bắt,

miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ai da, tôi nghĩ cần phải thông báo cho người nhà của Diêm Hạo chuyện này nên mới liên lạc với anh, anh tới đây rồi thì tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.” Rõ ràng là cô ta sợ Diêm Hạo xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lỡ như thật sự bị cảnh sát mang đi thì cô ta cũng không giải thích được.

Diêm Phi lơ đãng nghe giáo viên hướng dẫn nói sau đó nói cảm ơn rồi đi tới cạnh Diêm Hạo, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào người đối diện, ngay sau đó anh ta mở miệng chào: “Cô Tô, tôi thật không ngờ có thể gặp cô ở đây.” Trong giọng nói có chút vui mừng, từ lần trước ở thôn Đại An Tô Ngôn từ chối anh ta thì lần nào gặp lại anh ta cũng gọi ‘cô Tô’ khách sáo.

Sau khi chào Tô Ngôn, anh ta lại nhìn Thái Thành Tể khẽ gật đầu: “Cảnh sát Thái, không biết em trai tôi có liên quan đến chuyện gì?”

Tô Ngôn cụp mắt xuống, trả lại quyền nói chuyện cho Thái Thành Tể, thầm nghĩ hóa ra là cậu ba nhà họ Diêm, chẳng trách phách lối đến thế. Đúng là dưa mọc cùng cây cũng có trái ngon trái dở, không thể không cảm thán trước sự thần kỳ của tạo hóa, hai anh em ngoại trừ gương mặt có chút giống nhau thì từ cá tính đến cách cư xử đều khác nhau hoàn toàn.

Thái Thành Tể nói sơ qua về tình huống, cuối cùng thở dài: “Chúng tôi không hề có ý nghi ngờ bạn học Diêm, chỉ là hy vọng anh ấy có thể hòa bình hợp tác với cảnh sát, dù sao cũng là một mạng người, xem như nể tình là bạn học với nhau thì trả lời mấy vấn đề cũng đâu phải là quá đáng đâu đúng không?”

“Đương nhiên.” Diêm Phi nhìn họ cười xin lỗi, lập tức quay sang nghiêm túc nhìn Diêm Hạo: “Cảnh sát hỏi em cái gì thì em nói cái đó, chắc em cũng không muốn ba biết em gây chuyện trong trường đúng không?” Diêm Hạo nghe vậy thì hừ một tiếng, sau một lúc lâu mới không tình không nguyện nói: “Tôi đúng thật là đang theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt, cô ta xinh đẹp và hợp mắt thì tôi theo thôi. Chẳng qua cô gái này quá mập mờ, không đồng ý mà cũng không từ chối. Ngoài mặt thì không nói gì nhưng trên thực tế luôn tìm cách dây dưa với tôi, coi tình cảm của tôi là trò đùa à?” Nói tới đây anh ta ‘Phi’ một tiếng: “Nếu cô ta thích chơi kiểu đó thì ông đây không có

kiên nhẫn chơi tiếp đâu, từ đầu tuần tôi đã không còn đi tìm cô ta nữa rồi, nên việc cô ta mất tích cũng đếch có liên quan gì đến tôi!”

Chương 25: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 5

Thái Thành Tể và Tô Ngôn liếc nhau một cái, Diêm Phi thấy thế bèn nói: "Mặc dù em trai tôi tính cách không phải tốt nhưng nó cũng sẽ không nói dối đâu." Điều này có vẻ không sai, dù khuôn mặt anh ta tỏ vẻ không thân thiện nhưng vẫn thoáng hiện lên vẻ ưu việt.

"Sao các người lại nhìn tôi?" Diêm Hạo có anh trai mình đỡ cho lập tức tràn đầy tự tin, lộ ra vẻ mặt ta đây: "Ai cũng thích cái đẹp mà, tôi rung động trước người đẹp thì có gì là sai? Hơn nữa Đảng Nguyệt Nguyệt rất thông minh, tôi tặng hoa và quà đắt tiền thì cô ta không nói gì, loại con gái đào mỏ còn giả vờ thanh tao." Anh ta nói tới đây thì bĩu môi khinh thường, muốn mắng vài câu nữa nhưng vẫn e ngại cảnh sát nên chỉ hừ lạnh: "Trong khoảng thời gian đó tôi chi tiền cho cô ta cũng không ít, Đảng Nguyệt Nguyệt đúng là có chút khôn vặt, biết nếu chấp nhận thì sau này sẽ không có nhiều cơ hội vòi vĩnh nữa. Chỉ là khôn khéo quá thì không tốt, cô ta cũng không phải tiên nữ, cứ như thế thì chán chết, tiền kia để tôi đến quán bar tìm người khác không phải tốt hơn sao?"

"Mà tôi cũng không có giả vờ thần bí, mọi người xung quanh đều biết tôi theo đuổi cô ta, về phần tại sao cô ta không cho bạn biết thì là vì… Cô gái này là hải vương, anh hiểu không?" Anh ta bắt đầu hùng hổ, tất nhiên anh ta không thể chấp nhận được chuyện mình tự nhiên bị biến thành cái lốp dự phòng đầy tiền.

Hai người Tô Ngôn không phát biểu ý kiến gì, chỉ hỏi thêm một vài vấn đề rồi đứng dậy: "Cảm ơn bạn học Diêm đã phối hợp, tạm thời chúng tôi không còn vấn đề gì cần hỏi nữa, nhưng nếu sau này có vấn đề gì thì sẽ phiền anh lại hợp tác."

"Hứ…" Diêm Hạo liếc một cái.

Diêm Phi lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo ngăn nhưng lời ngang ngược anh ta định thốt ra, sau đó chủ động đưa tay ra với Thái Thành Tể: “Phiền hai vị cảnh sát rồi, sau này có việc cần nhất định nó sẽ hết sức phối hợp.”

Thái Thành Tể bắt tay anh ta, khách khí nói vài câu, sau đó cũng đưa bàn tay to của mình sang phía Tô Ngôn, mặt không biểu cảm khẽ chạm vào tay cô. Mặc dù sắc mặt của cô cũng không mấy vui vẻ nhưng người đàn ông đối diện vẫn hết sức hài lòng, bên trong nụ cười nho nhã còn kèm theo một tia cao hứng, từ đi vào văn phòng anh ta chưa từng rời mắt khỏi cô.

Cuối cùng sau khi giáo viên hướng dẫn tiễn hai anh em nhà họ Diễm đi thì Thái Thành Tể cũng cùng Tô Ngôn ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tôi nói này em gái, không phải người làm anh không nói em, mắt nhìn của em cũng quá cao rồi, tôi thấy Diêm Phi cũng là một người không tệ, gia đình điều kiện tốt mà nhìn dáng vẻ cũng thành đạt.” Mặc dù lúc Tô Ngôn thực tập anh ta cũng có vài ý nghĩ, nhưng nhờ ngày đêm làm việc chung mà đã sớm thấy rõ hiện thực. Không biết người khác thế nào, dù sao anh ta cũng không muốn tìm một người bạn gái có thể đạp thẳng anh ta xuống đất.

“Hơn nữa, em mới vào nghề nên chưa hiểu rõ bên trong, nhân lúc còn xinh đẹp như hoa nhiều người để ý thì nhanh chóng kết hôn đi, đợi vài năm sau thâm quầng mắt em dày như gấu trúc thì em có muốn yêu đương cũng không còn ai chịu nữa.” Anh ta dùng chỉ vào quầng thâm màu xanh đen dưới khóe mắt mình: “Mẹ em rất sáng suốt đó, em nhìn Diêm Hạo mới lên năm 2 đã đeo đồng hồ 20 vạn rồi, nhà bọn họ chắc chắn là rất giàu.”

Tô Ngôn nghe xong thì hít mũi một cái, lạnh nhạt trả lời: “Cũng tạm thôi, nghe nói cơ sở mới xây của Học viện Ngoại ngữ có 5 tòa nhà do nhà họ Diêm quyên tiền.”

“…” Thái Thành Tể mở to mắt, vừa xuống cầu thang vừa cảm khái: “Ai da, chẳng trách giáo viên hướng dẫn kia coi thằng nhóc như tiểu tổ tông nhà mình, hóa ra là như vậy.” Anh ta sau khi biết chuyện này càng khẳng định chắc chắn Diêm Hạo kia vào được trường đại học này là nhờ cửa sau.

“Nhà họ Diêm đúng thật là có quyền có thế nha, đừng nói anh trai không nhắc nhở em, như ý lang quân không dễ gặp, về sau em đừng hối hận.”

“…” Tô Ngôn nghĩ ngợi một chút, vẫn là đáp lại một câu: “Hối hận cái gì, nhà tôi cũng đâu có kém họ.” Những lời nói của cô có chút ngoan cố.

Cảm giác đau khổ bất ngờ ập đến, Thái Thành Tể ôm chặt lồng ngực mình, trong đầu nghĩ tới lúc nãy họ vừa nói tới chuyện nhà họ Diêm quyên tiền xây 5 tòa nhà mà im lặng xoa trán. Anh ta vẫn biết nhà cô thuộc dạng có điều kiện, chỉ là không ngờ lại có điều kiện đến mức độ này.

Hai người lần lượt lên xe chuẩn bị sang phòng quan sát của trường để gặp Giang Ly, trên xe Thái Thành Tể bắt đầu phân tích tình huống vừa rồi: “Này em gái, em thấy những lời nhóc Diêm Hạo tin được bao nhiêu phần trăm?” Anh ta có chút nhìn không vừa mắt bộ dạng ‘ông đây số 1 thiên hạ’ kia, nhưng cũng không thể không thừa nhận những lời anh ta nói đều có lý.

“Tôi vẫn giữ thái độ khách quan.” Tô Ngôn cảm thấy những gì Diêm Hạo nói về chuyện tình cảm là thật, còn những chuyện khác thật sự hiện tại không thể kết luận được, vì vậy cô vừa đánh tay lái vừa nói: “Ví dụ như anh ta nói những gì liên quan đến chuyện theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt tôi thấy khoảng 80% là thật, tác phong hành xử của anh ta từ trước đến nay luôn cao ngạo nên không có khả năng lén lút giấu diếm mọi người được.”

“Nhưng anh nói xem tại sao anh ta có thể dễ dàng từ bỏ Đảng Nguyệt Nguyệt như vậy sao? Tôi thấy còn chưa hẳn đâu.” Cô cười một tiếng hơi mỉa mai, loại cậu ấm có não như bột nhão thì sao có thể khoan nhượng với một người chơi đùa với anh ta được? Đúng là chuyện cười.

Thái Thành Tể cũng hiểu ra có gì đó không đúng, khẽ gật đầu đồng ý.

Một lúc sau, xe cảnh sát dừng trước tòa nhà hành chính, sau khi hai người họ xuống xe liền đi thẳng đến phòng quan sát. Lúc đẩy cửa đi vào, họ thấy Giang Ly đang đứng trước rất nhiều màn hình lớn, tay phải cầm lon cà phê ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Cánh tay lộ ra đường cong cơ bắp rắn chắc làm người ta nhìn là biết người này chắc chắn không dễ chọc vào.

“Đội trưởng Giang, thế nào rồi?” Thái Thành Tể bước tới hỏi.

Hạng Dương nhìn thấy anh ta vẻ mặt như nhìn thấy người nhà: “Tôi đã bảo anh là lừa Phương Giai Mậu đến đây đi, anh xem dù có đôi mắt chim ưng của đội trưởng Giang thì giờ tôi cũng thấy toàn là đom đóm trong mắt!”

Giang Ly đi tới tùy tiện ném một lon cà phê vào người anh ta: “Đừng có lung tung, đội kỹ thuật cũng đang bận sấp mặt.”

“Haizz…” Hạng Dương thở dài một hơi, mở cà phê ra uống hơn nửa lon, sau đó mở vài đoạn video phát ra cho họ xem: “Tôi muốn đặc biệt tỏ cảm ơn đôi mắt không giống người của đội trưởng Giang, nhờ nó mà cuối cùng chúng ta cũng tìm ra một chút quỹ tích của Đảng Nguyệt Nguyệt.”

Góc độ video này có lẽ là camera giám sát ở dối diện ký túc xá nữ, Đảng Nguyệt Nguyệt vẫn mặc áo ngủ con thỏ màu hồng, tư thế đi hơi cong lưng cho thấy cô ấy đang trong trạng thái không thoải mái. Cô ấy đi từng bước rất chậm, cách ký túc xá không xa có một chiếc xe chuyển phát nhanh màu xanh lam đậu lại, anh chàng giao hàng đang liên tục gọi điện thoại, thỉnh thoảng còn có người tới lấy hàng.

Quả nhiên, Đảng Nguyệt Nguyệt đi tới chỗ anh giao hàng kia sau đó đứng cách đó khoảng 1 mét nói gì đó.

Anh giao hàng kia đội mũ lưỡi trai nên không thấy rõ diện mạo, nhưng nghe Đảng Nguyệt Nguyệt nói xong thì dập điện thoại trong tay sau đó đi bên trong xe lấy ra một gói hàng to bằng 2 bàn tay.

“Hóa ra hôm đó cô ấy rời khỏi ký túc xá là để lấy hàng giao đến.” Thái Thành Tể có chút dở khóc dở cười.

Ngay sau đó trong video, sau khi Đảng Nguyệt Nguyệt lấy xong đồ thì xoay đi về hướng ký túc xá, nhưng đi khoảng vài mét thì đột nhiên dừng bước. Mặc dù cô ấy đang đội chiếc mũ rộng thùng thình của áo ngủ nhưng vẫn có thể nhìn ra cô ấy đang quay đầu nhìn sang bên trái.

Cô ấy đứng đó vài giây rồi cũng xoay người đi tiếp.

Đoạn video đột ngột kết thúc, Hạng Dương click con chuột trong tay mấy

lần, miệng lẩm bẩm: “Góc độ của màn hình giám sát này vẫn tương đối rõ ràng, còn lại thì không ổn, tôi và đội trưởng Giang tìm rất lâu cũng không tìm được quỹ tích tiếp theo của cô ấy. Lúc nãy cô ấy đã đi về phía góc chết của camera giám sát, trong bán kính 10 mét thì không có camera nào khác.”

“Cuối cùng đội trưởng Giang đã ước tính quỹ tích có khả năng, sau đó truy xuất video giám sát từ 5 camera trong phạm vi đó, cuối cùng cũng phát hiện ra cái này.” Anh ta lại ấn mở một đoạn video, cho phát ra.

Địa điểm trong video mặc dù vẫn nằm trong khu vực ký túc xá trường nhưng cũng không rõ ràng lắm, chỗ đó là một rừng cây nhỏ, lá cây um tùm, từ góc máy cũng chỉ có thể thấy loáng thoáng hai bóng người.

Đảng Nguyệt Nguyệt vẫn cái áo ngủ màu hồng phấn kia, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa nên dáng người bị một bóng cây che ngang. Đến vậy mà Giang Ly cũng có thể nhìn thấy, đúng là đáng sợ.

“Hai người nhìn đi…” Hạng Dương tiến hành phóng đại hình ảnh lên, mặc dù hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra Đảng Nguyệt Nguyệt đang đứng đối diện một người, anh ta chỉ vào màn hình: “Chúng tôi nghi ngờ người này chính là người cuối cùng nhìn thấy Đảng Nguyệt Nguyệt, tiếc là cái góc độ mơ hồ này ngay cả một bên mặt của người kia cũng không quay được.”

Thái Thành Tể híp mắt nhìn chằm chằm và góc sáng của video, chần chờ nói: “Hai người này đang xảy ra xung đột đúng không? Tôi thấy hình như có va chạm thân thể.”

“Đúng vậy, thế nên mới nói phải tìm ra người này, đối phương chắc có lẽ là người quen của Đảng Nguyệt Nguyệt, nếu không cũng sẽ không thể gọi cô ấy ra được. Nhưng theo như trên video này thì quan hệ của hai người này cũng chẳng tốt lắm, chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng kích động rồi giết người được!” Hạng Dương thở dài.

Trong khi hai người nói liên miên thì Tô Ngôn vẫn không nói gì, cứ như vậy nhìn chằm chằm video đang phát lại trên màn hình. Đoạn video này không dài, chưa đến 1 phút, người kia làm động tác như muốn bóp cổ Đảng Nguyệt Nguyệt, sau đó hai người bước ra khỏi màn hình, Đảng Nguyệt

Nguyệt giống như là bị dùng sức lôi đi.

“Trùng hợp, hướng hai người đi ra lại là một góc chết.” Hạng Dương vỗ tay một cái, vẻ mặt không nói nên lời: “Trường học gì mà nhiều góc chết thế không biết. Lúc đầu hai người này đã đứng ở rìa của phạm vi giám sát được, lần này không có cách nào đoán được nữa rồi, phải kiểm tra lại toàn bộ video giám sát trong trường. Để kiểm tra hết số video đó thì… Để tôi tính thử xem…” Anh ta ra vẻ đếm ngón tay: “Ít nhất cũng phải 2, 3 ngày.”

“Vãi chưởng!” Thái Thành Tể kêu rên, ngã xuống cái ghế bên cạnh rồi sốt sắng nhìn Giang Ly: “Đội trưởng Giang, đây cũng không phải là cách, hay là anh báo cáo lên trên xin chi viện đi, dù sao đây cũng là đại án liên hoàn, trong một tháng đã 3 vụ rồi, ai biết được khi nào nạn nhân tiếp theo mất tích chứ. Tình huống thế này chắc chắn lãnh đạo sẽ chú ý.”

Giang Ly nhíu mày như đang cân nhắc đề nghị này.

Đúng lúc này, Tô Ngôn bỗng nhiên đi tới bên cạnh Hạng Dương, một tay lấy con chuột trong tay anh ta, một tay khác gõ bàn phím vài lần, trên màn hình liền hiện ra một hình chụp màn hình. Cô phóng to hình chụp đó lên to nhất có thể sau đó trỏ con chuột ở chỗ chân của người đối diện Đảng Nguyệt Nguyệt.

“Anh Thái, không thấy quen mắt sao?” Cô nhíu mày hỏi.

Thái Thành Tể cẩn thận nhìn, bộ dạng như chỉ muốn leo lên nằm sấp trên màn hình sau đó gãi đầu: “Em chỉ cho tôi xem cái cổ chân thì quen cái gì, từ lúc nào mà tôi có kỹ năng nhìn cổ chân nhận ra người vậy.”

“Tôi đang cho anh xem đôi giày người này mang.” Tô Ngôn có chút bất lực: “Mặc dù hình ảnh hơi mờ, nhưng đôi giày này phối màu rất độc đáo, kiểu dáng cũng không tệ. Đây là mẫu sản phẩm hợp tác giữa 2 thương hiệu cao cấp quốc tế, là bản giới hạn toàn cầu. Trên chợ đen bán ít nhất cũng 10 vạn.”

“Mẹ ơi!” Thái Thành Tể vỗ đầu: “Có phải đôi giày mà tên nhóc Diêm Hạo kia mang trên chân không? Tôi cứ tưởng chiếc đồng hồ 20 vạn anh ta mang

trên tay đã là đáng sợ rồi, ai ngờ anh ta còn giẫm 10 vạn dưới chân nữa!" Lúc lấy lời khai anh ta nhờ có Tô Ngôn nhắc nhở mà cũng có liếc qua vài cái, thoáng chốc đã nhớ ra.

"Anh ta thật sự lừa chúng ta à? Còn nói từ đầu tuần đã từ bỏ việc theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt, sau đó chưa từng gặp qua. Đây mà là không gặp sao? Tôi thấy anh ta đang định bóp chết cô ấy đấy!"

Tô Ngôn xoay người tiện thể kể lại tình hình lúc nãy hai người lấy lời khai của Diêm Hạo.

Giang Ly hiểu ý gật đầu, xoay người bước ra ngoài rồi lấy điện thoại ra bấm một số điện thoại, sau khi kết nối anh nói vài câu rồi lẳng lặng chờ 2 phút, cúp điện thoại quay lại nói: "Diêm Hạo không ở trong ký túc xá của trường, vừa tra ra được anh ta có một căn hộ ở gần làng đại học. Tôi đã thông báo cho Cục nhanh chóng cấp lệnh giữ người rồi, lát nữa đội kỹ thuật cũng sẽ đến địa chỉ đó."

"Đi thôi." Thái Thành Tể đi sau lưng Giang Ly ra ngoài, giọng nói thô kệch vang vọng trong hành lang: "Con mẹ nó, mới tí tuổi đầu đã học người khác lừa cảnh sát!"

Đúng là bọn phú nhị đại chưa trải sự đời.

Chương 26: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 6

Tòa nhà chung cư chỗ Diêm Hạo ở không nằm trong làng đại học, trong làng đại học đều là cư xá cấp thấp, phần lớn đều để sinh viên thuê, với đẳng cấp của nhà họ Diêm chắc chắn họ sẽ không chọn khu này cho anh ta sống. Cách Học viện Ngoại ngữ Thành phố Nam Thành khoảng 15 phút đi xe có một khu chung cư cao cấp ven sống tên là biệt thự Tử Vận, bên trong được quản lý theo kiểu có quản gia hỗ trợ. Hầu hết những người sống ở đó đều là giám đốc công ty hoặc người có điều kiện kinh tế mạnh.

Chỗ này mặc dù cách Học viện Ngoại ngữ khá xa nhưng đối với loại phú nhị đại như Diêm Hạo thì căn bản không thành vấn đề, lái xe thể thao cũng sẽ không mất nhiều thời gian, ở chỗ mình không chịu nổi mới là điều anh ta không thích.

Sau khi 4 người bọn Giang Ly và Tô Ngôn đến biệt thự Tử Vận thì vài phút sau Phương Giai Mậu cũng mang theo người của đội kỹ thuật tới. Họ đưa các giấy tờ liên quan cho quầy lễ tân rồi thuận lợi vào thang máy lên tầng 66.

6613.

Thái Thành Tể bước lên nhấn chuông cửa, trong chốc lát đã truyền đến âm thanh mở khóa điện tử từ bên trong, người mở của là một thiếu niên trạc tuổi Diêm Hạo, tóc uốn thời thượng, mặc trên người quần áo của một thương hiệu cao cấp, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền có mặt hình đầu lâu. Anh ta vừa cúi đầu chơi trò chơi trên điện thoại vừa mở cửa ra, miệng hét vào trong phòng: “Hạo Tử, cậu gọi thức ăn ngoài à?”

Tuy nhiên lúc anh ta quay đầu lại nhìn thấy cách ăn mặc của đám người ở trước cửa thì nhất thời trợn trừng mắt, vẻ mặt lộ ra biểu cảm hết sức phức tạp, vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi.

Bên trong phòng là tiếng trò chơi vang lên, ngay sau đó là tiếng của Diêm Hạo: “Thức ăn ngoài cái gì, ông mày không có gọi, ai ngoài cửa đấy?”

Chỉ tiếc anh ta ngồi trên ghế sa lon nửa ngày cũng không thấy lời đáp lại, lúc này bên cạnh Diêm Hạo còn một thiếu niên tóc nhuộm xanh lá, anh ta thấy thế bèn đứng lên vòng qua bình phong đi tới cửa: “Lục Tử, cậu làm cái gì vậy, sắp bị đánh chết rồi mà không động đậy gì… Động…” Một giây sau anh ta cũng sững sờ đứng đó, im bặt.

“Fuck!” Diêm Hạo hung hăng ném điện thoại lên sô pha, chửi ầm lên: “Hai người các người làm cái rắm gì…” Không ngờ lúc anh ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ở ngoài cửa có một đống người đang lần lượt lấy túi ni lông ra bọc giày mình lại, điệu bộ đang muốn xông vào.

Giang Ly mặt lạnh tanh liếc anh ta một cái, thành thạo mang găng tay vào rồi lấy lệnh khám xét từ trong tay Phương Giai Mậu đi tới đưa cho Diêm Hạo: “Hiện tại cảnh sát nghi ngờ anh có liên quan đến vụ án mất tích của Đảng Nguyệt Nguyệt, mong anh phối hợp với cảnh sát để điều tra lấy bằng chứng, cảm ơn.”

Diêm Hạo kinh ngạc nhìn tờ giấy bị nhét vào ngực mình, hai người còn lại cũng xông tới, trong đó người tên Lục Tử bất an liếm môi nhỏ giọng hỏi: “Hạo Tử, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” Diêm Hạo cáu kỉnh ném tờ lệnh khám xét vào tay đối phương sau đó híp mắt nhìn một vòng những cảnh sát đang đi vào trong nhà, khi nhìn đến Tô Ngôn đang đứng cạnh cửa thì mắt lóe sáng, vội xông tới: “Chị dâu!”

“…” Không khí đột nhiên im bặt.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của cả phòng, mặt Tô Ngôn không đổi sắc, cầm đôi bao tay vừa nhận từ Phương Giai Mậu ‘Ba’ một tiếng mang trên tay.

Thái Thành Tể ở một bên hiểu một chút tình hình nên nhíu mày nói: “Tiểu

tử, anh chớ nói lung tung.”

“Tôi nói gì mà lung tung?” Diêm Hạo cứng cổ không phục, sau đó nhìn về phía Tô Ngôn: “Tôi cũng vừa biết chị là người xem mặt với anh tôi, nhà họ Tô đúng không? Với mối quan hệ giữa hai gia đình chúng ta thì chị sớm muộn cũng là chị dâu tôi thôi. Giờ anh tôi không có ở đây, hay là chị chiếu cố tôi chút đi? Lại nói các người chuyện nên hỏi cũng đã hỏi hết rồi, bây giờ tới nhà tôi làm gì?”

Giang Ly vẫy tay ra hiệu đội kỹ thuật đi trước để thu thập chứng cứ.

Thấy những người mặc cảnh phục kia bắt đầu từ thùng dụng cụ lấy ra đủ loại công cụ kì lạ, Lục Tử và người Lục Mao lá muốn dậm chân tại chỗ, hai người bọn họ trao đổi ánh mắt một chút sau đó đi ra cửa, miệng cười ha hả: “Này Hạo Tử, nếu cậu có việc thì chúng tôi cũng đi trước đây…”

Tô Ngôn nháy mắt với Thái Thành Tể, đối phương liền hiểu ý lập tức đóng cửa lại.

Phanh!

Lục Tử và Lục Mao* đều đen mặt.

(*) Lục trong Lục Tử là số 6, lục trong Lục Mao là màu xanh lá nha.

Tô Ngôn tiến lên một bước, chậm rãi đi về phía phòng khách, lúc đi ngang qua Diêm Hạo cô dừng bước, đưa một ngón tay ra: “Thứ nhất, xin anh chú ý cách xưng hô của mình, tôi và anh trai anh hiện tại không có quan hệ gì, sau này cũng sẽ không có quan hệ.” Sau đó đưa ra thêm một ngón tay: “Thứ hai, lúc chúng tôi tiến hành lấy lời khai anh đã nói dối, trước khi Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích anh đã gặp qua cô ấy, tại sao phải giấu diếm chuyện này? Có tật giật mình sao?”

“Giật mình cái gì? Tôi không có gặp cô ta!” Diêm Hạo biến sắc nhưng vẫn mạnh miệng.

Tô Ngôn cúi đầu nhìn thoáng qua đôi dép lê dưới chân anh ta, sau đó xoay

người đi tới tủ giày trước cửa. Tủ giày nhìn rất hoành tráng, ngăn tủ xếp chồng lên nhau từ trần nhà xuống mặt đất. Sau khi mở tủ cô lần lượt nhìn qua, cuối cùng đưa tay lấy một đôi giày rồi xách tới trước mặt Diêm Hạo: "Lần cuối cùng chúng tôi thấy Đảng Nguyệt Nguyệt từ hệ thống giám sát là ở rừng cây giữa ký túc xá khu 4 và 5. Anh thử đoán xem, trên bùn đất trong đế đôi giày này của anh và mẫu đất cảnh sát chúng tôi lấy từ chỗ đó có trùng khớp nhau không?"

"Tôi từng đi qua không được à? Chỗ đó cấm người đi qua sao?"

Bỗng nhiên từ trong phòng vệ sinh truyền đến giọng của Phương Giai Mậu: "Đội trưởng Giang, chỗ này có phát hiện!"

Tô Ngôn nhìn Diêm Hạo khẽ cười một tiếng, nghiêng đầu: "Được chứ, sao lại không được. Bây giờ anh nghĩ lại một chút đi, trong phòng vệ sinh còn gì chưa xử lý sạch sẽ không?" Nói xong lại thoáng cười liếc mắt nhìn hai người bị Thái Thành Tể chặn ở cửa ra vào kia, mắt trần cũng có thể thấy 4 cái chân kia đều đang run cầm cập.

Trong phòng vệ sinh lúc này đã tắt đèn, bên trong lộ ra ánh sáng màu xanh tím từ thiết bị của đội kỹ thuật, sau một lúc lâu mới bật đèn sáng lại. Giọng Phương Giai Mậu truyền đến: "Trên giường có vết tinh dịch, chỗ màu đỏ sậm kia chúng tôi cũng vừa mới xác nhận được, là máu người."

"Ngay trên đầu giường phòng ngủ chúng tôi cũng phát hiện ra vài giọt máu, cũng là máu người."

"Ừm." Giang Ly và anh ta đi ra từ trong phòng vệ sinh: "Thu thập mẫu DNA của Diêm Hạo, tiến hành lấy về so sánh." Nói tới đây anh dừng một chút, một đôi mắt đen láy nhìn về phía 2 thiếu niên đang đứng sát gốc tường, lạnh lùng nói: "Hai người có thể lựa chọn chủ động cung cấp DNA, hoặc cũng có thể đợi đến khi xét nghiệm ra DNA trên giường, sau đó lại tiến hành phối hợp với cảnh sát chúng tôi làm việc."

Hiện tại đúng là chỉ có Diêm Hạo là người hiềm nghi chủ yếu, nhưng ở đây đều là cảnh sát kì cựu, dễ dàng nhìn ra 2 tiểu tử này có chỗ kì lạ.

“Các người phải biết, chủ động tự thú thẳng thắn và bị bắt thụ động ra tòa tuyên án cũng không giống nhau đâu.”

Bị Giang Ly nhìn chằm chằm như vậy Lục Tử và Lục Mao lập tức không chịu nổi, Lục Tử mở miệng trước nhắm vào Diêm Hạo: “Là nó, đều là nó bảo chúng tôi làm, chúng tôi cũng không phải tự nguyện!”

“Câm miệng cho ông mày!” Diêm Hạo quát to, lúc này anh ta mới lộ ra vẻ hung bạo, thậm chí có muốn nhào tới đánh người, cũng may Hạng Dương tay mắt lanh lẹ ngăn lại.

Lục Tử rụt cổ lại, đưa tay huých Lục Mao bên cạnh: “Cậu nói gì đi chứ? Chúng ta chỉ muốn tìm kích thích thôi, ai muốn vì vậy mà ngồi tù chứ? Mặc kệ cậu nghĩ thế nào, chuyện này tôi không biết gì hết, mà lúc nãy không nghe cảnh sát nói gì sao? Cô gái kia bị mất tích rồi đó! Sao, cậu còn muốn bị liên lụy tới án mạng sao?”

Lục Mao cũng đang hoang mang lo sợ, nghe nói như thế bỗng lắc đầu: “Là Hạo Tử, là Hạo Tử nói muốn trả thù cô gái kia, tôi… Tôi… Tôi cũng là bị ép!”

“Tao xxx nhà mày!” Diêm Hạo dùng sức vùng vẫy suýt nữa khiến Hạng Dương té xuống đất, Tô Ngôn thấy thế thì bước nhanh về phía trước ép cánh tay anh ta chắp sau lưng, đối phương gào thét phẫn nộ xen lẫn đau đớn, cả người trong tư thế kỳ lạ thở hổn hển.

“Mang tất cả về Cục.” Giang Ly nói.

…

Phòng thẩm vấn của Cục thành phố bây giờ rất nổi tiếng, Diêm Hạo kia thì không chịu nói gì nhưng Lục Tử và Lục Mao lại rất dứt khoát, bối cảnh gia đình của chúng cũng chỉ bình thường, lần đầu gặp loại tình huống này thì rất hoảng loạn.

Hai người họ cũng là sinh viên Học viện Ngoại ngữ, học khoa Phần mềm, vì Diêm Hạo có tiếng là chịu chi nên xung quanh có không ít bạn bè liếm

chân như Lục Tử và Lục Mao, nói trắng ra chỉ là lợi dụng anh ta.

Lúc Tô Ngôn và Thái Thành Tể đi ra từ phòng thẩm vấn, hai đồng nghiệp thẩm vấn Lục Tử bên cạnh cũng vừa xong, bốn người đứng lại đối chiếu một chút, có thể thấy lời khai của hai người không khác nhau lắm, hẳn là nói thật.

Giang Ly và Hạng Dương vẫn đang ngồi với Diêm Hạo để lấy lời khai sơ thẩm, Thái Thành Tể đi qua gõ cửa một cái, lát sau Giang Ly bước ra, họ liền báo cáo tình huống cho anh.

Căn cứ theo lời khai của hai người kia, đúng là Diêm Hạo đã dừng việc theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt từ tuần trước, nhưng 2 ngày trước Diêm Hạo có cùng một đám bạn đi bar uống rượu. Vì lúc trước anh ta khua chiêng múa trống chuyện mình theo đuổi Đảng Nguyệt Nguyệt nên có vài người chế nhạo anh ta đã vẩy tiền vô ích, đến cả tay người ta còn chưa đụng được, không phải bị đùa bỡn thì là gì? Diêm Hạo càng nghĩ càng tức, cuối cùng lên mạng giả vờ với Đảng Nguyệt Nguyệt rằng anh ta vẫn muốn theo đuổi cô, sau đó lừa cô ấy đi mua túi ở trung tâm mua sắm. Anh ta cưỡng chế mang cô ấy về biệt thự Tử Vận, sau đó tiến hành cưỡng bức Đảng Nguyệt Nguyệt cùng với hai người Lục Tử, Lục Mao.

“Hôm Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích không thoải mái, chắc là có liên quan đến chuyện này.” Tô Ngôn phân tích, trong video tư thế đi của Đảng Nguyệt Nguyệt rất kỳ lạ, mà cái giường mang về trong căn hộ của Diêm Hạo cũng có một lượng máu lớn bất thường, không biết chừng là cô ấy bị thương.

“Không trốn được đâu, đợi so sánh xong DNA trên giường, có chứng cứ trước mặt tôi xem thằng ranh kia còn nói được gì!” Thái Thành Tể ‘phi’ một tiếng, anh ta thấy bọn nhỏ bây giờ thật sự quá đáng sợ, cá tính quá cực đoan.

Lúc anh ta cùng hai đồng nghiệp vui vẻ chế nhạo thì Giang Ly và Tô Ngôn lại cùng trầm mặc, hiển nhiên là không thấy lạc quan lắm với kết quả này.

Vẫn có điều gì đó không đúng, Tô Ngôn nhìn sang phòng sơ thẩm, dựa theo

lời khai của Lục Tử thì thời gian họ cưỡng bức Đảng Nguyệt Nguyệt là trước khi cô ấy mất tích 1 ngày, đã qua vài ngày vậy mà Diêm Hạo vẫn giữ lại ga giường và các vật chứng phạm tội khác trong nhà. Nếu anh ta thật sự có liên quan đến chuyện Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích, có thể liên tiếp thực hiện 3 vụ án mất tích mà không bị cảnh sát để ý đến thì chứng tỏ IQ không thấp như vậy, có vẻ không thuyết phục lắm.

Đúng lúc này điện thoại Giang Ly của vang lên, đầu dây bên kia nói mấy câu sau đó anh lập tức cúp máy.

“Có chuyện gì vậy đội trưởng Giang?” Tô Ngôn thuận miệng hỏi: “Tôi thấy Diêm Hạo vẫn còn khá non nên chúng ta có thể lợi dụng những gì hai người kia khai ra để buộc anh ta mở miệng. Mấy nhóc nhà giàu này không hiểu pháp luật, làm việc vô pháp vô thiên, nhưng họ từ nhỏ đã biết tìm luật sư.”

Hôm nay họ đi vội vàng không kịp chuẩn bị, may mà bằng chứng phạm tội vẫn còn trong căn hộ, nếu không tình thế sẽ không được lạc quan như bây giờ.

“Muộn rồi, Diêm Phi đã đến đây.” Giang Ly nhíu mày: “Cùng với luật sư.”

Quả nhiên, không lâu sau Diêm Phi từ thang máy bước tới, đằng sau còn có một người đàn ông trung niên đang xách một cái túi satchel. Diêm Phi đi thẳng tới trước mặt Giang Ly, cười như không cười hỏi: “Không biết là em trai tôi đã phạm tội gì mà bị cảnh sát các người mang về đây?”

“Chúng tôi nghi ngờ anh ta có liên quan đến một vụ án cưỡng gian, mà bây giờ nạn nhân vẫn đang mất tích.” Giang Ly đáp.

Diêm Phi khẽ liếc sang luật sư, vị luật sư kia tiến lên một bước, đẩy gọng kính nói: “Đề nghị cảnh sát cho tôi gặp thân chủ của tôi.”

Sau khi luật sư đi vào phòng thẩm vấn, nụ cười Diêm Phi trên mặt lại đậm hơn một chút: “Tôi cảm thấy cảnh sát cáo buộc em trai tôi là không hợp lý, các người nói em trai tôi có liên quan đến việc cưỡng gian người khác, vậy bằng chứng đâu?”

“Trong căn hộ của Diêm Hạo chúng tôi phát hiện trên ga giường có DNA và vết máu, chỉ cần chờ có kết quả so sánh với DNA của anh ta…” Thái Thành Tể gấp gáp nói.

“Vậy thì sao? Pháp luật quy định 4p là phạm pháp à? Hay cảnh sát nhận được báo án từ Đảng Nguyệt Nguyệt?” Diêm Phi hoàn toàn tự tin, có lẽ trên đường tới đây luật sư đã phân tích tình huống trước mắt cho anh ta.

“Chúng tôi có nhân chứng xác nhận…”

“Bọn nó đều là sinh viên, bị các người hăm dọa cũng có thể nói dối mà, đúng không?” Diêm Phi khẽ cười: “Tôi sẽ không để em trai mình tùy tiện bị gán cái tội danh này, nếu cần tôi cũng có thể mời luật sư cho hai người kia.”

“Đm!” Thái Thành Tể nhất thời mất bình tĩnh, thấy trong lồng ngực như có lửa đốt đến muốn chửi thề, sau đó bị Giang Ly trừng mắt mà thu những lời muốn nói vào.

Tất nhiên Diêm Phi bây giờ rất hài lòng với tình hình này, anh ta chầm chậm đưa mắt nhìn về phía Tô Ngôn đang đứng cách Giang Ly không xa, anh bước tới hai bước nét mặt cũng thay đổi, thoáng chút chua xót: “Tôi tin Tiểu Hạo không phải loại người không có chừng mực, nhất định có hiểu lầm gì đó.” “Hiểu lầm chính là trong nhà họ Diêm nhà không được phép xuất hiện loại bê bối này, dù sao trong giới kinh doanh thì mặt mũi mới là quan trọng nhất.” Tô Ngôn nhếch miệng nói, ngữ khí không chút châm chọc như đang bình tĩnh thuật lại sự thật, nhưng lời nói ra lại không lưu tình chút nào.

Chương 27: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 7

Diêm Phi nghe cô nói không tức giận ngược lại biểu cảm càng phức tạp hơn: “Tô Ngôn, cô cũng trưởng thành trong hoàn cảnh giống tôi, đúng thật là đối đối với nhà tôi thì mặt mũi là quan trọng nhất. Nhưng, tôi tin Tiểu Hạo tự có chừng mực, dù sao nữ sinh bây giờ phức tạp và khó hiểu hơn cô nghĩ nhiều.”

“Vậy sao?” Tô Ngôn vẫn lạnh lùng, đáy mắt có thêm chút mỉa mai.

“Đương nhiên.” Diêm Phi khôi phục lại khuôn mặt tươi cười thường ngày: “Cô có thể lớn lên tài giỏi như thế này là nhờ nhà họ Tô dạy dỗ tốt, cô có thể xem tiền như rác là vì trước nay muốn cái gì thì có cái đó, chưa bao giờ trải qua cảm giác khổ sở vì một đồng tiền.” Nói tới đây ánh mắt sau đôi kính của anh ta có phần ẩn ý: ” Cô không thể tưởng tượng được con gái ngày nay vì vật ngoài thân, vì lòng ham hư vinh của mình mà có thể hi sinh bản thân đến mức nào đâu.”

Giọng anh ta không nhỏ nên tất nhiên những người xung quanh cũng nghe thấy rất rõ ràng, trong lời nói rõ ràng đang ám chỉ Đảng Nguyệt Nguyệt vì mê tiền của Diêm Hạo mà bán thân, để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm.

Tô Ngôn cuối cùng cũng xoay đầu nhìn gương mặt Diêm Phi, anh ta cũng bình tĩnh đối mặt với cô, thậm chí trong ánh mắt còn có một chút ôn nhu. Quả nhiên một người có thể thuận lợi trên thương trường thì làm sao là một kẻ gà mờ được, rõ ràng trong những lần gặp trước anh ta đã che giấu rất tốt bản chất thật của mình, tính cách nhẹ nhàng lại còn nhiều tiền, quả thật khiến nhiều phụ nữ không thể kiềm chế. Đúng là dệt ra một giấc mộng đẹp cho tiểu thư nhà họ Tô như cô, tấm lưới vừa mềm mại lại vừa thu hút, một khi dính vào thì đừng nghĩ đến chuyện thoát ra.

Đúng lúc này vị luật sư lúc nãy vào phòng thẩm vấn cũng bước ra, trên mặt treo nụ cười giả tạo nói với Giang Ly: “Là thế này, nếu cảnh sát không có chứng cứ xác thực để tiến hành định tội cho thân chủ tôi thì tôi thấy quyền tự do cá nhân của thân chủ tôi nên được bảo vệ. Nếu cảnh sát vẫn khăng khăng muốn tạm giam thân chủ tôi trong 48 tiếng thì bên chúng tôi cũng ghi nhận lại để sau này truy cứu trách nhiệm.”

Một lời đe dọa không chút che đậy nhưng đúng là ở Thành phố Nam Thành này, nhà họ Diêm rất có quyền lực.

“Căn cứ theo lời khai của thân chủ tôi thì mọi chuyện đều do Đảng Nguyệt Nguyệt tự nguyện, cùng với đó thân chủ tôi đã thanh toán cho cô ta 10 vạn tệ… Ừm… Chúng ta có thể gọi đó là bồi thường.” Luật sư cười khinh bỉ: “Về chuyện này tôi có thể cung cấp lịch sử chuyển khoản để làm căn cứ chứng minh đây là một giao dịch bình đẳng. Hôm trước khi Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích thân chủ tôi đúng là có gặp qua cô ta, nhưng đó chỉ là vì lo lắng cho Đảng Nguyệt Nguyệt mà thôi, sau khi cô ta nói mình vẫn ổn thì thân chủ tôi đã đi ngay. Trước đó thân chủ tôi giấu diếm chuyện này là không đúng, nhưng cũng mong các vị cảnh sát cân nhắc lại, một sinh viên bình thường tất nhiên sẽ không muốn dính dáng tới những vấn đề như thế này..”

Rõ ràng ông ta đang lái về hướng nhẹ nhàng hơn, chuyển từ cưỡng bức sang mại dâm, nếu vậy thì cả 2 đều không có lợi, một khi tìm được Đảng Nguyệt Nguyệt thì cũng không làm gì được. Huống hồ bây giờ cảnh sát vẫn chưa tìm không thấy người, không có khẩu cung của người bị hại thì họ cũng không tiếp tục xử lý được.

“Không biết xấu hổ.” Thái Thành Tể không nhịn được thầm mắng.

Giang Ly không có gì là tức giận, nhưng sau khi luật sư nói xong thì gương mặt bình thường vẫn lạnh lùng lại nở ra một nụ cười: “Tôi hiểu những gì luật sư nói, nhưng dù sao Diêm Hạo cũng là nhân chứng cuối cùng tiếp xúc với Đảng Nguyệt Nguyệt trước khi mất tích, vậy nên tôi nghĩ một sinh viên tốt sẽ không từ chối ở lại và hợp tác với cảnh sát để cung cấp thêm manh mối, đúng không?”

Anh vừa nói ra những lời này thì những đồng nghiệp đứng sau đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đội trưởng Giang chịu, dù cực khổ cỡ nào bọn họ cũng có thể ở đây suốt 48 tiếng.

Luật sư nhìn Diêm Phi, vẻ mặt Diêm Phi lạnh xuống, có lẽ bởi vì thân phận của anh ta không cho phép nói ra những lời nói hay hành động gì không thích hợp trong tình huống này nên cuối cùng anh ta chỉ nhìn Giang Ly một cái thật sâu, sau đó bật cười: "Được thôi, tôi nghĩ em trai tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp với cảnh sát làm việc, nhưng chờ đến khi hết thời gian, tôi sẽ lập tức đón nó ra khỏi Cục cảnh sát." Câu sau rõ ràng là nói với luật sư Tô bên cạnh.

Luật sư vội vàng đáp lại.

Diêm Phi trước khi vào thang máy còn quay lại nhìn bọn họ, vẻ mặt có chút khinh thường. Tất nhiên anh ta cũng không cần lấy lòng những cảnh sát nhỏ nhoi này, nhà họ Diêm có thể tồn tại nhiều năm ở Thành phố Nam Thành này tất nhiên cũng có nguyên do.

"Xong rồi xong rồi xong rồi." Thái Thành Tể vỗ trán: "Các người nhìn đi, lát nữa thế nào đội trưởng Giang cũng sẽ bị gọi lên nói chuyện."

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, điện thoại trong túi Giang Ly vang lên, anh lấy ra nhìn thoáng qua nhưng không trả lời. Sau đó anh xoay người phân công cho mấy người bọn họ: "Lát nữa tôi lên tầng trên một chuyện, mấy người ở đây trông coi cho tốt, 3 người trong phòng tuy không có khả năng liên quan tới vụ án mất tích hàng loạt nhưng lại là nghi phạm chính của một vụ án cưỡng bức, tranh thủ trong thời gian quy định thì cạy miệng họ, có thể sẽ có manh mối."

"Rõ, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Thái Thành Tể thẳng lưng chào anh, dùng một ánh mắt vô cùng kính sợ lẫn với chút thương hại tiễn bóng dáng vững vàng Giang Ly đi.

Mọi người trong lòng đều rõ, quan hệ giữa chính phủ với tư bản tất nhiên không đơn giản, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là tội phạm tư bản không cần phải chịu trách nhiệm, nhưng với điều kiện là phải có bằng

chứng thật chắc chắn. Nếu không sẽ giống bọn họ bây giờ, gặp vô vàn rắc rối.

“Đi, tất cả về làm việc đi!” Sau khi Giang Ly đi Thái Thành Tể cũng xua tay đuổi người vào phòng: “Chúng ta không thể để đội trưởng Giang gánh chịu sấm sét* phải không? Phải nghĩ cách để bọn chúng không trốn được ra khỏi Cục thành phố được, nếu không sau này mặt mũi đội chuyên án để ở đâu chứ?”

(*) 白扛雷:Ý chỉ nhận lỗi và gánh chịu hậu quả thay cho người khác, tương tự như câu “Quýt làm cam chịu” của trong tiếng Việt.

“Đi thôi… Đi thôi…” Từng người một lần lượt trở vào phòng thẩm vấn.

Thái Thành Tể mở cửa mới phát hiện Tô Ngôn không đi theo, anh ta nghiêng đầu sang chỗ người đang đứng cạnh cửa sổ suy nghĩ gì đó, mở miệng gọi: “Này em gái, nghĩ gì thế? Đừng nói là đang nghĩ tới Diêm Phi vừa nãy nhé? Nói tới chuyện này tôi giờ cũng thấy đồng ý với quyết định của em, tên kia là gì chứ, rác rưởi.” Nếu không phải giữ gìn vệ sinh khu làm việc và thể diện của cảnh phục thì anh ta đã nhổ nước bọt để bày tỏ tâm trạng của mình rồi.

Tô Ngôn lấy lại tinh thần: “Anh Thái, tôi đột nhiên nhớ ra chút chuyện cần xác định lại một chút, anh tự mình trông coi ở đây nhé, lát nữa tôi sẽ trở lại.” Nói xong cô bước nhanh chạy về phía thang máy, thấy thang máy còn lâu mới tới thì ngay lập tức chạy vào cầu thang bộ.

“… Chuyện gì thế này…” Thái Thành Tể không hiểu, lẩm bẩm quay người vào phòng thẩm vấn.

…

Văn phòng đội Chuyên án.

Tô Ngôn đứng nghiêng đầu nhìn chiếc bảng trắng dán đầy ảnh chụp bằng chứng và những manh mối có liên quan tới vụ án 3 nữ sinh mất tích phía trước, bên cạnh những tấm ảnh còn dùng bút làm đánh dấu chi chít không

một chỗ trống.

Trên chiếc bàn hội nghị bên cạnh còn bày rất nhiều tài liệu về những vụ án tương tự, lúc gió từ điều hòa thổi qua còn phát ra tiếng xoành xoạch nhẹ do góc giấy bị thổi bật lên.

Tô Ngôn lần lượt tìm kiếm từng manh mối, cô cũng có suy nghĩ giống Giang Ly, tính cách lố bịch của Diêm Hạo quá non nớt so với một tên tội phạm đã lên kế hoạch bắt cóc nữ sinh hàng loạt, gần như không có khả năng liên quan tới, huống chi ngoại trừ nhóm tuổi thì anh ta cũng không phù hợp với bất cứ điều kiện nào khác với chân dung tội phạm đã được phác họa.

Vụ mất tích đầu tiên xảy ra hơn 20 ngày trước, người mất tích tên là Trương Điền Điền, đang học năm 2 ở trường Đại học Sư pham Nam Thành, chuyên ngành Toán học, cũng do bạn cùng phòng báo án nhưng cảnh sát không thu được nhiều manh mối có ích.

Vụ thứ hai xảy ra cách vụ đầu tiên chưa đầy 2 tuần, nạn nhân là Mãn Chân, là sinh viên năm 3 trường Cao đẳng Khoa học và Đời sống thuộc Đại học Khoa học Tự nhiên, người báo án là bạn cùng lớp, cảnh sát cũng không tìm được manh mối hữu dụng.

Thủ đoạn của hung thủ trong 2 vụ án mất tích này rồi gọn gàng, thậm chí còn không tra ra được thời gian và địa điểm nạn nhân mất tích.

Còn về Đảng Nguyệt Nguyệt… Tô Ngôn chớp mắt nhìn về phía tấm ảnh của Đảng Nguyệt Nguyệt, vụ án thứ ba chỉ cách khoảng 1 tuần, mà Đảng Nguyệt Nguyệt vì không khỏe nên mới ở lại phòng nghỉ ngơi nên cảnh sát có thể thu thập được video giám sát của cô ấy trước khi mất tích, đồng thời cũng đủ thời gian để giám sát trong trường để tìm ra quỹ tích của cô ấy.

Có lẽ đây có thể là một sai lầm nhỏ của hung thủ.

Chuyện ngoài ý muốn gì đã xảy ra vô tình chạm phải cấm địa trong tâm trí của hung thủ để hắn trong nháy mắt mất đi lý trí, quyết định gây án trong lúc thời chưa chín muồi?

Ánh mắt Tô Ngôn dừng tại 3 tấm ảnh chụp của các nạn nhân. Bất kể xét theo ngoại hình, cách ăn mặc, kiểu tóc hay hoàn cảnh gia đình thì cả 3 đều không hề có điểm chung nào trừ độ tuổi ra, vậy hung thủ lấy cái gì làm tiêu chuẩn để lựa chọn mục tiêu cho mình đây?

Làng đại học…

Cô lấy bút vẽ một vòng tròn quanh ba chữ này, chỗ này thể hiện "vùng an toàn" của hung thủ, nhất định hắn đối với khu vực này có tình cảm đặc biệt nên mới chọn ở chỗ này để liên tiếp gây án.

Điểm chung… Điểm chung…

Trong tay siết chặt bút lông, cô đi qua đi lại trước cái bảng trắng mặt, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

"Người theo đuổi thần bí" mà Đảng Nguyệt Nguyệt nói……!

Cô bỗng dừng bước ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng. Lúc này cô mới phát hiện Giang Ly đã về văn phòng tự bao giờ, lúc này anh đang cầm một ly cà phê hòa tan nửa nhìn cô chằm chằm. Thấy nét mặt kia của cô, anh liền mở miệng nói: "Có phát hiện à?"

"Điểm chung của 3 người bị hại!" Tô Ngôn đi tới trước mặt anh: "Đội trưởng Giang, nếu tính cách Đảng Nguyệt Nguyệt thật sự như Diêm Hạo nói, thích mập mờ với nhiều loại đàn ông, vậy nếu 2 nạn nhân còn lại cũng vậy thì sao?"

"Ừm." Giang Ly gật đầu đồng ý: "Điểm ấy trước đó tôi cũng đã nghĩ đến nên đã liên hệ với đội cảnh sát khu Giang Thành phụ trách 2 vụ án trước đó, anh ta vừa mới trả lời, thông qua lời khai của người xung quanh các nạn nhân thì đúng là họ đều có quan hệ nam nữ khá hỗn loạn." Chí ít là không phải loại quan hệ truyền thống một – một.

"Bằng cách này chúng ta cơ bản có thể xác định rằng hung thủ đã vì điều gì đó mà để mắt đến họ, đây chính là tiêu chuẩn để hắn lựa chọn con mồi cho

mình.” Tô Ngôn thở phào một hơi sau đó xoay người quay lại trước bảng trắng, rảnh tay bấm đầu bút trong vô thức, như đang tiếp tục suy nghĩ.

“Người theo đuổi thần bí.” Giang Ly đi tới phía sau cô, thấp giọng đọc mấy chữ cô vừa viết.

“Đúng.” Tô Ngôn quay đầu lại: “Đội trưởng Giang, tôi cảm thấy đây cũng chưa hẳn là một bước đột phá, chúng ta có lẽ nên điều tra thêm về ghi chép vụ án của 3 người bọn họ, đồng thời hỏi những người thân cận với họ kỹ hơn. Ví dụ như lúc trước Đảng Nguyệt Nguyệt đã từng nói mình rất mệt mỏi với “người theo đuổi thần bí” này với đồng hương Uông Dương, không chừng những người khác cũng giống như vậy…”

“Điều đó cho thấy “người theo đuổi thần bí” này có khả năng là hung thủ.” Giang Ly tiếp lời.

Hai người nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy những cảm giác quen thuộc.

…

Thái Thành Tể, Hạng Dương và vài người khác cả ngày trong phòng thẩm vấn Diêm Hạo, thoáng chốc sắc trời đã tối đen, Diêm Hạo đã được luật sư chỉ điểm nên hoàn toàn không nói gì lung tung, mà 2 người kia thì cũng đã nói hết những gì đã biết, có lẽ cũng chẳng tra hỏi thêm được gì. Vì vậy sau khi thay ca bọn họ đến nhà ăn ăn cơm, sau đó thong thả trở về văn phòng.

Trong văn phòng tối đen như mực, đèn cũng chưa mở, không có một ai.

Hạng Dương bước vào, tay sờ soạng bức tường cạnh cửa ra vào để tìm công tác mở đèn, quay đầu lại hỏi những người đi đằng sau: “Đội trưởng Giang còn chưa quay lại sao?”

“Không thấy.” Thái Thành Tể nghiêng người chen vào văn phòng: “Anh ta không ở đây, Tô Ngôn cũng không thấy bóng dáng, không biết là làm gì nữa… Đm?” Anh ta ngẩng đầu thấy rõ cái bảng trắng và bàn dài chất đầy tài liệu, thốt ra hai chữ thô lỗ.

“Chậc!” Hạng Dương đến bên cạnh bàn, tùy ý mở tài liệu ra xem: “Không phải là hai người bọn họ nhân lúc chúng ta không có ở đây mà động não chứ?”

“Hả?…”

Ngay lúc họ định đến tấm bảng trắng xem xét thì Tô Ngôn và Giang Ly từ bên ngoài đi.

Thái Thành Tể lao tới: “Ha, tôi bắt quả tang các người làm chuyện bí mật nhé! Còn không mau thẳng thắn sẽ khoan hồng, mau nói hai người điều tra về ‘Người theo đuổi thần bí’ thế nào rồi?” Nói xong còn xoa tay có chút mong đợi.

Những người còn lại tất nhiên cũng rất tò mò, mặc dù bọn họ nhất thời không nghĩ ra nhưng tốt xấu gì cũng công tác nhiều năm như vậy rồi, lúc đọc nội dung trên bảng cũng có thể đoán được 7, 8 phần.

Giang Ly nháy mắt với Tô Ngôn bên cạnh.

Tô Ngôn hiểu ý, đi tới trước bảng trắng rồi nói: “Tôi và đội trưởng Giang vừa mới đến đồn cảnh sát ở làng đại học điều tra, phát hiện nạn nhân đầu tiên Trương Điền Điền hơn 2 tháng trước đã từng báo cảnh sát, lý do là có người theo dõi cô ấy. Nhưng cô ấy chỉ nói là nhận được hoa hồng từ 3 địa chỉ khác nhau, còn lại không có chứng cứ khác, những cảnh sát được cử đi giám sát cô ấy cũng không phát hiện xung quanh Trương Điền Điền có nhân vật khả nghi nào xuất hiện, vì vậy không giải quyết được gì.”

“Nạn nhân thứ hai Mãn Chân mặc dù không có ghi chép đã từng báo cảnh sát nhưng thông qua lời khai của bạn cùng phòng thì Mãn Chân thật sự từng phàn nàn rằng có người thần bí nào đó đang theo đuổi mình, tặng quà nhưng không để tên, nhưng cô ấy cũng không xem là chuyện gì to tát. Nhưng khoảng 1 tháng trở lại đây đã xảy ra vài chuyện kì quái, ký túc xá của Mãn Chân là ở lầu 1, có một đêm cô ấy đứng trên ban công phơi quần áo thì phát hiện rèm cửa phòng ngủ bị vén ra, bên ngoài có người đang nhìn trộm! Lúc ấy chuyện này ầm ĩ lên cả, thầy cô quản lí đều có ấn tượng, cũng

là bởi vì vậy mà Mãn Chân tự bỏ tiền ra gắn thêm 1 cái hàng rào ở ngoài ban công.”

Hạng Dương vuốt cằm nhíu mày: “Đảng Nguyệt Nguyệt đúng là cũng phàn nàn với bạn đồng hương nhưng chuyện tương tự vậy, nói như vậy…”

“Làng đại học xuất hiện một tên biến thái cuồng theo dõi!” Tô Ngôn lạnh lùng khẳng định.

Chương 28: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 8

“Theo chứng cứ hiện tại thì quả nhiên đúng là vậy.” Hạng Dương đồng ý: “Làng đại học dù đã được nhiều năm nhưng bởi vì tiến độ xây dựng của các trường học bên trong không giống nên lúc bắt đầu hoạt động làng thì vẫn chưa hoàn thiện hết, nhân viên ra vào có thể nói là rất phức tạp.”

“Không sai, nghe nói xung quanh làng đại học đều là công nhân cho các công trình, họ có thể tự do ra vào trường học.” Thái Thành Tể nói tiếp: “Tuy nhiên chúng ta cũng không thể hoàn toàn tập trung vào những người này, tâm lý biến thái không phân biệt tuổi tác và công việc, giảng viên và sinh viên trong trường cũng không thể loại trừ.”

“Hầu hết những kẻ cuồng theo dõi đều phát triển từ tâm lý thích rình rập, ngay từ đầu chúng không có mục tiêu cố định. Sau nhiều lần gây án mà không bị người khác phát hiện hoặc không bị trừng phạt thì trong lòng liền biến đổi, bắt đầu theo đuổi cái gọi là “Kiểm soát”, vì thế hắn trong quá trình rình mò sẽ xác định được khẩu vị của mình, từ đó mà chọn được đối tượng mục tiêu, lên kế hoạch theo dõi họ trong một thời gian dài.” Tô Ngôn thở dài một hơi: “Thật ra việc ‘nhìn trộm’ như vậy là chuyện thường xuyên xảy ra với các sinh viên đại học. Chính vì quá thường xuyên nên hầu hết mọi người đều không để ý đến. Trên thực tế, những kẻ như thế đều đã từng bị bắt, vì chúng thường sơ hở để lại DNA của mình trong lúc gây án.”

Giống như làng đại học nơi 3 nạn nhân ở thì trong đó ký túc xá nam rất ít khi phát sinh loại tình huống này, còn ký túc xá nữ mỗi năm nhận được rất nhiều khiếu nại như mất quần lót, mất tất chân và những thứ đồ dùng linh tinh, hoặc là tình huống trắng trợn như nạn nhân thứ hai Mãn Chân gặp phải – trực tiếp leo vào ban công và vén rèm cửa ra nhìn lén…, thủ pháp gây án phong phú, tần suất cũng sẽ rất cao.

Làng đại học quả thực chính là thiên đường để phạm tội, đa số trường cũng

không gác cổng nghiêm ngặt, tuần tra an ninh không thường xuyên, camera giám sát có cũng được không có cũng không sao, người hiềm nghi tới lui như gió, nhà trường quả thực là không bắt được nửa cái bóng. Đến cảnh giác như nạn nhân đầu tiên Trương Điền Điền cũng gặp chuyện thì chứng tỏ hung thủ đã trở nên thành thạo, cảnh sát khó có thể truy tìm ra tung tích của hắn vì đối phương đã sớm không còn trong giai đoạn nôn nóng được giải tỏa nữa rồi. Điều mà hắn muốn là thao túng tâm lý nạn nhân, thú vui nhìn trộm đã không còn thỏa mãn được nhu cầu của hắn nữa. Mà không ai nói rõ được trong giai đoạn này tội phạm trong giai đoạn này cần phải làm gì để thỏa mãn bản thân.

“Tôi đoán đồn cảnh sát ở làng đại học không nhận được nhiều báo cáo các vụ án có liên quan, tỉ lệ phá án và bắt giam cũng khó có thể xác định được.” Vẻ mặt Hạng Dương không mấy lạc quan: “Các biện pháp an ninh ở các trường đại học cũng mới vừa triển khai gần đây, thậm chí có trường còn chưa đáp ứng được yêu cầu cơ bản, chắc chắn sẽ gây trở ngại cho quá trình điều tra của cảnh sát. Vậy kế tiếp chúng ta bắt đầu điều tra các nghi phạm trong những vụ án tương tư được đồn cảnh sát xử lí sao?”

“Loại chuột cống này rất can đảm nha, bất cứ ai bị pháp luật xử lí xong đều thay đổi địa điểm để gây án hết, đúng là rác rưởi.” Thái Thành Tể bĩu môi.

“Phải tiến hành xác định cho được mục tiêu.” Giang Ly hơi trầm ngâm một chút rồi giao nhiệm vụ cho 2 đồng nghiệp đứng phía sau: “Ngoại trừ nhóm người chủ chốt này thì từ ngày mai bắt đầu dồn hết sức xem video giám sát. Chỉ cần hắn có ra tay, nhất định sẽ để lại dấu vết.

Nạn nhân đầu tiên Trương Điền Điền đến nay vẫn không có tin tức gì, đối với họ đây lại chính là tin tức tốt nhất, hiện tại bọn họ cần phải tranh thủ thời gian, cho dù là chưa đến 1% cơ hội có thể tìm được 3 nạn nhân còn sống thì họ cũng sẽ không từ bỏ.

“Tăng ca thôi…” Thái Thành Tể mệt mỏi duỗi lưng, quay đầu lại nhìn Hạng Dương nói: “Dương Tử, tối nay không có giường chiếu ấm áp, buổi tối phải ăn một bát cháo nóng bốc khói mới làm dịu đi trái tim mệt mỏi này của tôi!”

Ánh mắt Giang Ly có chút bất lực: “Gọi đi, tôi mời.”

Đám người reo hò vài tiếng rồi cùng nhau thảo luận xem bữa khuya ăn gì, cũng không có ai phàn nàn vì việc tăng ca đột ngột, dù sao thì mọi người đã quen rồi, lần nào gặp vụ án lớn cũng như thế.

“Em gái, em ăn gì?” Thái Thành Tể ngẩng đầu hỏi.

Tô Ngôn đang định trả lời thì điện thoại trong túi quần vang lên, cô xin lỗi bọn họ sau đó xoay người nhìn qua thấy tên người gọi thì có chút bất đắc dĩ, trong nháy mắt do dự không biết có nên nhận máy hay không.

Ngay lúc cô đang chần chờ thì màn hình điện thoại ngừng reo và tối sầm lại. Nhưng sau vài giây điện thoại lại reo lên, có thể thấy được sự vội vàng của đối phương, nếu cô không nghe máy thì sẽ không bỏ qua.

Lặng lẽ thở dài một tiếng, cô đưa tay bấm nhận điện thoại: “Mẹ?”

“Tim của ba con đột nhiên thấy khó chịu, con mau về xem ông ấy đi!” Giọng Trịnh Tuệ truyền đến mang theo vài phần vội vàng.

“Gọi xe cấp cứu chưa?” Tô Ngôn biến sắc, cho dù tình cảm đối với ba mẹ của thân thể này không quá sâu sắc nhưng cô nhờ mượn thân cô ấy mới có thể sống tiếp được, cũng phải tận tâm thực hiện chữ hiếu.

Giọng Trịnh Tuệ hơi nghẹn ngào: “Ba con nói mình không sao nên vừa mới uống thuốc, cũng ổn hơn một chút rồi. Làm sao vậy? Bây giờ là nửa đêm, đơn vị các con không tan làm sao? Mẹ đã nói với con là về công ty của ba làm an ổn rồi, nếu vậy mọi chuyện cũng sẽ không thế này, ở nhà xảy ra việc cũng không có ai giúp đỡ hết…”

Những lời phàn nàn không ngừng truyền tới, cô theo bản năng liền đưa điện thoại ra xa.

Giang Ly vốn đang đứng gần cô, mặc dù không nghe trong điện thoại nói gì nhưng nhìn vẻ mặt cô cũng có thể hiểu ra, vì vậy anh nói: “Nếu cô có việc bận, hiện tại quả thật là đã vượt quá giờ làm việc theo luật định.” Anh cố ý

nói thật nhỏ, âm thanh khàn khàn mà rất êm tai. Mặc dù ngữ khi so với bình thường nhẹ nhàng hơn rất nhiều nhưng ý tứ trong lời nói vẫn làm cho người ta cảm thấy hơi lộ liễu.

Vẫn là câu nói quen thuộc của một thẳng nam, không biết là do lúc này khoảng cách giữa hai người hơi gần hay là vì cái gì khác, Tô Ngôn cảm thấy tai mình hơi ngứa, thoáng có chút không tự nhiên dịch người ra một chút, cô đáp điện thoại: “Con biết rồi mẹ, con sẽ về ngay.”

Sau đó cô xoay người lại xin lỗi Giang Ly: “Đội trưởng Giang, vậy tôi đi trước.”

“Ừm.” Giang Ly đang nhìn chăm chú tài liệu trong tay, thậm chí không buồn quay đầu lại.

…

Lúc Tô Ngôn trở lại biệt thự nhà họ Tô là gần nửa tiếng sau, cô từ ga xe vào cửa thì phát hiện lúc này đèn phòng khách vẫn sáng.

Cô bước vào nhà đã nhìn thấy Tô Thế Minh và Trịnh Tuệ đang ngồi trên ghế sa lon, ti vi đối diện đang phát chương trình tạp kỹ mà 2 người chưa bao giờ xem, âm thanh ồn ào phát ra khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

“Ba, con về rồi, nghe mẹ nói tim ba không khỏe, hay là giờ con đưa ba đến bệnh viện kiểm tra một chút nhé?” Tô Ngôn đi đến phía sau hai người hỏi.

Tô Thế Minh hừ một tiếng: “Không cần, bác sĩ gia đình mới vừa tới kiểm tra rồi, không có gì nghiêm trọng. Huống hồ…” Nói tới đây, ông thở dài một hơi: “Nếu ba trông cậy vào con thì đợi tới khi con phát hiện ra, người ba đã lạnh rồi.”

Nghe đối phương nói những lời kia kèm theo vẻ trách mắng, trong lòng Tô Ngôn liền hiểu được 7, 8 phần. Ba mẹ họ Tô đối với nguyên thân không tệ, nhưng nếu là ba mẹ đúng nghĩa thì chưa đủ tư cách. Trong mắt hai người này, dường như con gái họ phải sống theo ý họ, không cho phép làm bất cứ điều gì trái ý. Nguyên thân trưởng thành trong hoàn cảnh bị kiềm kẹp như

thế nên một ngày nào đó của tuổi dậy thì liền trở nên phản nghịch, nguyện vọng đại học đã điền một trường hoàn toàn trái ngược với kỳ vọng của ba mẹ mình.

Tô Thế Minh cũng cho rằng con gái không phải là người có thể tiếp quản công ty của mình nên nhiều năm như vậy ở bên ngoài vớ vẩn không ít, về phần có con riêng hay không cũng ai biết được. 2 năm gần đây tình trạng cơ thể ông càng ngày càng không ổn, trên thương trường làm việc khó tránh mất đi vài phần uy thế. Suy nghĩ của Trịnh Tuệ thì đơn giản hơn, bà một lòng muốn con gái vào công ty để tranh giành gia sản, bà cũng tranh thủ đầu tư bên ngoài, sau đó tìm cho con gái một tấm chồng tốt, nếu như vậy thì hai mẹ con cô ở công ty cũng có tiếng nói hơn.

Tô Thế Minh hiếm khi đồng ý với cách làm của Trịnh Tuệ mà ngược lại còn lộ ra nét vui vẻ, nói cho cùng thì nguyên nhân cũng là bởi tính cách của một doanh nhân đã ăn sâu trong máu, hợp tác cùng phát triển gì đó cũng là điều ông thích nhất.

Thấy Tô Ngôn đứng đó không nói, Trịnh Tuệ cuối cùng không nhịn được nghiêng đầu không vui nhìn cô: “Con còn không chủ động quan tâm ba con à, không hỏi xem ba con vì sao lại đột nhiên cảm thấy không khỏe sao?”

“Nhà họ Diêm tìm hai người?” Cô dù là đang hỏi nhưng ngữ khí lại rất chắc chắn, chuyện này căn bản không cần động não, tùy tiện cũng có thể nghĩ ra.

“Con còn tự biết đấy à!” Trịnh Tuệ bị thái độ thờ ơ của cô làm cho đau đầu, đứng dậy hung hăng nói: “Mẹ và ba con vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi thì nhà họ Diêm gọi điện tới, con có biết hiện tại hai nhà vừa có một hạng mục muốn hợp tác với nhau không, con quả thực là chọc ba mẹ tức chết!”

Tô Thế Minh ho khan hai tiếng, vẻ mặt có chút chán nản.

“Cậu ba của nhà họ Diêm sao lại bị con bắt về rồi? Người ta phạm phải đại tội gì, cảnh sát các con có chứng cứ không mà bắt người ta? Hả?” Trịnh Tuệ chất vấn: “Xem như cậu ta thật sự phạm phải một sai lầm nhỏ thì nhà họ Diêm cũng sẽ tìm cách cứu thôi, con biết rõ quan hệ giữa hai nhà chúng ta mà còn giả mù sao? Vốn dĩ cả nhà họ Diêm đều rất vừa ý với con, giờ lại

xảy ra chuyện này, con về sau muốn vào nhà họ thì chỉ có nằm mơ thôi!” Trơ mắt nhìn giấc mộng kết thông gia bị phá mất, hiện tại bà quả thật giận muốn điên lên.

“Thứ nhất, không có cái gọi là “sai lầm nhỏ” một khi đã vi phạm pháp luật, miễn là gây ra chuyện thì phải chịu trách nhiệm với pháp luật. Thứ hai, từ bằng chứng bọn con đang còn và lời khai của nhân chứng thì Diêm Hạo sẽ bị tố cáo tội cưỡng gian, nhà họ Diêm có muốn cứu cũng khó. Thứ ba, con chưa từng có ý định vào nhà họ Diêm, ai thích vào thì vào.” Lúc Tô Ngôn nói hoàn toàn không tức giận, thậm chí trên mặt còn mang theo ý cười, cuối cùng nói xong còn hướng về phía hai người trên sô pha cười lộ răng.

“Con… Con đang nói cái gì vậy hả? Cãi trời* mà!” Trịnh Tuệ run rẩy chỉ vào cô, cắn răng nghiến lợi đi loanh quanh một vòng cuối cùng nhặt lên một cái bình hoa trên bàn trà, bên trong còn chứa nước và mấy nhành hoa.

(*) Trời chỉ những người ở địa vị cao nhất, nếu làm trái ý trời có nghĩa là bạn đang chống lại những người đó. Thông thường câu này được dùng khi một người cãi lại ý của sếp, giáo viên hoặc cha mẹ.

Trong ấn tượng của Tô Ngôn, cái bình hoa này hình như là đồ cổ, giá trị vô giá.

“Sao tôi lại sinh ra một đứa bất cần không có năng lực thế này!” Trịnh Tuệ vừa chửi rủa vừa ném bình hoa trong tay về phía cô: “Cút! Lăn ra khỏi cái nhà này!”

Cái bình hoa rơi không vỡ như dự kiến, Tô Ngôn vươn tay vững vàng đón lấy cái bình nhỏ, bàn tay nhỏ cầm bình hoa dưới ánh đèn càng thêm trắng toát, thậm chí có thể thấy được mạch máu màu xanh.

Trịnh Tuệ thật sự tức đến phát điên, khoảnh khác bình hoa bị ném ra đã cảm thấy hối hận, cái bình này Tô Thế Minh cực kì thích, nếu nó vỡ thật thì chắc chắn bà sẽ bị mắng cho một trận. Lúc này bà nhìn thoáng qua sắc mặt của Tô Thế Minh, trộm thở phào một hơi sau đó tiếp tục mở miệng quát: “Còn đứng đó làm gì? Con còn cãi lý nữa sao?”

“Con sai rồi.” Lúc này Tô Ngôn đột nhiên mở miệng nhận lỗi, dưới ánh mắt của hai người chợt buông tay.

Choang!

Bình hoa rơi xuống nền gạch men sứ, nước văng khắp nơi, mấy nhánh hoa nằm trong đống mảnh sứ vỡ.

“Mẹ muốn ném cái gì đó để trút giận mà con còn cố tình bắt được, bây giờ nghe tiếng động rồi trong lòng mẹ đã dễ chịu hơn chưa? Có những chuyện không vui thì phải phát tiết ra ngoài, nếu không ở tuổi này dễ xảy ra chuyện lắm ạ.” Vẻ mặt Tô Ngôn nhẹ nhõm mà vui vẻ, nói xong còn bước vòng qua chỗ bừa bộn kia, không thèm để ý đến sắc mặt Trịnh Tuệ đang tái xanh và Tô Thế Minh đang thở dốc, lên thẳng lầu trở về phòng mình.

Bên cạnh việc giữ tinh thần phấn chấn, ăn uống điều độ thì thay đổi tâm trạng thích hợp với cường độ cao có thể giúp đẩy nhanh quá trình lưu thông máu khắp cớ thể, từ đó được hiệu quả trong việc chăm sóc và giữ gìn sức khỏe.

Trịnh Tuệ la hét ngoài cửa suốt đêm nhưng cũng không ảnh hưởng được chút nào đến chất lượng giấc ngủ của Tô Ngôn. Đùa à, lúc trước đạn pháo ổ vang bên tai cô còn có thể ngủ được, chuyện này có là gì.

Tới rạng sáng thì cuối cùng trong biệt thự yên tĩnh trở lại, có lẽ vì Tô Thế Minh và Trịnh Tuệ cũng đã qua tuổi trung niên nên thể lực không chống đỡ nổi, trở về phòng mình nghỉ ngơi rồi. Hơn 6 giờ sáng, Tô Ngôn rời giường nhìn thoáng qua điện thoại, có tin nhắn bảo cô đến thẳng trường đại học của nạn nhân đầu tiên Trương Điền Điền nên nhân lúc cả khu biệt thự đang im ắng, cô lái xe chạy nhanh đi như làn khói.

Đến khi tới trường Đại học Sư phạm thì trong sân trường chỉ có vài tốp sinh viên đi thư viện hoặc học nhóm sớm, Tô Ngôn dừng xe ở bãi đỗ xe rồi nhìn thoáng qua thời gian, mới qua 7 giờ một chút. Cô đoán chừng người trong đội cũng sẽ không tới quá muộn nên liền bước vào trong sân trường dạo một chút.

Hôm nay tới đây chắc là để thu thập video giám sát, lúc trước vụ án mất tích của Trương Điền Điền là do đội hình sự khu Giang Thành tiếp nhận, video giám sát mang về lúc ấy có lẽ không đúng với yêu cầu của Giang Ly nên hôm nay chỉ có thể tới đây tiếp tục thử thời vận, hy vọng video không bị xóa bỏ.

Đi một hồi cô đã đi tới khu vực ký túc xá nữ, thật ra lối kiến trúc của từng trường học rất khác nhau, như ở Học viện Ngoại ngữ kiến trúc đa phần mang kiểu dáng Châu Âu, còn ở Đại học Sư phạm này thì nhìn có vẻ rất quy củ, chỉnh tề, màu sắc tòa nhà cũng không được bắt mắt. Cô đi qua một số tòa nhà trong khu ký túc, bao gồm cả tòa nhà của Trương Điền Điền ở, nhìn như chẳng có mục đích nhưng thật ra là muốn xem những chỗ được phân bố camera giám sát, đồng thời cũng đã vẽ sẵn bản đồ bố trí trong đầu.

Ngay lúc cô vòng lại cửa khu ký túc xá lần nữa thì điện thoại trong tay vang lên, cô tiện tay nhận máy: “A lô, anh Thái…”

“Em gái, em có nhận được tin nhắn lúc nửa đêm tôi gửi không đấy? Giờ em đang ở đâu?”

“À, hiện tại tôi đã ở trường Sư phạm…” Nói đến đây cô đột nhiên dừng bước, giữ nguyên tư thế nghe điện thoại nhưng lại xoay người nhìn vào một khoảng cách đó chừng 10 mét. Giờ này đa số sinh viên đều chuẩn bị đến nhà ăn ăn sáng, nên xung quanh cô người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Rõ ràng vừa rồi cô nhìn thấy… Chẳng lẽ lại là ảo giác?

“Em gái?” Giọng điệu mơ hồ của Thái Thành Tể từ điện thoại truyền đến.

“Anh Thái, anh chờ một chút!” Tô Ngôn bước nhanh đến tòa nhà ký túc xá gần nhất, vừa vào cửa đã đi thẳng đến phòng trực canh gác, đẩy cửa báo thân phận của mình xong, giọng nói của cô hơi gấp gáp hỏi: “Chuyển phát, chuyển phát nhanh vẫn thường đến giờ này sao?”

Dì quản lý ký túc xá còn mặc đồ ngủ, đối diện với câu hỏi của cô bằng một vẻ mặt mơ hồ.

Chương 29: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 9

“Hả?”

Tô Ngôn thở ra một hơi rồi nói chậm lại: “Tôi xin lỗi, cho hỏi một chút, sinh viên thường ngày đều ra khỏi ký túc xá để nhận hàng chuyển phát sao?”

Dì quản lý ký túc xá lúc này mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, gần đây bà cũng quen với việc có cảnh sát đến rồi, từ sau khi cô bé tên Trương Điền Điền ở tòa này mất tích thì cảnh sát cũng thường xuyên đến: “Chuyển phát sao… Có lẽ là vậy…” Bà ấy bình thường cũng không quá để ý đến những chuyện xảy ra xung quanh, bỗng nhiên bị hỏi thì trong đầu bỗng trống rỗng.

“Vậy nhân viên làm sao đưa hàng hóa cho sinh viên được ạ?” Tô Ngôn kiên nhẫn dẫn dắt.

“À, thật ra nhà trường có thống nhất một địa điểm để nhận chuyển phát, để tránh rắc rồi thì quy định trong trường là các sinh viên tự đến đó để nhận hàng. Nhưng chỗ nhận chuyển phát đó hơi xa ký túc xá, nghe đám sinh viên nói là có một anh giao hàng rất tốt, họ năn nỉ vài câu thì anh ta sẽ lén mang đến dưới lầu ký túc xá cho.”

“Trường học không có quy định về thời gian bên chuyển phát được vào trường sao?” Cô tiếp tục hỏi.

Dì quản lý ký túc xá cau mày nghĩ một lúc sau đó lắc đầu: “Chuyện này hình như không có quy định, những ngày các trang mạng giảm giá thì hàng hóa chuyển phát nhiều đến chất thành núi, cô cảnh sát, cô chưa thấy cảnh tượng đó đâu, đúng là sinh viên thời nay sức tiêu đã khác lúc trước nhiều rồi.”

Vì vậy nên không có thời gian hạn chế, vẻ mặt của Tô Ngôn có chút thay đổi, sau đó lại nói: “Cô ngồi ở cửa ra vào này thì có thể nhìn thấy cảnh ngoài kia không?”

Dì quản lý ký túc xá duỗi cổ nhìn ra bên ngoài: “Nhìn chỗ nào… À, khoảng đất trông bên kia à, có thể thấy, có thể thấy.” Nói xong bà xoay người đi đến trước máy tính phòng trực, mở video giám sát ra: “Ầy, chỗ này của tôi cũng chỉ có 2 camera ở sảnh lớn và trước tòa nhà thôi, nếu cô muốn xem cái khác thì có thể đến phòng quan sát của trường.”

Tô Ngôn cười cảm ơn rồi bước tới quan sát video trên màn hình, một lúc sau cô thấy bóng mình đang nghe điện thoại rồi quay đầu lại…

Bộp.

Cô nhấn phím tạm dừng, híp mắt nhìn chiếc xe màu xanh lam xuất hiện ở phía trên màn hình giám sát, trên xe còn in chữ “Chuyển phát nhanh Dị Vạn”. Ngay sau đó cô bắt đầu tua ngược video lại, dừng thời gian vào lúc 6 giờ 19 phút sáng nay, lúc này chiếc xe chuyển phát màu xanh lam cũng chậm rãi xuất hiện, nhưng không thấy có người đi ra từ trong xe, cũng không có sinh viên đến lấy hàng.

Cho đến khi Tô Ngôn nhận điện thoại của Thái Thành Tể thì các nữ sinh trong ký túc xá cũng bắt đầu hối hả lên lớp, sau khi chiếc xe chuyển phát rời đi thì sinh viên trong ký túc xá gần như đã ra hết.

“A? Xe chuyển phát đến sớm thật đấy.” Dì quản lý ký túc xá đứng sau lưng cô liếc vài lần, hơi ngạc nhiên lẩm bẩm: “Trước đây tôi không để ý tới chuyện này.” Bà ấy gãi đầu, cảm thấy mình đã lớn tuổi rồi, rõ ràng mỗi sáng sớm đều ra ngoài mở cửa ký túc xá sau đó đi một vòng, vậy mà tới giờ vẫn không biết chuyện này.

Cánh môi đỏ mọng của Tô Ngôn khẽ mím lại, thầm nghĩ giả sử nếu người trong xe là nghi phạm thì dì này sẽ không dễ phát hiện ra được, hắn có rất nhiều lựa chọn bên trong khu vực làng đại, hắn nhất định sẽ không xuất hiện mỗi ngày tại trước lầu một tòa ký túc xá nào hết.

Ngẫm lại thì ai lại chú ý mấy chiếc xe chuyển phát xuất hiện bất kì đâu? Dù sao với người hiện đại mà nói thì cũng là những điều quá phổ biến.

Tô Ngôn thu mắt ra khỏi màn hình máy tính, lấy điện thoại mình gọi vào một số điện thoại, sau khi nói máy cô nói nhanh: “Anh Thái, bây giờ chúng ta điều tra về nhân viên trong mạng lưới Chuyển phát nhanh Dị Vạn ở làng đại học một chút.”

Thái Thành Tể rõ ràng: “Được, lát tôi cũng đến Đại học Sư phạm, cụ thể gặp mặt rồi nói tiếp.”

Cô báo lại vị trí của mình sau đó đứng xem lại màn hình giám sát lần nữa, chỉ tiếc lúc chuyển giữa 2 camera không thấy rõ người ngồi trong ghế lái là nam hay nữ, dáng vẻ ăn mặc ra sao.

Vài phút sau, Thái Thành Tể cùng với Hạng Dương chạy tới, thở hổn hển: “Tình hình thế nào?”

“Ở đây.” Tô Ngôn vẫy tay gọi hai người tiến vào sau đó phát đoạn video kia: “Có thông tin gì về bên chuyển phát nhanh Dị Vạn không? Chúng ta cần phải biết ai là người phục trách giao hàng cho sinh viên trong trường Sư phạm này.”

“Bọn họ không phải là công ty chuyển phát lớn có khu vực bảo hộ nên trong phạm vi làng đại học lớn như vậy chỉ có nhà kho của Dị Vạn, ở trong một khu dân cư.” Thái Thành Tể nói: “Cũng không ít nhân viên, 1 người phụ trách, 13 nhân viên. Về phần phân công…”

“Không có phân công cố định, mỗi ngày đều đi phát vào buổi sáng, nhân viên cũng tự chọn khu vực để mình đi giao.” Hạng Dương nhíu mày: “Đến nước này chỉ có thể điều tra tất cả nhân viên, tôi không tin mấy người này đều phù hợp với chân dung chúng ta phác họa trước đó.”

“NC… NC…” Tô Ngôn bỗng lẩm bẩm.

“Em đang lẩm bẩm gì đấy, em gái?” Thái Thành Tể khó hiểu nhìn cô, thầm nghĩ có khi nào đứa nhỏ này mới gia nhập vào ngành cảnh sát mà đã bị áp

lực công việc ép cho phát điên rồi không.

“Là thế này, không biết các anh còn nhớ không, trên video giám sát hôm Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích lúc cô ấy đi ra ngoài phạm vi giám sát để gặp Diêm Hạo, cô ấy có cầm một kiện hàng ấy?” Tô Ngôn đưa tay chỉ vào chiếc xe chuyển phát trên màn hình: “Cùng màu, cùng là chuyển phát nhanh Dị Vạn, vậy cũng quá trùng hợp rồi.”

“Nói như vậy…?” Thái Thành Tể và Hạng Dương nghi ngờ nhìn nhau: “Nếu hôm đó nghi phạm chính mắt thấy Diêm Hạo dây dưa với Đảng Nguyệt Nguyệt thì chuyện này sẽ trở thành một ngòi nổ kích thích hắn, khiến hắn không kiềm chế được nữa mà ra tay?” Vì trước đó bọn họ thông qua các dấu hiệu để suy đoán rằng hôm Đảng Nguyệt Nguyệt mất tích có khả năng cũng không phải là thời gian cố định gây án của hung thủ, so với 2 vụ án trước thì hung thủ để lại quá nhiều dấu vết, giống như trong lòng đang rất vội gây án.

Giống như là… vô tình phát hiện thú cưng mình nuôi bấy lâu lại bị người khác làm cho ô uế, tuy hung thủ là người có khả năng khống chế dục mạnh mẽ nhưng cũng có khả năng vì suy sụp lý trí mà ra tay vội vàng.

“Tôi nhớ trên video giám sát trước lầu ký túc xá của Đảng Nguyệt Nguyệt có quay được 3 lần biển số xe của chiếc xe chuyển phát, 2 chữ đầu tiên là NC.” Tô Ngôn lại hồi tưởng trong đầu một lần nữa, khẳng định nói.

“Hình như là 2 năm trước lúc chỉnh đốn ngành nghề chuyển phát thì tất cả đều phải có giấy phép, 2 chữ đầu là viết tắt của thành phố, 2 chữ giữa là viết tắt tên đơn vị chuyển phát, cuối cùng mới là biển số xe.” Hạng Dương rất khâm phục khả năng vừa nhìn đã nhớ của cô, nhưng manh mối này cũng không có tác dụng quá lớn, chỉ cần là xe chuyển phát trong thành phố Nam Thành thì biển số đều mở đầu là NC.

Không… Cô có thể nghĩ ra. Tô Ngôn nhẹ nhàng khép hai mắt lại, trước kia cô trong đội đặc chủng đã được huấn luyện đặc biệt, trong trí nhớ của cô, chỉ cần cô thấy qua thì đều lưu lại vết tích.

Cô chìm trong bóng tối, một mình vừa đi vừa nhìn xung quanh. Họa tiết

gạch lát dưới bàn chân nhìn rất quen mắt, đây là vỉa hè đầy màu sắc của con đường nhỏ trước ký túc xá này. Lúc này, bên tai vang lên tiếng chuông điện thoại quen thuộc, lúc cô đưa tay sờ điện thoại trong túi quần, bên phải cách đó không xa đột nhiên sáng lên, một chiếc xe chuyển phát màu xanh lam xuất hiện ở đó.

Cô lơ đãng đảo qua vị trí ghế lái, qua cánh cửa kính trong suốt mơ hồ có thể trông thấy người bên trong cúi đầu, mang một cái mũ lưỡi trai màu xanh đậm. Ngay sau đó cô hướng mắt sang bên phải, thấy được biển số: NC YW…

“3149!” Cô mở choàng mắt, lặp lại: “NC YW 3149! Biển số của chiếc xe này!”

Đôi mắt đẹp đẽ nhìn chằm chằm vào chiếc xe trong màn hình, khóe môi Tô Ngôn chậm rãi vẽ lên một đường cong: Tìm ra mày rồi.

…

Chuyển phát nhanh Dị Vạn nằm trong một cư xá tên là Tân Thành ở gần làng đại học, mặt tiền cửa hàng khá lớn, bình thường hay bốc dỡ hàng hóa vào lúc sáng sớm và giờ tan tầm làm đoạn đường trước cửa hay bị tắc nghẽn.

Hiện tại đang là buổi trưa, nhóm chuyển phát đã mang xe đi giao hàng hết rồi nên có vẻ hơi vắng vẻ, bên trong chỉ có một đống hàng hóa và hai người đứng sau quầy pha trà nói chuyện phiếm.

Hai người vừa cười vừa nói rôm rả về chuyện lặt vặt thường ngày, một cô gái ngồi trước máy tính thấy có người bước vào liền ngẩng đầu lên chào: “Xin chào, lấy thư hay hàng ạ?…”

Nụ cười trên mặt cô ta chợt tắt, tất nhiên không ngờ rằng trong nhóm người vừa bước vào lại có 2 người mặc đồng phục cảnh sát. Không hiểu sao dù mình không phạm pháp nhưng khi nhìn thấy cảnh phục cũng cảm thấy hoảng loạn.

“Điều tra và thu thập chứng cứ, xin phối hợp.” Hạng Dương bước lên đặt lệnh khám xét lên bàn.

Cô gái kia run rẩy cầm tờ giấy lên, vội vàng xoay người đưa cho một người phụ nữ trung niên đang đứng dựa tường đằng sau: “Bà chủ… Bà xem…”

Bà chủ công ty chuyển phát bình tĩnh hơn, mặc dù trong nháy mắt có chút bối rối nhưng sau khi đọc lệnh khám xét thì đã trấn định lại: “Được, chúng tôi nhất định sẽ tích cực phối hợp với cảnh sát.”

“Xem thử đây có phải là xe của các người không?” Hạng Dương đưa ảnh trong di động qua cho bà ta nhìn: “Biển số xe là NC·YW·3149, ở chỗ các người là ai lái chiếc xe này?”

“Nhanh kiểm tra cho các vị cảnh sát đi!” Bà chủ đưa tay lay cô gái ngồi trước máy tính vẫn đang hoảng hốt.

“Hả? A!” Cô gái lấy lại tinh thần, tay chân luống cuống rút ra một cuốn sổ sách thật dày từ trong ngăn kéo, trong đó có rất nhiều thứ linh tinh lộn xộn. Cô ta rút một tờ giấy ra nhìn rồi đưa tới: “3149 đúng là xe của chỗ chúng tôi, người thường lái chiếc này là anh Thang…”

Bà chủ vội vàng nói: “Là Thang Thành.”

“Bao nhiêu tuổi?” Hạng Dương hỏi tiếp.

“Hình như là… 30?” Bà chủ không chắc lắm nên nhìn thoáng qua cô gái kia, sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định mới đáp lại: “Tôi nhớ sinh nhật 30 tuổi của anh ta vừa mới qua, chỗ tôi có 2 người sinh tháng năm, tôi còn mua bánh gatô cho bọn họ.”

“Độc thân đúng không?”

“Ừm, không có bạn gái đâu, anh ta cũng không vội.”

Sau khi Hạng Dương nhận được câu trả lời thì quay đầu nhìn qua Thái Thành Tể và Tô Ngôn, ba người đều nhíu mày. Thông tin cơ bản trùng khớp

với phác hoạ, tuổi từ 28 đến 35, độc thân, tính cách quái gở nhưng nhìn có vẻ kỹ năng giao tiếp khá tốt, có thể xây dựng lòng tin qua vài câu ngắn ngủi.

“Có số điện thoại liên lạc của anh ta không? Bảo là trong công ty có việc cần anh ta trở về.” Hạng Dương nhìn cái điện thoại bàn trên quầy, hất cằm ra hiệu.

Cô gái sau khi được bà chủ cho phép thì vội vàng với lấy cái điện thoại bàn trước mặt, lúc đang cầm ống nghe lên chuẩn bị gọi thì bị Hạng Dương chặn lại: “Cứ nói là trong công ty có việc, hiểu không?”

Cô ta khẽ gật đầu, hít sâu một hơi rồi bấm một dãy số theo danh bạ, chuông vang lên rất lâu mới có người nhận: “A… Anh Thang? Là thế này…” Cô ta đảo mắt cầu cứu bà chủ, nói: “Bà chủ nói hình như lúc sáng lấy hàng bị sai sót, có ba kiện không đúng. Dù sao giờ cũng gần trưa rồi, nếu anh không bận gì thì về đây một chuyến nhé, tiện thể cùng ăn cơm trưa luôn.”

Bên kia không biết nói gì, sau khi cô ta cúp máy thì hít vào mấy hơi mới mở miệng: “Anh ấy nói giao xong vài kiện hàng rồi lát nữa sẽ quay về.”

Hạng Dương quay lại bên cạnh Thái Thành Tể, bàn bạc cách khống chế Thang Thành khi hắn trở về, để nhân lúc hắn chưa phát giác ra điều bất thường thì nên đánh gục từ khi hắn vừa bước vào cửa. Trong phòng còn có 2 cô gái, lỡ thời điểm mấu chốt đối phương nổi điên bắt cóc con tin thì phải làm sao?

Tô Ngôn thì đi tới trước quầy, ngồi trên một cái ghế cao bắt đầu nói chuyện phiếm với hai người đứng sau quầy vài câu, đều là chủ đề có liên quan đến ngành chuyển phát, hơn nữa cô cũng là nữ giới nên hai người kia cũng tự nhiên thả lỏng hơn.

Trong lòng thư giãn nên lời nói ra cũng nhiều hơn.

“À, đúng rồi!” Bà chủ xích lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Thang Thành có chuyện gì sao? Có phải anh ta phạm đại tội gì không?” Bà ta thấy chuyện này cũng không phải chuyện nhỏ, lúc trước siêu thị đối diện bắt được trộm cũng có

báo cảnh sát, nhưng lúc đó cũng không quy mô như thế này.

“Còn đang trong giai đoạn điều tra, cảnh sát chúng tôi cần sự phối hợp của anh ta.” Tô Ngôn dường như không muốn tiết lộ quá nhiều.

“Cô xem, tôi đã nói rồi, chắc chắn không phải chuyện nhỏ!” Bà chủ ảo não vỗ lên quầy, vẻ mặt bất mãn: “Bình thường tôi vẫn cảm thấy anh ta kì lạ, cô nói công ty của tôi cũng là doanh nghiệp tư nhân nhỏ thôi, thuê người cũng không thể nào điều tra rõ người đó có phạm tội hay không được, đúng là có mắt như mù! Lúc trước nếu không phải do anh ta làm việc nhanh, nhà tôi cũng khó tìm được người nào làm được với số tiền lương này nên mới giữ anh ta lại. Nhưng có sao thì nói vậy, từ lúc anh ta làm cho chúng tôi là người chăm chỉ nhất, xưa nay không trì hoãn công việc, dù cho trễ cách mấy cũng đi giao cho xong hàng của hôm đó. Đi sớm về tối, hoàn toàn chịu khó chịu khổ.”

“Nhưng cũng nói đúng là từ khổ đến khổ mà, chúng tôi mở cửa làm ăn cũng không gây chuyện gì! Vậy mà gặp toàn điều xúi quẩy!”

Tô Ngôn tùy ý mỉm cười nghe đối phương phàn nàn, không khuyên giải cũng không lên tiếng hỏi. Cứ như vậy thời gian trôi qua, Hạng Dương lại đi tới nhíu mày: “Lạ quá, cô gọi lại cho anh ta một chút đi.”

Cô gái theo lời gọi điện thoại lại một lần nữa, nhưng sau khi kết nối lại truyền đến giọng nữ máy móc: “Xin chào, số máy bạn gọi hiện tại đã tắt máy…”

Tô Ngôn và Hạng Dương liếc nhau một cái.

Hạng Dương buột miệng chửi: “Đệt? Chạy rồi?”

Con hàng này rất cảnh giác đấy!

Chương 30: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 10

Nghe được Thang Thành có khả năng chạy, cô gái kia bị dọa đến hai tay tê dại, hai mắt đỏ hoe muốn khóc, liên tục lắc đầu: “Cái này cũng không trách được tôi, tôi không biết nói dối, hu hu…”

Hạng Dương thấy hơi đau đầu, anh ta chỉ có thể hạ giọng: “Không có trách cô, cô khóc cái gì?” Mặc dù anh ta đã cố gắng để “dịu dàng” hơn, nhưng một người đối diện với phạm nhân nhiều năm thì tất nhiên sát khí cũng đủ làm con gái người ta bị doạ phát khóc.

Chạy rồi? Tô Ngôn nhíu mày, trong lòng hiện lên vô số khả năng, cuối cùng cô nhìn về phía bà chủ: “Bà có biết nơi ở của Thang Thành không?”

“Chỗ ở… Chỗ ở…” Bà chủ sau khi nghe nói hắn chạy mất cũng có chút hoảng hốt, sợ công ty mình bị liên luỵ theo, nghe được câu hỏi của cô liền vội vàng đảo lật sổ ghi chép ra xem: “Để tiện cho nhân viên nên công ty chúng tôi có cung cấp chỗ ở, tôi nhớ anh ta cũng ở ký túc xá… Tìm được rồi! Là chỗ này.” Bà ta đẩy sổ ghi chép tới: “Tôi có thuê 2 gian phòng trong cư xá này, vì nhân viên chưa kết hôn chỉ có 7 người nên họ ở đây cũng tiện. Thang Thành chắc là sống ở toà nhà số 7, phòng 806.”

“Chìa khoá.” Tô Ngôn xoè tay ra.

Bà chủ lại vội vàng tìm trong ngăn kéo, rất lâu sau mới lấy ra một xâu chìa khoá: “Đều trong đây hết.”

“Anh Thái cùng hai người nữa ở lại đây sắp xếp cho bà chủ gọi tất cả nhân viên trở về, sau đó hỏi thăm hết.” Tô Ngôn quay đầu nói: “Anh Hạng và các đồng nghiệp đội kỹ thuật đi cùng tôi tới ký túc xá xem thử tình huống thế nào đi.” Mặc dù có khả năng 90% Thang Thành đã trốn ở chỗ khác vì ký túc xá nhiều người phức tạp, hoàn toàn không thích hợp làm chuyện gì thất

thường, nhưng trước mắt chỉ có thể qua đó xem thử một chút, biết đâu có thể phát hiện ra manh mối gì khác.

“Được.”

Những người khác không có bất kì phản đối nào, vậy nên vài phút sau Tô Ngôn và một nhóm người đã đến dưới lầu toà nhà số 7 của cư xá rồi lên thang máy đến tầng 8, đi ra một hành lang dài loằng ngoằng. Lúc làng đại học mới được triển khai, đối tượng của các nhà đầu tư nhắm tới không phải là dân cư thường trú địa phương vì chỗ này dù sao cũng là vùng ngoại thành, người bản địa ít đến thảm thương; nhưng họ vẫn xây tiểu khu này thành nhà cao tầng, diện tích mỗi hộ cũng không quá lớn để cho sinh viên, giáo viên hay những người làm ăn xung quanh thuê.

Vì vậy chỗ này đa phần đều là những cặp đôi sinh viên hoặc bạn thân cùng thuê phòng, ngoài ra cũng có kiểu như công ty thuê làm ký túc xá cho nhân viên ở như Dị Vạn.

Bọn họ đi đến trước cửa phòng 806, Tô Ngôn nhìn Hạng Dương một cái, đối phương hiểu ý liền móc khẩu súng đang đeo ở thắt lưng ra, lúc này cô mới xoay chìa khoá chậm rãi mở cửa. Ngay khi hé một lối nhỏ thì một luồng không khí mang hương vị khó tả xộc thẳng vào mũi họ.

Cũng may họ đều là người đã trải đời nên chỉ hơi nhíu mày, không phản ứng gì đặc biệt.

Sau khi cánh cửa được mở ra hoàn toàn, Hạng Dương đứng ở cửa ra vào xác định tình hình an toàn trong phòng một chút. Căn phòng này diện tích không lớn, liếc mắt một cái đã có thể nhìn hết, ước chừng chỉ rộng khoảng 30, 40 mét vuông, có một phòng vệ sinh và một phòng bếp, đối diện cửa ra vào là 3 cái giường bằng sắt. Trong phòng này không có bất kỳ đồ vật trang trí gì, nền xi măng, mặt tường cũng chỉ là trát cái gì đó lên, thậm chí phòng vệ sinh và bếp còn không có cửa.

Tô Ngôn sau khi được Hạng Dương ra hiệu an toàn thì cũng đi vào, mùi hôi chua kia cũng rõ ràng hơn, mùi trong phòng vệ sinh, bếp và trên giường gần như trộn lẫn với nhau làm cô có cảm giác: Đúng là không biết gió từ

phương nào thổi tới.

Cô thoáng nhìn Hạng Dương đầy ẩn ý, anh ta vội vàng xua tay mở miệng phủ nhận: “Này, em đừng có hiểu lầm đàn ông độc thân, chẳng phải cũng có nhiều người sạch sẽ sao?” Anh ta không vác nổi cái nồi* này đâu.

(*) Vác nồi (背锅): Ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, chỉ một việc gì đó rõ ràng là lỗi của người khác nhưng lại đổ cho bạn, bắt bạn chịu trách nhiệm.

Tô Ngôn chỉ nhướng mày, nhưng trong đáy mắt hiện ra vài ý cười.

Hạng Dương vội vàng đổi chủ đề, anh ta nhìn 3 cái giường sắt một chút rồi hắng giọng: “Nhìn bộ dạng này chắc là có 3 người ở, mỗi người một giường.” 3 cái giường đều trải ga, dưới gầm còn có một ít hành lý và đồ vệ sinh cá nhân, nhìn đều không khác nhau mấy: “Cũng không biết cái nào là giường của Thang Thành.” Nói xong anh ta mở bức ảnh tập thể nhân viên vừa rồi chụp trong công ty, phóng to người bà chủ xác nhận là Thang Thành ra nhìn một chút.

Người trong bức ảnh là một người rất bình thường, ngũ quan hoàn toàn không có gì đặc biệt, là kiểu người nếu lạc trong đám đông nhất định sẽ tìm không ra. Xét theo vóc dáng, cách ăn mặc hay tính cách đều ở mức trung bình, là hình tượng tội phạm hoàn hảo, không thu hút sự chú ý của người khác.

Tô Ngôn đứng giữa 3 cái giường kia trong giây lát, sau đó chỉ vào cái gần cửa sổ nói: “Cái này.”

Hạng Dương vẫy tay ra hiệu đồng nghiệp đội kỹ thuật tiến lên thu thập bằng chừng, sau đó nghiêng đầu nhìn cô: “Sao em biết hay vậy?”

Tô Ngôn lấy tay đeo găng tay tháo chiếc mũ lưỡi trai màu xanh đang trên trên thanh giường xuống, khẽ nói: “Sáng nay lúc tôi nhìn thấy hắn, hắn đang đội loại mũ này.” Mặc dù hoạ tiết không giống nhau lắm, nhưng kiểu dáng và màu sắc cực kỳ tương đồng.

“Hơn nữa, anh nghĩ kỹ lại đi, mặc dù hắn cố gắng để hoà nhập với cuộc

sống tập thể như thế này, nhưng vẫn có một số hành vi theo bản năng bộc lộ sự khác biệt.” Cô chỉ vào đống đồ dưới gầm giường nói: “Từ thủ đoạn gây án của hắn có thể thấy đây là một người vô cùng có kế hoạch, dưới giường nhìn hỗn độn như thế nhưng trên thực chất mọi thứ đều được sắp xếp theo từng loại khác nhau, vật có công dụng khác nhau sẽ không để chung một chỗ. Còn có…” Cô đưa tay với lấy những mẩu giấy ghi chú trên chiếc hộp nhựa cạnh bàn, trên đó liệt kê vài đầu công việc, bên cạnh có vài con số, có lẽ là thời gian.

“Kiểu người như Thang Thành này chắc chắn là không thể chịu đựng được chuyện cuộc sống của mình vượt ra khỏi kế hoạch.” Cô cầm lấy tờ ghi chú, nghiêng đầu nói.

“Chậc, con hàng này hiện tại chạy mất rồi, cũng không biết có thể chạy đi đâu.” Hạng Dương sau khi nhìn thấy hết tất cả thì bất an trong lòng càng thêm mạnh mẽ: “Tôi gọi cho đội để điều tra một chút xem dưới danh nghĩa của hắn có nhà hay gì đó không, lỡ như…” nói tới đây anh ta trầm mặc không nói tiếp, quay người lấy điện thoại rồi đi ra ngoài.

Tuy anh ta không nói nhưng Tô Ngôn cũng có thể hiểu được sự lo lắng đó, nhìn tình trạng của ký túc xá này thì chắc chắn không phải là nơi Thang Thành chọn để gây án, vậy địa điểm gây án thật sự là ở đâu? Mặc cho hắn giết nạn nhân sau khi bắt cóc hay là giam cầm họ thì cũng phải có một chỗ bí mật để hắn ta thoả mãn dục vọng của chính mình.

Nếu, giả sử có 1 vạn phần cơ hội hắn để cho 3 nạn nhân sống sót thì lúc này có lẽ cũng đang tìm cách để giải quyết họ. Chỉ nghĩ đến điều này thôi cũng đủ khiến tất cả các cảnh sát tham gia vụ án này thấy lo lắng, chuyện bọn họ có thể làm bây giờ cũng chỉ là tìm ra chứng cứ chắc chắn và bắt giữ hắn càng sớm càng tốt.

Hạng Dương không mấy lạc quan về chuyện tra ra được manh mối gì dưới tên của Thang Thành, với khả năng của một tên tội phạm giảo hoạt và trình độ phản trinh sát như thế, hắn sẽ không phạm phải một “sai lầm cấp thấp” như thế.

Lúc Hạng Dương quay vào thì thấy Tô Ngôn vẫn cầm tờ ghi chú trong tay,

cúi gằm mặt không biết đang nghĩ gì. Anh ta bước tới nhìn kỹ chữ viết trên giấy, cắt tóc, giặt quần áo, mua xxx,… Chỉ là những việc lặt vặt hàng ngày, hoàn toàn không có gì đặc biệt, nhưng khiến người ta chỉ muốn thở dài rằng chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chết thật đáng sợ, những chuyện linh tinh này mà hắn ta cũng liệt kê ra.

“Anh Hạng, tôi đi tìm Anh Thái một chuyến, ở đây giao cho anh!” Cô như chợt nhớ tới gì đó, Hạng Dương còn chưa kịp phản ứng thì thoáng một cái đã không thấy bóng cô nữa.

Đên khi Tô Ngôn chạy về cửa hàng của Dị Vạn thì bên trong đã đầy những anh giao hàng mặc đồng phục xanh đen, mặc dù trong phòng khá rộng nhưng đột ngột tập hợp nhiều người như vậy cũng hơi chật chội. Thái Thành Tể ở một bên đang định sắp xếp hỏi từng người, nhìn thấy cô vừa trở về thì hơi ngạc nhiên: “Em gái, sao em lại về đây rồi?”

“Tôi… Ờ… Tôi có vài chuyện muốn hỏi 2 người bạn cùng phòng của Thang Thành.” Tô Ngôn hơi thở gấp vì vừa chạy từ ngoài vào.

Bà chủ nghe vậy vội vàng kéo 2 người từ mười mấy người kia ra: “Cảnh sát, hai người này chính là bạn cùng phòng của Thang Thành, mọi người có gì cứ hỏi họ!” Nói xong còn trừng mắt cảnh cáo thức 2 người đó: “Biết gì thì nói đó, nếu các người giấu diếm là ảnh hưởng đến công ty thì đừng đến đây làm nữa, về nhà cùng gió Tây Bắc đi!”

2 người giao hàng quay mặt vào góc độ bà ta không nhìn thấy bĩu môi khinh thường, nhưng vẫn biết điều không cãi lại đối phương trước mặt nhiều người như vậy.

Tô Ngôn ra hiệu gọi 2 người ra quầy rồi đi thẳng vào vấn đề: “Bình thường quan hệ của hai người với Thang Thành thế nào? Có thường xuyên ngủ ở ngoài không?”

“Quan hệ cũng tạm được, đều ở chung với nhau, bình thường không có chuyện gì thì cùng ăn cơm, tán gẫu, chơi game.” Một người mảnh khảnh, da ngăm đen trả lời: “Cũng không thường xuyên ngủ bên ngoài, anh ta là người từ nơi khác đến, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà lại không

có bạn gái, không về phòng ngủ thì còn ở đâu được?”

Trong lòng thầm ghi nhớ 2 thông tin mới, cô đập tấm giấy ghi chú kia lên quầy: “Hình như Thang Thành ngày 6 tháng nào cũng đi cắt tóc đúng không? Các người có biết tiệm cắt tóc anh ta thường đến không?”

“Cái này tôi biết!” Một người mpậ mạp khác chen lời vào: “Là một tiệm cắt tóc nhỏ ở thôn Thành Trung phía tây, tên là Lợi Hồng. Thật ra anh ta không đến đó mấy tháng rồi, lúc trước đều là đi cùng tôi sang tiệm cắt tóc đối diện, nhưng khoảng 4, 5 tháng trước anh ta nói xảy ra mâu thuẫn với thợ cắt tóc chỗ đó nên không đến đó nữa.”

“Vào ngày 16 hàng tháng anh ta đều giặt quần áo trong ký túc xá đúng không?” Tô Ngôn hỏi tiếp.

Người mập mạp gãi đầu một cái: “Ai mà để ý anh ta lúc nào giặt quần áo chứ… Tôi cũng không có sở thích đặc biệt như vậy.”

Cô lại chỉ vào dòng chữ ghi “ngày 26 hàng tháng đi ăn một bát súp cay*, nhưng 2 người đối diện vẫn lắc đầu không biết. Vì cái nghề này của họ nói thực sự là rất tự do, chỉ cần nhanh chóng giao xong hàng thì thời gian còn lại cũng không ai quản họ làm gì. Huống hồ nói trắng ra thì giữa bọn họ chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, chưa đến mức biết rõ sinh hoạt của nhau.

(*) Hồ lạt thang (胡辣汤): là bữa sáng truyền thống ở Hồ Nam, là món ăn truyền thống thường gặp trong bữa sáng của người dân tộc Hán, được chế biến từ nước canh xương hầm ninh với nhiều loại dược thảo trong thiên nhiên (dựa theo tỷ lệ) cộng với ớt và hạt tiêu mà thành.

Tô Ngôn nhét tờ giấy ghi chú vào trong túi áo, quay lại nói với Thái Thành Tể vẫn luôn đứng bên cạnh nghe: “Anh Thái, tôi nghĩ chúng ta cần phải đi xem thôn Thành Trung kia một chút.”

“Được, Hạng Dương vừa mới cho điều tra chỗ ở dưới tên của Thang Thành, thuê hay mua gì cũng đều không có.” Thái Thành Tể thở dài: “Nhưng hôm nay người chúng ta mang theo không nhiều, giờ tôi sẽ gọi điện về cục để

điều người trong đồn cảnh sát tới cho em, em và tiểu Đinh xuất phát trước tới thôn Thành Trung đi, tôi nghĩ lúc em tới đó thì họ cũng đến rồi."

"Vâng, cảm ơn anh Thái." Tô Ngôn nói cảm ơn xong thì đi về phía một cảnh sát cao gầy đang vẫy tay, hai người cùng lái xe đi đến thôn Thành Trung.

Thôn Thành Trung cách làng đại học không xa, lái xe chưa đến 10 phút. Dù là thôn trong thành phố nhưng so với nội thành vẫn hơi khác biệt, chí ít ở đây không phồn hoa được như vậy. Hầu hết những người sống trong làng đều là công nhân tạm trú vào để làm việc cho các công trình trường học, cả thôn âm u và không mấy sạch sẽ lắm.

Hai người dừng xe ở ven con đường vào thôn, Đinh Khải Nhạc nhìn quanh trái phải vài lần: "Anh Thái nói người của đồn cảnh sát không biết khi nào mới đến, hay chúng ta chờ ở đây nhé?" Anh ta lớn hơn Tô Ngôn vài tuổi, nhưng cũng không dám xem thường đối phương, vụ án thôn Đại An lúc trước cô gái này đóng góp bao nhiêu trong lòng người đội chuyên án đều rõ, nên lúc này nói chuyện rất khách sao.

Tô Ngôn nhìn xung quanh một lần sau đó chỉ vào đầu đường phía trước không xa nói: "Tiệm cắt tóc lúc nãy họ nói hình như là chỗ kia, vậy anh ở đây chờ tin của anh Thái một chút đi, tôi đi qua đó xem một chút."

Đinh Khải Nhạc cũng không phản đối, yên tâm đứng cạnh xe chờ người của đồn cảnh sát tới.

Đi về phía trước một chút đã thấy một lối rẽ, Tô Ngôn đi vào khoảng 50, 60 mét nữa thì thấy một một cái bảng hiểu đèn LED treo cạnh cửa một căn nhà, trên đó ghi mấy chữ "Tiệm cắt tóc Lợi Hồng". Qua cửa kính trong suốt thấy được trong tiệm rất nhỏ, chỉ có hai cái gương và hai cái ghế, lúc này cũng không có khách, vẻn vẹn chỉ có một người áo dây, quần đùi ngồi phe phẩy quạt bên tường.

Cô đẩy cửa kính đi vào, đôi mắt đang khép hờ của chị gái kìa vội vàng mở ra, trên mặt cũng nở nụ cười tươi rói: "Em gái đến rồi à, cắt tóc hay là uốn tóc đây?"

Lời chào mời nhiệt tình như vậy làm cho Tô Ngôn suýt nghĩ đối phương quen biết mình, nhìn khuôn mặt đánh phấn trắng toát cùng đôi môi đỏ tươi kia, cô chỉ có thể giơ tay lên sờ đuôi tóc mình: “Gội đầu đi.”

“Được, đến đây.” Chị gái đỡ cô nằm xuống một cái ghế gội đầu cũ, sau khi xác định nhiệt độ nước phù hợp thì xoa dầu gội lên đầu cô, vừa gội vừa nói chuyện phiếm: “Trông em gái lạ quá, mới đến ở đây à?”

“Ừm… Đến thăm bạn trai.” Tô Ngôn nói xong, khóe miệng vô thức giật giật. Nhưng nếu Thang Thành thật sự trốn trong thôn Thành Trung thôn này thì cô cũng không thể đánh rắn động cỏ ngay được.

“Chị hiểu.” Chị gái cho cô một ánh mắt đã hiểu rõ, nét mặt đồng cảm, sau đó bắt đầu kể những câu chuyện về “tình yêu ngày xưa” của mình.

Tô Ngôn cắt ngay dòng hồi ức của chị ta: “Chỗ này có tiệm giặt nào sạch sẽ một chút không? Tôi có hai cái áo sơ mi trắng bị ngả vàng, không biết làm thế nào tự tẩy sạch được.”

“Có, đi dọc tới cuối đường, rẽ trái là thấy, cả thôn chỉ có một tiệm thôi.” Chị gái nói đến đây liền nhếch miệng: “Thật ra có sạch sẽ hay không cũng không ai biết, chúng tôi bình thường không có mang quần áo đến đó, đều là bọn sinh viên lười giặt nên mới lãng phí tiền cho họ.”

“Ha ha…” Tô Ngôn có chút lúng túng cười hai tiếng: “Tôi đến đây 2 ngày rồi, thật sự là chưa quen, thèm gì cũng không có, đến cả một ngụm súp cay cũng không.”

Trong đầu chị gái này nháy mắt đã vẽ ra câu chuyện về một tiểu thư nhà giàu dành tình yêu cho một sinh viên nghèo, dùng ánh mắt có chút thương hại nhìn cô vài lần, sau đó vỗ đùi: “Trong thôn một nhà bán súp cay, dù chị không biết có chính tông không nhưng em có thể nếm thử, ở ngay phía sau lò gạch cũ, có một tiệm tên là Ăn vặt Hồng Vận.”

Cắt tóc, giặt quần áo, súp cay.

Tô Ngôn đứng dậy ngồi trước một chiếc gương, để cho chị gái tuỳ ý thổi tung mái tóc dài của mình, khoé môi trong gương hơi cong lên.

Không phải trùng hợp quá sao.

Chương 31: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 11

Sau khi ra khỏi tiệm cắt tóc, Tô Ngôn khẽ vuốt mái tóc đen dài óng ả dưới ánh nắng mặt trời. Đinh Khải Nhạc cũng cùng 2 cảnh sát nữa đi tới, cô phào một hơi, cũng may 2 người đó không mặc đồng phục cảnh sát.

Sau khi kể vắn tắt những gì mình ghi nhận được trong tiệm cắt tóc, cô đề nghị với Đinh Khải Nhạc: “Hai chúng ta chia ra hành động, anh đến tiệm giặt, còn tôi đến Tiệm ăn Hồng Vận.”

Những hạng mục ghi trên tờ giấy ghi chú của Thang Thành là ngày 6 hàng tháng đi cắt tóc, ngày 16 giặt quần áo, ngày 26 ăn súp cay. Mỗi sự kiện đều cách nhau 10 ngày, lại còn trùng hợp là 3 chỗ đó đều ở trong thôn Thành Trung này, nói không có điều mờ ám ai mà tin được.

Đinh Khải Nhạc đáp lại rồi dẫn theo một cảnh sát đi theo hướng cô chỉ để đến tiệm giặt. Tô Ngôn cũng dẫn theo một người khác hỏi đường, sau hơn 10 phút cuối cùng cũng đã tới trước cửa Tiệm ăn Hồng Vận. Vị trí chỗ này thật ra cũng không tốt lắm, là một căn nhà gỗ màu xanh lá mạ, 2 căn hộ bên cạnh cũng rất hoang vu, ngay cả cửa sổ cũng không có, hiển nhiên đã rất lâu rồi không có ai ở.

Vì thôn Thành Trung vẫn nằm trong khu vực quản lý của đồn cảnh sát nên vị cảnh sát được điều tới biết có một chút về tình huống chỗ này, anh ta chỉ vào bãi đất hoang cách đó khoảng 800 mét nói: “Chỗ này vốn là một cái lò gạch cũ, mười mấy năm trước làm ăn rất phát đạt, số lượng công nhân cũng không ít nên xung quanh cũng có vài tiệm ăn mở ra. Nhưng cũng tốt cũng không bao lâu, về sau chỉ đủ để duy trì tiếp tục, mấy căn nhà bên kia cô thấy đều được xây từ lúc đó.”

“Về sau, việc kinh doanh của lò gạch đó cũng dần bị ngưng trệ, sau đó thì đóng cửa. Không có công nhân, mấy tiệm ăn này tất nhiên không trụ được

tiếp, vài tiệm cũng đóng cửa theo.” Vị cảnh sát chép miệng: “Quán ăn vặt này được người trong thôn và người thuê nhà ở đây ủng hộ mà duy trì được tới giờ thì có lẽ là món ăn không tệ đâu.”

“Ồ…” Tô Ngôn khẽ gật đầu đăm chiêu, liếc mắt nhìn lại cái lò gạch cũ cách đó không xa sau đó bước lên mấy bậc tam cấp, vén rèm đi vào trong tiệm ăn.

Diện tích bên trong không lớn, chỉ có mấy cái bàn nhỏ dính dầu mỡ hơi bẩn. Hiện tại tiệm không có khách, nhưng phía sau rèm bếp vẫn thỉnh thoảng vang lên tiếng nói chuyện.

“Khụ khụ!” Vị cảnh sát đi theo ho khan hai tiếng.

Vài giây sau, một chị gái mặt đỏ bừng bước ra từ sau bếp, trên người mang một cái tạp dề đã phai màu, cười đón tiếp hai người: “Hai người muốn ăn gì?”

“Hai phần súp cay, gói mang về.” Tô Ngôn lịch sự mỉm cười.

“Được!” Chị gái đáp lại sau đó quay về phía phòng bếp hét bằng một giọng cực cao: “Súp cay, hai phần!”

Tô Ngôn quay lại đánh giá cách bày trí trong tiệm, sau đó vòng qua một cái bàn nhỏ, làm như vô tình ngồi lên một cái ghế gần cửa sổ. Cô hơi nheo mắt lại, địa hình của những căn nhà ở đây khá cao, ngồi bên trong nhìn ra tầm mắt cũng rộng hơn đứng ngoài đường nhiều, ít ra có thể nhìn toàn cảnh xung quanh lò gạch được 7, 8 phần.

Lúc này, điện thoại trong túi vang lên tiếng nhạc chuông, cô lấy ra nhìn thì thấy tin nhắn của Đinh Khải Nhạc, lúc nãy đã bàn với nhau nên giờ anh ta gửi một cái định vị ở tiệm giặt cho cô. Cô nghiêng đầu ấn mở bản đầu rồi nhìn một lát, sau đó phóng to bản đồ địa phận thôn Thành Trung ra chụp lại, sử dụng ứng dụng chỉnh sửa ảnh để đánh dấu lại 3 vị trí của tiệm ăn, tiệm giặt và tiệm cắt tóc.

Vài phút sau, chị gái kia xách hai cái túi nhựa từ bếp đi ra, bên trong là súp

cay còn bốc khói nóng hổi.

Sau khi trả tiền, Tô Ngôn và vị cảnh sát kia cũng tranh thủ đi tìm Đinh Khải Nhạc, hai nhóm người gặp nhau ở giữa đường. Đinh Khải Nhạc lấy điện thoại ra cho cô xem ảnh vừa nãy anh ta chụp ở tiệm giặt: “Chỗ này đúng là khó ta, có thật là có người mang đồ đến giặt không vậy? Tôi thấy giặt xong còn bẩn hơn…”

“Nhưng cũng không có gì đặc biệt, tôi lấy cớ vào hỏi đường đến Tiệm ăn Hồng Vận nên cũng không có thời gian để tìm hiểu chuyện khác.”

Tô Ngôn nhìn 2 tấm ảnh chụp, thật ra Đinh Khải Nhạc cũng hơi khoa trương, nhưng đúng là hoàn cảnh trong tiệm này tệ thật. Cô đưa 2 phần súp cay trong tay cho đối phương, sau đó mở điện thoại mình ra, trên màn hình là tấm ảnh chụp màn hình mà lúc nãy cô đánh dấu: “Anh xem cái này đi, vị trí của 3 tiệm này đúng là có chút thú vị.”

Đinh Khải Nhạc cẩn thận nhìn chăm chú bức ảnh, vị cảnh sát vừa đi theo cô đến tiệm ăn lên tiếng: “Cô đang nghi ngờ nơi ẩn náu của nghi phạm là trong thôn này sao? Đúng là có khả năng này, trong thôn mỗi ngày người ra vào phức tạp, nếu có người lạ mặt thì cũng không ai để ý.” Thôn này rất nhiều công nhân từ nơi khác đến ở, thiên thời địa lợi để che giấu hành tung. Chỗ không có camera giám sát lại còn rất đông đúc, đúng là thiên đường cho bọn tội phạm.

Tô Ngôn không nói gì.

“Nhưng lúc nãy cô trong tiệm ăn cứ nhìn chằm chằm vào chỗ lò gạch cũ… Chẳng lẽ nghi ngờ nghi phạm trốn trong đó sao?” Vị cảnh sát kia càng phân tích càng thấy đúng, vẻ mặt có chút hưng phấn: “Cái lò gạch đó nhìn có vẻ đã lâu không ai đến, ngay cả người canh ban đêm cũng không có, mà xung quanh lại hoang vắng, người trong thôn cũng không hay đi ngang qua chỗ đó.”

Nơi trốn hoàn hảo cho tội phạm. Nói trắng ra, nếu có nạn nhân ở trong đó thì cũng không ai nghe tiếng la hét được, vì trong khu 6 đó ngoài trừ mấy căn nhà cũ ra thì cũng không có ai ở nữa.

“Cũng có lý!” Đinh Khải Nhạc gật đầu đồng ý sau khi nghe anh ta phân tích, sau đó nhìn về phía Tô Ngôn trưng cầu ý kiến: “Hay bây giờ báo cho anh Thái để người trong đội đến hỗ trợ kiểm tra và lục soát, tốt nhất là điều thêm một xe đặc công đến tiến hành phong tỏa các lối ra, nếu không lỡ như hắn chạy mất thì công sức mấy ngày nay của chúng ta lại mất trắng! Có lẽ còn phải thêm một xe cứu thương, cô nghĩ thế nào?”

Tô Ngôn gãi đầu, lấy lại điện thoại mình từ trong tay Đinh Khải Nhạc: “Báo cho anh Thái làm gì? Chúng ta hiện tại vẫn chưa xác định được gì chắc chắn, làm lãng phí lực lượng coi chừng Cục trưởng lại cắt bớt kinh phí của đội chuyên án đấy.”

“Chẳng phải đã được 8, 9 phần rồi sao.” Đinh Khải Nhạc vô thức muốn giơ tay lên gãi đầu, lại quên mất trong tay còn cầm súp cay, túi nhựa chạm vào mặt, anh ta bị nóng một cái nên giật nảy mình.

“Đầu tiên, Thang Thành là một người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, điều có thể thấy từ thủ pháp gây án của hắn, hắn làm chuyện gì cũng sẽ rất cẩn trọng. Ngay cả những điều hắn ghi chú trong giấy cũng cho thấy hắn rất bất thường, mỗi một việc đều cách nhau đều đặn 10 ngày. Vậy anh nghĩ vị trí của 3 tiệm này có gì đặc biệt?” Tô Ngôn vừa nói vừa ấn mở ảnh, chỉ tay vào 3 điểm trên bản đồ.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của 3 người kia, 3 điểm được đánh dấu trong màn hình khi nối lại, mặc dù không thể chính xác tuyệt đối nhưng vẫn có thể nhìn ra là một hình tam giác đều.

“Lò gạch mà chúng ta vừa nói đến là ở đây.” Cô vừa nói vừa chấm một chấm màu xanh gần chấm đỏ của tiệm ăn: “Anh thấy với chứng OCD của mình thì hắn sẽ chọn nơi này sao?”

Bọn người Đinh Khải Nhạc im lặng, chấm màu xanh đó đúng là chướng mắt, nếu Thang Thành ngay cả chọn tiệm cũng căn theo quy tắc hình học thì đúng là không thể chọn nơi này làm địa điểm gây án được. Nói một cách đơn giản thì nếu như vậy thì chẳng khác gì ngược lại hoàn toàn với chứng bệnh của hắn.

“Khi tôi trong tiệm ăn Hồng Vận ngồi bên cửa sổ quan sát thì phát hiện ra địa thế lò gạch quá thấp, từ trong tiệm ăn đã có thể hình bao quát hết bên trong rồi. Thang Thành để ý tiểu tiết như thế lại thường xuyên đi đến tiệm ăn một mình, sẽ không mạo hiểm đâu.” Tô Ngôn nhìn điện thoại nói nhỏ, mặc dù bình thường đúng là xung quanh lò gạch không có người đi qua nhưng khách của tiệm ăn Hồng Vận cũng không ít. Hơn nữa Thang Thành không hay ngủ ở bên ngoài, vậy có thể suy đoán thời gian hắn đến thôn Thành Trung là ban ngày, lúc ấy rủi ro bị người người ăn cơm ngẩng đầu nhìn thấy rất cao, không phải là một nơi an toàn.

“Vậy… Cô có nghi ngờ chỗ nào khác không?” Đinh Khải Nhạc hỏi.

Tô Ngôn không đáp lại mà là vẽ một vòng tròn nhỏ ở tâm của tam giác: “Xét theo tính cách cùng thủ pháp gây án của hắn, tôi thích chỗ này hơn.”

“Chỗ đó chắc là khu phòng thuê, nhìn trên bản đồ thì thấy rất nhỏ nhưng nếu chúng ta đi khảo sát thực địa cũng tốn rất nhiều thời gian.” Một vị cảnh sát nói.

“Cũng không cần kiểm tra cả khu, thật tôi đã nghĩ đến một chỗ rồi.” Tô Ngôn đứng lên nhìn phương hướng một chút sau đó quay sang Đinh Khải Nhạc: “Anh mở mấy tấm ảnh lúc nãy chụp ở tiệm giặt ra đi.”

Đinh Khải Nhạc cầm 2 phần súp cay trong tay, luống cuống lấy điện thoại trong túi quần ra sau đó mở ảnh chụp đưa cho cô: “Cô dặn tôi chụp thế nào tôi đều chụp lại hết, tất cả ở trong album ảnh, chỉ cần lướt qua là được.” Giọng điệu có chút khép nép, anh ta cảm thấy hôm nay từ lúc cùng đối phương đến cái thôn này thì đầu óc mình dường như ngừng hoạt động rồi. Thật nếu giống như lúc trước anh ta đi theo Giang Ly hoặc Thái Thành Tể, Hạng Dương sẽ không có tâm lý xấu hổ thế này, vì họ đều là những cảnh sát có thâm niên kinh nghiệm nên có thể tìm thấy nhưng manh mối mà anh ta không phát hiện được, đó là chuyện quá bình thường. Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn không giống vậy, anh ta thật sự bị một cô gái nhỏ lấn át, nói ra lại thấy đỏ mặt.

Tô Ngôn mở lên 2 tấm ảnh sau đó chỉ vào màn hình hỏi: “Chỗ này là anh

đang đứng ở đâu chụp vậy?”

Anh ta ngước qua nhìn một chút: “Là đứng ở cửa ra vào chụp.”

“Chỗ này.” Ngón tay mảnh khảnh của Tô Ngôn chỉ vào giữa bức ảnh, mặc dù địa thế tiệm giặt không cao như chỗ tiệm ăn nhưng vì trong làng đa số vẫn là nhà không có lầu, cách mấy căn thì lại có vài ngôi nhà lầu, vậy nên từ cửa tiệm giặt cửa nhìn ra cũng có thể nhìn thấy rất xa. Chỗ cô chỉ vào là một căn nhà 3 tầng rất cao, dù xung quanh cũng là nhà lầu nhưng căn nhà này lại cao hơn hẳn những căn xung quanh.

Điều khiến người ta chú ý là cây cột thu lôi trên mái nhà, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy.

“Căn nhà này tôi cũng thấy lúc ra khỏi tiệm cắt tóc.” Tô Ngôn dừng một chút, tiệm cắt tóc Lợi Hồng nằm ở cửa thôn, mà địa thế chỗ đó là thấp nhất trong thôn: “Thông qua những tấm ảnh anh chụp thì có thể kết luận vị trí tiệm giặt cũng có thể nhìn thấy căn nhà này, tiệm ăn Hồng Vận cũng vậy, lúc nãy tôi còn có thể đếm được bao nhiêu cửa sổ trong nhà.”

“Chỗ mà từ 3 cửa tiệm đều có thể thấy được cũng chỉ có căn nhà này.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi xem một chút?” Đinh Khải Nhạc thận trọng đề nghị.

“Ừm, anh cũng liên lạc với anh Thái bên kia một chút đi, có lẽ bọn họ cũng tới nhanh thôi. Sau đó để anh ấy báo cáo lại tình huống cho đội trưởng Giang, cụ thể hành động thế nào còn phải nghe theo chỉ huy.” Những lời Tô Ngôn nói ra đều rất đúng kỷ luật.

“Được.”

…

10 phút sau, 4 người họ cũng lần mò được đến căn nhà tường bê tông đó, Đinh Khải Nhạc khom lưng ló đầu ra khỏi góc tường, thấp giọng nói: “Không ngờ là một căn nhà riêng, cô nói bình thường hắn ra vào ở đây sẽ

không bị người khác phát hiện sao?" Nếu sớm biết hắn trốn ở nơi đàng hoàng thế này thì bọn họ chạy tới chạy lui làm gì, chỉ cần lấy ảnh chụp để những hộ dân xung quanh nhận diện là được rồi.

Khóe mắt Tô Ngôn khẽ giật nhưng vẫn nhẫn nại giải thích: "Anh xem những hộ bên cạnh đi, có nhà nhưng đều bỏ trống, rõ ràng là không có người ở. Huống hồ Thang Thành vẫn có năng lực phản trinh sát, hắn đã dám chọn nơi này thì tất nhiên hắn tự tin sẽ không bị người dân chú ý đến."

Những hộ gia đình xung quanh đều là thuê trọ để mưu sinh kiếm sống, thường đi sớm về trễ, nếu hắn nhân lúc ban ngày tới thì chỉ có chó mèo hoang mới thấy được.

"…" Đinh Khải Nhạc nhất thời im lặng, sau khi kiếm chế vài giây vẫn không nhịn được hỏi một câu: "Vậy chúng ta làm sao để xác định hắn có bên trong không?" Cho dù lát nữa sẽ có đội chi viện đến nhưng cũng phải xác định trước xem căn nhà này có phải là nơi ẩn náo của Thang Thành không, bây giờ tất cả đều chỉ là suy đoán của họ, không có chứng cứ gì rõ ràng.

Tô Ngôn ngẩng đầu nhìn lên lầu của căn nhà suy nghĩ trong chốc lát rồi bắt đầu di chuyển, rón rén đi tới bức tường bên cạnh sân chỗ không có cửa sổ, sau đó tung người một cái leo lên trên tường, ló đầu ra.

Đúng lúc đó cô liền thấy mấy chồng hộp đóng hàng được xếp ở góc sân, phía trên còn chưa xé đi hoá đơn chuyển phát, là Chuyển phát Dị Vạn!

Phía sau chồng hộp còn có vài mảnh giấy màu xanh, có lẽ là băng dán niêm phong gói hàng.

Cô bám đầu tường nhanh chóng ra dấu đã xác định với 3 người đang đứng đợi. Đúng lúc này, Tô Ngôn đột nhiên ngẩng đầu lên, cửa sổ lầu 3 thấp thoáng có một bóng người, rèm cửa còn khe khẽ đong đưa.

"Nguy rồi!" Con ngươi Tô Ngôn hơi co lại, không kịp rồi!

Một giây sau, Đinh Khải Nhạc chỉ thấy bóng dáng mảnh khảnh trên đầu

tường nhảy vào sân, tim nhất thời nhảy vọt lên, học theo nhảy lên đầu tường nhưng đã không còn thấy bóng dáng của đối phương đâu nữa. Không phải đã nói… Nghe theo… Chỉ huy sao?

Chương 32: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt 12

Sau khi Tô Ngôn nhảy vào sân thì liền đi thẳng đến cửa trước, vươn tay kéo nhẹ một chút, quả nhiên đã bị khóa từ bên trong. Cô bám sát vào chân tường ngẩng đầu lên quan sát, sau khi xác định đối phương từ cửa sổ trên lầu không thấy được mình thì nhanh chóng đi vòng qua phía sau nhà. Ở đằng sau cũng có 4 cái cửa sổ, cô thử từng cái một thì đều là khóa chặt từ bên trong, không thể mở được bằng tay không.

Cô rũ mắt nhìn xuống, thấy mấy viên gạch bị bỏ lại trên mặt cỏ, chớp mắt do dự do dự không biết có nên làm hay không.

Chỉ suy tư vài giây, cô liền dời ánh mắt đi, hơi chút ngẩng đầu nhìn lên cửa kính trên lầu 2 sau đó bỗng nhếch môi cười thầm. Ngay sau đó cô sải bước đến đường ống thoát nước dày khoảng 3 ngón tay được dẫn xuống dọc trên tường, hai tay giữ chặt ống, sau khi trụ sức vào hai chân thì từ từ bò lên tầng 2.

Đường ống thoát nước này nằm cách một chút cạnh một cửa sổ, cô chậm rãi duỗi chân trái ra sau đó dùng sức đá một cái, cánh cửa sổ lại thật sự bung ra! Mắt cô sáng lên, vươn tay đỡ lấy phần nhô ra của cửa sổ, cả người lắc lư rồi cuộn mình trên bệ cửa sổ chưa đầy 15 cm. Bên trong là những tấm chắn muỗi bình thường, cô gỡ chúng xuống một cách khéo léo, 1 giây sau cả người biến mất trên bệ cửa sổ.

Bước vào mới thấy căn nhà này rất trống trải, trên nền xi măng bụi dày đến nỗi bước lên có thể lưu lại vài dấu chân, lầu 2 có vẻ như đang trong tình trạng thô sơ, thậm chí còn chưa dựng phòng nhỏ, chỉ có vài cây cột chịu lực.

Rõ ràng là Thang Thành không ngờ được sẽ có cảnh sát phá cửa sổ lầu 2 để vào được nhà.

Tô Ngôn chậm rãi đi tới chỗ cầu thang, thật ra nó cũng được xây bằng bê tông thô, ngay cả tay vịn cũng không có, rất nguy hiểm. Cô đứng đó dỏng tai nghe động tĩnh lầu trên và lầu dưới, lúc nãy bám trên tường cô thấy rèm cửa sổ trên lầu 3, có lẽ Thang Thành thường ở lầu 3 nghỉ ngơi, đáng tiếc khi cô ở dưới tầng trệt tìm cách đã thấy cửa sổ ở tầng đó bị đóng kín, bên trong lại bị thứ gì đó che lại nên hoàn toàn không nhìn thấy trong phòng thế nào.

“A…”

Tô Ngôn nín thở, vừa rồi là tiếng một người phụ nữ đang rên rỉ thoáng qua. Nhưng lúc cô chăm chú lắng nghe thì lại không còn có âm thành nào nữa, Tô Ngôn hít sâu một hơi, quyết định tin vào trực giác của mình, chân rón rén thật nhẹ đi xuống lầu.

Càng đi xuống thì xung quanh càng tối đen, ngay lúc cô bước xuống bậc thang cuối cùng thì bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một ánh đèn lay lắt. Cô dán chặt lưng vào góc tường, sau đó ló mắt ra nhìn.

!!!

Cô cắn mạnh đầu lưỡi mình, thành công để bản thân trấn định lại.

Ánh sáng lay lắt đó phát ra từ một hàng dài đèn treo trên trần nhà, với chiều cao bình thường của một người đàn ông có thể với tới được. Bên cạnh ngọn đèn lúc này có một người đưa lưng về phía cô, từ đường gân trên cơ tay có thể thấy sức lực của hắn rất mạnh. Giữa đôi chân đang mở rộng của hắn mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi chân mảnh mai khác đang đạp lung tung, bụi đất dưới sàn bị khuấy tung lên.

“Này!” Hình ảnh đã dự đoán từ trước bỗng loé lên trong đầu, Tô Ngôn chợt thốt thành tiếng, người kia bị doạ sợ hãi quay đầu lại, cô gái mà hắn đang khống chế cũng phải quay lại theo.

Gương mặt cô gái đó trùng khớp với nạn nhân Đảng Nguyệt Nguyệt, lúc này, cổ của cô ấy đang bị một dây thừng thô làm bằng vải đay ghìm chặt, hai tay cô đang ra sức kéo sợi dây muốn tự cứu mình, rõ ràng là người đứng

phía sau đang muốn siết chết cô ấy! Khuôn mặt vốn thanh tú dễ nhìn lúc này đã không còn như lúc trước, vì bị ngạt thở mà nước mắt trào ra, da mặt đỏ bừng.

Khuôn mặt thản nhiên của Thang Thành lộ lên vài phần hung tợn, vì dùng sức nên gân xanh trên cổ cũng nổi lên, vẻ hoảng loạn lúc nãy khi nhìn thấy Tô Ngôn chỉ diễn ra trong chốc lát, rồi hắn lại tiếp tục ra sức siết chặt dây thừng trong tay, đủ để thấy sự tàn nhẫn và khinh thường cảnh sát của hắn.

Đảng Nguyệt Nguyệt mở to miệng, một bàn tay yếu ớt buông xuống, đôi mắt cũng bắt đầu vô hồn, rõ ràng đang trong bờ vực của cái chết.

Trong lòng Tô Ngôn như bị siết chặt theo, cô biết rõ tiếp tục như vậy không phải biện pháp nên vội quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện ở góc tường có một đống sắt hoen rỉ bám đầy bụi, không biết ban đầu để làm gì mà hình thù rất kì dị.

Cô cúi xuống nhặt một thanh cầm trong tay, ngước lên nhìn ánh mắt khiêu khích của Thang Thành và Đảng Nguyệt Nguyệt đang từ từ yếu dần. Cô nghiến răng nhíu mắt lại rồi ném mạnh thanh sắt dày trong tay đi.

Thanh sắt bay vút tới, Thang Thành chỉ kịp hơi nghiêng đầu, một giây sau từ căn nhà yên tĩnh vang lên một tiếng hét thất thanh. Hắn ta chỉ thấy mặt mình rất đau, theo bản năng thả lỏng tay đang cầm dây thừng ra.

Đảng Nguyệt Nguyệt ngã xuống, chật vật nằm rạp trên mặt đất, liên tục ho sặc sụa, nước mắt nước mũi chảy xuống khắp mắt.

Tô Ngôn bật dậy ngay lúc thanh sắt bay ra, lúc Đảng Nguyệt Nguyệt ngã xuống, trong nháy mắt cô nhảy qua đầu đối phương, chân phải đá mạnh vào xương bả vai của Thang Thành. Người đàn ông có chút cường tráng ôm mặt lảo đảo ngã xuống đất lăn một vòng, dựa vào chân tường gầm thét đau đớn.

Mặt mũi hắn chảy đầy máu, khó có thể nhìn ra khuôn mặt ban đầu của Thang Thành.

…

Phanh! Soạt!

Đinh Khải Nhạc cuối cùng cũng cùng với 2 cảnh sát kia đập vỡ được 2 cửa sổ bị đóng kín, sau đó với sự giúp đỡ của họ, anh ta thành công chui qua cửa sổ vào được nhà. Sau khi 3 người vào được bên trong sân, tìm khắp xung quanh không thấy Tô Ngôn đâu hết liền thầm nghĩ không ổn rồi, hoảng hốt đến mức suýt khóc.

Thái Thành Tể bảo anh ta đi theo là để bảo vệ an toàn cho Tô Ngôn, vì sáng nay cô không xuất phát từ Cục nên không được trang bị súng, lỡ như Thang Thành thật sự ra tay với cô thì chẳng phải anh ta phải áy náy cả đời sao?

Trong lúc tuyệt vọng, 3 người tụm lại bàn bạc, không còn cách nào khác, liều vậy!

Tuy nhiên lúc anh ta phá cửa sổ chui vào, đang muốn thể hiện chút kỹ năng thì bỗng sững sờ tại chỗ, 2 vị cảnh sát chui vào sau cũng có biểu cảm y hệt anh ta. Cảnh tượng trước mắt khác hoàn toàn so với họ tưởng tượng! Có trời mới biết lúc nãy khi nghe thấy tiếng hét vang trời của Thang Thành, trong đầu họ nảy ra bao nhiêu tình huống, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến cảnh tượng này.

Người bị trói hai tay đang không ngừng vặn vẹo dưới đất kia là nghi phạm trong truyền thuyết sao? Mặt hắn bị gì vậy? Đôi mắt đẫm máu đến độ không mở ra được ư? Hình như mũi cũng bị lệch… hay là vốn dĩ như như vậy nhỉ? Môi hắn là do vốn dĩ dày hay bị đánh đến sưng vậy?

Cách hắn không xa, Tô Ngôn bình an vô sự ngồi trên một cục gạch, Đảng Nguyệt Nguyệt đang khóc trong lòng cô, khuôn mặt tèm lem như mèo, thỉnh thoảng còn kéo chiếc áo thun trắng của cô lên lau nước mũi.

Đinh Khải Nhạc: …

Hai vị cảnh sát: …

Trong lúc nhất thời không biết là ai đáng thương đây!

Trên đường cái của thôn Thành Trung, người ra vào hiếu kỳ nhìn vào một con hẻm nhỏ, ngã tư có rất nhiều xe cảnh sát và xe cứu thương đang nhấp nháy đèn. Chỗ họ cũng thường có cảnh sát đến, nhưng đều là xử lí bọn trộm cướp, đánh nhau, chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng này.

Tại căn nhà kia, Giang Ly nhìn cửa chính đã bị mở ra rồi bước vào, nhân viên y tế và đội kỹ thuật cũng vào theo phía sau. Sau khi nhân viên y tế kiểm tra Đảng Nguyệt Nguyệt xong thì mang cô ấy lên cáng cứu thương ra ngoài, nhưng sau đó khi quay lại nhìn đến người đàn ông trên mặt đất thì lại hơi hoảng hốt: Cái mặt kia nếu không nhìn lầm thì hình như là… hơi bị lõm vào rồi?

Sau khi đổi dây thừng thành còng tay, Giang Ly mới giơ tay ra hiệu nhân viên y tế lên trước xem xét tình huống, Thang Thành bị cố định đầu đặt trên cáng cứu thương để 4 vị cảnh sát đưa đến bệnh viện, ngoài việc điều trị cần thiết còn có thể kiểm soát được hắn.

“Này! Còn chưa hỏi hắn 2 nạn nhân trước đó ở đâu mà!” Thái Thành Tể muốn đuổi theo.

Lúc này Tô Ngôn đang dùng 2 ngón tay cầm vạt áo thun của mình lên, buồn bực nhìn thứ nhầy nhụa trên đó, nghe vậy liền gọi anh ta quay lại: “Được rồi, không hỏi ra được đâu, con hàng này quyết tâm chống đối chúng ra, sẽ không khai ra đâu.”

Thái Thành Tể nghiêng đầu một chút, suy nghĩ 2 lần mới hiểu được ý cô.

Ngược lại Giang Ly cười như không cười nhìn cô: “Cô ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi đấy. Chuyện này sau khi về Cục tôi sẽ xem xét lại, e rằng không tránh khỏi phải viết kiểm điểm đâu.” Sau đó quay đầu nói với Phương Giai Mậu: “Dẫn người lên lầu 3 xem từ nơi “thư giãn” hàng ngày của hắn xem có thể tìm ra manh mới gì về 2 nạn nhân trước không.” Anh nói như vậy rõ ràng là cũng đồng ý với Tô Ngôn, bây giờ có hỏi thì Thang Thành cũng không khai ra.

Nghe Giang Ly nói xong, Thái Thành Tể tiến đến huých vai Tô Ngôn: “Tôi nói nè em gái… Không phải lúc nãy em nhân lúc bọn tôi không có ở đây mà… bức cung chứ?”

Tô Ngôn nhướng mày: “Anh có bằng chứng không? Chuyện này không thể nói lung tung được, nếu thật tôi bức cung thì chẳng lẽ Thang Thành còn không bắt được tôi à? Mối làm ăn này không có lời, tôi không làm đâu.”

“Chậc!” Thái Thành Tể bày ra vẻ mặt “Tôi tin mới là lạ”.

“Đội trưởng Giang.” Tô Ngôn không để ý tới anh ta, đi tới bên cạnh Giang Ly. Lúc này Giang Ly đang mang găng tay đứng giữa phòng, cẩn thận quan sát kỹ kết cấu căn phòng, nghe thấy cô gọi bèn đưa mắt nhìn qua.

“Trước khi mọi người đến tôi có hỏi thăm Đảng Nguyệt Nguyệt về tình hình của 2 nạn nhân trước, Đảng Nguyệt Nguyệt nói cô ấy chưa từng gặp qua họ. Thang Thành bắt cóc cô ấy xong thì bị giam dưới lầu 1, bị bịt mắt ném xuống đất nằm cả đêm.” Tô Ngôn nói tới đây thì dừng một chút: “Vì cảm xúc cô ấy không ổn định nên tôi cũng không thể dẫn dắt cô ấy nhớ lại hoàn cảnh lúc đó được, nhưng cô ấy có nhắc đến chuyện đêm đó từ trên lầu truyền tới vài tiếng động đứt quãng, giống như… tiếng kim loại ma sát với nhau.”

“Lên lầu xem.” Giang Ly trầm giọng nói.

Nhóm người bước lên cái cầu thang sơ sài kia, vẫn là không gian rộng rãi như lầu dưới, Giang Ly cúi đầu, bắt đầu từng bước vòng quanh trên mặt đất, sau đó thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên quan sát vách tường bốn phía một chút, hoặc lại mở cửa sổ thò đầu ra xem xét.

Vài phút sau, anh mới đi tới trước vách tường phía đông, trên tường không có cửa sổ, anh giơ tay lên dùng đốt ngón tay gõ gõ khắp nơi: “Đập đi.”

???

Mọi người đều lặng ngắt, dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng mệnh lệnh của đội trưởng vẫn phải nghe theo. Thái Thành Tể đi xuống lầu lấy

thiết bị để phá tường, còn Hạng Dương và Đinh Khải Nhạc thì ở bên cạnh xì xào bàn tán: “Tình huống gì thế này, ý của đội trưởng Giang không phải là ý tôi đang nghĩ đấy chứ?”

“Chính là ý đó.” Tô Ngôn khoanh tay, dựa nửa người vào tường xi-măng: “Đội trưởng Giang lúc nãy chắc hẳn là đang so sánh độ dày giữa các bức tường, phát hiện chỗ đó rõ ràng là bất thường… Mà màu xi măng trên tường cũng khác hơn so với chỗ khác trong phần, cộng thêm lời kể của Đảng Nguyệt Nguyệt thì có lẽ Thang Thành đã giải quyết 2 nạn nhân trước đó, đồng thời bắt cô ấy về đây… Anh đoán thử xem trong khối tường đó có phải là Mãn Chân, người mất tích thứ 2 không?”

“…”

Thật kinh hãi.

Khoảng 1 tiếng sau, trên lầu 2 bụi bay đầy trời, bọn người Tô Ngôn dù có mang khẩu trangnhưng vẫn bị sặc phải ho khan vài tiếng. Khi mảng xi măng cuối cùng bị phá bỏ, toàn bộ phía trong bức tường phía đông đã lộ ra trước mặt mọi người.

Bên trong là một cái khung gỗ cao bằng người, rộng cũng đủ cho một người, mà trước mắt họ hiện là những cái xác đang phân huỷ ở mức độ khác nhau, nhưng ngoài dự đoán là… Trong tường lại có đến 3 thi thể!

Đôi mắt đen của Giang Ly khẽ lay động, lạnh lùng nói: “Gọi pháp y lên đây.”

Sau đó anh dẫn bọn họ xuống tầng dưới, vừa tháo khẩu trang vừa nói: “Hạng Dương và Thái Bao ở đây tiếp tục xử lý hiện trường, Tô Ngôn, Tiểu Đinh và tôi cùng về Cục. Trương Điền Điền không phải nạn nhân đầu tiên của hắn, chúng ta cần phải xác định được thân phận của nạn nhân đầu tiên!”

Tô Ngôn lùi lại vài bước rồi quay đầu nhìn thoáng qua bức tường chứa 3 thi thể, trên mặt họ dường như còn phảng phất nét hoảng loạn.

Bây giờ sau lưng mọi người là vực thẳm, tiếng cười nhạo, trêu đùa phát ra

khiến người ta sợ hãi mà gào thét.

Trong nháy mắt cô bỗng nhiên hiểu ra ý nghĩa của thân phận cảnh sát này, ngóng nhìn vực sâu, xé mở màn đêm, bảo vệ sinh mệnh và lợi ích của nhân dân, không cho một ai bỏ mạng vô ích, cũng không cho kẻ nào thoát khỏi chế tài của pháp luật!

Chương 33: Vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt (Kết) + Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên

Trong khoa Nội trú của Bệnh viện Nhân dân số 1 Thành phố Nam Thành, một "phòng bệnh tư nhân" tạm thời được sắp ở lầu 11, ngoài cửa ra vào còn có 2 cảnh sát ngồi canh.

Đinh ~

Giang Ly dẫn Tô Ngôn từ thang máy bước đến cửa ra vào, sau khi hỏi thăm 2 cảnh sát đang trực về tình hình một chút thì Giang Ly đẩy cửa phòng bệnh bước vào. Trong phòng rất yên tĩnh, người nằm trên giường bệnh đã được xử lí vết thương xong, trên mũi quấn một miếng băng gạc, cằm và cổ được đeo nịt cố định lại, tay phải bị còng tay còng lại trên lan can giường. Lúc này không biết mi mắt hắn là do sưng mở không lên hay do đang ngủ, hô hấp rất đều đặn, có người đột nhiên tới gần cũng không phát hiện ra.

"Thang Thành?" Giang Ly trầm giọng gọi.

Người trên giường khẽ nhúc nhích, mắt mở ra một khe nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy. Con người dưới mí mắt dường như đang chuyển động, vẻ mặt bị băng gạc che khuất không thể nhìn ra nhưng cả người lại cho người ta cảm giác như hắn đang châm chọc khêu khích.

"Anh có biết ngay cả khi anh không thú tội thì khẩu cung của Đảng Nguyệt Nguyệt cũng đủ để tống anh vào tù rồi không?" Giang Ly nói tiếp.

Thang Thành lại hé mắt ra, khoé môi nâu sậm khẽ nhếch lên, không cần nói cũng biết hắn không có ý nói chuyện với cảnh sát, cũng không có ý định giải thích về tội ác của mình, càng không thấy hối lỗi với các nạn nhân.

“Tôi…” Thang Thành dường như nhìn thấy nửa người của Tô Ngôn đứng sau lưng Giang Ly sau, có chút chật vật mở miệng, âm thanh khàn khàn không nói ra tiếng. Hắn ta vừa nói ra một chữ thì miệng và cằm đang bị thương đau đớn dữ dội, nhưng vài giây sau vẫn tiếp tục nói: “Tôi muốn tố cáo cảnh sát các người… Cưỡng chế…”

Sau khi bị một thanh sắt nặng hình thù bất định rơi trúng mặt, hắn được đưa đến điều trị ở bệnh viện, cuối cùng bác sĩ đưa ra chẩn đoán chấn thương: Gãy xương trán, gãy xương mũi, gãy xương má trái, gãy 5 cái răng, chấn thương nặng cột sống cổ, dù có bình phục cũng sẽ để lại di chứng.

Tô Ngôn nghe nói như thế cũng chỉ biết đưa tay xoa chóp mũi.

“Đương nhiên có thể, đây là quyền lợi của anh.” Nét mặt Giang Ly không đổi, lấy mấy tấm ảnh từ trong tay Tô Ngôn sau đó đưa ra trước mặt hắn: “Hôm nay chúng tôi đến cũng là để thông báo cho anh một tiếng, trong bức tường phía đông trên lầu 2 căn nhà anh ở, chúng tôi tìm được 3 thi thể nữ, trong đó có 2 người đã được chứng thực là Trương Điền Điền và Mãn Chân, chứng cứ vô cùng xác thực, anh còn muốn nói gì không?”

“Ha ha…” Thang Thành ra sức cười sau đó im lặng, đôi mắt đang hé ra cũng nhắm lại.

Tuy nhiên Tô Ngôn và Giang Ly đã bắt được thay đổi biểu cảm rất nhỏ của hắn lúc nhìn thấy bức ảnh, hai người liếc nhau một cái, Giang Ly khẽ gật đầu sau đó lui về sau một bước.

Sau khi tìm thấy thi thể những người bị hại hôm qua, họ liền quay về văn phòng, nhưng sau khi điều tra và thu thập chứng cứ cẩn thận vẫn không thể xác định được danh tính nạn nhân đầu tiên. Bọn người Thái Thành Tể sau khi xử lý xong hiện trường cũng đóng gói hết đồ vật trên lầu 3 mang về cho đội kỹ thuật, bọn họ kiểm tra suốt đêm và xác nhận từng thứ một, nảy ra một quyết định táo bạo.

Tô Ngôn nhận lại mấy tấm ảnh từ tay Giang Ly, khẽ hoạt động các cơ mặt, nở một nụ cười tươi như hoa: “Thông qua giám định pháp y, 3 thi thể được

phát hiện trong tường đều bị gãy xương cổ, chứng tỏ là chết do ngạt thở, vậy nên sở thích của anh là siết cổ họ đến chết ư? Giống như những gì hôm qua anh làm với Đảng Nguyệt Nguyệt?"

Cô dẫn đầu cuộc thẩm vấn hôm nay cũng là do khi bàn bạc với Giang Ly, hai người nhận thấy Thang Thành là một kẻ đầu óc sâu sắc, từ hành vi của hắn có thể phân tích ra hắn là người kiên định và khó lung lay, muốn làm cho hắn mở miệng thì khó càng thêm khó. Nhưng từ thủ pháp gây án của hắn còn có thể nhìn ra Thang Thành rất căm ghét và khinh thường phụ nữ.

Bọn họ quyết định dùng chuyện này làm một bước đột phá, Tô Ngôn cũng là nữ giới, nhưng trong quá trình bắt giữ hôm qua đã khống chế hắn gắt gao, lúc này Thang Thành ngoài không phục ra còn hận không thể tự tay vặn gãy cổ cô, rõ ràng hắn dễ bị mất khống chế với phái nữ hơn. Giang Ly nói gì hắn cũng không để ý, nhưng khi cô mở miệng tất nhiên hắn sẽ có một chút phản ứng, đây chính là kết quả cảnh sát mong muốn.

Quả nhiên sau khi nghe cô nói, gương mặt của Thang Thành co giật mạnh, lập tức mở to mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng độc ác.

"Anh có phải đang cho rằng chúng tôi nhất định sẽ hỏi anh nạn nhân đầu tiên là ai, đúng không?" Tô Ngôn nhướng mày, ngữ khí nhẹ nhàng: "Vậy anh lầm rồi, mặc dù không tìm được DNA tương thích trong kho số liệu DNA của cảnh sát, nhưng một người chỉ cần từng sống trên thế gian này nhất định sẽ có dấu vết của mình. Thế này đi, nếu không anh đoán thử xem, chúng tôi thông qua những đồ vật anh để lại đã phát hiện ra gì rồi?"

Cô ríu rít bên giường, Giang Ly ở phía sau khoanh tay đứng nhìn cô, đáy mắt mang vài ý cười, cô gái này đúng là hoàn toàn thích hợp làm cảnh sát hình sự, dẫu cho có phải đối mặt với loại phạm nhân gì, trong tình huống nào, muốn dùng giọng điệu ra sao cô ấy đều có thể thể hiện thật hoàn hảo.

Quả nhiên, Thang Thành đã bị bộ dạng dương dương tự đắc của cô kích thích, nhưng cũng chỉ nắm chặt hai tay, vẫn không lên tiếng.

"Này, sao anh không nói gì hết vậy? À! Tôi biết rồi, anh nghĩ tôi đang bẫy anh hả?" Tô Ngôn không để ý đến sự im lặng của hắn, chán ghét xua tay:

“Nếu vậy thì anh suy nghĩ nhiều rồi, nói cho anh biết, con người tôi không chỉ có thể đấm nát đầu anh mà đầu óc cũng rất nhanh nhạy đấy. Hiện tại đứng ở đây nói chuyện với anh cũng chỉ để khoe khoang một chút thôi, anh tự nghĩ những tội ác của mình đều là bí mật, nhưng trong mắt tôi tất cả đều… không đáng nhắc tới!”

Sau khi thành công khiến người nằm trên giường thở hổn hển vì kích động, cô rút ra một tấm ảnh đưa tới trước mặt Thang Thành, bảo đảm đối phương có thể nhìn thấy từ khe mắt đang hé mở: “Trong điện thoại anh có một tấm ảnh, bạn gái à?”

Trên ảnh là một cô gái khuôn mặt thanh tú, chỉ cần nhìn thôi cũng cảm thấy cô ấy rất lương thiện.

Khoé mắt Thang Thành dường như mở to hơn một chút.

“Hiện tại hai người đã chia tay rồi hả? Chúng tôi cầm tấm ảnh này đến hỏi đồng nghiệp của anh, có 2 người có ấn tượng với bạn gái của anh, nhưng bọn họ nói hai người đã chia tay hơn một năm rồi?”

Thang Thành cuối cùng cũng phát ra tiếng, nhưng chỉ có một chữ đầy phẫn nộ: “Cút!”

Tô Ngôn nhìn anh ta ra vẻ khó hiểu.

“Bảo cô ta cút… Cút… Cút…” Có lẽ vì cảm xúc quá kích động nên sau khi Thang Thành dùng hết sức nói ra mấy chữ này thì bị ho kịch liệt, thậm chí còn phun ra vài tia máu, rơi ra ga giường trắng noãn rất chói mắt.

“Anh làm sao vậy, không biết tình trạng cơ thể của mình hiện giờ ra sao sao? Cáu kỉnh làm gì, chia tay rồi thì vẫn còn có thể làm bạn mà đúng không?” Tô Ngôn nheo đôi mắt lại, tiếp tục thêm một mồi lửa. Thấy hắn ho càng ngày càng dữ dội, cô bỗng trầm mặt xuống: “Hay là… cô ấy chính là nạn nhân đầu tiên của anh? Sao thế, không chịu được việc cô ấy bỏ đi vì phát hiện ra chuyện anh thích nhìn trộm nữ sinh, còn thích trộm quần lót, cảm thấy mình bị phản bội nên ra tay sát hại cô ấy? Anh thấy mình không hề biến thái, thấy cô ấy không nên rời bỏ mình à? Theo tôi, cô ấy thà chết

còn hơn ở bên cạnh một người như anh, vì…” Nói tới đây, cô hơi cúi người, ghé sát tai hắn nói khẽ: “Vì anh khiến cô ấy cảm thấy vô cùng kinh tởm!”

“A!” Thang Thành nghe những lời nói đó cuối cùng cũng hoàn toàn mất khống chế, sắc mặt trở nên tím tái, hắn muốn dùng cái tay không bị còng để bóp cổ Tô Ngôn, chỉ tiếc Tô Ngôn đã sớm chuẩn bị, lùi về sau né đi làm hắn hoàn toàn thất bại.

“Ả chính là một con đĩ, tiện nhân yêu tiền! Muốn thoát khỏi ông mày thì ông mày sẽ khiến cô ta mắc kẹt ở đó cả ngày lẫn đêm! Ha ha… Ha ha… Ha ha ha!” Hắn ta vừa hung hăng nói vừa muốn thoát khỏi còng tay, đến khi cổ tay tứa máu vẫn không dừng lại.

Tô Ngôn quay đầu liếc nhìn Giang Ly một cái, Giang Ly khẽ gật đầu. Từ những lời Thang Thành nói đã chứng minh được những suy đoán trước đó của họ, nạn nhân đầu tiên chính là bạn gái cũ của hắn, nhưng không rõ nguyên nhân hai người chia tay. Thang Thành cho rằng bạn gái cũ vì tìm được người khác có tiền hơn nên mới rời bỏ hắn, điều này cũng gián tiếp giải thích tại sao hắn lựa chọn đối tượng gây án đều là những nữ sinh hắn cho là trong mắt chỉ có tiền.

Loại biến thái thích rình mò này vốn 10 người thì hết 8 kẻ nhát gan, nhưng giết chết bạn gái cũ đã tạo nên lòng tự tin đến mức nực cười cho Thang Thành, hắn tìm ra được cảm giác thoả mãn hơn so với việc nhìn trộm, sau đó nội tâm từng bước từng bước bị khống chế. Cảm giác có thể quyết định sự sống và cái chết của một người đã thu hút hắn, nên khi thấy Đảng Nguyệt Nguyệt và Diêm Hạo phát sinh xung đột, thậm chí nghe họ nói chuyện thì hắn trong nháy mắt đã mất lý trí mà quyết định gây án.

Bởi trong tiềm thức hắn xem Đảng Nguyệt Nguyệt như vật mình sở hữu, không thể cho kẻ khác chạm vào dù chỉ một chút.

Giang Ly thấy Thang Thành đã rơi vào tình trạng nóng nảy thì đưa tay nhấn chuông gọi, không lâu sau bác sĩ và y tá liền đã đến tiêm cho hắn một liều thuốc an thần. Anh và Tô Ngôn cũng không ở lại bệnh viện, sau khi trở về Cục, thông tin liên quan đến căn nhà nhỏ được Thang Thành lựa chọn làm nơi gây án đã được đặt trên bàn của văn phòng đội chuyên án. Chủ căn nhà

đang ở ngoại thành, cô ấy nói qua điện thoại rằng đã ký hợp đồng 5 năm với người thuê căn nhà đó, giấy tờ tuỳ thân của người thuê nhà là chứng minh thư của một cô gái tên là Khuông Khiết.

Thông qua xác minh thì Khuông Khiết chính là bạn gái cũ của Thang Thành, sau đó cảnh sát cũng thông báo cho ba mẹ Khuông Khiết ở quê nhà, vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt chính thức kết thúc.

…

Trong văn phòng đội Chuyên án.

Tô Ngôn uể oải bước đến cạnh máy đun nước pha cho mình một ly cà phê, bởi vì vừa mới phá một vụ án nên không khí trong đội cũng hiếm thấy mà chậm rãi. Thái Thành Tể vừa nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, lúc này mới tỉnh lại liền mơ màng hỏi: “Đội trưởng Giang đâu rồi?”

“Lãnh đạo rất tán dương với việc lần này đội chuyên án chúng ta thuận lợi phá vụ án nữ sinh mất tích hàng loạt, đội trưởng Giang chắc đã bị gọi đi để nghiên cứu cách phát thông báo cho cảnh sát, để có một câu trả lời thoả đáng cho những người quan tâm đến vấn đề này.” Hạng Dương nói xong thì ăn một miếng mì gói lớn, vì nóng mà mặt mũi đều toát hết mồ hôi.

“À…” Thái Thành Tể ngồi thẳng dậy, tiện tay nắm lấy mấy sợi tóc bạc trên đầu rồi nhìn về phía Tô Ngôn: “Này em gái, nghe nói em đi thăm Đảng Nguyệt Nguyệt, thế nào rồi?”

Tô Ngôn mím môi, mặc dù Đảng Nguyệt Nguyệt không bị giam giữ bao lâu nhưng sự tra tấn về thể xác cũng như tinh thần hẳn là vô cùng tàn khốc, mà loại thương tích này cần thời gian mới chữa trị được.

“Trạng thái tinh thần vẫn ổn.”

Đôi khi khả năng phục hồi tinh thần của con người thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng, trải qua cưỡng hiếp, giam cầm và hành hạ mà Đảng Nguyệt Nguyệt không phát điên thì đúng là kiên cường thật.

“Vậy em có hỏi về chuyện của Diêm Hạo…” Thái Thành Tể mong đợi nhìn cô.

“Ừm, Đảng Nguyệt Nguyệt nói lúc cô ấy bị siết chặt cổ, trong nháy mắt thậm chí nhìn thấy tử thần. Sau khi biết cảm giác của cái chết là như thế nào, cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều, sau đó quyết định tố cáo Diêm Hạo và những người khác. Cả 3 người đã cưỡng bức cô ấy, đồng thời cô ấy cũng có một đoạn ghi âm lúc Diêm Hạo đến tìm mình, trong đó Diêm Hạo chính miệng thừa nhận tội ác.” Tô Ngôn cúi đầu uống một ngụm cà phê.

“Vậy là tốt rồi.”

Tất cả mọi người trong đội đều nhớ rõ vẻ mặt của anh em nhà họ Diêm, nghe được tin này đều cảm thấy hả giận, đồng thời cũng tỏ ra khâm phục Đảng Nguyệt Nguyệt. Dù sao trong cái xã hội này, con gái coi trọng nhất là thanh danh, cô ấy lại dũng cảm xác nhận hung thủ nên tất cả mọi người cảm thấy rất đáng nể.

Sau khi kết thúc chủ đề này, văn phòng lại rơi vào yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng Hạng Dương ăn mì.

“Đm? Đây là thế nào?” Hạng Dương bỗng nhiên ném đũa, mặt đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm điện thoại mình: “Con mẹ đây là cái quỷ gì…”

“Có chuyện gì thế?” Thái Thành Tể và Đinh Khải Nhạc ưa náo nhiệt, nghe vậy lập tức vọt tới bên cạnh anh ta, 3 cái đầu to tụm lại nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Chỗ Tô Ngôn đứng cũng cách chỗ ngồi anh ta không xa, cô liền bước tới vài bước tò mò nhìn theo.

Trên vòng bạn bè của Hạng Dương đột nhiên lướt đến một đoạn video, anh ta phát lại đoạn video này đồng thời mở loa ngoài.

Âm thanh gốc trong video rất ồn, người quay có lẽ vì run tay nên hình ảnh hơi mờ. Ngay lúc bắt đầu video, trong tiếng la thét và mắng chửi, một người từ từ ngã xuống trong đám đông, ôm bụng với vẻ mặt tràn đầy thống khổ, sau đó vài giây, một vũng lớn máu chảy xuống mặt đất.

Ngay sau đó, một người dân cách đó không xa lại gục xuống, cũng bị thương ở bụng.

Vài giây kế tiếp, cách đó mấy mét người thứ ba cũng ngã xuống, nhưng vì quá xa với người quay nên hoàn toàn thấy không rõ.

“Là thật hay giả vậy?” Thái Thành Tể trợn tròn mắt, nếu là thật, liên tục 3 người ngã xuống thì sẽ là một chuyện nghiêm trọng đó! Hạng Dương cho anh ta nhìn thời gian đăng bài, hiển thị là 2 phút trước.

“Nhìn có lẽ là ở phố đi bộ.” Đinh Khải Nhạc do dự nói, ở Thành phố Nam Thành cũng không có nhiều nơi tụ tập đám đông như vậy được.

“Là gây thương tích ngẫu nhiên, trả thù xã hội sao?” Thái Thành Tể suy đoán, lúc trước khi vụ án thôn Đại An xảy ra, đội chuyên án cũng đã phá vài vụ giết người ngẫu nhiên để trả thù xã hội, hung thủ lúc đó cũng là bị Tô Ngôn bắt lại.

Vụ án lớn và tàn độc như thế sẽ thu hút sự quan tâm rộng rãi của mọi tầng lớp trong xã hội, tất nhiên sẽ có khả năng bị bắt chước, làm gia tăng những mối nguy hiểm tiềm ẩn trong xã hội.

Ngay lúc bọn họ đang ngồi trầm tư thì Giang Ly bỗng đẩy cửa vào, lông mày chíu chặt, nghiêm trọng nói: “Chuẩn bị xuất phát!”

Chương 34: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 2

Phố đi bộ nằm ở trung tâm thương mại của Thành phố Nam Thành, bốn phía đều là nhà cao tầng, cũng gần khu kinh doanh tài chính nên lưu lượng người qua lại khá lớn. Nơi này thuộc loại dù cho sáng, trưa hay giờ cao điểm, dù cho có cho thêm tiền tips taxi thì cũng không ai muốn đến.

Lúc người của Cục thành phố đến thì tại hiện trường vụ án đã giăng dây xung quanh, 3 nạn nhân cách nhau khoảng 50 mét nên có đến hàng chục tuần cảnh được điều động đến để giữ trật tự. Phố đi bộ tràn đầy các loại cửa hàng mua sắm này cũng không tính là quá rộng, nhưng bây giờ xuất hiện một vòng phong toả lớn như vậy trong hiện trường nên cũng có chút hỗn loạn.

Xung quanh vẫn có không ít người giơ điện thoại lên quay video.

Người phụ trách ở đồn cảnh sát nhanh chóng chào đón và báo cáo tình huống với Giang Ly: “Vụ việc xảy ra là lúc nghỉ trưa nên nên lượng người qua lại rất đông, mọi thứ lại diễn ra quá nhanh. Chúng tôi mới hỏi qua một vòng người chứng kiến ở hiện trường, cũng không ai nhìn thấy được diện mạo chính xác của kẻ tập kích kia. Có 3 người bị hại, 2 nam 1 nữ, trong đó 1 người chết và 2 người bị thương nặng.”

Vị cảnh sát vừa nói vừa chỉ vào 1 thi thể cách đó không xa: “Người chết là người bị tấn công thứ 2, giới tính nam, bị đâm một dao vào động mạch chủ ở phần bụng, lúc xe cứu thương đến thì đã… Hai người còn lại hình như cũng bị thương ở bụng, đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu rồi.” Vừa nói anh ta vừa chìa ra 3 tấm chứng minh thư: “Đây là chứng minh thư tìm được trên người 3 nạn nhân, xem ra khả năng gây án ngẫu nhiên là tương đối lớn.”

Giang Ly quay lại ra hiệu cho pháp y Trương Khải Sơn bước tới nghiệm thi, Phương Giai Mậu đội kỹ thuật cũng dẫn người tới thu thập các chứng cứ có liên quan.

Sau đó anh mới cúi đầu nhìn 3 tấm chứng minh thư kia một chút, địa chỉ nhà, tuổi tác, giới tính hoàn toàn không có quy luật gì, có vẻ là những mục tiêu được lựa chọn ngẫu nhiên để gây án, động cơ gây án cũng thiên về hướng trả thù xã hội.

“Đội trưởng Giang, kế tiếp chúng ta làm gì?” Thái Thành Tể hỏi.

Giang Ly ngẩng đầu quan sát xung quanh, phát hiện nơi có lưu lượng người mỗi ngày lớn nhưng thế này cũng không nhiều, có lẽ ở các cửa hàng mua sắm xung quanh sẽ có trang bị camera giám sát. Vì vậy việc giám sát an ninh bên đầu này của phố đi bộ thật sự ít đến thảm thương.

Tuy nhiên, cũng rất khó để nói các góc quay giám sát từ những cửa hàng kia không giúp ích được gì cho vụ án.

“Lát nữa tôi dẫn người đến lấy video giám sát của 4, 5 cửa hàng gần đây, Thái Thành Tể và Tô Ngôn, hai người mang người đến đám đông tìm nhân chứng, có lẽ trong số họ có rất nhiều người có quay video lại để đăng lên mạng…”

“Giống như trên vòng bạn bè của tôi ấy à?” Hạng Dương nói tiếp.

Giang Ly gật đầu: “Ừm, những video được quay từ nhiều góc độ, cố gắng lấy về càng nhiều càng tốt…” Nói tới đây, vẻ mặt anh có chút phức tạp: “Tôi đã nhận được chỉ thị từ cấp trên về vụ án này. Phải cố gắng tìm những người đã đăng video lên mạng và yêu cầu họ xoá đi để không gây hoảng loạn xã hội.”

Giết người ngay trên đường phố, lại còn một phát 3 mạng, chắc chắn sẽ tạo nên một làn sóng xúc phạm chính phủ và cơ quan an ninh trên mạng. Điều này không quan trọng, quan trọng là người ta thường sợ hãi những gì mình không biết rõ, trong trường hợp này không ai nói trước được dư luận sẽ bị

bóp méo đến cỡ nào.

Sắc mặt của đám người Thái Thành Tể nhất thời có chút không đúng, chuyện khiến họ thiếu kiên nhẫn nhất chính là chuyện này, bị người dân chỉ trỏ và chửi bới, làm như họ muốn bao che cho ai, thật sự là tốn công mà không có kết quả. Mà chuyện này lại do phía trên chỉ đạo xuống, khó tránh khỏi làm người ta thấy có chút phản cảm.

Sau khi Tô Ngôn nghe mệnh lệnh này thì lại chấp nhận, quân nhân vốn phải phục tùng mệnh lệnh, chưa kể lãnh đạo còn phải xem xét vấn đề một cách toàn diện và phức tạp hơn cấp dưới rất nhiều. Bọn Thái Thành Tể có lẽ đang cảm thấy lãnh đạo làm khó mình, nhưng nếu không có nỗ lực phối hợp từ cấp trên thì họ cũng sẽ gặp khó khăn trong quá trình xử lý vụ án. Không có chuyện gì là hoàn hảo cả, cấp trên tham gia vào chính trị, bọn họ thì phụ trách bắt tội phạm, mỗi người một nhiệm vụ thôi.

“Bây giờ chúng ta vẫn chưa xác định được hồ sơ và thông tin của nghi phạm, việc lan truyền những video này ở quy mô lớn đúng là không tốt lắm. Lỡ như trong trường hợp điều hung thủ mong muốn chính là thu hút sự chú ý thì không phải đang cổ vũ cho sự kiêu ngạo của hắn và kích thích hắn tiếp tục ra tay sao?”

Nhớ ngày đó lúc còn ở trong tiểu đội, một đám đàn ông xấu tính nhưng từng người lại có một kỹ năng riêng, không tránh khỏi việc vỗ bàn trừng mắt với cấp trên. Tô Ngôn cũng đã quen với việc hoà giải giữa hai bên, không tốn sức chút nào. Những lời cô nói ra đã đánh thẳng vào tim Thái Thành Tể và những người khác, là một cảnh sát tốt, vì bắt được hung thủ thì cái gì cũng có thể nhẫn nhịn được.

Mọi người nghe xong những lời này đều thấy rất có lý, bèn xua tay tản ra bắt đầu đi hỏi thăm người dân xung quanh. Khuôn mặt lạnh lùng ban đầu của Giang Ly cũng trở nên nhu hoà hơn một chút, nhưng lúc anh định nói gì đó thì Tô Ngôn đã xoay người đi theo sau Thái Thành Tể.

Hạng Dương thấy thế đưa tay chọt vào lưng anh: “Đội trưởng Giang, chúng ta cũng làm việc đi?”

Giang Ly thu ánh mắt rồi trầm giọng đáp lại, gọi thêm 2 người, chia nhau đi đến các cửa hàng xung quanh để truy xuất camera giám sát.

…

“A… ssig*…” Sau khi Thái Thành Tể mặt dày yêu cầu một người chứng kiến xóa video trên mạng xã hội, bị vài người trừng mắt và mắng chửi, cuối cùng cũng có thể xoay người thả lỏng khuôn mặt “đạo đức giả” của mình một chút. Sau đó anh ta trở lại xe lấy mấy chai nước, đưa một vòng thì đến chỗ Tô Ngôn, đúng lúc cô vừa thương lượng xong với một người dân, anh ta liền đưa nước tới: “Nghỉ một lát đi.”

(*) Nguyên văn là 阿西吧 – là xuất xứ từ một câu chửi cửa miệng trong tiếng Hàn … , mà khi xem phim Hàn Quốc ta có thể nghe thấy họ phát âm là “A…Ssig”! Nó tương tự như ý nghĩa của “Đm”, thể hiện sự ngạc nhiên, sốc, tức giận, v.v. đối với một sự kiện hoặc một cái gì đó, mộtthuật ngữ để phát tiết cảm xúc.

Tô Ngôn cũng không phản đối, đi sau lưng anh ta tới một cây đèn đường cách đó không xa. Thật ra ai cũng hiểu những gì họ làm hiện tại chỉ có thể khống chế tốc độ lan truyền của vụ việc chậm một chút thôi. Trước khi cảnh sát tới không biết có bao nhiêu người bỏ đi rồi, chờ đến khi đội An ninh mạng phát hiện và liên lạc lại thì chẳng biết đến bao giờ.

“Tình hình này khiến tôi nhớ đến vụ quay lén ở thôn Đại An.” Thái Thành Tể một hơi uống hết chai nước khoáng, sau đó tiện tay quăng đi, cái chai dễ dàng rơi vào thùng rác gần đó: “Lần đó vì hành động tuỳ tiện mà đội trưởng Giang đã bị cấp trên chỉ trích, nghe nói còn ảnh hưởng đến việc thăng tiến 6 tháng cuối năm nữa. Em cũng biết năng lực của đội trưởng Giang rồi, đáng lẽ anh ấy từ lâu đã phải được hơn cái chức đội trưởng này.” Chuyện anh ta nói mọi người trong đội đều hiểu rõ, Giang Ly không phải là người thích hợp để làm chính trị, có lúc họ còn nghĩ anh ấy cố ý không làm theo ý của lãnh đạo để nhận được những “khiển trách” đó.

Nhớ lại vụ án quay lén ở thôn Đại An ngày đó bỗng nhiên bùng nổ và gây bão trên mạng, nhiều phương tiện truyền thông có ảnh hưởng cũng đưa tin lên trang nhất, trực tiếp đưa chính quyền thành phố Nam Thành, Cục Du

lịch và các ban ngành có liên quan lên đầu ngọn lửa. Cuộc náo loạn này khiến sự uy tín của chính phủ trong lòng nhân dân quần chúng giảm xuống đáng kể, ở một mức độ nào đó đã tạo thành một tổn thất không thể bù đắp được cho Thành phố Nam Thành.

Nhưng nếu để họ lựa chọn lần nữa, chắc chắn mọi người vẫn sẽ làm như vậy.

Hơn nữa, hành động của chính quyền thành phố Nam Thành cũng được xem là kịp thời. Sau khi vụ việc xảy ra, Sở Công an và Cục Du lịch đã thành lập một đội điều tra để thu thập chứng cứ, cuối cùng còn phát trực tiếp phiên toà xét xử vụ án, xử phạt nghiêm khắc từng người có liên quan, xoa dịu sự tức giận của quần chúng.

Mà vụ án này nếu không chú ý cũng sẽ dẫn tới kết cục như vụ đó, vì vậy phía trên đương nhiên phải khẩn trương.

"…" Tô Ngôn không nói gì, chỉ ngẩng đầu uống nước.

Hai người nghỉ ngơi thêm vài phút rồi lại tiếp tục làm việc, cho đến khi video của những người chứng kiến được thu thập gần hết thì công việc bên pháp y và đội kỹ thuật cũng đã gần xong.

Lúc này Thái Thành Tể nhận được điện thoại Giang Ly, anh ta đáp lại vài tiếng, cúp điện thoại xong thì nhìn Tô Ngôn: "Đội trưởng Giang nói có tin từ bên bệnh viện, 1 nạn nhân đã phẫu thuật thành công, vết thương cũng không có gì nghiêm trọng. Anh ấy bảo hai chúng ta đến bệnh viện chờ, tranh thủ lúc nạn nhân tỉnh lại thì hỏi thăm một chút."

Nghe thì rất khó xử, nhưng cảnh sát cũng là bất đắc dĩ. Giờ đang là chạy đua từng phút với hung thủ, nếu không chạy kịp thì hậu quả khó mà lường được.

Tô Ngôn đương nhiên không có gì phản đối, hai người nhanh chóng lái xe tới Bệnh viện Nhân dân số 1 Thành phố Nam Thành, sau đó gặp một người nhà của nạn nhân nữ ở ngoài phòng bệnh, nạn nhân nam vẫn còn đang trong phòng cấp cứu. Sau khi hai người thông báo danh tính, người nhà đúng như

dự đoán túm lấy tay áo khóc lóc kêu gào họ nhanh chóng phá án, cũng may Thái Thành Tể có chút kinh nghiệm xử lý loại tình huống này, cuối cùng hơn 20 phút sau cũng trấn an được cảm xúc của người nhà, đồng thời được cho phép gặp nạn nhân một lát.

Sau khi Thái Thành Tể ứng phó xong người nhà thì mệt mỏi ngồi xuống ghế, Tô Ngôn nhìn hơi buồn cười, nhưng lúc này điện thoại trong túi quần lại vang lên, cô lấy ra nhìn thoáng qua tên người gọi, ý cười trên khóe môi cũng thu lại.

“Sao em không bắt máy?” Thái Thành Tể vô tình quay đầu thấy chữ ‘Mẹ’ trên màn hình, có chút kỳ quái gãi đầu, sau đó như nhớ ra gì đó vỗ vai cô: “Từ khi bắt đầu vụ trước em còn chưa về nhà à? Người trong nhà đang lo lắng đấy.”

Tô Ngôn tỉnh táo lại, nhìn Thái Thành Tể cười xin lỗi sau đó xoay người đi ra ngoài nhận điện thoại: “A lô?”

Giọng nói Trịnh Tuệ ngay lập tức xuyên thủng màng nhĩ của cô: “Con còn sống đấy à? Nghĩ rằng đi làm rồi thì cánh mình cũng cứng cáp đúng không? Thế nào, ba mẹ quở trách con vài câu thì con đã học người ta bỏ nhà đi rồi? Con muốn chọc mẹ tức chết đúng không!!!”

Cô hơi nhíu mày, kéo điện thoại ra xa tai một chút, đợi đến khi tiếng quở trách bên đầu dây kết thúc cô mới giải thích: “Trong đội có việc nên con ở ký túc xá để tiện hơn.”

Thật ra Tô Ngôn cũng không thấy tức giận vì chuyện lần trước, trên đời này có hàng ngàn hàng vạn bậc ba mẹ tuyệt vời, Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh cũng chưa phải là người tồi tệ nhất, huống gì việc làm của hai người cũng không gây phiền phức gì to tát cho cô. Cô không về một mặt vì không có nhiều tình cảm với hai người đó, một mặt cũng là vì suy nghĩ cho họ. Cô sợ mình dùng sức quá độ, lỡ như đem bọn họ vào bệnh viện thì đúng thật là tạo nghiệp.

“…” Trịnh Tuệ ở đầu dây bên kia tất nhiên là bị câu trả lời của cô chọc giận, một lúc lâu cũng không nói được lời nào, sau mười mấy giây mới cất

tiếng khó chịu nói: “Một đứa con gái mà tới nhà cũng không về thì thành ra cái gì nữa hả? Người ta không biết còn nói con gái tôi chẳng ra làm sao, ban ngày hay ban đêm đều ở cùng chỗ với một bọn đàn ông, có dễ nghe không? Buổi tối xong việc thì mau quay về đây! Nếu con không về…”

Tô Ngôn nghe thấy có tiếng ho khan nhè nhẹ trong một tràng thao thao bất tuyệt, cô nhíu mày, mở miệng cắt lời: “Mẹ, có khách tới nhà à?”

“Cái gì…” Trịnh Tuệ không ngờ cô sẽ hỏi vậy, ngữ khí nhất thời có chút kích động, bà ta hắng giọng giấu diếm nói: “Nói gì vậy? Hôm nay ba con ra ngoài xã giao, trong nhà chỉ có mẹ và dì thôi.”

“Hôm nay đội bọn con lại có một vụ án mạng lớn, giờ đang rất bận, con không thể về ngay được đâu.” Tô Ngôn cũng không hỏi tiếp, dứt khoát cự tuyệt: “Còn nữa, mẹ, con khuyên mẹ nên thường xuyên ra ngoài làm đẹp, đi dạo phố, nếu không thì đi đánh mạt chược hay ngâm suối nước nóng gì đó đều được. Đừng có cả ngày quản chuyện của người khác nữa, nếu mẹ muốn giúp nhà họ Diêm thăm dò chuyện con trai út của họ từ con thì hiện tại bằng chứng truy tố đã đầy đủ hết rồi, muốn thay đổi cũng không được đâu.”

“Con nói cái gì vậy?” Trịnh Tuệ tức đến thở hổn hển.

“Con nói mẹ hợp với người ngoài để lừa gạt chính con gái ruột của mình vui thật đấy. Sau này phải tiếp tục truyền thống tốt đẹp này, nỗ lực đem con ra khỏi ngành cảnh sát này nữa, như vậy chẳng phải mẹ càng vui vẻ sao?” Giọng Tô Ngôn đầy mỉa mai, sau đó lại kéo điện thoại ra xa tai mình, quả nhiên 1 giây sau giọng Trịnh Tuệ thét lên cuồng loạn lại truyền đến.

Cuối hành lang có một nhóm bác sĩ và y tá bỗng đi đến, họ đi qua người cô, đẩy cửa bước vào phòng bệnh của nạn nhân. Thái Thành Tể cũng đứng lên nhìn tình hình một chút, ngay sau đó quay lại vẫy tay ra hiệu với cô.

“Được rồi, khi nào con về sẽ cho mẹ chửi sướng miệng.” Tô Ngôn nhanh chóng cúp điện thoại của Trịnh Tuệ, chạy đến bên Thái Thành Tể.

Một lát sau, bác sĩ bước ra thông báo trạng thái tinh thần nạn nhân có thể tiếp nhận hỏi thăm đơn giản. Hai người Tô Ngôn nhẹ nhàng đi vào phòng

bệnh, trên giường là một người phụ nữ hơn 30 tuổi, vì mất máu quá nhiều mà khuôn mặt tái nhợt, thấy bọn họ đến cũng chỉ có thể chớp mắt rồi thở dài một tiếng.

Sau khi xuất trình thẻ ngành, hai người Tô Ngôn bắt đầu hỏi một vài vấn đề đơn giản.

Nữ nạn nhân này tên là Tạ Thư Tuệ, 34 tuổi, đang làm việc cho một công ty có trụ sở ở phố đi bộ, lúc phát sinh vụ án là lúc cô ấy nghỉ trưa nên có hẹn ăn cơm và dạo phố với đồng nghiệp, không ngờ gặp phải chuyện này. Cô ấy là người đầu tiên bị tập kích, hoàn toàn chưa kịp phản ứng gì đã cảm thấy phần bụng đau dữ dội, ngay sau đó bên tai truyền đến tiếng thét chói tai của đồng nghiệp, cô ấy thấy chân mình mềm nhũn, mất hết sức lực lập tức ngã quỵ xuống.

“Cô có nhìn rõ hung thủ trông như thế nào không?” Thái Thành Tể hỏi tiếp.

Tạ Thư Tuệ dồn dập thở dốc mấy lần, dường như vì nói nhiều mà miệng vết thương ở bụng lại đau quặn lên. Cô ấy hít hai ngụm khi lạnh mới chậm rãi lắc đầu, dùng âm thanh không thể nhỏ hơn đáp: “Đến khi tôi ngã xuống cũng không thấy được hung thủ, tôi không biết hắn xuất hiện từ đâu, cũng không biết hắn ở trước mặt hay bên cạnh mình, càng không biết sau khi hắn đâm tôi thì chạy đi đâu… Thật xin lỗi, thật sự là tôi không thể giúp các anh.”

Thái Thành Tể tỏ ý đã hiểu, ngay lập tức kết thúc buổi hỏi ý lần này. Sau khi Tô Ngôn và anh ta ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt của anh ta không tốt lắm: “Không biết người trong phòng cấp cứu kia có nhìn thấy gì không. Anh ấy là nạn nhân thứ 3, có lẽ anh ấy đã nhìn thấy diện mạo của hung thủ cũng như những gì hắn đã làm với 2 nạn nhân trước.”

“Ừm, nghe phía bệnh viện nói thì đối phương hắn có thể sống sót.”

“Hành hung 3 người, nhưng người thứ 2 đã chết, tên hung thủ này này xuống tay đúng là ngẫu nhiên, có vẻ như không có kiến thức chuyên môn.” Thái Thành Tể thấy hắn chỉ trùng hợp đâm trúng động mạch chủ ở bụng của nạn nhân thứ 2, người này đúng thật là xui xẻo.

Tô Ngôn mím môi không trả lời, hai người lần lượt ra khỏi bệnh viện, thấy có một bóng người bên cạnh xe cảnh sát.

Thái Thành Tể dừng lại, nhìn người đàn ông đang đứng cạnh xe một chút rồi lại nhìn Tô Ngôn phía sau, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Diêm Phi vứt điếu thuốc lá trên tay đi, tiến lên một bước, vẻ mặt vẫn ôn hoà như trước: “Cô Tô, không biết có thể xin cô 2 phút để nói chuyện không? Cô yên tâm, không liên quan gì đến chuyện của Tiểu Hạo cả.”

Chương 35: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 3

Thái Thành Tể nhún vai, bước tới kéo cửa xe ngồi vào.

Tô Ngôn nhướng mày nhìn Diêm Phi đang chậm rãi bước về phía mình, nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay: “Anh Diêm, nói ngắn gọn đi, tôi còn nhiều việc lắm.”

“Hôm nay tôi đến đây là muốn nói xin lỗi.” Khuôn mặt ôn hoà của Diêm Phi có chút chua xót.

“Không cần thiết phải xin lỗi, tôi chỉ hy vọng mẹ anh có thể hạn chế sang nhà tôi đưa ra những yêu cầu vô lý đi, anh cũng không cần lấy cớ này để thường xuyên xuất hiện trước mặt tôi, vậy là được rồi.” Tô Ngôn nói xong, khẽ gật đầu, muốn vòng qua anh ta để đi đến xe cảnh sát.

Không ngờ lúc đi ngang qua, tay trái cô bị bàn tay to của đối phương nắm lại.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một đường cong, nhưng trong đáy mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo.

Thái Thành Tể trong xe sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài thì chửi mấy câu, muốn xuống xe giúp đỡ. Anh ta biết rõ thái độ của Tô Ngôn đối với tên Diêm Phi này chưa bao giờ thân thiện cả, anh ta bây giờ chẳng phải là quá đáng sao? Kết quả lúc anh ta vừa mở cửa xe đã truyền đến một tiếng đàn ông rên, sau đó anh ta liền thấy cánh tay Diêm Phi bị cô gái nhỏ vặn lại, đối phương cũng đau đớn quỳ dưới đất, nửa người trên bị đè xuống thấp, tay còn lại chống đỡ bả vai bên bị vặn, sắc mặt có chút dữ tợn.

Thấy thế, nửa cái đầu vừa ló ra khỏi xe của Thái Thành Tể vội vàng rụt lại, anh ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Bên này Tô Ngôn cũng chỉ vặn tay Diêm Phi mười mấy giây liền thả lỏng, sau đó rũ mắt nhìn người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế dưới đất xoa xoa bả vai, giọng điệu lạnh nhạt: “Thật ngại quá, bệnh nghề nghiệp.”

“…” Diêm Phi lát sau mới chậm rãi đứng lên, tiện tay phủi bụi đất bám trên cái quần tây cao cấp của mình. Sau khi đứng thẳng người, anh ta cười tự giễu: “Là tôi đường đột, chỉ là tôi có chút sốt ruột muốn cô nghe tôi nói xong.”

“Chuyện của Tiểu Hạo là tôi sai, nhưng dù sao nó cũng là em trai tôi, từ nhỏ đến lớn đều bên cạnh tôi. Tôi cứ nghĩ nó chỉ là ngỗ nghịch một chút, không ngờ nó sẽ trở thành như thế! Tôi nghĩ cô cũng có thể hiểu được cảm giác này, nó phạm sai lầm tôi nhất định sẽ không bao che, nhưng nếu bị người ta vu oan thì tôi cũng không trơ mắt ra nhìn được.”

Tô Ngôn vẫn bình tĩnh: “Sau đó thì sao, anh có lau được nước bẩn trên người cậu ta chưa?”

“Đây chính là điều tôi muốn nói.” Diêm Phi khẽ thở dài: “Nó chính miệng thừa nhận với tôi đã làm ra chuyện không phải với nữ sinh kia, tôi thật sự rất thất vọng, sẽ không tiếp tục bao biện cho nó nữa. Trong nhà cũng đã đích thân đến gặp nạn nhân để bày tỏ sự áy náy, đồng thời cũng có đề xuất nhiều biện pháp bồi thường, dù không thể bù đắp lại những thương tổn mà em trai tôi đã gây ra cho cô ấy… Nhưng cũng có thể coi là lời xin lỗi của cả nhà chúng tôi đối với cô ấy.”

“Tôi cũng vừa mới biết mẹ mình đến nhà cô nên mới hỏi thăm để tới đây, mấy ngày vừa qua đã gây phiền phúc cho cô và người nhà cùng đồng nghiệp, thật sự rất có lỗi. Cá nhân tôi rất ngưỡng mộ một cô gái có cá tính như cô, nhưng thật ra cũng đã đoán được chúng ta không thể tiến tới được nữa, chỉ mong sau này gặp mặt vẫn có thể là bạn bè bình thường, chỉ thế thôi.”

“Anh Diêm đi thong thả.” Tô Ngôn không có nhiều cảm xúc với màn dông

dài của anh ta, cũng không đáp lại gì, chỉ ném một câu rồi xoay người bước lên xe cảnh sát, nói với Thái Thành Tể đang ngồi ghế lái: “Anh Thái, trở về Cục thôi.”

“Được.”

Sau khi xe cảnh sát đi được một đoạn, qua kính chiếu hậu vẫn thấy được bóng dáng cao lớn của Diêm Phi, Thái Thành Tể chép miệng: “Anh bạn này…” Cũng không biết dùng từ gì để hình dung, một lúc sau anh ta mới nói tiếp: “Thật sự rất thích em đấy. Lại còn xin lỗi rất thành khẩn.”

“Anh thấy anh ta đến xin lỗi thật à?” Tô Ngôn nhíu mày: “Tôi thấy có khác gì đến khiêu khích đâu? Đảng Nguyệt Nguyệt đã tiếp xúc với nhà họ Diêm rồi, anh nghĩ đây là chuyện gì?”

Thái Thành Tể vừa lái xe, vừa ngờ vực ‘A’ một tiếng.

“Anh Thái, anh chưa bao giờ nghĩ tới hai chữ “quyền lực” kia sao? Có tiền có thể sai khiến quỷ thần… Trong trường hợp trước khi phiên toà diễn ra, người bị hại nhận được khoản đền bù thoả đáng thì anh đoán thời hạn thi hành án của Diêm Hạo sẽ ít hay nhiều hơn so với chúng ta dự đoán?”

“Đảng Nguyệt Nguyệt mặc dù là nguyên đơn, nhưng nếu trước khi mở phiên toà cô ấy có mong muốn tha thứ cho Diêm Hạo trước Viện kiểm sát thì sao? Toà án sẽ tuyệt đối tôn trọng người bị hại, từ đó ảnh hưởng đến hình phạt được tuyên.”

Cô vừa dứt lời, Thái Thành Tể đã phanh gấp xe dừng lại ven đường: “Là ý gì?”

“Bình tĩnh đi, chỉ nói là có thể có khả năng này thôi. Anh thử nghĩ xem, nếu ai đó lấy một số tiền cả đời anh ăn cũng không hết để “bù đắp” thì anh có đồng ý không? Suy cho cùng thì tổn thương cũng đã gây ra rồi, tương lai phía sau mới là quan trọng nhất mà, không phải sao?” Tô Ngôn nghiêng đầu, bản chất con người là dối trá và đen tối, cô làm nghề này cũng đã thấy nhiều. Nhưng trải qua khoảng thời gian tiếp xúc lâu như vậy, cô lại phát hiện đội cảnh sát này, cả ngày lang thang ngoài rìa bóng tối của xã hội

nhưng lòng chỪm thành thì không ai sánh bằng, trong mắt họ dường như chỉ có trắng và đen, rất rõ ràng.

Có lẽ là thấy quá nhiều vực sâu rồi nên tình nguyện tin tưởng phía trước chỉ có ánh sáng.

“Không được! Chúng ta tốn bao nhiêu công sức rồi, dù gì cũng phải nghĩ biện pháp chứ?” Thái Thành Tể ảo não vỗ tay lái.

“Vụ án đã được chuyển từ cảnh sát chúng ta sang Viện kiểm sát và Toà án rồi, chúng ta còn làm gì được nữa. Chi bằng đổi góc nhìn lại, xem như Đảng Nguyệt Nguyệt đang bày tỏ sự thông cảm, cô ấy cũng nhận được một khoản đền bù thoả đáng mà. Có lẽ đây là ý nghĩa cũng những gì chúng ta làm, nhưng việc nghe theo pháp luật hay nghe theo tiền bạc là lựa chọn riêng của nạn nhân.” Tô Ngôn trấn an.

Thái Thành Tể cũng không phải người để tâm đến chuyện vụn vặt, thở dài vài cái lại tiếp tục lên đường, khoảng thời gian sau đó hai người cũng không nói gì, trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Tô Ngôn dựa đầu vào ghế, nhìn cảnh sắc lướt qua bên cửa sổ gào thét mà ngơ ngẩn, tấm kính thuỷ tinh mơ hồ phản chiếu gương mặt cô, tuy rằng mờ ảo nhưng hoàn toàn mang nét lạnh lẽo. Qua vài phút, cô bỗng nhếch miệng. Dù vừa khuyên Thái Thành Tể nhưng trong lòng cô cũng rất bất bình, nhớ tới gương mặt của Diêm Phi kia là đã muốn phát bệnh.

Một ngày nào đó Diêm Phi sẽ hối hận vì hôm nay cố tình chạy đến trước mặt cô để khoe khoang, phụ nữ thù dai là chuyện bình thường, biết sao được? Chẳng lẽ cô không phải phụ nữ sao?

Nhớ lúc trước trong một lần chấp hành nhiệm vụ, một tên lâu la bên quân địch đã nói những lời xúc phạm tới cô, nửa năm sau, cô chính tay dùng súng máy trực tiếp bắn hắn thành cái sàng. Kiên nhẫn là đức tính tốt đẹp nhất mà.

…

Đội Chuyên án.

Trong phòng tràn ngập mùi thơm đặc trưng của mì ăn liền, trên cái bàn hội nghị bày những ly mì đủ loại kiểu dáng và màu sắc, vài ly còn đang bốc hơi nóng hổi. Tô Ngôn húp một ngụm mì, nghe Thái Thành Tể kể về tình hình trong bệnh viện.

ChỪm mày Giang Ly nhíu chặt, vừa rồi Cục thành phố đã tổ chức một cuộc họp báo lâm thời để thông báo tình hình vụ án, đồng thời hứa hẹn sẽ nhanh chóng phá án, vậy nên phía trên đang gây áp lực rất lớn xuống đội chuyên án.

“Tình hình của nạn nhân thứ 3 thế nào rồi?” Anh hỏi.

Thái Thành Tể ở bên cạnh đang thoả mãn vì ăn ngon, nghe vậy vội vàng nuốt mì trong miệng xuống: “Trước khi chúng tôi ra về thì vẫn đang tiến hành phẫu thuật trong phòng cấp cứu. Theo lời của bệnh viện thì mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vết thương vẫn rất nặng, sau khi phẫu thuật có lẽ phải vào ICU quan sát vài ngày. Xem ra mấy ngày này cảnh sát không thể gặp được.”

“Ừm.” Giang Ly mở một tấm ảnh chụp màn hình ra trên máy tính, địa điểm trong ảnh là chỗ gần hiện trường vụ án, có rất nhiều người đi qua đi lại, nhìn qua đúng là dễ hoa mắt. Ngay sau đó, anh lại mở lên hai tấm ảnh khác: “Sau khi gọi điện cho một trung tâm mua sắm gần đó thì chỉ có camera giám sát của Bách hoá Kim Long gần đó có thể quay đến hiện trường lúc đó. Sau nhiều lần kiểm tra và sát nhận, chúng tôi phát hiện ra một kẻ tình nghi.”

Anh click chuột vài lần, trỏ vào một người giữa đám đông, đối phương đội mũ trùm đầu, chỉ có thể thấy hắn đang mặc áo khoá màu đen, còn lại hoàn toàn rõ.

“Chúng ta vừa tổng hợp tất cả chứng cứ đã biết, bên người bị hại trước mắt cũng không có gì tiến triển, những đoạn video xung quanh thu hình cũng chỉ thu được rất ít manh mối…” Giang Ly dùng đầu bút gõ xuống mặt bàn: “Tiếp theo còn phải chăm chỉ xem video từ những người chứng kiến giao

nộp, xem thử có thể tìm ra được manh mối về kẻ tình nghi hay không.”

“Rõ.” Mọi người đồng thanh đáp, nhưng trên mặt mỗi người đều có chút nghiêm trọng.

Trước mắt xem ra nghi phạm lần này so với hung thủ vụ án dùng dao giết người 6·13 hoàn toàn là 2 trường hợp khác nhau. Hung thủ vụ 6·13 hoàn toàn là một tên vì sinh hoạt ngoài đời không như ý mà kích động gây án, về cơ bản là lúc nóng nảy nhặt được con dao rồi đi ra ngoài, chưa từng phí sức che giấu diện mạo của mình, cũng chưa từng cân nhắc qua camera giám sát trên đường, thật sự là trả thù xã hội cho hả giận. Vì vậy, từ lúc cảnh sát thăm dò quỹ tích lúc ấy của hắn đến khi bắt được người chỉ tốn có 3, 4 ngày.

Nghi phạm lần này mặc dù dùng cùng một thủ pháp giết người với vụ 6·13, nhưng có thể thấy rõ ràng từ việc che giấu tung tích hay trốn tránh camera giám sát, hắn đều có suy tính kĩ càng trước. Sự hiểu biết của hắn về hiện trường vụ án, lúc gây án có mục tiêu rõ ràng, xuống tay dứt khoát cho thấy hắn không hề giống với vụ 6·13.

Nói trắng ra, nếu nghi phạm quyết định dừng tay sau vụ việc này thì cảnh sát sẽ thật sự vào ngõ cụt. Lúc này, tâm tình mọi người đều có chút phức tạp, nếu hắn thật sự không tiếp tục gây án thì vụ án giết người trên phố đi bộ này sẽ trở thành một vụ án chưa được phá, nhưng họ cũng không muốn thấy đối phương tiếp tục gây án.

Bất đắc dĩ, mọi cảm xúc cuối cùng cũng chỉ có thể chuyển thành động lực để tiếp tục điều tra. Ăn mì xong, ai cũng cắm đầu vào mấy trăm đoạn video được quay lại, hận không thể biến mắt mình thành thấu kính phóng đại 8 lần để nhìn cho rõ.

Tầng văn phòng của Đội điều tra hình sự, toà nhà Cục thành phố, lại là một đêm sáng đèn.

Đinh linh linh linh linh… Đinh linh linh linh linh…

Tiếng chuông điện thoại bàn ồn ào cắt đứt sự im lặng trong phòng, Tô Ngôn

đang nằm sấp trên bàn, mí mắt khẽ nhúc nhích nhưng lại phát hiện vì duy trì tư thế này hơi lâu nên chân hơi tê. Đêm qua mọi người làm việc suốt đêm, nhưng manh mối tìm được cũng rất ít. Rạng sáng lúc 6 giờ cô muốn nằm nghỉ một chút, lại không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Hạng Dương gần điện thoại bàn nhất nên trực tiếp duỗi tay ra nhận điện thoại, bộ dạng vẫn còn đang ngáy ngủ: “A lô, đội chuyên án…”

“…” Ngay sau đó là mười mấy giây im lặng, đột nhiên, anh ta lấy lại tinh thần từ trong mơ trợn tròn mắt, nhanh chóng đứng dậy, ngay cả cái ghế xoay dưới mông cũng bị đẩy ra xa, đụng vào cái bàn ở phía sau phát ra một tiếng vang thật lớn!

Âm thanh này làm cho mọi người trong phòng tỉnh lại, Giang Ly cũng nhìn sang.

Hạng Dương không cúp máy, chỉ sững sờ nhìn Giang Ly: “Đội trưởng Giang, nghe nói một công ty trong toà nhà Kiến Hoa xuất hiện vụ đầu đọc, có đến 8 nạn nhân!”

!!!

Tô Ngôn cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạng Dương, sau khi cúp điện thoại, anh ta nói tiếp: “Đội trưởng Giang, đội điều tra khu Kiến Hoa đã đến rồi, nhưng lãnh đạo Cục chúng ta sau khi được giải trình tình hình thì nói là chúng ta cũng đi qua đó một chuyến để xem tình hình. Liên tục 2 ngày xuất hiện 2 chuyện lớn như thế, có thể gây nên khủng hoảng trong quần chúng khủng hoảng… Có khả năng là gộp 2 vụ án này lại.”

Mặc dù thủ đoạn gây án của 2 vụ này hoàn toàn không giống nhau, nhưng nếu mục đích cuối cùng là giống nhau thì dĩ nhiên phải gộp án.

“5 phút nữa, tập hợp dưới lầu xuất phát!” Giang Ly chưa kịp dứt lời đã lấy chiếc áo khoác mỏng trên ghế lên, ra ngoài nhanh như một cơn gió.

Toà nhà Kiến Hoa không phải khu trung tâm thương mại gần hiện trường vụ án hôm qua mà nằm trong khu công nghiệp điện tử trên vành đai ngoài.

Khu vực này tập trung rất nhiều công ty từ lớn tới nhỏ liên quan đến ngành điện tử.

Người của đội chuyên án bước ra thang máy ở tầng 26 của toà nhà, sau khi chào hỏi các đồng nghiệp thuộc đội điều tra huyện đang ở hiện trường, họ mới hiểu được khái quát tình tiết ở hiện trường.

Đây là một công ty nhỏ, tính cả cấp lãnh đạo cũng chỉ khoảng 50 người. Theo lời quản lý công ty thì đêm qua có hơn chục người ở lại tăng ca. Buổi sáng khoảng 8 giờ, khi đến quầy lễ tân đã phát hiện có 8 người trong văn phòng bất tỉnh, sợ đến mức suýt tè ra quần. Âm thanh kinh động đến công ty bên cạnh, họ liền qua giúp đỡ báo cảnh sát.

“Phán đoán sơ bộ là trong nước uống có vấn đề.” Đội trưởng đội điều tra huyện cầm một cốc nước: “Nhưng chính xác là gì thì phải tiến hành xét nghiệm mới xác định được.”

Giang Ly tiếp nhận cốc nước bị niêm phong trong túi vật chứng, cầm trong tay ngó nghiêng qua lại sau đó híp mắt: “Thái Bao, còn nhớ hơn 1 năm trước, một công ty thực phẩm ở huyện Lai Nhiên cũng bị đầu độc khiến 3 người chết và 11 người bị thương không?”

Thái Thành Tể cẩn thận nhớ lại, vỗ tay một cái: “Đúng là có chuyện đó!”

“Hôm qua là cầm dao giết người trên đường… Án cầm dao giết người 6·13, hôm nay là án đầu độc… Công ty thực phẩm Chấn Hồng 1 năm trước…” Giang Ly trầm ngâm.

Tô Ngôn mím môi: “Ý của đội trưởng Giang là chúng ta đang gặp một tên giết người hàng loạt chuyên bắt chước những vụ án lớn?”

Chương 36: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 4

“Nếu đoán không sai, thì trong nước này là… ngoại độc tố botulinum*.”

(*) Một loại vi khuẩn gram dương, là nguyên nhân chủ yếu gây ra ngộ độc thực phẩm (thịt hộp, rau củ quả, thịt, hải sản,…). Xem thêm tại .

Đội trưởng đội điều tra huyện khẽ gật đầu: “Theo tin tức từ bệnh viện thì nhận định sơ bộ có liên quan đến botulinum toxin, vì thời gian ủ bệnh của loại độc tố này là từ mười mấy tiếng đến tận 2, 3 ngày sau khi được hấp thụ qua đường tiêu hoá.Vì vậy có thể suy ra 8 nạn nhân trong công ty này là những người tiếp xúc sớm nhất với độc tố, có lẽ là cuối giờ làm việc tối hôm qua. Hung thủ có đủ thời gian để trốn tội, thậm chí xoá hết dấu vết.”

“…” Giang Ly nhìn chằm chằm cốc nước trong tay, không nói gì.

Xế chiều hôm đó từ bệnh viện xác nhận 8 nạn nhân bị trúng botulinum toxin, vì vậy Cục thành phố quyết định gộp 2 vụ án lại.

Thái Thành Tể nghe tin này liền than thở: “Sao đội chuyên án chúng ta lúc nào cũng phải xông pha lên đầu thế này? Phá án thành công thì cùng lắm cũng chỉ được khen vài câu khích lệ, lỡ mà không bắt được hung thủ thì lại bị toàn dân chĩa mũi dùi vào, đúng là không công bằng.”

“Cam chịu đi! Vẫn là câu nói đó, đời trước tạo nghiệp thì đời này mới vào đội chuyên án.” Hạng Dương ôm một xấp tài liệu vụ án và ảnh chụp vừa được chuyển giao từ đội điều tra huyện trước ngực: “Phương Giai Mậu sắp khóc thành sông rồi, vật chứng hôm qua còn đang xếp hàng xử lí, hôm nay lại có thêm nhiều như vậy, lúc nãy tôi sang thấy anh ta nằm lăn ra đất, nói cái gì mà muốn Cục trưởng điều thêm người từ các quận, huyện cho đội kỹ

thuật.”

“Bên bệnh viện nói sao rồi?” Giang Ly đứng trước bảng trắng nhìn chuỗi chứng cứ vừa ghi chú lên, bình tĩnh hỏi.

Tô Ngôn lập tức trả lời: “Tình huống không mấy khả quan lắm, 8 nạn nhân kia bị trúng độc với liều lượng không ít, lúc đưa vào bệnh viện đã có triệu chứng đồng tử giãn to, khó thở và co giật… Trước mắt đã có 2 người tử vong, còn lại vẫn đang cấp cứu, có 3 người tình trạng không lạc quan lắm. Ngay cả những người trong tình trạng tốt hơn cũng sẽ bị suy giảm khả năng vận động hoặc chướng ngại thị giác trong thời gian dài.”

“Tức là dù có may mắn sống sót cũng không thể trợ giúp cho cảnh sát điều tra.” Giang Ly trầm giọng nói.

“Đúng vậy.”

“Tên hung thủ này thật sự điên rồi.” Thái Thành Tể dựa vào lưng ghế, cảm thán: “Tôi nhớ vụ đầu độc công ty thực phẩm kia, lúc ấy là do một nhân viên bị đuổi việc nên muốn trả thù sếp mình, vậy lần này hung thủ là muốn làm gì? 3 nạn nhân trên phố đi bộ hoàn toàn là ngẫu nhiên, chắc cũng không có liên quan gì đến công ty điện tử Lương Thái đâu nhỉ? Quản lí của họ nói nhân viên công ty rất ổn định, gần đây cũng không có ai khó chịu mà nghỉ việc hết.”

“Có thể là ngẫu nhiên gây án vì rối loạn nhân cách phản xã hội*?”

(*) Antisocial personality disorder: một rối loạn sức khỏe tâm thần, thuộc nhóm B (Cảm xúc và bốc đồng) rối loạn nhân cách bao gồm: Cá nhân luôn tỏ ra không quan tâm đến đúng sai; Bỏ qua, xâm phạm các quyền và cảm xúc của người khác; Có xu hướng đối kháng, thao túng hoặc đối xử khắc nghiệt với người khác; Thái độ thờ ơ, không có cảm giác tội lỗi hay hối hận về hành vi của mình.

Giang Ly không đáp lại, Tô Ngôn thoáng nhìn sang anh rồi chậm rãi lắc đầu: “Xem như nghi phạm là ngẫu nhiên gây án thì những người này nhất định đã đụng đến điểm tâm lý của hắn thì hắn mới xúc động ra tay, nhân

cách phản xã hội không phải là bệnh tâm thần, đa số họ làm chuyện gì cũng có lí do.”

“Tiến hành điều tra bối cảnh của các nạn nhân, giữa bọn họ nhất định có tồn tại một mối liên hệ.” Giang Ly gõ bút lên bảng trắng: “Đồng thời đẩy nhanh tiến độ của đội kỹ thuật bên kia, ưu tiên tìm ra phương thức đầu độc của hung thủ, như vậy mới có thể tiếp tục điều tra. Nếu dựa vào tần suất này thì… Mọi người đoán xem cảnh sát còn bao nhiêu thời gian nữa?”

Mọi người nghe vậy trong lòng đều siết chặt, nếu theo tốc độ này thì lần tiếp theo gây án của hung thủ chỉ còn mười mấy tiếng nữa.

…

Cục thành phố, văn phòng đội kỹ thuật.

Vì nhân sự được điều động đến mà cấp trên hứa còn chưa đến nên bất đắc dĩ, Giang Ly đành phải phái Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc tới chia sẻ công việc với Phương Giai Mậu.

Phân tích các vật chứng khác yêu cầu trình độ kỹ thuật quá cao nên hai người cũng chỉ có thể ngồi trước màn hình lớn để phân tích và tìm kiếm video. Công việc thật sự quá nhàm chán, nếu không cẩn thận sẽ bị hoa mắt như chơi, chỉ trong một vài giây ngắn ngủi cũng có thể bỏ lỡ những manh mối quan trọng.

Hiện tại hai người đang ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính như chọi gà, Phương Giai Mậu từ lúc bắt đầu làm việc đã luôn miệng lảm nhảm, trong miệng nói gì đó mà cả anh ta cũng chẳng hiểu, theo lời nhân viên trong đội kỹ thuật nói thì đây là đặc trưng của anh ta, làm việc quá nhiều thì phải dùng phương pháp này để giải toả áp lực.

Đúng là độc đáo thật, nhưng hơi ồn ào.

“Không phát hiện ra chất độc trong cốc uống nước, chỉ là nước lọc bình thường thôi.” Phương Giai Mậu đã kiểm tra tất cả những chiếc cốc được mang về từ công ty điện tử Lương Thái, kết quả đều là âm tính. Sau đó anh

ta lấy bình nước ‘Bang’ một tiếng đặt trên mặt bàn: “Trong công ty có tất cả 3 cái máy đun nước, đều không phát hiện ra gì hết, chúng ta hắn là nên loại trừ khả năng đầu độc qua nước uống đi?”

“Trong vụ án của công ty thực phẩm Chấn Hồng lúc trước, hung thủ đã thông qua nguồn nước để gây nhiễm độc diện rộng, vậy xem ra cũng chưa thể nói đây là bắt chước gây án được đúng không?” Lúc này anh ta không phải đang lẩm bẩm với chính mình nữa, nhưng hỏi ra cũng không có ai đáp lại vì tất cả mọi người đang bận việc của mình, cảnh tượng hết sức xấu hổ.

Tô Ngôn đang xem video giám sát công ty điện tử Lương Thái được mang về, suy nghĩ một chút rồi nhấn phím tạm dừng, sau đó quay lại nhìn đối phương nói: “Thật ra vụ án đầu tiên của hắn cũng không hẳn là bắt chước vụ án cầm dao giết người 6·13, có thể nói trừ công cụ gây án giống nhau ra thì cũng không còn điểm chung nữa, vậy nên nếu vụ án đầu độc kia có thay đổi thì cũng không có gì ngạc nhiên, hắn giống như đang dùng những vụ án cũ để làm vải vẽ cho mình, để mình tự do phát huy “vẽ” thêm trên tấm vải đó. Hiện tại đội trưởng Giang đang nghi ngờ những nạn nhân này có mối liên hệ, nhưng muốn tìm ra lai lịch của họ chỉ trong vòng vài ngày thì quả thật là chuyện viễn vông. Vậy nên trong giải đoạn này, chúng ta vẫn phải dùng bằng chứng để nói chuyện.”

“Có lý.” Phương Giai Mậu khẽ gật đầu, sau đó lại lảm nhảm đi vào phòng thí nghiệm bên cạnh xem tình hình thế nào, xem ra áp lực của vụ giết người này có thể bộc phát bất cứ lúc nào, khiến tinh thần của người trong đội hình sự trinh sát Cục thành phố có chút thất thường.

Thu ánh mắt lại rồi nhẹ nhàng thở phào, Tô Ngôn cầm lấy chai nước khoáng bên cạnh uống hai ngụm, bỗng ngừng lại rồi nhìn chằm chằm chai nước trong tay.

Cô giữ yên tư thế này rất lâu, lâu đến mức Đinh Khải Nhạc bên cạnh đều cũng phát hiện ra cái gì đó là lạ: “Tô Ngôn? Nghĩ gì thế? Có phải là xem quá lâu nên mệt rồi không, hay là ra ngoài nghỉ mắt một chút đi? Tôi nói cô nghe, làm nghề này mà không bị cận thị thật sự rất may rồi, thật sự là có vài người không chịu nổi đâu…”

“Anh nói…” Tô Ngôn cắt lời anh ta: “Nếu chúng ta mệt mỏi tăng ca đến nửa đêm, thì anh sẽ làm gì?”

“Hỏi gì vậy, tất nhiên là muốn về ngủ ngay rồi!” Đinh Khải Nhạc ngáp một cái: “Hiện tại tôi cũng muốn làm vậy!” Nói xong, anh ta nhìn người đối diện vẫn đang nhìn chằm chằm chai nước suối khoáng kia, ý tưởng chợt loé lên trong đầu, cầm điện thoại trên bàn lên: “Tăng ca dễ đói, nhất định sẽ gọi thức ăn ngoài đúng không?”

“Nếu như là thức ăn ngoài, hoặc là nước kèm theo thức ăn ngoài có độc tố thì bằng cách này, độc có thể hấp thu qua đường tiêu hoá.” Tô Ngôn thì thầm.

“Đúng vậy!” Đinh Khải Nhạc vội vàng gọi điện cho Giang Ly, trong thời gian đợi kết nói vẫn không ngừng phân tích: “Nếu đồ ăn được đưa đến từ 1 nhà thì cũng rất khó, chẳng lẽ là lãnh đạo trợ cấp đồ ăn? Nói vậy cũng có lý…” Ngay sau đó đầu bên có động tĩnh, anh ta nhanh chóng đứng dậy đi qua một bên báo cáo, vài phút sau từ bên ngoài trở lại: “Giờ tôi đi báo cho anh Phương phân loại và kiểm tra mấy túi rác lớn, xem có phát hiện gì không.”

Tô Ngôn không đáp, chỉ đặt chai nước trong tay xuống buông xuống sau đó bắt đầu tua nhanh video giám sát ở cửa ra vào công ty Lương Thái đến khoảng thời gian tan ca hôm qua. Bắt đầu từ đó phát với tốc độ gấp đôi, sau đó cắt tất cả các đoạn có ghi lại cảnh nhân viên giao hàng ra vào và để vào một thư mục riêng.

Đến khi Đinh Khải Nhạc quay lại thì đã nhìn thấy 2 màn hình máy tính trước mặt cô đang đồng thời phát đi phát lại những đoạn video ngắn, trông rất ảo diệu. Anh ta quan sát một hồi lâu cũng không hiểu tạo sao đành nhún vai: “Tôi vừa giúp anh Phương lật tung đám rác, đều là rác thải sinh hoạt, giấy vệ sinh và giấy văn phòng đã qua sử dụng. Cũng có một số bao bì và hộp đựng thực phẩm, nhưng không có phát hiện nhiều bao bì đóng gói thực phẩm để mang đi…”

Tình hình này tất nhiên không mấy khả quan, hung thủ sẽ không thần thông quảng đại như vậy, có thể tiến hành đầu độc vào thức ăn của nhiều chỗ khác

nhau. Chẳng lẽ phải đi nhặt lại từng hộp thức ăn gọi ngoài trong thùng rác dưới sảnh toà nhà Kiến Hoa? Không bị người ta nói là bị thần kinh mới là lạ.

“Ồ…” Tô Ngôn mơ hồ lên tiếng, lại phát lại các đoạn video trong những cửa sổ nhỏ, cuối cùng click nhẹ chuột một cái, chỉ để lại 2 đoạn trong đó. 2 đoạn video này được phóng to trên màn hình máy tính, video bên trái là hình ảnh một anh trai xách mấy túi lớn thức ăn gọi bên ngoài đi vào công ty điện tử Lương Thái; đoạn bên phải là một nhân viên quét dọn ở toà nhà Kiến Hoa đang đẩy xe dọn dẹp và thùng dụng cụ làm việc, từ thang máy đi xuống dọn dẹp thùng rác bên cạnh thang máy, sau đó mới chậm rãi đẩy xe vào cửa ra vào của công ty điện tử Lương Thái.

Đinh Khải Nhạc trợn tròn mắt, khó hiểu: “Đây là…”

“Đây là người giao đồ ăn tối qua, trong tay anh ta xách theo lượng đồ ăn chắc cũng đủ cho mười mấy người ăn.” Tô Ngôn tua chậm video: “Sau khoảng hơn 1 tiếng, người nhân viên quét dọn khả nghi kia cũng đến tầng này. Có thể là người đó đã lấy hộp đựng thức ăn đi rồi không? Dù sao thì suy đoán này trước mắt có vẻ khá hợp lý.”

“Ý cô là, có đồng phạm?” Đinh Khải Nhạc thấy hơi khó tin, vì ngay từ đầu theo hồ sơ của họ thì chỉ có một người gây án, bọn họ trắc tả là một mình gây án, tên hung thủ này có chút tự kiêu nên theo lý mà nói sẽ không có đồng bọn mới phải.

“Nhìn kỹ đi.” Tô Ngôn lại tua chậm 2 video hơn: “Mặc dù tư thế của 2 người này cho thấy 1 người là tuổi còn trẻ, 1 người lớn tuổi. Nhưng từ động tác đẩy cửa này…”

Chỉ thấy 2 người trong video lúc đẩy cửa đều nắm chặt vị trí trên cùng của tay nắm cửa, sau đó lại hơi ma sát nhẹ trước khi đẩy cửa vào, người hơi nghiêng đi sau đó mới đẩy cửa lách mình đi vào.

“Nhìn thấy không? Phải nói rằng tên hung thủ này đã cố tình làm khác đi các động tác của mình, nhưng hắn lại không để ý đến những thói quen trong vô thức của mình, hỏng việc.” Cô gọn gàng nhấn nút tạm dùng, thảnh thơi

xoay ghế vòng vòng: “Chuyện này nói cho chúng ta biết điều gì?”

“Cái gì?” Đinh Khải Nhạc lúc này vẫn đắm chìm trong sự bàng hoàng, theo bản năng hỏi lại.

“Nói rõ rằng nếu anh muốn làm chuyện xấu thì phải bỏ đi thói quen của mình! Chậm thật đấy.”

Đinh Khải Nhạc: …

Không hiểu vì sao thấy cũng có lí lắm chứ! Lúc anh ta đang nghiêng đầu nghiền ngẫm thì điện thoại trong tay vang lên, vội vàng nhận điện thoại: “Đội trưởng Giang… Vâng… Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, anh ta nói với Tô Ngôn: “Đội trưởng Giang đang về đội, hỏi qua những lãnh đạo của Lương Thái thì biết đêm qua không có đặt thức ăn ngoài cho nhân viên tăng ca gì hết.”

Hai người bọn họ không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn qua màn hình bên trái, trên đó là hình ảnh người giao hàng đang được tạm dừng lại, trong tay hắn cầm túi nhựa màu trắng bình thường, hộp cơm bên trong rất bình thường, hoàn toàn không cách nào lấy thêm thông tin để tiến hành truy tìm vết tích được.

Khi Giang Ly và những người khác về tới thì mọi người lại một lần nữa tập trung trong văn phòng để tiến hành phân tích và tập hợp manh mối.

“Hôm nay chúng tôi đã đến bệnh viện, nạn nhân thứ 3 ở phố đi bộ vẫn chưa ra khỏi ICU, số người chết trong vụ đầu độc cũng lên con số 5 rồi. Có một tin tốt duy nhất là 3 người còn lại có khả năng sống sót, nhưng tình hình cũng không mấy lạc quan. ” Hạng Dương thở dài: “Cũng may bên Tô Ngôn có tiến triển, mặc dù chỉ là bóng dáng không rõ mặt, nhưng so với tấm ảnh chụp màn hình trùm mũ trên đầu ở phố đi bộ thì tốt hơn nhiều. Chí ít cũng chứng minh được giống như hồ sơ trước đó của chúng ta, hung thủ là đơn độc gây án.”

“Theo duy đoán đầu độc qua thức ăn ngoài thì đội kỹ thuật đã kiểm tra tất

cả rác thải thực phẩm của toàn công ty, nhưng tạm thời không có kết quả gì. Nếu thật sự hung thủ nguỵ trang thành nhân viên quét dọn để lấy hộp đựng đi xử lí… chúng tôi sẽ cố gắng tìm ra quỹ tích tiếp theo của hắn, nhưng hắn biết thay đổi động tác của mình thì chứng tỏ khả năng phản trinh sát rất mạnh, muốn tìm ra thì phải chịu tốn thời gian.” Phương Giai Mậu thở dài, hiện tại đội chuyên án thiếu nhất chính là thời gian.

Giờ tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào 2 vụ án này, lại không hiểu cho những khó khăn của cảnh sát. Mặc dù nạn nhân của 2 vụ án không có bất cứ mối liên hệ gì với nhau và họ cũng chưa công bố chi tiết vụ án ra ngoài, nhưng nếu lại có thêm 1 vụ nữa xảy ra thì cảnh sát Thành phố Nam Thành sẽ trở thành tội nhân trong mắt công chúng, bị nói là không làm gì, thật sự là quá khó khăn.

Một nháy mắt, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc, sau một lúc lâu Giang Ly mới phất tay: “Được rồi, mọi người tiếp tục công việc đi!”

Sau khi mọi người gần như đi hết thì Tô Ngôn mới đứng dậy về chỗ mình, vì hôm nay xem video giám sát làm hao phí quá nhiều tinh lực nên giờ đầu đau như kim châm. Cô ngẩng đầu liếc nhìn cái đồng hồ treo trên tường, đã gần nửa đêm nhưng toàn bộ đội chuyên án đều không ai phàn nàn một câu. Giơ tay lên xoa xoa huyệt thái dương, cô miễn cưỡng mở mắt ra nhìn tài liệu trước mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, mới hơn 8 giờ rưỡi mà Cục thành phố đã bắt đầu náo nhiệt.

Tô Ngôn đứng bên cửa sổ uống cà phê, tay sờ đầu của mình, đang suy nghĩ nên trì hoãn thêm 10 phút để về phòng ngủ gội đầu không. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại bàn quen thuộc phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng làm việc, lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía cái điện thoại kia.

Ngay lúc Hạng Dương chuẩn bị nghe máy thì một bàn tay thon dài đã khéo léo nhấc ống nghe lên trước.

Giang Ly: “Đội Chuyên án.”

Khoảng nửa phút sau, anh chậm rãi buông điện thoại xuống, ngẩng đầu lướt qua mọi người: “Ở sông Thành Nguyên, một con thuyền đánh cá đột nhiên bốc cháy, 5 người trên thuyền phải nhảy xuống sông, 4 chết 1 bị thương nặng.”

Giọng anh không lớn, nhưng từng tiếng như sấm vang bên tai mọi người!

Chương 37: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 5

"…"

Ngay cả Thái Thành Tể, người thường ngày nói nhiều, lúc này cũng nhíu chặt mày, hoàn toàn nói không được gì để làm dịu không khí lại. Liên tiếp 3 ngày xảu ra 3 đại an làm cho tất cả mọi người đều hoảng hốt, làm cho họ sinh ra cảm giác bất lực khi bị người khác dắt mũi.

"Khụ…" Hạng Dương khẽ ho khan, phá vỡ sự im lặng trong phòng: "Đội trưởng Giang, nên cử ai đến đó?"

Giang Ly nghe xong cũng không đáp lại, chỉ trụ tay trên bàn, thân ảnh cao lớn đứng ở đó suy nghĩ một lúc lâu, sau khoảng 2, 3 phút anh mới khẽ nói: "Đã một đội điều tra từ chi nhánh ngoại thành đến để xử lý hiện trường rồi, chúng ta cứ chờ một chút, Thái Bao, anh đi tìm bản đồ của Thành phố Nam Thành đến đây."

"À!" Thái Thành Tể chạy nhanh ra ngoài như một làn khói, chốc sau lại như gió quay lại, thở hổn hển đưa bản đồ cho anh.

Tô Ngôn khoanh tay trước ngực có chút hăng hái nhìn Giang Ly mở bản đồ ra trải trên bàn hội nghị, dù sao cô cũng đến đây chưa lâu nên không hiểu rõ mấy vụ trọng án từ những năm trước ở Thành phố Nam Thành lắm. Nhìn tình huống này thì có vẻ như Giang Ly đã nhận ra điều gì đó, nếu thật sự có thể suy đoán ra được quy luật của nghi phạm thì sẽ là tin tức cực kỳ tốt cho cảnh sát, họ thậm chí còn có cơ hội đi trước hắn một bước.

"Hiện trường phát hiện ra vụ đầu tiên của án cầm dao giết người 6. 13 là ở đây." Giang Ly vừa nói vừa lấy bút đỏ chấm một dấu chấm trên bản đồ:

“Vụ án đầu độc ở công ty thực phẩm Chấn Hồng phát sinh ở đây… Tương tự với vụ thuyền đánh cá sáng nay, tôi nhớ 5 năm trước có một vụ án phóng hoả thuyền nuôi cá, lúc ấy có 2 người tử vong, cuối cùng xác nhận hung thủ là một người dân trong thôn báo thù. Địa điểm là đây…”

“Chúng ta xem lại 3 vụ giết người trong 3 ngày nay.” Anh lại dùng bút đánh dấu 3 địa điểm của 3 vụ án mới xảy ra, sau đó đứng dậy: “Mọi người có phát hiện ra quy luật gì không?”

“Vị trí của 3 vụ án mới hoàn toàn giống với 3 vụ án trước đó!” Hạng Dương líu lưỡi, nếu có sai lệch cũng chỉ một chút.

“Năm nay là vụ án cầm dao giết người 6. 13, năm ngoái là vụ án đầu độc ở công ty thực phẩm Chấn Hồng, năm trước là vụ án phóng hoả thuyền cá… Đã có 3 hướng Đông, Tây, Nam, vậy tiếp theo chúng ta phải tìm một vụ đại án ở hướng Bắc xảy ra vào 3 năm trước?” Tô Ngôn sờ cằm phân tích.

Đội chuyên án căn cứ suy đoán này nhanh chóng điều tra những vụ án xảy ra ở phía Bắc Thành phố Nam Thành 3 năm về trước, đúng là không nhiều, án mạng trong khu vực này năm đó chỉ có 3 vụ. Một vụ là cưỡng bức gây chết người, một vụ là giết người cướp của, một vụ khác phát sinh bên trong một công trường, 2 nạn nhân bị cần cẩu treo trên tháp, sáng ngày hôm sao mới phát hiện ra.

“Chính là vụ này! Tôi có ấn tượng!” Hạng Dương vỗ tay: “Hai người nạn nhân là ông chủ đầu tư và chủ thầu của công trình, hung thủ là công nhân dưới trướng họ, vì nợ lương không được giải quyết trong một thời gian dài nên quyết định đem 2 người này cẩu lên tháp, treo cổ sống.”

“Đi kiểm tra xem khu vực phía Bắc có bao nhiêu công trường đang xây dựng đi.” Giang Ly phân phó.

Thái Thành Tể đáp lại rồi vội vàng xoay người đi xử lý, Hạng Dương thì ngửa đầu suy nghĩ: “Anh nói hắn bắt chước những vụ án này, nhưng những người kia đều có lý do riêng để gây án, còn hắn có lý do gì chứ? Báo thù? Hay đơn giản chỉ là trả thù xã hội và thoả mãn ham muốn ích của bản thân? Vậy thì ham muốn ích kỷ của hắn là gì?”

“Thông tin lý lịch của các nạn nhân trong 2 vụ án mới đã được chuyển tới chưa?” Giang Ly hỏi.

Hạng Dương suy sụp chỉ vào một xấp tài liệu lớn nằm trên bàn: “Tới rồi, nhưng thật sự là không có gì giống nhau hết. 1 người chết trong vụ cầm dao giết người, 5 người chết trong vụ đầu độc, tổng cộng 6 người, nếu có thể tôi cũng muốn đào sâu ba thước để tìm cho ra liên hệ giữa bọn họ.”

“… Đợi đã!” Tô Ngôn bỗng nghĩ ra gì đó, bước lên lật xấp tài liệu đó ra: “Về vụ án cầm dao giết người, hôm qua tôi có cùng bác sĩ xác nhận qua, thủ pháp gọn gàng mà sắc bén, con dao cứa thẳng vào động mạch chủ bụng không một chút do dự, chính xác từng ly. Vì hắn đâm 3 người mà chỉ chết 1 nên chúng ta liền vô thức nhận định hắn đang đâm bừa, nhưng có khi nào mục tiêu của vụ án thứ nhất chỉ có người thứ 2 không?”

Cô vừa nói vừa rút lý lịch của người chết ra đặt một bên, sau khi đọc lướt nhanh qua thì lại tiếp lấy tìm kiếm tư liệu của 8 người bị hại trong vụ án đầu độc. Cô đọc rất nhanh, cuối cùng dừng lại ở lý lịch của một người.

Chậm rãi cầm tờ giấy lên, cô như đang lẩm bẩm với chính mình: “Đầu độc vốn có đầy rẫy nhưng rủi ro khó kiểm soát được, vì vậy nghi phạm không thể nào khống chế được hết thảy chi tiết, đề phòng sai lầm?”

“Sai lầm?” Hạng Dương lặp lại, Giang Ly cũng như có điều suy nghĩ.

“Là sai lầm, vì muốn giết chết mục tiêu mình muốn nên hắn đã chọn cách đầu độc trong một phạm vi lớn, nhưng hết lần này đến lần khác đều không như dự liệu, bất cứ lúc nào cũng phát sinh ra những chuyện ngoài ý muốn. Ví dụ như người hắn muốn giết không thích đồ ăn, như vậy lượng độc tố sẽ bị ít đi, hoặc như là người đó chỉ mới ăn được một nửa đã bị công việc làm phiền, đến khi trở lại ăn tiếp thì đã nguội lạnh, không còn ngon nữa…” Tô Ngôn đập xấp giấy lên bàn, “Chúng ta một mực mắc kẹt trong hoàn cảnh sống hiện tại của các nạn nhân này để tìm ra mối liên hệ, nhưng lại bỏ qua hoàn cảnh trước đó của họ.”

Cô rút 2 tờ giấy ra đặt chung với nhau.

Người bị một dao đâm vào động mạch chủ phần bụng mà chết, Viên Khánh Sinh, nam, 30 tuổi, hiện tại là quản lý bất động sản, thu nhập mỗi năm không tệ.

Một trong 3 người còn sống sót trong vụ án đầu độc, Lương Nhiên, nam, 30 tuổi, đang là giám đốc bộ phận tại công ty điện tử Lương Thái, thu nhập cũng có thể chấp nhận được.

Ngón tay mảnh khảnh của Tô Ngôn không ngừng dò xuống, cuối cùng ngừng ở phần quá trình học tập. Trình độ học tập ở đại học, trung học của bọn họ hoàn toàn khác nhau, nhưng ở cột trung học cơ sở lại trùng hợp giống nhau.

Trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành.

“Liên hệ với người phụ trách đội điều tra hình sự chi nhánh ngoại thành, yêu cầu họ nhanh chóng xác minh xem 5 nạn nhân trên tàu đánh cá có học trường Trung học cơ sở số 3 thành phố Nam Thành không.” Giang Ly phất tay, Hạng Dương liền vội vàng đi gọi điện.

Anh ta vừa mới đi ra thì Thái Thành Tể trở về đến, thở hổn hển nói: “Đội trưởng Giang, hiện tại các công trường lớn nhỏ ở phía Bắc thành phố tổng cộng ít nhất cũng 15, 16 cái, địa chỉ cụ thể đều ở đây.”

Giang Ly dựa theo địa chỉ để đánh dấu từng công trường lên bản đồ: “Ngay cả khi phạm vi được thu hẹp hết mức có thể thì khó khăn vẫn tương đối lớn, Thái Bao, lát nữa hai chúng ta dẫn người đến xin hợp tác từ văn phòng quận, huyện thuộc khu vực này để tiến hành xem điều tra thực địa, cố gắng hoàn thành việc này trong chiều nay.”

“Được.”

Anh lại nói tiếp: “Hạng Dương, lát nữa anh dẫn người đến hiện trường vụ án ở sông Thành Nguyên, nếu có chuyện gì thì lập tức liên hệ tôi.”

“Được.” Hạng Dương cũng đá.

Chỉ trong 1 giây, toàn bộ đội chuyên án dường như đều ở trong trạng thái vận hành tốc độ cao, Giang Ly quay đầu nhìn nhìn cô gái nhỏ vẫn đang đứng nhìn chằm chằm hai tấm giấy kia bên cạnh bàn hồi nghị, không biết đang suy nghĩ gì, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Tô Ngôn, lát nữa cô cùng với 1 người nữa đến bệnh viện xem tình hình của những người bị hại, có tin tức thì lập tức báo lại.”

“Đã biết, đội trưởng Giang.” Tô Ngôn không hề cảm thấy tủi thân hay nhụt chí vì được giao công việc nhàn hạ này, từ khi còn trong quân đội cô đã phát triển được một tố chất tâm lý rất tốt, cô biết rằng năng lực của một người không có quan hệ gì với vị trí của người đó cả. Chuyện này cũng giống như lúc cô tập luyện ở các khúc cua và đồng nghiệp tập kích ở vị trí C để headshot vậy, lần nào cô cũng giành chiến thắng.

Tất nhiên, dù là trước kia hay bây giờ thì quan trọng nhất vẫn là tinh thần đồng đội, cô vẫn luôn ý thức được điều này.

Ngay lập tức, người đội chuyên án đã ra ngoài hơn một nửa, Tô Ngôn sau khi dọn dẹp sạch sẽ bàn hội nghị mới nghĩ tới sẽ mang Đinh Khải Nhạc cùng đi đến bệnh viện. Đầu tiên là đến phòng bệnh của nạn nhân đầu tiên Tạ Thư Tuệ, cô ấy đã đứng dậy được, sau vài câu hàn huyên thì họ tiến hành hỏi chuyện sâu hơn, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Nhưng lần này đi cũng coi như là có tin tốt, người bị hại thứ 3 đã ra khỏi ICU, ý thức cũng dần dần tỉnh táo lại.

Hai người tạm biệt Tạ Thư Tuệ thì ngay lập tức chạy đến khu phòng bệnh của nạn nhân thứ 3, người đàn ông này gần 40 tuổi, là giám đốc của một công ty cung cấp dịch vụ ăn uống. Vì điều kiện kinh tế tốt nên ông ta đang ở tại khu Chăm sóc đặc biệt ở tầng trên của khoa Nội trú.

Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc lịch sự gõ cửa, sau khi được đối phương cho phép mới mở cửa bước vào. Trong phòng bệnh lúc này có 2 người, 1 người nằm trên giường, người còn lại là một phụ nữ chừng 30 tuổi, diện mạo dịu dàng, đang ngồi bên giường ăn quả táo đã gọt xong.

Sau khi trình thẻ cảnh sát, Tô Ngôn mở miệng: “Chúng tôi rất xin lỗi vì đã

quầy rầy, nhưng hy vọng ông Đổng có thể hiểu và hợp tác, như vậy cảnh sát chúng tôi mới có thể sớm bắt được hung thủ về thụ án.”

Đổng Quần nhìn thoáng qua người phụ nữ, đối phương hiểu ý vội nâng đầu giường ông ta lên một chút, sau đó ông ta đáp lại một cách yếu ớt và khó nhọc: “Hai vị cảnh sát xin cứ hỏi.”

Người phụ nữ kia vội vàng nói thêm: “Hai vị cảnh sát xin thứ lỗi, anh ấy hiện tại còn rất yếu, bác sĩ cũng nói không thể quá kích động, mà có người đến thăm cũng không được ở quá lâu, anh ấy cần phải nghỉ ngơi thật đầy đủ. Cho nên… xin hai người hỏi ít một chút.”

Tô Ngôn tỏ ý đã hiểu, sau đó cũng chỉ hỏi thăm một chút xem ông ta có nhớ về tình hình và chi tiết của sự việc ngày hôm đó không.

Đổng Quần nhíu mày, miệng mấp máy, hồi lâu sau mới lắc đầu: “Hắn lúc đó đội mũ và mang khẩu trang, tôi chỉ kịp nhìn thấy người đàn ông cách mình không xa ngã xuống, sau đó hắn liền chạy thẳng đến chỗ tôi. Mọi người xung quanh đều la hét chạy trốn, tôi cũng định chạy… Nhưng 1 giây sau đã cảm thấy bụng mình mát lạnh, đau đớn lan khắp cơ thể…”

“Vậy là ông cũng không thấy rõ mặt của hung thủ.”

“Ừm…” Đổng Quần gật đầu, nhưng bỗng nhớ ra gì đó: “Nhưng hắn có lẽ… không cao bằng tôi, hình như chỉ tới lông mày tôi thôi, có lẽ khoảng 1m75.”

“Là đàn ông sao?”

Đổng Quần cố gắng nhớ lại, sau đó trả lời khẳng định: “Là đàn ông.”

Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc liếc nhau một cái, sau đó lại hỏi vài câu chi tiết hơn về ngoại hình của hắn, nhưng dù đối phương có cố gắng thế nào cũng không nhớ được, cuối cùng còn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Trong ánh mắt giận dữ của người phụ nữ kia, hai người Tô Ngôn cuối cùng cảm ơn Đổng Quần đã phối hợp, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

Trước khi đóng cửa còn có thể nghe được giọng phụ nữ phàn nàn: “Anh để ý đến họ làm gì? Nói nhiều với bọn họ như vậy thì có ích gì? Có bắt được hung thủ hay không em không quan tâm, nhưng anh vất vả lắm mới nhặt lại được cái mạng này, lỡ như hung thủ biết anh giúp cảnh sát phá án, hắn quay lại đâm thêm 1 dao thì phải làm sao? Anh bảo em phải làm sao…”

Cảnh cửa đóng lại chặn kín hết những tiếng nghẹn ngào sau đó.

Đinh Khải Nhạc ngượng ngùng đứng trong hành lang, thấy Tô Ngôn nhìn qua thì vô thức gãi cổ: “Hi… Xem như đã làm việc được một thời gian rồi, tôi thấy mình vẫn không ứng phó được với người nhà, mỗi lần như vậy đều cảm thấy có chút khó xử.” Sau khi nói xong lại tự mình xấu hổ cười cười: “Nạn nhân này cũng không cung cấp được manh mối nào có ích, chúng tôi đã sớm xác định nghi phạm giới tính nam rồi mà.”

“Ngay cả như vậy, chuyến này chúng ta đi cũng không phải là thu về tay không. Con người sẽ tạm thời quên đi một số chi tiết quan trọng khi bị kích thích mạnh hoặc trong tình trạng hoảng loạn tột độ. Việc chúng ta cần làm lúc này là phải thật kiên nhẫn, biết đâu đến lần thứ 2 sẽ có gì đó bất ngờ!” Tô Ngôn nói xong thì liếc nhìn điện thoại, sau đó ngâng đầu lên: “Được rồi, chúng ta đến thăm 3 người sống sót trong vụ ngộ độc đã. Đến chỗ Lương Nhiên trước.”

Đinh Khải Nhạc không phản đối, hai người đi thang máy xuống tầng 3, nghe nói Lương Nhiên lúc thoát khỏi nguy hiểm cũng được chuyển vào phòng riêng, nhưng căn phòng này so với phòng của Đổng Quần ở trên chênh lệch khá nhiều. Lúc họ đến thì bác sĩ và người nhà nạn nhân cũng từ phòng bệnh đi ra, bác sĩ đứng ở cửa ra vào dặn dò: “Tôi đã tiêm thuốc an thần, tối nay bệnh nhân sẽ ngủ ngon thôi. Hiện tại anh ấy cần nghỉ ngơi đầy đủ, lát nữa sẽ có y tá đến thay thuốc cho anh ấy.”

“Vâng, vâng.” Người nhà đáp lại sau đó trở về phòng bệnh.

Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc nhìn nhau, giống như không cần thiết bước tới nữa. Sau khi bác sĩ đi khỏi, Tô Ngôn đi tới nhìn qua ô kính trên cửa phòng bệnh, sau đó duỗi tay chỉ vào phía thang máy. Hai người rón rén đi trong hành lang, chuẩn bị đến thăm hai người sống sót còn lại.

Lúc họ đang đến gần cửa thang máy thì một nam nhân viên y tế đeo khẩu trang, mặc áo khoác trắng đẩy xe đẩy lướt qua họ. Tô Ngôn cũng không để ý, nhanh chóng bước vào thang máy nhấn nút đi xuống, sau đó nhìn chằm chằm vào dãy số đếm tầng.

Bỗng nhiên, đáy mắt cô sáng lên, đôi mắt khẽ mở to.

Trong đầu lóe lên hình ảnh trong video giám sát ở công ty điện tử Lương Thái, tên nhân viên quét dọn đẩy xe đẩy kia. Lúc hắn đẩy chiếc xe quét dọn, ngón trỏ tay trái duỗi ra đặt lên tay cầm xe đẩy.

Mà người họ vừa mới gặp thoáng qua lúc nãy…

“Fuck!” Cô lập tức xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phòng bệnh của Lương Nhiên. Đáng lẽ cô nên sớm nghĩ ra, nghi phạm nếu có mục tiêu rõ ràng như vậy thì sao có thể từ bỏ ý định sau một lần thất bại được chứ?

Đinh Khải Nhạc ngây ngốc, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng chỉ có thể nhanh chóng đổi theo bóng người mảnh khảnh kia.

Chương 38: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 6

Hơn 20 giây sau, Tô Ngôn cuối cùng cũng chạy tới trước cửa phòng bệnh Lương Nhiên, cô không do dự mà như pháo đạn xông vào. Đột nhiên có tiếng vang làm cho người trong phòng đều quay lại nhìn cô.

Người nhà lúc nãy 2 người gặp chắc hẳn là mẹ của Lương Nhiên, suýt chút nữa nhảy dựng ra khỏi sô pha, kinh ngạc hỏi: “Cô là ai?!”

Tô Ngôn vừa xông vào đã thấy cái người đàn ông đeo khẩu trang kia đứng bên giường, lúc tiếng động mở cửa vang lên tay hắn hơi run, trực tiếp tiêm chất lỏng còn lại trong ống tiêm vào người Lương Nhiên.

Hắn cao khoảng 1m75, phù hợp với những gì Đổng Quần miêu tả.

“Cảnh sát.” Tô Ngôn nói ra thân phận của mình, sau đó tiến lên nhìn chằm chằm gã nhân viên y tế đáng ngờ kia: “Mời anh xuất trình giấy phép hành nghề.”

Đôi mắt lộ ra ngoài khẩu trang lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, không có bất kỳ phản ứng gì.

Đinh Khải Nhạc cuối cùng cũng chạy tới, anh ta đến cửa chưa kịp hỏi tình hình thế nào đã nghe Tô Ngôn hét lớn với mình: “Mau rút kim tiêm trên người Lương Nhiên ra rồi bấm chuông gọi bác sĩ, nhanh lên!”

“Hả? A!” Mặc dù anh ta không hiểu gì nhưng cũng vội vàng chen vào khe hở giữa Tô Ngôn và vách tường, vọt đến cạnh giường định duỗi tay rút kim tiêm trên tay Lương Nhiên ra. Tuy nhiên, mẹ Lương Nhiên đã nhanh tay chặn lại, miệng còn hết sức hét lên: “Các người là ai? Dựa vào cái gì mà

muốn rút kim tiêm của con tôi? Vị bác sĩ này đang chữa bệnh cho con tôi mà!!! Ôi, cứu mạng!!! Giết người!!!”

Định Khải Nhạc hơi bực bội vì tiếng hét của bà ta, anh ta liền nhìn sang Tô Ngôn, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng đồng nghiệp của mình, cắn răng dùng sức một tay rút kim tiêm trên tay Lương Nhiên ra. Đầu kim mảnh nhỏ vẫn còn thuốc đang nhỏ giọt, tay Lương Nguyên cũng đang chảy máu vì bị rút kim ra đột ngột.

Anh ta đang định bấm chuông ở đầu giường thì không ngờ mẹ Lương Nhiên đã nhào tới, trực tiếp kéo anh ta ngã xuống đất.

Đông!

Lưng đập mạnh xuống đất, cảm giác đau đớn làm cho Đinh Khải Nhạc nhe răng trợn mắt mấy giây.

“Giết người! Giết người!”

Mặc dù phòng bệnh này không gần phòng y tá nhưng hiện giờ đang mở cửa, lại thêm tiếng hét của bà ta nên chắc chắn khoảng 2 phút nữa sẽ có người đến xem tình hình. Cuối cùng, dưới ánh mắt chăm chú của Tô Ngôn thì tên “nhân viên y tế” kia cũng có động tĩnh. Hắn vươn tay ra dùng sức đẩy mạnh cái xe đẩy bên cạnh mình, cố gắng nhân cơ hội này để chạy ra ngoài.

Đáng tiếc Tô Ngôn tay mắt lanh lẹ, trong nháy mắt đã giơ chân lên đá cái xe trở về. Một vài chai lọ và dụng cụ y tế trên xe rơi vãi đầy mặt đất, nhưng chúng cũng thành công ngăn cản gã đàn ông kia. Hắn bị tốc độ cực nhanh của cái xe đẩy cùng với sức lực của Tô Ngôn làm cho bị thương, chỉ có thể lui lại về sau vài bước, cả người lảo đảo đến gần cửa sổ.

Đối mặt sự việc bất thình lình này, mẹ Lương Nhiên, người còn đang giằng co với Đinh Khải Nhạc, sững sờ đứng đó, đầu óc như bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Đinh Khải Nhạc vội vàng xoay người kéo bà ta về phía sau mình, sau đó

nhấn chuông gọi. Thấy người sau lưng mình đang run lẩy bẩy, anh ta thở dài nói: “Dì à, đã bảo chúng tôi là cảnh sát mà!”

Tô Ngôn và gã đàn ông kia đang đánh nhau, âm thanh đấm đá và da thịt nghe thật trầm đục, không ngờ thân thủ của hắn lại tốt đến vậy.

Sau khi tách ra một lần nữa, cánh tay của cô đã hơi tê vì va chạm kịch liệt, theo bản năng sờ lấy súng cài ở bên hông. Đúng lúc này, bên hành lang yên tĩnh đã truyền đến tiếng bước chân người hỗn độn, có lẽ là động tĩnh trong phòng đã thu hút sự chú ý của nhân viên y tế. Để tránh tổn thương đến những người vô tôi, cô đành phải từ bỏ việc dùng súng.

Cô thở một hơi sau đó lại vọt tới phía đối phương, không gian trong phòng nhỏ hẹp khá bất lợi việc việc phô diễn các chiêu thức chiến đấu, thêm nữa là có 2 người đang đứng bất động kế bức tường. Tên nghi phạm này rất hung ác và ranh mãnh, luôn tìm cách di chuyển sang hướng đó để cô bị hạn chế và không phát huy hết sức được.

Bỗng, đôi mắt lộ ra của hắn híp lại, 1 giây sau móc từ trong túi áo khoác trắng ra một con dao phẫu thuật sáng loáng! Hắn ra sức vung dao, con dao bay thẳng đến Lương Nhiên đang nằm trên giường!

Tô Ngôn muốn chửi thề, vì bảo đảm nạn nhân an toàn đành phải chọn lao về phía giường bệnh để chặn con dao lại. Lúc mũi dao bay đến cứa một đường trên cổ của Lương Nhiên, cô dùng tay phải nắm thành giường, sau đó xoay người dùng chân đá vào cán dao.

‘Leng keng’ một tiếng, con dao giải phẫu bay ra ngoài, rơi xuống đất.

Lương Nhiên trên giường bệnh không biết là vì đang nghỉ ngơi, hay do thân thể vốn suy yếu lại bị nghi phạm tiêm chất gì đó mà dù cổ bị cứa một nhát cũng không có phản ứng gì. Tên nhân viên y tế giả kia đã thừa cơ hội ban nãy cũng trốn đi mất.

Tô Ngôn chạy ra ngoài phòng bệnh nhìn xung quanh một chút, toàn hành lang mặc dù không ít người tới, nhưng lại không thấy bóng dáng hắn đâu.

Lúc này, vài nhân viên y tế đã tới, vội vàng vọt vào trong phòng bệnh. Mẹ Lương Nhiên lớn giọng, khóc không ra hơi, trong tiếng nấc mà kể lại những chuyện vừa xảy ra. Trong âm thanh hỗn độn, Đinh Khải Nhạc nói với bác sĩ rằng không biết Lương Nhiên bị tiêm cái gì, không biết có cần cấp cứu ngay không.

Bỗng Tô Ngôn nghe thấy tiếng gầm rú của xe máy, cô sải bước đến cửa sổ thì đã thấy một chiếc xe máy màu xanh đen từ lối thoát hiểm ở sân sau khoa Nội trú. Tốc độ nhanh như chớp, với làn khói từ pô xe bay lên, sau vài giây đã rời khỏi đó không một chút dấu vết.

“Shit!”

…

Đợi đến khi Giang Ly nhận được tin tức chạy tới bệnh viện thì Lương Nhiên đã ổn định trở lại, họ vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc hai người ngồi trên băng ghế dài ngoài hành lang, Đinh Khải Nhạc thì nhìn chằm chằm điện thoại mình, còn Tô Ngôn thì hai tay ôm đầu, nhìn có chút bực dọc, không biết đang nghĩ gì.

Giang Ly ra hiệu cho đội kỹ thuật tiến vào phòng bệnh tiến hành lấy chứng cứ, sau đó lại đưa mắt về phía cô.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thái Thành Tể không nhịn được mở miệng trước.

Lúc này Đinh Khải Nhạc mới phát hiện ra họ, vội vàng đứng lên: “Nghi phạm xuất hiện trong bệnh viện, có ý đồ giết Lương Nhiên một lần nữa! Cũng may Tô Ngôn kịp thời phát hiện, nhanh chóng chạy về phòng bệnh Lương Nhiên mới không có người chết. Vừa rồi bác sĩ đã làm kiểm tra toàn diện cho Lương Nhiên rồi, nói không có chuyện gì nghiêm trọng, có lẽ hung thủ đã chọn cách tiêm chất độc vào ống truyền dịch trước, may là trước khi tiêm vào cơ thể nạn nhân chúng tôi đã kịp rút ra.”

Nói tới đây, trong lòng anh ta vẫn còn sợ hãi, đưa tay vuốt vuốt mấy sợi tóc sau gáy: “Mọi người không biết lúc đó nguy hiểm thế nào đâu, tôi… Vì mẹ Lương Nhiên và anh ta cũng có mặt ở hiện trường nên chúng tôi còn phải

bảo đảm an toàn cho họ. Nhắc tới mẹ anah ta, bà dì này đúng là tuyệt! Năng lực kéo chân phải nói là nhất…" Anh ta nói đến đây bỗng nghĩ tới đôi giày thể thao của mình bị văng ra dưới giường.

Thái Thành Tể nháy mắt cắt lời anh ta, sau đó nhìn về phía Tô Ngôn nãy giờ vẫn im lặng không nói, chép miệng: "Em ấy bị sao vậy?"

"Tô Ngôn…" Đinh Khải Nhạc khịt mũi một cái, mặc dù đã cố gắng thấp giọng nhưng Giang Ly đứng xa anh ta nhất cũng có thể nghe rõ ràng: "Căn cứ vào chi tiết của toàn bộ sự việc mới xảy ra thì tôi đoán cô ấy đang tạm thời rơi vào sầu não, bắt giữ nghi phạm không thành công khiến cô ấy khó mà chấp nhận được."

Ánh mắt của Thái Thành Tể và Hạng Dương bỗng có chút thương cảm, ý thức trách nhiệm của đứa trẻ này quả thực quá mạnh.

Giang Ly tiến lên hai bước, Tô Ngôn hình như đã tỉnh táo lại, thu bàn tay đang ôm đầu xuống, hơi ngẩng đầu lên hô to "Đội trưởng Giang".

"Tay bị làm sao vậy? Bị thương sao không nhờ y tá xử lí?" Giang Ly cau mày, nhìn chằm chằm bàn tay hơi sưng đỏ, thậm chí còn đang rỉ máu của cô, nghiêm túc hỏi.

Tô Ngôn nghe vậy có chút không thoải mái, bèn muốn dùng tay trái che vết thương lại.

Hạng Dương có chút không đồng tình, mở miệng giảng giải: "Em gái anh nói em này, lúc em còn học ở trường Cảnh sát chẳng phải giáo viên đã nhấn mạnh với em khi làm công việc này, bất kể tình huống nào cũng phải đảm bảo an toàn cho chính mình trước sao? Em nhìn lại đi, để cho mình bị thương như thế làm gì? Người chạy rồi thì có thể bắt lại, nhưng nếu em xảy ra chuyện gì thì không có lại cái mạng này được đâu!"

"Đúng đấy." Thái Thành Tể theo sau phụ họa.

Nhưng khi anh ta mở miệng lại bị những người còn lại đồng loạt liếc xéo, có lẽ là vì đột nhiên nhớ lại mình trong vụ thôn Đại An cũng bị Bùi Toa Toa

đâm, sắc mặt anh ta lập tức có chút xấu hổ, cuối cùng vung tay loạn xạ để người khác không chú ý đến mình nữa.

Tô Ngôn không lên tiếng, dáng vẻ được dạy dỗ nên khiêm nhường, Đinh Khải Nhạc nháy mắt mở miệng: "Ừm… Cô ấy bị thương là vì sau khi nghi phạm chạy thoát, tâm tình mất khống chế nên đấm vào cửa sổ đá kia." Nói xong anh ta yếu ớt chỉ tay vào góc cửa sổ bị mẻ một góc cách đó không xa: "Đội trưởng Giang, tôi nghĩ anh nên đi nói chuyện với bệnh viện một chút về vấn đề bồi thường." Anh ta chưa từng thấy cô gái nào như vậy, nếu hôm nay không phải tận mắt trông thấy thì cả đời anh ta cũng không tin được có người tay không đấm nát đá được.

Giang Ly & Thái Thành Tể & Hạng Dương: …

Trên mặt Tô Ngôn hiếm khi có chút ngượng ngùng. Thật ra vừa rồi cô không hề khó chịu hay hối hận, chỉ là không thay đổi được thói quen khi còn trong quân đội, mỗi khi nhiệm vụ thất bại, trong đầu cô lại nhớ lại cảnh tượng lúc đó, từ đó rút kinh nghiệm cho bản thân. Thật ra hôm nay cô đã có rất nhiều cơ hội để đảo ngược tình huống, nhưng chính vì bảo đảm an toàn mà đã để cho hắn trốn thoát.

Chỉ vì lúc thăm Thái Thành Tể nằm viện, cô tại sao Bùi Toa Toa đánh lén cảnh sát mà anh ta không lựa chọn giết cô ta, anh ta trả lời: Nhiệm vụ hàng đầu của cảnh sát chính là bảo vệ an toàn cho nhân dân, bắt phần tử phạm tội ra trước công lý, còn về phần họ cuối cùng sống hay chết thì đó là quyết định của pháp luật.

Sau một lúc lâu, Giang Ly mới mở miệng phá vỡ bầu không khí có chút ngột ngạt: "4 người chết ở sông Thành Nguyên sau khi xác định thì trong đó có 1 nam nạn nhân cũng học trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành, tên Tiết Hòa, 30 tuổi, độc thân."

"Từ đó có thể suy ra mối liên hệ giữa những người bị hại chính là trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành. Vì vậy, đội trưởng Giang đã bảo tôi đến trường một chuyến, tìm giáo viên của bọn họ lúc ấy và hiệu trưởng để tìm hiểu tình hình một chút." Hạng Dương mở điện thoại mình ra, lướt đến một tấm ảnh chụp đưa cho Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc, nói

tiếp: “Sau khi đến trường tra danh sách học sinh qua các năm thì có thể xác nhận Viên Khánh Sinh và Lương Nhiên cùng học ở lớp 3, Tiết Hòa thì học ở lớp 5. Sau đó tôi cùng với lãnh đạo trường tìm đến chủ nhiệm lớp năm đó, với 3 người này có chút ấn tượng, nghe nói chỉ là những thiếu niên bình thường, hơi gầy thôi.”

“Hai tấm ảnh trong điện thoại tôi chính là ảnh tốt nghiệp của lớp 3. Đằng sau còn có ảnh chụp chung cả khối cùng lãnh đạo trường, nhưng cũng khá lâu rồi, máy ảnh lúc đó chụp không nét được như bây giờ… chắc cũng không nhìn được ra gì. Nhưng tôi đã liên hệ với nhân viên nhà trường để tìm lại bản điện tử lúc đó, sẽ gửi vào mail của chúng ta.”

Đinh Khải Nhạc cầm điện thoại của anh ta, Tô Ngôn đưa tay ra phóng to bức ảnh thứ 3, Viên Khánh Sinh và Lương Nhiên khá dễ nhìn ra, hình dáng bây giờ cũng tương tự như lúc học trung học.

Cô lướt trên màn hình một chút, vì không biết hình dáng nạn nhân trong vụ tàu đánh cá Tiết Hòa ra sao nên Hạng Dương chỉ tay vào một thiếu niên rất thanh tú: “Người này thay đổi nhiều lắm, hiện tại là gã mập mạp, thật sự không ngờ trước đây lại đẹp trai đến thế!”

Tô Ngôn nhíu mày, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, sau khi xem từng học sinh trong lớp 5 hết một lượt thì lướt đến tấm ảnh chụp tập thể cuối cùng. Nhanh chóng tìm được 3 nạn nhân giữa hàng trăm người, cuối cùng dừng mắt tại một nam sinh ở hàng đầu tiên.

Anh ta nhìn gầy lại rất nhỏ con, đồng phục màu đỏ thẫm mặc trên người rộng thùng thình, trên chân mang đôi giày rất bẩn, dù ảnh chụp không rõ lắm nhưng vẫn có thể thấy rõ đôi mắt hơi u ám.

Nhưng điều thu hút Tô Ngôn không phải là những thứ này, mà là miếng gạc dán trên xương lông mày bên phải của anh ta.

“Anh ta.” Tô Ngôn đưa tay chỉ vào nam sinh kia: “Anh Hạng, xác minh với trường học một chút về thân phận của anh ta đi, lúc tôi đánh nhau với tên nghi phạm kia nhìn thấy chân mày bên phải của hắn có một vết sẹo!”

Chương 39: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 7

“Được, tôi sẽ đi xác minh ngay.” Hạng Dương nhận lại điện thoại cẩn thận nhìn một chút, đang chuẩn bị gọi điện thì Tô Ngôn chợt ngăn lại: “Anh Hạng, tôi nghĩ chúng ta nên đến trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành một chuyến.”

Trước đó họ đến chỉ để xác nhận về thân phận 3 nạn nhân, cụ thể cũng chưa tìm ra manh mối gì hữu ích, vừa rồi Tô Ngôn đã tiếp xúc qua với tên nghi phạm kia, nói không chừng đến trường có thể đào ra vài điểm đã bị bỏ qua, vì vậy Giang Ly đồng ý không chút do dự.

“Xử lí vết thương trên tay trước rồi hãy xuất phát.” Anh đặc biệt căn dặn.

Tô Ngôn dứt khoát đáp lại rồi rời đi với Hạng Dương, vết thương trên tay cũng chỉ sát trùng đơn giản một chút, không tổn thương đến gân cốt, chỉ hơi sưng đỏ nên nhìn khá đáng sợ thôi.

Nửa tiếng sau, hai người đến trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành. Ngôi trường này là một trong những ngôi trường đầu tiên được mở từ khi thành lập thành phố, đến nay vẫn không sửa chữa gì nhiều, bề ngoài trông khá cũ kỹ. Vì danh tiếng của trường nên những năm gần đây việc đầu cơ bất động sản ở xung quanh rất nóng, gần đó đa số đều là cư xá 20-30 năm tuổi, điều kiện không mấy tốt nhưng giá vẫn cao đều đều.

Sau khi xuất trình thân phận, họ được bảo về cho qua cửa, Hạng Dương quen đường đi thẳng tới phòng làm việc của hiệu trưởng, sau khi được cho phép thì đẩy cửa vào. Sau bàn làm việc là một người đàn ông tóc hoa râm, ông ta ngẩng đầu nhìn một chút, có vẻ hơi giật mình: “Đây không phải cảnh sát Hạng sao? Sao lại trở lại rồi?”

Hạng Dương bước tới, lễ phép chào hỏi: “Hiệu trưởng Lư, là thế này, cảnh sát chúng tôi còn muốn tiếp tục điều tra vài chuyện nữa nên muốn phiền ông phối hợp lần nữa. Đây là đồng nghiệp của tôi, cô ấy họ Tô.”

“Chào hiệu trưởng Lư.” Tô Ngôn cũng tới lịch sự chào.

Hạng Dương xoay người đến nhỏ giọng thầm thì bên tai cô: “Đứa nhỏ nhà chị tôi học năm nhất ở đây, tôi nhất định phải khách khí một chút.”

Sau khi Lư Nguyên Huân chào lại hai người thì chậm rãi tháo cái kính lão trên mũi xuống nhét vào túi: “Học sinh tốt nghiệp từ trường chúng tôi xảy ra chuyện như vậy, tất cả thầy cô đều rất đau lòng, đương nhiên cảnh sát có gì cần chúng tôi phối hợp thì chúng tôi nhất định sẽ hết sức hỗ trợ.” Nói xong ông ta chỉ vào màn hình máy tính của mình: “Phòng giáo vụ chắc đã gửi ảnh chụp cho cảnh sát qua mail rồi, họ cũng gửi cho tôi 1 bản. Trước khi 2 người đến tôi đã xem qua rồi. Đáng tiếc thật, bọn chúng đều là những học sinh ngoan ngoãn.”

Tô Ngôn nháy mắt với Hạng Dương, đối phương hiểu ý vội vàng móc điện thoại ra mở tấm ảnh chụp chung lên, sau đó chỉ vào nam sinh dán băng gạc trắng trên chân mày, hỏi: “Hiệu trưởng Lư, ông nhìn thử xem có ấn tượng gì với nam sinh này không?”

Lư Nguyên Huân nhìn không rõ hình trên màn hình nhỏ lắm nên trở lại trước máy tính, mang kính lão lên cẩn thận nhìn tấm ảnh chụp chung: “À, thằng bé này tôi thực sự nhất thời nghĩ không ra, thế này đi, tôi bảo phòng giáo vụ xác minh một chút.” Nói xong ông ta nhấc ống nghe điện thoại lên, gọi một cú điện thoại rồi nói vài câu.

Sau đó hai người Tô Ngôn được hiệu trưởng Lư nhiệt tình chiêu đãi, ngồi trên ghế uống chút trà, nói chuyện trời Nam biển Bắc khoảng mười mấy phút thì có người gõ cửa phòng làm việc. Hai phụ nữ đứng tuổi bước vào, người tóc ngắn chỉ vào người lớn tuổi hơn nói: “Hiệu trưởng, thằng bé lúc nãy anh hỏi là học sinh của lớp 1, cô Trình là chủ nhiệm lúc đó.”

“Được, cảm ơn cô.” Lư Nguyên Huân tươi cười với người phụ nữ tóc ngắn,

cô ta vẫy tay rồi bước ra ngoài. Ông ta quay lại phía cô Trình nói: “Cô Trình… Hai vị này là cảnh sát của Cục thành phố, họ đang điều tra một vài chuyện, cô không cần lo lắng, biết cái gì thì nói cái nấy, mau ngồi xuống đi!”

“Vâng!” Cô Trình có chút không được tự nhiên túm lấy váy mình sau đó ngồi xuống bên cạnh ông ta. Vẻ ngoài cô ta vẫn như bao giáo viên bình thường, hơn 40 tuổi, có lẽ vì lo lắng nhiều nên giữa lông mày có vết hằn rất sâu.

“Nói đi.” Lư Nguyên Huân giục.

Cô Trình cân nhắc một chút rồi nói: “Hai vị cảnh sát là đang muốn hỏi về Lưu Chu? Nó có phải cũng…” Nói tới đây cô ta cười xấu hổ: “Lúc trước khi cảnh sát đến điều tra 3 người kia tôi cũng nghe nói một chút. Vậy, Lưu Chu nó…”

“Anh ta tên Lưu Chu à?” Hạng Dương lấy ra bức ảnh của hiệu trưởng Lư để xác nhận.

“Đúng, là Lưu Chu, tôi rất có ấn tượng với đứa bé này.” Cô Trình khẽ gật đầu khẳng định: “Đứa nhỏ này đúng là rất khổ, tôi biết nó từ khi nó vừa vào năm nhất của trường chúng tôi. Từ nhỏ đã không còn cha mẹ, được ông bà ngoại nuôi dưỡng, ông ngoại nó già yếu lại không có tiền, nghe nói từ lúc nó bắt đầu đi học, tiền sách vở, tiền đồng phục gì đó đều là nhờ nhà trường miễn giảm. Nhưng đứa nhỏ này rất ngoan, từ năm nhất lúc nào cũng đứng nhất trong lớp, ngày thường không nói một lời nên tôi có chút để tâm hơn.”

“Vậy cô còn nhớ lúc chụp ảnh tốt nghiệp, vì sao anh ta lại bị thương không?” Tô Ngôn chỉ vào miếng băng gạc trên mặt Lưu Chu.

“Nói đến chuyện này… Haizz…” Cô Trình thở dài, ánh mắt đau lòng: “Từ khi Lưu Chu vào năm 2 thì thành tích bắt đầu trượt dốc, lại còn thường xuyên xin nghỉ phép mấy ngày không đi học. Ban đầu tôi rất lo lắng, chỉ cần nó đi học là lại gọi đến văn phòng để dạy bổ túc cho nó. Nhưng bản thân nó không quan tâm, ông bà ngoại nó lại không quản được, tôi chỉ là giáo viên thì làm sao thay đổi được! Chẳng lẽ tôi không thấy hay sao? Trên

người và mặt của nó thỉnh thoảng sẽ xuất hiện vài vết sẹo, rõ ràng là học thói xấu bên ngoài rồi!”

“Đến lớp 10 còn nghiêm trọng hơn, vì số ngày nghỉ của nó quá nhiều nên nhà trường phải cân nhắc đề nghị cho nó tạm nghỉ học để điều chỉnh lại, nhưng tôi vẫn không từ bỏ hy vọng. Kết quả ra sao? Kết quả là nó vẫn đem bộ dạng một cái mặt bị đánh bầm tím đi nhở nhơn trước mọi người như khoe “huân chương” vậy, cuối cùng nó còn không tham gia kỳ thi cấp 3. Vết thương trên mặt này của nó, có lẽ là do đánh nhau với đám lưu manh bên ngoài.”

Không tham gia kỳ thi cấp 3?

Tô Ngôn cau mày, hơi nghiêng đầu nhìn Hạng Dương thì phát hiện đối phương cũng đang nhìn cô. Sau khi trao đổi ánh mắt, cô tiếp tục hỏi: “Lưu Chu ở trường có bạn bè gì không?”

“Tính tình nó quái gở, không có bạn bè gì hết… Trái lại là…” Cô Trình cẩn thận nhớ lại: “Tôi nghe học sinh khác nói từ lúc thành tích nó tuột dốc thì đã chơi với đám học sinh lâng câng trong lớp! Đúng rồi, chính là những người cảnh sát hỏi lúc trước! Như thế thì giáo viên nào mà không phiền lòng chứ?”

“Ngoại trừ Viên Khánh Sinh, Lương Nhiên và Tiết Hòa thì còn học sinh nào khác không?” Hạng Dương vội hỏi.

Cô Trình lại hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Trời ạ, hai người nói sao mà trùng hợp đến vậy, sao lại xảy ra chuyện với đám nhỏ này? Có khi nào bọn nó đắc tội với ai không?”

Lúc này Tô Ngôn vẫn không rời mắt khỏi tấm ảnh chụp chung, khi ở bệnh viện cô thoáng thấy Lưu Chu dán băng gạc nhưng cũng không có thời gian để nhìn kỹ. Bây giờ cô đã cẩn thận sắp xếp lại tất cả.

Lưu Chu… Tiết Hòa… Lương Nhiên… Viên Khánh Sinh…

!!!

Con ngươi cô chợt co lại, đôi mắt chăm chú nhìn một khuôn mặt đứng ở hàng cuối cùng, một giây sau thốt lên: “Diêm Phi?”

“Gì thế?” Hạng Dương bị giọng nói của cô doạ hết hồn, suýt nữa quăng chén trà trong tay xuống đất.

Tô Ngôn chỉ tay: “Diêm Phi cũng học trường này?”

Cô Trình nhìn theo, ‘A’ một tiếng: “Nam sinh này tôi có chút ấn tượng, thành tích rất tốt, cũng cũng không gây phiền toái gì cho thầy cô hết. Nhưng không hiểu sao hình như cũng có chơi với đám học sinh lêu lỏng kia, hồi ấy chủ nhiệm lớp nó vì sợ ảnh hưởng đến kỳ thi cấp 3 nên còn đặc biệt nói chuyện với nó. Cũng may là đứa trẻ này rất cầu tiến, thành tích thi cấp 3 không tệ, đứng đầu toàn cấp, nghe nói sau này còn đi du học nữa.”

“Rất cảm ơn hiệu trưởng Lư cùng cô Trình đã phối hợp.” Tô Ngôn và Hạng Dương lần lượt đứng lên, Hạng Dương bắt tay Lư Nguyên Huân: “Về sau nếu còn việc phải phiền nhà trường thì mong thông cảm ạ.”

Lư Nguyên Huân hơi sững sờ trước lời kết thúc đột ngột của hai người, nhưng vẫn nhẹ nhàng đứng dậy tiễn họ, liên tục bày tỏ nhất định sẽ phối hợp cơ quan công an làm việc, dù sao nạn nhân cũng là học sinh của họ, trường học cũng rất tiếc thương.

Tô Ngôn xoay người đi được hai bước, cuối cùng vẫn không nhịn được ngừng lại nghiêng đầu nhìn cô Trình đang đứng trước văn phòng của Lư Nguyên Huân: “Cô giáo, sau chuyện của Lưu Chu năm đó, cô có hỏi qua anh ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Có lẽ là bị vẻ mặt quá mức nghiêm túc cô làm hoảng sợ, cô Trình hơi sững sờ: “Tất… Tất nhiên có hỏi qua, nhưng nó không chịu nói cho tôi biết.”

“Vậy cô có hỏi thăm học sinh khác để tìm hiểu không?”

“Cái này…” Cô Trình bị hỏi nói không nên lời. Có lẽ vì sau bao năm khiển trách người khác, ít có ai hỏi ngược lại mình nên thái độ lúc này của Tô

Ngôn làm cho cô ta cảm thấy hơi khó chịu.

“Thứ cho tôi nói thẳng, không nghi ngờ gì cô là một giáo viên tốt. Nhưng mỗi một học sinh cũng là một cá thể độc lập, các em có những suy nghĩ và khuôn mẫu hành vi riêng của mình, nếu cô có thể tìm hiểu họ sâu hơn thay vì đưa ra kết luận chủ quan thì cô đã có thể thay đổi rất nhiều người rồi.” Tô Ngôn nói đến đây phải cắn chặt răng để chặn lại những lời khác sắc nhọn hơn: “Thật xin lỗi, mạo phạm rồi.”

Nói xong những lời này, cô xoay người nhanh chóng rời đi. Thật ra trong lòng cô biết rõ toàn bộ sực việc này có thể không liên quan nhiều đến các giáo viên, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà phải nói ra. Bạo lực học đường hiện nay không phải vấn đề hiếm thấy, chưa kể hơn 10 năm trước lúc thông tin trên internet còn nhiều hạn chế và các chính sách vẫn chưa rõ ràng, chuyện ngăn chặn và chấm dứt hiện tượng này vẫn là một vấn đề nhức nhói của xã hội.

Giống như những đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình khó khăn như Lưu Chu, gầy gò, nhỏ con, sống thu mình rất dễ trở thành mục tiêu của bạo lực học đường, làm đối tượng cho bạn cùng lớp lăng mạ và cười nhạo. Chuyện này gây tổn thương rất lớn ho nạn nhân, vì thế cần có sự dẫn dắt chính xác của giáo viên để ngăn chặn điều này xảy ra.

Vụ việc của Lưu Chu không phải đầu tiên, cũng không phải cuối cùng. Nếu như lúc trước cô Trình có thể lại cố gắng hỏi thăm từ các học sinh và tìm hiểu xem Lưu Chu đã xảy ra chuyện gì chứ không phải võ đoán gắn cái mác “lưu manh xã hội” cho anh ta, kết quả cuối cùng có thay đổi không? Có lẽ sẽ có, cũng có lẽ sẽ không.

Đôi khi con người ta quyết định làm một điều gì đó không phải vì nhưng lý tưởng vĩ đại như thay đổi thế giới, mà chỉ vỏn vẻn là vì một ngày đó trong tương lai khi bừng tỉnh trong cơn mơ, mình sẽ không cảm thấy hối hận.

Trên đường trở về bệnh viện, bầu không khí trong xe vì cảm xúc của Tô Ngôn mà có chút ngột ngạt, mặc dù Hạng Dương không biết tại sao cô ra khỏi trường học lại trở nên như vậy nhưng cũng không mở miệng hỏi. Mỗi người đều có một “giới hạn” riêng của mình, đôi khi trong quá trình phá án

sẽ có vài cảm xúc cá nhân lẫn lộn cũng là cực kì bình thường, cảnh sát cũng là người, không phải thần tiên.

Lúc hai người trở lại bên ngoài phòng bệnh Lương Nhiên thì Thái Thành Tể và Đinh Khải Nhạc vẫn còn ở đó.

“Đội trưởng Giang đâu rồi?” Hạng Dương hỏi.

“Anh ấy vừa mới đi nói chuyện với bệnh viện chuyện cái cửa sổ, giờ chắc đã về Cục để báo cáo rồi. Anh ấy còn muốn hỏi ý phía trên xem có cần phân công cảnh sát canh gác ở phòng bệnh Lương Nhiên hay không nữa. Dù sao tên nghi phạm kia đã cố chấp muốn giết anh ta đến vậy, hôm nay là lần thứ nhất, chưa biết chừng sẽ lại mạo hiểm đến lần thứ hai.” Thái Thành Tể đáp, sau đó hỏi lại: “Bên hai người thế nào, có phát hiện hay đầu mối gì không?”

“Chúng tôi nghi ngờ nghi phạm là Lưu Chu, từng bị bạo lực trong trường, mà ba người Viên Khánh Sinh, Lương Nhiên và Tiết Hòa nói không chừng chính là thủ phạm.” Hạng Dương giải thích.

Tô Ngôn cứng rắn tiếp lời: “Chúng tôi còn phát hiện ra Diêm Phi học cùng lớp với hắn, trải qua chứng thực thì có lẽ Diêm Phi có chút liên quan với 3 nạn nhân.”

Không ngờ hai người đối diện sau khi nghe nói như thế thì biểu cảm lại trở nên phấn khích.

Đinh Khải Nhạc lấy ngón trỏ tay phải vẽ lên không khí một lúc rồi mới ngồi xổm xuống nói: “Diêm Phi là bạn trai cũ của cô đúng không?”

Vừa nói xong, không khí xung quanh nháy mắt trầm xuống, lúc anh ta nhận ra thì thấy Thái Thành Tể và Hạng Dương đã dùng một ánh mắt “Cậu chết chắc rồi” nhìn mình. Đinh Khải Nhạc hốt hoảng xua tay: “Tôi nói là bạn trai cũ mà?”

“Haizz, chuyện này không quan trọng, quan trọng là anh ta vừa tới thăm Lương Nhiên đấy! Vừa đi khỏi trước khi hai người về đến!”

Chương 40: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 8

“Diêm Phi tới thăm Lương Nhiên sao? Vậy đúng là quan hệ của hai người đó lúc học cùng trường cũng không tệ đúng không? Hay là Diêm Phi biết chuyện của 3 người kia, lo sợ bản thân mình cũng gặp chuyện?” Hạng Dương không khỏi suy đoán: “Lúc Diêm Phi đến đã nói gì với Lương Nhiên?”

“Không có…” Thái Thành Tể bối rối gãi đầu: “Hai chúng tôi không vào phòng, mà Lương Nhiên cũng chưa tỉnh dậy nên Diêm Phi làm sao nói gì được. Nhưng lúc mẹ của Lương Nhiên tiễn anh ta về, anh ta lo bà ta già yếu nên nói muốn xuất tiền ra để thuê người chăm sóc cho Lương Nhiên.”

“Đúng là đồng học tình thâm.” Cuối cùng anh ta nói thêm.

Hạng Dương nhíu chặt mày, trầm ngâm một lúc lâu mới nói tiếp: “Nếu suy đoán của chúng ta là đúng thì rất có thể Diêm Phi sẽ là nạn nhân tiếp theo. Tôi nghĩ chúng ta cần liên hệ với anh ta để tìm hiểu xem liệu năm đó nhóm bọn họ còn có ai khác nữa không, chúng ta phải nhắc nhở từng người chú ý an toàn bản thân và xác định mục tiêu tiếp theo của Lưu Chu dựa trên quy luật của hắn.”

“…”

Những lời anh ta nói ra không được đáp lại ngay, đặc biệt là Thái Thành Tể và Đinh Khải Nhạc còn hơi khinh thường ra mặt, có vẻ vẫn còn ghim thù bộ mặt “ông đây là nhất” của Diêm Phi lúc Diêm Hạo bị bọn họ tạm giam để thẩm tra. Không phải toàn năng lắm sao? Sao không dùng năng lực của mình để tự bảo vệ đi!

“Anh Hạng nói đúng đó, những người có khả năng là nạn nhân cũng là mục tiêu bảo vệ của cảnh sát chúng ta, huống hồ chúng ta cũng phải tìm hiểu một vài thông tin từ Diêm Phi xem năm đó giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, như vậy mới có cơ sở để dự đoán chính xác hành động kế tiếp của nghi phạm Lưu Chu.”

“Được được được…” Thái Thành Tể không nhịn được xua tay: “Ông đây cũng không thể trơ mắt nhìn anh ta chết được, dù sao cũng đã thề trước quốc kỳ quốc huy rồi, chẳng qua trong lòng không thoải mái một chút thôi. Mẹ nó chứ, nhớ lại cái bản mặt đó là đã thấy buồn nôn rồi.”

“Đúng đó, lúc anh ta tìm đủ mọi cách để giúp em trai mình thoát tội không phải bày ra bộ dạng nhà họ Diêm là nhất sao? Có bản lĩnh mời luật sư cho em trai, sao không tự mình thuê vệ sĩ đi?” Đinh Khải Nhạc cũng đi theo tức giận.

“Ai cũng có quyền mời luật sư hết, tính mạng của con người không được phép tuỳ tiện bị tước đoạt, nếu anh ta phạm tội thì chắc chắn sẽ bị pháp luật chế tài. Ý nghĩa của công việc cảnh sát là giữ gìn lợi ích của nhân dân, bảo vệ quyền lợi của họ.” Hạng Dương thở dài: “Làm việc lâu như vậy rồi mà chưa hiểu sao?”

Thái Thành Tể và Hạng Dương vào Cục không cách nhau bao lâu nên đối với những lời anh ta nói Thái Thành Tể đều hiểu, nhưng Đinh Khải Nhạc vẫn là tuổi trẻ nóng tính, thậm chí lời nói còn dữ dội hơn nhiều. Không phải cảnh sát không được phép bộc lộ cảm xúc cá nhân, nhưng việc này rất dễ ảnh hưởng đến phán đoán của bản thân rồi dẫn đến quyết định sai lầm, vì vậy những người cảnh sát ưu tú đều phải học được cách loại bỏ cảm xúc này ra khỏi đầu trong quá trình phá án, như vậy đầu óc mới có thể thanh tỉnh, đưa ra quyết định chính xác nhất được.

Nhưng lời Hạng Dương nói đều làm cho hai người trầm mặc, vài giây sau, Đinh Khải Nhạc mới nhăn nhó mở miệng: “Đừng bảo tôi đi, dù sao tôi cũng không muốn tiếp xúc với tên Diêm Phi này.”

“Đừng nhìn tôi, trước khi đội trưởng Giang đi có đặc biệt căn dặn tôi ở đây trông coi Lương Nhiên.” Thái Thành Tể giơ hai tay lên kháng cự.

“Chuyện này…” Hạng Dương hơi ngượng ngùng nhìn về phía Tô Ngôn, công bằng mà nói thì người không nguyện ý tiếp xúc với Diêm Phi nhất phải là cô gái nhỏ này, nhưng thật sự không còn cách nào khác: “Lát nữa tôi phải đến bệnh viện ở ngoại thành để xem tình hình của nạn nhân còn sống trong vụ thuyền đánh cá, nếu anh ta tỉnh lại thì phải đến phòng bệnh thăm hỏi.”

Tô Ngôn làm như không quan tâm: “Để tôi đi, vừa hay tôi cũng biết công ty nhà họ ở đâu, cũng tiện.”

“Không được, như vậy em sẽ không an toàn, liên lạc với đội trưởng Giang đi, chắc anh ấy đã báo cáo xong rồi.” Hạng Dương lẩm bẩm móc điện thoại ra gọi cho Giang Ly: “Mặc dù tất cả mọi người đều tin tưởng năng lực của em, nhưng em vẫn là người mới, không thể hành động một mình được. Thế này đi, tôi nói đội trưởng Giang chạy đến công ty Diêm Phi trước, hai người gặp nhau ở đó cho tiết kiệm thời gian.” Những lời này đều có ý tốt, Tô Ngôn vốn cũng chưa hoàn thành chương trình huấn luyện nửa năm thông thường, lại còn là một nữ cảnh sát, nếu có chuyện gì xảy ra mọi người đều sẽ thấy áy náy. Cũng không phải anh ta sai bảo đội trưởng Giang, anh ta tin Giang Ly cũng sẽ nghĩ như vậy.

Cô khẽ gật đầu, vẫy tay với mọi người rồi xoay người bước đi.

40 phút sau xe taxi của cô đã đến toà nhà Thân Viễn, công ty nhà họ Diêm chiếm toàn bộ 40 tầng cao nhất của toà nhà này, là một công ty thương mại rất lớn tại Thành phố Nam Thành.

Sau khi xuống xe, Tô Ngôn híp mắt ngẩng đầu nhìn lên nhìn cửa kính màu xanh đậm phản chiếu ra ánh sáng chói lọi dưới ánh nắng. Bỗng có cảm giác được một bóng râm bao phủ, cô quay lại nhìn, quả nhiên thấy Giang Ly đang đứng sau lưng bèn chào: “Đội trưởng Giang, chúng ta đi lên nhé?”

Giang Ly thoáng liếc nhìn miếng băng trên tay cô, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng rồi cùng cô bước vào toà nhà. Toà nhà Thân Viễn này nằm trong một khu trung tâm thương mại đắt đỏ, có thể nói là tấc đất tấc vàng, vì thế quản lý rất nghiêm ngặt, không giống như chỗ công ty điện tử Lương Thái muốn

vào là vào. Nếu không phải nhân viên trong toà nhà này thì phải đăng ký ở quầy lễ tân trước mới được qua cổng thang máy.

Hai người đăng ký xong thì có thể vào thang máy, vì không phải giờ tan sở nên cũng không nhiều người. Sau khi vào thang máy, Tô Ngôn bấm đến tầng 26, miếng băng trắng đó lại rơi vào tầm mắt của Giang Ly.

Anh lặng nhìn, suy nghĩ trong lòng vài giây rồi mới nói: “Kiểm soát cảm xúc thật ra là một bài học bắt buộc đối với cảnh sát hình sự, nhưng đúng là nếu có một số cảm xúc tiêu cực không được trút bỏ kịp thời sẽ làm thay đổi tâm trạng, cứ thế mãi cũng bất lợi cho sức khoẻ tinh thần. Nhưng có nhiều cách để phát tiết cảm xúc, thực sự không cần phải làm tổn thương bản thân đâu.”

Tô Ngôn đang đưa lưng về phía Giang Ly, nghe nhưng lời này thì nét mặt có chút phức tạp. Cúi đầu nhìn miếng băng trên tay mình, cô thầm nghĩ phương thức quan tâm người khác của đội trưởng Giang đúng là độc nhất vô nhị, suy nghĩ một chút vẫn đáp lại: “Hôm nay tôi không khống chế tốt cảm xúc, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Giang Ly nghe vậy thì hơi nhíu mày, cánh môi mỏng mấp máy định giải thích ý mình thì thang máy đã đến tầng 26, bóng dáng mảnh khảnh của cô đã bước ra ngoài từ khi nào. Sau vài giây trầm mặc, anh cũng sải chân bước ra khỏi thang máy, nhưng cũng có chút ngượng ngùng. Lúc còn học ở trường cảnh sát, có ít bạn học nữ, anh lại bận học nên căn bản không có tiếp xúc với người khác phái. Đến khi đi làm, cho dù là đội hình sự hay đội chuyên án thì cũng đều là “am hoà thượng”, anh lại càng không có kinh nghiệm tiếp xúc với nữ giới.

Đột nhiên trong đội của mình lại có một cô gái nhỏ đến, anh đã cố gắng hết sức học cách chung sống hoà bình với đồng nghiệp nữ, đồng thời sau nhiều lần thất bại cũng đã đúc kết, rút kinh nghiệm để cải thiện vào lần sau. Nhưng có điều… bước chân của anh hiếm khi nặng nề đến thế, hình như vừa nãy anh lại nói sai rồi…

Chẳng lẽ lần sau gặp phải tình huống này thì vẫn nên nói thẳng để người ta dễ tiếp nhận hơn sao?

Tô Nhan tất nhiên không biết được tâm tình rối rắm của người đàn ông sau lưng, sau khi thang máy tới cô liền đi thẳng đến quầy lễ tân tập đoàn Thiên Thịnh của nhà họ Diêm.

Ba nữ nhân viên xinh đẹp đang ngồi ở quầy lễ tân nhìn thấy hai người họ bước đến thì đều đứng lên mỉm cười ngọt ngào, người ở giữa mở lời: "Xin chào hai vị, có thể giúp được gì cho hai vị?"

"Xin chào, chúng tôi là cảnh sát của Cục thành phố, muốn tìm quản lý Diêm, Diêm Phi." Tô Ngôn báo thân phận.

"Xin hỏi có hẹn trước không ạ?" Cô nhân viên vẫn cười tươi như hoa, có vẻ đã quen với cảnh tượng này nên sau khi nhận được câu trả lời là "không" thì liền kiểm tra trên máy tính, sau đó quay lại xin lỗi: "Lát nữa quản lý Diêm có cuộc họp, nếu hai vị cảnh sát không có hẹn trước thì e là giám đốc không thể tiếp đón được."

Sau cuộc họp họ có vài chuyện cần phải giải quyết là chuyện bình thường.

Giang Ly đang định nói gì đó nhưng bị Tô Ngôn bên cạnh nắm lấy cổ tay lắc nhẹ, anh hiểu ý nên không nói nữa, sau đó bỗng nghe người bên cạnh nói: "Gọi điện cho quản lý Diêm của các cô, nói tôi họ Tô, là người của Vĩnh Hồng."

Cô vừa nói những lời này thì ánh mắt 3 người đứng ở quầy lễ tân lập tức hơi biến sắc, vẻ mặt có chút dò xét. Tập đoàn Vĩnh Hồng quy mô không thua kém gì Thịnh Thiên bọn họ, cả hai bên công ty cũng có nhiều lần hợp tác, vì vậy nhân viên lễ tân lúc này cũng không có gan xử lí, vội vàng gọi điện cho phòng thư ký giám đốc. Đợi một lúc, cô ta nhận được chỉ thị từ bên trên xong thì cúp điện thoại, đi vòng ra quầy lễ tân đưa tay làm động tác mời: "Xin mời hai vị cảnh sát, giám đốc đang ở văn phòng chờ mọi người."

Nhân viên lễ tân đưa hai người vào thang máy, bấm chọn lầu rồi mới lui ra ngoài.

Tô Ngôn nhìn số tầng trong thang máy liên tục tăng lên, lặng lẽ thở dài.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng xã hội này đúng là có những lúc làm việc không theo quy tắc lại nhanh hơn nhiều.

Thang máy ‘Đinh’ một tiếng rồi từ từ mở ra, ngoài cửa có một vị thư ký nam đang chờ họ. Anh ta dẫn hai người đến cửa phòng làm việc giám đốc, vươn tay gõ cửa, sau khi được đáp lại mới ra hiệu họ có thể đi vào.

Nội thất trong văn phòng rất rộng rãi, vừa bước vào là khu tiếp khách có bộ sô pha màu đen bọc da thuần phối với tấm thảm màu trắng ngà, tổng thể tối giản mà tinh tế. Phía sau ghế là cửa sổ sát đất, nhờ vậy giúp cho toàn bộ không gian sáng sủa, đồng thời nhìn xuống cũng có thể thấy được toàn bộ phong cảnh thành phố Nam Thành.

Lúc hai người đang quan sát đồ đạc xung quanh thì Diêm Phi từ sau bức bình phong gỗ bước ra, ánh mắt quét qua Giang Ly sau đó dừng lại trên người Tô Ngôn, trên khuôn mặt nho nhã lộ ra ý cười chân thành: “Đáng lẽ cô nên gọi điện trước cho tôi, lỡ như đúng lúc tôi đang họp thì phải đợi rồi. Tôi vừa biết cô đến nên đã hoãn cuộc họp lại.”

“Cảm ơn anh Diêm đã phối hợp với cảnh sát chúng tôi làm việc, hôm nay tới đây cũng chỉ là có chút chuyện cần cùng anh tìm hiểu thêm. Anh yên tâm, chuyện chúng tôi muốn hỏi cũng không nhiều, sẽ cố gắng để không ảnh hưởng đến cuộc họp của anh.” Tô Ngôn bày ra dáng vẻ đang giải quyết việc công, nói thật thì ngay từ đầu cô đã chán ghét dáng vẻ quen thuộc này của Diêm Phi. Anh ta làm cô có cảm giác “khẩu phật tâm xà”, ngoài mặt thì tỏ vẻ vô hại như mèo nhưng trong lòng thì lại là một con hổ đang chực chờ đớp lấy con mồi.

Giống như đã sớm đoán được thái độ của cô, Diêm Phi mặt không biến sắc mời hai người ngồi xuống ghế sô pha, sau đó gọi thư ký mang vào 3 tách cà phê. Anh ta tựa người vào lưng ghế, bắt chéo chân rồi nói: “Tất nhiên là tôi sẽ nói hết những gì mình biết cho Ngôn Ngôn.”

“Anh Diêm, xin hỏi anh có biết ba người Viên Khánh Sinh, Lương Nhiên và Tiết Hòa không?” Tô Ngôn vừa nhìn chằm chằm Diêm Phi vừa hỏi, không muốn bỏ qua chút biến hoá nào trên mặt anh ta.

Giang Ly thì cầm lấy tách cà phê nhấp một ngụm, hoàn toàn không có ý muốn nhúng tay vào. Trước khi tới hai người đã bàn bạc xong, lần này sẽ do Tô Ngôn hỏi chính. Nguyên nhân trong đó thì có vẻ phức tạp, một phần cũng là vì quan hệ giữa cô với Diêm Phi có chút tế nhị, có thể lúc đối mặt với cô đối phương sẽ vì tâm tình biến hoá mà để lộ nhiều thông tin hơn.

Diêm Phi nghe vậy thì mỉm cười, nghiêng đầu nhíu mày một chút: "Tôi nghĩ đồng nghiệp của cô cũng kể lại việc hôm nay tôi đến thăm Lương Nhiên rồi đúng không? Không sai, tôi có quen biết họ, thấy 3 người họ lần lượt xảy ra chuyện nên cảm thấy rất hối hận. Nói thật thì 2 ngày nay tôi rất mệt mỏi, không đơn giản vì bận công việc, mà còn là vì phải nhín chút thời gian đến an ủi người nhà họ." Anh ta vừa nói, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

"Vậy anh nghĩ sao về việc 3 người họ lần lượt gặp chuyện?" Tô Ngôn tiếp tục hỏi.

"Tai nạn, nếu không thì còn là gì nữa? Các người sẽ không nói với tôi những chuyện này đều có tính toán trước chứ?" Diêm Phi bất đắc dĩ giang tay ra, ra vẻ đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Nhưng chính nét mặt này lại làm cho người ta cảm thấy anh ta đang tự đắc, bất cần. Rõ ràng là anh ta đã biết cái gì đó, nhưng lại không muốn phối hợp với cảnh sát.

Lại là bộ dạng khiêu khích đó, Tô Ngôn thấy anh ta có chút nhàm chán nên không tiếp tục dây dưa vấn đề đó nữa, hỏi: "Có lẽ anh Diêm cũng quen biết Lưu Chu đúng không?"

"Lưu Chu?" Diêm Phi như không nhớ ra.

Cô lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp Lưu Chu lên rồi đẩy tới trước mặt anh ta.

"Hình như là có chút ấn tượng, tôi cũng không chắc nữa, dù sao cũng chỉ là bạn cùng trường cấp 2, lại còn không phải cùng lớp." Diêm Phi nhìn qua: "Thật xin lỗi, trí nhớ của tôi thật sự không tốt đến vậy."

"Đã như vậy…" Tô Ngôn nhún vai, cúi người lấy lại điện thoại, ra vẻ như

chỉ đến đây vì công việc, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Cô lại ngồi xuống, cầm lấy tách cà phê trên bàn chuẩn bị uống một ngụm thì bị Giang Ly ngăn lại.

Anh cướp tách cà phê trong tay cô, nói câu đầu tiên từ khi bước vào văn phòng: “Hôm nay chưa ăn gì, uống cái này không tốt cho dạ dày.” Giọng nói khàn khàn đầy ôn nhu khiến hai người còn lại đều sửng sốt.

Tô Ngôn: …

Diêm Phi: …

Sợ nhất là lãnh đạo đột nhiên quan tâm mình!

Chương 41: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 9

Cuối cùng cũng sống được tới lúc anh Giang thân thiết với chị Tô TvT

“Nhưng tôi hơi khát.” Tô Ngôn mấp máy môi, vẫn muốn uống.

“Uống cái này đi.” Giang Ly không biết lấy từ đâu ra một chai nước nhỏ đưa tới.

Tô Ngôn trợn mắt nhìn, sửng sốt vài giây sau đó nhận lấy, khẽ cảm ơn rồi dùng bàn tay phải đang bị băng lại để vặn nắp chai, nhưng còn chưa kịp dùng lực thì một bàn tay chợt phủ lên tay cô. Hành động bất chợt này khiến cô dựng tóc gáy, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Mặc dù trong lòng cô đã có hàng ngàn tiếng sẩm nổ vang, nhưng vì Diêm Phi còn ngồi đối diện nên ngoài mặt cô vẫn cố gắng bình thản, chỉ hơi nghiêng đầu khó hiểu liếc nhìn đối phương.

Giang Ly bất lực thở dài một hơi, bàn tay to nhẹ nhàng sờ lên miếng băng gạc đang bị rịn ra chút máu: “Quên mất cô không tiện, để tôi làm, lần sau làm gì cũng phải cẩn thận một chút.” Nói xong còn rất “chu đáo” lấy chai nước về, mở ra một cách dễ dàng rồi đưa tới bên miệng Tô Ngôn.

“…” Tô Ngôn cứ như vậy rũ mắt xuống nhìn chằm chằm chai nước đưa tới miệng mình, giơ tay muốn tự cầm lấy nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Giang Ly cô lại hơi chần chừ, đành phải đưa miệng lên uống một ngụm lớn rồi lúng túng cảm ơn.

Không biết có phải ảo giác không mà sau khi một loạt hành động này của hai người diễn ra, áp suất trong phòng hình như giảm xuống rất nhiều.

Ánh mắt Tô Ngôn hơi loé lên, như có điều suy nghĩ.

“Đói bụng không? Ăn một chút gì đó lót dạ nhé, lát nữa tôi dẫn cô đi ăn cháo.” Giang Ly lại lấy từ trong túi ra một cái bánh mì đóng gói nhỏ, sau đó xé ra đưa cho cô.

Lần này cô cũng không từ chối, tự nhiên nhận lấy cắn một miếng nhỏ, cuối cùng còn mỉm cười ngọt ngào, cong mắt nhìn anh.

Mặc dù Diêm Phi ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng nếu quan sát kỹ có thể thấy từng thớ thịt trên người anh ta đang căng cứng, môi mặc dù vẫn đang mỉm cười nhưng khoé mắt không tự chủ được mà co giật vài lần, làm cả người anh ta xuất hiện một trạng thái kì lạ không thể giải thích được.

“Sao tôi thấy chiếc bánh mì này nhìn hơi quen nhỉ?” Anh ta đột nhiên mở miệng, có chút âm dương quái khí*.

(*) Âm dương quái khí: Tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định.

Giang Ly cầm lấy tách cà phê Tô Ngôn vừa muốn uống kia lên, cố tình chạm vào chỗ cô gái nhỏ kia vừa mới chạm vào, sau đó nhấp một ngụm: “Cái này là lúc nãy tôi lấy ở quầy lễ tân dưới lầu của công ty, sao vậy? Đồ ở đó không được phép ăn sao?”

Lời nói nghe rất vô lại, không cần biết Diêm Phi nghĩ thế nào nhưng Tô Ngôn có chút dở khóc dở cười. Người kia vẫn ở bên cạnh, trong lòng cô nổi lên một cảm giác không hiểu nổi, vô thức nhíu mày lại nhưng vẫn nghe lời ăn từng miếng bánh mì. Đúng là cả ngày hôm nay vẫn chưa ăn gì, mặc dù cái bánh mì không lớn nhưng cũng đỡ đói hơn được một chút.

Bên này Diêm Phi bị Giang Ly nói một câu khiến anh ta phải im lặng, lập tức cười: “Nếu sớm biết cô Tô đang đói thì tôi đã bảo thư ký chuẩn bị chút điểm tâm rồi, dù sao cũng ngon hơn bánh mì khô khan.” Mặc dù vẫn duy trì bộ đạng ôn nhu như ngọc nhưng người khác nhìn vào chỉ thấy cảm giác u ám.

“Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh Diêm, lát nữa đội trưởng Giang sẽ dẫn tôi đi ăn cháo.” Tô Ngôn phủi bụi bánh mì vương trên quần áo của mình, lúc này sự chú ý của cô đã hoàn toàn dời khỏi người Diêm Phi, một ánh mắt cũng không bố thí cho anh ta, đứng lên: “Cảm ơn anh đã phối hợp, không làm chậm trễ cuộc họp của anh nữa.”

Cô đứng lên, sải chân chuẩn bị đi ra ngoài nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi lảo đảo. Giang Ly lập tức vững vàng nắm lấy cánh tay cô, cẩn thận dặn: “Cẩn thận một chút.”

Hai người nhìn nhau, nữ ngượng ngùng, nam ôn nhu, như một cặp đôi đang yêu.

Ngay lúc hai người sắp rời đi, Diêm Phi cuối cùng cũng nói: “Lưu Chu hai người vừa nhắc đến, giờ tôi mới có chút ấn tượng, hình như đã nhớ ra được gì đó.” Nói xong, anh ta vẫn ung dung ngồi đó nhìn họ, dường như biết chuyện này rất hấp dẫn.

Tô Ngôn dừng bước, xoay người đứng ở cửa ra vào nhìn anh nhíu mày: “Không biết anh Diêm nhớ ra gì rồi?”

“Lúc học cấp 2, quan hệ giữa tôi và mấy người Lương Nhiên đúng là khá tốt, nhưng không có tiếp xúc nhiều với Lưu Chu, nhưng vì có Lương Nhiên nên thi thoảng cũng có chơi chung. Lúc thi cấp 3 Lưu Chu không biết vì sao lại vắng thi, bọn Lương Nhiên đều tiếc nuối vì chuyện này, tôi cũng thấy anh ta đáng thương nên đã giới thiệu anh ta đến trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề Thành phố Nam Thành, không cần thi vào.” Anh ta nói đến đây thì đan tay đặt trên đùi mình: “Nhưng tiếc là cuối cùng anh ta không đến, tôi cũng không rõ lắm nên không dám nói là mình có ân với anh ta.”

Nhìn bộ dạng “Đến đây hỏi tôi đi” của hắn, Tô Ngôn chỉ khẽ gật đầu rồi lập tức xoay người bước đến chỗ Giang Ly đang đứng ở cửa. Lúc họ đi ra ngoài, sau lưng có một tiếng vang mơ hồ truyền đến, cuối cùng cánh cửa khép lại chặn hết tất cả những gì trong căn phòng kia.

Sau khi vào thang máy, Giang Ly tự giác kéo giãn khoảng cách với cô ra,

Tô Ngôn thấy thể cũng vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Hai người im lặng đi ra khỏi toà nhà, Giang Ly rẽ trái, dẫn cô đi đến một quán cháo cách đó vài trăm mét. Sau khi gọi món anh mới ngước lên giải thích với cô gái đang bối rồi phía đối diện: “Người là sắt, cơm là thép, tôi cũng chưa ăn gì hôm nay, ăn một chút rồi hãy về Cục.”

(*) Người là sắt cơm là thép: Ý chỉ con người dù kiên cường tới đâu, cứng rắn trâu bò đến mấy cũng phải nhũn khi thiếu cơm, không ăn cơm không được.

Lâu lắm rồi mới nghe mấy câu già nua như vậy, Tô Ngôn oán thầm nhưng vẫn nghe lời anh, cảm giác quen thuộc này so với vừa rồi ở công ty Thiên Thịnh đúng là thực tế hơn nhiều.

Không ngoài dự đoán, câu tiếp theo Giang Ly bắt đầu giải thích: “Vừa rồi trong văn phòng của Diêm Phi…”

“Tôi biết, anh muốn dựa vào chuyện đó để xem trạng thái của Diêm Phi lúc bị kích thích có phát sinh ra thay đổi gì không, từ đó kích thích anh ta nói ra vài thông tin mà chúng ta cần.” Tô Ngôn khuấy bát cháo mới được bưng ra: “Cuối cùng anh ta cũng nói ra, giờ có thể cơ bản xác định năm đó anh ta thật sự có quan hệ thân thiết với 3 nạn nhân, chuyện này cho thấy mục tiêu kế tiếp của Lưu Chu không chừng đúng là anh ta.”

“Mặc kệ năm đó đã xảy ra chuyện gì, đã là người trong cuộc thì chắc chắn Diêm Phi cũng sẽ nhận ta sau khi 3 người Viên Khánh Sinh lần lượt gặp chuyện, mà thái độ lúc nãy của anh ta cũng chỉ rõ ra điều này.” Giang Ly phân tích.

“Xem ra người ta cũng không cần cảnh sát chúng ta nhắc nhở, cũng không muốn nói cho cảnh sát chuyện gì đã xảy ra lúc trước, nhưng chúng ta lại vẽ vời thêm chuyện.” Tô Ngôn ăn một miếng cháo nóng, sự ấm áp từ dạ dày giúp cô cảm thấy rất thoải mái, híp mắt muốn thở ra một hơi nhẹ.

“Chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi, nếu đối phương đã không cần cảnh sát giúp đỡ thì chắc là nghĩ mình có biện pháp để giải quyết tốt

hơn.” Giang Ly trầm ngâm một chút: “Hiện tại việc trước mắt là xác định cho được hành động tiếp theo của Lưu Chu, tranh thủ đi trước hắn một bước. Bên Lương Nhiên đã có người của chúng ta trông coi nên trong thời gian ngắn hắn sẽ không mạo hiểm đến lần nữa, nếu chuyện năm đó không còn người nào khác liên quan… Nghe nói tập đoàn Thịnh Thiên cũng có nhúng tay vào bất động sản hả?”

Tô Ngôn nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu khẳng định: “Có.”

“Nếu như những suy đoán trước đây của chúng ta không sai thì rất có thể địa điểm gây án kế tiếp của Lưu Chương là ở công trường… Xem ra sau khi trở lại Cục phải xem xét kỹ các công trình ở khu vực phía Bắc thành phố, xem có chỗ nào thuộc sở hữu của tập đoàn Thịnh Thiên không.” Giang Ly kết luận.

Sau khi hai người thảo luận xong thì bắt đầu vùi đầu ăn cháo, tốc độ rất nhanh, chưa tới 10 phút đã ăn xong 7, 8 phần.

Giang Ly buông đũa trước, nhìn người đối diện đang ăn cháo chỉ lộ ra đỉnh đầu, chần chừ một chút rồi mở miệng: “Cô cũng đã sớm phát hiện ra Diêm Phi có gì đó lạ đúng không?”

Tô Ngôn cầm chiếc thìa trong tay, nhẹ nhàng ‘Ừm’ một tiếng, rồi ăn nốt miếng cháo cuối cùng trong bát.

“Thật ra tôi cũng không có tư cách gì nói chuyện này với cô, chỉ có cô mới biết chuyện giữa hai người rõ nhất, nhưng dựa vào phản ứng của anh ta vừa rồi thì hắn cô cũng hiểu rõ.” Biểu cảm của Giang Ly có chút nghiêm túc, vết nhăn giữa chân mày lại sâu hơn một chút: “Tô Ngôn, lòng chiếm hữu của anh ta đối với cô đã vượt qua mức bình thường rồi, chuyện này không phù hợp với cách anh ta đối mặt với cô lúc trước.”

“Cô phải cẩn thận.”

Người làm nghề cảnh sát hình sự này, đặc biệt là cảnh sát kỳ cựu, đều luyện được khả năng nhìn người chuẩn xác. Ngay cả khi gặp một người có khả năng ẩn mình, nhưng sau nhiều lần tiếp xúc thì vấn đề cũng sẽ dần dần lộ

ra.

Đối mặt với sự lo lắng của Giang Ly, Tô Ngôn gật đầu đáp: “Được.”

…

Sắc trời tối dần, đèn văn phòng đội chuyên án ở Cục thành phố lại sáng lên.

Tất cả đồng nghiệp từ phòng ban lại tụ tập xung quanh cái bàn hội nghị lớn, tiến hành hợp chỉnh và phân tích manh mối.

“Về vụ tàu đánh cá bốc cháy ở sông Thành Nguyên, chủ thuyền là ngư dân bản xứ. Ở sông Thành Nguyên có tổ chức loại hình du lịch trải nghiệm nên ngoại trừ đánh cá cũng có vài du khách ra sống thử đánh cá, trên thuyền sáng nay có 1 chủ thuyền và 5 khách du lịch. Trong đó 2 người đi cùng với Tiết Hoà, 3 người quen biết qua công việc nên cùng hẹn nhau đi chơi. 1 người khác có sở thích đánh cá, còn 1 người nữa… Trước mắt người khách du lịch bị mất tích này có khả năng rất lớn là nghi phạm Lưu Chu.” Hạng Chương báo cáo lại sơ bộ tình huống của vụ án: “Người duy nhất sống sót chính là chủ thuyền, nhờ đánh cá lâu năm nên quen thuộc sông nước, sau khi vào được đưa vào bệnh viện thì 3 tiếng sau đã khôi phục được ý thức. Theo lời khai thì trừ ông ta ra tất cả những người khác đều mặc áo phao, theo lý mà nói sẽ không phát sinh ra hậu quả nghiêm trọng đến vậy.”

“Sau khi nhảy xuống nước, ban đầu ông ta không để ý đến tình hình xung quanh mà dồn hết tâm trí vào chiếc thuyết đang bốc cháy, 2, 3 phút sau hoàn hồn lại ông ta mới vội hô hoán kêu 5 người còn lại mau rời khỏi thuyền, nhưng lúc đó đã không thấy họ đâu nữa rồi. Lúc ông ta tìm kiếm xung quanh thì bỗng thấy dưới chân nằng nặng, giống như có vật gì đang kéo chân mình lại, muốn kéo ông ta xuống nước. Nhưng ông ta phản ứng cũng khá nhanh, vì quanh năm làm nghề đánh cá nên có sức bền và khả năng tiếp nước tốt, ra sức giẫy giụa một lát thì cũng đạp được thứ dưới đáy sông ra. Ông ta quá hoảng loạn nên cũng không lo được cho mấy người còn lại nữa, lúc muốn bơi vào bờ thì thấy bên hông mình tê rần, dưới nước loang lổ màu máu đỏ tươi.”

“Chủ thuyền bắt đầu hô hoáng, dùng hết sức bơi thật nhanh đến mấy chiếc

thuyền đánh cá bên bờ, trước khi mất ý thức ông ta thấy có một chiếc thuyền đang đi về phía họ.” Hạng Dương nói một hơi tới đây rồi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục tóm tắt: “Có lẽ sau khi Lưu Chu đốt thuyền khiến những người khác phải nhảy xuống thuyền thì cũng nhảy xuống sông để tiến hành kế hoạch sát hại họ. Sau khi vớt được 4 người chết lên thì họ đều không mặc áo phao, nguyên nhân chết là do đuối nước.

Anh ta nói xong thì cả phòng chìm trong im lặng, mọi người đều làm việc nhiều năm, kinh nghiệm đúc kết cũng khá nhiều nhưng loại “đồ sát” quy mô lớn như thế này cũng rất hiếm gặp. Liên tục gây ra 3 vụ án, người bị hại lên đến con số 16, có thể nói là chấn động.

“Dù Lưu Chu đã có mục tiêu từ trước nhưng hắn vẫn lựa chọn gây án trong phạm vi rộng như vậy, chứng tỏ hắn đã không còn đơn giản là muốn báo thù nữa rồi.” Giang Ly đứng lên đi đến cạnh cái bảng trắng, chỉ vào phần vụ án giết người ở phố đi bộ: “Vụ thứ nhất có lẽ hắn chỉ muốn giết Viên Khánh Sinh, nhưng để đánh lạc hướng cảnh sát nên đã tiện thể đâm thêm 2 người đi đường khác. Nhưng sau khi việc đâm thêm 2 người vô tội đã tạo ra phản ứng dư luận dữ dội thì hắn chợt nhận ra điều này khơi dậy sự phấn khích ẩn sâu trong lòng mình. Đó là lý do tại sao hắn tiếp tục xuống tay không thương tiếc với những người vô tội trong 2 vụ án sau.”

Có lẽ bi kịch của hắn là do Viên Khánh Sinh tạo thành, nhưng những nạn nhân vô tội liên tiếp bị liên luỵ này chứng tỏ hắn là một kẻ sát nhân điên cuồng.

“Sau khi điều tra thì năm đó Viên Khánh Sinh, Lương Nhiên và Tiết Hòa còn có 1 người bạn nữa, chính là Diêm Phi. Căn cứ vào suy đoán trước đó, phương thức và địa điểm gây án tiếp theo của Lưu Chu có lẽ sẽ bắt chước theo vụ án giết người ở công trường phía Bắc 2 năm trước. Chúng tôi đã tiến hành điều tra tất cả các công trường hiện có ở khu vực này và khoanh vùng được nơi này.” Giang Ly dùng bút xanh đánh dấu lên bản đồ: “Chỗ này là hạng mục hợp tác của tập đoàn Thịnh Thiên và một công ty bất động sản nổi tiếng ở phía Bắc, một khu dân cư cao cấp.”

“Còn nữa, theo phân tích quy luật gây án trước đó của Lưu Chu, hắn đều chọn ra 1 đại án trong mỗi hướng Đông, Tây, Nam, Bắc để tiến hành bắt

chước. Như vậy thì sau khi hắn hoàn thành 4 "mục tiêu" của mình, bước kế tiếp sẽ làm gì? Ngừng tay sao?" Anh đặt câu hỏi.

"Chắc chắn sẽ không." Thái Thành Tể xua tay: "Loại lấy cái chết của người khác ra làm thú vui thì sao lại ngừng tay được chứ?"

"Trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành!" Tô Ngôn từ khi bắt đầu đến giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng, cả đám người nháy mắt đều tập trung về phia cô. Cô đứng lên chỉ vào vị trí trung tâm của 4 địa điểm Lưu Chu gây án: "Trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành nằm ở trung tâm, chúng ta không thể loại trừ khả năng cuối cùng hắn sẽ chọn trả thù tất cả những người đã làm nhục mình, không tin tưởng mình."

Giáo viên, công nhân viên chức toàn trường, toàn thể học sinh.

Những người này trong lòng hắn đều là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, họ coi thường, thờ ơ, biết mà không nói, tất cả đều là tiếp tay để tạo thành bi kịch cuộc đời hắn.

"Điên rồi sao?!!!" Thái Thành Tể trợn to mắt không thể tin được: "Ý của em là hắn muốn…?"

"Chỉ là không biết hắn sẽ dùng thủ đoạn gì."

San bằng, phóng hỏa… Cho dù là phương thức gì thì một khi làm ra, có thể tưởng tượng ra được hậu quả kinh khủng tới cỡ nào!

Chương 42: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 10

“Không sai, chính là trường Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành.” Giang Ly đánh dấu lên bản đồ, sau đó hơi thẳng người: “Vì tình huống của Diêm Phi khác với 3 người kia, anh ta có tiền có thế nên đối với Lưu Chu mà nói không phải là mục tiêu dễ dàng. Vì vậy chúng ta phải kiểm soát 2 chỗ này cùng lúc, kiên quyết ngăn chặn không để sự kiện nào phát sinh ảnh hưởng đến mạng người nữa!”

“Rõ!” Giọng nói của mọi người vang vọng khắp văn phòng.

Bọn họ hành động rất nhanh, vì Giang Ly đã liên lạc với phía trên trước nên lực lượng tuần cảnh và đặc công trong phạm vi toàn thành phố đã được điều động có mặt ngay trong đêm. Lãnh đạo Cục thành phố tổ chức làm việc trong đêm, phân tán dân cư trong những khu vực xung quanh, có thể nói là chỉ cần một ngọn gió thổi thì cảnh sát cũng kịp thời biết được rồi nhanh chóng ứng phó kịp thời.

Vì Trung học cơ sở số 3 Thành phố Nam Thành là trường học, bên trong có mấy ngàn đứa trẻ vị thành niên nên bất luận nhìn từ góc độ nào cũng là nơi quan trọng nhất. Lãnh đạo Cục đã trao đổi với Bộ Giáo dục và nhân viên nhà trường, muốn trường nghỉ học vài ngày để tránh chuyện không hay phát sinh nhưng lại bị từ chối.

Kết quả này cũng chọc tức Cục trưởng, vừa trở về văn phòng đã chửi ầm lên nhưng cũng không có cách nào khác. Nhân viên nhà trường viện ra đủ mọi lí do, một, cảnh sát không thể xác định 100% trường học này sẽ trở thành mục tiêu của Lưu Chu; hai, cảnh sát cũng không thể hứa được bao lâu mới có thể bắt được nghi phạm; ba, nhà trường và Bộ Giáo dục muốn cân nhắc tinh thần của các học sinh và phụ huynh trước, còn có danh dự của nhà

trường. Nếu học sinh và phụ huynh của họ hoảng sợ thì sẽ sinh ra nhiều rắc rối không lường trước được. Nếu danh tiếng của trường Trung học cơ sở số 3 bị tổn hại do việc bạo lực học đường, cựu học sinh của trường lại là nghi phạm thì tiền bạc và thời gian cũng không cách nào bù đắp lại được.

Rõ ràng, họ không muốn làm tổn thất lợi ích của nhà trường chỉ vì những chuyện không biết có xảy ra hay không. Quan trong nhất là đối với họ mà nói, dù cho họ có từ chối không hợp tác thì cảnh sát vẫn phải tăng cường lực lượng xung quanh, canh giữ thật kỹ tính mạng của giáo viên và học sinh trong trường.

Kiểu tính toán rõ ràng và suy nghĩ cẩn thận này mới là điều khi bên cảnh sát tức giận, vì bên đó không hề tỏ thái độ gì.

Nói tới nói lui nhưng sau khi đánh giá rủi ro thì những lãnh đạo của Cục thành phố và Giang Ly vẫn quyết định ở gần khu vực trường Trung học cơ sở số 3 để kịp thời ứng phó những tình huống khẩn cấp. Bọn người Tô Ngôn thì được đội phó Lã, Lã Lực dẫn đầu đến công trường của tập đoàn Thịnh Thiên canh giữ.

Tô Ngôn và Thái Thành Tể chung một nhóm, ngồi trong chiếc xe màu xám bạc cũ nát quan sát phía cổng công trường. Thật ra trực ở công trường cũng không nhẹ nhàng gì hơn so với trường học, vì phạm vi chỗ này khá lớn, dù bốn phía đều có lô cốt bao quanh nhưng khắp nơi đều là kẽ hở, chỗ nào cũng chui qua được. Phía lối đi chính còn đặc sắc hơn, mấy chiếc xe chở vật liệu suốt ngày ra vào không biết bao nhiêu lần, cũng có không ít công nhân chạy xe đạp điện ra vào, muốn phân biệt được những người này e là mù mắt mất.

Đài radio trong xe đang phát một bài tình ca không mấy nổi tiếng của thế kỉ trước, Thái Thành Tể cầm ống nhóm, vì quan sát vừa hát theo, trong mồm còn đang nhai kẹo cao su vị dưa hấu. Xem một hồi, anh ta quay đầu lại nhìn Tô Nhan đang nhắm mắt nghỉ ngơi nói: “Ôi tôi nói nè em gái, đã 4 giờ chiều rồi, còn 3 tiếng nữa trời sẽ tối. Bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, chẳng phải không phù hợp với quy luật gây án của Lưu Chu sao? Em nói có khi nào hắn phát hiện ra cảnh sát chúng ta nên lựa chọn tạm thời không gây án không?”

“Ừm…” Tô Ngôn tựa lưng vào ghế nhìn qua trần xe bị hun khói, đáp một tiếng sau đó lại rơi vào trầm tư.

Thái Thành Tể cũng chỉ là nhàn rỗi không có chuyện nói, vì vậy cũng không để tâm đến sự im lặng này của cô.

Hơn 20 phút trôi qua, ngay lúc Tô Ngôn chuẩn bị đứng dậy đổi vị trí với Thái Thành Tể thì điện thoại của anh ta đang để ở ghế phụ lái bỗng vang lên, anh ta cầm điện thoại lên ghé vào bên tai, vì trong miệng vẫn đang nhai gì đó nên nói chuyện không rõ ràng: “A… Dương Tử, chỉ thị gì?”

“Thật hay giả vậy? Ha! Tôi biết rồi, đội phó Lã nhận được tin chưa? Được rồi… Chắc lát nữa đội phó Lã cũng sẽ gọi điện cho tôi… Các người làm việc đi, về Cục gặp!” Ngay sau đó, Thái Thành Tể không đợi cúp xong điện thoại đã hưng phấn đứng lên, không chú ý đập đầu lên mui xe “Cốp” một tiếng. Anh ta nhe răng trợn mắt ngồi xuống xoa xoa đầu đỉnh: “Này em gái, đội trưởng Giang đã bắt được Lưu Chu ở trường học rồi! Hôm nay trường Trung học cơ sở số 3 có lịch bảo trì đường dây điện nên bên đội trưởng Giang đã đến công ty điện lực để điều tra nhưng không phát hiện ra gì. Sau đó đội trưởng Giang để ý, lúc người của công ty vào trường đã cho đồng nghiệp cải trang thành bảo vệ đi theo. Lưu Chu này đúng là một kẻ giảo hoạt, không biết hắn làm thế nào mà trà trộn được vào trường, cũng không biết từ đâu mà có được quần áo, hắn giả vờ sửa mạch điện và cài bom khắp nơi trong trường.”

“Lúc người của chúng ta bắt được hắn thì hắn đã cài được 6 quả bom, trong ba lô mang theo còn rất nhiều, đoán chừng tất cả chỗ đó mà phát nổ thì hơn một nửa trường Trung học cơ sở số 3 cũng bị san thành bình địa. Hiện tại họ vừa mới hoàn tất sơ tán người trong trường xong, đội phá bom cũng đã vào vị trí, không còn vấn đề gì nữa rồi.” Anh ta nói xong vui vẻ ngâm nga, hát vài câu rồi duỗi lưng: “Bây giờ chúng ta chỉ cần đợi đội phó Lã gọi điện thông báo thôi, cuối cùng cũng bắt được thằng cháu này rồi!”

Trái lại vẻ mặt Tô Ngôn lại không hề thả lỏng, cô nhíu chặt mày, mặt lộ ra một chút khó hiểu.

Thái Thành Tể đang nói chuyện thì nhận được điện thoại của Lã Lực, sau đó đánh lửa ở sau chiếc xe dưới mông mình, chuẩn bị trở về Cục thành phố. Anh ta vô tình nhìn thấy nét mặt cô qua kính chiếu hậu bèn cười: "Tuổi còn trẻ mà lấy đâu ra nhiều chuyện buồn thế? Nói thế nào nhỉ?

Một lần tình cờ từ kính chiếu hậu thấy được nét mặt của cô, cười hắc hắc: "Tuổi còn trẻ lấy ở đâu nhiều như vậy sầu sự tình? Câu nói kia nói thế nào? Càng cười càng đẹp hơn!"

Tô Ngôn cũng nhìn qua kính chiếu hậu thấy gương mặt cười đến méo mó của anh ta, nhẹ nhàng cười một tiếng, động cơ chiếc xe màu xám bạc gầm rú, sau xe nổi lên một trận khói bụi rồi phóng ra đường chính.

Lúc bọn họ về tới Cục thành phố cũng không thấy Giang Ly và Hạng Dương đâu, những người khác nói hai người hiện tại đang thẩm vấn Lưu Chu, đoán chừng là một kẻ khó chơi, cũng không biết còn bao lâu nữa.

Vì đã bắt được nghi phạm, tảng đá lớn trong lòng mọi người mấy ngày nay cuối cùng cũng đã đặt xuống được, không khí cả một tầng lầu của đội hình sự đều vui vẻ thả lỏng, cuối cùng cũng không cần lo lắng sáng ngày mai vừa mở mắt đã nhận được tin nơi nào đó lại xảy ra thảm án nữa, đúng là một sự kiện đáng được chúc mừng.

Mấy người Thái Thành Tể và Đinh Khải Nhạc tụ lại một tụm trong phòng làm việc, nghe đồng nghiệp kể lại tình cảnh lúc bắt đầu hành động ở trường Trung học cơ sở số 3, chỉ có Tô Ngôn ngồi ở chỗ của mình nhìn chằm chằm vào ly cà phê đã uống quá nửa trong tay.

Đinh Khải Nhạc quay đầu phát hiện dáng vẻ có chút cô đơn của cô liền khều Thái Thành Tể, nhỏ giọng hỏi: "Sao từ lúc quay về cô ấy lại trở thành thế này rồi? Anh chọc cô ấy à?"

Thái Thành Tể bối rối: "Tôi không có, nữ đồng chí này để yêu chứ đâu phải để bắt nạt, tôi chọc cô ấy giận làm gì? Hơn nữa Tô Ngôn cũng không phải loại bụng dạ hẹp hòi, tôi đoán có lẽ là do lần đầu tiên làm việc liên tục ngày đêm không nghỉ, giờ thấy vụ án kết thúc nên thấy buồn ngủ thôi. Cậu thấy mắt cô ấy đang mở nhưng không chừng lát nữa lại ngáy đấy."

“Thì ra là thế.” Đinh Khải Nhạc khẽ gật đầu.

Mà người bị bàn tán Tô Ngôn hoàn toàn không biết gì, thật ra kể từ khi Thái Thành Tể nhận được điện thoại báo đã bắt được Lưu Chu, trong lòng cô vẫn luôn có một cảm giác kỳ lạ. Bây giờ càng nghĩ càng thấy không đúng. Mỗi tên sát nhân liên hoàn đều có hình thức cố định của mình, nếu không phải vì trường hợp đặc biệt nào đó thì chúng sẽ không phá vỡ khuôn mẫu vốn có. Đối với một người như có mưu lược và suy tính cẩn thận như Lưu Chu mà nói, cho dù Diêm Phi có khó tiếp cận đến mấy thì hắn cũng sẽ nghĩ ra biện pháp, sau đó mới tiến hành các bước tiếp theo.

Nhưng vì sao hôm nay hắn cố tình đến trường Trung học cơ sở số 3 trước? Chẳng lẽ…

Trong đầu cô bỗng lóe lên một khả năng, nếu sự thật như cô nghĩ thì Diêm Phi kia đang lành ít dữ nhiều!

Trong lúc suy tư, cô nhìn về phía điện thoại của mình đang để trên bàn. Nếu cô nhớ không lầm thì lúc trước Trịnh Tuệ đã tự thêm số điện thoại của Diêm Phi trong danh bạ của cô. Cuối cùng cô cầm điện thoại lên, tìm tên Diêm Phi trong danh bạ, chần chờ vài giây rồi bấm gọi.

Không bàn đến việc Diêm Phi là người như thế nào, nhưng không ai đáng phải chết một cách không minh bạch hết. Xem như anh ta không phải người tốt, đến lúc đó thì sẽ có pháp luật chế tài.

Quả nhiên, không có ai nghe máy.

Cô lại tiếp tục gọi lại mấy lần, vẫn là âm thanh “tút tút” lạnh lùng. Nghĩ một hồi, cuối cùng cô vẫn gọi đến một số điện thoại khác, hỏi thăm vài câu, sắc mặt càng ngày càng không tốt.

Hành động của Tô Ngôn khiến Thái Thành Tể chú ý, anh ta đứng dậy đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng gõ góc bàn: “Làm sao vậy? Sắc mặt của em hơi tệ.”

“Tôi nghi ngờ Diêm Phi mất tích rồi!” Tô Ngôn bỗng đứng lên, nói.

“Cái gì?” Thái Thành Tể kinh ngạc, vô thức hô to.

…

Giang Ly và Hạng Dương lúc này đang trong phòng thẩm vấn kiên nhẫn với Lưu Chu kiên, bọn họ đã quá quen với cảnh tượng này, tóm lại là cũng không thể nào vui vẻ được với nghi phạm bị bắt về. Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Giang Ly nghiêng đầu nhìn ra ô cửa nhỏ thì thấy một đôi mắt rất đẹp loé qua.

Anh hạ giọng nói với Hạng Dương vài câu rồi đứng dậy mở cửa phòng thẩm vấn ra, quả nhiên Tô Ngôn đang đứng ngoài cửa.

“Đội trưởng Giang, Diêm Phi mất tích rồi.”

“Chắc chắn chứ?” Giang Ly nhíu mày, nghe được tin này cũng không kinh ngạc lắm, rõ ràng là anh cũng nghi ngờ Lưu Chu đã giải quyết Diêm Phi trước. Trong lúc tra hỏi vừa rồi anh cũng có ý muốn thăm dò tin tức liên quan đến Diêm Phi nhưng không có kết quả gì.”

“Ừm, điện thoại riêng của anh ta không gọi được, thư ký ở công ty cũng nói hôm nay không thấy, cũng không liên lạc được với anh ta. Tôi đã gọi điện cho mẹ tôi và nhà anh ta để xác nhận…” Tô Ngôn nói tới đây thì lắc đầu: “Thời gian tối thiểu để lập án mất tích là 48 tiếng, nhưng giờ anh ta biến mất tối đa cũng chỉ mới 24 tiếng, không thể lập án được nên chúng ta không thể có được thông tin. Nhưng mà… chúng ta thật sự phải chờ đến thời gian có thể lập án, người nhà tiến hành báo án rồi mới đi tìm người sao?”

Dù sao thì từ góc độ của họ mà nói thì giả thiết việc Diêm Phi mất tích có liên hệ chặt chẽ với Lưu Chu là rất có khả năng.

“Đã liên hệ với chỗ công trường chưa?” Giang Ly trầm giọng hỏi.

Tô Ngôn gật đầu: “Vì lúc trước đã có bố trí nên đội phó Lã có thông tin liên lạc với người phụ trách ở công trường, vừa rồi đã liên lạc rồi, người phụ trách nói mấy chục công nhân bên dưới đã đi kiểm tra khắp công trường,

không phát hiện ra gì hết. Đội phó Lã đang chờ chỉ thị của anh, sẵn sàng xuất phát đến công trường bất cứ lúc nào."

Cô nói đây thậm chí còn hơi cảm động, giờ phút này trong lòng tất cả mọi người của đội hình sự, Diêm Phi cũng chỉ là một người bị hại đơn thuần, không có bất kỳ ai so đo hoặc nói ra nửa câu châm chọc nữa. Ngay cả người bình thường không ưa anh ta nhất là Đinh Khải Nhạc, sau khi nghe anh ta có khả năng đã mất tích thì cũng vô cùng nghiêm túc. Tất cả mọi người đều cùng một suy nghĩ: Có tìm được người hay không? Liệu anh ta còn sống hay không?

"Tất nhiên phải phái người tới công trường, nhưng phản ứng của Lưu Chu có chút kỳ lạ… Nếu ngay từ đầu chúng ta đã dự đoán sai, địa điểm gây án cuối cùng của Lưu Chu không phải là công trường mà là chỗ nào đó thì sao?" Giang Ly nói câu đầu tiên xong thì cũng hạ thấp giọng, những câu sau như đang tự lẩm bẩm.

Tô Ngôn cũng chìm vào trầm từ theo lời nói của anh.

Vài giây sau, hai người cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nhau sáng ngời đến đáng sợ.

"Cao đẳng Kỹ thuật nghề Thành phố Nam Thành!" Hai người gần như đồng thanh thốt lên, Tô Ngôn lập tức tiếp lời: "Hình như trường Cao đẳng này cũng nằm ở khu vực phía Bắc? Nhưng cũng chỉ là chếch về phía Bắc một chút thôi."

Giang Ly gật đầu đồng ý, đồng thời nói thêm: "Hôm ở văn phòng của Diêm Phi anh ta có nhắc qua trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề, theo như tôi biết thì trường này đang tiến hành sửa chữa sân vận động và mấy toà nhà ký túc xá, vậy là cũng có công trường trong đó." Sau khi phân tích, xem ra giả thiết này vẫn có khả năng hơn: "Vậy thì để cho anh Lã dẫn người đến công trường kia, tôi và cô đến trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề, chỗ này tạm thời để Tiểu Đinh trông coi."

"Rõ!" Tô Ngôn lưu loát đáp.

Lúc này bên ngoài màn đêm đã buông xuống, nhưng không lâu sau có một nhóm người chạy ra khỏi toà nhà Cục thành phố, chia thành 2 toán lên 2 chiếc xe cảnh sát.

Đèn cảnh báo trên xe lập loè, ánh sáng cắt ngang bầu trời đêm tôi đen như mực, cùng với tiếng còi, 2 chiếc xe cảnh sát lần lượt lao ra khỏi cửa. Một chiếc bên trái, một chiếc bên phải, cùng với tiếng lốp xe ma sát chói tai dần biến mất trong màn đêm.

Chương 43: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 11

Trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề Thành phố Nam Thành nằm trong khu mới khai thác, là hướng khác của làng đại học, thậm chí đường tới trường đều không có đèn đường, cả con đường lớn lại tối đen như mực dễ gợi lên cảm giác không an toàn.

Sau khi qua đoạn đường này, vào được khu đang phát triển sẽ tốt hơn, tuy trên đường không có người xe, tỷ lệ dân cư cũng không nhiều nhưng dù sao cũng có hơi người. Xe cảnh sát dừng ngoài cổng trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề, Tô Ngôn hạ kính xe ở chỗ ghế lái xuống nói chuyện với bảo vệ đang gác.

Bảo vệ trong bốt đều là đàn ông hơn 50 tuổi, có lẽ chưa từng thấy trận chiến như thế này, lại thêm một chiếc xe cảnh sát rất doạ người nên cũng chỉ nhìn sơ qua giấy tờ rồi giơ cán cho họ đi qua.

Diện tích của trường cũng không lớn, có thể là trước khi xây trường không chọn kỹ địa điểm nên sau khi xây xong phòng học thì mới phát hiện không đủ chỗ xây ký túc xá, vì vậy sau này mới phê duyệt để xây ký túc xá ở đối diện bên kia đường. Cứ như thế, khu dạy học và khu sinh hoạt hoàn toàn tách ra, lúc này trời đã nhá nhem tối, sinh viên chắc chắn đều đã về ký túc xá bên kia, toàn bộ khuôn viên trường đều vắng hoe, chỉ có đèn đường âm u cách nhau vài chục mét để có thể nhìn thấy con đường khúc khuỷu.

“Cứ lái xe đi tiếp.” Giang Ly ngồi ở ghế phụ lái chỉ huy: “Mấy tháng trước, phía sau trường có một nhà máy phá sản, trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề đã mua lại mảnh đất đó để tiến hành xây dựng mở rộng, nghe nói là sân mới xây là sân thể dục lớn nhất Nam Thành.”

“Hình như trường Cao đẳng này muốn thăng lên thành trường Đại học, hiệu trưởng thậm chí còn đến 2 trường Đại học khác trong nước để giao lưu kinh nghiệm. Nhưng tôi thấy cũng không dễ đâu.” Hạng Dương ở phía sau giải thích.

Họ biết những việc này cũng là vì trước đây không lâu, sân thể dục xây phía sau kia xảy ra chuyện, nghe nói là do không tuân thủ biện pháp an toàn nên khiến một công nhân trong quá trình thi công rơi từ trên cao xuống, bị liệt nửa người, bây giờ đang đâm đơn kiện nhà thầu. Bộ Xây dưng đã tiến hành xử phạt sau đó, công trình cũng bị đình chỉ vài ngày. Vì vậy, tính đi tính lại thì Lưu Chu đã chọn nơi này thay vì khu sinh hoạt có mấy toà ký túc xá bên kia. Sân thể dục này cũng cách khu dạy học khá xa, ở giữa còn có một sườn núi nhỏ, cộng thêm đang bị đình chỉ nên ban ngày không có người đi qua, là một địa điểm gây án hoàn hảo.

Kít —

Lốp xe bị phanh lại phát ra âm thanh có chút chói tai, Tô Ngôn dừng xe dưới sườn núi, mọi người đều xuống xe. Vì sân thể dục vẫn chưa xây xong nên con đường dẫn vào cũng chưa có, chỉ có một lối mòn được đi qua nhiều lần tạo thành thông đến công trường đối diện.

“Đó là xe của Diêm Phi.” Tô Ngôn vừa bước xuống liền thấy một chiếc xe hơi màu đen đầu cách đó khoảng 100 mét, vì Diêm Phi luôn lái chiếc xe này nên cô liếc mắt đã nhận ra biển số xe.

“Thái Bao và Tiểu Đinh, hai người qua đó xem trong xe có gì không.” Giang Ly hất cằm về phía đó: “Những người còn lại theo tôi vào trong công trường tìm người.”

“Được!” Thái Thành Tể đáp, vừa cùng Đinh Khải Nhạc đi tới chiếc xe vừa lẩm bẩm: “Con mẹ nó, chẳng phải anh ta nói mình không biết Lưu Chu sao? Không biết mà còn tự lái xe tới chỗ thế này? Rõ ràng là đang lừa gạt chúng ta mà!”

Nhìn hai người đi về phía chiếc xe, Giang Ly cũng dẫn những người còn lại đi dọc theo đường mòn qua núi. Công trường này đã đến giai đoạn gần hoàn

thiện, sườn chung đều đã dựng xong, chỉ còn những việc lặt vặt như sơn tường. Anh chia năm người còn lại ra thành 2 tổ, bảo Hạng Dương đứng lại đợi hai người Thái Thành Tể. Hai nhóm người lần lượt vào sân thể dục từ hai lối, trong nháy mất đã mất hút.

Hạng Dương đợi không lâu thì Thái Thành Tể và Đinh Khải Nhạc đã quay lại, trong chiếc xe kia không có ai, về phần có manh mối gì không thì phải đợi đội kỹ thuật đến lấy kiểm tra.

Khi cả ba đi vòng quanh và tiến vào cửa phía Bắc thì liền sững sờ lại chỗ. Vốn dĩ lúc bước vào họ còn đang bàn luận không biết tìm người từ đâu, ai ngờ thấy được cảnh tượng này.

Vì căn phòng này là một khán phòng nên bốn phía đều có các khán đài rất cao, cũng không biết định phân chia thế nào sau khi hoàn thiện. Những gì họ biết bây giờ là có rất nhiều rác thải xây dựng, ván gỗ, đất đá, túi vải,… la liệt trên nền xi măng, chỉ cần dẫm lên sẽ phát ra tiếng động bất thường và tro bụi bay đầy trời. Tất nhiên đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là có một người đang trong tư thế quỳ bị buộc chặt trên một thanh sắt to được dựng giữa phòng, anh ta cúi đầu, không phát ra một âm thanh nào.

Tô Ngôn và Giang Ly bước lên trước, cẩn thận xác định chắc chắn xung quanh và trên người anh ta không có bom.

Ba người Thái Thành Tể vội vàng chạy tới gần, họ đứng cách vài mét có thể miệng cưỡng nhìn thấy mặt đối phương, là Diêm Phi!

“Xe cứu thương tới chưa?” Sau khi xác nhận xung quanh không có nguy hiểm, Giang Ly là người đầu tiên bước tới, thăm dò hơi thở của anh ta, phát hiện ra dù rất yếu nhưng vẫn còn sống.

Hạng Dương vội đáp lại: “Tôi đã liên hệ rồi, họ nói sẽ gửi xe cứu thương từ bệnh viện gần nhất, chắc là nhanh thôi!”

Sau khi xác nhận người đang quỳ ở đó không bị gãy xương, tất cả mọi người hợp sức tháo anh ta ra khỏi thanh sắt bị đóng chặt vào nền xi măng, sau đó đặt anh ta nằm xuống nền đất bằng phẳng bên cạnh. Lúc này Diêm

Phi hoàn toàn không còn dáng vẻ cao quý như lúc trước nữa, bộ âu phục cao cấp đã rách nát và thấm đẫm máu, cả người đều tràn ngập hơi thở hấp hối.

Khoảng nền nhỏ chỗ anh ta quỳ có một mảng lớn là vết máu đã khô lại, có lẽ đều từ người anh ta chảy ra.

“Đm, nhìn lượng máu đã chảy này, chúng ta mà đến chậm 2 tiếng thì có lẽ anh ta đã đi chầu Diêm Vương rồi!” Thái Thành Tễ không khỏi chậc lưỡi, đồng thời cũng sâu sắc cảm kích giác quan của Tô Ngôn, nếu không đợi đến khi Lưu Chu chủ động khai ra thì Diêm Phi lúc đó đã đi bán muối mất rồi.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh của xe cứu thương, Đinh Khải Nhạc và Hạng Dương vội vàng chạy ra ngoài đón. Phải đến 6, 7 phút sau, Diêm Phi mới được mang lên xe cứu thương.

Bọn người Tô Ngôn cũng đi theo ra ngoài, Giang Ly bước sang một bên liên hệ với đội kỹ thuật để họ đến tiến hành thu thập chứng cứ, lúc quay lại đã nhìn thấy Tô Ngôn đang nhìn chằm chằm vào bóng xe cứu thương đang dần đi xa.

“Lên xe đi, hôm nay cô làm rất tốt.” Giang Ly nhẹ nhàng vỗ vai phải cô, hiếm khi khen ngợi: “Lát nữa Phương Giai Mậu sẽ dẫn người tới, tôi nghĩ hay là mọi người quay về Cục trước đi, nhân lúc còn chốc nữa mới sáng thì về ký túc xá nghỉ ngơi một chút. Thái Bao và Hạng Dương, còn có tôi, sẽ ở lại chờ người của đội kỹ thuật.”

“Vì sao hắn lại đột nhiên thay đổi phương thức gây án?” Tô Ngôn bỗng hỏi.

Giang Ly đứng đó, nghe vậy thì nhíu mày nhưng không đáp lại.

“Vì sao?” Tô Ngôn xoay người lại đối mặt với anh, vì người đối diện quá cao nên cô hơi ngẩng đầu lên: “Dựa theo suy đoán ban đầu của chúng ta, Lưu Chu hắn là bắt chước theo vụ án giết người trong công trường 2 năm trước, sẽ đem Diêm Phi treo lên đến chết mới phải, nhưng vì sao? Vì sao bỗng nhiên lại thay đổi quy luật gây án cố định, chọn một thủ đoạn không

hề liên quan?”

Hạng Dương cách đó không xa nghe được câu hỏi của cô, nghiêng người tới nói: “Cái gọi là quy luật gây án cũng chỉ là một loại căn cứ để phá án của cảnh sát chúng ta thôi, chúng ta đang cố gắng sử dụng phương pháp này để tìm cơ hội bắt kịp với nghi phạm. Dù sao thì em cũng không thể nói lần này chúng ta đã thất bại được, chí ít thì cũng suy đoán được chính xác địa điểm rồi đúng không? Về phần thay đổi hay không thì không phải chuyện quan trọng, dự đoán cũng có tỉ lệ sai lệch nhất định, có lẽ chúng ta đã sai rồi. Giờ kết quả cuối cùng cũng xem như là tốt đẹp rồi, Diêm Phi vẫn còn sống, đây chẳng phải là chuyện đáng mừng sao?”

“Về nghỉ trước đi.” Giang Ly đẩy cô lên xe, ra hiệu cô ngồi vào vị trí lái sau đó chở bọn Đinh Khải Nhạc về. Tô Ngôn mặt lạnh bước lên xe, nhưng trong lúc nổ máy xe Giang Ly ghé người vào cửa kính đã được hạ xuống ở ghế lái, thò đầu vào: “Hiện tại đã cứu được Diêm Phi, Lưu Chu cũng đã bị bắt về, những chuyện khác ngày mai nghĩ.”

Tô Ngôn: “…”

“Trở về ký túc xá tắm rửa rồi ngủ một giấc, đây là mệnh lệnh.” Ngữ khí của anh hoàn toàn nghiêm túc, trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì: “Tô Ngôn, cô phải hiểu rằng con người sống trên đời không chỉ có công việc, vì công việc không bao giờ làm hết được.” Như nghề của họ, phá xong một vụ án thì lại có vô số vụ khác đang chờ phía sau. Tỷ lệ đột tử hàng năm của cảnh sát hình sự cả nước cao như vậy cũng không phải không có lí do, việc thiếu cảnh lực đã dẫn đến cường độ làm việc quá lớn, phía trên cũng gây áp lực về việc phá án, nhân dân không nhìn thấy được họ làm việc mệt mỏi thế nào, chỉ biết nhìn vào nói họ làm việc quá chậm chạp… Nói cho cùng thì vẫn phải tự thương lấy mình, dù thật sự không mấy ai làm được việc này.

Tô Ngôn rụt cổ nhìn cái đầu đang thò vào, chớp chớp mắt, vì ngẩn người ra sau nên để lộ ra cái nọng cằm. Trong mũi cô đều là một mùi hương độc đáo và nho nhã, có xen lẫn chút mùi nicotin, cảm giác không tự được tự nhiên lại một lần nữa len lỏi trong lòng. Cô vội vàng gật đầu: “Tôi hiểu rồi đội trưởng Giang, tôi sẽ về ngay.”

Quả thật là sau khi trải qua quá trình sinh tử cô mới hiểu ra rằng người sống mới là quan trọng nhất, nếu chết đi thì không còn gì cả.

“Ừm.” Giang Ly lộ ra vẻ hài lòng, lui ra sau hai bước rồi vẫy tay ra hiệu cô đi nhanh lên. Tô Ngôn đạp ga, mang theo mấy người trong xe trở về Cục thành phố trước.

Thái Thành Tể và Hạng Dương không biết từ khi nào lặng lẽ đứng sau lưng anh, nhìn chiếc xe cảnh sát đã đi xa, Thái Thành Tể nhéo mũi mình giả giọng: “Cô cần nghỉ ngơi, đây là mệnh lệnh!”

Hạng Dương theo sau kỳ dị mở miệng: “Công việc, không bao giờ làm hết được!”

Nói xong hai người không nhịn được cười ha ha ha ha, Thái Thành Tể bước lên choàng cổ Giang Ly, vỗ vào ngực anh: “Đội trưởng Giang, tôi ở cùng anh bao nhiêu năm rồi, vậy mà chưa thấy anh nói với tôi mấy câu súp gà cho tâm hồn* này đấy?”

(*) Súp gà cho tâm hồn (Chicken soup for the soul) là tên một quyển sách nổi tiếng của Jack Canfield, trong đó kể những câu chuyện giúp người đọc có thêm niềm tin trong cuộc sống cũng như động lực tích cực. Sách hay lắm nên mọi người rảnh có thể tìm đọc nha~

“Đúng đúng, cũng không thấy anh quan tâm tới giấc ngủ của tôi nha! Chẳng lẽ đến chuyện này cũng “nam nữ khác biệt” sao?” Hạng Dương cũng ồn ào theo.

Giang Ly liếc nhìn hai người cười nhạt, hất cánh tay trên vai mình ra rồi đi về phía xe hơi của Diêm Phi. Không khí ban đêm tĩnh lặng, giọng anh nhẹ nhàng đáp lại: “Nam nữ vốn không có bình đẳng.”

Thái Thành Tể và Hạng Dương liếc nhau một cái: Ý của đội trưởng Giang là sao đây? Tự đi mà hiểu!

…

Sáng sớm hôm sau, Tô Ngôn xách hai túi đồ ăn sáng lớn bước vào văn phòng đội chuyên án, quả nhiên lại thấy một dáng người ngổn ngang trong phòng. Nghe thấy tiếng động, Giang Ly dụi mắt nhìn lên, trên cằm loáng thoáng hiện ra vài sợi râu lởm chởm chưa kịp cạo, mắt hiện đầy tơ đỏ nhưng lại khiến người ta nhìn vào thấy một nét đẹp hư hỏng.

Cô đặt bữa sáng lên trên bàn hội nghị, lấy ra 4 cái bánh bao hấp và một ly sữa đậu nành, sau đó bước tới bên cạnh bàn làm việc của Giang Ly, nhẹ nhàng đặt lên: “Công việc không bao giờ làm hết được.”

Giang Ly vươn tay sờ lên ly sữa đậu nành vẫn còn ấm, khóe miệng giương lên một vòng cung không rõ ràng.

Lúc đám người Thái Thành Tể tỉnh lại đã là nửa tiếng sau, bọn họ mở mắt ra đã thấy Tô Ngôn và Giang Ly đứng trước bảng trắng không biết đang nghiên cứu gì. Sau khi duỗi lưng đầy mệt mỏi, họ đều bị mùi hương bánh bao dụ đến bên cạnh bàn hội nghị, ngồi ở đó ăn như hổ đói.

“Đội trưởng Giang, tình hình bên Lưu Chu kia thế nào rồi?” Hạng Dương vừa nhai hơn nửa cái bánh bao vừa hỏi.

Giang Ly quay lại, ánh mắt lãnh đạm: “Vẫn thế, không có tiến triển gì, không nói bất cứ thứ gì liên quan đến nguyên nhân gây án, lựa chọn địa điểm, thủ đoạn và chi tiết gây án.” Mặc dù cảnh sát có 2 người may mắn sống sót là Lương Nhiên và Diêm Phi sau này có thể làm nhân chứng, nhưng giai đoạn trước việc bằng chứng có đầy đủ hay không cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc cân nhắc mức hình phạt, nên bọn họ vẫn không thể buông tha cho hắn, phải làm cho đối phương mở miệng.

“Ồ.” Hạng Dương uống một ngụm sữa đậu nành lớn, không ngừng nhìn về phía Tô Ngôn và Giang Ly, sau khi nuốt đồ ăn trong miệng xuống lại hỏi: “Hai người các người vừa mới tổng kết được gì vậy? Nếu còn chưa nắm rõ thì có thể nói ra cho mọi người hỗ trợ tham mưu một chút!”

“Chỉ là chuyện Lưu Chu đột nhiên thay đổi thủ đoạn gây án thôi, cũng không phải điều gì quan trọng.” Giang Ly thản nhiên nói, với chuyện Lưu Chu phạm tội mà nói, sự thật rõ ràng đã sáng tỏ, Diêm Phi thực sự là người

bị hại, điều này không thể nghi ngờ. Về phần đối phương và Lưu Chu trước đó có ân oán gì hay không, vì nguyên nhân gì mà anh ta lại đến trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề tìm Lưu Chu, cuối cùng Lưu Chu dùng thủ đoạn khác biệt như thế nào, tất cả đều chỉ là thứ yếu trong toàn bộ vụ án.

“Tôi định dùng Diêm Phi làm điểm đột phá cho cuộc thẩm vấn lần này, chắc chắn Lưu Chu sẽ có phản ứng đối với tin anh ta chưa chết.” Anh nói lại đây lại dừng một chút: “Bên bệnh viện báo tin Diêm Phi đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, sau khi được truyền máu thì đã khôi phục được ý thức. Thái Bao, lát nữa anh và Tô Ngôn đi làm báo cáo.”

“Được.” Thái Thành Tể nhanh chóng đáp.

Tô Ngôn cụp mắt che giấu cảm xúc trong đáy mắt, chẳng biết tại sao cô luôn cảm thấy sự tình không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chương 44: Án bắt chước giết người liên hoàn ngẫu nhiên 12 + Mồ chôn đàn ông 1

Bệnh viện nhân dân số 1 Thành phố Nam Thành.

Tô Ngôn và Thái Thành Tể đi vào khu Nội trú, trong mũi tràn ngập mùi hương đặc trưng của bệnh viện, Thái Thành Tể lắc đầu thở dài: “Không hiểu thế nào, vụ án này liên hệ chặt chẽ với bệnh viện, hai ngay nay tôi ăn cơm còn ngửi thấy mùi này. Đợi khi kết án tôi phải dành thời gian đi thanh tẩy toàn thân, thoát khỏi cái thân xúi quẩy này.”

Vào ngành rồi mới phát hiện làm cảnh sát hình sự lâu năm đều ít nhiều có lòng mê tín, dù sao cũng là nghề nguy hiểm, ai cũng muốn tìm cho mình một lí do để yên tâm hơn. Trước khi làm nhiệm vụ cũng không chắc mình còn đủ chân tay trở về không, cầu nguyện một chút thì có gì là quá đáng đâu!

Tô Ngôn chỉ cười không nói gì, hai người đi thang máy đến tầng cao nhất c, hỏi thăm y tá về rồi đi đến trước một cửa phòng bệnh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cộc cộc.

Có người ra mở cửa, là một khuôn mặt đã có tuổi nhưng vẫn giữ được nét đẹp khi còn trẻ.

Tô Ngôn nhìn thấy người đó bèn nói: “Dì Lý.” Người phụ nữ trung niên cao quý này chính là mẹ của Diêm Phi, Lý Mỹ Cầm.

Gương mặt từ trước đến nay vẫn luôn cao ngạo của Lý Mỹ Cầm lộ ra vẻ mệt mỏi khó tả, đời này niềm tự hào của bà ta là 2 đứa con trai, vậy mà trong vòng 1 tháng, đứa nhỏ thì mắc sai lầm sắp phải vào tù mang vết nhơ,

đứa con trai cả là người bà ta lo lắng nhất cũng bị người ta hại suýt mất mạng. Thật sự là một đả kích quá lớn cho bà ta.

Vừa rồi bà ta đang gục đầu khóc bên giường Diêm Phi, hai mắt còn đỏ hoe, quay đầu liền thấy Tô Ngôn thì giận đến mức sầm mặt xuống: “Cô tới làm gì? Hại nhà chúng tôi chưa đủ à?”

Bà ta chỉ tay vào Tô Ngôn, giọng điệu chanh chua, nhưng lại làm Thái Thành Tể có chút xấu hổ cùng không vui: “Vị này… Thưa bà, chúng tôi là đội hình sự Cục thành phố, tới để lấy lời khai của anh Diêm. Chúng tôi đã bắt được hung thủ làm tổn thương con trai bà, bà không cần phải chống đối đến thế.”

“Vết thương của Tiểu Phi rất nghiêm trọng, bây giờ nó không thể gặp người ngoài được.” Lý Mỹ Cầm nhớ thân phận của mình nên cũng không muốn gây ra chuyện huyên náo gì trong bệnh viện, nhưng giờ khắc này ánh mắt của bà ta đã chỉ rõ, bà ta ước gì Tô Ngôn biến đi ngay tức khắc. Trong lòng bà ta, sai lầm của Diêm Hạo toàn bộ là lỗi của Tô Ngôn, ngay cả Diêm Phi lần này xảy ra chuyện, bà ta cũng cảm thấy là do cảnh sát sai. Đang yên đang lành cảnh sát lại đến công ty tìm Diêm Phi làm gì? Nói không chừng chính vì vậy mà con trai bà ta mới bị tên biến thái kia để mắt tới!

“Khụ! Vị người nhà này, cảnh sát chúng tôi đang tiến hành điều tra lấy chứng cứ cho vụ việc con trai bà bị hành hung, chẳng lẽ không muốn đòi lại công lý cho con mình sao?” Thái Thành Tể cau mày, thấy người này đúng là không thể nói lý được, đúng là phụ nữ thời kỳ mãn kinh!

“Còn không phải là do các người làm hại sao!” Lý Mỹ Cầm nói xong bèn định đóng cửa lại.

Ngay lúc này, một quản lý từ trong phòng đi tới, thận trọng nói: “Phu nhân, ngài Diêm nói… Mời bọn họ vào.”

Lý Mỹ Cầm nghe thế liền nhìn về phía hai người bọn họ, ánh mắt đầy sự cay độc, nhưng bình thường Diêm Phi vẫn rất có tiếng nói trong nhà nên bà ta đành phải tránh ra khỏi cửa, hừ lạnh xoay người đi vào trong.

Phòng bệnh trong khu chăm sóc đặc biệt này rất lớn, có 1 phòng ngủ và 1 phòng khách, lúc vừa vào cửa là khu tiếp khách có bàn ghế, TV và các vật dụng khác đầy đủ. Bước vào trong nữa mới là nơi bệnh nhân nghỉ ngơi, tất nhiên cửa sổ sát đất khiến cho cả căn phòng sáng ngời, liếc nhìn đã có thể thấy phong cảnh của cả thành phố trong tầm mắt.

“Ngàn lời có thể tóm gọn trong một câu…” Thái Thành Tể đi theo Tô Ngôn vào phòng bệnh, ghé tai cô thì thầm: “Không thể nào tưởng tượng được niềm vui của kẻ có tiền…”

“Tôi thấy anh muốn nói “Chủ nghĩa tư bản ác độc” hơn chứ.” Tô Ngôn khẽ cắn môi, dùng âm thanh chỉ 2 người nghe được để đáp lại.

Hai người lần lượt vào trong phòng bệnh, lúc này Diêm Phi đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, trên đầu quấn vài vòng băng gạc, tứ chi đến cũng có, xem ra vết thương trên thân thể dưới chăn còn nhiều hơn nữa. Tối qua lúc phát hiện ra thì toàn thân anh ta đã có rất nhiều vết thương hở rồi, chính những vết thương đó là nguyên nhân khiến anh ta mất máu quá nhiều mà suýt chết. Rõ ràng là Lưu Chu không muốn anh ta chết quá dễ dàng, sau khi tạo ra các vết thương nông sâu khác nhau còn dùng lưỡi dao cùn để rạch, loại hung khí này sẽ gây đau đớn gấp bội. Mà hắn cũng cố ý tránh đi những điểm trọng yếu có thể gây tử vong trong thời gian ngắn, rõ ràng là muốn anh ta chết sau khi bị tra tấn xong.

Diêm Phi bỗng mở mắt, trên gương mặt còn có một vài vết bầm tím xanh, nhưng nhìn tổng thể cũng không đến nỗi quá chật vật. Anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho quản lý nâng đầu giường lên, sau đó muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại đau đớn không nói nên lời. Hít thở vài hơn, anh ta thở hổn hển nói: “Mẹ tôi cũng chỉ đau lòng khi nhìn thấy bộ dạng này của tôi, hy vọng 2 vị cảnh sát đừng để trong lòng.”

“Chúng tôi hiểu, bà ấy cũng chỉ là đang lo lắng cho anh Diêm, nếu anh thấy hôm nay không đủ sức khoẻ thì chúng tôi có thể trở lại hôm khác.” Thái Thành Tể nhìn người đàn ông ốm yếu nằm trên giường bệnh, gương mặt tuấn tú bình thường hiện tại đang tái nhợt, tức giận trong lòng lập tức giảm không ít, giọng nói cũng hoà hoãn hơn rất nhiều.

Bình thường anh đắc ý đến thế, còn học người ta không coi ai ra gì, giờ thì tốt rồi đúng không? Xì!

“Tôi có thể phối hợp, không cần làm phiền mọi người.” Diêm Phi nói, đặt ánh mắt lên người Tô Ngôn đang đứng ở cửa, trong lời nói mang theo vài phần vui vẻ: “Tối hôm qua mặc dù tôi đã mất ý thức, nhưng vẫn mơ hồ thấy được bóng dáng của cảnh sát Tô, vì vậy chắc chắn là cảnh sát đã cứu tôi. Tôi vô cùng biết ơn về chuyện này.”

Có lẽ vì trước giờ gặp mặt người đối diện đều mang kính nên Tô Ngôn hơi nhíu mày không vui, chỉ cảm thấy không quen. Dường như không có lớp kính kia che đậy, khí chất trên người anh ta cũng có chút thay đổi.

“Nhìn đi…” Thái Thành Tể thấy anh ta cuối cùng cũng không ngồi dậy được, một thân gần như tàn phế mà vẫn còn nghĩ đến chuyện tình cảm được thì không khỏi tức giận. Đặc biệt là ánh mắt không hề che giấu của đối phương khiến anh ta càng không chịu nổi, định mỉa một câu thì đã bị người đứng sau nắm góc áo ngăn lại.

Tô Ngôn bước đến cho anh ta sau đó mở miệng hỏi: “Nếu anh Diêm đã chịu hợp tác với cảnh sát chúng tôi làm việc thì còn gì bằng. Bây giờ, xin hỏi anh tại sao lại xuất hiện ở công trường xây dựng sân thể dục của trường Cao đẳng Kỹ thuật nghề? Cụ thể đã đến đó lúc nào?”

“Khụ khụ…” Diêm Phi ho khan hai tiếng, sau đó mới nhỏ nhẹ giải thích: “Sáng hôm qua tôi nhận được điện thoại của Lưu Chu, về phần tại sao tôi đến đó, thì cũng là vì anh ta.”

“Không phải nói anh không quen Lưu Chu sao? Giám đốc tập đoàn Thịnh Thiên sao có thể dễ hẹn đến thế? Người ta mở miệng thì anh liền vui vẻ chấp nhận sao?” Lời nói của Tô Ngôn có chút sắc bén: “Hơn nữa sau khi nói chuyện với cảnh sát chúng tôi, có lẽ anh cũng biết Lưu Chu có vấn đề, nhưng vẫn chọn đến gặp hắn. Anh Diêm, anh cảm thấy toàn bộ nhưng sự kiện này có logic sao?”

“Cô có ý gì?” Lý Mỹ Cầm từ nãy đến giờ đều đứng ở cạnh cửa sổ quan sát, lúc này không nhịn được mà kích động đến đỏ mặt: “Con trai tôi đang tích

cực hợp tác với cảnh sát các người làm việc, đây lại là thái độ của các người đấy à? Các người đang chất vấn nạn nhân suýt mất mạng đấy à? Lãnh đạo các người đâu rồi? Tôi muốn khiếu nại!”

“Có nghe gì không? Gọi lãnh đạo của các người đến đây, tôi muốn khiếu nại!”

Tô Ngôn lạnh lùng nhìn bà ta nhảy tới trước mặt mình, trên mặt không có biểu cảm gì, đợi đến khi bà ta la hét xong mới lạnh nhạt mở miệng: “Tôi nghĩ bà Lý có chút hiểu lầm với cảnh sát chúng tôi. Thứ nhất, cảnh sát là cơ quan thực thi pháp luật, không phải người phục vụ; Thứ hai, cảnh sát chúng tôi có quyền chất vấn lại những điểm đáng ngờ của vụ án; Thứ ba, lời khai và hành vi của con trai và mâu thuẫn với nhau, chúng tôi có nghĩa vụ khôi phục lại chân tướng.” Nói tới đây cô bỗng báo ra một loạt số rồi tiếp tục: “Nếu bà Lý thật sự có ý kiến hoặc quan điểm cá nhân gì về tôi, xin vui lòng liên hệ với hotline này để báo cáo tình hình đến phòng Giám sát của Cục thành phố.”

“Mẹ?” Diêm Phi gọi.

Lý Mỹ Cầm bị Tô Ngôn làm cho sửng sốt, sau đó lập tức liền dấy lên lửa giận hừng hực, nhưng anh ta mở miệng đã khiến bà ta tỉnh táo lại một chút, trong ánh mắt phức tạp của con trai “Hừ” một tiếng rồi giận dỗi quay về bên cửa sổ, đưa lưng về phía họ.

Diêm Phi thành công đẩy Lý Mỹ Cầm sang một bên xong thì hướng về phía Tô Ngôn cười cười xin lỗi, đôi môi không chút huyết sắc nên có vẻ hơi yếu đuối: “Thái độ cá nhân của cảnh sát Tô tôi đã hiểu, trước đó đúng là tôi có che giấu tư tâm một chút. Tôi và Lưu Chu… lúc học cấp 2 đúng là có gặp nhau vài lần, lúc đó tình cảm giữa 5 chúng tôi khá thân và thường đi chơi chung với nhau. Nhưng tôi không biết vì sao anh ta lại biến thành bộ dạng như hôm nay, lúc các người đến tìm tôi, trong thâm tâm tôi biết không nên tin tưởng Lưu Chu, nhưng nghĩ đến lúc còn bé chơi chung với nhau lại vô thức bao che cho anh ta. Cũng ôm một hy vọng nực cười, hy vọng anh ta là bị oan, có nỗi khổ tâm, vì vậy mới đồng ý đến chỗ hẹn.” Anh ta cười khổ: “Sự thật chứng minh tôi đã sai rồi, người này không còn là Lưu Chu trước khi nữa, hắn giờ là một tên ác quỷ giết người không chớp mắt!”

“Ý của anh là, cả nhóm thời cấp 2 chơi thân với nhau nhưng giờ Lưu Chu lại muốn giết các người?” Thái Thành Tể cảm thấy hoang đường.

“Ai biết được anh ta nghĩ gì chứ? Có lẽ vì quan hệ giữa 4 chúng tôi tốt hơn, nên anh ta tự ti chăng? Lí do khiến một người đau khổ thật ra rất đơn giản, không nhất thiết phải chạm tới giới hạn của anh ta.” Diêm Phi nói đến đây thì đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, không chừng anh ta bị trầm cảm hay thích bạo lực chẳng hạn? Có lẽ làm tổn thương những người mình yêu quý không phải là chủ ý của anh ta.”

“…”

Thái Thành Tể quả thực bị cách nói của anh chọc tức cười, sao trước kia không nhìn tháy hào quang thánh nữ sáng mù mắt trên người con hàng này nhỉ?

“Vậy anh kể một chút về quá trình Lưu Chu gây án hôm đó đi.” Tô Ngôn túm tay Thái Thành Tể lại, ngăn anh ta vì quá tức giận mà nói ra gì đó, từ đó làm mưu đồ lớn trong lời nói.

Diêm Phi cau mày cẩn thận nhớ lại, sau đó đem chuyện phát sinh hôm anh ta gặp Lưu Chu kể ra tường tận. Nói đơn giản thì Lưu Chu bất ngờ áp chế anh ta, bắt anh ta quỳ xuống đồng thời trói vào thanh sắt đã chuẩn bị giữa phòng rồi tiến hành ngược đãi. Cuối cùng hắn bỏ anh lại ở lại một mình, chờ máu chảy hết, cạn khô mà chết.

Anh ta thậm chí nói ra rất nhiều chi tiết, Tô Ngôn cá là những chi tiết này cuối cùng đều ăn khớp với kết quả điều tra của đội kỹ thuật, chuyện này cho thấy đa số lời anh ta nói đều là thật, không có gian dối.

Trong lúc đó, Lý Mỹ Cầm vì không đành lòng nghe con trai mình đã bị tra tấn thế nào nên xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Diêm Phi nói xong, điện thoại trong túi quần của Thái Thành Tể trùng hợp cũng vang lên, anh ta nhìn Tô Ngôn một cái rồi đi ra khỏi phòng bệnh nhận điện thoại.

Diêm Phi và cô nhìn nhau, sau đó lại nhíu mày nhìn người quản lý, đối phương cũng hiểu ý mà viện cớ đi mất. Cả phòng bệnh lớn như thế trong lúc nhất thời cũng chỉ còn lại 2 người họ, lông mày anh ta hơi giãn ra, hỏi: "Nên còn cần tôi phối hợp chuyện gì nữa không? Hay là cô vẫn còn gì muốn hỏi?"

"Hết rồi, trí nhớ anh Diêm rất tốt, mô tả các chi tiết phát sinh trong vụ án rất tường tận, nếu như nạn nhân nào cũng như anh thì cảnh sát sẽ phá án dễ dàng hơn nhiều." Tô Ngôn ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười.

"Nhưng nét mặt của cô nói cho tôi biết, cô không tin lý do mà tôi nói." Anh ta cười tự giễu: "Tôi thật sự không biết làm thế nào thì cô mới tin tôi, chẳng lẽ tôi phải thừa nhận lúc trước mình đã cùng Viên Khánh Sinh, Lương Nhiên và Tiết Hòa bạo lực học đường Lưu Chu, từ đó mới dẫn đến bi kịch hôm nay sao?"

Tô Ngôn đột nhiên ngước mắt lên nhìn chằm chằm Diêm Phi, không bỏ sót tia u ám thoáng loé lên trong mắt cùng ý cười chưa kịp thu lại của anh ta. Trong nháy mắt, toàn bộ khí chất của anh ta thay đổi 180 độ, nhưng một giây sau lại nhanh chóng quay về dáng vẻ nho nhã lễ độ như cũ, giống như lúc nãy chỉ là cô bị hoa mắt nhìn nhầm vậy.

"Các người là cảnh sát, muốn điều tra ra chuyện trước kia cũng không khó khăn gì, nếu có bằng chứng tôi nhất định sẽ nhận tội danh bạo lực học đường đó. Giống như Lưu Chu đã báo cảnh sát, hoặc là báo cáo lên với thầy cô và lãnh đạo trường học chẳng hạn." Diêm Phi tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Cảnh sát xử lí công vụ chắc không chỉ trông cậy vào thức gọi là "trực giác" chứ?"

Vừa dứt lời, Thái Thành Tể nghe điện thoại xong đã quay lại, nhận ra bầu không khí giữa hai người hơi kỳ lạ nên quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, đã ghi lại lời khai hết rồi, cũng nên trở về Cục thôi." Tô Ngôn nhìn người nằm trên giường đầy ẩn ý, sau đó không chút do dự xoay người đi ra phòng bệnh, đến khi lên xe mới thấp giọng chửi một câu.

Thái Thành Tể ngồi ở trong xe nghe cô thuật lại cuộc nói chuyện với Diêm

Phi, tức đến không thở nổi: “Con hàng này thật sự là quá đắc ý rồi, anh ta ỷ lúc trước mọi người không coi trọng vấn đề bạo lực học đường nên mới không kiêng nể gì!”

Vốn dĩ trong lòng mỗi người đều như tấm gương sáng, nhưng vì nhiều lí do, việc đã xảy ra không thể nào tìm hiểu được ngọn nguồn, đúng là làm người ta phiền muộn.

“Vậy nên ý em là nghi ngờ… lúc ấy Diêm Phi đã nói gì đó mới kích thích Lưu Chu thay đổi thủ pháp gây án, để anh ta thoát khỏi cái chết tức tưởi, đủ thời gian chờ tới khi cảnh sát chúng ta tìm tới?” Thái Thành Tể có chút không hiểu: “Anh ta có bệnh sao? Lao đầu vào tìm chết, rõ ràng không đi là có thể giải quyết vấn đề mà, tự hại mình bị thương thế này thì có nghĩa lý gì? Anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

“Đúng vậy… Rốt cuộc đang nghĩ cái gì…” Tô Ngôn ngồi ở ghế phụ lại, tựa đầu lên cửa sổ, hơi ngẩn ngơ.

Thái Thành Tể lắc đầu, không nghĩ ra thì thôi không nghĩ nữa, quan trọng là trở về Cục trước đã. Anh ta vừa khởi động xe vừa cảm thán: “Cũng may pháp luật hiện tại đã từng bước hoàn thiện, đối với vấn đề bạo lực học đường này cũng có tiến triển, hy vọng về sau sẽ không xuất hiện bi kịch như thế này nữa.”

Tô Ngôn vô ý thức đáp: “Ừm… Càng ngày càng tốt …”

…

Cuối cùng thì hung thủ của vụ án làm chấn động toàn bộ Thành phố Nam Thành, Lưu Chu cũng đã thú nhận tội ác của mình, án bắt chước giết người ngẫu nhiên chính thức thông báo được phá, nhưng cũng như họ dự đoán, cho dù cảnh sát có cố gắng cách mấy thì Lưu Chu trốn tránh nói về quá khứ của hắn.

Đối với đội chuyên án mà nói, kết án có nghĩa là họ có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Giang Ly còn đặc biệt xin cấp trên cho mỗi người trong đội 3 ngày nghỉ, mọi người thảo luận với nhau rồi lần lượt nghỉ.

Vì trong đội chỉ có Tô Ngôn là nữ nên đương nhiên nhận được tình yêu thương của toàn đội, là người đầu tiên được nghỉ ngơi. Cô không chọn về nhà mà mua vé xe đi Cương Bắc, 3 ngày sau đã trở về Thành phố Nam Thành, mang theo cái se lạnh của sáng sớm bước vào văn phòng.

Tuy nhiên vừa vào tới đã phát hiện Hạng Dương mặc quần áo bình thường với đôi chân run rẩy, mặt có vẻ rất khó chịu.

“Anh Hạng? Không phải 2 ngày nay anh cũng được nghỉ sao?” Tô Ngôn đem ba lô để lên bàn, kinh ngạc hỏi, sau đó vô tình nghiêng đầu thấy vết tích của Giang Ly trên bàn: “Đội trưởng Giang cũng tới hả?”

“Đừng nhắc đến chuyện nghỉ ngơi trước mặt tôi, nhắc đến tôi lại tức giận.” Hạng Dương xua tay, bày ra bộ dạng không muốn nói nhiều.

“Anh tức cái rắm, muốn tức cũng là ông đây tức.” Thái Thành Tể ném cuốn sách cầm trong tay đi: “Anh còn được nghỉ 1 ngày, còn tôi định nghỉ 3 ngày sẽ về quê một chuyến, giờ chỉ còn ngâm nước!”

Trong lời nói của họ Tô Ngôn cũng đã hiểu bảy tám phần, hỏi lại: “Lại có vụ án à?”

“Ừm.” Thái Thành Tể tức giận hừ mũi, sau đó quay về phía bàn làm việc của Giang Ly chép miệng: “Tối qua đội trưởng Giang bị gọi trở về, chuyện lần này đúng là khó giải quyết thật. Hôm qua ở con đường gần một quán bar phát hiện ra một thi thể nam.”

“Một thi thể?” Tô Ngôn chớp mắt: “Cái này không phải là chuyện của đội hình sự sao?” Cũng không đủ điều kiện để đội chuyên án tham gia.

“

“Chuyện tệ nhất ở chỗ nạn nhân bị dây kẽm siết chết, sau đó bị cưa đứt tứ chi, trong thùng rác chỉ có phần thân của anh ta. Em có liên tưởng được tới cái gì không?” Thái Thành Tể tỏ vẻ thần bí.

“Nói toẹt ra đi, em gái mới tốt nghiệp bao lâu, cô ấy có thể biết gì được?” Hạng Dương cắt lời anh ta, lộ ra vẻ ghét bỏ: “Trong vòng 3 năm, 5 thành phố trên cả nước đã xảy ra 8 vụ án tương tự, tính vụ hôm qua nữa là 6 thành phố và 9 vụ án!”

“…”

Sửng sốt vài giây, Tô Ngôn đưa tay về phải phía Thái Thành Tể, trịnh trọng bắt tay anh ta lắc vài cái: “Anh Thái, anh vì giữ gìn trật tự mà hi sinh, nhân dân cả nước đều đã nhớ kỹ!” “Phụt…” Hạng Dương đang uống nước, nghe vậy nhịn không được phun ra một ngụm nước thật xa.

Chương 45: Mồ chôn đàn ông 2

Ngay lúc ba người họ đang nói chuyện cười đùa thì Giang Ly sải chân bước vào, thấy Tô Ngôn thì hơi gật đầu: “Trở lại rồi.”

“Tình hình thế nào?” Thái Thành Tể bước tới hỏi.

Giang Ly nhàn nhạt nhìn anh ta: “Hôm nay không phải anh nghỉ sao? Tới đây làm gì? Tôi không có gọi anh về, anh cứ nghỉ ngơi như bình thường đi.”

“Được rồi, lần này ghi nợ cho tôi, đợi xong vụ án này ông đây muốn nghỉ luôn 1 tuần. Dù sao kỳ nghỉ 3 ngày tôi về nhà cũng chỉ có thể ngủ lại 1 đêm, ngẫm lại mà thấy chán. Một đêm thì có thể làm gì được? Đối tượng mẹ tôi giới thiệu cho còn chưa có thời gian để xem mắt.” Thái Thành Tể nhếch miệng: “Hơn nữa, cô gái nhỏ này vừa mới biết tôi bị chụp mũ đã chĩa mấy chữ “Vì dân phục vụ” vào đầu tôi, tôi không nghỉ.”

Giang Ly chỉ liếc nhìn họ một cái, không nói gì mà cúi đầu nhìn sơ qua mấy trang giấy trong tay: “Vụ án giấu xác ở thùng rác đã cơ bản xác định là có liên quan đến 8 vụ giết người trước. Hung thủ này trong 3 năm đã đi qua hơn một nửa đất nước, nay đã liên quan đến 6 thành phố, 9 mạng người, phía trên vô cùng chú ý. Trùng hợp là trong Hội nghị huấn luyện cảnh sát Hình sự ưu tú còn đem vụ án này ra nói, nên sau khi chúng ta phát hiện thi thể có thể nhanh chóng gộp vào chung với những vụ trước đó.”

“Vụ án lần trước phát sinh ở Từ Châu, có lẽ là vì nhờ kỹ thuật và thiết bị điều tra tội phạm được cải tiến qua từng năm nên trước mắt, vật chứng và manh mối về vụ án mà Cục công an Từ Châu có được là đầy đủ nhất. Nghi phạm gây án ở Từ Châu, nạn nhân giới tính nam, cũng chỉ phát hiện được phần thân.”

“Chân tay đâu?” Tô Ngôn hỏi.

“Chân tay…” Giang Ly bỗng ngẩng đầu lên, trên mặt hơi phức tạp: “Tất cả nạn nhân của các vụ án cho đến nay vẫn chưa tìm được chân tay. Nên có thể xác định được thân phận của người bị hại cũng là một chuyện không hề đơn giản. May mà đa số nạn nhân đều là người bị báo mất tích trước đó, 2 người cuối cùng cũng đã xác minh và báo cho người nhà rồi.”

“Đây là gì chứ… Giết người xong giữ lại chân tay, biến thái à?” Thái Thành Tể than thở, nói xong lại cảm thấy mình vừa nói nhảm: “Cũng đúng, không phải biến thái thì sao làm ra được chuyện này chứ.” Giết người còn làm được thì chút sở thích này có gì lạ.

“Cục trưởng Ngụy vừa liên hệ với Cục Công an Từ Châu.” Giang Ly liếc nhìn đồng hồ: “Nếu đi tàu hoả từ Từ Châu đến chỗ chúng ta cũng mất khoảng 7 tiếng, nói cách khác, người ở Cục Công an Từ Châu sẽ đến ngay.”

“Là ý gì?” Hạng Dương vừa trừng mắt: “Hợp tác phá án à? Đuổi bắt xuyên thành phố?”

“Vì để nhanh chóng bắt được nghi phạm cũng cần phải hợp tác với nhau, chủ yếu vẫn là chúng ta, người của Từ Châu cũng chỉ đến trợ giúp thôi, dù sao vụ gần đây nhất cũng chỉ mới được 4 tháng, trước mắt họ là người có quyền nhất.” Giang Ly vừa giải thích vừa an ủi.

Nghe vậy, Hạng Dương gãi cổ không nói gì, nhưng dáng vẻ vẫn là không thích người thành phố khác sang làm việc chung.

Giang Ly nhìn anh ta: “Vì thi thể được tìm thấy trong thùng rác nên rất nhiều chứng cứ bị dơ bẩn, trở nên không thể dùng được. Hạng Dương, anh sang bên pháp y xem thử anh Trương có phát hiện gì mới trên thi thể không.”

“Vâng…” Hạng Dương kéo dài câu, bước ra ngoài như thể toàn thân không có xương, khi đi qua chỗ Tô Ngôn thì dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô: “Sợ không, có muốn đi cảm thụ một chút không?”

“Được.” Tô Ngôn vui vẻ đáp.

Hai người lần lượt ra khỏi văn phòng đội chuyên án, lúc đi trong hành lang, cô mở miệng hỏi: “Anh Hạng, sao tôi cảm thấy từ lúc đội trưởng Giang nói người của Cục thành phố Từ Châu muốn đến đây thì anh lại trở nên là lạ.”

“Không liên quan gì đến đội trưởng Giang, chỉ là trước kia trước đây tôi từng bị thua hitệt, rõ ràng là địa bàn của mình lại để cho người ngoài đến chỉ trỏ, cũng không biết lãnh đạo có bị nhét bột vào đầu không!” Hạng Dương nghiến răng nghiến lợi. Anh ta cũng được xem là một thành viên cốt cán của đội chuyên á, nhận chức còn sớm hơn cả Giang Ly, lúc trẻ tuổi nóng tính cũng không phải hạng người gì đàng hoàng, vì chuyện đó mà khó chịu cũng là chuyện bình thường.

“Được rồi, nghĩ nhiều quá cũng vô dụng.” Anh ta đột nhiên tiến vào trạng thái Phật hệ: “Công tác nhiều năm như vậy rồi cuối cùng cũng hiểu, làm người… là trải nghiệm tuyệt vời. Quay qua quay lại đến lúc 45 tuổi, tôi sẽ làm đơn xin đến cơ sở cộng đồng để chuẩn bị cho tuổi già sau này!”

Trong ngành cảnh sát cũng có một vài quy định vô hình như thế, vì cảnh sát hình sự cơ bản cũng để cho tuổi trẻ thích liều mạng làm, có thể sống được đến 45 tuổi hay còn chân tay nguyên vẹn xem như là may mắn, làm không nổi nữa sẽ được điều đến một cơ sở khác nhẹ nhàng hơn, ít ra cường độ làm việc ít hơn thì cũng sống được thêm vài năm.

Tô Ngôn chần chờ một chút, nhưng vẫn không phát biểu bất kỳ ý kiến, hai người đi đến cầu thang cuối hành lang, đẩy cánh cửa sắt lớn kia ra bên trong là phòng thí nghiệm pháp y, bên ngoài nhìn không khác gì một văn phòng bình thường. Đi vào một cánh cửa nhỏ bên hông, bên trong bày 3 cái bàn giải phẫu, bóng dáng mập mạp của Trương Khải Sơn đang bận rộn bên cạnh cái bàn ở giữa.

Nghe thấy tiếng người, Trương Khải Sơn quay đầu thấy là hai người bèn lên tiếng chào hỏi rồi tiếp tục công việc của mình.

“Anh Trương, có phát hiện gì không?” Hạng Dương dẫn Tô Ngôn đi tới, cứ nghĩ cô nhìn bàn phẫu thuật sẽ bị sợ hãi, hốt hoảng thậm chí là buồn nôn,

chỉ là anh ta lại thất vọng rồi.

Nét mặt Tô Ngôn chẳng những bình thường mà thậm chí trong đôi mắt còn dấy lên một tia tò mò, nhìn chằm chằm vào động tác của Trương Khải Sơn, hận không thể cúi người để xem cho rõ ràng cẩn thận.

"…" Lúc này anh ta mới nhận thức được những suy nghĩ của mình là thừa thãi, tuy Tô Ngôn đã từng thấy qua nạn nhân đã chết, nhưng những chuyện đó đều rất bình thường. Vốn nghĩ hôm nay có thể mở mang tầm mắt cho cô gái nhỏ này, không ngờ người ta lại mở mang ngược lại cho anh ta.

Hoá ra người cứng rắn từ khi sinh ra là có thật.

Bây giờ, ngoại trừ câu "Trời sinh để ăn chén cơm này*" ra, Hạng Dương không tìm ra cái gì thích hợp hơn để hình dung cô.

(*) Trời sinh để ăn chén cơm này: Ý chỉ những người trời sinh ra là để làm một việc gì đó.

Tô Ngôn thu hồi ánh mắt trên bàn giải phẫu nhìn sang vẻ mặt người bên cạnh, trong lòng không khỏi thấy hơi buồn cười. Thật ra suy nghĩ của thẳng nam đều rất dễ hiểu, anh ta nghĩ như thế không có nghĩa là anh ta ác ý, vì mấy người này đều rất ít tiếp xúc với đồng nghiệp nữ nên khó tránh khỏi chuyện thường xuyên quên rằng nam nữ khác biệt.

Đáng tiếc, mặc dù kiến thức của cô có thể không nhiều, nhưng cảnh tượng này cô nhìn thấy nhiều nhất. Chưa nói đến thi thể đầy máu không tay không chân, cô đã từng chứng kiến nhiều lần cảnh một người bị đánh đứt rời chân còn bò trên mặt đất kêu rên, gặp nhiều nên tự nhiên cũng mất hết cảm giác.

Trương Khải Sơn chuyên tâm làm việc nên cũng không phát hiện họ tiến tới, vừa làm tiếp vừa nói: "Người chết giới tính nam, tuổi khoảng từ 35—40, chiều cao ước chừng khoảng 1m75, dáng người trung bình hơi có cơ bắp, bình thường có lẽ là thường xuyên rèn luyện." Vừa nói vừa chỉ vào vết cắt bên tay trái: "Vết cắt có vẻ trơn tru, trên xương có vài vết cắt không liền nét, đoán sơ thì chắc là sử dụng một loại hung khí như cưa điện để cắt. Trên vết cắt cũng không có quá nhiều máu, chứng tỏ sau khi chết mới bị phân

xác.”

“Khi được phát hiện, người chết không mặc quần áo, cũng không có gì che chắc, hoàn toàn trần truồng trong đó rác, vì vậy bề mặt da đã ô nhiễm gần như toàn bộ. Dù tôi cũng có lấy được bằng chứng từ bên Phương Giai Mậu, nhưng mấy người cũng không cần trông mong gì lắm, ý thức phản trinh sát của tên hung thủ này khá cao, chẳng trách liên tục gây án trong 3 năm mà vẫn chưa bị cảnh sát tìm ra tung tích.”

“Anh Trương, anh cũng không thể nói thế được, đây gọi là gì nhỉ? Là nuôi dưỡng tham vọng của người khác mà diệt đi uy phong của mình.” Hạng Dương cười hì hì tiến lên: “Không chừng pháp y trước đó nhiều như vậy lại đều không thể tìm ra manh mối, lần này bị anh phát hiện ra, chúng tôi lập tức có thể đè chết tên hung thủ tại Thành phố Nam Thành. Anh nghĩ một chút đi, cả nước sẽ nghe tiếng, làm cho cảnh sát hình sự ở các thành phố khác đều cắn răng nghiến lợi, lúc đó chẳng phải là đại hội khen ngợi à?”

“Cái miệng của cậu dẻo quá nhỉ.” Trương Khải Sơn ngoài miệng nói như vậy nhưng trên mặt rất vui vẻ, đột nhiên anh ta nhớ ra gì đó liền nói: “Đúng rồi, sau khi thử nghiệm thì nồng độ cồn trong máu của người chết đã vượt qua mức cho phép, những thứ trong dạ dày tôi sẽ xét nghiệp sau, sau khi có bào cáo chi tiết sẽ gửi cho mấy người.”

Hạng Dương khẽ gật đầu ra hiệu đã biết: “Quả nhiên lại là một tên say rượu. Rượu là mồ chôn đàn ông, đúng là rất hại người… Cảm ơn anh Trương, chúng tôi đi về trước.”

Tô Ngôn cũng lễ phép chào tạm biệt Trương Khải Sơn, sau khi hai người ra khỏi phòng pháp y, Hạng Dương đi phía trước vừa đút hai tay vào túi vừa phân tích: “Khi còn sống người chết từng uống rượu, nơi phát hiện ra thi thể cũng gần một quán bar, xem ra tiếp đến chúng ta phải đến từng nhà để điều tra, hi vọng có thể sớm xác định được thân phận của anh.”

“Ừm.” Tô Ngôn khẽ gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Những nạn nhân trước kia lúc còn sống cũng từng uống rượu sao?”

“Tôi biết em đang nghi ngờ chuyện gì, không sai, trong máu của những nạn

nhân kia ít nhiều đều có nồng độ cồn. Tuy nhiên chỉ có một ít thì không đạt tới trạng thái say rượu được, vì vậy cảnh sát tạm thời loại bỏ khả năng hung thủ sử dụng rượu để tiến hành ra tay sát hại."

"Nếu vậy thì… nhiều vụ xảy ra như vậy rồi, hồ sơ trắc tả nghi phạm là gì?"

Hạng Dương dừng bước, ánh mắt loé lên: "Nữ giới, tuổi từ 30-36 tuổi, bề ngoài nổi bật, chí ít cũng phải thu hút được các nạn nhân. Từ các dấu hiệu cho thấy, có lẽ là gây án một mình, chứng tỏ cô ta có tố chất thể lực khá mạnh, ngay cả khi những nạn nhân bị cắt bỏ tay chân thì trọng lượng vẫn khá nặng, người bình thường không thể tự vứt xác được. Những nạn nhân trong các vụ trước đều có xuất thân khác nhau, xét về trình độ xã hội cũng có khoảng cách khá rộng, người ta cũng không đoán được khẩu vị của cô ta chính xác là như thế nào. Tuy nhiên có một vài nạn nhân xem như điều kiện rất tốt, suy ra trình độ học vấn của hung thủ cũng không thấp, cách nói chuyện và cư xử phải cực kì ưu nhã."

"Vậy…" Tô Ngôn nhướng mày, cười như không cười: "Không chỉ rượu mới là mồ chôn đàn ông đâu, sự quyến rũ cũng có thể."

Chương 46: Mồ chôn đàn ông 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi Tô Ngôn và Hạng Dương trở về văn phòng, Giang Ly vừa nhận được điện thoại Cục trưởng nên định ra ngoài, sau khi nghe Hạng Dương nói đại khái về kết quả nghiệm thi thì khẽ gật đầu: "Cũng không loại trừ người của quán bar, hiện giờ tôi sang văn phòng của Cục trưởng Nguỵ trước, vất vả hai người rồi."

Mọi người đều hiểu chức vị càng cao thì mọi thứ càng phức tạp, thực tế Giang Ly không chỉ đang dẫn đầu họ giải quyết các vụ trọng án, từ lúc anh thăng chức lên làm đội trưởng tới giờ, thời gian phần lớn đều lãng phí để ứng phó với áp lực hàng ngày của phía trên, làm các loại báo cáo và phân bố nhân lực. Hạng Dương và Thái Thành Tể là hai người đi chung với anh trên con đường này lâu nhất, đôi khi cũng cảm thấy đáng tiếc, những tinh anh của đội cảnh sát hình sự này đáng lẽ phải được lên một đơn vị khác để phát huy tài năng của mình.

Sau khi nói xong, Giang Ly liền ra khỏi văn phòng, Hạng Dương thở dài: "Đi thôi, đến đường Kiến Thiết."

Vì vẫn còn gần trưa nên khu quán bar nổi tiếng trên đường Kiến Thiết trông rất đìu hiu. Con phố này là một nhánh rẽ ở phía Bắc đường Kiến Thiết, đứng ở ngã tư nhìn vào cũng không sạch sẽ như những con đường bình thường, thậm chí còn có vẻ hơi cũ nát, mang cảm giác của thế kỷ trước. Nhưng chỉ cần đêm buông xuống, chỗ này sẽ trở thành một cái động tiêu tiền, nói không ngoa thì suốt đêm đều có thể nghe thấy tiếng động cơ phát ra từ những chiếc xe sang trọng liên tục tới lui chỗ này.

Trước khi đến họ đã liên hệ với cảnh sát quản lý khu này và chủ các quán

bar xung quanh để đảm bảo việc điều tra sẽ thuận lợi. Trong khoảng thời gian này tất cả các quán bar đều chưa mở cửa hoạt động, họ đột nhiên đi vào cũng không bắt được ai, nhưng dù sao cũng không thể đứng trước ngã tư nhìn mãi được.

Họ đậu xe ở một bãi đậu xe lớn cách ngã tư không xa, tính cả cảnh sát địa phương thì có tất cả 4 người, đi thẳng đến khu quán bar.

Đang đi thì Thái Thành Tể đột nhiên nhớ ra cái gì đó: "Ôi chao, mấy người nói tên nghi phạm này sau khi giết người lại chặt bỏ tay chân, không mặc quần áo cho nạn nhân, có khi nào là để che giấu hành tung lúc còn sống của họ? Nếu những nạn nhân này đều được tìm thấy trong quán bar, căn cứ vào đặc điểm của mỗi quán bar thì sẽ đánh dấu lên người khách hàng ở một bộ phận, nếu chỉ chặt bỏ chỗ đó thì sẽ "càng che càng lộ", vì vậy hắn chặt hết tay chân để che khuất hướng điều tra của cảnh sát."

Hạng Dương nghe xong nghiêng đầu một chút: "Con mẹ nó đúng là một thứ logic ma quỷ."

Hiện tại đối với thủ pháp gây án của tên hung thủ này có 2 suy đoán có khả năng nhất: Một, nghi phạm có một sở thích kỳ dị, giống như thích tay, thích chân; Hai, vì một nguyên nhân tâm lý nào đó mà nghi phạm có lòng căm thù đối với đàn ông đến mức phải phanh thây mới hả lòng.

Dù sao nếu nhìn từ góc độ của một nữ tội phạm tình dục, họ nhìn chung đều sạch sẽ và ngăn nắp, thậm chí cách thức giết người còn đơn giản hơn nhiều so với nam giới, cách dùng nhiều nhất chính là bóp cổ hoặc đầu độc. Những thủ đoạn bạo lực và đẫm máu như trong những vụ án này thật sự rất hiếm gặp đối với hung thủ là nữ, nạn nhân đã chết còn phanh thây sau đó thu dọn hiện trường vụ án.

Thái Thành Tể càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao hiện tại vụ án vẫn còn ở giai đoạn điều tra sơ bộ, mà Giang Ly cũng đã nói, không cần quan tâm các vụ án trước đó đã kết luận thế nào, ở Cục cảnh sát thành phố Nam Thành này phải xem như là một vụ án hoàn toàn mới, không được ỷ lại vào các giả thiết và manh mối trước đây. Nói không dễ nghe là có thể mấy Cục cảnh sát thành phố trước đó đã có sẵn định kiến nên mới chậm chạp không

có tiến triển gì mới.

“Mặc dù nói tôi không thường xuyên tới mấy chỗ như thế này, nhưng không phải có câu “không ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy*” sao? Có phải những nơi như quán bar đều có một vài đêm party theo chủ đề không, kiểu như “Đêm cuồng hoan”, “Đêm của những quý cô”, “Đêm bikini”… ấy.” Dù sao cũng đã được đội trưởng cho phép, Thái Thành Tễ hoàn toàn giải phóng bản thân, vừa nói vừa quay qua Hạng Dương nháy mắt, trong nháy mắt cả 3 người đàn ông đều hiểu ý cười.

(*) 吃过猪肉，总见过猪跑吧: ý chỉ những chuyện phổ biến hoặc là tuy chưa làm nhưng đã thấy quen mắt rồi.

Cười một hồi họ mới phát hiện ra còn một cô gái nhỏ đi bên cạnh, trong nháy mắt liền khôi phục bộ dáng chững chạc đàng hoàng lại.

“Chỉ để điều tra, điều tra thôi.” Hạng Dương giải thích một cách thừa thãi.

Tô Ngôn nhìn 3 người họ đầy ở ý, đưa ra vẻ mặt “Đàn ông chó má các người”.

“Nhưng đúng là như vậy.” Vị cảnh sát kia tương đối lớn tuổi, chắc khoảng 45, 46 tuổi, vội vàng đổi chủ đề: “Nhiều quán bar như vậy, đừng nói đến chuyện chúng tôi phiền cỡ nào, mỗi khi làm party đều phải báo cáo với Sở để xin phép, chuyện người dân bị làm phiền khiếu nại thì khỏi nói luôn, những lúc như vậy tỷ lệ cảnh sát xuất cảnh ban đêm đều tăng gấp 2, 3 lần! Nhất là từ khi thành phố chúng ta phát triển mạnh ngành du lịch, lượng du khách nước ngoài ngày càng nhiều, danh tiếng chỗ này càng bị bọn kinh doanh xào lên, bây giờ cũng coi là nổi tiếng trên mạng rồi đấy.”

“Lúc tin phát hiện ra thi thể người ở phía sau khu quán bar này thì chắc các anh cũng được nghỉ ngơi một thời gian rồi đấy.” Thái Thành Tể cười nói.

Ai ngờ vị cảnh sát nghe xong thì cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu: “Em trai à, cậu đúng là chưa trải sự đời. Bọn họ chỉ càng thêm hưng phấn thôi, hoàn toàn không để ý đến chỗ này đã từng có người chết đâu. Nói không chừng còn uống say xong, nóng đầu chạy đến cái thùng rác đó chụp ảnh tập thể

nữa đấy, đúng là không thể hiểu nổi!”

“…”

“Đúng rồi, mọi người muốn bắt đầu từ chỗ nào? Sau khi các cậu gọi cho tôi, tôi đã liên hệ với những quán bar này rồi, chắc người đã đến quán hết rồi đấy.”

“Vậy bắt đầu từ quán trong cùng đi, đúng rồi, camera giám sát trong quán đó vẫn hoạt động tốt chứ?” Hạng Dương suy tính vài giây, chỉ vào cái quán trong cùng.

“Đều có thể giám sát bao quát xung quanh quán hết, mọi người cũng biết kiếm tiền kiểu này nhiều thì nhiều thật nhưng cũng đủ thứ rắc rối mà. Một khi đã uống quá chén thì con người không còn là con người nữa, chuyện kỳ quái gì cũng có thể phát sinh, họ trang bị camera giám sát cũng là để bảo vệ lợi ích của mình.” Vừa nói, họ vừa đi vào quán bar tên là “Đêm của Club”, cửa cuốn đang đóng, vị cảnh sát bèn bước tới vỗ vỗ lên cánh cửa.

Vài giây sau cánh cửa cuốn chậm rãi được kéo lên, một người đàn ông chừng 30 tuổi từ bên trong đi ra, đeo đồng hồ vàng cùng dây chuyền lớn*, toàn thân từ trên xuống dưới đều là những thương hiệu xa xỉ, mấy cái logo to đến mức người ta không muốn thấy cũng không được. Anh ta cười ân cần bước lên đón tiếp: “Cảnh sát Vương, khách quý khách quý, hôm nay đến kiểm tra cái gì vậy? Chẳng phải tôi vừa sửa xong điều kiện phòng cháy rồi sao? Tôi đảm bảo lần này là đúng chuẩn rồi mà!”

Click để xem ảnh
(*) Dây chuyền lớn kiểu vầy nè =)))

“Hôm nay chủ yếu mang mấy người đồng nghiệp từ Cục thành phố đến để tiến hành điều tra, anh phối hợp để họ làm việc là được.” Vương Tân giới thiệu sơ qua về ba bọn họ.

Dây chuyền vàng nghe vậy thì rất nhiệt tình, thậm chí còn tiến lên bắt tay từng người, giơ tay lên liên miệng thề mình nhất định sẽ phối hợp với cơ

quan công an làm việc. Sau đó anh ta cười hì hì lấy một gói thuốc lá ra từ trong túi quần, tự châm một điếu rồi cầm trên tay: “Tôi không mời thuốc mọi người được, cảnh sát Vương luôn nhấn mạnh với tôi là cảnh sát có kỷ luật, chuyện đó tôi hiểu mà.”

“Này, hà tiện thì có.” Vương Tân cười mắng.

Hạng Dương lấy ảnh chụp nạn nhân trong túi ra, đưa tới: “Thấy người này quen mắt không?”

“Người này… Người này là người chết sao?” Dây chuyền vàng nhìn tỉ mỉ tấm ảnh kia, đột nhiên lông tơ toàn thân đều dựng lên: “Má ơi, đồng chí cảnh sát, tôi kinh doanh hợp pháp, chuyện liên quan đến mạng người hoàn toàn không dính dáng vào!”

“Không có nói liên quan đến anh, có quen mắt hay không nói nhanh một tiếng, có phải khách quen trong quán các người, hay người từng đến tiêu tiền không?” Vương Tân trừng mắt liếc anh ta một cái.

Dây chuyền vàng nghe vậy mới nhìn lại tấm ảnh kia, cố nén tâm lý sợ hãi lại ngẫm một lúc lâu mới cười khổ: “Chắc chắn không phải khách quen, về chuyện có từng đến tiêu tiền hay không… Quán chúng tôi một ngày khách đến không một nghìn thì cũng tám trăm, làm sao tôi nhớ nổi? Hơn nữa cũng không phải tối nào tôi cũng trong quá, thế này đi, tôi gọi 2 người anh em khác đến để họ nhìn thử một chút được không?”

Bọn Hạng Dương không có lý do gì không đồng ý, cũng may nhờ có Dây chuyền vàng thuyết phục và ký túc xá nhân viên cũng gần đó nên vài phút sau đã có 2 thanh niên cao lớn đi đến, lần lượt chào một tiếng “Anh Đào”.

Dây chuyền vàng ậm ừ sau đó ném bức ảnh vào tay 2 người: “Xem thật kỹ vào, người này có quen mắt không?” Sau khi nói xong thì bộ não đã sợ hãi đến tê liệt lại bắt đầu hoạt động trở lại, anh ta quay đầu lại nhìn về phía bọn Tô Ngôn hỏi: “Các vị cảnh sát, đây là người chết trong con ngõ phía sau hôm qua đúng không? Trước cửa Ulala có rất nhiều xe cảnh sát đậu ở đó, căng dây, chuyện cũng lớn thật đấy.”

“Anh hiếu kỳ lắm à?” Vương Tân hơi bất lực trước sự ngạc nhiên của anh ta.

Hai thanh niên kia nhìn một lúc lâu rồi trả lại tấm ảnh, đều lắc đầu tỏ ý không có ấn tượng gì với nạn nhân.

Sau khi cảm ơn chủ quán đã phối hợp, bọn họ lập tức đến những quán bar tiếp theo, phương pháp điều tra loại trừ này thật sự có rất nhiều lỗ hổng, vì chỉ dựa vào mắt thường để nhận dạng thì rất dễ đưa ra những câu trả lời mập mờ, khối lượng công việc của cảnh sát cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng trong tình huống trước mắt mà nói thì ngoài cách này ra cũng không còn cách nào khác, dấu vân tay và DNA trong kho số liệu đều không tìm thấy mẫu trùng khớp, trước khi người nhà báo mất tích thì bọn họ cũng chỉ có thể dùng phương pháp này và mượn sức mạnh truyền thông để nhanh chóng tìm ra thân phận người bị hại.

Chạy đến mấy quán bar sau vẫn không có thu hoạch gì, Tô Ngôn nhìn thoáng qua đồng hồ, lúc này đã hơn 3 giờ chiều.

Cô giật giật góc áo Thái Thành Tể: “Anh Thái, tôi thấy ở đây cũng không cần nhiều người thế này, hay là tôi đi đến sau ngõ chỗ hiện trường phát hiện thi thể xem thử nhé?”

Thái Thành Tể nghĩ thấy cũng không sao, chỉ tay vào một hướng: “Là bên kia của con ngõ, nhưng vì vị trí chỗ đó đặc biệt nên tối cũng nhiều người qua lại, không phải khu phong toả được, hôm nay lấy bằng chứng xong đã dở bỏ trạng thái giới nghiêm rồi. Tôi nghĩ em qua đó cũng không còn gì lưu lại đâu, cái thùng rác chứa thi thể cũng đem về làm vật chứng rồi, nhưng nếu em muốn đi xem thì đi cùng anh Hạng đi, chỗ này tôi lo được rồi.”

“Vậy được, có gì liên lạc qua điện thoại.” Tô Ngôn nói xong liền đi gọi Hạng Dương, hai người xoay người ra khỏi quán bar.

Vì hôm qua lúc xuất cảnh cô và Hạng Dương đều trong ngày nghỉ nên sau khi vào con ngõ, cả hai phải chật vật vài phút mới tìm được vị trí chính xác. Đầu sau con ngõ tương đối nhỏ hẹp, rộng khoảng 3 mét, lại để rất nhiều thùng rác trong đó nên nhìn càng hỗn độn. Hầu hết các quán bar đều có một

cái cửa sau dẫn ra cái hẻm này, đa số nhân viên cũng đi làm từ chỗ này, thức ăn thừa từ sau bếp tất nhiên cũng ném ra thùng rác ở đây, nhưng so với mắt trước nhiều người đến đi thì đúng là "hoang tàn vắng vẻ".

"Hầu như không có quán bar nào trang bị camera giám sát ở cửa sau hết." Tô Ngôn dừng bước, ngửa đầu nhìn lại.

Hạng Dương đi theo cũng khẽ gật đầu: "Mặt đường chỉ được đổ xi măng, có rất nhiều dấu vết, không thể phân biệt được những vết xe này là lưu lại khi nào hết… Lúc hung thủ vứt xác có nhiều lựa chọn, trong đêm náo nhiệt, cho dù cô ta có nghênh ngang ra vào cũng không có ai để ý đến."

Trong lòng Tô Ngôn ước lượng sơ qua thể tích thi thể rồi lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy dây điện căng ngang, có một khu dân cư cách đây không xa, nhưng khu vực đó được khai thác khá sớm nên dân cư ngụ đều là người ở lâu năm, phần lớn là người cao tuổi.

"Nhưng trong đêm cũng sẽ có khách ngẫu nhiên đi ra cửa sau để hút thuốc chứ, giờ chỉ hy vọng sau khi thông cáo báo chí được đưa ra thì sẽ có nhân chứng nào đó nhớ ra được." Hạng Dương nhún vai đi vòng quanh, chun mũi vì ngửi thấy mùi rác thải sinh hoạt rồi lại từ từ cau mày.

Bên trong vẻ ngoài hào nhoáng của các thành phố đều ẩn giấu những chỗ như thế, con ngõ nhỏ này mặc dù mỗi ngày đều có nhân viên vệ sinh dọn rác định kỳ, nhưng vẫn xanh xanh đỏ đỏ khắp nơi, nước bẩn chảy lênh láng.

"Ừm…" Tô Ngôn nhẹ nhàng đáp lại anh ta, nhưng vẫn đứng nguyên nơi đó nhìn chỗ trống nơi lúc đầu đặt thùng rác. Vì quanh năm đều đặt thùng rác ở đó nên trên mặt đất đã phân rõ 2 màu hết sức rõ ràng, nhưng cô nhìn chằm chằm không phải chỗ đó, mà là… Cô chậm rãi cọ xát lên bức tường 2 cái.

Hạng Dương nhìn động tác kỳ quái của cô, cũng đi về phía trước, không hiểu nhìn chằm chằm vào bức tường. Vách tường trong con ngõ này đều dùng gạch đỏ kiểu cũ xây nên, qua thời gian dài phơi nắng phơi gió đã phai đi màu sắc lúc đầu. Anh ta nhìn một lúc lâu cũng chẳng thấy gì cả.

Lúc này Tô Ngôn đưa tay ra, lướt nhẹ ngón tay trên vách tường sau đó dừng

lại ở một vết cắt mơ hồ. Dấu vết này nhìn sơ qua có vẻ là mới được tạo thành, vì lớp ngoài bị bong ra nên để lộ ra một đường màu tươi rói.

Cô tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên bức tường gạch cao khoảng 2.5 mét, chớp chớp mắt.

Đúng lúc này, điện thoại Hạng Dương vang lên, anh ta nhận điện thoại rồi nói: “Đội trưởng Giang… Được, chúng tôi lập tức trở về.”

Sau khi cúp máy, anh ta hất cằm với Tô Ngôn: “Sao thế em gái, em có phát hiện gì sao?”

“Không… Không gọi là phát hiện được.” Cô mím môi.

“Vậy chúng ta về trước đi, đội trưởng Giang cũng tới rồi, nói là bên Thái Thành Tể có phát hiện!”

Hai người liền nhanh chóng về phía trước một quán bar tên là “Linh Hồn”, Thái Thành Tể đứng ở cửa ra vào vẫy tay về phía hai người, lúc ba người đi vào trong anh ta nhanh chóng giải thích: “Đúng lúc anh Trương pháp y vừa gọi điện thoại cho tôi, nói lúc anh ấy thu thập mẫu tóc của nạn nhân thì phát hiện trên da đầu có một lượng thuốc màu rất ít, nếu không phải mắt anh ấy tốt thì cũng không phát hiện ra được. Anh ấy suy đoán trước khi vứt xác, hung thủ đã tỉ mỉ tẩy rửa thi thể, nhưng loại thuốc màu không dễ tẩy sạch như nhưng loại thông thường, nên…”

“Sau đó tôi hỏi thăm Vương Tân thì xác định trong đêm trước đó, quán bar này có tổ chức một hoạt động, chủ đề là Nghệ thuật bóng đêm gì đó, hai người nói có phải trùng hợp quá rồi không?”

“Đúng là vừa vặn.” Bộ dạng của Hạng Dương có chút vui vẻ: “Đội trưởng Giang ở bên trong hả?”

“Ở đây.” Thái Thành Tể dừng lại mở cửa, sau đó chỉ vào hai người bọn họ: “Đừng bảo tôi không nói cho mấy người biết, đội trưởng Giang còn mang theo một người nữa đến, nghe nói là từ đội hình sự trinh sát của Cục Công an Từ Châu, vụ án lúc trước ở Từ Châu là do người đó phụ trách chính.”

Hai người cũng không có biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt, cho đến khi bước vào trong quán bar hơi u ám, nhìn thấy người bên cạnh quầy bar thì trong đầu bỗng loé lên vài cảnh tượng làm Tô Ngôn phải dừng bước.

Đợi cho đến khi cô kịp phản ứng, mở mắt ra liền chạm ngay ánh mắt của đối phương.

"…"

Đệch.

Chương 47: Mồ chôn đàn ông 4

Tình địch của anh Giang xuất hiện rồiiii

Lúc này Thái Thành Tể và Hạng Dương đã chạy tới bên Giang Ly, dưới sự giới thiệu của Giang Ly, hai người bắt tay cùng vị cảnh sát từ Cục thành phố Từ Châu. Sau khi hàn huyên vài câu Thái Thành Tể phát hiện Tô Ngôn vẫn đứng ở chỗ cũ bèn quay đầu qua nhìn, hơi nghi ngờ mở miệng nói: “Em gái, làm gì vậy, tới đây!”

Tô Ngôn nặng nề tiến lên 2 bước, Thái Thành Tể chỉ vào người đàn ông đối diện nói: “Em có nghe đội trưởng Giang vừa nói gì không? Vị này chính là nhân tài ở Cục thành phố Từ Châu đấy, dù mới vào đơn vị trước em 2 năm nhưng trình độ nghiệp vụ rất cao.” Mặc dù anh ta nói như vậy nhưng trong lòng cũng không chú ý nhiều, loại khoe khoang như thể đếm làm sao xuể, nhưng cũng chỉ là để đẹp mặt thôi: “Đến đây, cô ấy cũng là người của đội chuyên án chúng tôi, mặc dù là nữ nhưng cũng rất lợi hại.” Anh ta vừa nói vừa giơ ngón cái lên.

“…” Giờ phút này Tô Ngôn vô cùng muốn cúi đầu che mặt lại, nhưng không ai cho cô cơ hội này.

“Đến đây!” Thái Thành Tể không khách khí lấy một tay kéo cô tới bên cạnh mình, chỉ vào người đàn ông đối diện: “Triệu Gia Mộ.” Sau đó chỉ vào cô: “Tô Ngôn.”

“…”

“…”

Tô Ngôn bây giờ đã hoàn toàn cam chịu, do dự vài giây rồi đưa tay ra, trên mặt treo một nụ cười giả tạo: “Cảnh sát Triệu, xin chào.”

Bàn tay to của người đối diện đưa tới, sau đó là giọng nói trầm thấp như đàn cello: “Ngôn Ngôn, đã lâu không gặp.”

“Phụt…” Hạng Dương vốn đang cầm một chai nước khoáng trên quầy bar ngửa cổ uống, một câu “Ngôn Ngôn” đã thành công khiến anh ta phun toàn bộ nước trong miệng ra. Anh ta phun ra cũng không sao, nhưng Giang Ly đứng gần nhất lại là người dính đạn, trong nháy mắt chiếc áo thun đã ướt một mảng lớn sau lưng, may mà màu đen nên cũng không nhìn thấy gì.

Cánh tay của Thái Thành Tể cũng bị dính một chút, nhưng cảm xúc lành lạnh này cũng không kéo được anh ta từ trạng thái bàng hoàng trở về được, sau khi lấy lại tinh thần, anh ta nhìn xuống cái bắt tay của hai người trước mặt, trông thật đáng ngờ.

Sau khi khéo léo thoát khỏi bàn tay to của đối phương, Tô Ngôn rút tay về, nụ cười trên môi cũng hơi lạnh đi. Thành thật mà nói thì tính cách ban đầu của cô vô cùng thiếu kiên nhẫn để ứng phó với mấy loại quan hệ nam nữ. Lúc trước trong quân đội xung quanh toàn là nữ thì rất ổn, nhưng về sau bị điều đi làm bộ đội đặc chủng thì xung quanh nhiều đàn ông hơn, nhưng cùng trải qua những ngày tháng huấn luyện cuối cùng cũng không ai đối đãi với cô như người khác phái nữa. Mối quan hệ thuần tuý giữa người với người khiến cô rất hài lòng, ai ngờ lúc làm nhiệm vụ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tỉnh lại trong thân thể này ngây ngốc mấy tháng trời, như muốn cô phải bù đắp lại những chuyện trước kia mình chưa trải qua vậy.

Vị cảnh sát Triệu Gia Mộ này cũng có thể coi như là bạn trai cũ của nguyên thân, hai người hẹn hò lúc nguyên thân mới thi đại học xong, lúc đó Triệu Gia Mộ đã học năm 4. Thật ra cũng không có tình cảm mãnh liệt gì, Tô Ngôn thấy có lẽ hai người chỉ cảm thấy hứng thú với nhau, trong hoàn cảnh đại học xa lạ cùng an ủi nhau mà thôi. Lúc đó nguyên thân mới cãi nhau cùng người nhà vì việc sống chết đăng kí vào trường Cảnh sát, tâm trạng nhất thời xuống dốc nên khi có học trưởng dịu dàng Triệu Gia Mộ xuất hiện thì rất dễ dàng đã tiến tới được với cô ấy.

Cảm giác giữa bọn họ vẫn luôn mờ nhạt, bên nhau không bao lâu thì nhà trai ra trường bắt đầu đi thực tập, càng không có nhiều cơ hội gặp mặt nhau.

Thanh niên yêu đương vốn dễ "lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy", nhưng họ còn chưa kịp làm gì thì đã xảy ra một chuyện thường thấy trong các kịch bản cẩu huyết. Trịnh Tuệ phát hiện ra con gái mình đang yêu nên cũng bắt đầu tham gia vào, gia cảnh của Triệu Gia Mộ xem như bình thường, bị Trịnh Tuệ quấy nhiễu một phen thì lòng tự trọng mãnh liệt của tuổi trẻ đã buộc cả hai phải chấm dứt mối quan hệ này trước khi nó bắt đầu.

Khi đối phương chính thức tốt nghiệp liền tham gia khảo thí, sau đó lựa chọn trở về quê hương của mình là thành phố Từ Châu, hai người cũng không còn liên hệ gì nữa.

"Em gái, hai người biết nhau à?" Thái Thành Tể thấy bọn họ buông tay ra, máu nhiều chuyện trong người bỗng chốc bùng cháy, con mắt nháy nháy, luôn cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó!

"Có biết." Sắc mặt Tô Ngôn đã khôi phục lại trạng thái bình thường, rất phóng khoáng thừa nhận: "Cảnh sát Triệu là học trưởng khoá thứ 3 của tôi, trường cũ của anh ấy cũng là trường Cảnh sát của chúng ta."

"Thế à… Duyên phận…" Thái Thành Tể nhướng mày kéo dài.

Hạng Dương cuối cùng cũng dừng được cơn ho vì sặc nước, sau khi lau mặt liền tiến lên đụng bả vai Giang Ly: "Học trưởng? Tôi thấy không đơn giản vậy đâu? Anh nhìn tên họ Triệu kia chỉ hận không thể móc mắt dán lên người em gái của chúng ta, chắc chắn có gì đó mờ ám." Anh ta vừa nói vừa nghiêng mắt quan sát nét mặt của người bên cạnh, giọng điệu không khỏi có chút hóng hớt: "Con người khó quên nhất chính là tình yêu thời đi học, đội trưởng Giang, anh thấy sao?"

Gương mặt tuấn tú của Giang Ly không nhìn ra được biểu cảm gì, chỉ chậm rãi nghiêng đầu nhìn anh ta một cái sau đó hất bàn tay trên vai mình ra, sải bước đi về phía trước. Khi đến chỗ Thái Thành Tể đang đứng mới hỏi: "Thái Bao, ông chủ quán bar này đâu?"

Thái Thành Tể nhìn trái phải một chút: "Vương Tân đã liên lạc trước rồi, nhưng ông chủ nói là có chuyện nên cho một nhân viên đến mở cửa trước. Nhưng vừa rồi lúc anh Trương gọi điện thoại nói trên da đầu người chết có

thuốc màu thì Vương Tân mới liên hệ ông chủ lại một lần nữa, có lẽ không bao lâu nữa sẽ tới thôi.”

“Nhân viên đến là ai?” Anh hỏi tiếp.

“Nhân viên đó bình thường phụ trách quét dọn vệ sinh, là một dì khoảng 50 tuổi, trước khi mọi người đến tôi đã lấy ảnh chụp để cho bà ấy nhận diện rồi, biết kế quả thế nào không?” Thái Thành Tể vỗ tay 3 cái: “Không thu hoạch được gì hết.”

Giang Ly lại đưa mắt về phía Tô Ngôn: “Cô vừa cùng Hạng Dương đến con ngõ phía sau hiện trường phát hiện thi thể à? Có phát hiện gì không?” Âm thanh anh ta hỏi không lớn, thậm chí Thái Thành Tể sau lưng anh cũng nghe câu được câu mất.

Mặc dù khoảng cách Giang Ly đứng đã vượt mức xã giao bình thường nhưng Tô Ngôn lại cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát ra khỏi sự khó chịu vì bị Triệu Gia Mộ nhìn chăm chú. Chí ít làm việc với nhau lâu như vậy rồi, cô đối với những người trong đội vẫn luôn có ấn tượng tốt, không có tâm lý đề phòng nữa. Hơn nữa người đàn ông này đang hỏi về vụ án, vì vậy đã thành công khiến cô chấp nhận khoảng cách hiện tại, vô thức nhẹ giọng đáp lại: “Cũng không thể nói là phát hiện được, chỉ là ở mặt tường chỗ đặt thùng rác tìm thấy vài vết tích khả nghi, tôi đã dùng điện thoại chụp lại rồi đây.” Vừa nói cô vừa lấy điện thoại ra, mở những tấm ảnh vừa chụp lên.

Cô ra hiệu cho đối phương xem, Giang Ly không nhận lấy điện thoại mà hơi nhích đầu tới một chút, hai người càng lúc càng gần, từ phía sau nhìn vào cứ như đang tựa đầu vào nhau.

“Nhìn hình dạng này có vẻ không có quy luật gì.” Anh ta vươn tay ra chạm vào màn hình điện thoại, phóng to thu nhỏ hình ảnh mấy lần.

Sắc mặt Tô Ngôn bỗng có chút không tự nhiên, bàn tay to của đối phương trong lúc vô ý chạm vào tay phải cô đang cầm điện thoại, nhưng đều là đụng chạm thoáng qua, cô cũng không bảo thủ đến mức khó chịu với loại tiếp xúc này. Điều khi cô khó chịu là hơi thở ấm áp phả vào cánh tay cô khi

người đàn ông này nói chuyện, cảm giác hơi ngứa ngáy rất kỳ lạ.

“Sao vậy?” Giang Ly duy trì tư thế kia trong vài giây rồi đứng thẳng dậy kéo giãn khoảng cách ra, thấy cô không trả lời còn lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không có gì.” Cô cố gắng giữ vẻ mặt bình thường cất điện thoại đi, vội nói: “Không phải nói hôm qua đã mang thùng rác về Cục thành phố để vào trong kho vật chứng rồi sao, lát nữa trở về tôi sẽ tìm anh Phương xác định lại một chút, cũng có thể chỉ là vết xước bình thường thôi.”

“Ừm.”

Lúc hai người đang nói chuyện thì Vương Tân cùng một nam một nữ đi đến, hai người kia đều khoảng ba mươi mấy tuổi, người đàn ông bụng phệ, người phụ nữ thì trang điểm rất tinh xảo. Vương Tân đưa họ đến: “Hai vị này chính là chủ của “Linh Hồn”, họ sẽ phối hợp với cảnh sát làm việc.”

Sau khi chào hỏi ngắn gọn, Giang Ly đi thẳng vào vấn đề: “Quán bar của các người hôm trước có tổ chức hoạt động tên là “Nghệ thuật của bóng đêm” đúng không?”

Người đàn ông bụng phệ khẽ gật đầu: “Đúng vậy, nhưng những hoạt động như thế tôi đều đã xin phép đồn cảnh sát rồi, cũng không quấy nhễu dân chúng, đảm bảo lành mạnh. Quán bar chúng tôi trước nay vẫn tuân thủ pháp luật, ngay cả trang phục của tiết mục biểu diễn bình thường cũng rất nghiêm ngặt, tuyệt đối không làm trái quy định!”

Giang Ly: “Đêm đó quán bar có dùng thuốc màu gì không? Mong anh cung cấp một ít cho cảnh sát chúng tôi.”

“Có có có.” Người đàn ông bụng phệ thấy không phải điều tra chuyện biểu diễn trong quán của anh ta thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, liên tục đẩy người phụ nữ bên cạnh mấy cái: “Vào nhà kho phía sau lấy thuốc màu ra cho cảnh sát đi!”

Người phụ nữ hơi sửng sốt, xem ra cô ta không thường xuyên đến quán, sau khi xác nhận lại vị trí nhà khó thì xoay người đi. Thái Thành Tể thở dài một

hơi, nhấc chân lên đi theo.

“Nhìn thử người này đi, anh có ấn tượng gì không?” Hạng Dương tiến lên đưa ảnh chụp cho anh ta: “Nhìn cho kỹ, cẩn thận nhớ lại, hiện tại cảnh sát chúng tôi có chứng cứ cho thấy anh ta đã đến quán của anh tôi hôm trước.”

Người đàn ông bụng phệ nhận ảnh chụp, nheo mắt nhìn kỹ một chút, sau đó con mắt nhỏ chợt loé sáng: “Đã gặp qua, gặp qua rồi! Nhìn rất nhìn quen mắt chắc là khách quen, nhưng tôi không biết tên anh ta là gì, nhóm của anh ta thường xuyên cùng nhau tới, hình như mỗi tháng 1, 2 lần gì đó. Chắc không phải kiểu khách hào phóng đâu, khách có tiền tôi đều biết hết.”

“Ầy, nếu tôi nhớ không lầm thì mấy người bọn họ ngồi ở tán đài*.” Người đàn ông bụng phệ chỉ khu vực bên phải: “Thật ra tôi cũng không thể nhớ rõ, khoảng 2 tháng trước mấy người này có xô xát với người khác ở chỗ tôi, nhưng sau đó không biết vì sao hai bên đều quyết định giải quyết riêng, không báo cảnh sát, bồi thường tổn thất cho quán tôi xong thì đi rồi.”

(*) Tán đài (散台): thường được phân bố ở góc tương đối vắng vẻ của đại sảnh hoặc xung quanh sàn nhảy, loại bàn này thường thích hợp có từ 2 – 5 khách dùng.

“Có camera giám sát không?”

“Có có có! Bên này, bên này.” Người đàn ông bụng phệ dẫn họ đến trước máy tính phía sau quầy bar, mở ra video giám sát của hôm trước sau đó chuyển đổi vài lần rồi phóng to khu vực tán đài, cẩn thận nhìn một chút rồi mới duỗi cánh tay mập mạp ra chỉ lên màn hình: “Ở đây, là họ đây. Người trên tấm ảnh… chắc là người này!”

Nạn nhân trong video mặc áo sơ mi và quần tây bình thường, đang ngồi ăn hoa quả khô, uống rượu và nói chuyện phiếm với vài người bạn. Không bao lâu họ cũng lần lượt đi ra sàn nhảy, một đám nam nữ lộn xộn điên cuồng uốn éo thân thể mình.

Thật ra “Nghệ thuật của bóng đêm” chẳng liên quan gì đến nghệ thuật, chỉ đơn giản là bày ra chút thuốc màu cho khách đến bôi lên người khác, hoặc

lúc những nữ phục vụ xinh đẹp đưa rượu lên thì tuỳ hứng bôi lên người ta, mọi người đều rất vui.

Xem được một lúc thì Giang Ly quay đầu dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Triệu Gia Mộ, vì đối phương lúc điều tra vụ án hẳn cũng đã xem qua video giám sát của nạn nhân lúc còn sống, nếu lúc đó phát hiện ra ai khả nghi mà trong video này cũng có gương mặt tương tự thì đã cơ bản có thể khoá chặt nghi phạm.

Triệu Gia Mộ chậm rãi lắc đầu, không phát hiện ra ai quen thuộc.

“Chúng tôi cần copy lại một bản.” Giang Ly cũng không thất vọng nhiều, vốn dĩ đèn trong quán rất chói mắt, video giám sát lại còn không rõ ràng, hiện giờ chẳng nhìn ra được gì, đợi đến khi về Cục để đội kỹ thuật xử lý một chút rồi xem lại, nói không chừng sẽ có phát hiện gì mới.

Thái Thành Tể đi lấy thuốc màu cũng đã quay lại, sau đó họ hỏi vài chi tiết nữa nhưng người đàn ông bụng phệ không trả lời được, chỉ hứa sẽ đưa toàn bộ nhân viên tối hôm đó đến Cục để tiến hành lấy lời khai. Bọn người Giang Ly nhanh chóng rời khỏi quán bar, chuẩn bị trở về Cục để xử lý các bằng chứng mới càng sớm càng tốt.

Vì Hạng Dương và Thái Thành Tể tiện đường định đưa Vương Tân về đồn cảnh sát nên Tô Ngôn phải bối rối mở cửa chui vào chiếc xe SUV màu đen của Giang Ly. Cô nhìn Triệu Gia Mộ đã vào ngồi ở hàng ghế sau, nhíu mày, ngập ngừng chổng mông bò lên vị trí ghế phụ lái.

Sau khi cô đi lên Giang Ly nhàn nhạt nghiêng đầu nhìn cô một cái, biểu cảm có vẻ thả lỏng: “Dây an toàn.”

“A.” Tô Ngôn đáp, cài dây an toàn.

“Buổi trưa ăn cơm chưa?” Giang Ly hỏi tiếp, sau khi người ở ghế phụ lái lắc đầu, anh như đã sớm đoán được bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, ừa khởi động xe vừa nói: “Mở ngăn tủ trước mặt cô ra, bên trong có đồ ăn.”

Tô Ngôn nghe anh nói vậy cũng cảm thấy đói bụng nên không khách khí

đưa tay kéo ngăn kéo ra, bên trong có một túi bánh mì và hai chai nước. Cô nghĩ một chút rồi đưa cho Triệu Gia Mộ ngồi phía sau một chai nước khoáng, sau đó xoay người lại mở túi bánh mì ra, xé một miếng nhỏ nhét vào miệng.

Ngay lúc cô đang nuốt xuống thì bên tai truyền đến giọng nói Giang Ly: "Tôi cũng một ngày rồi chưa ăn gì, chia cho tôi một nửa với?" Đúng là từ tối qua tới giờ anh chưa ăn gì, nếu không phải thể trạng tốt thì sớm đã đói đến chóng mặt hoa mắt rồi.

Nghe vậy, cô hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, lại nhìn bánh mì trong tay mình một chút, sau đó khẽ gật đầu xé ra hơn một nửa. Lúc đưa tới thì động tác dừng lại, nhìn hai tay người kia đang cầm tay lái, cô chần chờ một chút rồi trực tiếp đút bánh mì lên miệng anh.

Giang Ly cũng không khách khí, vẻ mặt vẫn như thường há miệng cắn một miếng bánh mì lớn.

Tô Ngôn thu tay lại, tự cắn thêm 2 miếng rồi lại mở nước ra uống. Sau khi uống xong đang chuẩn đậy nắp lại thì người bên cạnh lại nói: "Khát."

Cô chớp mắt trong chốc lát, nhìn xuống chai nước mình uống còn hơn phân nửa, sau đó nghiêng đầu nhìn chai nước sắp cạn trong tay Triệu Gia Mộ.

Tô Ngôn: …

Triệu Gia Mộ: …

Chương 48: Mồ chôn đàn ông 5

Anh Giang ghen thấy cưng quá haha, Tô Ngôn chương này cũng đáng yêu nữaaa

“… Nếu anh không chê thì…” Tô Ngôn không nhịn được đành phải rút ra một tờ khăn giấy, đang định chùi miệng chai nước thì có một bàn tay to từ bên trái duỗi sang, trực tiếp lấy chai nước đi mất.

Giang Ly nhanh chóng uống hai ngụm lớn sau đó đặt chai nước sắp cạn để sang bên cạnh: “Một lát dừng xe ở siêu thị phía trước rồi mua thêm 2 chai nữa.”

Tô Ngôn sững sờ vài giây, sau đó tiếp tục ăn miếng bánh mì đã bị xé ra không còn hình dạng gì.

Triệu Gia Mộ ngồi phía sau nhìn thấy hết những chuyện vừa rồi, ánh mắt loé lên không biết đang nghĩ gì. Đợi đến khi trong xe yên tĩnh trở lại, anh ta mới mở miệng: “Ngôn Ngôn, anh thật sự không ngờ chúng ta sẽ gặp lại trong tình huống này, em cũng biết đó, anh vốn nghĩ rằng em sẽ không theo nghề này.” Anh ta vẫn nhớ rõ dáng vẻ cuồng loạn của Trịnh Tuệ, hơn nữa cũng biết lai lịch của Tô Ngôn không tầm thường, vì vậy hôm nay trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh ta thật sự rất kinh ngạc.

“Ừm…” Tô Ngôn trong mồm vẫn đang nhai gì đó, mơ hồ lên tiếng, cũng không muốn nói chuyện phiếm với anh ta nên thái độ có chút lạnh nhạt.

“Nhưng anh thật sự không ngờ bé Tiểu Kiều Khí* lúc trước hay khóc nhè trong lúc huấn luyện giờ đã trở thành một cảnh sát hình sự chính thức rồi.” Triệu Gia Mộ dường như không nhận ra thái độ của cô, vẫn tiếp tục nói: “Ngôn Ngôn, em thật sự đã trưởng thành rồi.”

(*) Kiều khí: Để chỉ ý chí yếu ớt, mỏng manh và ngoại hình duyên dáng, thanh tú.

“Con người ai cũng muốn trưởng thành, chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” Tô Ngôn nuốt miếng bánh mì xuống thấy hơi nghẹn nên cảm xúc cũng không được tốt lắm, cộng thêm cô không thích vị “người quen” này gợi lại chuyện xưa chút nào nên cũng để bánh mì sang một bên, quay đầu lại nói: “Giống như tôi đã rất lâu rồi không gặp học trưởng, cũng không ngờ giờ anh lại thế này…” Cô dừng lại một chút, như đang tìm từ thích hợp để miêu tả, vài giây sau nói tiếp: “Hay hoài niệm.”

Nói thật thì cũng chẳng biết lúc trước hai người có bao nhiêu tình cảm, bây giờ chỉ cần đối xử với nhau như bạn học thôi không phải tốt hơn sao? Dù cho ban đầu là vì Trịnh Tuệ bắt phải chia tay, nhưng cũng có thể thấy được trong lòng người này địa vị của nguyên thân còn kém hơn lòng tự trọng của anh ta. Lúc chia tay thì tỏ vẻ thanh cao lắm, nguyên thân đứng trước cửa đơn vị thực tập của anh ta đợi mấy ngày trời anh ta cũng không hồi tâm chuyển ý, thậm chí còn không chịu ra gặp một lần. Có trời mới biết nguyên thân lúc đó chỉ muốn xin lỗi anh ta mà thôi, không hề có ý định dây dưa nữa.

Lời nói của cô rất khéo léo, Triệu Gia Mộ là người thông minh sao có thể nghe không hiểu được, anh ta liền chuyển chủ đề: “Hoài niệm cũng đâu có gì xấu, bây giờ đi làm rồi mới thấy ngày xưa lúc đi học vui vẻ biết bao. Nhớ ngày đó anh cũng được xem là tiểu thịt tươi của trường Cảnh sát đấy đúng không? Nhìn xem cuộc sống đã tàn phá anh trong bao nhiêu năm qua này, bây giờ tới thịt vụn cũng không được.” Hiển nhiên những lời này của anh ta đều là khiêm tốn tự giễu, tuy dáng vẻ hiện tại đúng là kém hơn so với thời đi học thân xuân dạt dào, nhưng năm tháng qua đi cũng cho anh ta lại khí chất trầm ổn, thêm chút quyến rũ.

Thấy anh ta không nhắc đến chuyện hai người nữa mà nhắc lại khoảng thời gian đi học, sắc mặt Tô Ngôn hơi dịu xuống một chút, cô cũng không cố ý nhắm vào Triệu Gia Mộ, đã nhiều năm trôi qua, không chỉ có cô, thậm chí đối với nguyên thân tất cả đều đã không còn quan trọng nữa.

Sau đó cô cũng tán gẫu vài câu, chủ đề từ lúc đi học dần chuyển đến thời

gian làm việc: “Lần này học trưởng đến một mình sao?”

“Không phải, còn có một đồng nghiệp kỹ thuật nữa, vật chứng của vụ án trước ở Từ Châu đều do anh ấy phụ trách.” Triệu Gia Mộ cười nói: “Lúc bọn anh đến thì anh ấy ở lại Cục để làm quen với người của đội kỹ thuật bọn em, anh thì đi cùng với đội trưởng Giang.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Giang Ly dừng chiếc xe SUV ở ven đường sau đó không nói không rằng xuống xe, đi vào siêu thị ven đường, chưa tới vài phút đã đi ra, trong tay còn cầm một cái túi nhỏ, bên trong có mấy chai nước và một ít tiểu đồ ăn vặt.

Sau khi lên xe, anh lấy 3 chai nước ra, trong đó có 2 chai là nước khoáng bình thường, 1 chai khác có màu hồng, tràn ngập tinh thần thiếu nữ.

“Uống cái nào?” Giang Ly quay đầu hỏi cô.

Tô Ngôn do dự một chút, đưa tay cầm lấy chai nước màu hồng phấn kia, nhìn cái bao bì này chắc chắn hai vị thẳng nam trong xe sẽ không uống. Nghĩ đến một người đàn ông cao to cường táng ngửa cổ uống chai nước màu hồng… Ôi, thật cay mắt.

Sau khi cô chọn xong, Giang Ly đưa một chai cho Triệu Gia Mộ ngồi phía sau, đồng thời chất đống đồ ăn vặt lên đùi cô.

“Cảm ơn.” Tô Ngôn nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó vặn chai nước có gas kia ra, sau khi uống một ngụm cả người sững lại vài giây, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó nói lên lời. Cô giơ cái chai lên trước mắt, thật sự không thể tin được một chai nước có bao bì bắt mắt như thế mà chẳng ra gì, mùi vị như trái cây thối xông thẳng lên đầu, uống một ngụm mà muốn thăng thiên ngay tại chỗ.

“Sao vậy?” Giang Ly vừa cài dây an toàn vừa nghi ngờ quay đầu nhìn cô: “Uống không ngon à?”

“… Ừm…” Tô Ngôn thành thật gật đầu.

Giang Ly phát ra một âm thanh mơ hồ, vẻ mặt như đang cười, tuỳ tiện lấy

chai nước có gas trong tay cô sau đó nhét chai nước khoáng vào: “Thứ đẹp mắt chưa chắc gì tốt đúng không? Thậm chí còn rất khó nuốt nữa.”

Tô Ngôn chớp mắt vài cái, tự hỏi liệu những lời này của người kia có phải có ẩn ý gì không.

Mà Triệu Gia Mộ đang ngồi phía sau vừa mới uống một ngụm nước, không hiểu sao trong lòng có chút dao động.

Đây là nói ai không tốt chứ?

…

Vì trên đường có dừng lại chốc lát nên lúc bọn họ trở lại Cục thành phố thì Thái Thành Tể và Hạng Dương đã chờ trong văn phòng. Nhân cơ hội này, Giang Ly đã giới thiệu Triệu Gia Mộ và đồng nghiệp Mạnh Trung của anh ta với mọi người, những tiếng vỗ tay nhiệt tình từ các đội xem như là bày tỏ sự chào mừng của Cục thành phố Nam Thành đối với Cục thành phố Từ Châu.

Sau đó, Giang Ly vỗ tay ra hiệu mọi người tan họp.

Thái Thành Tể ngồi trên ghế xoay trượt đến bên cạnh bàn làm việc của Tô Ngôn, gõ gõ xuống mặt bàn: “Trên đường trở về có chuyện gì thú vị không?” Nói xong anh ta còn nháy mắt ra hiệu, nét mặt co giật.

Hạng Dương thấy thế cũng giao phó công việc cho đồng nghiệp bên cạnh, bu lại: “Thế nào, em gái? Có thấy nhân dịp gặp lại này mà trong lòng loé ra tia pháo hoa nào không? Em tin anh trai đi, người họ Triệu kia lúc vừa nhìn thấy em thì hai mắt đều sáng lên, anh ta chắc chắn có ý với em rồi.”

“Đúng đó, đàn ông hiểu đàn ông nhất!” Thái Thành Tể quay đầu liếc nhìn Giang Ly đằng xa, chẳng hiểu sao thấy người khác gặp họa mà anh ta lại cười vui sướng: “Em gái, nghe lời hai anh em tôi đi, chỉ cần em gật đầu thì họ Triệu kia chắc chắn đến trời cũng bay tới! Nghề của chúng ta em còn không hiểu sao? Nếu không nhân lúc còn trẻ xinh đẹp mà chào hàng thì đợi đến lúc có tuổi rồi sẽ hối hận đấy! Em nhìn dáng người họ Triệu kia đi, cái

eo nhỏ đó, cơ bắp đó, khuôn mặt đó, không tệ nha.”

Những lời anh ta nói đều đúng, lúc đi học Triệu Gia Mộ là một chàng trai toả nắng điển hình, bây giờ vừa toả nắng lại vừa “man”, quả thật rất thu hút ánh mắt người khác.

Tô Ngôn nghe hai người kia lải nhải, hơi nghi ngờ nghiêng đầu một chút, cảm thấy có gì đó là lạ, thái độ của hai người này không phải quá nhiệt tình rồi kkhông? Vì thế cô lắc đầu: “Bọn tôi cũng chỉ là quan hệ bạn học.” Nói xong cô liếc mắt nhìn Triệu Gia Mộ đang tán gẫu với người khác, lắc đầu: “Anh ta cũng không phải khẩu vị của tôi.”

Con hàng này lúc đi học liền có chút đào hoa*, giờ không biết đã trở thành kiểu gì nữa rồi.

(*) Bản gốc là 中央空调 để chỉ những chàng trai đi thả thính ở khắp nơi.

“Hơn nữa đội trưởng Giang vừa nói một câu mà tôi cảm thấy rất có đạo lý.” Tô Ngôn sửa sang lại tài liệu trên bàn, nói tiếp: “Thứ đẹp mắt chưa chắc gì tốt!” Lúc trước người kia vì mấy câu của Trịnh Tuệ mà phản ứng lớn như vậy, tâm lý chắc chắn là có chút vấn đề.

“Hả?” Hạng Dương như không tin vào tai mình, còn vươn tay móc móc, sau đó liếc nhìn Thái Thành Tể cùng nhau nhịn cười, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng với EQ của người bạn nối khố nhiều năm này.

Giang Ly hình như có chút hiểu lầm với bản thân mình, tuy anh và Triệu Gia Mộ không cùng một kiểu bề ngoài, anh rắn rỏi hơn nhiều, nhưng giá trị nhan sắc cũng là cao nhất trong đội mà? Biệt danh “Tên lửa đốt cháy trái tim của Cục thành phố Nam Thành” chẳng lẽ để làm cảnh à? Vẻ ngoài của anh rõ ràng là hình mẫu lý tưởng được nữ giới yêu thích, bây giờ chỉ vì muốn dìm hàng người ta mà lại tự đào hố cho mình, họ thật sự muốn xem xem anh làm sao leo ra đây.

Trong lúc hai người còn đang giao tiếp bằng ánh mắt, Phương Giai Mậu và Mạnh Trung của Cục thành phố Từ Châu đứng lên, chào Giang Ly một tiếng rồi định trở về văn phòng đội kỹ thuật. Tô Ngôn phía sau vội vàng

đứng lên: “Anh Phương? Tôi trở về với anh.” Cô vừa nói vừa đứng dậy đi tới cửa ra vào: “Đúng lúc hôm nay đến hiện trường phát hiện ra có chỗ khả nghi, chúng ta cùng đi để nghiên cứu một chút.”

“Thật à?” Phương Giai Mậu lộ ra vẻ mặt hưng phấn, vội vàng vẫy tay: “Đi, đi nhanh lên!”

Sau khi ba người ra khỏi văn phòng đội chuyên án, Tô Ngôn hỏi: “Anh Phương, thùng rác hôm qua lấy từ hiện trường đang ở đâu?”

“Trong kho vật chứng dưới lầu, toàn bộ đã được mang về hết, rác bên trong cũng không xử lý, mùi bốc lên đúng là…” Bây giờ Phương Giai Mậu cảm thấy như hồn bay khỏi xác: “Tôi vẫn đang xử lý những bằng chứng được mang về từ hiện trường, từ thùng rác lấy được 2 dấu vân tay mờ mờ, đang đối chiếu, nhưng có lẽ cũng không có kết quả gì. Đúng rồi, em phát hiện ra cái gì?”

Tô Ngôn dừng bước, lấy điện thoại ra đưa cho anh ta xem: “Anh Phương, anh xem thử dấu vết trên tường gạch này có phải là mới được tạo ra không?” Những vấn đề chuyên môn thì cần có người chuyên nghiệp phân tích, loại vết tích này cô không có kinh nghiệm giám định nên lúc ở hiện trường cũng không dám tuỳ tiện suy đoán gì.

“Cái này…” Phương Giai Mậu nhíu mày: “So với những dấu vết xung quanh thì nhìn có vẻ là mới hơn thật, để xác nhận chắc chắn thì có lẽ phải đến hiện trường. Việc xác định dấu vết như thế này hơi phức tạp, phải so sánh độ dài, các yếu tố thời tiết, độ ẩm… mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.”

“Em nghi ngờ là do thùng rác va chạm với vách tường tạo ra à?”

Không đợi Tô Ngôn đáp, Mạnh Trung từ Cục thành phố Từ Châu đã nói: “Thứ cho tôi nói thẳng, đây cũng có thể xem là chứng cứ và manh mối sao? Tôi đã xem qua ảnh chụp hiện trường phát hiện thi thể rồi, con ngõ rất hẹp, mấy cái thùng rác bọc thiết được kê sát tường, mỗi ngày thu gom rác sẽ tạo ra va chạm thôi đúng không? Mấy vết xước mới này thì nói lên được cái gì? Nếu anh dùng cái này làm cơ sở để suy luận thì chắc chắn trong tương lai

cũng sẽ bị người khác bác bỏ thôi, vì căn bản nó không hợp lý!”

Tô Ngôn và Phương Giai Mậu đều dời ánh mắt đang nhìn màn hình điện thoại sang vị nhân tài kỹ thuật của Cục thành phố Từ Châu này, thấy vẻ mặt kiêu căng của đối phương, Tô Ngôn không khỏi trợn mắt, một lúc lâu sau mới nhịn được cục tức xuống, dù sao trong tình huống này thì quyền tức giận cũng là của Phương Giai Mậu.

Mạnh Trung không lớn hơn Triệu Gia Mộ bao nhiêu, nghe nói cũng không phải là người phụ trách chính của vụ án trước, lần này đến chỉ vì người phụ trách kỹ thuật lúc đó không đi được nên anh ta đi theo Triệu Gia Mộ để phụ giúp. Thái độ của anh ta giống như đang cho rằng Cục thành phố Từ Châu đã cắn không đứt cục xương này thì Cục thành phố Nam Thành càng không thể. Từ Châu đã cung cấp toàn bộ bằng chứng liên quan, nhưng Nam Thành không biết tốt xấu mà lại bắt đầu lại từ đầu. Thế nào? Làm như thế trước mặt họ thì có khác nào đánh vào mặt Cục thành phố Từ Châu đâu? Đã không tin tưởng họ như vậy sao còn tổ chức ra liên hợp điều tra làm gì?

Phương Giai Mậu chỉ đẩy gọng kính kim loại trước mắt lên, hỏi: “Vậy theo quan điểm của cậu thì sao?”

“Quan điểm của tôi chính là tập trung toàn lực vào những chứng cứ đã biết và tiến hành điều tra, ví dụ như nói lúc ấy chúng tôi phát hiện ra rất nhiều điểm khả năng, chúng ta nên đi xác định lại xem có thứ gì lặp lại trong vụ án này không?” Mạnh Trung nói: “Nếu như phát hiện ra điểm khả nghi trùng lặp giữa hai vụ án, cứ như thế điều tra lần tới theo đầu mối này, cuối cùng sẽ có điểm đột phá, đúng không?”

“Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?” Phương Giai Mậu đột nhiên đổi chủ đề.

Mạnh Trung sững sờ, lập tức lộ ra nét mặt khó chịu: “31 tuổi, tôi, tôi đúng là còn trẻ. Nhưng thầy tôi…”

“Tôi biết thầy của cậu là ai, Tăng Dương của Cục thành phố Từ Châu, chuyên gia giám định nổi tiếng khắp cả nước.” Phương Giai Mậu ngoài miệng thì nói như vậy nhưng thái độ cũng không nịnh nọt vì thân phận của đối phương: “Nhưng thầy cậu là thầy cậu, dù nói thế nào thì tôi cũng lớn

hơn cậu vài tuổi, cậu lại nói chuyện với tôi như thế? Cậu làm nghề này cũng nhiều năm rồi đúng không? Không biết quy củ sao? Mỗi đội có một con đường riêng, chúng tôi rất cảm kích Cục thành phố Từ Châu các người đến đây hỗ trợ, nhưng cũng không phải vì vậy mà các người có thể ảnh hưởng đến chuyện xử lý công việc của đội chúng tôi."

"Tôi không có ý này." Mạnh Trung thấy thái độ của anh ta trở nên cứng rắn, hơi hoảng, nhưng vì thể diện nên đành phải chống chế: "Nhưng có sự trợ giúp của chúng tôi thì các anh không cần đi đường vòng, đồ chúng tôi mang tới dù sao cũng là công sức cố gắng của 5 thành phố trước." Có sẵn thì không cần, còn muốn lãng phí thời gian bỏ gần tìm xa.

"Vậy các người bắt đến hung thủ sao?" Tô Ngôn ở bên cạnh hỏi, đối phương bị nói trúng tim đen, sắc mặt trở nên trắng xanh.

Phương Giai Mậu phía sau hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi đến phía thang máy: "Tô Ngôn, đi thôi, giờ chúng ta xuống kho vật chứng dưới lần xem xét, hôm nay anh trai sẽ dạy cho em thế nào là giám định vết tích!"

Tô Ngôn lên tiếng đáp, lườm Mạnh Trung đang đứng tại chỗ một cái rồi xoay người đuổi theo, miệng còn nói: "Xử lý anh ta!"

Mạnh Trung: …

Ở Cục thành phố Nam Thành này nghề chính là cảnh sát, nghề phụ là chọc nghẹn người khác à?

Chương 49: Mồ chôn đàn ông 6

Mạnh Trung dù có chút khó chịu với hai người Tô Ngôn nhưng trong lòng vẫn đang đấu tranh, còn muốn xem bọn họ có thể tìm ra điểm manh mối gì, vì vậy cũng mang theo một khuôn mặt thối theo vào thang máy.

Thang máy rất nhanh đi xuống tầng hầm của toà nhà, vừa đi ra đã thấy tối đen như mực, vì chỗ này thường ngày là nhà kho cất giữ đồ vật nên không có người nào lui đến. Trong hai năm này lãnh đạo đã hào phóng cho đội kỹ thuật vài căn phòng để làm thành nhà kho vật chứng, những thứ cần nghiệm chứng đều để ở đây.

“Vào đi.” Phương Giai Mậu dẫn hai người đi qua hành lang tối tăm đến trước một gian phòng, lấy chìa khoá mở cửa ra rồi thuận tay sờ lên tường vài cái, trong nháy mắt cả phòng liền sáng lên.

Vừa vào phòng Tô Ngôn đã thoáng ngửi thấy mùi rồi, Phương Giai Mậu vòng qua một đống dụng cụ không biết tên để đến cái lều đang được đậy một tấm nhựa mờ, thời điểm anh ta kéo tấm nhựa vốn được đậy chặt, mùi vị vùi chua vừa thối xộc thẳng vào đầu Tô Ngôn và Mạnh Trung đang đứng cách đó mấy mét, cả hai đều muốn nôn khan mấy tiếng.

Chuyện này không quan trọng đã thấy bao nhiêu lần, dù có ngửi 100 lần mùi này thì vẫn không thể nào quen được.

Phương Giai Mậu lúc bước vào đã thuận tay đeo khẩu trang lên, anh ta nhìn sắc mặt của họ rồi tủm tỉm cười, đôi mắt sau kính nhìn rất vui vẻ: “Tới đây, đây chính là thùng rác hôm qua kéo về, vì rác bên trong cũng có thể là chứng cứ tiềm năng nên vẫn được để nguyên trạng.” Nói xong anh ta móc ra 2 cái khẩu trang từ trong túi áo khoác trắng đưa cho họ.

Lúc Mạnh Trung còn đang do dự thì Tô Ngôn đã đeo khẩu trang rồi đi đến

chỗ phủ tấm nhựa kia, mặc dù cô vẫn nhíu mày vì sốc mùi, nhưng tốt xấu gì cũng có thể giữ nguyên được nét mặt.

“Che đậy thế này cũng là vì nghĩ cho mọi người thôi, nếu không đám nhóc dưới tay tôi mà đến đây kiểm tra thì chắc hẳn phải quá nửa chết tại chỗ.” Phương Giai Mậu cười ha hả: “Dấu vết trên tường gạch lúc nãy em nói…”

Tô Ngôn đưa điện thoại cho anh ta sau đó híp mắt nhớ lại cảm giác ở hiện trường lúc ấy rồi đưa tay đo đạc một chút, sải chân đi ra đằng sau thùng rác, hơi cúi người xuống để quan sát.

Cái thùng rác này là loại cực lớn, nếu có thể chứa được nạn nhân thì chắc chắn sẽ khá cồng kềnh. Thùng ước chừng dài 2 mét, rộng khoảng 1.5 mét, cao đến eo của Tô Ngôn. Cô ước lượng lại vị trí vết xước trên bức tường gạch, cuối cùng nhìn vào 2 khối sắt nhô ra ở khe hở phía sau thùng rác, một trái một phải. Theo thiết kế chức năng tự động thu gom rác của xe rác thì chỉ cần móc vào đó là có thể dễ dàng kéo toàn bộ thùng rác.

Ở mặt sau bên phải của khối sắt có vết xước rõ ràng, lớp sơn màu xanh đậm trên bề mặt cũng tróc ra để lộ ra màu sắc tươi sáng hơn hẳn so với những vết bẩn đen xì xung quanh.

Phía sau, Phương Giai Mậu đã truyền mấy tấm ảnh trong điện thoại của cô lên máy tính, thấy cô đang nhìn chằm chằm vào thùng rác bèn đi tới bên cạnh hỏi: “Em đang nghĩ vách tường bị chỗ này va chạm à? Xét theo độ cao thì không sai lệch lắm, tôi sẽ mô phỏng lại trên máy tính, chỉ cần đưa số liệu vào thì sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.” Anh ta nói xong thì quay lại trước máy tính, hai tay nhanh chóng gõ lên bàn phím, chỉ thấy anh ta kéo tấm ảnh Tô Ngôn chụp làm mẫu rồi chậm rãi dựng nên một mô hình mô phỏng, sau đó nhập các số liệu của thùng rác vào, cơ bản đã khôi phục được bố trí lúc ấy.

“Lúc chúng tôi đến hiện trường chụp ảnh thì khoảng cách giữa thùng rác và vách tường chắc khoảng chừng này. Lúc ấy trên mặt đất cũng có vài vết tích, lát nữa tôi sẽ nhập hết vào máy tính.” Phương Giai Mậu điều chỉnh máy tính.

“Mấy người… định dùng máy tính để phục dựng lại hiện trường sao?” Mạnh Trung cảm thấy thế giới quan của mình đang bị chấn động: “Thầy của tôi…”

“Thầy của cậu, tôi có biết.” Phương Giai Mậu không quay đầu mà xua tay, cắt lời đối phương: “Tăng Dương là một chuyên gia giám định vật chứng nổi tiếng, cái này không ai phủ nhận, lúc tôi đang huấn luyện có được nghe anh ấy giảng qua, đúng là rất giỏi. Nhưng mỗi người điều có điểm mạnh và điểm yếu, trong lĩnh vực giám định vết tích anh ấy không giỏi được đến vậy, ngày nay khoa học kỹ thuật cũng tiến bộ vượt bậc, cách cảnh sát phá án cũng dần được công nghệ hoá rồi. Điều này cũng có nghĩa là bây giờ chúng ta có thể khôi phục được rất nhiều bằng chứng mà trước đây không thể, cậu còn nghi ngờ kỹ thuật này sao?”

“Nhưng…”

“Thông tin trong đầu cậu cũng nên được cập nhật rồi đó, tôi đã đến Phòng công an huấn luyện hơn nửa năm để tìm hiểu các kiến thức liên quan. Tăng Dương thầy cậu lúc đó vì nhiều lí do mà không đến tham gia được, lúc đó Cục thành phố Từ Châu đã phái ai đi học? Dù sao thì đúng là thành tích không tốt lắm đâu.” Phương Giai Mậu hơi tự hào, anh ta cũng không phải đang tự biên tự diễn, hiện tại cả nước chỉ có tổng cộng khoảng mười mấy người có thể thành thạo được kỹ thuật này, không ngờ tên gà mờ này hôm nay còn muốn múa rìu qua mắt thợ.

Lúc đó anh ta còn được Phòng công an mời về, nhưng sau khi cân nhắc đủ thứ mới từ chối để về thành phố Nam Thành. Có thể nói Tăng Dương đứng trước mặt anh ta còn không dám quơ tay múa chân, tên này đúng là không biết sợ là gì.

“Đây là một bộ môn khoa học rất nghiêm túc, tương lai có thể sẽ được công nhận làm bằng chứng pháp lý ở toà án của viện kiểm sát. ” Nói xong 2 câu cuối anh ta mới ngừng lại, hết sức chú ý vào máy tính, sau đó vài phút mới quay đầu nhìn về phía Tô Ngôn: “Đến đây, bây giờ nói thử suy đoán của em xem nào.”

“Căn cứ theo những chứng cứ trong các vụ án trước, nghi phạm là một

người cực kỳ cẩn thận. Dù con hẻm phía sau rất vắng vẻ nhưng nói thế nào thì cũng có khá nhiều cửa sau thông đến các quán bar, chưa kể nhân viên phục vụ, trên quán bar còn có cả lầu 2. Hôm nay lúc đến xem tôi có quan sát qua, có rất nhiều cửa sổ nhà vệ sinh trên lầu 2 quán bar, dù phần lớn đều là cửa kính được dán rất nhiều màu sắc nhưng từ bên trong nhìn ra với mắt thường cũng thấy khá rõ.” Tô Ngôn hơi dừng lại một chút: “Dựa vào tính cách của nghi phạm, hắn không thể không cân nhắc những chuyện này được. Những vụ trước đó, hắn vứt xác ở những vùng núi hoang vu, ít có ai lui tới, và…”

Mạnh Trung thấy cô nhìn sang, vội vàng nói: “Ở thành phố Từ Châu, chúng tôi tìm thấy thi thể ở ở dưới một vòm cầu, khu vực xung quanh cũng khá phát triển nhưng dưới vòm cầu thì không có bất kỳ camera giám sát nào hết, Chúng tôi đã cố gắng dùng phương pháp khoảng thời gian hiệu quả* để xem thử các camera gần đó có phát hiện xe hoặc người nào khả nghi không, nhưng cũng không thu hoạch được gì.”

(*) Phương pháp khoảng thời gian hiệu quả (Method for expressing effective time period): Nói nôm na là phương pháp này sử dụng để dự đoán ra khoảng thời gian phụ cận có liên quan đến một mốc thời gian đã biết, từ đó tiến hành tìm hiểu thêm. Hơi phức tạp nên bạn nào có hứng thú có thể đọc thêm tại nha.

“Nói như vậy thì địa điểm vứt xác lần này mà hắn chọn khá là mạo hiểm?” Phương Giai Mậu nhíu mày.

Tô Ngôn nghe vậy thì lắc đầu: “Cũng chưa chắc là mạo hiểm, thật ra đây cũng là một biểu hiện của sự nâng cấp hành vi phạm tội, nếu đọc kỹ tư liệu về những vụ án trước sẽ thấy rõ, mặc dù thủ đoạn ngược đãi nạn nhân vẫn giống y hết nhưng địa điểm vứt xác lại có xu hướng chuyển về những chỗ náo nhiệt, đông người hơn. Có thể nói sau khi sát hại xong nạn nhân, tâm lý khao khát được chú ý của nghi phạm sẽ tăng cao, biểu hiện chính là chỗ vứt xác cũng dần thay đổi.”

“Điều tôi muốn nói là nghi phạm khó có thể đi vào con ngõ kia và liều lĩnh đến độ ném xác trong đó.” Nói xong, cô đưa tay chỉ vào màn hình máy tính: “Nếu hắn tiến hành vứt xác trong ngõ thì những vết tích ở hiện trường lại

không khớp.”

“Để tôi thử xem.” Phương Giai Mậu nhập các số liệu vào, bắt đầu mô phỏng lại hiện trường. Trên màn hình là mô hình một người ôm nạn nhân không tay không chân với nhiều tư thế và góc độ khác nhau ném vào thùng rác, tổng cộng là 7 lần thử vẫn không khớp với vết tích ở hiện trường hay trên tường.

Quả nhiên là vậy, Tô Ngôn lộ ra nét mặt đã đoán trước được từ lâu.

“Bức tường gạch phía sau cao khoảng 2.54 mét, nếu người đó ném nạn nhân từ đầu tường xuống…” Phương Giai Mậu lại tiến hành mô phỏng, mô hình nạn nhân từ trên đầu tường rơi xuống, trong nháy mắt thùng rác đã bị dịch chuyển, khối sắt phía sau thùng quẹt một đường lên bức tường, dưới mặt đất cũng xuất hiện vết ma sát, hoàn toàn khớp với những bức ảnh đã được chụp ở hiện trường.

“Vãi?” Phương Giai Mậu thốt ra: “Vứt xác từ trên tường?”

“Trên đầu tường chắc hẳn cũng phải có vết tích đúng không?” Mạnh Trung đặt câu hỏi: “Thi thể trải qua ma sát cũng phải có vết tích!”

“Dùng một thứ dày dặn một chút bao xác chết lại sau đó ném xuống, cuối cùng đem thứ đó đi, chuyện này cũng không khó.” Tô Ngôn buông tay, nhanh chóng giải được nút thắt.

Mạnh Trung không nói gì, nhưng nét mặt vẫn có chút không phục, giống như đang tìm thêm lý luận để công kích đối phương.

Tô Ngôn mặc kệ anh ta, khoanh hai tay trước ngực đứng trước màn hình máy tính với Phương Giai Mậu, tiếp tục phân tích: “Anh Phương, thi thể không tay chân của nạn nhân rơi xuống từ độ cao này có khả năng bị vùi lấp trong rác như lúc mọi người phát hiện ra không?”

“Sẽ không, em nghĩ rác là hoa bồ công anh à, có chút gió thổi qua sẽ bay lên trời sao, không có khả năng đâu… Không thể…” Phương Giai Mậu trợn tròn mắt, rõ ràng là rất kinh ngạc. Lúc ấy phát hiện thi thể, trên đó đúng thật

là có một tầng rác phủ lên, mật độ phân bố khá đều, không quá dày nên phần đầu mới bị ló ra, để cho người đi ngang phát hiện ra.

Khả năng thi thể rơi từ đầu tường xuống tạo thành hiện trường lúc cảnh sát phát hiện thi thể đã không còn, hơn nữa giả thiết vứt xác trong hẻm đã bị bác bỏ, vậy tầng rác này cũng không thể là do nghi phạm đổ lên thi thể được.

Hay là đổ rác từ trên đầu tường xuống? Hành động này cũng thật là… loạn. Nhưng cũng rất hữu dụng, là thủ đoạn phản trinh sát điển hình, làm cho bề ngoài thi thể bị ô nhiễm, những chứng cứ tiềm tàng cũng sẽ mất hiệu lực.

“Rác trên thi thể…” Tô Ngôn hỏi.

Phương Giai Mậu hất cằm về phía cách cái thùng rác không xa, chỗ đó bày ra một tấm nhựa, phía trên bày bừa một đống rác: “Lát nữa sẽ có người đến bắt đầu phân loại đống rác đó, xem thử có ngược dòng tìm hiểu được manh mối gì không. Thôi được rồi, ít ra hôm nay cũng không phải công cốc.” Anh ta thoả mãn vỗ vỗ bụng, tuy rằng có thể chẳng tìm ra được gì từ đám rác đó, nhưng ít ra cũng có phương hướng để tiếp tục điều tra.

Vì trên lầu còn có rất nhiều chứng cứ chờ xử lý nên Phương Giai Mậu cũng không ở lại lâu, một lát sau ba người bước ra khỏi nhà kho, lên thang máy quay về văn phòng ở tầng trên. Phương Giai Mậu về đội kỹ thuật, Tô Ngôn thì trở lại đội chuyên án, Mạnh Trung nghĩ một chút cũng đi theo sau lưng cô.

Lúc bước vào văn phòng, Giang Ly đang sắp xếp lại những tình tiết của các vụ án trước trên bảng trắng, Triệu Gia Mộ cũng ngồi đó chăm chú lắng nghe. Hai người thấy thế im lặng tìm chỗ ngồi, cùng tìm hiểu lại.

Khoảng nửa tiếng sau, Giang Ly sắp xếp xong, cất bút lông đi rồi nhìn về phía Tô Ngôn: “Bên kỹ thuật có phát hiện gì mới không?”

Tô Ngôn gật đầu, đem thủ đoạn vứt xác vừa mới phát hiện được thuật lại, nói xong thì hơi do dự: “Tôi vẫn cảm thấy có điểm gì đó là lạ.”

Mọi người còn đang suy nghĩ về chuyện vứt xác, nhất thời chưa tỉnh táo lại được, Giang Ly hơi nhíu mày, như là đang thật sự cân nhắc việc cô cảm thấy có gì đó chưa đúng lắm.

Triệu Gia Mộ thì trực tiếp hơn, mở miệng hỏi: “Chỗ nào là lạ?”

“Anh Phương vừa mới chứng minh được là nghi phạm vứt xác từ trên đầu tường, nếu như vậy thì trắc tả trước đó của chúng ta sẽ thay đổi theo. Thông thường, muốn ném cái xác trong ngõ cần một sức mạnh nhất định, có thể mượn sức từ phương tiện giao thông hoặc kỹ xảo nào đó để bù lại. Nhưng đây là từ trên đầu tường… Nghiêm túc mà nói, phụ nữ dù sao cũng là nữ giới, thật sự có thể làm được sao?” Tô Ngôn đặt câu hỏi, cô là người duy nhất có quyền nói về sức lực phụ nữ ở đây. Khả năng chịu đựng của cô tốt đến vậy cũng là nhờ được luyện tập từ ngày này qua ngày khác khi còn là bộ đội đặc chủng, nữ giới thường ngày cho dù có rèn luyện đến đâu cũng khó đạt đến trình độ này được.

Lần này người bị hại lại hơi nặng kí, dù là không tay không chân cũng nặng khoảng 130 cân*. Nếu nói nghi phạm ôm thi thể đặt đầu tường cao đến 2.5 mét, sau đó vứt xuống, lại còn không gây ra va chạm trên thi thể… thì hơi ảo thật.

(*) 130 cân = 65 kg.

Hơn nữa việc trắc tả trong lúc phá án cũng chỉ có thể lấy để tham khảo, không thể ỷ lại được, vì kinh nghiệm thực tế cho thấy xác suất chính xác của trắc tả tội phạm chỉ chưa đến 30%.

“Vận động viên chuyên nghiệp thì sao?” Thái Thành Tể suy đoán.

“Trắc tả lúc trước của cảnh sát thì hung thủ là nữ giới, thanh lịch và tài trí, điều kiện ngoại hình tương đối xinh đẹp, vì chỉ có như thế mới có thể thu hút sự chú ý của các nạn nhân.” Tô Ngôn nhấn mạnh ý “ngoại hình xinh đẹp”, nếu là vận động viên đa phần ngoại hình sẽ khá cường tráng.

“King Kong barbie*?” Hạng Dương nửa thật nửa đùa: “Đàn ông chỉ cần nhìn thấy gương mặt đẹp là đã đổ đứ đừ rồi.”

(*) King Kong barbie: Biệt danh của một hotgirl mạng, có vóc dáng nhỏ, cao khoảng 1m5 nhưng sở hữu cơ bắp cuồng cuộng, có thể nâng tạ đến 120 kg.

“Đàn ông cũng là người, họ cũng sẽ cảnh giác, nếu ngoại hình của nghi phạm không thể khiến họ thoải mái thì họ sẽ không đi theo đâu.” Tô Ngôn lắc đầu, hiển nhiên là không đồng ý.

“Nếu là nam thì sao?” Giang Ly đột nhiên mở miệng: “Khung xương và cơ bắp của nam giới với nữ giới trời sinh đã khác nhau, khung xương nam giới sẽ tráng kiện hơn một chút, nên với cùng chiều cao, không tính tình huống đặc biệt thì sức mạnh của nam giới sẽ trội hơn rất nhiều.”

“Giả… Giả gái* sao?!”

(*) Bản gốc là 女装大佬 ý chỉ những người đàn ông có sở thích mặc đồ phụ nữ, thường thấy trong cosplay.

Chương 50: Mồ chôn đàn ông 7

Suy đoán này rõ ràng đã khiến tất cả mọi người phải câm lặng.

“Nếu nghi phạm là một người đàn ông thì những mâu thuẫn trong trắc tả trước đó cũng có thể giải quyết được, hung thủ nữ rất ít khi chọn thủ pháp gây án đẫm máu thế này.” Tô Ngôn đưa tay lên xoa xoa mi mắt, vừa rồi nhìn chằm chằm vào máy tính ở nhà kho trong một thời gian dài khiến cô có hơi khó chịu.

Giang Ly liếc mắt nhìn cô, chân mày cũng khẽ nhíu lại.

Thái Thành Tể vỗ bàn một cái: “Vậy là phương hướng điều tra trước đây đều sai sao? Chả trách trong đoạn video giám sát xung quanh hiện trường vứt xác không tìm được người khả nghi chứ, sai giới tính mà…” Anh ta vừa nói vừa nhìn qua sắc mặt hai người Cục thành phố Từ Châu kia, quả nhiên có chút kinh ngạc, anh ta liền vui vẻ hơn vài phần.

“Cũng không thể nói là sai được, những thông tin còn lại cơ bản đều đúng, chỉ có thể nói năng lực phản trinh sát của nghi phạm quá mạnh, chỉ dựa vào việc tìm trong video giám sát cũng không chắc chắn được.” Giang Ly mở miệng giải vây một chút cho hai người Cục thành phố Từ Châu đang xấu hổ, thật ra cũng không thể trách những thành phố trước, nếu không phải vì nghi phạm thay đổi phương thức vứt xác ở Thành phố Nam Thành thì bọn họ cũng chưa chắc có thể dễ dàng lật ngược trắc tả như thế được.

Đương nhiên, nếu cục thành phố nơi vụ án phát sinh không có người tài giỏi như Phương Giai Mậu thì còn lâu mới suy ra được chỉ từ thủ pháp vứt xác.

Lúc này điện thoại của Giang Ly rung lên hai lần, anh cầm lên nhìn một chút sau đó ngẩng đầu nói: “Được rồi, cuộc họp hôm nay kết thúc ở đây,

mọi người làm việc đi. Mặt khác có thông tin mới, đã xác định được thân phận của bạn đi cùng nạn nhân vào quán bar hôm đó, Tô Ngôn, cô đi với tôi xác minh một chút.

“Được.” Tô Ngôn đáp.

“A a…” Thái Thành Tể và Hạng Dương tụm lại với nhau, dùng ánh mắt không thể nói rõ nhìn bọn họ chằm chằm.

Người trong cuộc là Giang Ly chỉ hờ hững liếc họ một cái, vẻ mặt đàng hoàng đến mức khiến người ta nghĩ tất cả chỉ đều là công việc bình thường, người trong cuộc còn lại là Tô Ngôn thì không có cảm giác giác gì, vì căn bản cô chưa từng nghĩ đến chuyện nào khác. Có lẽ lúc trước ở trong quân ngũ nên theo tư duy của cô, cô cảm thấy đồng đội hỗ trợ chăm sóc nhau là bình thường, đội đặc chủng bọn họ đều là một tổng thể hoàn chỉnh, chính là cảm giác hoàn toàn yên tâm đối với đồng đội. Bây giờ ở đội chuyên án tuy có chút khác biệt nhưng bản chất vẫn vậy, vẫn đề cao tinh thần đoàn kết,quan trọng nhất là đồng nghiệp tin tưởng lẫn nhau.

Tô Ngôn tất nhiên không để ý đến bộ dạng gây sự của hai người Thái Thành Tể, xoay người trở về bàn làm việc của mình rồi sắp xếp lại tư liệu một chút, chuẩn bị xuất phát.

Triệu Gia Mộ đi tới bên cạnh Giang Ly: “Không thể không nói, đội trưởng Giang, đội hình sự trinh sát Cục thành phố Nam Thành các người đúng là rất ấn tượng, tôi cảm thấy lần này đúng là không uổng công.” Anh ta nói tới đây bỗng cười đầy thâm ý: “Chẳng trách lãnh đạo Cục chúng tôi thường xuyên hết lời khen ngợi anh, hôm nay tôi đã hiểu rồi, anh và đội của anh thực sự rất giỏi. Lần này đến thành phố Nam Thành, xem ra tôi đã thu hoạch được rất nhiều, không chỉ là trợ giúp các anh đưa tên sát nhân này ra trước công lý, quan trọng nhất là tôi học từ anh rất nhiều.”

Những lời tốt đẹp này làm cho trong lòng tất cả mọi người trong văn phòng đội chuyên án đều cảm thấy thoải mái. Thật trong lòng mọi người đối với người từ Cục thành phố Từ Châu đến đều là kìm nén, sợ rằng thua thiệt người ta sẽ bị đối phương giễu cợt. Giờ thì quá tốt rồi, người của Cục Từ Châu chủ động nhận sợ, họ cũng không cần ôm thái độ đối đầu để sống

chung nữa.

Giang Ly nghe xong, nét mặt hiếm thấy dao động một chuý, cuối cùng cũng chỉ đáp lại một câu: “Cảnh sát Triệu khách khí rồi, anh cũng rất ưu tú.” Sau khi nói xong liền vẫy tay gọi Tô Ngôn, muốn dẫn cô đi ra ngoài.

Không ngờ Triệu Gia Mộ cũng đi theo, chỉ chậm hơn 2 bước, mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên, còn Thái Thành Tể và Hạng Dương lại bày ra dáng vẻ xem kịch vui: Quá tốt rồi, họ trong đội lâu đến thế cũng chưa được thấy náo nhiệt như vậy, nếu mỗi ngày đều có thể thưởng thức một màn kịch thế này thì còn gì bằng.

Tô Ngôn dừng bước, hơi ngạc nhiên nhìn anh ta: “Học trưởng? Anh định đi ra ngoài à?”

“Anh muốn đi theo đội trưởng Giang của em để học tập.” Triệu Gia Mộ chớp mắt: “Một cơ hội tốt như vậy anh sẽ không bỏ qua, mặc dù đội trưởng Giang lớn hơn anh 2 tuổi, nhưng anh ấy cũng khá nổi tiếng trong giới cảnh sát hình sự trong nước cùng lứa tuổi của bọn anh.”

“Anh đã ngồi trên xe cả ngày rồi, không cần nghỉ ngơi sao? Văn phòng chuẩn bị ký túc xa cho hai người rồi.” Tô Ngôn chỉ vào hướng toà nhà ký túc xá đằng sau.

“Không cần.” Triệu Gia Mộ lắc đầu từ chối: “Từ sáng đến trưa đều ngồi trên xe, có vận động lúc nào đâu? Dù sao anh vẫn còn trẻ mà, có thể chịu được.”

Dù sao vẫn còn trẻ? Câu này cùng câu “Lớn hơn anh đến 2 tuổi” hợp lại với nhau quả là thần kỳ.

Giang Ly nghe vậy, khóe môi hơi cong lên, xoay người đi về hướng thang máy: “Vậy cùng đi đi.”

Ba người im lặng đi xuống lầu, lúc đến cạnh chiếc SUV của Giang Ly, Tô Ngôn nghĩ một chút, sau đó vươn tay mở cửa ghế phụ lái. Cô thật sự là không muốn có quá nhiều tiếp xúc với Triệu Gia Mộ, nếu so sánh thì Giang

Ly dễ chịu hơn nhiều. Trung tâm điều hoà không khí* so với thằng nam sắt thép, tất nhiên là thằng nam đáng tin hơn rồi.

(*) Nghĩa là đào hoa, hay ve vãn, thả thính các cô gái/chàng trai á.

Triệu Gia Mộ thấy cô lên xe, ánh mắt loé lên, sau khi cài dây an toàn liền mở miệng: “Ngôn Ngôn, chúng ta cũng xem như là bạn cũ trùng phùng rồi, đã mấy năm anh không trở lại Thành phố Nam Thành, em thân làm chủ nhà chẳng phải nên thể hiện một chút sao?” Giọng nói nhẹ nhàng tựa như đang đùa, không khiến người ta thấy phản cảm.

Tô Ngôn không ngờ anh ta lại đưa ra đề nghị này nên hơi nhíu mày, đang định quay đầu lại thì lại bị đè lại xuống ghế. Cô hơi ngây người, mắt cũng quên chớp, dường như cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của người kia đang chạm vào trán mình.

Giang Ly thu người về, sau đó đưa tay hạ ghế phụ lái về sau một chút rồi thu ánh mắt lại, không hề liếc nhìn đến cô, khởi động xe xong mới nói: “Còn khoảng 40 phút nữa mới đến, tranh thủ ngủ một chút đi.”

“…” Cô vô thức liếm môi, trong lòng dậy lên cảm giác chua xót không tả được: “Thật sự không cần…” Chẳng qua là cô thấy hơi mỏi mắt thôi, cũng không đến nỗi mở mắt không nổi.

“Sáng vừa xuống tàu lửa đấy, đừng gắng gượng.” Giang Ly nói xong, trực tiếp đạp chân ga.

Anh biết cô đi Cương Bắc cũng không có gì lạ, vì công việc này của nguyên nhân ngày nghỉ đều cần phải xin phép trước. Vì chuyến đi này là đột ngột quyết định nên vé xe cũng không dễ mua, chuyến về cô chỉ mua được một suất vé đứng trên tàu lửa, đúng là mệt thật.

Nghĩ cho cùng thì hôm nay cũng đã phát hiện ra manh mối mới, tối nay lại không biết sẽ làm việc đến bao giờ, vì vậy Tô Ngôn cũng không kháng cự nữa, ‘Ừm’ một tiếng sau đó nhắm mắt lại.

Chiếc xe SUV màu đen đã ra khỏi cổng của Cục thành phố, chậm rãi hoà

vào dòng xe trong đường lớn, tốc độ xe không nhanh cũng không chậm, trong xe rất êm ái. Giang Ly nhìn thoáng qua Triệu Gia Mộ vẫn chưa được Tô Ngôn đáp lại trên kính chiếu hậu, thấy biểu cảm như ăn shit của đối phương, khoé môi anh lại cong lên hơn.

Tuổi trẻ? A!

…

Tô Ngôn bị đánh thức bởi tiếng kim loại ma sát lúc Giang Ly tháo dây an toàn. Cô đưa đôi mắt ngái ngủ đứng dậy mông lung nhìn thoáng qua cảnh sắc ngoài cửa, trời đã tối đen, phía trước là một nhà máy, rõ ràng là trong xưởng vẫn đang làm việc, mấy cái ống khói lớn đang phả ra những cột khói xanh trắng.

“Đến rồi sao?” Cô hỏi, giọng nói mang theo chút ngái ngủ vì vừa tỉnh dậy. Đuôi tóc cũng hơi xù lên vì cọ xát lúc ngủ, gương mặt ửng hồng, vẻ lạnh lùng thường ngày bớt đi một chút, thay vào đó là vẻ hơi bối rối.

Giang Ly thoáng nhìn cô một cái, hắng giọng: “Ừm, người đi uống rượu cùng nạn nhân là bảo vệ nhà máy này, có tiền án cố ý gây thương tích.”

Cảnh sát đột nhiên thông báo đối phương để phối hợp điều tra nhưng vì thời gian làm việc là 24/24, tạm thời không thể rời khỏi được nên đã hẹn lại ngày mai tan tầm sẽ đến Cục thành phố ngay. Giang Ly suy nghĩ một chút, thấy nếu cảnh sát tự đến sẽ tiết kiệm thời gian hơn.

Tô Ngôn khẽ gật đầu, yên lặng chỉnh lại ghế ngồi, sau đó tháo dây an toàn để xuống xe.

Ba người đi tới chỗ cổng gác của nhà máy trình giấy tờ ra, nhân viên bảo vệ khoảng chừng 50 tuổi ngồi trong gác hơi hoảng hốt: “Các vị tìm ai? Có cần tôi gọi điện cho ông chủ không?” Ông ta thật sự không biết vì sao đang yên đang lành mà cảnh sát lại đến tìm, chẳng lẽ là ông chủ phạm pháp sao? Nhà máy này sắp sập tiệm rồi ư?

“Không cần, chúng tôi tìm một người tên Lý Dũng Quân, hình như cũng là

bảo vệ ở đây đúng không?" Giang Ly thấy ông ta đang vội vàng mở bộ đàm liền ngăn lại.

"Lý Dũng Quân?" Ông bảo vệ nghe cái tên này thì lại thở dài nhẹ nhõm, vì người này chính là một kẻ rắc rối, bình thường gây chuyện không ít, cảnh sát tìm đến cửa cũng không lạ gì: "Cậu ta vừa đi tuần tra với 2 người khác rồi, để tôi gọi cậu ta về." Nói xong ông ta lại mở bộ đàm lên nói vài câu.

Họ đợi ở cổng gác khoảng 10 phút thì có một người khoảng 35, 36 tuổi, mặc đồng phục bảo vệ kéo cửa đi đến. Sau khi bọn Giang Ly xác nhận thân phận xong, người đó có vẻ rất xấu hổ, nhìn sang ông bảo vệ cũng đang ngồi ở đó.

Ông bảo vệ ho khan hai tiếng, đứng dậy chắp tay sau lưng đi ra ngoài, tiện thể còn đóng hộ cửa.

Lý Dũng Quân thở phào nhẹ nhõm, cởi nón xuống vuốt cái trán đầy mồ hôi: "Đồng chí cảnh sát, có… có chuyện gì sao?"

"Biết người này không?" Giang Ly rút ảnh chụp ra đưa cho anh ta.

Lý Dũng Quân nhìn thoáng qua, đồng tử lập tức giãn ra, nét mặt biến sắc. Anh ta đang dựa vào cửa ra vào, trong lúc tất cả đều không đề phòng liền xoay người kéo cửa chạy ra ngoài!

"… Chuyện gì thế này?" Triệu Gia Mộ có chút mơ hồ.

Lúc này, hai bóng người từ bên cạnh anh ta giống một cơn gió thổi qua, một giây sau chỉ còn lại anh ta và tiếng gào thét đau đớn ở ngoài cửa.

Chương 51: Mồ chôn đàn ông 8

Tô Ngôn và Giang Ly gần như là đồng thời chạy ra cửa, nhưng theo nguyên tắc "lady first", Giang Ly thoáng dừng lại một chút, đợi cô xông ra ngoài rồi anh mới theo sát phía sau.

Lý Dũng Quân chạy rất nhanh, ra khỏi cửa phòng bảo vệ liền chạy vào nhà máy, vì quen thuộc địa hình nên chỉ sau vài khúc quanh đã cách họ một khoảng xa.

Nhà máy này chia thành nhiều kho dự trữ nên địa hình phân chia hơi phức tạp. Đến một ngã ba, Giang Ly quay đầu ra hiệu cho Tô Ngôn, sau đó tiếp tục đuổi theo Lý Dũng Quân. Giờ phút này anh sẽ không bao giờ ưu tiên phụ nữ nữa, nguy hiểm vẫn phải để đàn ông đi đầu.

Tô Ngôn do dự một chút, nhưng nhìn lại đôi chân dài của Giang Ly cũng nghĩ chắc không có chuyện gì phát sinh được, vì vậy nghe lời anh chạy vào một con đường khác để xem có thể chặn đầu Lý Dũng Quân được không.

Chạy được hơn 200 mét, cô chỉ nghe phía trước truyền đến tiếng rên của một người đàn ông, đi theo âm thanh đó thì quả nhiên Lý Dũng Quân đã bị Giang Ly ép tay sau lưng, mặt áp xuống mặt đất, cánh tay phải vặn vẹo, nước da màu đồng vì đau đớn mà trở thành đỏ tím.

"Đau… Đau… Lão đại… Đại ca… Đồng chí cảnh sát! Nhẹ tay, nhẹ tay một chút!" Lý Dũng Quân hoảng hốt: "Chuyện gì thì từ từ nói, từ từ nói!"

"Chạy cái gì? Hả?" Giang Ly nói, chân dùng thêm sức, quả nhiên một tiếng thét kinh thiên động địa ngay lập tức vang lên.

Tô Ngôn cau mày đi tới: "Đội trưởng Giang, xử lý như thế nào đây?" Cô nhíu mày nhìn Lý Dũng Quân đang áp mặt dưới đất, đáng ra lúc đầu chẳng

có gì rắc rối cả, vậy mà anh ta lại cố tình làm ra một màn như thế, bây giờ còn kêu la, không có chuyện cũng thành có chuyện.

“Dậy đi!” Giang Ly đứng dậy, thuận tay túm chặt người đang nằm dưới đất lên, Lý Dũng Quân thấp hơn anh một cái đầu, từ xa nhìn vào giống như anh đang ôm một con gà con: “Mang về Cục, từ từ thẩm vấn.”

Vốn nghĩ anh ta chỉ là bạn của nạn nhân, nhưng vừa nhìn thấy ảnh chụp đã bỏ chạy thì chắc chắn có gì đó mờ ám.

Lúc hai người bắt Lý Dũng Quân quay lại thì Triệu Gia Mộ mới thở hổn hển đi tới, thấy tình cảnh hiện tại thì khoé miệng hơi giật giật, không nói được lời nào. Ba người đem Lý Dũng Quân lên xe, sau đó phóng trở về Cục thành phố.

Toà nhà Cục thành phố, phòng thẩm vấn.

“Nói đi, làm gì trái lương tâm mà nhìn thấy cảnh sát phải chạy?” Thái Thành Tể gõ đầu bút lên bàn nói, gọi tâm trí của người đeo còng tay đối diện quay về.

Lúc này cánh tay phải và bả vai của Lý Dũng Quân vẫn còn đau, vừa nói một chữ đã đau đến nhe răng trợn mặt, dọc đường trở về bị 3 vẻ mặt ác ma doạ cho mất hồn, lúc này chỉ muốn tè ra quần. Anh ta uất ức nhếch miệng, la to: “Oan ức quá!”

“La cái gì mà la! Tôi hỏi anh sao lại chạy!” Thái Thành Tể vừa nói vừa ném ảnh chụp nạn nhân ra trước mặt anh ta: “Có biết người này không?”

Lý Dũng Quân càng run rẩy hơn: “Có… Không biết.”

“Vuốt thẳng lưỡi ra rồi hãy nói chuyện! Thế nào, cũng đâu phải lần đầu tiên gặp cảnh tượng này đâu? Anh trước đây cố ý gây thương tích cũng đâu có sợ tới mức này?” Thái Thành Tể nghiêm mặt, quát lớn: “Biết hay không biết người trong ảnh? Nhớ nói thật, nếu anh nói dối thì tôi sẽ cho anh thấy hậu quả như thế nào.”

“Biết, biết! Anh ta là Hùng Hướng Minh!” Lý Dũng Quân vội vàng gật đầu, tuy anh ta đã vào đồn cảnh sát vì đánh nhau với người khác, cũng ở trại tạm giam mấy ngày, nhưng đồn cảnh sát và chỗ này đâu có giống nhau, tội phạm phải cũng không giống!

“Biết thì anh chạy cái gì? Tại sao không muốn phối hợp với cảnh sát làm việc?”

Đối phương chỉ híp mắt, ngậm chặt miệng không chịu nói gì.

Tô Ngôn ngồi bên cạnh Thái Thành Tể sau khi thông báo danh tính nạn nhân cho Giang Ly thì ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng Lý Dũng Quân bỗng trong đầu thoáng hiện ra một chi tiết nhỏ. Cô cất điện thoại đi, mở miệng: “Pháp ý của chúng tôi đã phát hiện người chết Hùng Hướng Minh khi còn sống từng chịu tổn thương, anh có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Người chết…” Lý Dũng Quân sợ hãi: “Vậy là anh ta chết rồi ư? Không phải tôi cố ý, không phải tôi cố ý! Chuyện này không liên quan gì đến tôi!”

Tô Ngôn bỗng thả lỏng toàn thân dựa vào lưng ghế, tràn đầy vẻ tự tin: “Trên mặt và ngực của Hùng Hướng Minh có vài chỗ bị vật cùn tạo thành tổn thương, mà hình như tay phải của anh cũng hơi sưng đúng không? Có cần chúng tôi tiến hành so sánh dấu tay của anh với vết thương của người chết một chút không?”

Lúc này Lý Dũng Quân đã không còn giữ được bình tĩnh, bị cô nói như thế liền giật bẫng người, mơ hồ kể tất cả mọi chuyện ra.

Chuyện là tối hôm đó lúc ở quán bar, anh ta và Hùng Hướng Minh, cùng một số người bạn nữa cùng nhau uống rượu, trong lúc đó anh ta và 2 người bạn kia xảy ra mâu thuẫn với những người khách khác nên xảy ra xô xát. Ông chủ quán bar phải mang người đi ra giải quyết, nhưng hai bên nhìn thấy 2 tiểu tử cao lớn phía sau anh ta thì đều sợ hãi. Hùng Hướng Minh lúc ấy còn tỉnh táo, biết nếu chuyện này ầm ĩ tới mức báo cảnh sát thì bên mình sẽ thiệt, huống gì 2 người bạn kia thật sự không thể dính vào phiền toái được nên liền nhận sai, còn bồi thường tiền cho ông chủ quán bar nữa.

Sau đó đám người bọn họ cũng rời khỏi quán bar, vốn họ định bàn nhau đi tăng hai ở KTV, nhưng những người còn lại đều không có tâm trạng nữa, cuối cùng chỉ còn anh ta và Hùng Hướng Minh. Hai người trên đường đến KTV thì cãi vả, Lý Dũng Quân cho rằng Hùng Hướng Minh lúc nãy ở quán bar quá hèn nhát, Hùng Hướng Minh lại thấy anh ta không biết nặng nhẹ, vì thế hai người chửi nhau rồi lao vào ẩu đả. Lý Dũng Quân là bảo vệ nên thể chất không tệ, đè Hùng Hướng Minh xuống đất rồi đánh một trận, đánh xong thì cũng tỉnh rượu, thấy Hùng Hướng Minh nằm bất động ở đó liền lập tức hoảng hốt. Dưới tác dụng của cồn, việc đầu tiên anh ta nghĩ tới không phải là báo cảnh sát, mà là chạy trốn.

Hôm nay khi nhận được điện thoại từ cảnh sát, anh ta đã có chút lo sợ, chẳng lẽ tên Hùng Hướng Minh kia đã báo cảnh sát? Nhưng anh ta cũng không quá hoảng hốt, hai người quen biết nhau nhiều năm như vậy, nếu cảnh sát can thiệp thì anh ta sẽ thành khẩn nhận lỗi, đền tiền thuốc men, chẳng lẽ đối phương còn không tha thứ cho anh ta sao. Ai ngờ bọn Giang Ly vừa tới đã cho anh ta xem ảnh của một người chết, anh ta đánh chết người, có thể không sợ nữa sao? Vì vậy lúc đó theo bản năng liền vắt chân lên cổ mà chạy.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Thái Thành Tể và Tô Ngôn cùng nhau về văn phòng của đội chuyên án. Vừa bước vào, Thái Thành Tể đã quăng đồ trong tay lên bàn, dùng nét mặt vô cùng thần kỳ nhìn Tô Ngôn: “Này, đầu óc của tiểu nha đầu em cũng nhanh nhạy thật đấy, làm sao mà em nghĩ ra được chứ?”

“Ban ngày tôi có đến phòng pháp y với anh Hạng mà… Đúng lúc anh Trương cũng đang xử lý thi thể Hùng Hướng Minh, thuận miệng bảo trên mặt và thân của nạn nhân có vài vết thương bị tạo ra lúc còn sống, còn nói không biết có phải là vì vật lộn với hung thủ mà tạo thành không. Lúc đó tôi cũng không để ý lắm, sau đó nghe đội trưởng Giang sắp xếp lại các tình tiết của mấy vụ án thì tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng, trong báo cáo nghiệm thi của các vụ án trước đều không có ghi chép về vết thương tạo thành lúc còn sống, nói vậy thì đây là ngoại lệ duy nhất.” Tô Ngôn mím môi: “Nhìn thái độ của Lý Dũng Quân, tôi liền nghĩ ra tất cả.”

“Hắn là cháu trai này nghĩ mình đã giết người rồi.” Thái Thành Tể thấy có

chút dở khóc dở cười: “Nhưng en vẫn rất tuyệt vời, em gái.”

Tô Ngôn sờ đuôi tóc của mình, cười ngại ngùng: “Lúc ấy nếu anh Hạng có ở đó thì anh ấy cũng sẽ phát hiện thôi, vì cũng chỉ có hai chúng tôi đến phòng pháp y, những thông tin này mọi người cũng không biết được.”

Thái Thành Tể nghe vậy liền cười cười không nói tiếp.

Lúc này đã qua nửa đêm, hai người lẳng lặng ngồi ở chỗ của mình mình nhắm mắt nghỉ ngơi, Tô Ngôn chỉ cảm thấy mình luôn trong trạng thái mơ màng, giống như đang ngủ nhưng không phải ngủ. Không biết qua bao lâu, có tiếng vang lên trong văn phòng, cô mở mắt ra nhìn đồng hồ treo trên tường, đã hơn 4 giờ sáng.

“Đội trưởng Giang? Anh Hạng?” Cô lấy lại tinh thần, nhìn hai người đang đứng nghiên cứu cái gì đó.

Thái Thành Tể cũng tỉnh lại, vò đầu vài cái, cảm thấy vô cùng buồn ngủ: “Chuyện gì thế? Tra được lý lịch nạn nhân rồi à?”

Thấy hai người đều đã tỉnh dậy, Giang Ly dùng ánh mắt hơi bất mãn liếc nhìn Tô Ngôn một cái, sau đó mới mở miệng nói: “Tra được rồi, Hùng Hướng Minh, 34 tuổi, hộ khẩu ở địa phương. Có mở một cửa hàng sửa chữa ô tô nhỏ, sống với ba mẹ, vợ và hai đứa con.”

“Chúng tôi vừa liên hệ với vợ anh ta rồi, chắc lát nữa sẽ đến Cục để tiến hành nhận dạng.” Hạng Dương nói tiếp.

Tô Ngôn khẽ gật đầu.

Chưa đến 1 tiếng sau, vợ Hùng Hướng Minh đã đến đây, dáng vẻ mặc dù bình thường nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, trong đầu chỉ hiện lên 4 chữ: Hiền thê lương mẫu*. Hầu hết đàn ông đều thích kiểu phụ nữ này, một tay đảm đương việc nhà.

(*) “Hiền thê, lương mẫu” là cụm từ có hàm nghĩa chỉ một người phụ nữ là vợ hiền của người chồng và là mẹ tốt của các con.

Lúc tiến hành nhận dạng thi thể, cảm xúc của người phụ nữ này rõ ràng hơi mất kiểm soát, nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi hoàn thành. Lúc đi từ phòng pháp y ra, cô ta đứng trong hành lang bất lực lau nước mắt, hai người Thái Thành Tể và Hạng Dương đều có chút không đành lòng.

“Hu hu… hu hu…” Nước mắt người phụ nữ không ngừng rơi xuống, thỉnh thoảng sụt sịt mũi vài cái.

Thái Thành Tể sờ vào túi lấy ra một túi khăn giấy nhăn nhúm, hơi ngượng ngùng đưa tới: “Chị gái ơi, xin nén đau đớn, dù bây giờ nói những lời này không thích hợp nhưng cảnh sát chúng tôi còn cần người nhà phối hợp một số việc nữa.”

Ngụy Nhiễm nhận khăn giấy, khẽ gật đầu: “Tôi nhất định sẽ phối hợp…” Nói tới giữa chừng lại không kiềm được, tiếp tục ôm mặt khóc.

Tay chân ba người đàn ông cứng đờ, đứng đó không biết nên làm gì. Tô Ngôn thấy thế thì thở dài một hơi, tiến tới nhỏ nhẹ an ủi một lúc lâu, đợi cho đối phương phát tiết xong, cảm xúc cuối cùng cũng ổn định lại, cô bèn nói: “Chồng cô đã 2 ngày rồi không về nhà, điện thoại cũng không liên lạc được, cô không nghĩ đến chuyện báo cảnh sát sao?”

“Báo cảnh sát? Báo cảnh sát gì chứ?” Trong hốc mắt Ngụy Nhiễm vẫn đầy nước mắt, có chút ủy khuất nói: “Anh ta không về nhà là chuyện bình thường, tôi đã quen rồi, sao ngờ được lần này…” Cô ta vừa nói vừa lau nước mắt trên mặt mình.

Ngay lúc cô ta giơ tay lên, ánh mắt của Tô Ngôn dán chặt vào làn da mỏng manh dưới cổ áo cô ta như có điều suy nghĩ.

Chương 52: Mồ chôn đàn ông 9

“Anh ta thường xuyên không về nhà sao?” Thái Thành Tể nghe vậy thì rất hiếu kỳ.

Ngụy Nhiễm thở dài, gật đầu: “Bình thường trong tiệm anh ta tương đối bận rộn, còn có một cặp anh em nữa, 2 3 ngày không gặp cũng là chuyện bình thường. Mà…” Nói tới đây cô ta đột nhiên ngừng lại không nói tiếp, nghẹn ngào một chút rồi hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên hỏi: “Mong các anh có thể nhanh cóng bắt được hung thủ…”

“Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Hạng Dương liên tục an ủi, sợ đối phương lại khóc lóc ầm ĩ lần nữa.

“Vậy… Thi thể của chồng tôi… khi nào tôi có thể mang về?” Ngụy Nhiễm nhìn bọn họ, trong ánh mắt tràn đầy đau thương cùng khẩn khoản.

“Vì là một vụ án giết người nên phải chờ pháp y của chúng tôi hoàn tất nghiệm thi thì người nhà mới có thể mang đi được.”

“Vậy được rồi…” Ngụy Nhiễm tỏ ý mình đã biết, trạng thái tinh thần của cô ta có chút hoảng hốt, không biết có phải vì bị kích thích khi đột nhiên biết được tin chồng mình chết không. Cô ta cúi đầu túm lấy góc áo của mình: “Không biết ở đây còn gì cần tôi hỗ trợ nữa không, lúc nãy tôi đi vội quá… Hai đứa nhỏ vẫn đang ở nhà… Chúng còn nhỏ tuổi, mà mẹ chồng tôi lại hoạt động không tiện… Lát nữa bọn trẻ tỉnh giấc phát hiện tôi không có ở nhà sẽ khóc rống lên mất…”

Giờ cô ta đang rất mơ hồ, căn bản không quan tâm đến chuyện người khác có đang nghe cô ta nói hay không: “Về nhà tôi còn phải nấu cơm, chúng sẽ đói mất, Hùng Hướng Minh… Hướng Minh… Chúng còn chưa biết ba của chúng đã không còn nữa rồi… Tôi phải nói thế nào đây, hu hu hu!” Lải nhải

với chính mình xong, cuối cùng cảm xúc của cô ta cũng sụp đổ, ngồi sụp xuống đất khóc không ra hơi.

Ba người Giang Ly lập tức đơ người, mặc dù nhiều năm qua an ủi cũng không ít người nhà, nhưng mỗi lần gặp người nhà là nữ giới thì bọn họ vẫn như bị mèo ăn mất lưỡi, không nói được lời an ủi nào.

Thái Thành Tể và Hạng Dương nghĩ hay là để đối phương về nhà để ổn định cảm xúc trước, nếu cứ ở đây khóc lóc mãi cũng sẽ không hay. Ngay trước khi họ định mở lời thì Tô Ngôn vốn đang ngồi xổm an ủi cô ta bỗng ngẩng đầu lên, nháy mắt ra hiệu với họ. Mặc dù hai người không biết cô đang định làm gì, nhưng cũng kịp thời nuốt lại những lời định nói xuống.

Trái lại Giang Ly một bên nhìn cô chằm chằm, rồi lại nhìn Ngụy Nhiễm đang vùi đầu khóc thút thít, cuối cùng hình như đã hiểu ra gì đó, anh vẫy tay với hai người Thái Thành Tể: “Đàn ông ở đây không tiện lắm, chỗ này giao cho Tô Ngôn trước, mấy người đi làm gì thì làm đi!”

Hai người sao có thể không nghe theo được, mặc dù không biết anh và Tô Ngôn đang “ăn ý” làm gì nhưng vẫn theo lời xoay người đi. Một lát sau, hành lang ngoài phòng pháp y đã trống rỗng, chỉ còn lại 2 người phụ nữ cùng với tiếng khóc khe khẽ.

Khoảng mười mấy phút sau, Ngụy Nhiễm khóc lóc đến kiệt sức đã ngồi bệt xuống đất, thật ra khóc khi cảm thấy buồn cũng là một cách tốt để phát tiết, ít ra sẽ không bị kìm hãm đến mức xuất hiện bệnh tâm lý.

“Thật xin lỗi, tôi thất thố* quá.” Cô ta nói, giọng hơi khàn vì lúc nãy đã khóc quá to.

(*) Thất thố: Có sự sơ suất, sai phạm, thiếu giữ gìn ý tứ trong hành vi hoặc nói năng.

“Không sao, tôi hiểu mà.” Tô Ngôn cũng ngồi xuống đất cùng cô ta, tiện tay đưa tới một túi khăn giấy sau đó tiếp tục nhỏ nhẹ nói: “Là thế này, vì vụ án của chồng cô là án giết người nên để có thể mau chóng phá án, cảnh sát chúng tôi cần đến nhà và cửa tiệm nhà cô để tiến hành lấy bằng chứng, nếu

được như thế thì chúng tôi có thể sớm xác định được động cơ gây án. Tôi tin rằng cô và người nhà cô cũng đều mong biết được chân tướng của sự thật, đúng không?"

"Đến nhà?" Ngụy Nhiễm nghe vậy thì đôi mắt hơi tỉnh táo lại, có chút không hiểu nhìn Tô Ngôn.

"Ừm, đây cũng là thủ tục thôi, mong cô thông cảm." Vẻ mặt của Tô Ngôn lúc này không hề gay gắt mà hoàn toàn dịu dàng, hơn nữa cô cũng là nữ giới, vì vậy cũng dễ dàng tiếp cận tiềm thức của người khác.

Tất nhiên Ngụy Nhiễm cũng cảm thấy vậy, hiện tại cô ta rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều so với lúc nãy đứng cùng với 3 người đàn ông, có lẽ vì cảm xúc lên xuống mấy lần nên cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nghe Tô Ngôn giải thích như vậy, cô ta cũng không nói thêm gì, chỉ hơi do dự rồi nhẹ nhàng gật đầu đồng ý: "Vậy… Lát nữa các cô định về cũng tôi hay sao?"

"Có tiện cho cô không? Nếu cô muốn về nhà để thông báo trước thì chúng tôi có thể đến sau."

"Có gì để thông báo chứ…" Ngụy Nhiễm cười chua chát: "Hai đứa bé còn nhỏ, chúng cũng không hiểu gì cả, mẹ chồng tôi thì… không nhắc tới cũng được. Chỉ là khó tránh sẽ khiến hàng xóm chú ý, vốn dĩ đàn ông là trụ cột trong nhà, sau này không biết… không biết cô nhi quả mẫu chúng tôi phải gánh chịu những gì!"

Tô Ngôn đứng dậy, vươn tay kéo người phụ nữ yếu ớt bên cạnh lên, nghe đối phương nói lời này xong về liền cụp mắt, tay phải nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô ta, miệng nói khẽ: "Sau này sẽ ổn thôi."

…

Bọn người Giang Ly tất nhiên không ngờ Tô Ngôn sẽ thuyết phục Ngụy Nhiễm thuận lợi như vậy liền, vì thế lúc sáng sớm trời còn tảng sáng, họ cùng với Ngụy Nhiễm, mang theo đồng nghiệp đội kỹ thuật tiến thẳng đến nhà Hùng Hướng Minh.

Nhà Hùng Hướng Minh và Ngụy Nhiễm nằm ở khu vực rìa thành phố, là một khu dân cư cao tầng, nghe nói khu vực này đều là các hộ di dời sau khi tái kiến thiết, vì vậy điều kiện của khu dân cư này chắc chắn không thể bằng với những khu cao cấp trong thành phố. Không có nhiều cây xanh, thời tiết mặc dù khá ấm áp nhưng vẫn trống trải.

Dựa vào chỉ dẫn của Ngụy Nhiễm, hai chiếc xe cảnh sát cuối cùng cũng dừng lại dưới lầu toà nhà số 23. Toà nhà chỉ có một thang máy rất nhỏ, nhiều người như vậy chỉ có thể chia ra 2 nhóm mới lên được tầng 17.

Ra khỏi thang máy rồi rẽ trái, Ngụy Nhiễm đến trước một cánh cửa, lấy chìa khoá ra mở cửa. Đây là một căn nhà 2 phòng ngủ, không lớn lắm, vừa mở cửa ra đã nghe tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Nguỵ Nhiễm đã dùng tốc độ cực nhanh chạy vào phòng ngủ phía Bắc, sau đó giọng ru nhẹ nhàng của cô ta cũng vang lên.

Tô Ngôn mang bọc giày vào, chậm rãi đi tới trước cửa phòng ngủ, ánh sáng bên trong rất tối, Ngụy Nhiễm đang ôm trong ngực một cô bé khoảng 2 3 tuổi dỗ dành, bên chân là một cậu bé khoảng 5 6 tuổi đang đứng, nét mặt rất nghiêm túc, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm mẹ và em gái. Rèm của trong phòng đang khép lại, có thể lờ mờ thấy được trên giường có một chỗ phồng lên, có vẻ như có ai đó đang nằm ở đó.

Vất vả lắm mới ru được con gái trong tay ngủ, Ngụy Nhiễm một tay ôm con gái, một tay dẫn con trai bước ra khỏi phòng ngủ, thấy cô nhìn chằm chằm trên giường liền ngượng ngùng mím môi: “Mẹ chồng tôi mất khả năng tự chăm sóc đã lâu rồi, lúc nãy tôi không có ở nhà, hai đứa nhỏ tỉnh dậy không thấy tôi nên mới chạy sang phòng này tìm. Chúng tôi còn một gian phòng ở phía nam nữa, các người muốn điều tra gì xin cứ tự nhiên.” Sau khi nói xong, cậu bé dưới chân ôm chặt đùi cô ta, rõ ràng là hai bạn nhỏ này hơi hoảng sợ vì trước nhà mình đột nhiên xuất hiện nhiều cô chú đến thế.

Giang Ly khẽ gật đầu, có sự đồng ý của anh, người đội kỹ thuật bắt đầu làm việc.

Ngụy Nhiễm thoáng nhìn qua, sau đó dẫn hai đứa bé tới bên bàn cơm, sắp

xếp chỗ ngồi cho con trai trước rồi lấy giấy bút ra, dặn nó ngồi yên lặng ở đó vẽ tranh. Sau đó cô ta ôm bé nhỏ ngồi sang một bên, vẻ mặt đầy sự mệt mỏi.

Tô Ngôn dời ánh mắt ra khỏi phòng ngủ, xoay người đi lòng vòng trong nhà, cuối cùng đứng trước sô pha với Giang Ly ở phòng khách, hai người bọn họ không hẹn mà cùng đưa ánh mắt đặt trên cái tủ TV, trên đó bày biện một chai thuốc trị thương, còn có iodophor* và bông ngoáy tai, thuốc giảm đau.

(*) Dung dịch sát trùng á.

“Tôi cảm thấy…” Cô thấp giọng: “Hắn là như thế rồi.”

“Ừm.” Giang Ly giống như đã hiểu được ý nghĩ “thần bí” của cô, lập tức tỏ vẻ đồng ý, sau đó lấy điện thoại ra giải thích: “Cô xem trước chỗ này đi, tôi ra ngoài báo cáo lên trên một chút, cần phải liên hệ lại 5 thành phố trước để xem có phải là ngoại lệ không. Nếu như các thành phố trước đều không có phát hiện thì cũng cần thời gian để xác minh lại.” Anh nói xong liền quay người mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi anh đi khỏi, Tô Ngôn hơi suy tư một chút, sải chân bước đến cạnh bàn ăn, đứng nhìn một vòng tủ rượu, trên đó có mấy loại rượu cùng với chén bát, cũng không có gì đặc biệt. Sau đó cô nhìn sang hai đứa con của Nguỵ Nhiễm, cuối cùng nói: “Bình thường đều là cô ở nhà chăm sóc bọn nhỏ sao?”

Ngụy Nhiễm tỉnh táo lại, chớp mắt phản ứng lại câu hỏi của cô, sau đó gật đầu: “Đúng vậy, không chỉ là 2 đứa nhỏ, mẹ anh ta cũng cần có người chăm sóc.”

“À…” Tô Ngôn lập tức lại nhìn phía cậu bé đang hết sức tập trung dùng bút bôi bôi xoá xoá trên giấy, cô cúi đầu cười hiền hậu: “Em đang vẽ gì thế?”

Cậu bé hơi dừng bút một chút nhưng cũng chỉ là giương mắt lên liếc qua cô, giống như đang sợ người lạ nên không lên tiếng.

“Vẽ người sao? Nhìn rất đẹp.” Tô Ngôn lại từ một góc độ khác cẩn thận nhìn, tán dương một câu.

“Thằng bé thích nhất là vẽ gia đình chúng tôi, trong nhà toàn là tranh nó vẽ, không 100 thì cũng 80 bức.” Ngụy Nhiễm nghe thấy con mình được khen thì cuối cùng cũng nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu con trai, thể hiện tình mẫu tử sâu sắc.

“Vậy à…” Tô Ngôn cười đáp lại, cũng không nói tiếp nữa, đi dạo một vòng trong phòng khách rồi đi vào phòng ngủ phía nam.

Trong phòng rất bừa bộn, một cái giường 1.8 mét cùng với một cái tủ quần áo, còn có rất nhiều thứ bừa bãi chất đống trong góc, cộng thêm 2 đồng nghiệp vừa đến đang tiến hành lấy bằng chứng nữa nên nhìn rất chật chội. Cô đi tới cạnh cửa sổ, lấy ra trên bệ cửa một xấp giấy A4 từ một cái thùng giấy, trên đó vẽ đủ loại hình người, nét vẽ non nớt, có thể nhìn ra đây là tranh vẽ mà Nguỵ Nhiệm vừa nói đến.

“…” Cô nhìn thấy những bức tranh này, một tiếng thở dài lặng lẽ thoát ra.

Việc điều tra lấy bằng chứng cũng không có gì phức tạp vì chỗ này là nhà của nạn nhân, hơn nữa Hùng Hướng Minh thật sự đúng như Ngụy Nhiễm nói, bình thường thời gian ở nhà rất ít nên cũng không có nhiều vết tích sinh hoạt liên quan tới anh ta.

Chưa tới 1 tiếng sau, Giang Ly trở về, khẽ vuốt cằm nhìn Tô Ngôn.

Tô Ngôn hiểu ý, sau khi xác nhận các đồng nghiệp bên đội kỹ thuật đã hoàn thành công việc, cô lại đi tới chỗ Ngụy Nhiễm: “Hôm nay rất cảm ơn cô đã phối hợp, chúng tôi sẽ đem những vật này về để tiến hành điều tra thêm, nhưng cô cũng không cần quá lo lắng, những thứ này sau khi kết án sẽ trả lại cho cô.”

“Được…” Ngụy Nhiễm đứng lên, nét mặt có chút đờ đẫn.

“Còn nữa, là thế này, chúng tôi còn phải đến chỗ cửa tiệm sửa chữa của chồng cô để em một chút. Cô xem có ai có thể trông hộ mấy đứa trẻ không?

Dù sao thì… cũng có hơi bất tiện.”

Nhắc đến hai đứa trẻ, Ngụy Nhiễm cuối cùng khôi phục lại một chút sức sống, cô ta nhìn con gái trong tay, do dự vài giây rồi gật đầu đáp: “Lát nữa tôi gọi điện cho chị gái tôi, bảo chị ấy sang trông giúp tôi một chút, nhưng chắc cũng phải tới chiều chị ấy mới đến được…”

“Không sao, vậy chúng tôi về Cục thành phố chờ tin của cô.”

Sau khi nhận được câu đồng ý của đối phương, Tô Ngôn và Giang Ly cũng lần lượt quay về Cục thành phố, Ngụy Nhiễm cũng không bắt họ chờ quá lâu, vừa qua giờ cơm trưa cô ta đã một mình đến tìm đội chuyên án.

Nhưng cô ta cứ nghĩ bản thân tới để tiếp tục phối hợp với cảnh sát đến cửa tiệm lấy bằng chứng, không ngờ tới trực tiếp bị mang vào phòng thẩm vấn.

Cô ta bứt rứt ngồi trên ghế, bất an nhìn xung quanh, đúng lúc này, cửa mở ra, Tô Ngôn và Hạng Dương bước đến ngồi đối diện.

“Không phải là đến cửa tiệm sao?” Ngụy Nhiễm mở miệng hỏi.

“Tất nhiên là sẽ đi, nhưng trước đó còn có chuyện khác cần cô hết sức hợp tác.” Tô Ngôn nói với vẻ tiếc nuối: “Chúng tôi đã liên lạc với quản lý khu dân cư và đồn cảnh sát trước rồi, quản lý nói họ đã nhận được rất nhiều khiếu nại từ hàng xóm của cô, đồn cảnh sát cũng có hồ sơ ghi chép lại hàng xóm cô từng báo cảnh sát. Cộng thêm việc trên tủ TV nhà cô có để những loại thuốc kia, vì vậy xin mạn phép hỏi một câu… lúc Hùng Hướng Minh còn sống có phải đã có hành vi bạo hành với cô không?”

Ngay từ khi cô nói được nửa chừng thì cả khuôn mặt Ngụy Nhiễm đã tái nhợt, lúc 4 chữ “hành vi bạo hành” vừa được thốt ra, đối phương đã tỏ ra sợ hãi, phản ứng vô cùng kịch liệt: “Không có!”

Tô Ngôn vẫn ngồi ở đó, bình tĩnh nhìn người phụ nữ đang bật dậy. Dưới ánh mắt của cô, Ngụy Nhiễm cũng cảm thấy hành động của mình hơi quá mức nên đành giơ tay vén mấy sợi tóc vương trước lại lại, ngồi xuống lắc đầu phủ định: “Không có.”

Tô Ngôn đã đoán được những lời phủ định này của cô ta, tỷ lệ bạo lực gia đình trên toàn quốc là khoảng 30%, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày có rất ít nữ giới đứng ra thừa nhận. Vì con, vì người già, vì mặt mũi, hoặc là vì tâm lý bị người bạo hành chèn ép, lý do đều khác nhau, vì mỗi người đều có một nỗi lo của riêng mình.

Vì vậy cô cũng không bắt bẻ lời nói của cô ta nữa, thay vào đó, cô lấy vài tờ giấy ra từ trong túi, bày từng tờ trên mặt bàn.

“Đây là…?” Đồng tử Ngụy Nhiễm hơi co lại, trước mặt chính là mấy bức tranh bình thường con trai cô ta vẽ, cô ta hoàn toàn không hiểu con mình có liên quan gì, ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện.

“Trẻ con sẽ không nói dối, đôi khi cô nghĩ nhẫn nhịn và nhượng bộ là đang bảo vệ con mình đúng không? Nhưng trong mắt bọn chúng, hành động tàn bạo của người cha đối với mẹ mình đều tạo thành tổn thương cả đời!” Tô Ngôn chỉ mạnh vào một bức tranh: “Trong bức tranh này, người cha toàn bộ đều được vẽ bằng màu đen, nhưng người mẹ lại là màu đỏ, mà trên mắt, thân người, cánh tay của người mẹ đều có thêm những nét vẽ linh tinh. Cô nghĩ đây chỉ là vẽ bây thôi sao? Nó cho thấy cô trong mắt thằng bé chỉ là một hình tượng đầy sẹo và vết thương!”

“Tôi…”

“Sự dung túng và tha thứ hết lần này tới lần khác của cô đổi lại được gì? Sự thăng cấp bạo lực đối với cô và sức khoẻ tinh thần của hai đứa nhỏ đã hình thành nên một loại tổn thương không cách nào bù đắp được.” Tô Ngôn hít sâu một hơi: “Nhìn xem tranh của con trai cô đi, nó mới bao nhiêu tuổi? 5 tuổi ư?”

Một giây sau, Ngụy Nhiễm bưng mặt đau đớn khóc thành tiếng.

Chương 53: Mồ chôn đàn ông 10

Hai người Tô Ngôn và Hạng Dương có chút bất đắc dĩ liếc nhau một cái, không ai lên tiếng thúc giục, chỉ ngồi đó lẳng lặng chờ đợi.

Ngụy Nhiễm khóc xong một trận, rút ra 2 tờ khăn giấy trên mặt bàn, vừa nức nở vừa lau nước mắt trên má, vẻ mặt khó xử khi bị người khác vạch trần chuyện riêng tư: “Không phải tôi chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, lúc trước anh ta đánh tôi, tôi cũng có tìm đến Hội phụ nữ, nhưng cuối cùng vẫn không thay đổi được gì.”

“Cô có thể báo cảnh sát mà!” Hạng Dương có chút tiếc rèn sắt không thành thép.

“Báo cảnh sát thì sao, tôi cũng không thể khiến anh ta bị nhốt lại được. Anh ta bị bắt giam, trên thân dính tiền án tiền sự, chẳng phải lại hại 2 đứa nhỏ nhà tôi sao? Có tiền án, tương lai bọn chúng học hành và công việc chẳng phải sẽ bị kì thị sao!” Có lẽ vì Hùng Hướng Minh đã chết nên Nguỵ Nhiễm cũng không chống đối nữa, thậm chí có chút thả lỏng: “Các người đâu có biết anh ta là một thằng điên thế nào! Lúc đầu tôi muốn ly hôn với anh ta, vậy mà anh ta lại cầm dao phay đến tìm mẹ tôi, tuyên bố muốn chém chết tất cả người trong nhà tôi. Được, đời này tôi gặp loại người cặn bã như thế xem như là lỗi của tôi, không biết đã tạo nghiệt thế nào, tôi tự mình gánh là được, sao có thể liên luỵ đến người khác chứ.”

“Tôi chỉ…” Cô ta nói tới đây, nét mặt lại trở nên đau thương: “Tôi chỉ có lỗi với 2 đứa nhỏ, 2 đứa con đáng thương của tôi, hu hu…”

Giống như là nhớ tới những lời Tô Ngôn vừa nói, cô ta áy náy không thôi, nếu sớm biết con mình sẽ vì chuyện này mà nảy sinh vấn đề về tâm lý thì có lẽ cô ta sẽ lựa chọn khác.

“Lúc trước tôi nghĩ chỉ cần tôi nhẫn nhịn, thời gian sẽ trôi qua nhanh thôi. Nếu thật sự rời khỏi anh ta thì hai đứa nhỏ của tôi phải làm sao đây? Tôi không có khả năng lo cho cuộc sống của chúng đầy đủ, ít ra Hùng Hướng Minh cũng là một người cha đúng mực, anh ta có thể lo cơm áo cho chúng.” Nguỵ Nhiễm lại lẩm bẩm nói, như đang cố gắng giải thích cho hành vi của mình để át bớt đi cảm giác tội lỗi sâu trong lòng mình.

Tô Ngôn khẽ thở dài, thò tay vào trong túi quần lấy ra một tấm danh thiếp mà Giang Ly đưa trước khi vào phòng, đẩy tới trước mặt cô ta: “Người này là một vị bác sĩ cũng có danh tiếng ở Thành phố Nam Thành, bác sĩ Tôn bình thường rất nhiệt tình, cô ấy đã từng khởi động một hoạt động từ thiện trên mạng để giúp đỡ tư vấn tâm lý cho các nhóm yếu thế, đến nay vẫn còn duy trì. Con của cô vẫn còn nhỏ tuổi, dẫn nó đi thử đi, nhất định còn cơ hội.”

Nguỵ Nhiễm nghe vậy liền nhanh chóng nắm tấm danh thiếp lại trong tay, nói cảm ơn liên tục. Sau đó cô ta xem như là bảo bối, cẩn thận nhét danh thiếp vào túi xách, hơi chật vật mím môi một cái: “Tôi không hiểu lắm… Giờ Hùng Hướng Minh chết rồi, các người quan tâm đến chuyện anh ta có đánh tôi hay không làm gì?” Nói tới đây cô ta đột nhiên nhớ tới gì đó, trở nên rất khẩn trương, đan tay vào nhau: “Các người… các người sẽ không cho rằng là tôi giết anh ta chứ? Không phải tôi, suốt ngày tôi đều phải trông con, chăm sóc mẹ chồng, ngay cả một con gà tôi còn không dám giết…”

“Chị gái ơi! Cô cứ yên tâm đi.” Hạng Dương vội mở miệng cắt lời cô ta: “Chúng tôi không phải nghi ngờ cô có liên quan tới cái chết của Hùng Hướng Minh, chúng tôi chỉ muốn hỏi cô vài vấn đề thôi, hy vọng cô có thể thành thật trả lời.”

“… Được…” Đối phương rụt cổ, sợ sệt khẽ gật đầu.

Được Hạng Dương ra hiệu, Tô Ngôn khẽ gật đầu, nhìn về phía Nguỵ Nhiễm: “Chuyện cô bị Hùng Hướng Minh bạo hành còn có người nào biết không?”

Nguỵ Nhiễm cẩn thận suy nghĩ: “Có nhân viên cộng đồng và Hội phụ nữ biết, còn có chuyện ầm ĩ trước khi chắc chắn mẹ tôi cũng biết. Hàng xóm

thì… trước khi mẹ tôi bị bại liệt, bà ta không cho phép tôi đi khoác lác với người ngoài.” Có rất nhiều người phụ nữ không những không ngăn cản hành vi của con mình, ngược lại còn tự hào về chuyện đó, đúng là ghê tởm.

“Chúng tôi không nói đến chuyện này.” Tô Ngôn nhíu mày, hung thủ gây án qua nhiều thành phố như thế, hắn không thể nào đến mỗi thành phố rồi mới xác định mục tiêu, đồng thời tiến hành điều tra, biết được hành vi bạo lực của đối phương mới quyết định gây án được. Những thủ tục này tương đối rắc rối, nếu như vậy thì chu kỳ gây án của hung thủ sẽ không ngắn như thế. Vì vậy khả năng lớn nhất là hắn không biết đã dùng thủ đoạn gì mà đã xác định được mục tiêu trước, sau đó mới đến từng thành phố để ra tay.

“Cô có tâm sự với người lạ nào không, ví dụ như qua điện thoại, hoặc qua interner?”

“Điện thoại…” Ngụy Nhiễm trầm mặc vài giây, sau đó lập tức mở to mắt như nhớ ra điều gì đó rất đáng sợ: “Tôi… Tôi… Một năm trước tôi vô tình tham gia một nhóm, trong đó đều là phụ nữ hết, sau khi vào tôi mới biết có rất nhiều chị em đều gặp chuyện như mình. Chuyện này mang lại cho tôi cảm giác vô cùng thân thiết, nên thỉnh thoảng cũng vào trò chuyện vài câu.” Cô ta hơi kích động: “Các người cũng biết đó, chỉ là nói một chút về chuyện gia đình, đôi khi sau khi bị Hùng Hướng Minh đánh, tôi cũng sẽ nói ra. Tôi cũng cần giải toả mà! Tôi thật sự chịu đựng không nổi!”

Nhìn người phụ nữ trước mặt rõ ràng hơi mất khống chế, Tô Ngôn chỉ tỏ ý đã hiểu, hướng ra một ánh mắt trấn an. Bản chất của con người đều có dục vọng được thổ lộ, chuyện nói ra hết cũng không sai, có thể giúp người ta giải phóng được một phần áp lực tâm lý, tiếp tục cuộc sống lành mạnh.

“Có thể xem nhóm đó của cô được không?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Ngụy Nhiễm đáp lại, lấy điện thoại từ trong túi ra, mở khoá màn hình rồi bấm vào ứng dụng chat, sau đó đẩy điện thoại về phía hai người.

Tô Ngôn nhận lấy, cùng Hạng Dương tụ lại một chỗ nhìn màn hình điện thoại, trên đó đúng là đang hiển thị giao diện của một ứng dụng chat, có một nhóm chat tên là “Hội phú bà toàn quốc” đang được tắt thông báo, phía

sau hiển thị đang có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Cô đưa tay bấm mở, vào rồi mới phát hiện đây đúng là một nhóm 500 người, trong đó có mấy ID đang trò chuyện vui vẻ, tin nhắn mới đến rất nhanh. Xem kỹ nhật ký trò chuyện thì cô phát hiện ra một nickname tên là "Amy Mama" đang khóc lóc kể lể hôm qua vừa bị bạo lực giao đình, còn kèm theo vài bức ảnh chụp vết bầm trên đùi. Những người còn lại gửi tới vài lời an ủi, đa phần đều là những lời vô nghĩa, một vài người khuyên cô ta sớm ly hôn hoặc giữ bằng chứng lại để báo cảnh sát, nhưng rất nhanh đã bị số tin nhắn còn lại đánh bay mất.

"Đây là tội ác mà!" Hạng Dương xem tin nhắn muốn tức chết: "Không báo cảnh sát thì muốn làm gì?"

Ngụy Nhiễm lắc đầu cười khổ, Tô Ngôn thì lặng lẽ huých cùi chỏ vào người bên cạnh, thấy anh ta vẫn tỏ vẻ tức giận nhưng không nói gì nữa, cô kéo tiếp nhật ký trò chuyện để xem nhưng phát hiện chỉ có đến khuya hôm trước, trước đó nữa không thấy gì.

"Hùng Hướng Minh thường xuyên kiểm tra điện thoại của tôi, nếu anh ta phát hiện tôi nói chuyện với người khác sẽ đều sẽ tát tôi hai bạt tay, càng không thể để anh ta phát hiện tôi nói chuyện với người khác trên mạng được. Vì vậy trước khi anh ta về nhà tôi đều xoá nhật ký trò chuyện đi." Nguỵ Nhiễm giải thích.

"Cô có biết chủ nhóm này là ai không?" Tô Ngôn ấn mở ảnh đại diện của chủ nhóm, nickname cũng chỉ là đặt theo xx Mama như những người khác.

"Nghe nói là ở thành phố Lục Hưng, là người phương Bắc, thường xuyên đăng hình con mình lên nhóm. Tôi có nghe qua giọng nói của cô ta, rất ngọt ngào."

"Thành viên nhóm này thường thay đổi đúng không?"

Ngụy Nhiễm gật đầu: "Đúng vậy… Những thành viên lúc đầu vào là để tìm an ủi nên rất cố định, nhưng thỉnh thoảng cũng có người thành công ly hôn hoặc bị chồng phát hiện đều dần dần rời khỏi nhóm, nhưng chẳng mấy chốc

sẽ lại có người mới gia nhập vào.”

Này ngay từ đầu tiến vào vì tìm an ủi, cũng đều rất cố định, bất quá ngẫu nhiên có thành công ly hôn, hoặc là bị chồng phát hiện, đều đã lục tục lui bầy, nhưng rất nhanh liền sẽ có mới người thêm tiến vào.”

“Chỉ có 500 người, sợ là chưa đủ đúng không?” Hạng Dương phía sau lại xích lại gần một chút, nghiến răng nói nhỏ. Chỉ có 500 người, ít nhất một nửa trong số đó đã vô dụng rồi, chẳng lẽ hung thủ chọn mục tiêu gây án trong gần 200 người còn lại?”

“Anh có biết số lượng phụ nữ gặp tình huống này trên cả nước không? Đừng nói là một nhóm 500 người, 10 nhóm còn chưa đủ.” Tô Ngôn nhỏ giọng đáp lại: “Còn lại phải chờ kết quả xác minh của 5 thành phố kia.”

Hai người bàn bạc xong xuôi, Tô Ngôn khôi phục lại khuôn mặt tươi cười thân thiện: “Chúng tôi cần điện thoại của cô để phục vụ điều tra, không biết cô có tiện không, sau khi hoàn thành điều tra sẽ gửi lại cho cô sớm nhất có thể.”

Ngụy Nhiễm tất nhiên không có lý do gì để không đồng ý, cái điện thoại kia vốn cũng không phải đồ đắt tiền gì, với lại mặc dù Hùng Hướng Minh có lỗi với cô ta nhưng cô ta cũng chưa từng nghĩ anh ta sẽ chết như thế. Dù sao cũng phải đưa ra lời giải thích thoả đáng cho người thân và bạn bè xung quanh, cũng như với chính bản thân cô ta.

Sau khi tiễn Ngụy Nhiễm cùng với đồng nghiệp kỹ thuật đến cửa tiệm để tiến hành lấy bằng chứnf xong, Tô Ngôn và Hạng Dương cầm cái điện thoại trở về đội chuyên án, thấy Giang Ly đang đứng nói gì đó với Phương Giai Mậu.

Thấy họ trở về, Giang Ly nói: “Đúng lúc đấy, cùng đi nghe một chút đi.”

Hai người đành phải đi tới cạnh bàn hội nghị ngồi xuống.

Vốn dĩ sau khi Phương Giai Mậu xác định được phương thức vứt xác thì cũng đã tiến hành phân loại và kiểm tra đống rác che phủ trên thi thế, vì khả

năng hung thủ đã lấy lại đồ sau khi vứt xác không cao, việc hắn nửa đường tuỳ tiện đổi thùng rác cũng không thể nên chốt lại mà nói thì đám rác đó vẫn rất đáng để nghiên cứu.

“Rác phủ trên thi thể nạn nhân chủ yếu là rác thải sinh hoạt, vỏ trái cây… đồ ăn đóng hộp… Tất nhiên đều là những loại rác thông thường, không có gì đặc biệt hết. Quan trọng là chúng tôi đã phát hiện ra cái này.” Phương Giai Mậu lấy ra một tấm ảnh đặt xuống mặt bàn, trong ảnh là vài thứ rất quen thuộc với mọi người. Là các vật dụng vệ sinh cá nhân dùng một lần, bao bì đều trắng trơn, hoàn toàn không thể nhận ra: “Mấy người nhìn vào bao bì của cái bàn chải đánh răng dùng một lần này đi, trên đó có in chữ “Công ty TNHH Sản phẩm vệ sinh Khải An”. Đồ vệ sinh dùng một lần giá rẻ đều được các khách sạn nhỏ hoặc nhà trọ cho thuê linh tinh cung cấp, dù sao cũng đều có thương hiệu của mình, nhưng khách sạn cao cấp thì không cần phải nói.”

“Lát nữa tôi sẽ liên hệ với công ty này, xem năm nay bọn họ đã cung ứng cho bên nào.” Hạng Dương sờ cằm nói.

Phương Giai Mậu có chút bất đắc dĩ: “Tuy không phải là phát hiện gì lớn nhưng cũng giúp thu hẹp phạm vi điều tra đúng không? Ít ra cũng giúp các người loại bỏ khách sạn cao cấp rồi, cũng mấy chục cái đấy?”

“Vâng.” Tô Ngôn bỗng lấy lại tinh thần, đưa điện thoại đưa cho Giang Ly: “Chúng tôi vừa biết được từ Nguỵ Nhiệm, cô ta có tham gia vào một nhóm trên ứng dụng chat, trong đó gồm thành viên đến từ cả nước, có hoàn cảnh tương tự cô ta, đều là người phụ nữ đã hoặc đang gặp vấn đề bạo lực gia đình. Tôi và anh Hạng nghi ngờ hung thủ có thể đã trà trộn vào loại nhóm thế này để tìm ra mục tiêu gây án. Nhưng muốn điều tra thì tôi nghĩ chắc phải nhờ đến đội kỹ thuật.”

Giang Ly nhận lấy điện thoại: “Ừm, tôi biết rồi. Lát nữa tôi sẽ đem phát hiện mới này thông báo cho 5 thành phố còn lại, bảo họ cùng nhau xác minh.” Nói xong anh liền xoay người định đi, được nửa chừng thì dừng lại nói với cô: “Nếu không bận gì nữa thì đến nhà ăn ăn cơm đi.”

“Hả?” Tô Ngôn hơi sửng sốt, sau đó khẽ gật đầu.

Lúc bóng dáng của Giang Ly hoàn toàn khuất đi, Hạng Dương và Phương Giai Mậu liếc nhau một cái rồi âm dương quái khí nói: “Anh nói đây có phải là đồng nhân không đồng mệnh không, tôi bận rộn suốt 20 tiếng rồi không ngủ đấy, vậy mà chẳng có ai dặn dò tôi đi ăn cơm.”

Lúc này Phương Giai Mậu đang không hiểu chuyện gì xảy ra, ngay sau đó liền mở miệng: “Cậu không phải lát nữa phải đến công ty sản phẩm vệ sinh kia để xác minh sao? Mà lúc nãy đội trưởng Giang đang nói với cả 3 chúng ta mà, cậu gào thét cái gì?”

“…” Hạng Dương bị anh ta làm cho nghẹn họng, cuối cùng cũng chỉ có thể liếc mắt lẩm bẩm rồi bỏ đi: “Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.”

“Này!” Phương Giai Mậu không vui, chỉ vào bóng lưng của anh ta hỏi Tô Ngôn: “Tô Ngôn, em nói cậu ta đang có ý gì chứ?”

“Không biết.” Tô Ngôn thành thật lắc đầu.

…

Tới khi gần tan làm, Giang Ly mới trở lại văn phòng với vẻ mặt nghiêm nghị, đi theo đằng sau là Triệu Gia Mộ và Mạnh Trung. Lúc đó Tô Ngôn đang cầm bình nước tưới cây, thấy họ về cũng chỉ chớp mắt, không lên tiếng.

Giang Ly nhìn cô: “Thông báo cho tất cả mọi người trong Cục vào họp.”

“Rõ.” Cô đáp, xoay người quăng bình nước đi ra ngoài.

Khoảng 10 phút sau, trừ những người đang làm nhiệm vụ bên ngoài thì tất cả mọi người đều ngồi quanh bàn hội nghị. Giang Ly nói sơ qua về những phát hiện sau khi thẩm vấn Nguỵ Nhiễm, sau đó thoáng nhìn sang Triệu Gia Mộ: “Sau khi trải qua xác minh, trong vụ án ở Từ Châu người nhà cũng có tham gia một nhóm trò chuyện tương tự nhóm này, nhưng không phải là nhóm của Nguỵ Nhiễm.”

“Trước mắt tính cả thành phố Từ Châu thì đã có 3 thành phố phản hồi lại cho chúng ta, chúng ta cũng nhận được thông tin của 4 nhóm hỗ trợ. Tôi đã giao những thông tin này cho bộ phận An ninh mạng để họ sử dụng công nghệ tiến hành hợp tác điều tra.” Anh nói tới đây thì liếc nhìn qua Hạng Dương.

Hạng Dương hiểu ý: “Tôi đã đến “Công ty TNHH Sản phẩm vệ sinh Khải An” kia, thông qua danh sách cung ứng mà họ cung cấp, phát hiện trong thành phố Nam Thành có hết thảy 57 khách sạn và nhà trọ đã hợp tác với công ty này, đều là thương hộ lớn nhỏ trải khắp thành phố.”

Nhất định còn có điểm mù mà họ chưa phát hiện ra, Tô Ngôn nhíu chặt mày, trong lòng không vì điều tra có tiến triển mà vui vẻ. Cô vẫn cảm thấy lo lắng… Trước đây từng có tiền lệ 1 thành phố xảy ra 2 vụ án.

Quả nhiên, một giây sau Giang Ly nói: “Ngoài công tác điều tra cơ bản thì chúng ta còn cần xác định xem còn có nạn nhân tiềm năng nào trong thành phố phù hợp với mục tiêu gây án của hung thủ không.”

Thời gian không đợi ai, lúc này đã cách thời gian phát hiện Hùng Hướng Minh 2 ngày, ai mà biết được trong một góc nào đó của thành phố này sẽ có phát sinh ra thêm 1 vụ án nữa hay không!

Chương 54: Mồ chôn đàn ông 11

Sau cuộc họp ngắn ngủi, Tô Ngôn cầm ly nước đứng bên cửa sổ ngẩng người nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ. Không biết đã đứng đó bao lâu, nước nóng trong ly cũng đã trở nên nguội lạnh, phía sau lưng cô có tiếng động, là Giang Ly vừa quay lại từ văn phòng Cục trưởng, lúc này trong văn phòng cũng chỉ còn lại hai người họ.

“Đội trưởng Giang.” Cô mở miệng chào.

Giang Ly hơi ngẩn người, anh đang định cởi bỏ chiếc áo thun đen trên người ra, nghe thế liền buông tay: “Tôi nhớ đã bảo mọi người về nghỉ ngơi rồi mà.” Bây giờ đã giải quyết được tất thảy các manh mối rồi, chỉ còn đợi tin từ lực lượng An ninh mạng nên anh đã đặc biệt dặn dò mọi người đêm nay phải về nghỉ ngơi cho thật tốt. Vốn nghĩ chỉ còn một mình mình ở lại văn phòng, không còn còn một người nữa vẫn chưa về.

Tô Ngôn nhìn thoáng qua bàn làm việc của Giang Ly, nhẹ giọng đáp: “Lát nữa sẽ về.”

“Ừm.” Giang Ly khẽ gật đầu, lập tức đi về chỗ của mình, vươn tay sắp xếp lại những trang giấy đang vương vãi trên bàn rồi thả vào ngăn kéo. Đến khi anh xong xuôi, quay đầu lại đã thấy cô gái nhỏ vẫn đứng đó bình tĩnh nhìn anh chăm chú.

“Còn việc gì sao?” Anh nhíu mày.

“Chuyện đó…” Tô Ngôn đang muốn nói cái gì thì điện thoại trong túi vang lên, cô xin lỗi một tiếng rồi đặt ly nước lên bệ cửa sổ, lấy điện thoại ra liếc nhìn dãy số lạ trên màn hình. Dưới số điện thoại là nơi đăng kí, ánh mắt cô loé lên, nhận điện thoại: “A lô?”

“Ngôn Ngôn.” Đối diện truyền đến giọng nói quyến rũ của đàn ông, thông qua sóng điện thoại hình như càng thêm êm tai: “Anh là học trưởng đây.”

“… Học trưởng, anh có chuyện gì sao?”

Bên kia, Giang Ly đang dựa vào bàn, thân hình hơi cong lưng từ từ đứng thẳng dậy, cả người đều quay lại ngồi lên mặt bàn, hai tay khoanh lại nhìn bóng người mảnh khảnh bên cạnh cửa sổ.

“Hôm qua mọi người đều bận rộn, tối nay hiếm lắm mới có thời gian nên anh muốn hẹn em đi ăn tối, em thấy thế nào? Lẩu nhé? Anh nhớ em thích ăn lẩu nhất.” Giọng nói ôn hoà của Triệu Gia Mộc khiến người khác khó lòng mà từ chối.

“Tôi đã lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi rồi.” Tô Ngôn thuận miệng nói dối.

“Ha ha…” Trong điện thoại vang lên giọng cười đắc ý của người đối diện: “Ngôn Ngôn, nói dối không phải là thói quen tốt đâu. Nếu em còn ngại việc anh mời em thì lần này để em mời được không? Chúng ta dù sao cũng là bạn học cũ, dù ra trường rồi nhưng cũng không cần khách sáo như vậy đâu.”

“Hơn nữa ở đây còn có Mạnh Trung nữa, hai bọn anh ở Từ Châu xa xôi tới, không thể không ăn một bữa tử tế trong thành phố Nam Thành được, đúng không?”

Nghe thấy bên kia không chỉ có mình anh ta, Tô Ngôn chớp mắt rồi đồng ý: “Vậy hẹn ở quán lẩu ở đối diện toà nhà đi, tuy hơi nhỏ nhưng trễ thế này cũng không nên đi xa quá, chúng ta gặp nhau trong quán nhé.” Sau khi cúp máy, cô đặt ly nước lên bàn làm việc của mình, cầm ba lô trên ghế lên, xếp sắp mọi thứ xong xuôi rồi nhìn Giang Ly một chút. Mặc dù ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy hơi lạ, nhưng suy nghĩ một chút vẫn mở miệng hỏi: “Đội trưởng Giang, anh ăn tối chưa?”

“Chưa.” Giang Ly thu ánh mắt về, đặt mông ngồi xuống ghế rồi duỗi cái lưng mệt mỏi.

“Có muốn cùng đi…”

“Không cần.” Giang Ly ngắt lời cô, lấy mỳ gói và sữa ra từ dưới bàn ra: “Vẫn còn một số điểm đáng ngờ, lát nữa phải suy nghĩ cẩn thận một chút, cô mau đi đi, ăn xong thì trở về phòng ngủ một giấc. Hai ngày tới đây còn một trận chiến ác liệt nữa phải đánh, rất tốn sức đấy.” Nếu bộ phận An ninh mạng đã truy ra tất cả thành viên đến từ Thành phố Nam Thành trong các nhóm chat thì họ sẽ phải điều tra để loại bỏ từng người, 57 khách sạn và nhà trọ kia cũng phải lần lượt ghé qua, cho dù toàn bộ người trong đội cùng tiến hành thì cũng phải mất một thời gian.

Nói xong, anh xé gói mỳ ăn liền ra, đứng dậy đi đến máy đun nước bên cạnh lấy nước nóng, sau đó trở về vừa đợi ngâm mì vừa rút một tập hồ sơ trên mặt bàn ra xem.

Tô Ngôn vốn dĩ đang nhức đầu vì vụ án này, nghe thấy những lời của anh thì đôi mắt trở nên sáng rực: “Đội trưởng Giang, anh có phát hiện gì sao?”

Giang Ly chần chừ một chút, cố ý lắc đầu: “Trước mắt vẫn chưa chắc chắn.” Nói xong liền nhíu mày giục cô: “Sao còn chưa đi đi? Làm nghề này nhất định phải học cách chăm sóc bản thân mình, nếu cô thường xuyên bỏ bữa thì dù trẻ tuổi cũng rất dễ sinh bệnh đấy.”

Thấy anh như vậy, trong lòng Tô Ngôn giống như bị mèo cào, cô cầm ba lô đứng đó do dự vài giây, sau đó lấy điện thoại ra gọi lại cho dãy số Từ Châu lúc nãy. Đối phương còn chưa kịp mở miệng thì cô đã nhanh chóng nói: “Học trưởng, trong đội còn có chút việc nên tối nay tôi không đến được, hai người từ từ ăn, bữa này tính cho tôi.”

Cô cúp điện thoại, ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt cười như không cười của Giang Ly đang dùng đang nhìn mình, theo bản năng cô liền thẳng người lên, gót chân xoay lại tạo thành tư thế tiêu chuẩn của quân đội.

“…” Người nào đó tỏ vẻ khó hiểu, không hiểu cô có ý gì.

“Đông người thì sức lớn, đội trưởng Giang hiện tại có ý kiến gì chưa chắc chắn có thể nói ra để chúng ta cũng thảo luận một chút!” Tô Ngôn thả lỏng

người, bước lên 2 bước nhìn người đối diện: “Dù sao cũng chưa tới 9 giờ, tôi ở lại 2 tiếng nữa rồi về ký túc xá nghỉ ngơi, về sớm cũng không ngủ được.”

Giang Ly giống như đã bị thuyết phục, nét mặt hơi buông lỏng: “Đúng là tôi muốn tranh thủ đêm nay để nghiên cứu kỹ lưỡng tư liệu nạn nhân của 5 thành phố trước, kết hợp với tư liệu hôm qua vừa mới được gửi tới để xem có phát hiện ra manh mối nào không.” Nói tới đây anh dừng lại, nghi ngờ nhìn cô: “Nhưng cô vẫn chưa ăn tối à?”

“Ăn mỳ là được rồi.” Tô Ngôn cẩn thận chỉ vào gói mỳ ăn liền trên bàn.

“Thứ này không tốt cho dạ dày.” Giang Ly nghe vậy có chút không vừa ý: “Hoành thánh không? Tôi có số điện thoại của ông chủ quán này, gọi bảo ông ta mang đến 2 phần.”

“Sao cũng được.” Tô Ngôn nghe vậy liền đồng ý, vội vàng kéo ghế đến cạnh bàn làm việc của anh ngồi xuống.

Giang Ly gọi đặt hoành thánh xong thấy bộ dạng này của cô bèn đưa một ít tư liệu tay cho cô, ánh mắt lập tức nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp bên cạnh mình. Một lúc lâu sau, khoé mắt anh xuất hiện một nụ cười mơ hồ.

Lẩu hả?

A!

…

Sáng sớm hôm sau, vì hôm qua mọi người đều được nghỉ ngơi nên khoảng 7 giờ Thái Thành Tể và Hạng Dương đã hăng hái đi ra từ căn tin toà nhà ký túc xá, cùng với những người khác quay lại văn phòng.

“Này, Dương Tử, đánh cược một trái dưa chuột, hôm qua đội trưởng Giang chắc chắn là ngủ lại trong văn phòng.” Thái Thành Tể vừa nói vừa vươn tay đẩy cửa vào.

Hạng Dương khinh bỉ nhìn anh ta một cái, chen lên tranh mở cửa: “Con mẹ nó cần anh nói à, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết kết quả…”

Kết quả là 5 6 người đàn ông mở cửa bước vào đã ngây ngốc nhìn vào cảnh tượng trong văn phòng lúc này. Chỉ thấy Giang Ly đúng là đang ngồi trước bàn làm việc của mình, qua một đêm trên cằm đã xuất hiện vài sợi râu lún phún. Nhưng anh không ngủ mà đang chậm rãi lật từng tờ tư liệu trong tay.

Trên cái ghế dựa cách anh không xa có một khối nhỏ đang co mình lại, không động đậy, có vẻ đang ngủ say, trên người còn đắp…

Hạng Dương dụi mắt, nếu anh ta không nhìn lầm thì mẹ nó, kia chẳng phải là chăn ngủ của đội trưởng Giang sao?

“Vãi… Đệch…” Hạng Dương và Thái Thành Tể nhìn nhau trao đổi. Những người còn lại tuy cũng kinh ngạc nhưng vốn không nghĩ tới chuyện gì khác, dù sao họ cũng không hiểu rõ Giang Ly như hai người nên nét mặt đều mù mờ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngay sau đó, phía sau lại có hai người nữa chen lên, là Triệu Gia Mộ và Mạnh Trung của Cục thành phố Từ Châu.

Lúc đầu Triệu Gia Mộ từ xa nhìn thấy còn tưởng trong văn phòng xảy ra chuyện gì, ai ngờ người hôm qua cho anh ta leo cây lúc này đang ngủ say bên cạnh người khác. Anh ta nín thở, vẻ mặt nhất thời trở nên rất tệ, nhưng chỉ trong chốc lát đã rất nhanh điều chỉnh lại bình thường.

Nhiều người như vậy thủ thỉ rì rào cuối cùng cũng làm Tô Ngôn tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt điển trai của Giang Ly chào đón, sáng sớm đã bị sắc đẹp tấn công bất ngờ làm đầu óc mơ hồ của cô trở nên hỗn độn. Trong vài giây, cô chỉ biết ngây người ra, đôi mắt mơ hồ nhìn vào hư không.

Giang Ly nhìn bộ dạng này của cô thì trong đáy mắt dậy lên ý cười, nhưng chỉ trong chốc lát. Lúc này anh mới quay đầu nhìn về phía đám người ngoài cửa ra vào, đã một đêm không chợp mắt nên trong mắt anh toàn là tia máu: “Đứng đó làm gì? Sáng sớm không có việc gì làm à?”

Mọi người nghe vậy thì lập tức tan tác như chim muông, bày ra bộ dạng bộn bề nhiều việc, không cần biết là việc gì, chỉ cần có việc là được.

Lúc này Tô Ngôn đã đứng dậy, thuận tay gấp chiếc chăn trên người thành một hình vuông vức rất đẹp mắt. Cô cũng không nhớ hôm qua mình ngủ lúc nào, chỉ nhớ hai người cùng nhau xem tư liệu một lát rồi bàn bạc ý tưởng với nhau, sau đó người kia bắt cô phải nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, ai ngờ "một chút" lại thành ra "một đêm".

"Tối qua…" Cô ngại ngùng mở miệng, để cho sếp làm việc một mình mà bản thân lại đi ngủ mất.

Không ngờ Giang Ly không cho cô nói tiếp mà mở miệng ngăn lại: "Giờ vẫn còn sớm, cô mau đi xuống căn tin ăn sáng một chút rồi cùng với Thái Thành Tể đi đến nhà Ngụy Nhiễm đi."

"… Được." Tô Ngôn gật đầu đáp, chuyện này hôm qua họ đã nói qua rồi nên cũng không nói gì thêm.

Hơn nửa tiếng sau, cô và Thái Thành Tể lái xe đi đến nhà của Ngụy Nhiễm, gõ vài cái lên cửa chống trộm. Rất nhanh sau đó là tiếng âm thanh vội vã truyền đến, cửa lập tức được mở ra.

Nguỵ Nhiệm mặc đồ ngủ cầm một cái thìa, thấy hai người thì hơi ngạc nhiên: "Hai vị cảnh sát… Có chuyện gì sao?"

"Trả điện thoại lại cho cô." Tô Ngôn giơ túi vật chứng đựng điện thoại lên cười.

"Ôi xem nào, hai vị cảnh sát, mời vào." Ngụy Nhiễm vội vàng tránh qua một bên cửa, không được tự nhiên chùi tay vào tạp dề: "Tôi tự đến lấy là được rồi, làm phiền mọi người quá."

Trên ban công phòng khách lúc này đang có một bà lão tóc hoa râm, gầy trơ xương ngồi trên xe lăn ngẩn người nhìn ra ngoài, bọn họ nói chuyện một hồi vậy mà bà cũng không có phản ứng gì. Hai đứa bé đang ngồi yên lặng

trên ghế salon để xem phim hoạt hình trên TV, đứa lớn ôm đứa nhỏ, khung cảnh rất êm ấm.

Nguỵ Nhiễm nhìn theo ánh mắt của hai người, hơi lúng túng giải thích: “Mẹ chồng tôi sau một lần bị ngã thì trở thành thế này, ngày nào cũng ngây ngốc ngồi đó, cái gì cũng không biết. Nhưng thế cũng tốt, nếu không tôi thật sự không biết nên nói thế nào với bà chuyện của Hùng Hướng Minh…” Nói xong cô ta thở dài một tiếng, nét mặt lộ ra vẻ đau thương. Cô ta vội vàng xoay người rót 2 ly nước ấm: “Mời hai người uống nước.”

“Đừng khẩn trương, chị gái!” Thái Thành Tể đưa điện thoại trả cho cô ta: “Thật ra hôm nay chúng tôi đến chủ yếu là còn một số việc cần cô xác nhận lại, chuyện thứ 2 mới là đưa điện thoại cho cô.”

“Anh cứ nói.” Nguỵ Nhiễm nhận lại điện thoại, xiết chặt trong lòng bàn tay.

Tô Ngôn quay đầu nhìn thoáng qua hai đứa bé trên sô pha, sau đó dẫn người tới phòng bếp, trong lò và máy hút mùi đang phát ra âm thanh vù vù, có vẻ như đang hầm canh.

“Bây giờ tôi cần cô nhớ lại thật kỹ, từ khi cô vào nhóm kia thì có ai thân thiết với cô không? Ví dụ như sẽ chủ động khuyên giải cô, làm thân với cô, thậm chí là làm như vô tình mà hỏi thăm về gia đình của cô?” Cô thấp giọng hỏi.

Nguỵ Nhiễm cẩn thận nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu: “Đột nhiên hỏi như vậy làm đầu óc tôi trống rỗng, hai ngày nay lại xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng cả ngày đều náo loạn hết lên rồi.” Cô ta mở túi vật chứng lấy điện thoại ra, ấn mở ứng dụng chat rồi bắt đầu nhớ lại, lướt mắt qua lần lượt từng tấm ảnh đại diện, sau đó trong miệng lẩm bẩm ra vài cái nickname ID.

Cái gì mà Suối Mama, Thỏ Lửa Mama,… đọc lên chừng 5 6 cái tên.

“Đây đều là những người bình thường hay nói chuyện trong nhóm, tôi cũng có thêm bạn bè và thỉnh thoảng chào hỏi một chút.”

Tô Ngôn sau khi bảo Thái Thành Tể ghi lại những cái tên này lại hỏi:

“Trong số này có ai có tình huống giống thế này không. Đối phương chỉ lắng nghe, không hề chủ động nhắc đến chuyện mình bị bạo hành thế nào; đặc biệt là trong 2 tháng gần đây người đó đột nhiên tiếp xúc với cô thường xuyên hơn, trong lúc nhất thời cô cũng từng kể chuyện bị Hùng Hướng Minh bạo hành, vô tình tiết lộ ra nhiều thông tin riêng tư; thậm chí… trong lúc bốc đồng cô đã từng nói là muốn Hùng Hướng Minh chết đi.”

!!!

Hai mắt của Ngụy Nhiễm càng ngày càng mở to, cuối cùng cả khuôn mặt đều tái mét, môi cô ta run lẩy bẩy, thân người lung lay như sắp ngã: “Liên Tâm, nickname của người đó là Liên Tâm, để hình đại diện là hoa sen màu trắng.”

Thái Thành Tể vội vàng cầm lấy điện thoại trong tay cô ta, mở tài khoản đó lên rồi tiến hành ghi chú và chụp lại.

“Là do tôi sao? Là tôi hại chết Hùng Hướng Minh sao?” Ngụy Nhiễm không tin nổi, hai tay kéo lấy góc áo Tô Ngôn, cực lực muốn chứng minh điều gì đó: “Tôi chỉ nói là hận không thể khiến cho anh ta chết đi, người đó hỏi nên tôi nói như thế, nhưng tôi không thật sự muốn khiến anh ta chết!!!”

Tô Ngôn chỉ có thể đưa tay vỗ nhẹ vai cô ta, trấn an: “Đây không phải lỗi của cô, nhưng… Ngoài mạng internet ra cô có tiếp xúc với người tên Liên Tâm này ở đâu nữa không? Ví dụ như hắn nói muốn gặp mặt ngoài đời chẳng hạn.”

Theo tình hình hiện tại, nếu nghi phạm xem mình là “người cứu rỗi” thì hắn nhất định phải có nhu cầu tâm lý muốn gặp mặt người được cứu rỗi, muốn họ “biết ơn” mình để thoả mãn tâm lý thượng đế của mình.

“Ngoài đời…” Ngụy Nhiễm đảo mắt, cuối cùng vẻ mặt trở nên hốt hoảng: “Cô ta có gửi chuyển phát cho tôi, tối hôm qua tôi vừa nhận được!”

“Ở đâu?”

Ngụy Nhiễm luống cuống đến trước tủ lạnh, kéo ngăn tủ đông lạnh dưới

cùng ra, bên trong là 2 túi sủi cảo bọc kín trong bao ni lông. Cô ta lấy ra đưa cho hai người: “Hai ngày nay tôi chẳng có tâm trạng gì ăn uống nữa nên vẫn chưa kịp nấu.”

Thái Thành Tể hít vào một ngụm khí lạnh, nhận hai túi sủi cảo kia rồi lật ra nhìn: “Này em gái… Có phải bây giờ chúng ta đang cùng nghĩ đến một ý không?”

“… Ừm…” Tô Ngôn nhìn chằm chằm mấy miếng sủi cảo có hình dáng rất đáng yêu: “Hẳn là đã tìm được phần còn lại của thi thể nạn nhân rồi…”

Chương 55: Mồ chôn đàn ông 12

“Cảnh sát… Các người nói thế là có ý gì…” Hôm nay Ngụy Nhiễm thật sự đã liên tiếp nhận đả kích, thần kinh đã sớm tê dại, nghe hai người nói chuyện xong cuối cùng cũng không chịu nổi nữa!

“Các người nói… Trong sủi cảo này…” Cô ta vừa nói vừa cảm thấy dạ dày cuồn cuộn lên, dù chưa ăn vào miệng nhưng chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đã thấy khó chịu. Một giây sau cô ta vội vàng vọt vào nhà vệ sinh, ôm bồn cầu bắt đầu nôn khan: “Oẹ… oẹ…”

Thái Thành Tể nhe răng xách hai túi sủi cảo kia, nghe âm thanh loáng thoáng truyền đến, vẻ mặt có chút không đành lòng.

Tô Ngôn đi tới ngồi xổm bên cạnh Nguỵ Nhiệm đang sắp nôn ra mật, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô ta thở đều: “Là thế này, chúng tôi cũng chỉ suy đoán dựa vào một số bằng chứng mà thôi, về phần có đúng thế không thì phải về nghiệm chứng mới biết được.”

“Ọe…” Ngụy Nhiễm chỉ cảm thấy dạ dày mình co rút từng trận, sau khi nôn xong cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút. Dù sao mấy cái sủi cảo đó đều được xếp chung với nguyên liệu nấu ăn trong nhà cô ta, nếu không phải vì tối qua cô ta về vừa mệt vừa hoảng thì nói không chừng chúng đã ở trong bụng cả nhà rồi! Cô ta rút hai miếng khăn giấy ra lau miệng, yếu ớt nói: “Cảnh sát các người bình thường đều đưa ra suy đoán không chắc chắn thế sao?”

“…” Tô Ngôn thành thật lắc đầu: “Sẽ không.”

“Tôi đã tạo nghiệt gì thế này!!!” Ngụy Nhiễm dựa vào bồn cầu ríu rít khóc, vài phút sau cũng chùi nước mắt khó nhọc đứng lên, giống như đang xấu hổ vì mất mặt trước cảnh sát.

Tô Ngôn dìu cô ta ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn túi nhựa trong tay Thái Thành Tể rồi mở miệng: “Chúng tôi cần phải mang số sủi cảo này về.”

“Đem đi đi…” Đối phương quay đầu đi, nhìn cũng không muốn nhìn chút nào, sau đó thả người ngồi trên ghế ăn, hai tay xoa trán, có lẽ đang lấy lại tinh thần.

Thái Thành Tể bước đến bên cạnh Tô Ngôn: “Này em gái, nếu như nghi phạm thật sự có “tâm lý thượng đế”, vậy hắn gửi sủi cảo đến cho người nhà nạn nhân như một lời nhắn, chẳng phải có nghĩa là…”

“Đúng vậy, có nghĩa là hắn đang tìm kiếm sự đồng ý, có thể do cẩn thận hoặc vì một nguyên nhân nào khác, hắn cũng không muốn có quá nhiều tiếp xúc với người nhà nạn nhân. Vì vậy chỉ cần người nhà nạn nhân ăn số sủi cảo đó, trong lòng hắn đã cảm thấy như đó là một lời cảm ơn, một lời tán dương, một hành vi tán thành hành động của hắn. Hành động này cho thấy dục vọng khống chế của hắn rất mạnh mẽ, hắn không chỉ giết nạn nhân mà còn muốn khống chế người nhà của nạn nhân nữa.”

Ta là vị thần của nhà các người, giám sát cuộc sống, khống chế sinh tử, giúp người thực hiện nguyện vọng, đây chính là tâm lý thượng đế.

“Nhưng Ngụy Nhiễm chưa ăn…” Thái Thành Tể cảm thấy lo lắng: “Ai biết được tên tâm thần này sẽ lại làm ra cái gì đây?”

Nét mặt của Tô Ngôn cũng run lên, mặc dù trước đây gia đình nạn nhân không xảy ra tai nạn gì, nhưng có lẽ họ cũng đã ăn hết những thứ mà nghi phạm gửi tới. Lần này hai người phát hiện kịp thời dẫn đến việc Nguỵ Nhiệm chưa kịp ăn những thứ này, có thể sẽ vô tình phá vỡ ảo tưởng của hắn đối với bản thân, dẫn đến hậu quả không thể kiểm soát được.

Cô và Thái Thành Tể nhìn nhau một lúc lâu, đột nhiên thay đổi sắc mặt, đi qua ngồi đối diện Ngụy Nhiễm. nhẹ giọng nói chuyện với cô ta.

…

Văn phòng đội Chuyên án.

Giang Ly đang cau mày nhìn tư liệu thì Tô Ngôn và Thái Thành Tể đi đến, thấy người đàn ông ngồi đối diện anh, Thái Thành Tể chủ động tiến lên vỗ vai anh ta, lên tiếng chào hỏi, sau đó nói: “Tới đây em gái, đây là anh Đổng của bên An ninh mạng.”

Tô Ngôn híp mắt cười ngọt ngào: “Chào anh Đổng.”

“Được, được.” Đổng Bàn Tử cũng cười tủm tỉm đáp lại, thở dài một hơi như đang cảm khái: “Đội chuyên án của mấy người năm nay là vận cứt chó gì thế, được điều đến một người vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện thế này, mỗi ngày chỉ cần ngắm thôi thì tâm tình cũng tự nhiên tốt lên! Các bộ phận khác sao không có đãi ngộ này chứ, chỉ có trong khu quản lí mới nhìn thấy vài người phụ nữ.”

Thái Thành Tể nghe thế thì cười đầy ẩn ý, nhìn thoáng qua Giang Ly rồi mới đáp lại: “Hoàn toàn chính xác, từ khi em gái đến đây, mọi chuyện đều thay đổi hết.” Rõ ràng trong lời nói còn có ẩn ý.

Giang Ly hiếm khi dời mắt ra khỏi tư liệu, ngước lên nhìn anh ta.

Chỉ một cái liếc mắt mà Thái Thành Tể đã cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân như bị đông cứng, không dám tiếp tục lỗ mãng. Anh ta túng túng sờ lên chóp mũi, hỏi: “Anh Đổng có phải là mang đến tin tốt nào cho chúng tôi không? Có phải có phát hiện gì dựa theo các nhóm chat được 5 thành phố kia cung cấp không?”

Giang Ly đưa tài liệu trong tay cho Tô Ngôn, Tô Ngôn nhận lấy, cẩn thận xem kỹ.

Đổng Bàn Tử lắc đầu: “Cũng không thể coi là tin tốt được, trong nhiều nhóm như vậy chúng tôi tra ra được có 2 người ở thành phố Nam Thành, đội trưởng Giang vừa phái người ra ngoài xác minh rồi. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, trên cả nước không biết có bao nhiêu nhóm chat như vậy, trong tay nghi phạm có thể có 10, 20 nhóm. Hắn trong tối chúng ta ngoài sáng, đúng là khó đối phó.”

Môi người không khỏi trầm mặc, dân số trong toàn bộ Thành phố Nam Thành cũng gần 500 vạn, chỉ nhẩm tính theo tỉ lệ bạo lực gia đình thôi đã muốn ngộp thở rồi.

“Tình hình của Ngụy Nhiễm thế nào rồi?” Giang Ly trầm ngâm một chút rồi hỏi.

Thái Thành Tể lấy lại tinh thần, thấy Tô Ngôn còn đang xem báo cáo liền trả lời: “Sủi cảo mang về đã gửi cho đội kỹ thuật kiểm tra rồi, cơ bản xác định được nhân sủi cảo là thịt người, nhưng phải chờ báo cáo DNA mới biết được có phải của Hùng Hướng Minh không.” Anh ta xua tay, nét mặt rối rắm: “Đừng nhắc đến nữa, nói đến tôi lại nhớ đến phản ứng của Nguỵ Nhiễm, bụng đang quặn lên đây này.”

“Thông báo manh mối mới này cho 5 thành phố còn lại.”

“Được.” Thái Thành Tể thở dài: “Anh nói cảnh sát ở 5 thành phố kia phải mở miệng thông báo thế nào đây? Xin chào, chúng tôi nghi ngờ các người đã ăn sủi cảo nhân thịt chồng mình rồi…” Anh ta nói đến đây thì hít một hơi thật sâu, rùng mình một cái.

Giang Ly thấy phản ứng này của anh ta chỉ hơi nhướng lông mày lên.

“Đúng rồi, đội trưởng Giang, tôi và Tô Ngôn vừa mới nghiên cứu qua, nếu nghi phạm biết chuyện Ngụy Nhiễm không ăn sủi cảo thì không biết hắn sẽ phản ứng thế nào. Chúng ta có thể xin bảo hộ nhân chứng không? Như thế có vẻ ổn hơn.” Thái Thành Tể nói tiếp.

“Đây không phải là cơ hội tốt sao?” Đổng Bàn Tử khó hiểu nói: “Tình huống này nhất định không nằm trong kế hoạch của nghi phạm, để hắn bị kích thích càng tốt, chúng ta coi như có cơ hội để đột phá!”

“Không được, Ngụy Nhiễm chỉ là một người dân bình thường, cô ta không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng không có năng lực ứng phó với những tình huống bất ngờ, chúng ta không được phép để người nhà nạn nhân phát sinh bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.” Giang Ly quả quyết từ

chối, hơi trầm tư rồi nói: “Thế này đi, tôi liên lạc với đồn cảnh sát để họ canh gác gần nhà Nguỵ Nhiễm. Tô Ngôn, lát nữa cô liên lạc với Nguỵ Nhiễm một chút, phải thông báo cho cô ta biết chuyện này rất nguy hiểm, đồng thời nói cô ta trong hai ngày kế tiếp đừng tự ý đi lại, nếu phải ra ngoài thì cũng phải gọi cảnh sát đi theo.”

“Tôi biết rồi.” Tô Ngôn gật đầu.

Vì có phát hiện mới nên toàn bộ đội hình sự trinh sát lại tăng tốc, Đổng Bàn Tử cũng trở về với Thái Thành Tể, tiếp tục đem thông tin tài khoản chat của Ngụy Nhiễm về cho đội An ninh mạng tiếp tục điều tra.

Sau đó có tin từ Phương Giai Mậu truyền đến, nói là DNA trong nhân sủi cảo hoàn toàn trùng khớp, chứng thực đó là một bộ phận của Hùng Hướng Minh, lòng vòng lâu như vậy cuối cùng cũng có lời giải thích cho việc không tìm ra được tay chân của nạn nhân.

Sau đó nữa, Hạng Dương đi xác minh tình hình bạo lực gia đình của nạn nhân cũng đã trở về.

“Trong đó có một người ở một ngôi làng ngoại thành, đồn cảnh sát chỗ đó đã đích thân đến nhà họ hỏi thăm, xác nhận rằng cả 2 vợ chồng đều ở nhà, không có chuyện gì lạ.” Hạng Dương nói xong liền hớp một ngụm nước, sau đó nói tiếp: “Một người khác thì khá thú vị, nhà trong nội thành nhưng chỉ có người vợ ở nhà, người chồng nghe nói đã ra khỏi thành phố để đi công tác rồi, cô ta cũng không rõ khi nào anh ta trở về. Khi cảnh sát hỏi đến chuyện bạo lực gia đình cô ta rõ ràng rất kháng cự, nói rằng mình không biết nickname “Liên Tâm” kia, cũng không có ấn tượng gì.”

“Đi công tác ngoài thành phố? Liệu nghi phạm có đi theo người đó đến thành phố khác để gây án không?” Thái Thành Tể suy đoán.

“Chắc là không đâu, ở đây còn Ngụy Nhiễm, đối với tâm lý thượng đế của nghi phạm, hắn nhất định rất xem trọng người nhà nạn nhân.” Giang Ly phủ định.

“Nhưng nói đi thì cũng nói lại, chúng tôi phát hiện người thứ 2 rất phù hợp

với tiêu chuẩn của hung thủ. Trong quá trình hỏi chuyện, tôi rõ ràng cảm thấy sự oan ức của người vợ đối với chồng mình, thái độ với những vấn đề liên quan rất mập mờ, thỉnh thoảng sẽ có vài động tác nhỏ biểu hiện rằng cô ta đang chột dạ." Hạng Dương giang 2 tay ra: "Lúc tôi trở về đã có nhờ đồn cảnh sát điều tra rồi, người này từng báo cảnh sát, nghe nói lần đó cô ta bị gãy 2 chiếc xương sườn. Nhưng sau đó không biết vì sao mà đã bãi bỏ tố cáo."

Thái Thành Tể nhếch miệng, anh ta thật sự không hiểu nổi mấy người này: "Còn vì cái gì được chứ, điều phụ nữ lo lắng nhiều lắm."

"Vì vậy tôi đã đã cho người xác minh lịch trình của người chồng, lát nữa chắc sẽ có tin mới." Hạng Dương vừa nói vừa liếc nhìn điện thoại của mình, vẫn rất chắc chắn: "Thật là, nếu mấy người thấy phản ứng của cô ta cũng sẽ biết có gì đó không ổn."

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, anh ta ngay lập tức bắt máy, nghe trong chốc lát rồi nói: "Được, anh gửi những đồ vật có liên quan đến cho chúng tôi, chúng tôi cũng lập tức xuất phát."

Nói xong, anh ta nhìn về phía những người trong phòng, cuối cùng đem dừng mắt trên người Giang Ly: "Đội trưởng Giang, xác minh được người chồng thứ 2 đã mua vé tàu lửa cao tốc đến thành phố Hô Hoà 4 ngày trước, đến rạng sáng hôm nay lúc 1 giờ 6 phút đã trở về, khoảng 6 giờ sẽ về đến ga Bắc thành phố Nam Thành."

"Bây giờ…" Thái Thành Tể nhìn thoáng qua đồng hồ: "Gần 6 giờ rồi!"

"Đến ga Bắc!" Giang Ly đứng lên nói, bóng dáng lướt nhanh như một cơn gió.

Mấy người còn lại thấy thế cũng vội vàng chạy theo. Từ Cục thành phố đến ga Bắc mất khoảng 1 tiếng, Giang Ly lái xe với vận tốc nhanh nhất có thể cũng mất 50 phút mới đến nơi. Trên đường đi anh đã liên lạc trước với cảnh sát ở nhà ga, vì vậy khi nó vừa đến đã đi thẳng vào phòng giám sát, mở video giám sát buổi sáng lúc Ứng Trai của đường sắt cao tốc lên.

“Nếu Ứng Trai là nạn nhân mới thì việc anh ta mất tích sẽ cung cấp cho chúng ta manh mối mới.” Hạng Dương đứng phía sau thấp giọng nói.

Tô Ngôn nhìn thoáng qua Giang Ly phía trước và người trong phòng giám sát, ra vẻ đồng ý: “Ừm, vậy tất cả những chuyện này không liên quan đến “diễm ngộ*”, “say rượu kích động” như những gì cảnh sát nghĩ tới trước đây, mà là gây án theo quy luật, sâu xa hơn chúng ta nghĩ rất nhiều…”

(*) Diễm ngộ: có thể hiểu là chuyện tình cảm, yêu đương, những khoảnh khắc đặc biệt…

Hoàn toàn chính xác, nếu là tùy tiện chờ một kẻ ngốc nào đó cắn câu ở quán bar hoặc những chỗ ăn chơi thì tỉ lệ thất bại rất cao, không phải tất cả đàn ông đều tin vào tình yêu sét đánh, hơn nữa mục tiêu của nghi phạm đã được xác định ngay từ đầu, vậy nếu hắn tuỳ tiện tiếp cận nạn nhân mà không thành công thì sao?

Nhưng, nếu đặt giả thiết nghi phạm và các nạn nhân đã sớm quen biết trước thì sao? Kết quả sẽ chắc chắn hơn nhiều, ít có khả năng thất bại.

Đối phương có thể lợi dụng Internet để tiếp cận và lấy được lòng tin của vợ nạn nhân, vậy cũng có thể dùng thủ đoạn như thể để tiếp cận nạn nhân, nhưng với cách này hắn sẽ tốn nhiều thời gian để triển khai, thời gian để cảnh sát điều tra cũng sẽ nhiều hơn.

Lấy được thông tin cụ thể từ người nhà để tìm cách tìm cận từng nạn nhân…

“Đây chính là sân ga của chuyến tàu 6 giờ 28 phút sáng nay, theo thông tin mọi người cung cấp thì người kia hắn là ngồi ở toa 11.” Nhân viên công tác thuần thục chuyển màn hình giám sát vài lần, cuối cùng dừng lại ở một cái camera: “Được rồi, là vị trí này.”

Trong video giám sát, sau khi tàu đến ga thì các hành khách lần lượt xuống xe, cũng may không phải giờ cao điểm, hơn nữa cũng đã qua vài trạm nên số người xuống tàu không nhiều lắm.

“Người này!” Hạng Dương vươn tay chỉ vào một người đàn ông mặc áo sơ mi quần tây đang bước ra từ toa tàu: “Anh ta chính là Ứng Trai.”

Nhân viên công tác gật đầu hiểu ý, dựa theo quỹ tích của anh ta rồi không ngừng chuyển camera dọc đường. Tuy nhiên, giữa đường anh ta không chọn đến trạm taxi để tìm xe mà xách hành lí tiếp tục rời khỏi ga Bắc, sau khi ra ngoài anh ta lên một chiếc xe taxi bên đường rồi đi mất.

“Ngừng!” Giang Ly lên tiếng, hình ảnh được tạm dừng, vì khoảng cách và góc độ của camera nên xe taxi lọt vào khung hình rất nhỏ.

“Ghế sau còn có một bóng người nữa?” Hạng Dương thốt lên.

Mọi người nhìn kỹ một chút, quả nhiên trong lúc Ứng Trai kéo mở cửa sau ra có thể mơ hồ thấy được một bóng người ngồi ở ghế sau.

Lúc họ đang cố gắng tìm biển số xe chiếc taxi đó từ video giám sát khác thì điện thoại của Giang Ly vang lên, anh tiện tay bắt máy, một giây sau cả gương mặt trở nên lạnh như băng. Sau đó anh quay đầu lại nhìn 3 người phía sau: “Nguỵ Nhiễm biến mất rồi!”

“Cái gì?”

“Không phải đã phái người đến rồi sao?”

Hạng Dương và Thái Thành Tể không thể tin được.

“Theo lời khai của người chị đi cùng cô ta trước đó, Nguỵ Nhiệm đã ra ngoài mua thức ăn, vì sợ phiền phức nên không báo cho người của chúng ta. Vì cửa hàng thức ăn ngay trước cổng tiểu khu mà hơn 1 tiếng cô ta vẫn chưa quay lại nên người chị mới hoảng hốt báo lại.” Sắc mặt Giang Ly vẫn bình tĩnh, nhưng cảm xúc đã bộc phát trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Mọi người đều có cùng một suy nghĩ.

Đây không phải là thêm phiền phức sao?

Chương 56: Mồ chôn đàn ông 13

Vì tất cả không thể rời khỏi nhà ga nên chỉ có Tô Ngôn và Thái Thành Tể chạy đến nhà của Nguỵ Nhiễm, lúc đến nơi chỉ thấy chị của Nguỵ Nhiễm dỗ dành bé gái đang khóc thút thít, mà chị ta cũng khóc ướt mặt.

Hai người từ đồn cảnh sát lúc này cũng đều có mặt trong nhà, thấy họ đến đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt còn mang theo chút thấp thỏm và áy náy: "Lúc đầu chúng tôi quyết định luân phiên trông coi dưới lầu nên lúc đó chỉ có cậu em này ở lại, chúng tôi đã nói là có việc gì đều phải tìm chúng tôi, nhưng không chú ý một chút thì cô ta đã chạy mất rồi!"

Tô Ngôn và Thái Thành Tể cũng không có ý trách tội ai cả, chỉ vì trong Cục thành phố thiếu nhân lực, nhân viên cơ sở lại càng khán hiếm mà theo quy định phải có 2 người cùng ở đây, dù sao lãnh đạo cũng sợ sẽ phát sinh chuyện ngày ý muốn, bây giờ chỉ có thể cho 2 người thay phiên nhau qua lại thôi. Huống hồ Nguỵ Nhiễm cũng không phải tội phạm, cô ta là một người tự do, muốn ra ngoài thì ai mà quản được chứ?

Thái Thành Tể trấn an hai vị kia cảnh sát kia một chút, sau đó liền bắt đầu tìm hiểu tình huống, Tô Ngôn bên này thì đi tới chỗ chị gái của Nguỵ Nhiễm vẫn không ngừng run rẩy, nhẹ giọng hỏi: "Có thể kể lại cho chúng tôi nghe rõ tình huống lúc Nguỵ Nhiễm ra khỏi nhà không?"

Chị của Nguỵ Nhiễm khẽ gật đầu, nước mắt giàn giụa nức nở nói: "Em gái tôi thật sự quá khổ mà, tên rác rưởi Hùng Hướng Minh kia chết chưa hết tội, em gái tôi đã làm gì sai chứ? Hắn đã như vậy mà nó vẫn chịu lấy? Tên rác rưởi kia khi còn sống khiến cả nhà tôi không một ngày yên bình, chết rồi còn muốn chúng tôi lại thay hắn trả nợ sao?"

"Được rồi, cô hãy ổn định lại cảm xúc, từ từ nhớ lại." Tô Ngôn hướng dẫn đối phương hít sâu, lặp đi lặp lại mấy lần cuối cùng cũng dần dần ổn định

lại, cô mở miệng hỏi lần nữa: “Sao lúc đó Nguỵ Nhiễm lại khăng khăng muốn ra ngoài?”

“Vì lúc nãy các người đã đem sủi cảo đi nên nó cũng nhờ tôi qua để tiện thể dọn dẹp tủ lạnh ở nhà một chút, rất nhiều thứ đều bị nó bỏ đi hết.” Chị gái Nguỵ Nhiễm ôm chặt đứa nhỏ trong lòng: “Sau đó chúng tôi trên lầu thấy được người của đồn cảnh sát tới. Đột nhiên hai đứa nhỏ nhau nhau muốn ăn chuối tiêu, trong nhà không có, đúng lúc tủ lạnh đã trống rỗng, người trong nhà cũng cần ăn cơm nên nó quyết định ra ngoài mua ít đồ ăn.”

“Tôi nhớ chúng tôi có thông báo cho cô ấy rồi, nếu nhất định phải đi ra ngoài thì tốt nhất phải đi cùng cảnh sát chúng tôi.” Tô Ngôn nhíu mày.

“Tôi cũng nói như vậy, nhưng Ngụy Nhiễm không chịu. Nó nói đã phiền cảnh sát đến trông coi để nhà chúng tôi an tâm rồi, cửa hàng đồ ăn ở ngay cổng tiểu khu, gần như thế nghi phạm cũng không dám lớn gan mà phạm tội ngay trước mắt cảnh sát.” Chị gái Nguỵ Nhiễm khịt mũi một cái: “Sau đó nó mang theo túi rác đi xuống lầu, tôi ở nhà một mình trông 2 đứa nhỏ, đợi nửa tiếng rồi lại nửa tiếng vẫn không thấy nó về tôi mới giật mình. Nếu tôi sớm phát hiện ra… sớm phát hiện ra thì…” Chị ta tự trách: “Cầu xin các người cứu em gái tôi về với! Hai đứa trẻ còn quá nhỏ, không thể không cha không mẹ được!”

Cô bé trong lòng chị ta giống như phát hiện ra cảm xúc của chị ta có gì đó là lạ, nhất thời cũng khóc rống theo, một lớn một nhỏ cùng nhau kêu gào khiến người ta không khỏi nhức đầu. Một giây sau, đứa con trai vốn đang ngủ trong phòng cũng bị đánh thức, đi ra nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng nhanh chóng há miệng gào khóc.

nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không rõ ràng cho lắm cũng hé miệng gào khóc.

“…” Tô Ngôn luôn cảm thấy năng lực chịu đựng của mình không tệ, nhưng hôm nay mới phát hiện chương trình huấn luyện trước đây của cô không bao gồm việc đối mặt với trẻ con, mấp máy môi về sau nhìn về phía ba bác cháu ôm nhau thút thít, cuối cùng chỉ có thể xoay qua đi tới bên người Thái Thành Tể: “Anh Thái, trước mắt chúng ta đi đến chỗ cửa hàng thức ăn xem

một chút đi.”

“Được.”

Lúc hai người đi ra khỏi cửa không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đầu tiên là đến phòng giám sát của tiểu khu, xác nhận đúng là Ngụy Nhiễm đã một mình ra khỏi cổng tiểu khu, sau đó họ liền chạy thẳng đến cửa hàng bán rau và trái cây duy nhất trong tiểu khu này.

Nhân viên thu nhân của của hàng có chút ấn tượng với Nguỵ Nhiễm, nhưng vì quá bận rộn nên cũng không nhớ rõ đối phương đã đến đây lúc nào. Ngay sau đó anh ta cũng mở video giám sát ra xem lại, thời gian hiển thị cho thấy Nguỵ Nhiễm đã trực tiếp đi thẳng đến đây sau khi ra khỏi cổng, mua một ít chuối và rau, sau đó cầm đồ ra ngoài.

Sau đó hai người xem video giám sát ngoài cửa hàng, cũng may phạm vi giám sát của cửa hàng này đủ rộng, thậm chí có thể nhìn thấy người đi đường dưới vỉa hè bên kia ngã tư đường.

“Tôi thấy lượng người bên ngoài cũng khá đông, dòng người liên tục không dứt, nghi phạm sẽ thật sự xuống tay ở đây sao?” Thái Thành Tể nghi ngờ.

“Nếu nghi phạm biết Ngụy Nhiễm không ăn sủi cảo thì có lẽ sẽ mất khống chế, thoát li hành vi quen thuộc của mình là chuyện bình thường, dù sao thì vương quốc trong đầu hắn cũng đã sụp đổ, có làm ra gì thì cũng không kì quái.” Tô Ngôn nói, bỗng chỉ tay vào màn hình: “Xem kìa, Nguỵ Nhiễm đang đi ra.”

Trên màn hình hiển thị Ngụy Nhiễm xách vài cái túi nhựa đi xuống bậc thềm, lúc đang đi quay người trở về thì lại đột nhiên dừng lại, mơ hồ nhìn về bên phải phía trước, mà chỗ đó lại nằm ngoài phạm vi giám sát. Từ video có thể thấy được nét mặt rối rắm của cô ta, cuối cùng vẫn tiến lên vài bước, như đang cúi người giúp đỡ ai đó, lúc này trên màn hình chỉ có nửa người dưới của cô ta.

Cô ta ngay lập tức ngồi xổm xuống, sau đó móc ra một tờ khăn giấy trong túi giúp người đối diện lau lau. Vài giây sau, cô ta đứng dậy đỡ người kia

lên. Lúc này vì cả 2 đều di chuyển nên đối phương cuối cùng cũng lọt vào khu vực giám sát.

“Đm, phụ nữ có thai sao?” Thái Thành Tể phẩy tay: “Quả nhiên thân phận này rất dễ khiến người ta buông bỏ phòng bị, loại người như Nguỵ Nhiễm này chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ.” Vì cùng là phụ nữ, cùng làm mẹ nên cũng sẽ nảy sinh lòng thông cảm nhiều hơn.

Tô Ngôn không đáp lại, chỉ híp mắt tiếp tục xem, sau khi Nguỵ Nhiễm đỡ người kia dậy thì cúi đầu cầm lấy mấy cái túi nhựa ban nãy để xuống đất rồi giúp đối phương chầm chậm đi mất.

“Đó là gì vậy?” Thái Thành Tể chỉ vào mặt đất sau khi 2 người đi khỏi: “Phải túi nhựa của Nguỵ Nhiễm không?”

Vì trên tay cô ta có ít nhất 6 7 cái túi nên vội vàng rơi mất 1 túi cũng rất bình thường. Hơn nữa cách chỗ đó không tới 1 mét là vài cái thùng rác, rác nhiều đến chồng ra ngoài, cái túi nhựa để ở đó đúng là không bắt mắt lắm.

Sau khi Thái Thành Tể nói xong liền dùng tốc độ cực nhanh xông ra ngoài, đợi đến lúc Tô Ngôn chạy đến thì Thái Thành Tể đã ngồi ở đó cùng nhìn chằm chằm cái túi nhựa như nhìn bảo bối, bên trong là cải dầu xanh, nhưng ở giữa còn có một thứ khác màu trắng.

“Phát* rồi, em gái.” Anh ta ngẩng đầu lên, vẻ mặt hưng phấn: “Đây là khăn giấy mà Nguỵ Nhiễm dùng để lau trên người nghi phạm, nếu trên đó có chút xíu tế bào da nào thì chúng ta coi như phát thật rồi!”

(*) 发了: Một cụm từ được sử dụng để chỉ đột nhiên có tiền, có lợi ích gì đó, kiểu như “phát tài rồi” ấy.

Tô Ngôn nhìn chằm chằm túi nhựa kia, vẻ mặt không đoán được: “Đúng vậy, phát rồi.”

…

Vốn mọi người rất lo lắng về tiến độ điều tra hiện tại nhưng giờ từ trên trời

rơi xuống một bằng chứng DNA, đội kỹ thuật cũng vội vàng bắt tay vào xử lí miếng khăn giấy kia. DNA trên đó quả nhiên trùng khớp với một kết quả trong kho số liệu.

Đường Anh Nhạc, nam, 30 tuổi, thường trú ở thành phố Đông Dương. DNA của hắn có trong kho số liệu cả nước là vì hắn là trẻ thất lạc, đến năm 16 tuổi mới được ba mẹ ruột nhận lại.

Cảnh sát rất nhanh căn cứ vào thân phận này để ra được số điện thoại đăng kí dưới tên hắn, cài đặt công nghệ, sau đó định vị được số này đang ở ngay gần đường Thiên Âm trong thành phố Nam Thành.

Lúc này đã hơn 24 tiếng kể từ khi Ngụy Nhiễm mất tích.

7 giờ 23 phút tối ngày thứ hai Ngụy Nhiễm mất tích, cảnh sát đã khống chế toàn bộ đường Thiên Âm, cuối cùng họ chú ý đến một toà nhà ở đoạn giữa đường. Chỗ này là một toà chung cư cho thuê giá rẻ, bên trong có rất nhiều căn cho thuê tạm thời.

Tầng dưới của chung cư là một con đường chợ đêm, sau khi trời tối sẽ phát đủ loại nhạc vang trời, đối với nghi phạm mà nói quả là một điều kiện rất tốt. Nếu có chút tiếng ồn nào đó, hàng xóm cũng sẽ không chú ý đến, thậm chí nhiều khi xung quanh đây cũng không có hộ cư dân nào ở nhà, vì hầu hết người sống ở đây đều là người làm cho mấy cửa hàng gần đó.

Thông qua kiểm sát máy giám sát của tầng dưới chung cư, cảnh sát phát hiện chiều hôm qua nghi phạm và Nguỵ Nhiễm xuất hiện, đi vào thang máy lên tầng 23. Tầng lầu này có hết thảy hai mươi mấy hộ, sau khi kiểm tra từng hộ, cuối cùng họ cũng xác định mục tiêu ở số phòng 2317.

Tất cả đều im ắng không tiếng động, lúc cửa chống trộm phòng 2317 bị phá, nghi phạm Đường Anh Nhạc bị bắt trong phòng vệ sinh, còn Nguỵ Nhiễm thì được tìm thấy dưới gầm giường. Lúc đó cô ta bị trói toàn thân không thể động đậy được, miệng cũng bị dán băng dính lại, cả người đang trong trạng thái thoi thóp. Trên người cô ta rõ ràng có dấu vết từng chịu ngược đãi, lúc cảnh sát nâng cô ta lên, cô ta tựa như có phản ứng lại, mơ hồ hé mắt nhìn thấy bóng dáng của Tô Ngôn.

“Nhân viên y tế, nhân viên y tế, nhanh lên!” Hạng Dương níu lấy cổ áo của mình, hét vào bộ đàm.

Sau khi Giang Ly bắt được Đường Anh Nhạc thì quay lại quan sát chất tẩy rửa trên sàn phòng vệ sinh, đội kỹ thuật cũng nhanh chóng chạy tới thu thập chứng cứ. Trong tủ quần áo ở phòng ngủ, họ phát hiện ra rất nhiều quần áo phụ nữ, mà vẻ ngoài của Đường Anh Nhạc quả thật rất xinh đẹp, trái cổ cũng không rõ ràng, hắn còn có một mái tóc rất dài, răng trắng da trắng, râu trên cằm cũng không thấy rõ.

Cuối cùng, Phương Giai Mậu nói bồn tắm đã được làm sạch bằng chất tẩy rửa, không có bằng chứng nào dùng được cả, nhưng trong nước ở bồn rửa tay phát hiện có phản ứng máu người và thu được lông tóc tương quan, về phần thuộc về ai thì phải về xét nghiệm mới biết được.

Thái Thành Tể phía sau đưa người xuống phòng bếp đi một vòng, trong bếp hoàn toàn sạch sẽ, trên bề mặt cũng không tìm ra được vết tích gì khả nghi. Sau đó anh ta bước tới cái tủ lạnh lớn, lúc đặt tay trên cánh cửa tủ đông hơi dừng một chút nhưng vẫn cắn chặt răng mở ra.

“…”

Phía sau Đinh Khải Nhạc cũng nhìn thoáng qua, lập tức hít một ngụm khí lạnh. Bên trong mỗi tầng đều là tứ chi người được đông lạnh, bàn tay, cánh tay, bắp chân, đùi,…

Tất cả các bộ phận này chắc chắn không phải của Hùng Hướng Minh. Không phải là của Hùng Hướng Minh thì… là của người hôm qua mất tích sao?

Tô Ngôn sau khi bắt giữ thành công đều ở bên cạnh Nguỵ Nhiễm, nhân viên y tế đã tiến hành xử lý bước đầu cho vết thương, sau đó cố định cô ta lên cáng rồi nâng xuống lầu. Trong chốc lát khôi phục lại ý thức trên xe cứu thương, Nguỵ Nhiễm thấy Tô Ngôn đứng bên cạnh, khoé miệng mấp máy.

“Cái gì?” Tô Ngôn cúi người, đưa tai tới.

“Tôi… Không… Không có cảm ơn hắn…”

Ngụy Nhiễm nói đứt quãng nhưng cô lại nghe rất rõ, sau khi phát hiện sủi cảo trong nhà Ngụy Nhiễm đồng thời phát giác ra mối nguy hiểm đang cận kề, cô đã đối mặt với cô ta gằn từng chữ: “Trong trường hợp thật sự gặp phải hung thủ, dù cho có xảy ra chuyện gì, chỉ cần không nói thì sẽ có cơ hội sống sót.”

Cái Đường Anh Nhạc cần chính là sự cảm ơn của cô ta, cô ta không nói, hắn sẽ không cam tâm giết cô ta.

“Cô làm rất đúng, hiện tại an toàn rồi.” Tô Ngôn nhẹ nhàng cầm tay cô ta.

Một giây sau, đối phương được đưa lên xe cứu thương. Nhìn chiếc xe gào thét rồi biến mất ở cuối phố, nét mặt Tô Ngôn lại không có chút nhẹ nhõm nào.

…

Vụ án giết người hàng loạt chấn động cả nước đi qua 6 thành phố cuối cùng được giải quyết ở thành phố Nam Thành. Thi thể của Ứng Trai cuối cùng được tìm thấy trong thùng rác của một khu quảng trường tương đối hẻo lánh, trên mặt mọi người trong văn phòng Cục thành phố Nam Thành từ trên xuống dưới đều hỉ khí dương dương*.

(*) Niềm vui dạt dào/ tưng bừng vui nhộn.

“Đàn ông bạo lực gia đình đều đáng chết”.

“Người đời thường nói tha thứ là điều Thượng đế nên làm, nhưng tôi chính là Thượng đế, Thượng đế cũng không muốn tha thứ cho bọn họ”.

“Bọn họ đều biết ơn tôi mà, tôi giúp họ thực hiện nguyện vọng, họ nhất định phải cảm kích tôi”.

“Là vì ả đàn bà kia không biết tốt xấu, cô ta đã huỷ hoại kiệt tác của

Thượng đế”.

Hắn ta đã nói như vậy.

Ngụy Nhiễm sau 1 tuần chữa trị trong bệnh viện thì đã gần khôi phục lại hoàn toàn, sau khi xuất viện cô ta lập tức đến Cục để hoàn tất các thủ tục. Bây giờ xem như đã kết án, thi thể của Hùng Hướng Mình cùng với di vật của anh ta được phát hiện ở chỗ của Đường Anh Nhạc cũng có thể lấy về.

Trong hành lang u ám trước cửa phòng pháp y, Tô Ngôn thấy Nguỵ Nhiễm vừa khoẻ lại đã gầy đi không ít, nhìn rất ốm yếu, trải qua những chuyện như thế đúng là không thể bắt người ta khôi phục lại trong thời gian ngắn được. Trên mặt cô ta còn vài vết bầm xanh tím mờ mờ, thậm chí trên khoé miệng còn có vết thương, bác sĩ nói có thể sẽ để lại một vết sẹo dài khoảng 3 4 cm.

“Cảnh sát Tô.” Ngụy Nhiễm nở một nụ cười thân mật.

Tô Ngôn cũng mỉm cười đáp lại: “Có một số việc tôi nghĩ không thông, nên đặc biệt ở đây chờ, muốn hỏi cô thử xem sao.”

“Cô cứ nói.”

“Hôm cô mất tích, túi nhựa chứa cải dầu xanh và khăn giấy có phải là do cô cố ý để lại không?”

Nụ cười trên mặt Ngụy Nhiễm dần cứng lại, nhưng cuối cùng lại cong mắt cười: “Cảnh sát Tô, cô đang nói gì vậy?”

Chương 57: Mồ chôn đàn ông (Kết) + Nữ nhân mê hồn án 1

“Mọi thứ đều quá mức trùng hợp, không phải sao? Với độ khó của vụ án này lúc đầu, đột nhiên lại xuất hiện chứng cứ DNA, cứ như là có người tự tay dâng tới trước mặt cảnh sát vậy.” Tô Ngôn nhíu mày, vẻ mặt bình tĩnh đến kì lạ, không tức giận cũng không thất vọng.

“Có lẽ giống như trước kia cô đã nói vậy, việc tôi không cảm ơn đã chọc giận hắn nên hắn mới để xảy ra sơ suất.” Khuôn mặt lương thiện của Nguỵ Nhiễm trông vô tội đến mức dị thường: “Lúc đó hắn bị ngã, da trên tay trầy hết, tôi không đành lòng nên mới tiến lên giúp đỡ, còn giúp hắn chùi tay. Còn chứng cứ gì, DNA gì, cái gì mà cố ý để lại, tôi thật sự không hiểu cảnh sát Tô đang nói gì. Nói cách khác, tôi đâu có lý do gì để làm vậy? Đưa chứng cứ cho cảnh sát chẳng khác gì tự rước hoạ vào thân, giờ thậm chí còn bị sẹo, mà việc để túi thức ăn kia lại có lợi ích gì cho tôi chứ, tôi căn bản không biết các cô có thể tìm ra hắn. Huống hồ lúc ấy tôi chỉ cho rằng mình đang giúp một phụ nữ mang thai mà thôi.”

“Phụ nữ có thai?” Tô Ngôn giống như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười: “Cô Ngụy, cô đừng nói với tôi câu này, cô đã là người sinh con 2 lần rồi, còn không phân biệt được hắn có thai thật hay giả sao? Lúc đó Đường Anh Nhạc trừ mang cái bụng lớn ra thì mọi hành động khác, lúc hắn ngã xuống, đứng lên, ngồi xổm, có chỗ nào giống hành động của một phụ nữ có thai chứ?”

Phụ nữ có thai thật sẽ vô thức bị thân hình ngày càng nặng nề và cái bụng lớn dần ảnh hưởng, Đường Anh Nhạc là một người đàn ông, bình thường hắn nghiên cứu để đóng vai thành một người phụ nữ quyến rũ chứ không phải là một bà bầu. Dựa vào phản ứng và tư duy nhanh nhạy của Nguỵ Nhiễm, cô ta không thể nào dễ dàng rơi vào cái bẫy này được. Cho dù cô ta

đột nhiên bị mê hoặc, nhưng dưới sự tiếp xúc hơn 2 phút cũng nên sớm phát hiện ra mới đúng.

“Bỏ chuyện đó sang một bên, lúc cô nằm viện tôi có đến trụ sở wx một chuyện để tra lại lịch sử chat của cô mấy tháng trước. Tần suất liên lạc của cô và Đường Anh Nhạc với nick name Liên Tâm đã vượt xa cái gọi là “cũng xem như quen biết” như lời cô nói, hai người giống như bạn thân, chia sẻ hầu hết các chuyện sinh hoạt hàng ngày của mình.

Ngụy Nhiễm nhún vai: “Ngoài đời tôi không có bạn bè gì, mỗi ngày trôi qua đều rất ngột ngạt nên bạn bè trên internet giúp tôi cảm thấy thoải mái hơn, bạn không biết tôi, tôi cũng không biết bạn, chuyện này làm tôi cảm thấy rất an tâm. Họ không chế nhạo cuộc sống không hạnh phúc của tôi, chẳng lẽ chia sẻ cuộc sống của mình với bạn trên mạng cũng là phạm pháp sao?”

“Đương nhiên không phạm pháp, chuyện này là quyền tự do của cô. Nhưng cô cũng là từ loại tán gẫu không có mục đích này mới phát hiện Đường Anh Nhạc từng là nạn nhân của một vụ bắt cóc con nít, đến năm 16 tuổi hắn mới được cảnh sát phát hiện, cuối cùng được đưa về với ba mẹ ruột.” Tô Ngôn vẫy một tập giấy in nhật ký trò chuyện: “Nên cô sẽ biết, chỉ cần lưu lại được DNA của Đường Anh Nhạc thì cảnh sát cũng sẽ sớm tìm ra chỗ ở của hắn.”

Nụ cười của Nguỵ Nhiễm hơi thu lại, nhưng lúc nhìn thấy tập giấy in nhật ký trò chuyện trên mặt không hề có cảm xúc gì, chỉ thản nhiên nói: “Hả? Hắn có nói cho tôi chuyện này sao? Tôi không nhớ rõ lắm, hình như cũng có chút ấn tượng, nhưng ai lại nghĩ những lời này là thật chứ, trên mạng nói bậy bạ thôi, tôi không tin hắn nghiêm túc đâu.”

“Cảnh sát Tô, cá nhân tôi cảm thấy hôm nay cô rất kỳ lạ đấy, lấy ra cái gì mà nhật ký trò chuyện để làm gì, cô đang muốn chứng minh chuyện gì? Tôi là hung thủ giết người sao? Tôi giết chồng tôi sao?” Cô ta khẽ cười: “Tôi tin cảnh sát đã có đầy đủ bằng chứng rồi, chuyện này đều là do tên biến thái kia làm, người là hắn giết, thi thể cũng do hắn chặt ra rồi vứt đi, vết thương trong lòng người nhà chúng tôi cũng là do hắn tạo ra! Tôi cũng rất tò mò, sao các người không đi thẩm vấn tên đầu sỏ kia mà lại cố tình đến điều tra

nạn nhân là tôi thế này.”

“Theo nhật ký, cô vào nhóm chat kia khoảng 1 năm trước, thường xuyên liên lạc với Liên Tâm chưa đến 4 tháng trước, trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Ngôn làm ra vẻ suy nghĩ, sau đó lại bừng tỉnh: “Nếu tôi nhớ không lầm thì khoảng thời gian đó tên sát nhân hàng loạt lại tái gây án ở thành phố Từ Châu, biến nó trở thành vụ án giết người hàng loạt kéo dài trên 5 thành phố, mỗi vụ án như đang tỏ vẻ ta đây, cười cảnh sát chúng tôi vô dụng.”

“Lúc đó cô xem tin tức có lẽ cũng không có tâm tình gì đâu nhỉ? Đến một ngày, cô vô tình phát hiện ra một bí mật. Có vẻ như cô đã gia nhập vào nhiều nhóm chat của các ứng dụng khác nhau, trong đó đều có khoảng 2 3 người có chồng đã chết. Làm sao để thu hút sự chú ý của “kẻ bắn tỉa” trong bóng tối kia đây? Cô chắc hẳn đã phải chuẩn bị rất nhiều đúng không?”

Nụ cười trên mặt Ngụy Nhiễm đã hoàn toàn biến mất, cô ta chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Tô Ngôn cũng không thèm để ý, cúi đầu lật nhật ký trò chuyện ra: “Trước đây không điều tra kĩ bối cảnh của cô, bây giờ lại vô tình phát hiện hoá ra cô đã học đại học rồi, Đại học Chính trị – Pháp luật Tây Bắc, chuyên ngành Tâm lý học, đến năm thứ 3 thì bỏ học.”

Nếu đã là như thế, làm sao lúc trước cô ta phải cần cảnh sát nhắc nhở mới phát hiện tranh con trai mình vẽ có chỗ không đúng chứ, hoá ra là cảnh sát đang đi theo kịch bản của cô ta.

Đường Anh Nhạc mặc dù thông minh cẩn thận nhưng cũng không thể thay đổi chuyện hắn có khiếm khuyết trong tâm lý được. Theo tư liệu của cảnh sát, chưa đầy 3 tuổi hắn đã bị bắt cóc ngay trước cửa nhà mình, bị bán đến một vùng hẻo lánh cách nửa đất nước. Người cha trong nhà này chắc chắn là người bạo hành gia đình, cứ mỗi 2 năm vợ hắn lại đột nhiên chết bất đắc kì tử, mặc dù không có tiền án gì nhưng người trong thôn đều biết chính hắn đã đánh chết vợ mình. Sau khi Đường Anh Nhạc được 6 7 tuổi, vì bị thương nhiều lần nên được mang đến phòng khám để chữa trị, thậm chí còn nhập viện, nguyên nhân lúc đó là bị rách hậu môn, trong nhà kia đã xảy ra

chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Sau khi Đường Anh Nhạc được tìm về năm 16 tuổi, cảnh sát từng đề nghị ba mẹ ruột của hắn chú ý thật nhiều đến sức khoẻ tâm lý của hắn, nhưng xem ra đề nghị đó có lẽ không được tiếp thu rồi. Trong cuộc sống hàng ngày, mặt xấu trong trái tim hắn cũng bị phóng đại lên, cuối cùng hoàn toàn bộc phát, hắn bắt đầu làm những gì mình cho là đúng. Khiếm khuyết tinh thần rõ ràng như vậy, mục tiêu của hắn đơn giản chỉ là được người khác quan tâm, những gì cảnh sát có thể tra được bây giờ cũng đều là vài "chứng cứ" mơ hồ, nhưng nhật ký trò chuyện này cũng không có câu nào là xúi giục, không thể lấy những lời vô căn cứ ra làm bằng chứng được.

Dù sao thì kỹ thuật cũng có hạn, họ có thể khôi phục nhật ký trò chuyện nhưng không thể khôi phục được nội dung những cuộc gọi thoại và gọi video giữa hai người.

Im lặng một lúc, Nguỵ Nhiễm khẽ hừ một tiếng: "Tôi đã từng học đại học chuyên ngành Tâm lý học thì làm sao? Cảnh sát Tô, tôi nhớ cô đã từng nói thế này, cảnh sát phá án coi trọng nhất là bằng chứng, hôm nay cô buộc tội tôi là vì cái gì, chứng cứ đâu?"

"Tôi không có buộc tội cô, cũng chưa nói tới chứng cứ gì, về chuyện nhật ký trò chuyện và tư liệu của mình cô cũng không cần nhạy cảm, đều vì phá án của chồng cô mà điều tra thôi, tuyệt đối không xâm hại đến quyền lợi hợp pháp của cô." Tô Ngôn sao có thể để cô ta bắt được điểm yếu gì.

"Nếu cảnh sát Tô không còn chuyện gì khác thì tôi sẽ đi ký thủ tục." Nguỵ Nhiễm nhìn thoáng qua đồng hồ: "Rất xin lỗi, con tôi vẫn còn đang ở trong nhà, tôi đang vội." Sau khi nói xong, cô ta vòng qua Tô Ngôn, đi vào phòng pháp y.

Lúc tay đối phương chạm vào chốt cửa lạnh buốt của phòng pháp y, Tô Ngôn bỗng mở miệng nói: "Có một chuyện đúng là cô vẫn luôn nói thật, cô không sợ Đường Anh Nhạc, cũng không cảm kích hắn."

"Hắn ta giết chồng tôi, lại còn làm tổn thương tôi, thậm chí còn có khả năng làm hại tới con tôi, tại sao tôi phải cảm kích hắn?" Tay Nguỵ Nhiễm dừng

trên chốt cửa, hơi quay đầu lại cười: “Nhưng cảnh sát Tô đã nói đúng, tôi cũng không sợ hắn. Cô vẫn còn trẻ, bây giờ hắn chưa thể hiểu được vì con mình mà người mẹ có thể kiên cường tới mức nào đâu.”

“Cảnh sát vĩnh viễn sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ nào có tiềm năng phạm tội.”

Ngụy Nhiễm như nghe được chuyện gì rất buồn cười: “Bọn trẻ là điểm yếu, cũng là áo giáp của tôi.”

Câu nói vừa thốt ra, cô ta đẩy cửa bước vào, bóng dáng mảnh khảnh biến mất sau cánh cửa sắt.

Sau khi cô ta đi vào, Tô Ngôn đứng tại chỗ một lúc, dường như đang xuất thần, lúc này Hạng Dương và Thái Thành Tể không biết từ chỗ nào lách mình bước tới. Thái Thành Tể vừa mới thò đầu ra đã thở dài thở ngắn: “Quả nhiên giống như lời đội trưởng Giang nói, nhưng nói đi cũng phải nói lại, kẻ đang cẩn thận tính kế đến mức này sẽ không cam lòng để thất bại trong gang tấc.”

Đúng là mỗi một vụ án giết người đều là Đường Anh Nhạc gây ra, nhưng trong vụ án của Hướng Hùng Minh này, Nguỵ Nhiễm tuyệt đối không vô tội.

“Trước mắt chúng ta thực sự không có biện pháp gì với cô ta, người phụ nữ này quá tinh ranh rồi.” Hạng Dương cảm thán: “Nếu không phải cuối cùng cô ta cố tình để Đường Anh Nhạc bị lộ thì chúng ta đúng là chưa chắc gì đã phát hiện ra nghi điểm trong đó.”

“Haizz, tạm thời sẽ không có tiến triển gì, chúng ta đừng nghĩ nữa.” Thái Thành Tể ôm cổ Hạng Dương, liếc mắt về phía Tô Ngôn: “Nghĩ đến chuyện đại án cả nước khiếp sợ lại được phá ở Thành phố Nam Thành, đúng là thật vinh dự! Không làm thịt đội trưởng Giang một chút thì đúng là không phải lẽ, đúng không?”

“May mắn thôi mà.” Tô Ngôn không hăng hái lắm: “Nếu không có Ngụy Nhiễm có lẽ chúng ta vẫn có thể tra được những chứng cứ này, nhưng kết quả cuối cùng có lẽ sẽ là Đường Anh Nhạc hoàn thành 2 vụ án nữa tại

Thành phố Nam Thành rồi biến mất, chúng ta muốn bắt được hắn không chừng phải đi chạy sau mông hắn đến vài cái thành phố, không biết lúc đó có thêm bao nhiêu nạn nhân mới nữa.”

“Hơn nữa anh nghĩ rằng người nhà của các nạn nhân ở thành phố trước không biết hay không tiếp xúc gì với hung thủ sao?” Cô nói tới đây thì lắc đầu cười: “Thử nghĩ mà xem, tại sao qua nhiều vụ án như vậy mà không có người nhà nào tiết lộ một chút tin tức nào.”

“Độc… Độc nhất là lòng dạ đàn bà?” Thái Thành Tể và Hạng Dương bị suy đoán bất chợt này của cô làm cho kinh ngạc.

“Vậy tại sao đến Nguỵ Nhiễm thì cô ta không giữ im lặng như những người phụ nữ trước nữa? Dù sao Hùng Hướng Minh cũng đã chết, cô ta vẽ vời thêm chuyện chỉ tổ khiến chúng ta để mắt tới thôi, cũng không có lợi gì.”

“Có thể là vì cô ta nghĩ mình đủ thông minh chăng.” Tô Ngôn liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thời tiết gần đây hơi lạnh, đã gần bắt đầu mùa đông rồi.

Thiếu đi quyền lực của pháp luật, đúng hay sai cuối cùng vẫn là ở lòng người.

Những gì bọn họ có thể làm sau này là giữ vững cương vị của mình, không ngừng trau dồi trên con đường phía trước. Chỉ mong rằng pháp luật sẽ từng bước hoàn thiện hơn, cuối cùng sẽ có một ngày những bi kịch này không còn xảy ra nữa.

…

Giữa trưa, ánh nắng chiếu qua những ô cửa sổ, cả văn phòng cũng trở nên ấm áp. Mấy ngày nay đội Chuyên án xem như tương đối rảnh rỗi, vì vậy trên mặt ai nấy đều là nét lười biếng. Giang Ly ngồi ở chỗ của mình, hiếm khi có lúc không cần động não, từ 1 tiếng trước đã bắt đầu ngẩn người, trong tay cầm 1 tờ giấy, giống như đang chăm chú nhìn, lại giống như đang suy nghĩ linh tinh gì đó.

Lúc này Tô Ngôn như bình thường đang đứng cạnh cửa sổ chăm sóc cho

mấy chậu hoa cỏ, trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn thấy chữ trên tờ giấy trong tay anh:

cứ theo lẽ thường tại cửa sổ bên cạnh chăm sóc kia mấy bồn hoa hoa thảo thảo, nên trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn thấy hắn trong tay trên trang giấy chữ: anh Khánh, Đường Anh Nhạc. Giữa hai cái tên có một mũi tên 2 hướng, xung quanh vẽ đầy những đường cong xốc xếch.

Năm đó Đường Anh Nhạc bị lừa bán, mọi người đều gọi kẻ buôn người lừa bán hắn kia là anh Khánh.

Vẻ mặt của Tô Ngôn chợt thay đổi, nhưng rất nhanh liền thu mắt lại, vờ như đang hết sức chăm chú cúi đầu tưới hoa nhổ cỏ. Giang Ly bên kia cũng phát hiện ra, khoảnh khắc cô xoay người đi anh cũng nghiêng đầu qua, nhìn bóng lưng cô khoảng 4 5 giây sau đó lập tức rũ mắt xuống che giấu cảm xúc, khôi phục lại bộ dạng thâm bất khả trắc*.

(*) Thâm bất khả trắc: là một câu thành ngữ thường rất hay gặp trong các bộ truyện ngôn tình hay phim ảnh đến từ Trung Quốc. Ý nghĩa của câu nói này ám chỉ một người, một nhân vật nào đó thâm sâu khó lường có thể tiếp xúc đối mặt mà cũng không thể biết được họ ra làm sao trong lòng họ đang nghĩ gì và trong đầu đang tính toán gì cũng như khả năng, nội lực, võ công của họ như thế nào, thâm sâu đến mức không hiểu được, thường sử dụng để chỉ các cao thủ.

Reng reng reng…

Tiếng chuông điện thoại chói tai hoàn toàn phá vỡ sự hưởng thụ yên bình của mọi người, Thái Thành Tể vừa trở về sau mấy ngày dài nghỉ ngơi ở quê nhà, lúc này vẫn đang đắm chìm trong mộng đẹp nên nghe thấy âm thành này không khỏi phát ra vài tiếng than thở.

Hạng Dương đứng lên nhận điện thoại, nói chưa tới 2 câu thì vẻ mặt đã thả lỏng, quay sang đám người trong phòng xua tay. Sau khi cúp điện thoại, anh ta nhẹ nhàng nói: “Là văn phòng gọi đến, nói trong Cục muốn mua một lô vòi uống nước mới, hỏi đội chúng ta có yêu cầu gì không.”

“Xàm quá.” Thái Thành Tể lại co người trên ghế: “Nhưng đã thế thì tôi chỉ muốn nói, vòi uống nước trong văn phòng chúng ta không chừng còn lớn tuổi hơn cả tôi…”

Lúc họ đang lẩm bẩm lầm bầm thì điện thoại của Giang Ly để trên bàn làm việc lại vang lên, anh nhìn tên người gọi rồi bắt máy: “

Liền tại bọn họ hai cái tút tút thì thầm lúc này, Giang Ly thả tại điện thoại trên bàn làm việc vang lên, hắn nhìn sang điện báo biểu hiện, lấy tới kết nối: “Từ phó… Vâng… Được, tôi sẽ dẫn người tới.”

Vẻ mặt vui vẻ nhẹ nhõm của Thái Thành Tể và Hạng Dương nhất thời giống như bị phong ấn lại, Tô Ngôn thấy thế bèn mím môi cười: “Cái này gọi là gì nhỉ? Vụ án mới có thể đến muộn, nhưng không bao giờ vắng được.”

“Chuẩn bị xuất phát, bệnh viện nhân dân khu Hưng Lập.”

Xe cảnh sát gào thét lên chạy tới bệnh viện nhân dân khu Hưng Lập, diện tích bệnh viện này không lớn lắm, không thể so sánh được với bệnh viện trung tâm thành phố Nam Thành. Cả thảy chỉ có 2 toà nhà, 1 toàn khám bệnh, 1 toà là khu nội trú.

Giang Ly mang người chạy thẳng vào phía sân sau của khu nội trú, đứng trên tầng 4 nhìn xung quanh một chút, người đứng canh trước một gian phòng thấy thế liền vội vàng chạy đến đón: “Giang lão đệ, lâu rồi không gặp!”

“Đội phó Trang.” Anh gật đầu chào.

Người này là phó đội trưởng của đội Hình sự trinh sát ở Phân cục khu Hưng Lập, Trang Hạ.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ không phải là chuyện gì lớn, lúc cô gái này bị người dân phát hiện thì đã ngồi trên băng ghế ven đường rồi, người dân nhiệt tình nên liền báo cảnh sát. Lúc đồn cảnh sát phái người tới đã phát hiện trên người cô ấy đầy vết thương, trạng thái tinh thần cũng rất hoảng loạn, theo lý

đã có thể cấu thành tội hình sự, vì vậy giao vào tay tôi.” Trang Hạ dẫn họ vào phòng bệnh, xuyên qua cửa kính có thể thấy không gian trong phòng không lớn, có 2 giường bệnh, trên cái giường gần cửa sổ có một bóng người gầy ốm cuộn người lại, trạng thái không giống người bình thường chút nào.

“Tôi báo cáo cho lãnh đạo Cục, phía trên nghiên cứu một chút cảm thấy nếu đội Chuyên án của các cậu tiếp nhận thì sẽ ổn hơn.” Anh ta thở dài một hơi: “Mặc dù tôi cảm thấy cô ấy chỉ là đang mê sảng thôi, bác sĩ phụ trách cũng đề nghị cho cô ấy chuyển sang cho bác sĩ bên khoa Thần Kinh tiến hành hội chẩn… Có muốn vào xem một chút không?” Vừa nói anh ta vừa định mở cửa ra.

Giang Ly lại đè cổ tay anh ta xuống, khẽ lắc đầu: “Lát nữa đợi bác sĩ đến để hỏi tình hình một chút, một đám người chúng tôi đột nhiên xuất hiện rất dễ tạo tổn thương tinh thần lần 2 cho cô ấy. Đội phó Trang, hay anh nói cho chúng tôi biết tình huống là thế nào đi.”

“Sau khi cô ấy tỉnh lại trong bệnh viện, người của chúng tôi cũng muốn vào để tiến hành thăm hỏi, nhưng ai ngờ vừa đi vào thì đối phương như phát điên tru tréo ầm lên, còn không ngừng bứt tóc cào mặt và da cổ của mình. Miệng thì không ngừng kêu gào cái gì mà… không được qua đây, không được qua đây! Kêu la một lát thì đột nhiên lại rụt về, vẫn tiếp tục thì thầm, nhưng vì nói quá nhỏ nên chúng tôi cũng không nghe rõ lắm, hình như là gì đó mà không ngoan, những người khác…” Trang Hạ bất lực buông tay: “Lãnh đạo Cục nghi ngờ vụ án này còn có một nhóm người bị hại khác, dù sao thì căn cứ theo giám định vết thương của nạn nhân, khả năng bị ép bán dâm là rất lớn.”

Giang Ly tiếp tục đưa mắt nhìn bóng người co ro trong phòng bệnh kia, người trong phòng tựa như phát giác ra, hơi động đậy để lộ ra nửa gương mặt đang vùi trong cánh tay, trên đó có vết máu loang lổ nhìn rất ghê người!

Chương 58: Nữ nhân mê hồn án 2

Đôi mắt kia đầy tơ máu, thậm chí còn không thể thấy được ánh mắt ban đầu của cô ấy như thế nào. Người trên giường chỉ khoảng 18 19 tuổi, lúc chạm với ánh mắt của Giang Ly đã rất nhanh lại vùi đầu trở về, cả người hơi run lên.

Cả nhóm không vội bước vào phòng bệnh, hai người Giang Ly và Tô Ngôn sau đó theo Trang Hạ tìm bác sĩ phụ trách. Ông ta là một người đàn ông trung niên hơi hói đầu, sau khi biết được ý định của họ thì lắc đầu thở dài, vẻ mặt đầy thương hại: “Một cô gái lại bị hại thành thế này, các cậu nói đây không phải là nghiệp chướng thì là gì?”

Sau đó bác sĩ cho họ xem bệnh án chi tiết, cô ấy vì bị cầm tù trong thời gian dài mà dẫn đến suy dinh dưỡng, trên mắt cá chân phải có một vết sẹo cũ, có thể là vì phải đeo một loại gông cùm nào đó để hạn chế hoạt động mà tạo thành, một lần nữa chứng minh rõ ràng cô ấy đã bị hạn chế quyền tự do. Nhưng tổng thể tình trạng cơ thể của cô gái này cũng xem là ổn, không có vấn đề gì lớn, có vẻ như cô ấy đã từng được chăm sóc cẩn thận, đúng là rất khác so với tình trạng bên ngoài.

Lúc được đưa đến bệnh viện, bề mặt da toàn thân của nạn nhân chi chít những vết sẹo nặng nhẹ khác nhau, một số chỉ là vết đỏ, một số là vết bầm tím, một số khác ứa máu, sau lưng còn kết vảy.

“Các cậu không biết lúc kiểm tra toàn diện cho cô ấy khó thế nào đâu!” Bác sĩ không khỏi thở dài.

Nữ bác sĩ đang gõ bàn phím ở máy tính bên cạnh ngay lập tức phụ hoạ: “Đúng đó, người trong khoa chúng tôi đều có ấn tượng với cô bé này, cuối cùng không còn cách nào khác phải đợi đến khi trấn định lại mới có thể tiếp tục làm kiểm tra, các cậu cũng thấy rồi đúng không?” Nói xong cô ta vén

tay áo lên để lộ vài vết cào: “Tôi dẫn theo 2 y tá, tổng cộng 3 người phải vì cô ấy mà phải làm xét nghiệm HIV.”

“Lúc đó tôi mình là nam giới, có thể sẽ khiến cô ấy nhớ đến những ký ức không vui nên mới đổi một bác sĩ nữ. Ai mà ngờ vẫn không trấn an được cô ấy!” Bác sĩ nam liên tục thở dài: “Giờ chúng tôi đang đợi kết quả xét nghiệm máu, dựa theo tình trạng tinh thần không ổn định của cô ấy, chúng tôi nghi ngờ nguyên nhân không chỉ là bị ngược đãi mà còn có thể là do sử dụng chất gây ảo giác như ma tuý trong thời gian dài.” Nói đến đây ông ta có chút tiếc nuối, hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Chuyện vì sao lại sử dụng hẳn là các cậu rõ hơn tôi, nhưng nếu sử dụng lâu dần sẽ có khả năng cao gây rối loạn tinh thần và một số bệnh lý về thần kinh. Đó cũng là lí do tại sao chúng tôi muốn chuyển cô ấy sang khoa Thần Kinh để chuyên gia hội chẩn, đánh giá toàn diện trạng thái tinh thần của cô ấy hiện tại. Dù sao thì trước đó cảnh sát Trang cũng có nói với chúng tôi rồi, tinh thần nạn nhân cực kì quan trọng, ảnh hưởng trực tiếp đến việc lấy lời khai của các cậu mà.”

“Vậy làm phiền rồi.” Giang Ly khẽ gật đầu.

Vài phút sau, họ đi ra khỏi văn phòng bác sĩ, Tô Ngôn nhíu máy: “Lỡ như sau khi đánh giá, trạng thái tinh thần của nạn nhân kém đến mức không thể cho lời khai thì vụ án này xem như khó giải quyết rồi, trong trường hợp đó khẩu cung của người trong cuộc cũng không thể tin cậy đúng không?”

“Có thể cô ấy chỉ cần thời gian, nếu nạn nhân nữ này thật sự bị giam ở một chỗ mà có thể trốn thoát thì chí ít cũng gián tiếp chứng mình rằng cô ấy vẫn chưa mất đi ý thức tự chủ hoàn toàn, nhất định có năng lực phân biệt đúng sai.” Giang Ly đáp, sau đó quay đầu nhìn về phía Trang Hạ: “Lát nữa phiền Đội phó Trang nhờ người giao lại chứng cứ cho chúng tôi tìm hiểu một chút.”

“Tất nhiên rồi.” Trang Hạ vỗ ngực: “Chúng tôi đã hoàn thành xong xuôi các công việc cơ bản rồi, cá với cậu chắc chắn sẽ không làm chậm trễ việc của đội Chuyên án đâu!”

Giang Ly mỉm cười hơi xa cách: “Cảm ơn.”

Cuối cùng hôm đó vẫn không thể chính thức tiếp xúc với nạn nhân, nhưng họ cũng đem được mẫu DNA của cô ấy về Cục giao cho đội kỹ thuật trước để xem có thể tìm thấy manh mối gì từ kho số liệu không.

Sau đó đội hình sự trinh sát khu Lập Hưng cũng giao tất cả chứng cứ hiện trường tới, không ngoài dự đoán của Giang Ly, trước sau chỉ có 2 trang giấy, mấy tờ giấy mỏng tanh đựng trong túi hồ sơ nhẹ tênh như không có gì. Đi kèm với tư liêu còn có mấy túi vật chứng, nhưng cũng ít đến đáng thương.

“Cái này…” Hạng Dương xách hai túi vật chứng lên nhìn qua đồ bên trong: “Tàn thuốc?”

“Địa điểm mà người dân kia phát hiện nạn nhân là giao lộ đường Tam Tinh và Cao Hải, ở đó cũng xem như một khu phố mua bán nhỏ, xung quanh có rất nhiều cửa hàng. Lúc đó nạn nhân hoảng hốt ngồi trên băng ghế ven đường, ai hỏi cũng trả lời, là nơi công cộng nên có rất nhiều người lui tới, vây quanh xem rất nhiều nên căn bản không có chứng cứ gì được.” Giang Ly quăng túi hồ sơ lên bàn: “Ngay cả khi có vài manh mối thì dưới tình huống đó cũng chưa biết 2 viện* có chấp nhận không, đến lúc đó luật sư chất vấn thì cũng xem như lãng phí.”

(*) Toà án và Viện kiểm sát.

“Nói như vậy thì cũng chỉ có thể lấy chứng cứ trên người nạn nhân, nhưng bệnh viện nói có vẻ như cũng không có chứng cứ nào, chỉ có duy nhất cái váy ngủ cô ấy mặc lúc nhập viện.” Tô Ngôn nhíu mày, mở túi hồ sơ ra nhìn một chút.

“Váy ngủ đưa qua cho Phương Giai Mậu rồi, căn cứ vào phán đoán của bệnh viện thì những vết thương trên người nạn nhân được tạo thành khoảng 1 tuần trước, một số vẫn chưa liền da lại, có thể là cứ cách một thời gian cô ấy phải gặp lại người ngược đãi mình.” Thái Thành Tể sờ cằm phân tích: “Bây giờ chưa thể xác định được cô ấy có bị xâm hại hay không, thân dưới của nạn nhân cũng không có vết rách rõ ràng nào, nhưng tất nhiên nếu suy ngược từ những vết thương trên người thì có thể cũng từng có nhưng đã lành lại rồi.”

“Chỉ mong trạng thái tinh thần của cô ấy có thể sớm ổn định lại…” Hạng Dương đặt mông ngồi xuống ghế, giơ tay lên xoa mí mắt: “Lát nữa còn phải tiếp tục chiến đấu với video ghi hình quỹ tích của nạn nhân được Phân cục khu Hưng Lập gửi đến nữa, nói thật chứ sau bao năm làm việc tôi đã không còn cảm giác gì nữa, chỉ có đôi mắt này là càng ngày càng phế.”

Tất cả mọi người rơi vào trầm mặc, một lúc lâu saum Giang Ly lấy điện thoại ra xem thoáng qua các thông báo chưa đọc sau đó đứng lên đi ra ngoài, trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Cầu nguyện đi, hy vọng chỉ có một nạn nhân này thôi.”

…

Vì hiện tại vụ án tạm thời không có tiến triển nên sau khi tan làm Tô Ngôn trở về ký túc xá, mở lịch sử trò chuyện với Trịnh Tuệ trên điện thoại ra xem. Lúc đầu bà ta còn cao cao tại thưởng mắng chửi, nhưng về sau từ từ cũng hạ giọng, chiều nay mới gửi tới 1 tin nhắn rõ ràng có ý khẩn cầu. Dù bà ta có oán trách Tô Ngôn đến đâu thì cũng là con gái do mình sinh ra, so lạnh nhạt thì vợ chồng Trịnh Tuệ cuối cùng cũng chịu thua.

Ngón tay vô ý thức gõ lên màn hình 2 lần, cuối cùng Tô Ngôn vẫn gửi lại vài câu ngắn gọn sau đó cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Hơn nửa tiếng sau, chiếc xe màu vàng tươi đã đến trước cổng toà biệt thự quen thuộc, cô còn chưa kịp xuống xe thì cổng biệt thự đã mở ra, dì trong nhà nhiệt tình ra đón: “Ngôn Ngôn về rồi!”

Dì vừa nói vừa ôm cô vào nhà: “Sau này con đừng tuỳ hứng thế nữa, lát nữa nhìn kỹ đi, dạo này mẹ con gầy đi nhiều lắm đấy.”

Tô Ngôn đảo mắt “Dạ” một tiếng, lúc đi vào phòng khách lại thấy Tô Thế Minh đang ở nhà, cùng Trịnh Tuệ ngồi trên ghế sô pha nhìn chằm chằm TV không chớp mắt, giống như quảng cáo sữa chua trong đó cực kỳ hấp dẫn vậy.

“Ba, mẹ.” Cô mở miệng gọi.

Hai người cùng đồng thời quay đầu lại, vẻ mặt Trịnh Tuệ hơi kinh hỉ, còn Tô Thế Minh thì nhíu mày, ra vẻ không vui: “Con còn nhớ mình có nhà sao?”

Trịnh Tuệ vội vàng kéo tay ông ta, sợ ông ta lại nói gì đó chọc giận con gái vất vả lắm mới gọi về được, thấy Tô Thế Minh bất lực nghiêng đầu sang chỗ khác hừ lạnh, bà mới đứng dậy nói: “Con đó, cũng không trách ba con tức giận được, ba mẹ chỉ quở trách vài câu, con lớn thế này rồi lại bỏ nhà đi không về, để ba mẹ lo lắng…” Nói xong vành mắt hơi đỏ lên, dáng vẻ như đã phải chịu đựng đớn đau rất nhiều.

“Vừa mới phá được 1 vụ án lớn nên khoảng thời gian trước con hơi bận thôi, ở ký túc xá cũng tiện hơn.” Tô Ngôn đưa tay vén mớ tóc trước trán, đã chọn quay về thì cũng không sợ hai người chỉ trích hay châm chọc gì nữa, tuy sau khi chết cô không cố tình chiếm thân thể của con gái họ, nhưng tất nhiên vẫn phải thay cô ấy hoàn thành nghĩa vụ.

Trịnh Tuệ vội nuốt nước mắt xuống, liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, vụ án đó thật sự rất lớn, mẹ và ba con có xem tin tức, còn khoe với đối tác rằng con gái mình đang trong đội Chuyên án của Thành phố Nam Thành cũng có tham gia giải quyết.” Nói xong thì đảo mắt, huých Tô Thế Minh đang ngồi đó: “Lão Tô, ông nói có đúng không? Con gái cũng xem như làm ông nở mày nở mặt rồi?”

Tô Thế Minh hừ hai tiếng sau đó gật đầu với vẻ mặt không tình nguyện.

Tô Ngôn cũng không cảm thấy vui vẻ lắm khi hai người đột ngột tán thành, họ vẫn luôn không thích nghề nghiệp của nguyên thân, nhưng sao chỉ có một thời gian mà thái độ lại quay ngoắc 180 độ thế này?

Đúng lúc này, dì từ phòng bếp đi ra, nói: “Canh ngọt nấu xong rồi.”

Trịnh Tuệ vội vàng vòng qua sô pha đi tới trước mặt Tô Ngôn, nhìn cằm cô vì làm việc mà mỏng lại, đáy mắt lộ ra chút đau lòng, dù sao cũng là thịt trên người mình rơi ra.

“Vừa tan làm còn chưa kịp ăn cơm đúng không? Uống một bát canh ngọt trước cho ấm bụng.” Trịnh Tuệ kéo tay cô vào phòng ăn, vừa đi vừa cằn nhằn: “Nếu đã ở bên ngoài thì cũng phải biết chăm sóc bản thân thật tốt chứ, con đã gầy thế này rồi, muốn ba mẹ đau lòng đúng không?”

“Lúc trước mẹ phản đối con vào trường Cảnh sát chẳng phải vì lí do này sao, trên thời sự suốt ngày toàn đưa tin cảnh sát thường xuyên đột tử, tất nhiên cũng có người bình yên vô sự, nhưng ba mẹ vẫn luôn nom nóp lo cho con.”

Tô Thế Minh cũng đến, 3 người hiếm khi ngồi cùng một bàn, yên lặng uống canh ngọt. Nhưng mà trong lòng mỗi người đang tính toán gì lại khó mà biết được.

Trịnh Tuệ thấy Tô Ngôn uống xong canh ngọt, lúc cô lau miệng đã nhanh miệng nói trước: “Ngôn Ngôn à, là thế này, con lót dạ trước, lát nữa ba con còn có một buổi tiệc kinh doanh, ông ấy định dẫn mẹ con chúng ta đi cùng.” Nói đến đây giống như là sợ cô hiểu lầm nên vội vàng xua tay: “Yên tâm, chắc chắn không phải chuyện của nhà họ Diêm, công ty bên kia là từ thủ đô đến, lần đầu đến thành phố chúng ta nên ba con muốn nói chuyện hợp tác với người ta thôi. Đối phương cũng có mang người nhà theo, nếu họ coi trọng chúng ta như thế, chúng ta cũng không thể để ba con thất lễ được…”

Bà ta hơi chột dạ liếc trộm cô, Tô Ngôn vẫn bình tĩnh như thường, vẫn là câu nói cũ, cô đã chọn quay về thì đã sớm dự đoán được tình huống xấu nhất rồi. Sau một lát, cô lên tiếng đồng ý.

Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh không ngờ lần này lại đơn giản đến thế, nhưng cũng không bận tâm nhiều, chỉ là trong lúc nhất thời không quen lắm. Tô Thế Minh không nhịn được hỏi một câu: “Có phải công việc gặp uất ức gì không?”

Trịnh Tuệ sợ ông ta phá hỏng chuyện mình vất vả lắm mới đạt được, lập tức đưa tay vỗ nhẹ tay ông ta một cái, dùng ánh mắt hờn trách nhìn Tô Thế Minh. Bà ta lập tức đẩy Tô Ngôn lên lầu: “Con gái ngoan, mau đi tắm đi, thay một bộ trang phục chỉnh tề, đừng làm trò cười cho người khác đấy.”

Sau khi nhìn thấy Tô Ngôn ngoan ngoãn lên lầu bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, giống như mới hoàn thành được một điều phi thường nên cười khá mãn nguyện.

…

Ngồi trong chiếc xe màu đen xa hoa, Tô Ngôn có chút không tự nhiên sờ lên mái tóc dài của mình, Trịnh Tuệ rất thích cô xoã tóc khi đi những sự kiện quan trọng thế này. Giờ cô đang mặc một bộ lễ phục thiết kế cúp ngực màu hồng, dưới chân mang đôi giày cao gót ít nhất cũng 6 7 cm, thật sự cả người đều không có cảm giác an toàn chút nào.

Sự hối hận đến quá nhanh, như một cơn lốc xoáy vậy.

Chiếc xe dừng trước một nhà hàng tư nhân nổi tiếng cao cấp trong thành phố, đây là chỗ theo chế độ hội viên, không tiếp đãi khách thông thường. Số bàn mỗi ngày cũng có giới hạn, đúng là phân biệt giai cấp một cách trần trụi.

Vừa mới bước vào, hơi lạnh đã khiến lông tơ toàn thân Tô Ngôn dựng thẳng. Một người phục vụ dáng vẻ ngọt ngào dẫn đường phía trước, cuối cùng dừng trước một căn phòng bao, cửa phòng vừa rộng vừa lớn, cực kỳ xa hoa, nhìn sức lực người phục vụ dùng để đẩy cánh cửa cũng có thể đoán được nó nặng biết bao nhiêu.

Khi họ vào phòng đã thấy có 8, 9 người ngồi ở một cái bàn lớn dành cho 20 người. Trong đó có vài người là ông chủ ở Thành phố Nam Thành, bình thường vẫn có quan hệ khá tốt với Tô Thế Minh, đều chiếu cố nhau trên thương trường. Chen chúc giữa đám người kia có 1 cặp nam nữ trung niên rất lạ mặt, hẳn là ông chủ lớn từ thủ đô đến mà Trịnh Tuệ đã nhắc đến. Bữa tiệc hôm nay đúng là hoàn toàn không liên quan gì đến nhà họ Diêm.

Chỉ là một bàn ăn lớn như thế chỉ có Tô Ngôn là tiểu bối nên cô thấy không thoải mái lắm. Lúc Tô Thế Minh còn đang hàn huyên nói chuyện, cô nghi ngờ nhíu mi, trong lòng luôn cảm thấy 2 người đến từ thủ đô kia không hiểu sao nhìn hơi quen mắt.

“Con đứng ngốc ở đó làm gì? Đi chào hỏi đi!” Trịnh Tuệ cắt đứt suy nghĩ vẩn vơ của cô: “Kia là bác Giang của con, còn có vợ của ông ấy, dì La.”

“Bác… Giang?” Tô Ngôn cảm thấy sự bất an trong lòng ngày càng lớn.

Vài giây sau, cửa phòng lại bị đẩy ra, một bóng người thẳng tắp bước đến thẳng bên cạnh đôi vợ chồng trung niên, vì quá cao nên phải hơi cúi đầu: “Ba, mẹ, sao hai người lại đến đây?”

Ông chủ Giang cười thoải mái: “Tới bàn chuyện làm ăn, tiện thể dẫn mẹ con đến thăm con.”

Vẻ mặt Tô Ngôn thật khó tả, nhìn chằm chằm người đàn ông đã cạo sạch râu, trên người mặc âu phục đắt tiền, thậm chí tóc cũng được tạo mẫu cẩn thận. Đối phương cuối cùng cũng đã nhận ra ánh mắt của cô, quay đầu nhìn qua.

Hai người cách một cái bàn nhìn nhau hơn 10 giây.

Cuối cùng, Tô Ngôn chậm rãi cong môi cười: “Đội trưởng Giang, trùng hợp thật.”

Giang Ly: …

Nên hình dung cảnh tượng này là thế nào đây? Hai chiếc xe đậu cùng một sân, chưa kịp đi khỏi đã lại chạm trán nhau.

Chương 59: Nữ nhân mê hồn án 3

“Trùng hợp?” Trịnh Tuệ nghe vậy liền bối rối chạy lại giữa hai người.

Lúc này ba mẹ Giang Ly, Giang Thành Văn và La Lan cũng hơi giật mình, thật ra lần này họ đến Thành phố Nam Thành chủ yếu là để thăm con, chuyện làm ăn cũng không quan trọng lắm. Giờ hai người cũng đã lớn tuổi, mấy năm nay trong nhà ở thủ đô lại càng cô đơn. Nhất là La Lan, không biết vì gần đây là thời kỳ mãn kinh không mà đêm nào cũng khóc thút thít, Giang Thành Văn đau lòng nên nghĩ hay là phát triển một phần kinh doanh đến Thành phố Nam Thành để con trai còn có thể về nhà, nếu được gặp Giang Ly thường xuyên thì La Lan cũng sẽ không u sầu thế này nữa.

Sự xuất hiện của họ đã nhận được sự chào đón của rất nhiều đối tác làm ăn, vốn dĩ tôi này hai người còn nghĩ chỉ là một buổi tiệc gặp mặt bình thường nên cũng gọi Giang Ly đến, họ còn không nhận ra người nhà của Tô Thế Minh vừa đến, trong đầu có chút bối rối. Người bạn đứng cạnh nhẹ nhàng giải thích họ mới biết được ban đầu công ty nhà họ Tô có hợp tác vài hạng mục với họ nên muốn thuận thế đẩy thuyền tiếp. Đối với kiểu không báo trước mà mời này Giang Thành Văn có chút ghét bỏ, nhất là khi hai vợ chồng nhà họ Tô còn mang theo con gái đến, họ mới càng ý thức được.

Mà người bạn giúp giải thích ban nãy sắc mặt cũng không tốt lắm. Vì bình thường Tô Thế Minh giúp đỡ ông ta nhiều nên lần này mới ra tay giúp đỡ một chút, trước đó ông ta còn đặc biệt dặn dò Tô Thế Minh, tối nay là tiệc tiếp đón ông chủ Giang, nhân tiện chiêu đãi gia đình ông ấy, có thể sẽ không bàn tới chuyện làm ăn. Nếu đã quen biết nhau thì sau này hợp tác cũng dễ dàng hơn đúng không? Kết quả là ông ta không ngờ tới đối phương lại mang theo người nhà đến.

Người ở đây đều là dân lão làng, sao còn không biết được ý đồ của ông ta chứ.

Trong lòng mọi người chỉ còn biết lắc đầu thở dài, Tô Thế Minh lúc còn trẻ cũng là một nhân vật danh tiếng ở Thành phố Nam Thành, nếu không thì nhà họ Tô cũng không thể êm đẹp ở đây nhiều năm như vậy được. Nhưng năm ngoái ông ta bị bệnh một trận, bây giờ làm việc ngày càng hồ hồ rồi, phụ nữ trong nhà thổi chút gió bên gối ông ta cũng xem là đạo lý.

Lúc này Giang Thành Văn đã gạt đi chút không vui trong lòng, nhìn về phía cô gái đối diện, dung mạo không tệ, dáng người cũng tốt, gia thế thì khỏi nhắc nữa, chắc chắn không kém được. Trung thực mà nói thì ông ta và La Lan cũng không phản đối gì chuyện kết hôn của Giang Ly, dù sao ở cái tuổi này thì người bình thường đã sớm làm ông bà rồi! Có chán ghét thì cũng là do nhà họ tuỳ tiện quá, không lịch sự cho lắm.

Ông ta cười tủm tỉm trông rất hiền lành, mở miệng: “Con quen biết con trai bác à?”

La Lan cũng tỏ ra tò mò.

“Có biết ạ.” Tô Ngôn ngoan ngoãn gật đầu, cộng thêm tạo hình tối nay đã tạo ra một dáng vẻ rất dịu dàng: “Đội trưởng Giang là sếp của con, con cũng làm việc ở Cục thành phố Nam Thành.”

“Hoá ra cũng là cảnh sát.” Giang Thành Văn khẽ gật đầu, lập tức đưa tay tiếp đón nhà bọn họ: “Tới đây tới đây, ngồi xuống rồi nói, lát nữa thức ăn sẽ được dọn lên, vất vả đến một chuyến dù sao trước tiên cũng phải ăn no rồi hãy nói…” Vừa nói vừa quay đầu sang người bạn bên cạnh: “Tôi rất nhớ món đặc sản kia của Thành phố Nam Thành, hôm nay có được ăn không?”

Người kia liên tục gật đầu: “Có chứ…”

Tô Thế Minh hơi lúng túng kéo Trịnh Tuệ ngồi xuống, Tô Ngôn cũng ngồi bên cạnh Trịnh Tuệ. Bên kia Giang Ly cũng ngồi xuống, La Lan kéo cánh tay anh, không ngừng nhỏ giọng dặn dò gì đó, anh cũng đáp lại vài tiếng, thỉnh thoảng liếc sang nhìn người đối diện sau đó lại đảo mắt đi, không biết đang nghĩ gì trong lòng.

Tô Ngôn hiện tại rất thoải mái, vốn dĩ ban đầu không biết "đối tượng xem mắt" lần này là ai nên lúc nào cũng nom nóp đề phòng, chỉ chực làm phật lòng Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Giang Ly, gai nhọn bên ngoài lập tức mềm xuống, đùa gì đây, nếu đối phương là Giang Ly thì chuyện này căn bản không còn gì để thương lượng, nhất định sẽ không hợp ý của ba mẹ nguyên thân.

Trịnh Tuệ nhìn xung quanh một chút sau đó đưa tay dưới bàn chọt cô mấy lần, nghiến răng nói khẽ: "Thằng bé nhà họ Giang kia là người trong Cục của con à?"

"Ừm." Tô Ngôn vừa nhìn phục vụ mang thức ăn lên vừa đáp: "Là lãnh đạo trực tiếp của con, người phụ trách của đội Chuyên án…" Nói đến đây cô liền cười quỷ dị nhìn người bên cạnh: "Chỉ là một cảnh sát nhỏ thôi mà, mẹ, hai người chẳng phải ghét nhất là cảnh sát sao?"

"Nói nhảm cái gì vậy?" Trịnh Tuệ vội vàng ngăn lời cô lại sau đó hoảng hốt nhìn xung quanh một chút, thấy không ai để ý tới hai mẹ con mới thở phào một hơi: "Nếu ba mẹ ghét cảnh sát thì còn để con đi làm à?" Sau khi trách con gái xong, bà ta tự nở một nụ cười mình nghĩ là hoàn hảo nhất, cầm ly rượu lên đến gần La Lan, dùng ít thông tin vừa moi được từ con gái phát huy hết mức, chuyện qua miệng Trịnh Tuệ thì quả thực không có giới hạn.

La Lan nghe những lời khen tặng xen lẫn lấy lòng của Trịnh Tuệ xong thì đôi mắt cũng đầy ý cười: "Con gái mà lại làm cảnh sát hình sự à? Đúng là hiếm thấy, con gái chị thật sự cũng rất giỏi giang." Con trai bà làm việc nhiều năm như vậy, bà cũng tự hiểu công việc này vất vả đến cỡ nào.

Trịnh Tuệ nghe đối phương nói vậy liền tràn đầy năng lượng, bà ta chưa bao giờ tự hào về con gái mình đến vậy. Nói thật thì dù sao bà ta cũng là một quý phu nhân, chắc chắn phải có khiếu ăn nói, chỉ cần không có thành kiến thì mọi chuyện đều rất thoải mái.

Sau đó chủ đề này cuối cùng cũng kết thúc khi phục vụ thông báo đã đưa xong món cuối cùng.

La Lan nhìn Tô Ngôn đối diện từ lúc mới bắt đầu đã không nói một lời, tuy

rằng dáng ăn rất tao nhã nhưng tốc độ lại rất nhanh, nhưng nhớ lại công việc của cô thì lại thấy chuyện ăn nhanh cũng là bình thường. Bà mím môi, huých cùi chỏ vào người Giang Thành Văn ra hiệu ông cẩn thận nhìn, Giang Thành Văn cũng chỉ thoáng nhìn qua cô, chuyện tối nay vốn là ngoài dự đoán, họ cũng không cần phải để ý nhiều, huống hồ quan trọng nhất vẫn là ý tứ của Giang Ly.

Con trai họ từ nhỏ đã quen tự chủ, giờ hai vợ chồng cũng không nhúng tay vào chuyện của anh.

Thấy chồng phớt lờ mình, La Lan liếc mắt, phụ nữ tất nhiên quan tâm tới chuyện hôn nhân của con cái hơn đàn ông. Trong lòng bà nghĩ một chút, nhìn con trai đang ăn cơm bên cạnh, cân nhắc rồi nói: “Con gái nhà họ Tô nhìn cũng không tệ nhỉ.”

Động tác nhai của Giang Ly dừng một chút, sau đó im lặng nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi nói: “Đúng là rất giỏi.”

Đôi mắt La Lan sáng lên, tính tình con trai mình thế nào bà rất rõ, anh mở miệng ra khẳng định thì chắc chắn là rất giỏi. Đảo mắt một vòng, bà lại nói tiếp: “Con đó… Ở thành phố bên ngoài làm việc lâu như thế, đến mẹ cũng khó gặp được con, biết là công việc của con rất bận rộn nên chỉ mong con có thể tự chăm sóc mình thật tốt thôi. Trưởng thành rồi, bận rộn công việc nhưng cũng phải kết hôn đúng không? Kết hôn rồi thì trong lòng cũng sẽ cảm thấy ổn định hơn.”

“Mẹ.” Giang Ly buông đũa xuống, nhàn nhạt gọi một tiếng: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Vậy mẹ nói thẳng, vốn dĩ hôm nay mẹ và ba còn không định như thế. Nhưng người ta đã dẫn con gái theo thì đến gặp mặt một chút cũng đâu có sao. Mẹ thấy cô bé này còn có thể…” Những lời phía sau bị ánh mắt lạnh lùng của Giang Ly ép lại.

Thấy bà không nói nữa, Giang Ly lại cầm đũa lên, ăn từng miếng cơm: “Hôm nay vừa có một vụ án, con chỉ dành ra được một ít thời gian để ăn cơm với hai người thôi, ăn xong còn phải trở về Cục.”

“Thật là…” La Lan than thở: “Sao tôi không sinh con gái mà lại sinh ra một tên đầu gỗ không hiểu lòng người thế này, ba mẹ từ xa đến đây mà trong lòng con chỉ nghĩ đến vụ án. Chẳng lẽ Cục cảnh sát thành phố Nam Thành thiếu con sẽ không làm được gì sao?” Nói xong thấy không ai để ý đến mình, một lúc lâu sau bà mới thở dài: “Được rồi được rồi, hiểu ý của con rồi, mẹ nghĩ lại thấy cũng đúng, vợ chồng đều là cảnh sát hình sự thì quá bận rộn rồi, sinh hoạt sau này, sinh con cũng là vấn đề…”

Những lời này đơn giản chỉ là tự an ủi mình, làm cho trong lòng mình dễ chịu hơn mà thôi.

Mỗi người trong bữa cơm này đều có suy nghĩ khác nhau, đúng lúc này điện thoại của Giang Ly đột nhiên vang lên khiến mọi người đều hướng mắt về phía anh.

Giang Ly khẽ gật đầu xin lỗi, vòng người ra nhận điện thoại: “A lô? Phải không? Được, tôi lập tức quay về.” Nói xong lập tức đứng dậy, xoay người khẽ ôm La Lan một cái rồi vỗ vai Giang Thành Văn, áy náy nói với mọi người: “Thật xin lỗi, đơn vị có việc nên tôi đi trước, mọi người từ từ ăn.”

Sau đó anh quay người đi thẳng ra cửa phòng, tay vừa nắm chốt cửa định đẩy ra thì sau lưng vang lên tiếng giày cao gót giòn tan. Anh ngạc nhiên quay đầu lại, bắt gặp Tô Ngôn chẳng biết từ khi nào đã đến sau lưng mình, bây giờ anh mới nhìn rõ tạo hình tối nay của cô. Không giống như cảnh phục hay quần áo thể thao mà thường ngày cô mặc, giày cao gót khiến đôi chân của cô càng thêm thon dài, dưới ánh đèn hơi vàng trong phòng, cô dường như toả sáng đến kì lạ.

Giang Ly rất nhanh dời ánh mắt ra khỏi bàn chân nhỏ nhắn kia, nhìn qua bờ vai cô, thấy mọi người đang ngồi trong bàn ăn đang nhìn hai người với ánh mắt hóng chuyện. Anh nhíu máy: “Cô định làm gì? Cơm còn chưa ăn xong, mau quay lại đi.”

Tô Ngôn đối diện anh cười ha hả, thậm chí còn có ý lấy lòng: “Tối nay hình như không có ai trực đêm nhỉ? Có phải vừa rồi là điện thoại trong Cục không? Vụ án có tiến triển gì mới sao? Cho tôi về với, có việc thì mọi

người phải cùng nhau làm chứ!”

Rõ ràng là cô cũng không muốn ở lại dưới ánh mắt dò xét của những người kia, tất nhiên cũng không muốn tiếp tục nghe mấy lời nói khoa trương của Trịnh Tuệ nữa.

Nhìn vẻ mặt khẩn cầu của đối phương, ánh mắt Giang Ly tối xuống, không suy nghĩ nhiều nữa liền gật đầu đồng ý: “Bên Phương Giai Mậu có tiến triển, cô về cùng tôi cũng tốt, thay bọn Thái Thành Tể một chút. Xem video giám sát hơn nửa ngày, có lẽ đang mệt đến chết ở Cục rồi.”

“Rõ!” Tô Ngôn cao hứng đáp, tiến lên hết sức ân cần giúp đẩy cửa ra, nịnh nọt nói: “Đội trưởng Giang, mời anh đi trước.”

Trên mặt Giang Ly hiện lên chút bất đắc dĩ, sải chân đi một bước rồi lại ngừng ngay tại chỗ. Ngay sau đó anh quay lại, đi tới trước mặt cô.

“Đội trưởng Giang…?” Tô Ngôn còn chưa hiểu gì, chỉ thấy người đối diện cởi âu phục trên người ra, một giây sau cảm thấy bờ vai trần của mình trở nên ấm áp hơn, hoá ra là anh lấy áo khoác choàng lên người cô. Áo khoác âu phục lớn trực tiếp che tới mông cô, nhưng thật sự rất ấm.

Thoáng chốc có một mùi hương ấm áp mà khô ráo bao trùm lấy mình, cô chớp mắt vài cái, lúc này mới giật mình, hình như đã lâu rồi không ngửi thấy mùi thuốc lá nồng đậm như lần đầu gặp mặt trên người của Giang Ly.

“Cảm…”

Cô chưa kịp mở miệng thì Giang Ly đã thuận thế ôm lấy vai của cô, đưa cô ra ngoài, nhưng bàn tay rõ ràng rất lịch sự không tiếp xúc quá nhiều với cô. Choáng váng, cô mơ mơ màng màng đi cùng người ta ra ngoài phòng bao.

Nhưng trong con mắt của người ngoài nhìn vào, hai người đi ra với một tư thế rất thân mật, từ từ đi mất, bỏ lại nhưng người trong phòng đang nhìn nhau.

Đây là… Tình huống gì thế này?

…

Vừa ra khỏi nhà hàng thì bị gió đêm lạnh lẽo táp thẳng vào mặt, Tô Ngôn bất giác nắm chặt áo khoác trên người mình hơn. Hai người nhìn nhau không nói một lời đi tới trước chiếc xe SUV màu đen, cô đang định đưa tay kéo cửa sau thì Giang Ly chợt mở miệng: “Ghế sau có để vài món đồ, hay là cô ngồi ghế phụ lái đi?”

“À…” Cô phản ứng chậm chạp, buông bàn tay đang nắm cửa sau ra rồi đi đến ngồi vào ghế phụ lái phía trước. Hai người cùng ở trong một không gian nhỏ hẹp, chẳng hiểu tại sao một cảm giác không được tự nhiên lại bất ngờ ập đến. Bộ váy cúp ngực cô đang mặc trên người vốn không dài lắm, ngồi xuống đã lộ ra hơn một nửa cái đùi trắng nõn, nếu dùng áo khoác trên người che lại thì sẽ để lộ vai và ngực, trong lúc nhất thời cô rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Thật ra lúc trước khi còn huấn luyện trong bộ đội đặc chủng, cô mặc thường xuyên áo thun quần đùi cũng không thấy gì không ổn. Nhưng hình tượng quá thể nữ tính hôm nay khiến cô giật mình nhận ra, vốn dĩ mình vẫn là phụ nữ, ý thức giới tính đột nhiên bị thức tính khiến cô không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Giang Ly hình như không phát hiện ra tâm trạng rầu rĩ lúc này của Tô Ngôn, anh nhìn thẳng về phía trước, xe chạy được khoảng 10 phút thì đột nhiên dừng lại.

“Sao… Sao vậy?” Tô Ngôn lấy lại tinh thần, nhìn ra bên ngoài: “Không phải về Cục sao?”

“Xuống xe đi, lúc nãy tôi ăn chưa no, ăn chút bữa khuya rồi hãy về, tiện thể mua vài phần mang về để ai muốn ăn thì ăn.” Giang Ly nói, ánh mắt như có như không nhìn vào vùng bụng phẳng lì của người bên cạnh rồi mở cửa ra ngoài.

Hai người trong bộ dạng này cùng ngồi húp xùm xụp bát mình ở tiệm ven đường, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên nhìn đến, sau khi

ăn xong còn gói 6 7 phần mỳ thịt bò mang về.

Cục thành phố, văn phòng đội kỹ thuật.

Phương Giai Mậu vốn đang loay hoay làm gì đó trên kính hiển vi, thấy hai bóng người bước vào thì đơ hết cả người. Trong phòng máy tính bên cạnh được ngăn cách bằng một tấm kính trong suốt, Thái Thành Tể và Hạng Dương cũng thò đầu ra, hai cái miệng tạo ra hình chữ "O" đầy đặn.

Sau một lúc lâu, Phương Giai Mậu tỉnh táo lại trước, đứng dậy đi vòng quanh 2 người vài vòng sau đó đứng trước mặt họ, bình tĩnh hỏi: "Hai người đang đi… hẹn hò à?"

Chương 60: Nữ nhân mê hồn án 4

Tô Ngôn bị "Hổ lang chi từ*" bất thình lình của Phương Giai Mậu làm cho sững sờ, nắm áo khoác đứng đó vô thức muốn giơ tay lên giải thích. Đúng lúc này, Thái Thành Tể và Hạng Dương đã đi ra từ phòng máy tính, học theo đi vòng quanh hai người.

(*) Hổ lang chi từ: Hiểu nôm na là những từ ngữ táo bạo, trắng trợn, không trong sạch.

Thái Thành Tể: "Giày cao gót."

Hạng Dương: "Giày da cao cấp, chắc chắn không phải loại rẻ tiền mà chúng tôi được cấp."

Thái Thành Tể: "Lễ phục!"

Hạng Dương: "Âu phục cao cấp…" Nói xong anh ta tiến lên gỡ cổ áo sơ mi của Giang Ly ra, nhìn thoáng qua mác áo: "Một đống tiếng Anh, xem không hiểu, nhưng chắc chắc giá không hề rẻ."

Thái Thành Tể nhảy ra cách xa Tô Ngôn 1 mét, mặt mũi đầy say mê hít một hơi thật sâu: "Mùi thơm này chắc chắn không rẻ, bình thường em gái thế nào tôi đều đã gặp qua, ngoại trừ mùi nước giặt thì không có mùi khác!"

"Người bên này cũng có mùi nước hoa, râu cũng cạo, tóc cũng cắt rồi." Hạng Dương nét mặt nhiều chuyện khoác tay lên vai Giang Ly: "Đội trưởng Giang, anh cũng có lúc táo bạo thế này sao?"

"Ngay cả áo khoác cũng không mặc vào, chắc chắn là đi hẹn hò rồi." Thái Thành Tể cười ha ha.

Tô Ngôn đang định mở miệng giải thích thì Giang Ly bên kia đã đi trước một bước, lấy ánh mắt đủ để đóng băng mọi thứ nhìn một vòng quanh phòng, 3 người kia lập tức im lặng, trở thành mèo con chỉ dám thở thật khẽ.

Sau đó anh giơ mỳ thịt bò trong tay lên, nhíu mày: “Không ăn à? Đúng là.”

“Ăn ăn ăn ăn!” Hạng Dương quệt miệng vươn tay nhận lấy, sau đó xoay người gọi mấy người đồng nghiệp đang tăng ca đến ăn, Phương Giai Mậu và Thái Thành Tể thấy thế cũng không dám tiếp tục trêu ghẹo, ai cũng biết nhiều năm qua Giang Ly vẫn rất cẩn thận với quan hệ nam nữ, ngay cả đối tượng cũng không có, họ cũng chỉ ỷ hai người đều là người của đội Chuyên án nên mới ngứa miệng chọc ghẹo thôi.

Không lâu sau, mọi người ghé vào một cái bàn, khắp phòng đều là mùi của mỳ thịt bò, kèm theo tiếng húp mỳ thật lớn.

Tô Ngôn vốn nghĩ là nên giải thích một chút, cô và Giang Ly cũng chỉ cùng tham gia một bữa tiệc tẻ nhạt, sau đó cùng trốn về mà thôi. Nhưng đám người kia bị anh trừng một cái liền sợ mất mật, nhìn cũng biết không dám chọc ghẹo nữa, khiến cô cảm thấy Giang Ly hẳn là không thích bị người khác biết gia cảnh của mình. Suy đi nghĩ lại, cô quyết định không nói gì nữa.

“Đội trưởng Giang, tôi trở về phòng ngủ thay quần áo trước.” Cô kéo váy, mặt đầy vẻ không được tự nhiên.

“Ừm.” Giang Ly gật đầu đáp, nhìn cô vội vàng xoay người đi như được đại xá, khoác trên người âu phục mềm mại, qua hai giây, khóe môi anh khẽ nhếch lên.

Đợi đến khi Tô Ngôn trở lại thì mọi người đã ăn hết mì và dọn dẹp xong xuôi hết, đang chuẩn bị sắp xếp manh mối, cô cũng vội vàng chạy tới. Phương Giai Mậu thấy mọi người đã đủ liền lấy ra một bức ảnh chụp váy ngủ, chiếc váy này ban đầu hẳn là màu trắng ngà, nhưng từ lúc lấy trên người nạn nhân xuống đã bẩn đến mức không còn nhìn ra màu sắc nữa. Trên đó có máu của nạn nhân và một số vết bẩn không biết tên, còn có rất nhiều vết mờ màu vàng nâu, hai bên giống như là hình vẽ bản đồ.

“Sau khi kiểm tra, đã xác nhận được máu trên chiếc váy này trùng khớp với DNA của nạn nhân, chắc là vết thương chưa lành trên người cô ấy đã dính vào vải.” Phương Giai Mậu nói, mang găng tay lấy cái váy từ trong túi vật chứng ra, lan hoa chỉ vểnh lên nắm 2 vai áo: “Mọi người nhìn kiểu dáng này đi, khá nóng bỏng đó, còn chất liệu này nữa, ôi! Lúc chiều tôi tra ra được chiếc váy ngủ này là mẫu mới nhất của hãng đồ lót nữ Mystery nổi tiếng quốc tế, vừa ra mắt mùa xuân năm nay, là một bộ sưu tập, tên là cái gì mà “Sự bối rối của thiên thần”.” Nói tới đây anh ta còn chu môi huýt sáo một tiếng: “Rất có phẩm vị, tất nhiên các người chớ xem thường miếng vải mỏng này, đoán thử xem giá tiền là bao nhiêu nào?”

“… Ai mà biết được!” Thái Thành Tể cáu kỉnh nói: “Mau nói đi, sắp xếp manh mối mà anh cũng đánh đố được, sao không đi kể chuyện lấy tiền luôn đi.”

“Gấp cái gì?” Phương Giai Mậu trừng mắt, lập tức nói tiếp: “Giá thị trường, 6888, không mua được thì thiệt, chỉ có 6888 thôi!”

“Vãi chưởng!” Hạng Dương nhe răng, có thêm một nhận thức mới về giá cả vật dụng của phái nữ: “Giá tiền này, gia đình bình thường không có khả năng chi trả đâu.”

“Hoàn toàn chính xác.” Giang Ly chống cằm như có điều suy nghĩ, sau vài giây liền mở mắt ra hiệu Phương Giai Mậu tiếp tục.

“À à… Vết nước đọng trên váy ngủ đã xác minh được, là bia.”

“Bia?”

Phương Giai Mậu gật đầu khẳng định: “Đúng, là bia, lại gần ngửi thấy hương vị cũng không tệ lắm, tôi đoán uống khá ngon đó.” Sau đó anh ta chỉ vào phần ren lộ ra dưới váy, ở đó có một khe hở nhỏ: “Tôi phát hiện chỗ này có chút kì lạ nên cắt ra một mẩu nhỏ để làm xét nghiệm, phát hiện trên mặt ren có cát đá, nhưng loại này khá đặc biệt, theo tôi được biết thì toàn bộ Thành phố Nam Thành chỉ có khu đang phát triển của nhà họ Lý ở khu Hưng Lập. Mấy năm này chỗ đó làm cái gì mà vườn sinh thái, có rất nhiều

hoa cỏ, kết cấu thổ nhưỡng cũng rất đa dạng.”

“Bia và cát đá đặc biệt…” Thái Thành Tể vò đầu: “Nơi nạn nhân bị giam cầm có rất nhiều bia? Siêu thị? Cửa hàng rượu và thuốc lá? Nhà máy bia?”

“Cũng có thể, có rất nhiều nguyên nhân khiến bia dính lên người.” Hạng Dương thở dài.

“Vì vậy nên bắt đầu từ những thứ dễ điều tra trước.” Phương Giai Mậu buông váy ngủ xuống, người đem mở màn hình lớn sau lưng ra, trên đó hiển thị bản đồ Thành phố Nam Thành, đồng thời được chấm vài điểm đỏ, phân tán rải rác: “Đây là tất cả các nhà máy bia, trung tâm tiêu thụ bia và hầm rượu tư nhân ở Thành phố Nam Thành. Căn cứ vào thông tin từ váy ngủ của nạn nhân, chúng tôi đã loại bỏ tất cả những chỗ nằm ngoài khu đang phát triển của nhà họ Lý.” Nói xong anh ta ấn xuống bàn phím, rất nhiều chấm đỏ trên màn hình nháy mắt chuyển sang màu xám.

Nếu trên người nạn nhân đã có cát đá thì chắc chắn đã đi qua khu vực đó.

Cứ như thế, trên màn hình cũng chỉ còn 3 điểm đỏ: 2 cửa hàng tư nhân bán bia nhỏ và 1 hầm rượu tư nhân.

Giang Ly đặt bút xuống: “Đội kỹ thuật tiếp tục theo dõi các chứng cứ liên quan và đẩy nhanh tiến độ xác minh danh tính nạn nhân, lát nữa tôi sẽ đi báo cáo rõ tình huống với lãnh đạo, sáng mai mấy người các người đi theo tôi đến khu đang phát triển kia điều tra.”

Tất nhiên chứng cứ sơ bộ chỉ có thể xác định phạm vi đến mức này, những khả năng còn lại thì quá rộng, nếu không có chứng cứ xác thực thì họ căn bản không thể tra ra được, chỉ có thể thử vận may từ 3 chỗ này trước.

“Được.” Ba người Tô Ngôn bị gọi tên liền đáp lại.

…

Sáng sớm hôm sau, người của đội Chuyên án sớm đã sớm tới văn phòng, không chờ Giang Ly mở miệng, Hạng Dương liền nhanh chóng nói: “Tôi và

Thái Thành Tể đi đến cửa hàng bán bia gần nhất trước, lát nữa liên lạc lại!” Nói xong hai người liền xô đẩy nhau đi xuống lầu.

Giang Ly và Tô Ngôn hơi bất đắc dĩ nhìn nhau, cũng đi theo xuống.

Vẫn là chiếc SUV như cũ, nhưng tâm tình của Tô Ngôn hôm nay rất khác so với hôm qua, không khỏi cảm thán rằng quần áo ảnh hưởng đến con người là vô cùng lớn. Cô quen thuộc bước vào ngồi trên ghế phụ lái, làm như vô tình quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ ghế sau, quả nhiên trên đó chất một đồng quần áo cùng vài thùng giấy lớn nhỏ, thật sự rất lộn xộn.

Giang Ly vẫn duy trì nguyên tắc im lặng là vàng, chậm rãi lái xe tiến về hướng khu đang phát triển của nhà họ Lý. Lúc đến gần công viên sinh thái chiếm diện tích cực kỳ lớn trong khu, Tô Ngôn mở miệng: “Từ chỗ này đến khu Hưng Lập cũng phải mất vài tiếng, nếu là người tỉnh táo bình thường thì không sao, nhưng nếu là nạn nhân với trạng thái tinh thần như kia thì lại khác.”

Nạn nhân có thể đi đến khu Hưng Lập rồi cuối cùng được cứu, trong lòng chắc hẳn phải có một khát vọng muốn được sống rất mãnh liệt, dù trong tình trạng ý thức hỗn độn vẫn vô thức muốn trốn thật xa, càng xa càng tốt.

Hơn 10 phút sau, hai người đi vào khu đang phát triển, cuối cùng đến một nơi tên là “Đại lý bia Chính Bình”. Sau khi báo thân phận cho nhân viên lễ tân, Giang Ly phụ trách hỏi vài vấn đề, còn Tô Ngôn từ từ bước vào trong, ánh mắt đảo qua toàn bộ cửa tiệm.

Phía trước cửa tiệm này là một quầy hàng, ở trên bày đủ loại bia, trong một góc còn có mấy loại rượu đỏ, cô lướt qua một vòng, sau đó dừng mắt ở một cánh cửa trên bức tường đằng sau. Sau khi cẩn thận nhìn kỹ, cô quay lại bên cạnh Giang Ly, lúc này nhân viên lễ tân vừa trả lời xong một câu hỏi, cô nhân cơ hội hỏi: “Chỗ các cô còn có sân sau à?”

Nhân viên lễ tân hơi sửng sốt một chút rồi lập tức gật đầu: “Đúng vậy, đằng sau có một căn nhà nhỏ để làm nhà kho, trong đó đều là những hãng bia bán chạy ở chỗ chúng tôi.”

Khi họ nói muốn ra phía sau xem một chút, một người có lẽ là cửa hàng trưởng đi ra chào hỏi hai người, sau đó dẫn 2 người đi ra phía sau. Khoảng sân rất lớn,có mấy cái vỏ chai và bình thuỷ tinh chất thành đống trong góc, nhân viên lễ tân dẫn họ đi thẳng tới một gian nhà kho, vừa đúng hôm nay không có khách đến lấy hàng nên lúc này chỉ có 2 nhân viên giao hàng ngồi trước cửa, chơi game trên điện thoại quyết liệt.

Nhân viên tiếp tân vừa kéo cửa kho ra vừa nói: “Hàng hoá ở đây đều được gửi vào cái siêu thị lớn và nhà hàng, vì nhu cầu bia nội địa khá lớn nên đây là mặt hàng chủ lực của cửa tiệm chúng tôi. Nói cho cùng thì bia cũng là mặt hàng quanh năm suốt tháng không bán được bao nhiêu hết, nhưng cũng có những người giàu có tiền rảnh rỗi muốn mua về uống tươi.”

Sau khi dạo một vòng, Giang Ly và Tô Ngôn phát hiện trong này quả thật đúng là toàn những loại bia thường thấy nhất trên thị trường, vì vậy cũng không nán lại quá lâu. Sau đó họ hỏi danh sách tất cả các loại bia trong cửa hàng, nhân viên lễ tân hơi lúng túng, nhưng sau khi liên hệ ý của ông chủ thì cũng phối hợp đưa ra.

Sau khi hai người bước ra từ “Đại lý bia Chính Bình” thì liên hệ với Hạng Dương một chút, biết được người phụ trách chỗ cửa hàng bia bên đó không hợp tác lắm nên vẫn đang cãi cọ. Giang Ly cúp điện thoại rồi trầm ngâm một chút liền thấy họ nên tiếp tục đến hầm rượu tư nhân còn lại.

Lái xe khoảng 20 phút nữa thì chiếc SUV đã đậu trong một khu buôn bán khá phồn hoa trong khu phát triển. Kế hoạch ban đầu là tất cả các ngành công nghiệp mới phát đều có thể đến đây mở công ty, chính phủ sẽ miễn giảm tiền thuê dựa theo chính sách, có thể nói hoàn toàn thích hợp cho những người không đủ tài chính đến đây lập nghiệp.

Ngoài hai toà văn phòng lớn do chính phủ quy hoạch còn có rất nhiều khu phố thương mại và bất động sản do tư nhân đầu tư, mục tiêu của họ là một toà nhà nhỏ trên đường lớn mang phong cách kiến trúc nước ngoài. Bên ngoài toà nhà có một tấm biển lớn bằng gỗ nguyên khối, khắc chữ “Thịnh Tửu Trang”, phía dưới còn có một loạt chữ không phải tiếng Anh, có lẽ là bản dịch của 3 chữ này.

Giang Ly dẫn theo Tô Ngôn chậm rãi đi tới cửa ra vào của toà nhà, leo lên cầu thang rồi nhìn quanh cửa, vươn tay nhấn cái chuông cửa tạo hình của thế kỉ trước.

Chuông cửa vang lên rồi ngừng lại, qua 2 phút cũng không thấy ai trả lời.

“Không có ai sao?” Tô Ngôn nhíu mày.

“Có lẽ vậy, dù sao cũng là hầm rượu tư nhân.” Giang Ly lại đưa tay nhấn chuông cửa: “Nếu không có ai thì quay về nghĩ cách liên hệ với tất cả các cửa hàng bia rượu, bảo họ phối hợp với chúng ta điều tra…”

Ngay lúc họ đang thấp giọng bàn bạc thì bên trong cuối cùng cũng có động tĩnh, cánh cửa cũ kỹ bị người bên trong mở toang, để lộ ra một khuôn mặt già nua: “Các người là…?” Người này nhìn thoáng qua có lẽ cũng khoảng 60 tuổi, tóc bạc, lưng hơi còng, nhưng nhìn lại có cảm giác rất nhẹ nhàng sạch sẽ, trên người mặc áo sơ mi màu xanh lam và quần tây, chân mang giày da sáng loáng.

Giang Ly kiên nhẫn nói danh tính cho đối phương, cũng nói rõ ý đồ đến đây.

Ông lão do dự trong chốc lát sau đó liên tục xác nhận lại rằng họ chỉ đến hỏi thăm bình thường thì mới nghiêng người cho họ vào, miệng không ngừng than thở: “Đây là hầm rượu tư nhân, bình thường không tiếp khách lạ, tôi cũng chỉ giúp canh cửa thôi chứ không phải chủ. Tôi đã lớn tuổi thế này rồi, các người có hỏi thì tôi cũng không biết.”

Giang Ly hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh vẻ mặt lại dịu đi, hỏi vài vấn đề cơ bản.

Ông lão hình như thật sự giống như lời nói vừa rồi, đầu óc không còn minh mẫn nữa, ngập ngừng trả lời những câu hỏi này, thậm chí còn nghe không rõ.

Tô Ngôn một phần tập trung vào cuộc nói chuyện của hai người, một phần chú ý đến đồ đạc trên sàn ở cửa lầu 1. Trang trí trong phòng khá lạ, hai bên

tường là những kệ gỗ nguyên khối, giá cả không rẻ. Các kệ bày đều là loại thùng bằng gỗ sồi, rất khác so với loại bán ra thị trường, người mở ra hầm rượu này rõ ràng có yêu cầu rất cao về chất lượng của rượu, chắc chắn cũng không phải là loại rượu phổ thông.

Đi qua những cái kệ bằng gỗ sồi là đến đầu cầu thang, cô đang định xoay người đến đó nhưng trong nháy mắt lại dừng lại. Cô nhìn chằm chằm vào một đôi mắt trên bức tường ở cầu thang dẫn lên lầu 2, đầu nghiêng một chút, nét mặt quỷ dị không nói nên lời.

Chương 61: Nữ nhân mê hồn án 5

“Vị cảnh sát này, cô đang nhìn gì thế?” Ông lão phát hiện Tô Ngôn đứng dưới bậc thang không nhúc nhích vội vàng đi tới: “Cô tuyệt đối đừng nghĩ đến việc đi lên lầu nha, đó là nơi chủ nhân chúng tôi chiêu đãi khách quý, tôi không có quyền ở đây, nếu 2 người thật sự muốn lên thì vẫn nên liên hệ với chủ nhân!”

“Không có, tôi chẳng qua chỉ là cảm thấy ảnh chụp treo trên tường cầu thang thật thú vị.” Vẻ mặt Tô Ngôn đã khôi phục lại bình thường, mỉm cười nói.

Lúc này Giang Ly cũng đi tới, nhìn lên trên tường vài cái sau đó khẽ nhíu mày, cũng là biểu cảm vi diệu như cô ban nãy.

Hai người liếc nhau một cái rất có ý tứ.

“À, những bức ảnh đó à?” Ông lão thấy cô không có hứng thú với lầu 2 liền hạ thấp cảnh giác, chỉ vào một dàn khung ảnh trên mặt thường cầu thang nói: “Bên trái đều treo ảnh lúc chủ nhân chúng tôi đi du lịch thế giới, đến thăm các chuyên gia chế tạo bia nổi tiếng, chủ hầm rượu tư nhân, bậc thầy thử rượu quốc tế… Còn ảnh chụp chung bên phải thì đều là bạn thân của chủ nhân chúng tôi, họ cũng là người có địa vị, minh tinh, doanh nhân nổi tiếng… Lúc nãy tôi cũng đã nói rồi, đây là nơi riêng tư, chủ nhân tôi chỉ dùng để tiếp đãi khách quen chứ không mở cửa bán hàng.”

“Oa!” Hai tay Tô Ngôn nâng má, bỗng làm ra vẻ mặt thẹn thùng: “Ông chủ của các người thật lợi hại, quen biết nhiều danh nhất đến thế, đây có phải là người gần đây rất hot không, Lâm Hạo Kiệt đóng phim truyền hình đúng không? Ôi trời, anh ấy chụp ảnh còn đẹp trai hơn trên TV!”

Ông lão bỗng bừng tỉnh, hoá ra lúc đầu cô bé này nhìn thấy thần tượng của

mình, chẳng trách đứng đây không chịu đi đâu: “Tôi đã lớn tuổi rồi, không biết được minh tinh hiện giờ lợi hại đến mức nào, nhưng đúng là họ đều rất nổi tiếng.”

“Được rồi, cảm ơn ông đã phối hợp.” Giang Ly khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Sau khi hai người ra khỏi hầm rượu tư nhân này thì không nói một lời bước lên xe, ngồi trong xe đóng cửa lại, Tô Ngôn bỗng mở miệng: “Có thấy không?”

Vẻ mặt Giang Ly lạnh nhạt nổ máy xe, gật đầu: “Thấy, là Diêm Phi.”

Không sai, vừa rồi ảnh chụp chung của “chủ nhân” từ miệng ông lão còn có Diêm Phi, bức ảnh chụp chung của hai người lớn hơn rất nhiều so với những bức ảnh xung quanh, treo ở đó nhìn rất bắt mắt. Hai người chụp chung cả thảy là 2 bức, một là cả hai đứng ở sân golf cầm gậy đánh golf cười xán lạn, một bức khác có bối cảnh như trong hầm rượu, có lẽ là trên lầu 2, họ ngồi trên bàn, một người giơ ly bia nghiêng vai về phía ống kính, ánh mắt hơi mơ hồ vì uống quá nhiều.

Đề tài này cũng dừng lại vì hai người sẽ không đưa ra bất cứ phỏng đoán nào trong tình huống không có chứng cứ.

Xe đi được một lúc lâu, Tô Ngôn lại nói: “Có nhiều loại bia quá.”

“Ừm.” Giang Ly lên tiếng đồng ý, mặc dù lượng công việc rất nhiều nhưng họ vẫn phải tiếp tục tiến hành điều tra. Bây giờ phải xem danh sách các loại ba mà 3 chỗ cung cấp, sau đó đến cửa hàng lấy mẫu mới có tới nói tới chuyện so sánh.

Nhưng trong lòng anh biết rõ, phần lớn mẫu rượu trong danh sách này đều vô dụng, cảnh sát bên ngoài có thể lấy hết hàng mẫu, nhưng lỡ có những loại không xuất hiện trước mắt người khác thì sao?

Trong xe lại rơi vào im lặng một lúc lâu, lúc lái xe ra khỏi khu đang phát triển, Giang Ly cuối cùng lại lên tiếng: “Tiểu minh tinh lúc nãy cô nói… Tên cái gì mà Lâm Hạo Kiệt? Rất nổi tiếng sao?” Nói xong anh hơi nghiêng

đầu nhìn cô: “Tôi không ngờ cô cũng theo đuổi thần tượng.”

“…” Tô Ngôn hơi xấu hổ, cô cũng không biết nên giải thích như thế nào, đúng là cô không theo đuổi thần tượng, nhưng nguyên thân vốn dĩ rất hiểu rõ về các loại minh tinh. Dù là sinh viên trường Cảnh sát nhưng cũng là con gái thôi, xem phim trên TV gọi ca ca cũng là chuyện bình thường mà? Hơn nữa Thành phố Nam Thành lại còn có điều kiện rất thuận lợi, thân là thành phố cấp 1 chuẩn quốc gia, ngành văn hoá giải trí tất nhiên phát triển rất tốt, các công ty giải trí, đài truyền hình, điện ảnh cũng rất nhiều. Ngoài ra nhờ vị trí địa lý mà rất nhiều khách du lịch cũng thường đến đây để quay chụp chương trình cho cả nước.

“Cái đó là vì mẹ tôi lúc trước ở nhà xem phim, tôi chỉ xem theo thôi.” Cuối cùng cô cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Giang Ly nghe vậy cũng không đáp lại, nét mặt không có gì thay đổi làm cho người ta không hiểu anh vừa đặt câu hỏi là vì mục đích gì.

Tô Ngôn hơi ngơ ngác, lấy tay nghịch dây an toàn trên người, lúc này điện thoại trong túi quần lại đột nhiên vang lên, vì đang thất thần nên cô hơi giật mình. Tô Ngôn lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, nhận máy: “A lô? Anh Phương?”

Tốc độ nói của bên kia hơi nhanh, sắc mặt của cô dần trở nên nghiêm túc sau đó nhìn qua Giang Ly: “Đội trưởng Giang, anh Phương nói chuyện DNA của nạn nhân có phát hiện.” Nói xong cô ấn mở loa ngoài: “Anh Phương, anh cứ nói tiếp đi, đội trưởng Giang đang lái xe.”

“Là thế này…” Trong điện thoại truyền đến tiếng của Phương Giai Mậu: “Hôm qua đã lấy được mẫu DNA của nạn nhân từ bệnh viện, chúng tôi vội vàng tiến hành xử lý đồng thời tìm kiếm trong kho số liệu toàn quốc. Mới vừa rồi đã tìm được kết quả trùng khớp rồi! Theo thông tin hệ thống thì DNA của nạn nhân trùng khớp với DNA của một cô bé mất tích 6 năm trước, năm nay cô ấy mới 19 tuổi…” Phương Giai Mậu nói, không kìm được mà thở dài: “Cô ấy tên là Tịch Huyên, hộ khẩu ở thành phố Lâm Sơn, ngày 24 tháng 10 của 6 năm trước, ba mẹ cô ấy đã đến đồn cảnh sát báo mất tích. Theo lời của ba mẹ cô ấy thì hôm đó Tịch Huyên sau khi tan học đã

mất tích, vì hai vợ chồng bình thường đều phải làm việc mà trường học chỉ cách nhà khoảng 7 8 phút đi bộ nên từ khi Tịch Huyên 8 9 tuổi đã bắt đầu đi cùng bạn học về nhà."

"Được, anh gửi tình tiết cụ thể của vụ án mất tích vào điện thoại của Tô Ngôn, sau đó bắt tay vào liên hệ với Cục thành phố Lâm Sơn và người nhà Tịch Huyên đi." Giang Ly trầm giọng nói.

"Được."

Tô Ngôn vừa cúp điện thoại, Giang Ly nhìn thoáng qua kính chiếu hậu rồi nhanh chóng đánh vài vòng tay lái, nhanh chóng quay đuôi chiếc SUV quăng mấy vòng trên đường lớn rồi chuyển hướng chạy ngược lại.

Không lâu sau hai người đã tới bệnh viện nhân dân khu Hưng Lập.

Sau khi tìm hiểu tình huống với bác sĩ, họ biết được kết quả hội chẩn của khoa Thần Kinh là tích cực, hiện tại cảm xúc của nạn nhân cũng đã từ từ ổn định trở lại, trước mắt xem ra có thể dùng thuốc để khôi phục lại trạng thái bình thường. Sáng này cô ấy vừa được uống thuốc của khoa Thần Kinh kê, tình hình hiện tại không tệ lắm.

Sau khi được bác sĩ cho phép, Giang Ly và Tô Ngôn theo sự hướng dẫn của ông ta tới chỗ phòng bệnh nạn nhân, ngoài cửa có đồng nghiệp đang trực, họ chào hỏi lẫn nhau một chút rồi bước vào.

Cô gái ngửa mặt nằm trên giường bệnh gần cửa sổ, hai mắt nhắm nghiền. Không hung hăng và sợ hãi như hôm qua, lúc này chỉ còn cảm giác bình yên và tĩnh lặng. Nhưng trên mặt và cổ của cô ấy vẫn còn nhưng vết bầm tím chưa khỏi, nhìn hơi đáng sợ.

"Ngủ một lúc rồi, chắc cũng sắp tỉnh lại." Bác sĩ giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Lát nữa sẽ có y tá đến thay băng và mớm thuốc cho cô ấy, đáng mừng là cô ấy không hoàn toàn mất đi tỉnh táo, vẫn còn nhận thức được một chút, có thể cảm nhận được thay đổi xung quanh và thiện ý của những người khác. So với hôm qua đã chuyển biến tốt hơn một chút, dù vẫn đang sợ hãi nhưng hành động phản khác đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lúc y tá tiêm thuốc thì

trạng thái của cô ấy mới thay đổi rõ.”

Điều này một lần nữa khẳng định lúc trước nạn nhân thường xuyên bị tiêm thuốc, vì vậy cơ thể mới phản kháng lại trong vô thức.

Lúc 3 người đang thì thầm nói chuyện thì người trên giường khẽ nhúc nhích, sau đó là hé mắt ra, cả người lập tức cứng đờ như đề phòng cái gì đó, đến khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt mới dần thả lỏng. Rõ ràng sau 2 ngày ở đây, cô ấy đã biết chỗ này là nơi an toàn.

Nam bác sĩ tiến lên cười tủm tỉm hỏi thăm cô ấy: “Cảm thấy thế nào rồi? Có thấy không thoải mái ở đâu không?”

Cô gái dường như hiểu được ý tứ của câu nói này, qua vài giây sau mới chậm rãi lắc đầu. Ánh mắt cô ấy vượt qua người bác sĩ, cực kỳ đề phòng nhìn về phía hai “người lạ” đột nhiên xuất hiện trong phòng bệnh.

“Thả lỏng… Hít sâu…” Nam bác sĩ vươn tay trấn an, cũng không dám tùy tiện đụng vào thân thể cô ấy: “Họ là cảnh sát, cô có biết cảnh sát làm gì không? Sẽ không tổn thương đến cô, họ chỉ muốn hỏi vài chuyện thôi.” Nói xong, ông ta quay lại nhỏ giọng dặn: “Tôi không khuyến khích hai người hỏi những câu hỏi có khả năng khiến cô ấy kích động, đặc biệt là câu hỏi liên quan đến chuyện cô ấy bị tổn thương thế nào, hoặc ai làm tổn thương cô ấy.”

“Được.” Tô Ngôn gật đầu đáp.

Cô nhìn Giang Ly phía sau một chút, thấy đối phương khẽ vuốt cằm bèn tiến tới cạnh giường bệnh cười hiền lành. Đến khi cách giường bệnh khoảng nửa mét, cô ngồi xổm xuống để có thể nhìn thẳng người nằm trên giường: “Xin chào, Tịch Huyên, chị là Tô Ngôn.”

Cô gái vốn đang đảo mắt không ngừng, nghe thấy 2 chữ “Tịch Huyên” lại đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào cô một lúc, sững sờ không biết nên phản ứng thế nào. Cứ như thế im lặng khoảng 2 3 phút, cô ấy cuối cùng cũng liếc mắt sang một bên: “Tôi…”

Có lẽ vì hôm qua la hét quá nhiều nên giọng cô ấy hơi chát chúa, âm thanh cũng không dễ nghe: “Tôi không phải Tịch Huyên, tôi là Candy.”

Sau khi nói xong, giống như muốn nhấn mạnh lại, cô ấy tiếp tục nhìn chằm chằm Tô Ngôn, cố chấp lặp lại: “Tôi là Candy, tôi là Candy, tôi là Candy…”

Tô Ngôn không phủ định lời nói của cô ấy mà đợi đến khi giọng cô ấy nhỏ dần mới cười nói: “Được, Candy, chị biết tên tiếng Anh của em là Candy, nhưng em còn một cái tên tiếng Trung nữa, Candy là em, Tịch Huyên cũng là em.”

“…” Cô gái im lặng nhìn cô thật lâu, cuối cùng xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía cô để biểu hiện thái độ không muốn nói chuyện nữa.

“Em còn nhớ ba mẹ mình không? Họ vẫn luôn nhờ bọn chị tìm em trở về… Họ vẫn nhớ đến em, cũng chưa từng từ bỏ tìm em.” Tô Ngôn lấy trong túi ra 1 tấm ảnh vừa mới nhờ bác sĩ in ra, mặc dù là ảnh trắng đen nhưng khuôn mặt tươi cười của 3 người trên đó vẫn khiến người ta thấy vô cùng ấm áp. Cô nhẹ nhàng đặt tấm ảnh xuống chăn của cô gái: “Đây là bé Tịch Huyên 3 tuổi, sau nhiều năm như vậy không tìm được em đã khiến mọi người đều thấy có lỗi. Nhưng em nhất định phải tin rằng anh chị không có ai nghĩ đến chuyện từ bỏ, ba mẹ em cũng đang trên đường đến đón em về nhà. Chị nghĩ việc đầu tiên sau khi họ nhìn thấy em chắc chắn phải nói với em, họ yêu thương em rất nhiều, từ 6 năm trước chưa từng ngừng lại.”

Người trên giường không hề động đậy, tỏ vẻ thờ ơ, vì cô ấy quay lưng lại nên những người khác không thể thấy rõ vẻ mặt lúc này của cô ấy.

Tô Ngôn cũng không ép buộc, chậm rãi đứng lên. Giang Ly ra hiệu với vị nam bác sĩ kia, ông ta lại càm ràm vài câu “Một lát y tá đến thì ngoan ngoãn uống thuốc”, sau đó 3 người đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi đi ra từ phòng bệnh, Giang Ly nhìn thoáng qua sắc trời rồi đề nghị: “Đến quán ăn gần đây ăn cơm đi.”

“… Được.” Tô Ngôn không có ý kiến, vừa đi theo đối phương vừa tự hỏi

tại sao chỉ cần 2 người ra ngoài làm nhiệm vụ thì chắc chắn không thoát nổi chữ "ăn" thế này. Tuy đúng là có bận đến đâu thì cũng phải ăn cơm, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác như đội trưởng Giang đang nuôi heo, mà cô thì… QAQ

Hai người đi bộ đi ra ngoài cửa bệnh viện, hộ dân gần đó đều là quán ăn, tuỳ tiện chọn đại một quán rồi đi vào. Sau khi gọi đồ ăn, hai người ngồi xuống chờ, mặt tiền quán này rất nhỏ, trong phòng chật chội chỉ có 3 cái bàn nhỏ, lối đi ở giữa khiến người ta có cảm giác đi thôi cũng tốn sức. Hẳn là quán cơm xung quanh đều chủ yếu giao đồ ăn vào bệnh viện nên để tiết kiệm tiền vốn, họ không đầu tư diện tích lớn.

Tô Ngôn đang đợi thức ăn mang lên, vài lần muốn bàn bạc vấn đề của Tịch Huyên với người đối diện, nhưng nghĩ lại dù sao đây cũng là bên ngoài, vì vậy cũng cố gắng nhịn lại. Đồ ăn của hai người gọi rất nhanh được mang lên đầy đủ, tuân thủ nguyên tắc ăn không nói chuyện nên hai người cầm đũa lên ăn rất nhanh.

Một giây sau, trong quán ăn yên tĩnh đột ngột vang lên tiếng chuông.

Cô quăng đũa xuống luống cuống lôi điện thoại từ trong túi ra, không kịp xem tên người gọi đã nghe máy: "A lô…?"

"Ngôn Ngôn, con đã xảy ra chuyện gì rồi? Tối qua sao không nói tiếng nào mà lại bỏ đi? Lại còn suốt đêm không về nhà nữa! Con lớn rồi, cánh cứng cáp rồi nên muốn đi là đi, không cần báo lại trong nhà một tiếng sao?" Bên kia điện thoại không ngừng chất vấn: "Chuyện của con và con trai nhà họ Giang kia là thế nào? Hôm qua bọn con đi đâu? Hả? Mặc dù mẹ nói là điều kiện của cậu ấy không tệ, nhưng con gái vẫn phải biết giữ mình chứ? Trước khi ba mẹ hai bên đồng ý, đừng có mà làm loạn bên ngoài đấy!"

Vì lúc nãy nghe điện thoại của Phương Giai Mậu ấn loa ngoài và tăng âm lượng nên lúc này Trịnh Tuệ lớn giọng khiến Tô Ngôn hơi hoảng hốt. Cô ngồi cách Giang Ly không tới nửa mét, không khí trong quán lúc này như ngưng đọng lại, người đàn ông kia cũng đặt đũa xuống, hơi ngửa về sau dựa vào ghế, lông mày bên phải khẽ nhướng lên.

“Mẹ, con và đội trưởng Giang chỉ là đồng nghiệp tôi, hôm qua vụ án có tiến triển nên bọn con cùng trở về đơn vị…”

Trịnh Tuệ không chờ cô nói xong đã lập tức nói tiếp: “Đồng nghiệp? Là cô ngốc hay là tôi khờ vậy? Đồng nghiệp sẽ đưa quần áo cho cô mặc sao? Đồng nghiệp sẽ ôm cô à? Con lừa…”

Tô Ngôn nhanh chóng dùng ấn phím giảm âm lượng tới thấp nhất, thành công ngăn cản người đàn ông đối diện nghe tiếp phần còn lại… Ừm… khiến cho mọi người đều lúng túng. Cô bất lực đỡ trán, hận không thể chôn mình xuống đáy bàn ngay lập tức.

Lúc này, Giang Ly bỗng nhiên mở miệng: “Làm loạn? Hở?”

Tô Ngôn: …

Trịnh Tuệ: …

Thế giới đột nhiên thật yên tĩnh.

Chương 62: Nữ nhân mê hồn án 6

“Con đang ở cùng con trai nhà họ Giang hả?” Trịnh Tuệ lập tức hạ thấp âm lượng, hơi nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đúng vậy, bọn con đang ở ngoài giải quyết vụ án.” Tô Ngôn nói.

“Sớm muộn gì cũng bị con chọc cho tức chết mà!” Trịnh Tuệ hạ giọng nói rồi lập tức cúp máy, có vẻ hơi bối rối.

Tô Ngôn lẳng lặng cất điện thoại, duy trì tư thế cúi gằm mặt ăn sạch sẽ một bát cơm. May mà Giang Ly không có phản ứng gì đặc biệt, cũng không nói gì về chuyện này, cô tự xấu hổ một lát rồi cũng trở lại bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, hai người liền trở lại Cục thành phố, Giang Ly lập tức lên lầu tìm đội kỹ thuật, còn cô thì về văn phòng đội chuyên án.

Lúc này Thái Thành Tể và Hạng Dương cũng đã về đến, đang cùng nhau ăn cơm hộp, Thái Thành Tể thấy cô trở lại bèn mở cái miệng đầy đồ ăn ra gọi: “Em gái về rồi đấy à! Nghe nói em và đội trưởng Giang đã đến bệnh viện rồi hả? Tình hình thế nào?”

Cô còn chưa kịp trả lời đã bị Hạng Dương cắt ngang: “Đến đây cùng ăn đi, có chừa cơm hộp cho hai người đấy, đây là của Tiểu Đinh buổi trưa đi ăn mua giúp chúng ta.” Nói xong thì chép miệng: “Thằng nhóc này mấy năm nay, đúng là càng ngày càng hiểu việc.”

“Đúng đúng đúng.” Thái Thành Tể vội cầm hộp cơm của mình nhích qua một bên nhường chỗ, đưa tay vỗ xuống chỗ trống bên cạnh mình: “Đến đây, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Tô Ngôn đi lên trước, có chút xấu hổ: “Ừm… Tôi đã ăn bên ngoài rồi.” Cô

vừa dứt lời đã nhìn thấy hai người đàn ông trước mặt kinh ngạc nhìn nhau bèn mím môi giải thích: “Đội trưởng Giang không phải vẫn luôn bảo chúng ta chú ý thời gian làm việc, ăn cơm đúng giờ đó sao? Lúc nãy từ bệnh viện đi ra anh ấy đã dẫn tôi đi ăn cơm rồi.”

Chú ý thời gian làm việc, ăn cơm đúng giờ?

Thái Thành Tể và Hạng Dương liếc nhau một cái, cả hai đều nhíu chặt mày, khuôn mặt thô kệch rộ lên đầy sự nghi ngờ. Đây là những lời mà một kẻ cuồng công viêc như Giang Ly có thể nói ra sao? Điều quan trọng là anh ấy lại thật sự làm vậy? Là do bọn họ quá đơn thuần hay do thế giới này quá thâm sâu thế này, nếu Giang Ly có thể làm được 2 chuyện này thì năm ngoái sao còn xảy ra chuyện nhập viện vào lúc giao thừa được?

“Lẽ nào em không biết đội trưởng Giang có bệnh viêm dạ dày rất nghiêm trọng sao?” Thái Thành Tể nuốt đồ ăn đã không còn hương vị gì trong miệng xuống, hỏi với vẻ mặt tràn đầy mong chờ.

Em gái à, em hãy mở to mắt ra mà nhìn thế giới đầy dối trá này đi.

“Viêm dạ dày?” Tô Ngôn nhíu mày, tất nhiên là cô không biết chuyện này, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại tinh thần: “Vì thế nên đội trưởng Giang mới chú ý đến chuyện ăn cơm đúng giờ!” Cô tỏ vẻ như đã tỉnh ngộ, khẽ vỗ tay: “Sau này mọi người cũng phải bảo vệ dạ dày của mình thật tốt, không thể để sinh bệnh được.” Nói xong cô xoay người về chỗ của mình, bước chân nhẹ nhàng như vừa giải quyết được một vấn đề nan giải.

“…” Hai người đàn ông nhìn nhau, không hẹn mà cùng buông đũa xuống, cơm tự nhiên mất ngon rồi!

Khoảng nửa tiếng sau, Giang Ly trở về từ đội kỹ thuật liền triệu tập mọi người bắt đầu họp. Đầu tiên là sắp xếp lại chi tiết tình huống khi sáng đi đến 3 chỗ bán bia, chỗ cửa hàng bia mà Thái Thành Tể và Hạng Dương đến thật ra cũng không khác “Đại lý bia Chính Bình” lắm, đều là bán vài loại bia nước ngoài, chủ yếu kiếm tiền bằng cách bán bia bình thường. Nhưng thái độ của người phụ trách ở đó đối với cảnh sát không phối hợp lắm, sau khi họ liên hệ với đồn cảnh sát phụ trách khu đó thì đối phương mới xuống

nước. Ở hai cửa hàng bán bia đều không có phát hiện gì khả nghi, nhưng hầm rượu tư nhân kia thì rất đáng để thảo luận.

Ngay sau đó, mọi người lại thảo luận một chút về trạng thái tinh thần nạn nhân, nếu như nạn nhân hồi phục tốt thì nên dùng thái độ thế nào để bảo vệ tối đa cảm xúc của cô ấy và nắm được chân tường mà cảnh sát muốn biết.

Cuối cùng Đinh Khải Nhạc đứng lên báo cáo về việc kiểm tra máy giám sát dọc đường để xác định quỹ tích của nạn nhân: “Chúng tôi đã đi theo đường Tam Tinh, nhưng khi đến gần khu đang phát triển thì quỹ tích bị đứt đoạn vì khu này mới thành lập không lâu, trên đường chỉ thì chỉ có một vài cái, các lối rẽ, đường nhỏ thì hoàn toàn không có.”

“Chúng ta chỉ có thể tiếp tục cố gắng, tranh thủ điều tra video giám sát ở khu đó lại một lần.”

“Ừm.” Giang Ly gật đầu: “Tôi cũng đã xin phép phía trên để thu lại tất cả video giám sát ở 3 địa điểm lúc sáng chúng ta đến rồi. Có lẽ lát nữa sẽ được phê duyệt thủ tục, đến lúc đó Hạng Dương và Tiểu Đinh đến khu đó một chuyến nhé.”

“Rõ.” Hạng Dương đáp.

“Về phần…”

Cuộc họp cứ thế diễn ra, mặt trời cũng chậm rãi trôi về phía Tây, cuối cùng chỉ còn một nửa. Họ đều đang cẩn thận lắng nghe Giang Ly phân phó nhiệm vụ, bỗng ngoài hành lang truyền đến tiếng ồn ào khiến Giang Ly không khỏi khẽ nhíu mày.

Động tĩnh bên rất hỗn loạn, còn xen lẫn tiếng phụ nữ khóc lóc rất chói tay, vài giây sau cửa phòng bị đẩy ra, Phương Giai Mậu hé đầu vào. Anh ta đeo kính thở hồng hộc: “Đội trưởng Giang, ba mẹ của Tịch Huyên đến!”

Trong phòng nghỉ cuối hành lang.

Căn phòng nghỉ này không giống những phòng khác, vách tường đều là

kính trong suốt nên nhìn rất rộng rãi và sáng sủa. Lúc trước khi Cục thành phố thiết kế cũng cân nhắc đến việc áp lực công việc rất lớn nên mới xây nên một chỗ thế này để mọi người thư giãn một tí.

Lúc này bên trong phòng đang có 2 cảnh sát rót nước cho một đôi vợ chồng trung niên, nhưng 2 người đều không có tâm trạng gì, người phụ nữ vẫn khóc sụt sùi như cũ, người đàn ông thì ngồi đó ôm đầu không ngừng than thở.

Giang Ly dẫn theo Tô Ngôn đi tới, tiện tay gõ vào cửa kính vài cái.

Nữ đồng nghiệp bên trong thấy họ đi đến thì thở phào nhẹ nhõm, cả người đều thả lỏng, vội vàng chạy đến cạnh đôi vợ chồng kia nói: “Anh chị ơi, đây chính là đội trưởng đội Chuyên án trong Cục chúng tôi, có liên quan đến của con gái anh chị đấy, họ sẽ nói rõ cho hai người nghe nhé!” Nói xong cô ta liền kéo người đồng nghiệp còn lại đi ra ngoài. Đối mặt với người nhà nạn nhân là một trọng trách nặng nề, không phải ai cũng chịu nổi.

Tô Ngôn cúi đầu sờ lên chóp mũi, lập tức đóng cánh cửa kính lại.

“Các người chỉ cần cho tôi một lời thôi!” Người đàn ông trung niên kia dường như đã mất đi sự bình tĩnh: “6 năm qua chúng tôi hối hả chạy ngược chạy xuôi, nghe chỗ nào có trẻ con bị lừa bán đều chạy đến, giờ Cục cảnh sát chủ động liên lạc, con gái của tôi… Tịch Huyên… Còn sống hay đã chết rồi… Dù có ra sao thì các người cũng nói một lời đi chứ!”

“Hu… hu…” Nghe ông ta nói vậy, người phụ nữ đang nhịn khóc cũng không kìm được nữa, tiếng nức nở không ngừng tuôn ra, nước mắt cũng lã chã rơi xuống. Lúc nghe chữ “chết” thốt ra từ miệng chồng mình, cảm xúc bà ta như vỡ ra từng mảnh.

Vì lúc cảnh sát thông báo cũng chỉ nói là tìm được manh mối của Tịch Huyên, vì vậy hai vợ chồng không kịp sắp xếp gì hết, lập tức mua vé tàu cao tốc sớm nhất chạy tới, tâm trạng trên đường đi cũng không cần nói tới nữa, hai vợ chồng thậm chí còn hèn mọn hy vọng chuyện này không liên quan gì đến con gái mình. Đối với họ mà nói, đây không phải là tin tức tốt

nhất, họ còn không chút kiêng kỵ mà vẽ ra viễn tưởng con gái họ dù mất tích vẫn được một người tốt nuôi dưỡng đến lúc trưởng thành. 19 tuổi… có lẽ là đang học đại học rồi.

“Phiền hai người cho tôi xem chứng minh thư.” Giang Ly lạnh lùng nói, vẫn giữ vững vẻ thờ ơ với cảnh tượng trước mặt. Nhưng chính thái độ này của anh lại vực dậy phần nào lý trí của hai vợ chồng, người phụ nữ dường như sợ vẻ lạnh nhạt của anh mà lau nước mắt, yên lặng móc ra 2 tấm thẻ căn cước từ trong túi xách ra đưa tới.

Giang Ly ra hiệu Tô Ngôn xác minh một chút, sau khi xác minh thành công, anh mới mở miệng lần nữa: “Căn cứ vào DNA của Tịch Huyên 6 năm trước hai người cung cấp cho cảnh sát địa phương, sáng nay cảnh sát Thành phố Nam Thành chúng tôi xác định Tịch Huyên đã được cảnh sát khu Hưng Lập báo cáo tìm thấy… Vẫn còn sống.”

Cặp vợ chồng trung niên nghe vậy hơi sửng sốt, lập tức hỏi lại, khi có được câu trả khẳng định của Tô Ngôn mới vỡ oà. Người đàn ông lúc nãy còn rất bình tĩnh cũng giàn giụa nước mắt, ôm chặt vợ mình trút bỏ những nỗi đau khổ, bất lực trong lòng mình 6 năm qua. Tìm con gái suốt 6 năm, chính thời khắc này hai người mới hoàn toàn được thanh thản.

“Tôi có thể gặp nó không?” Người phụ nữ tên Vương Quyên đứng dậy, cẩn thận đi về phía trước vài bước, nét mặt tràn đầy khẩn cầu: “Hiện tại nó thế nào rồi? Có phải… có phải đã có ba mẹ khác rồi không? Nếu hiện tại nó đang rất hạnh phúc thì chúng tôi cũng chỉ muốn gặp lại nó một lần, nó đã 19 tuổi rồi… Chúng tôi nhất định sẽ tôn trọng lựa chọn của nó! Một lần! Chỉ cần gặp một lần là được rồi!”

Tô Ngôn có chút không đành lòng, hơi liếc mắt đi chỗ khác, người đàn ông tên Tịch Hoành Nghĩa tiến lên kéo vợ mình lại, dùng sức bóp bả vai bà ta. Thật ra trong lòng Vương Quyên có lẽ không hiểu rõ 3 chữ “được tìm thấy” mà cảnh sát vừa dùng có hàm ý không lạc quan đến cỡ nào. Lúc Tịch Huyên mất tích đã 13 tuổi, nhiều năm như vậy họ đi tìm con gái, ít nhất cũng tiếp xúc với chuyện bắt cóc và buôn người vài vụ, sao có thể không biết trẻ con ở tuổi này bị lừa bán sớm muộn gì cũng bị bắt làm những chuyện gì đó, tóm lại là sẽ không tốt số như những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn, đa

số đều được bán cho những người không có con mang về nuôi.

“Đương nhiên có thể gặp cô ấy, nhưng trước mắt tinh thần của Tịch Huyên hơi suy sụp nên hai người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô ấy có khả năng không còn nhớ rõ hai người nữa.” Tô Ngôn phải nói thật để tránh lúc hai vợ chồng nhìn thấy nạn nhân không kìm chế được cảm xúc, đến lúc đó sẽ là 3 người phải chịu tổn thương.

“Nó… Nó… Sẽ tàn…” Vương Quyên cuối cùng cũng không đành lòng nói ra chữ kia, cố đè nén tâm trạng sắp sụp đổ của mình, ra sức bịt chặt miệng mình không muốn thốt ra tiếng nghẹn ngào.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của cặp vợ chồng đối diện, Giang Ly khẽ lắc đầu: “Trước mắt tình trạng cơ thể của Tịch Huyên vẫn ổn, tay chân không có vết thương nào nặng, chỉ là cô ấy có vài vấn đề về tâm lý, nhưng bác sĩ cũng có nói khả năng hồi phục rất cao. Chuyện này cần hai người là ba mẹ ở bên ủng hộ cô ấy, an ủi, động viên cô ấy, giúp cô ấy sớm trở lại trạng thái bình thường.”

“Hai người phải vững vàng đến gặp cô ấy, hiện tại chính là lúc Tịch Huyên cần hai người nhất.” Tô Ngôn nhìn họ trấn an: “Người một nhà có thể đoàn tụ là chuyện hạnh phúc nhất rồi, những khó khăn khác chắc chắn mọi người đều có thể vượt qua được.”

Vương Quyên và Tịch Hoành Nghĩa nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu, Vương Quyên cũng hít sâu vài hơi để điều chỉnh lại tâm tình. Đúng vậy, 6 năm qua hai vợ chồng họ có cái khổ nào mà chưa trải qua nữa? Vì tìm con gái, quả thật hai người đã đi qua hết tất cả địa ngục trần gian, dù là tâm lý hay thể xác. Giờ cuối cùng cũng đã tìm được con gái, chỉ cần từ nay về sau một nhà 3 người có thể mãi ở bên nhau thì những chuyện khác đều không quan trọng nữa.

Một lát sau, cảm xúc của hai vợ chồng cuối cùng cũng dần ổn định lại, sau đó lại vỗ ngực thề với trời nhất định sẽ khống chết tâm trạng của mình lại, năn nỉ được đến thăm con gái. Tâm tình của họ hoàn toàn có thể hiểu được, vì vậy hơn 7 giờ tối, Giang Ly và Tô Ngôn dẫn họ đi đến bệnh viện nhân dân khu Hưng Lập.

Lúc 4 người đến bệnh viện thì vị bác sĩ nam phụ trách Tịch Huyên đang định tan làm, cũng may một vị khác biết được tình hình nên đã để một nữ bác sĩ ở lại. Sau nhiều lần xác nhận, nữ bác sĩ mới miễn cưỡng đồng ý cho Vương Quyên và Tịch Hoành Nghĩa gặp mặt Tịch Huyên.

Đến bên ngoài phòng bệnh, cách con gái chỉ một cánh cửa thì hai vợ chồng lại chần chừ.

Tô Ngôn khích lệ: "Nếu còn không vào thì thời gian thăm nuôi của bác sĩ cho sẽ hết đấy. Hai người không nghe lúc nãy bác sĩ nói sao? Ý chí của cô ấy thực sự rất mạnh mẽ, tôi tin dù cô ấy đã quên đi thân phận của mình cũng sẽ không quên hai người đâu."

Hai vợ chồng cuối cùng lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Giang Ly và Tô Ngôn không đi theo đứng từ ngoài nhìn vào cửa kính, thấy Vương Quyên cùng Tịch Hoành Nghĩa thận trọng đi đến bên giường, khẽ gọi người nằm trên giường vài câu, cô gái hơi quay đầu lại, yếu ớt phản ứng.

Hai chân Vương Quyên ngay lập tức mềm nhũn đến mức quỳ rạp xuống đất, nhưng vẫn nhớ lời nhắc nhở của cảnh sát và bác sĩ, cố gắng kiềm chế biểu cảm và giọng điệu, bà ta quỳ xuống đất là để chuộc tội. Suốt 6 năm qua, trong lòng bà ta ngày đêm bị sự áy náy ăn mòn, làm cha làm mẹ mà lại thất trách, để cho con gái mình phải lưu lạc nửa đời còn lại, bà ta thấy bản thân thật sự không đáng được tha thứ.

Ngay sau đó, Tô Ngôn hơi nghiêng người cách xa cánh cửa, không muốn xem tiếp cảnh tượng trong phòng nữa.

Giang Ly phát hiện ra hành động này, hơi liếc mắt nhìn cô một chút rồi lại tiếp tục quan sát tình hình trong phòng bệnh. Cảnh tượng nạn nhân sẽ bị kích thích, hoặc kháng cự như mọi người lo lắng không xảy ra, trong phòng bệnh chỉ còn tiếng nói chuyện đứt quãng, không có tiếng gào thét hay kêu khóc nào vang lên cả.

Sau khi xác nhận tình hình đã ổn định, Giang Ly cũng xoay người dựa vào vách tường, đối với cảnh tượng "đại đoàn viên" này, xem nhiều chỉ khiến người ta mỏi mắt, không có tác dụng gì.

Không hiểu vì sao Tô Ngôn lại cảm thấy biểu hiện của Giang Ly lúc này có gì đó không đúng lắm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng lấy lí do "quá mệt mỏi" ra làm lí do. Cô suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Dựa vào mức độ ổn định cảm xúc của nạn nhân, có lẽ cô ấy sẽ sớm có thể tiếp nhận hỏi ý."

"…" Giang Ly đang định nói chuyện thì đúng lúc này cửa phòng bệnh được mở ra, Vương Quyên ló nửa người ra, dùng một bên tay áo lau nước mắt trên khoé mắt: "Hai vị cảnh sát, Tiểu Huyên muốn gặp hai người…"

Hai người nhìn nhau, đáy mắt đều mang một tia nghi hoặc nhưng vẫn đi theo Vương Quyên vào phòng bệnh.

Đến lúc đi vào mới phát hiện cô gái trên giường cũng đang khóc, nghe thấy động tĩnh liền gương mắt lên nhìn, lúc này trên khuôn mặt của Tịch Huyên không còn là vẻ đờ dẫn nữa, trong đôi mắt kia có rất nhiều cảm xúc, biểu cảm cũng có chút linh hoạt hơn.

Chuyện này nói lên điều gì?

"Em… Trước đó đều là giả vờ?" Tô Ngôn mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu khá chắc chắn.

Tịch Huyên nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ có lỗi, cắn môi dưới một chút rồi chật vật nói: "Cũng không hẳn." Giọng nói vẫn khàn khan như cũ.

Chương 63: Nữ nhân mê hồn án 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hơn 8 giờ tối, bệnh viện nhân dân khu Hưng Lập đã sáng đèn.

Trong phòng bệnh, hai vợ chồng Vương Quyên dựa vào tường đứng ở một bên giường bệnh, không nhúc nhích cũng dám lên tiếng, hai ánh mắt nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trên giường không chớp mắt, sợ chớp mắt một cái thì con gái mình tìm kiếm vất vả suốt 6 lại biến mất.

Giang Ly đứng cách một khoảng ở cuối giường, còn Tô Ngôn thì được Tịch Huyên cho phép ngồi bên cạnh giường.

“Nếu em thấy còn muốn nghỉ ngơi thì thật sự không cần miễn cưỡng chính mình, bọn chị có thể chờ.” Tô Ngôn nói, biểu hiện tinh thần của cô gái trước mặt đã trở lại trạng thái bình thường, có thể tiếp nhận trả lời hầu hết các vấn đề của cảnh sát, nhưng thật ra vẫn nên để bác sĩ đến đánh giá lại, lỡ như thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không biết phải làm sao.

Tịch Huyên nặng nề gật đầu: “Em thật sự có thể.” Cô ấy dường như nhìn ra Giang Ly và Tô Ngôn cũng đang e dè, bèn nhìn về phía ba mẹ mình.

Tịch Hoành Nghĩa vội vàng vỗ ngực đứng thẳng người: “Nó nói có thể thì là có thể, chúng tôi đều ở đây, xem như đã có người giám hộ rồi! Bé con nhà tôi từ xưa đến nay nhất định sẽ không làm chuyện gì vượt quá khả năng, hai vị cảnh sát nhất định phải tin nó!” Nói xong ông ta còn lộ ra vẻ mặt tự hào, trong lòng vợ chồng họ, dù con gái 6 năm nay không lớn lên bên mình nhưng vẫn luôn tự lập, xưa nay đều không cần họ quá quan tâm chăm sóc. Giờ có thể lành lặn, khoẻ mạnh trở về cũng đã là một chuyện đáng mừng rồi, 6 năm xảy ra chuyện gì đều không quan trọng nữa, những

ngày tháng sau này họ nhất định sẽ bù đắp lại cho con gái mình, chỉ mong đời này không còn gì để tiếc nuối nữa.

“Tốt lắm.” Tô Ngôn hít sâu một hơi, bắt đầu cuộc hỏi ý nằm ngoài kế hoạch: “Em còn nhớ tình huống cụ thể hôm mình mất tích không?”

“Hôm mất tích…” Ánh mắt Tịch Huyên bắt đầu trở nên mông lung, giống như đang rơi vào hồi ức: “Hôm đó em nhớ là một ngày trời mưa, sau khi tan học, em như bình thường đi về nhà cùng bạn cùng lớp, lúc chuẩn bị về…”

“Bạn cùng lớp? Tên là gì?”

“Đàm Phương.” Tịch Huyên không suy nghĩ quá nhiều liền thốt ra: “Bọn em là bạn thân nhất.”

Tô Ngôn hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường, gật đầu ra hiệu người trên giường nói tiếp.

“Bọn em cùng nhau ra tới cổng trường, lúc đang chuẩn bị đi về thì bạn ấy nói muốn mua tàu hủ da* ven đường ăn.” Ánh mắt Tịch Huyên loé lên, cảm xúc không rõ ràng: “Bọn em thường xuyên ăn tàu hủ trộn của dì bán ven đường, kết quả hôm đó lúc bọn em tìm đến dì đó, sắc mặt của bà ấy không tốt lắm, cúi người xuống giống như đang hết sức đau đớn. Bọn em liền hỏi dì bị sao vậy, dì nói đau bụng không chịu nổi nên muốn về nhà uống thuốc, nhưng giờ không đi được, còn xe đẩy thì phải làm sao bây giờ?”

(*) Là một loại tàu hủ có dạng sợi to.

Click để xem ảnh

Chuyện xảy ra tiếp theo người trong phòng đều có thể đoán ra được. Người dì bình thường hiền lành, tốt bụng, hay làm ra những món ăn vặt ngon lành lại bị bệnh, hai bé gái 12 13 tuổi đang ở độ tuổi cực kỳ lương thiện chắc chắn sẽ thấy thông cảm, quyết định thế nào cũng không nghĩ suy nghĩ quá

nhiều.

“Hai tụi em quyết định đưa dì ấy về nhà sao?” Tô Ngôn hỏi.

“Đúng vậy, Đàm Phương đề nghị như thế, lúc đầu em cũng hơi do dự, nhưng dì luôn miệng cảm ơn bọn em, nói nhà dì cách đó không xa, là cái nhà ngay bên kia, bình thường hai bọn em cũng thỉnh thoảng đi tắt qua ngang nhà đó nên nghĩ bụng không sao, cũng tiện đường.” Tịch Huyên nói tới đây đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại: “Bọn em đưa dì ấy vào trong căn nhà đó, cổng nhà có khắc hoa, bây giờ em vẫn còn nhớ kỹ cảm giác trên tay mình lúc đó…”

“Lạnh lẽo… như băng… Bằng sắt…”

Cái ghế dưới mông Tô Ngôn đụng vào trên giường bệnh phát ra tiếng vang lanh lảnh, tiếng động này làm Tịch Huyên miễn cưỡng tỉnh dậy từ ký ức, cô ấy định thần lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của đối phương, thoáng thở ra nhẹ nhõm rồi nói tiếp: “Em và Đàm Phương bước vào trong sân, dì kia giống như đã hết đau bụng, còn bảo bọn em vào nhà ngồi một lúc. Lúc đó em đã cảm thấy có gì đó không đúng, theo bản năng kéo cậu ấy chạy ra phía cửa ra vào, nhưng dì kia lại vươn tay kéo bọn em lại. Em bị doạ nên hét to một tiếng, trong nháy mắt sắc mặt của dì liền thay đổi. Đúng lúc này, từ phòng nhỏ bên cạnh bỗng có 2 người đàn ông lao ra, lập tức bắt được em và Đàm Phương, bịt kín miệng bọn em lại không cho la hét.”

Cô ấy đưa tay phải lên nhẹ nhàng ấn vào cổ mình: “Em thấy rất khó thở, dùng sức vùng vẫy tay chân, nhưng sức lực của người đàn ông đó quá mạnh, em căn bản không vùng ra nổi. Lúc giãy dụa, em nắm được tay nắm cửa bèn dùng hết sức túm lấy, mặc kệ hắn làm gì em cũng không buông tay.” Hai tay Tịch Huyên nắm chặt lại đặt trên đùi mình, cả người đều hơi run lên: “Người dì kia liền chạy đến nắm tay tay em, em thấy rất đau, nhưng vẫn không muốn buông ra. Thế mà cuối cùng em cũng không thể nào nắm tiếp được, cái nắm cửa từ từ thoát khỏi tay em… Nhưng lúc bọn em đang giằng co, cánh cửa kia đụng vào đầu của người đàn ông đang giữ Đàm Phương, hắn vô thức thả lỏng Đàm Phương ra! Cậu ấy lập tức khóc lóc chạy đi… Có lẽ vì động tĩnh quá lớn nên 3 người bọn họ đều sợ hãi, không ai chạy theo bắt cậu ấy mà lập tức đóng cửa lại. Sau đó…”

Cô ấy vô thức sờ lên cánh tay trái của mình: “Sau đó em bị họ kéo vào trong phòng, chỉ cảm thấy chỗ này rất đau, rồi không biết gì nữa.”

“…!!!” Vương Quyên bỗng vọt tới bên cạnh cô ấy, biểu cảm vừa kích động vừa giận dữ, thậm chí còn quên đi lời hứa sẽ không hù doạ con gái lúc đầu. Bà ta nắm lấy bả vai của Tịch Huyên: “Con nói hôm đó là Đàm Phương đi chung với con?”

Vẻ mặt Tịch Huyên mơ hồ.

Giang Ly và Tịch Hoành Nghĩa vội vàng tiến lên kéo Vương Quyên sang một bên, Vương Quyên không thể tin nổi: “Đàm Phương không có báo cảnh sát, các người có biết là nó không có báo cảnh sat không?” Như thể đang tìm kiếm sự đồng tình, bà ta không ngừng nhìn 2 người đàn ông đang kéo mình: “Chúng tôi… Tôi và ba nó đêm hôm ấy sau khi về nhà không thấy Tịch Huyên mới báo cảnh sát! Nhà của Đàm Phương đó cách nhà chúng tôi 2 toà, sáng sớm hôm sau tôi còn chạy sang hỏi, anh có biết mẹ nó nói thế nào không? Mẹ nó bảo Đàm Phương mấy ngày nay không có đi cùng Tiểu Huyên nhà chúng tôi, mấy ngày này đều là chị ta đến đón nó!”

“Lúc đó tôi còn tưởng rằng… còn tưởng rằng… là Tiểu Huyên nói dối, chơi với đứa bạn xấu nào nên mới mất tích… Ai mà biết có phải vì tâm lý phản nghịch tuổi dậy thì mà bỏ nhà ra đi không… Ai mà biết chứ!!!” Bà ta ngồi sụp xuống đất, nghẹn ngào khóc rống lên: “Bọn họ tại sao không báo cảnh sát? Tại sao không nói thật với chúng tôi? Nếu chị ta báo cảnh sát thì Tiểu Huyên của chúng tôi có thể sẽ… sẽ không chịu khổ nhiều năm như vậy, hu hu hu…”

Giang Ly và Tô Ngôn nhìn nhau, thật sự không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống thế này. Tại sao người bạn cùng bị bắt cóc với Tịch Huyên lại lựa chọn im lặng, thật ra có rất nhiều cách giải thích, nhưng cuối cùng cũng chỉ dồn về hai chữ: Nhân tính.

Theo lý mà nói lúc ấy Đàm Phương cũng mới hơn 10 tuổi, gặp loại tình huống này ngoại trừ sợ hãi thì phản ứng đầu tiên là đi tìm ba mẹ, không thể có chuyện giấu diếm được. Còn về phần tại sao ba mẹ cô ta lựa chọn không

báo cảnh sát, sau đó lại nói dối, chỉ có thể nói là vì thế giới người lớn quá phức tạp. Không chỉ có đúng sai, còn có cả sự ích kỉ.

Tịch Huyên rõ ràng rất hoang mang trước thông tin đột ngột này, chỉ theo bản năng hỏi lại: "Đàm Phương không báo cảnh sát ư?"

Giang Ly đang cúi xuống nhỏ giọng nói gì đó với Vương Quyên ngồi trên mặt đất, Tô Ngôn thở dài một tiếng, an ủi: "Đừng lo lắng, chuyện em mất tích cảnh sát thành phố Lâm Sơn chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm nghi phạm, bọn chị sẽ tiến hành sắp xếp lại lời khai của em, giao những chứng cứ liên quan lại cho cơ quan công an ở đó tiếp tục điều tra." Nói tới đây cô hơi dừng lại rồi mới hỏi tiếp: "Em có nhớ được gì liên quan đến diện mạo và tên của nghi phạm không?"

"Có thể… Nhưng em cũng không nhớ rõ lắm… Em có thể mơ hồ nhớ ra dáng vẻ của dì kia…" Tịch Huyên nhíu mày nhớ lại, sau đó bất lực lắc đầu, tự phủ định chính mình.

"Đừng sợ, hai ngày này bọn chị sẽ sắp xếp một hoạ sĩ mô phỏng tới, em không cần quá căng thẳng, việc mơ hồ nhớ được diên mạo cũng không quá quan trọng, chuyện này không ảnh hưởng đến phương hướng phá án của cảnh sát."

Tịch Huyên đành phải mông lung khẽ gật đầu.

"Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Tô Ngôn tiếp tục hỏi.

"Sau đó… Em cảm thấy có một khoảng thời gian rất dài mình không nhớ được gì cả, chỉ biết họ mang em từ căn nhà đó đến một nơi nào không rõ. Trong đó thật sự rất ẩm ướt với hơi thối. Họ thường xuyên tiêm gì đó cho em nên em chỉ nằm ở đó, hiếm khi tỉnh táo, nếu có tỉnh lại cũng không nhìn rõ xung quanh là như thế nào được." Tịch Huyên ôm đầu, vừa nói vừa hít thở thật sâu: "Nhưng em có thể cảm giác được chỗ đó còn có người khác, vì mỗi lần tỉnh dậy em đều nghe được tiếng hít thở, chắc chắn có người ở cùng với em, có lẽ họ cũng bị bắt đến đó!"

"Tốt, thả lỏng nào." Tô Ngôn cầm lấy tay trái của cô gái, lòng bàn tay ấm

áp của cô trái ngược hẳn với nắm tay lạnh buốt của đối phương, cô chầm chậm hướng dẫn Tịch Huyên điều chỉnh hô hấp, giúp cô ấy thả lỏng.

“Trong đó rất tôi, không thấy mặt trời nên em cũng không biết mình đã ở đó mấy ngày. Nhưng bỗng có một ngày em bị đưa vào trong một chiếc xe. Hình như là xe Jeep… Vì thế em cố mở mắt nhìn qua, mơ hồ nghe có người nói chuyện.” Tịch Huyên cúi đầu, dùng sức nắm ngược lại tay cô: “Lúc em khôi phục lại ý thức thì đã bị đưa đến một tầng hầm… Em vừa tỉnh dậy đã phát hiện mình bị người ta nhốt trong một cái lồng, xung quanh còn rất nhiều cái giống như vậy, trong mỗi cái đều có một người…”

“Mọi người nói em đã mất tích 6 năm, vì thế em đã ở tầng hầm đó ròng rã 6 năm rồi, chưa từng nhìn thấy trời xanh, không được hít thở không khí trong lành bên ngoài, chưa từng được gặp ai khác ngoài những chị em trong lồng avà bọn cầm thú kia!!!” Vẻ mặt cô ấy hiện tại hết sức phức tạp, gống như căm hận, cũng giống như nghi ngờ: “Không phải… Bọn em không phải là người… Bọn em không phải là người…”

“Này!” Tô Ngôn bỗng lên giọng hét lớn một tiếng, thấy người trên giường giật mình sau đó mờ mịt nhìn mình mới nhẹ giọng: “Tịch Huyên, em thật sự rất lợi hại, mặc kệ bọn người đó đã tổn thương em thế nào, cuối cùng em cũng trốn ra được rồi không phải sao? Bây giờ em đã an toàn rồi, còn được gặp lại ba mẹ nữa, bọn chúng không thể khuất phục được em, cuộc chiến này em thắng rồi, lại còn là triệt để mà thắng.”

“Nói cho chị biết em làm sao mà trốn ra được đi?” Cô thấy đáy mắt của đối phương dần tỉnh táo trở lại mới tiếp tục hỏi ý.

“Hắn ta sơ suất … Tên súc sinh kia sơ suất… Mỗi người bọn em lúc đến đó đều có một cái tên mới, nếu bọn em không chịu nhận cái đó đó hoặc nhắc tới tên mình lúc trước thì sẽ bị trừng phát.” Cô gái không khỏi rùng mình một cái, “hình phạt” kia hiển nhiên là cực kì tàn nhẫn: “Em là người biết điều nhất nên trong nhiều người như thế, em rất ít khi bị phạt. Vì em nghe lời lại ngoan ngoãn nên đám súc sinh đó đều rất thích em, nhưng tất nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ bị thương. Cho đến cách đây không lâu… Em không nhớ rõ là bao lâu nữa, ở trong đó em căn bản không phân biệt được thời gian, có thể là 1 ngày, có thể là 1 tháng, cũng có thể là 1 năm.”

“Trong đám súc sinh đó có một người mới đến, hắn nói hắn rất thích em, vì thế em liền được hắn độc quyền, không cần tiếp những người khác.” Tịch Huyên hơi nghe đầu, nét mặt phức tạp: “Thủ đoạn của hắn hung ác hơn những tên súc sinh kia rất nhiều, em chưa từng bị đau nhiều đến vậy… Ngay lúc em cảm thấy mình không cầm cự được nữa thì hắn bỗng nhiên không đến trong một thời gian dài. Lúc hắn quay lại rõ ràng tâm trạng không tốt lắm, không nói một lời, chỉ hành hạ em một chút chứ không làm chuyện khác. Ngay lúc hắn đưa em về lại lồng, hắn đã quên khoá lại!”

Cô ấy bỗng nhìn về phía Tô Ngôn, đôi mắt sáng đến đáng sợ: “Mọi người có biết em chờ cơ hội này bao lâu rồi không… Trên đường em bị hắn đưa về lồng, nhìn qua cửa sổ thấy trời đã tối, lầu 2 lầu 3 đều không có động tĩnh gì, hôm đó rõ ràng là không có ai. Em bò ra từ trong lồng, thuận theo cầu thang đi lên… Ông lão gác đêm kia hắn là đang thừa dịp lên lầu uống trộm rượu rồi. Có lẽ là nhờ ông Trời có mặt, tên súc sinh kia vừa mới đi khỏi, thậm chí còn không chưa khoá của ra vào, em chạy tới, đẩy cửa ra. Em không dám quay đầu, chỉ biết chạy, chạy mãi…”

“Được… Được rồi…” Tô Ngôn đứng dậy, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô gái không ngừng vung tay như đang chạy, dịu dàng dỗ dành: “Giờ đã không còn ai có thể tổn thương em được nữa rồi…”

Lúc này Vương Quyên và Tịch Hoành Nghĩa đã ôm nhau im lặng khóc, mặc dù Tịch Huyên không nói gì đến những chuyện mình đã phải trải qua, nhưng bằng sự tưởng tượng cũng đã đủ làm người ta thấy tuyệt vọng. Họ thậm chí còn không biết một cô gái rốt cuộc phải kiên cường đến mức nào mới có thể sống sót được trong hoàn cảnh đó. 6 năm nay, có lẽ cô ấy dựa vào sự mong chờ một ngày nào đó có thể gặp lại ba mẹ mình để làm động lực mà kiên trì nhẫn nhịn.

“Còn diện mạo của người đó…” Tô Ngôn do dự mãi, cuối cùng vẫn mở miệng.

Tịch Huyên trong ngực cô lắc đầu: “Bọn họ đều mang mặt nạ, bọn em căn bản nhìn không thấy bộ dạng thật sự của họ.”

“Không sao…” Tô Ngôn rút một bàn tay móc điện thoại của mình ra, mở ra tấm ảnh hôm nay nhân lúc ông lão không chú ý chụp được: “Chỗ bọn em bị nhốt có phải là nơi này không?”

“…” Toàn thân Tịch Huyên lại bắt đầu không ngừng run rẩy, chỉ vội vàng liếc qua liền lập tức xoay đầu vùi vào trong ngực cô không muốn nhìn nữa, nặng nề gật đầu: “Chính là chỗ này! Cầu xin mọi người… Cứu họ… Cứu lấy bọn họ…”

“Yên tâm đi.”

Lúc Giang Ly xoay người đi ra phòng bệnh, Tô Ngôn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, chỉ kịp thấy bóng dáng đối phương vừa mới ra ngoài đã đặt điện thoại lên tai.

“Yên tâm đi.” Cô lặp lại, phát hiện bàn tay ôm eo mình lại siết chặt hơn một chút.

…

Ban đêm.

Giang Ly quậy một trận mới có thể khiến một đám người lãnh đạo cấp tốc phê duyệt lệnh khám xét, mấy chiếc xe cảnh sát đang nhanh chóng bao quanh toà nhà ở khu phát triển kia.

Sau khi nhấn chuông cửa, vẫn phải đợi một lúc lâu sau ông lão kia mới ra mở cửa, nhìn đám người trước cửa ra vào liền lập tức hoảng hốt: “Các người…”

“Cảnh sát phá án, xin ông phối hợp.” Thái Thành Tể trực tiếp lấy tờ lệnh khám xét ra chặn miệng ông lão.

Ngay sau đó một loạt người xông vào bên trong toà nhà “Thịnh Tửu Trang”.

Chương 64: Nữ nhân mê hồn án 8

Sau khi tiến vào hầm rượu, cảnh sát dựa theo manh mối Tịch Huyên cung cấp để tìm thấy một cánh cửa bí mật dẫn đến tầng hầm trên quạt thông gió. Người của đội kỹ thuật bước vào trước, tìm được chốt mở trên vách tường, sau khi ấn vào, cả tầng hầm hoàn toàn hiện ra dưới ánh sáng mờ nhạt.

“Quả nhiên.” Hạng Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, không ngạc nhiên chút nào.

Ngay lúc mấy người Giang Ly bước vào đã thấy toàn bộ tầng hầm rộng lớn có vẻ hơi trống trải, hoàn toàn không có những chiếc lồng sắt chứa phụ nữ trong đó như lời Tịch Huyên nói. Thay vào đó, trong góc chỉ có mấy cái thùng gỗ sồi và vài thùng bia ngoại, một bên khác chất đống những vật dụng hỗn độn, số đồ đạc này đúng là hơi ít so với diện tích không gian ở đây nên có cảm giác rất lạnh lẽo.

Đã 3 ngày kể từ khi Tịch Huyên chạy thoát chỗ này, chúng có lẽ đã chuẩn bị tâm lý hết, dù sao loại tội phạm này cũng sẽ không ngốc tới mức biết rõ có người chạy thoát mà còn giữ lại chứng cứ ở đây chờ cảnh sát tới bắt mình.

“Làm việc đi.” Giang Ly hất cằm về phía Phương Giai Mậu.

Phương Giai Mậu khẽ gật đầu, dẫn theo mấy người mở thùng dụng cụ mang theo ra, bắt đầu tiến hành thu thập chứng cứ.

Ngay lúc này, phía trên truyền đến tiếng động, ngay sau đó là tiếng bước chân trên cầu thang truyền đến. Một người đàn ông hơn 30 tuổi được ông lão gác cổng dẫn xuống căn hầm. Anh ta mặc âu phục màu xám sắt, tóc được tạo kiểu tỉ mỉ, nhìn qua là dáng vẻ của tầng lớp thượng lưu thành phố. Lúc hai người đi xuống dưới, ông lão chỉ tay về phía Giang Ly, anh ta liền

sửa lại áo khoác chỉnh tề, tiến lên lịch sự chào hỏi anh: “Các vị cảnh sát đây là muốn…?”

Lúc đầu Thái Thành Tể ở một bên khom lưng nghiên cứu gì đó với Phương Giai Mậu đang ngồi xổm dưới mặt đất, nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu ngồi dậy: “Không thấy đang điều tra lấy chứng cứ sao? Cảnh sát phá án, mong anh phối hợp. Mà anh là… ông chủ của hầm rượu này à?”

Người đàn ông xua tay: “Chủ nhân chúng tôi hiện tại đang ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn, nhưng rượu trong hầm này thường ngày vẫn do tôi phụ trách, có vấn đề gì các người có thể hỏi tôi.”

Nghe vậy, Giang Ly cũng chỉ cho anh một ánh mắt nhàn nhạt: “Báo cho ông chủ các anh nhanh chóng quay về phối hợp cảnh sát điều tra đi.”

Đối phương có vẻ muốn tức giận, nhưng nhìn lại đám người mặc cảnh phục thì cố kìm lại, giọng điệu cũng không khách sáo như trước nữa: “Thứ cho tôi nói thẳng, cảnh sát các người có chứng cứ gì không? Chúng tôi từ chối yêu cầu vô lý này.”

“Chứng cứ chắc chắn phải có, nếu không anh cho rằng lệnh khám xét có thể tuỳ tiện phát à à?” Thái Thành Tể mỉa mai.

“Còn nữa, chúng tôi cần video giám sát trong ngoài hầm rượu của các người trong vòng nửa tháng nay.” Giang Ly nói tiếp.

“Thật xin lỗi, chúng tôi không thể cung cấp video giám sát.” Người đàn ông nói nhìn sang ông lão bên một chút: “Máy giám sát chỗ chúng tôi đã hỏng mấy tháng rồi, hiện tại 2 cái camera cũng chỉ là để trang trí thôi, hoàn toàn không có tác dụng, đúng không chú Cao?”

Ông lão vội vàng gật đầu theo: “Đúng đúng đúng.”

“Vậy đúng là trùng hợp thật.”

“Chúng tôi hầm rượu tư nhân, không được mở của bán cũng không có lợi nhuận, giờ không có camera giám sát cũng là phạm pháp sao?” Người đàn

ông khoa trương giang tay, chớp mắt làm ra vẻ vô tội.

Thái Thành Tể nhìn bộ dạng dương dương tự đắc của anh ta thì ngứa hết cả mắt, đối phương đơn giản là thấy cảnh sát không có cách nào nên mới giở trò đây mà.

“Mấy người các người đi lên lầu đi.” Giang Ly nhìn thật sâu đối phương một cái, vẫy tay gọi mấy người còn lại trong đội kỹ thuật đi lên tầng 2 và tầng 3.

“Này, đừng nói chúng tôi không phối hợp với cảnh sát làm việc, chỉ là phiền các vị cảnh sát nhẹ tay một chút, rượu ở lầu trên đều là do chủ nhân chứ tôi dùng rất nhiều tiền mua từ khắp nơi trên thế giới về, nếu lỡ tay đánh vỡ 1 2 bình… ôi…” Người đàn ông nói tới đây thì hít một hơi: “Sợ là 1 tháng lương cũng không đủ đâu nhỉ? Đồ đạc và đồ trang trí cũng như vậy, không có cái nào là đồ nát ngoài đường đâu nhé.”

Nói tới đây, anh ta cười khinh miệt, nhìn tình huống trong tầng hầm một vòng: “Mặc dù tôi rất muốn khuyên cách vị cảnh sát đừng phí sức nữa, nhưng nghĩ lại thì vẫn là thôi đi, ai… Tầng hầm đầy bụi thế này, các người nhất định phải bịt kín mũi miệng đấy!” Nói xong, anh ta dẫn theo ông lão kia ra khỏi tầng hầm.

“Đức hạnh*!” Thái Thành Tể quay về phía sau “phì” một tiếng.

(*) Từ dùng để nhạo báng người khác, dùng trong ngữ cảnh khinh thường ngoại hình, cử chỉ, tính cách của một người nào đó.

Lúc này Phương Giai Mậu đi tới bên cạnh Giang Ly, sắc mặt không được tốt lắm: “Đội trưởng Giang, toàn bộ tầng hầm đã bị dân chuyên nghiệp xử lí qua hết rồi, mặt đất và tường đều rất sạch sẽ, đã được dùng nước khử trùng để phá huỷ tất cả các chứng cứ DNA, sạch đến mức không còn tì vết.”

Tất nhiên là có gì đó mờ ám, tầng hầm nhà ai cũng có thể sạch sẽ, nhưng đến mức này thì không còn gì để chối cãi nữa.

“Tiếp tục đi.” Giang Ly khẽ vuốt cằm ra hiệu mình đã biết, như cho dù hy

vọng có mỏng manh thì họ cũng không thể cứ thế mà từ bỏ được. Anh híp mắt nhìn chằm chằm vách tường tầng hầm một lúc lâu mới xoay người đi, lúc lên tầng 1 thấy người đàn ông đang nói gì đó với ông lão ngoài sảnh chính, còn Tô Ngôn thì đang đi qua đi lại chỗ tủ rượu, thình thoảng còn nhón chân lên nhìn kỹ một thùng gỗ nào đó, không biết đang tìm thứ gì.

Anh nhấc chân đi tới.

Tô Ngôn phát hiện có người đến gần, thuận miệng gọi: “Đội trưởng Giang, tình hình tầng hầm thế nào rồi?”

“Giống như dự đoán, hy vọng không nhiều.” Vẻ mặt của Giang Ly không có nhiều thất vọng lắm, trong nghề này, không phải mỗi việc làm đều sẽ có kết quả, đa số đều là vô ích, nhưng cũng không cần quá lo lắng: “Cô đang nhìn gì thế?”

“Tôi… tôi đang lo thay cho anh Phương, chỉ riêng tầng 1 thôi đã có hơn trăm loại bia rồi, nếu không may mắn thì sẽ mất khoảng 7, 8 ngày mới có thể tìm được loại bia trên váy của Tịch Huyên.” Tô Ngôn nhún vai, như nhớ ra điều gì đó liền nói tiếp: “Mấy người này hành động cũng nhanh thật, đúng rồi, cái người bóng nhẫy bên ngoài kia là ai thế?”

Giang Ly tựa như rất hài lòng với cách dùng từ của cô, trên mặt hiếm thấy nở một nụ cười: “Người quản lý.”

“Hay là chúng ta lên lầu xem thử một chút đi?”

Hai người liền đi lên tầng 2, đập vào mắt đầu tiên là một căn phòng khách rất lớn, trong đó cũng có vài cái tủ bày đầy rượu, ở giữa là một cái sô pha cực kỳ hoành tráng màu nâu đậm với kiểu dáng Châu Âu, phối với bàn trà mặt đá cẩm thạch, vừa nhìn đã biết chắc chắn giá trị không nhỏ. Bên kia tủ rượu là một cái bàn dài, phía trên chưng hoa và một vài cái ly thuỷ tinh dùng để trang trí, bênh cạnh còn có một cái máy quay đĩa, nhìn bề ngoài có lẽ là đồ cổ.

Đinh Khải Nhạc thấy hai người bọn họ liền tiến lên đón, vẻ mặt nặng nề lắc đầu: “Cũng giống như tầng hầm, đã được xử lý chuyên nghiệp rồi.”

Đúng thật, nếu nơi này thật sự có hoạt động mà Tịch Huyên nói tới tất cả bọn chúng phải rất cẩn thận, hơn nữa thân phận của "khách hàng" đều không đơn giản, muốn làm tới mức này cũng không có gì là khó.

"Đội trưởng Giang, tiếp tục như vậy cũng không phải cách, nếu hôm nay không thu hoạch được gì thì phía trên còn không phải sẽ gây chuyện với anh sao?" Đinh Khải Nhạc rõ ràng hơi lo lắng, dù có chuyện gì thì người cõng nồi vẫn là bọn họ: "Cho dù có chứng cứ còn sót lại thì cũng không biết đến khi nào chúng ta mới tìm ra được."

Diện tích toà nhà này quá lớn, cùng với đồ trang trí xa hoa ở đây, thật sự là quá nhiều!

Tô Ngôn nhân lúc hai người đàn ông nói chuyện với nhau thì lui ra tới bên cạnh cái bàn dài, mang găng tay nhẹ nhà lướt qua mép bàn, sau khi lượn một vòng lớn thì ngẩng đầu nhìn vài lần phía đèn treo.

"Tô Ngôn đang làm gì vậy?" Đinh Khải Nhạc báo cáo xong, cuối cùng phát hiện ra sự bất thường ở đằng kia.

Đúng lúc này, Tô Ngôn bỗng dừng bước, mỉm cười: "Tôi đang thử chiêm ngưỡng ngôi nhà này dưới góc độ nạn nhân, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ thì sao?" Nói xong, cô rời khỏi cái bàn dài đi về hướng mấy căn phòng ngủ đối diện hành lang: "Vì tất cả nạn nhân đều bị dạy dỗ phải thật ngoan ngoãn nên tầng hầm nơi giam giữ họ không có nhiều vết tích là chuyện bình thường. Nhưng nghi phạm thường xuyên đem nạn nhân vào trong phòng để tiến hành hành vi bạo lực, chúng không thể nào quét dọn sạch sẽ được."

Vừa dứt lời, cô liền đẩy cửa một gian phòng ở cuối hành lang ra, các đồng nghiệp đội kỹ thuật còn đang ở phòng khách lấy chứng cứ nên vẫn chưa kịp vào chỗ này.

"Tịch Huyên nói, những căn phòng trước kia cô ấy đi vào đều không cố định, nhưng từ khi tên "súc sinh" kia đến, hắn thích nhất là đưa cô ấy lên căn phòng này trên tầng 2, giống như là một sở thích cá nhân.

Ba người lần lượt đi vào, gian phòng rất rộng rãi, là một căn phòng kép, bên ngoài có một phòng khách nhỏ, bên trong là phòng ngủ và phòng tắm. Đi vào sâu bên trong, họ phát hiện trần nhà làm bằng chất liệu mặt kính màu trà, góc độ có thể phản chiếu rõ ràng nhưng gì phát sinh trên cái giường lớn. Căn phòng này lấy ánh sáng rất tốt, có một cái cửa sổ sát trần lớn, đằng xa xa là một mảnh đồng ruộng mênh mông, cỏ dại mọc cao, không nhìn thấy một bóng người.

“Hắn thích những nơi có ánh sáng…” Tô Ngôn vừa lầm bầm như đang tự thì thào với chính mình, vừa đi đến cửa sổ sát trần cúi người xuống nhìn cẩn thận khe cửa 4 phía, gần như dán mặt vào đó.

Đinh Khải Nhạc được Giang Ly ra hiệu liền ra ngoài cửa phòng, vẫy gọi 2 đồng nghiệp kỹ thuật tới.

Giang Ly chỉ về phía cửa sổ sát trần: “Chỗ đó.”

Tô Ngôn thấy thế liền bước sang một bên, có vài bằng chứng thật sự không thể nhìn bằng mắt thường được. Sau khi đi ra, cô quay lại bên cạnh cái giường lớn kiểu Châu Âu, miệng tiếp tục thì thầm: “Thủ đoạn của hắn lợi hại hơn so với những người trước đó, đôi khi tôi đau đến mức chịu không nổi sẽ dùng lòng bàn tay nắm lấy vài thứ ở đầu giường…”

Lời còn chưa dứt, cả người cô không chút khách khí bò lên trên giường sau đó nằm xuống, vươn tay chống lấy đầu giường.

Cô trợn mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên trần nhà, không ngừng thay đổi tư thế, tay tự nhiên sờ soạng trên đầu giường. Sau khoảng 5 6 phút, cả người cô bỗng cứng đờ, trên tay sờ thấy một viên pha lê dùng để trang trí đầu giường, mỗi một viên đều được đính chặt vào lớp da phía dưới, chỉ có một viên này là hơi lỏng lẻo.

Cô xoay người đứng dậy, trong tiếng hô của Đinh Khải Nhạc, cô không chớp mắt mà trực tiếp dùng sức nhổ viên pha lên đó ra. Một lỗ thủng xuất hiện trên đầu giường đắt tiền, phần da bị hỏng lộ ra vài sợi bông tơ.

Tô Ngôn giơ viên kia thủy tinh xông về cửa sổ phương hướng, đón sung túc tia sáng tinh tế nhìn, cuối cùng tại này mặt sau chất keo chỗ thấy được một chút đỏ.

Mỗi lần Tịch Huyên bị tra tấn thì toàn thân không còn chỗ nào nguyên vẹn, trên đầu ngón tay bị dính máu cũng không phải chuyện lạ, sau đó cô ấy dùng ngón tay đó chạm lên đầu giường, viên pha lê này bị lỏng nên khi cô ấy nắm vào phía sau sẽ lưu lại một ít máu, đó cũng là nằm trong dự đoán.

“Đội trưởng Giang, nếu chứng minh được là máu người thì đây chính là bằng chứng để triệu hồi ông chủ của hầm rượu này.” Tô Ngôn lắc vật trong tay, nhướng mày nói.

Giang Ly tiến lên nhận viên pha lê kia, đặt trong lòng bàn tay, ánh nắng xuyên qua phản xạ lại những tia sáng đầy màu sắc, anh hạ mắt trầm giọng nói: “Vất vả rồi.”

…

Phát hiện ngoài mong đợi ở “Thịnh Tửu Trang” đã khiến cho toàn bộ đội Chuyên án lại bắt đầu hành động.

Giang Ly định về Cục để báo cáo tình hình và tiến triển mới với cấp trên nên Tô Ngôn đi cùng Thái Thành Tể đến toà nhà Thân Viễn. Sau khi đăng kí dưới lầu xong, họ lên thẳng tầng 26 của tập đoàn, thật khéo vẫn gặp nhân viên lễ tân lần trước đã đón tiếp cô và Giang Ly.

“Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?” Nhân viên lễ tân mỉm người, trong lòng tự hỏi sao thấy đối phương nhìn hơi quen mặt.

Đợi đến khi hai tấm thẻ cảnh sát bày ra trước mặt cô ta thì ký ức đóng bụi cuối cùng cũng được nhớ tới, nụ cười có chút cứng đờ nhưng rất nhanh lại càng thêm xán lạn: “Thì ra là cô Tô, tôi sẽ lập tức liên hệ với Giám đốc ạ.” Nói xong cô ta đi đến bên điện thoại.

Không lâu sau đó, nhân viên lễ tân từ phía đi tới, dẫn hai người vào thang máy. Vẫn là vị thư ký kia đến đón và dẫn họ đến văn phòng giám đốc, lúc

hai người ngồi trên ghế sô pha, vị thư kí nói xin lỗi: “Giám đốc chúng tôi hiện đang có một cuộc họp nhỏ, phiền hai vị cảnh sát chờ một lát, anh ấy sẽ trở lại ngay.” Sau khi bảo trợ lý mang cà phê lên cho hai người, anh ta cũng ra ngoài.

“Chậc… Chậc chậc…” Sau khi thư ký đóng cửa, Thái Thành Tể liền đứng dậy đi vài vòng quanh khu tiếp khách, cuối cùng chép miệng nói: “Chủ nghĩa tư bản xấu xa.”

Sau đó anh ta thò đầu vào nhìn khu làm việc bị bức bình phong ngăn cách, quan sát cách bày trí bên trong.

Lúc này, cửa ban công bị người từ ngoài kéo ra, anh ta vội vàng quay người lại, dựa vào bức bình phong giả vờ như chưa làm gì.

Diêm Phi bước đến, vẫn là khuôn mặt dịu dàng như cũ, nhưng gầy hơn lúc trước rất nhiều, dù sao cũng bị thương không nhẹ, phải nghỉ ngơi khá lâu mới có thể phục hồi được. Anh ta gật đầu nho nhã với hai người, sau đó đi thẳng tới trước bàn làm việc của mình rồi cởi áo khoác ra, thuận tay mắc lên một cái giá trên bàn.

“Không biết hai vị cảnh sát đến lại là vì chuyện gì.” Anh ta vừa nói vừa đi đến khu tiếp khách, cởi tay áo sơ mi ra kéo lên để lộ ra một đoạn cánh tay: “Chẳng lẽ là vụ án của Lưu Chu đã mở phiên toàn rồi sao? Hai người đến để báo cho nạn nhân là tôi biết một tiếng à?” Nói xong anh ta ngồi xuống sô pha, giơ tay lên nới lỏng cà vạt của mình.

“Không phải vụ của Lưu Chu.” Tô Ngôn mở miệng, đặt vài tấm ảnh lên trên bàn trà: “Hầm rượu tư nhân này, quản lý Diêm có biết không?”

Diêm Phi liếc qua, bắt chéo chân: “Biết, là của một người bạn mở.”

“Hôm trước cảnh sát chúng tôi nhận được báo án, nạn nhân là nữ giới, thông qua lời khai của cô ấy chúng tôi đã phát hiện ra chứng cứ cho thấy nạn nhân từng bị giam cầm trong hầm rượu tư nhân này. Vì trên vách tường hầm rượu có trưng ảnh chụp thân thiết của anh và ông chủ nên chúng tôi muốn tìm hiểu một chút với anh.” Tô Ngôn lấy ảnh chụp của Tịch Huyên

ra, đặt lên trên mấy bức ảnh trước, cô nhìn chằm chằm vào đối phương: “Lúc anh đến “Thịnh Tửu Trang” đã từng gặp qua cô bé này chưa?”

“…” Diêm Phi như đang thực sự nghĩ lại, ánh mắt luôn đặt trên tấm ảnh kia, một lát sau anh ta hơi dựa vào lưng ghế, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối: “Tôi không thường đến đó, nếu có ngẫu nhiên được mời thì cũng là đi cùng với rất nhiều người. Cô bé này, tôi chưa từng gặp qua.”

“Vậy lúc đến đó anh có nghe hoặc phát giác ra sự khác lạ nào trong hầm rượu này, hoặc là những âm thanh khả nghi không?” Thái Thành Tể hỏi tiếp.

“Không có.”

Sau khi hỏi vài câu hỏi, họ vẫn tuyệt nhiên không lấy được thông tin nào hữu dụng từ Diêm Phi. Vì vậy Tô Ngôn không muốn dây dưa nữa, thu lại ảnh chụp trên bàn, nhưng lại “không cẩn thận” gấp ảnh của Tịch Huyên lại một chút, cô cũng không để ý, đứng dậy nói: “Quản lý Diêm, quầy rầy rồi.”

Diêm Phi hơi nhíu mày, vẫn tươi cười đưa bọn họ ra cửa.

Thái Thành Tể đi ra ngoài trước, ngay lúc Tô Ngôn đi qua người anh ta, anh ta bỗng nhẹ giọng nói: “Mặc dù tôi chưa thấy qua cô bé kia, nhưng lúc nãy nhìn thoáng qua ảnh chụp đã cảm thấy hơi quen thuộc, nghĩ nửa ngày cuối cùng cũng nghĩ ra rồi.”

“Cô Tô, chưa có ai nói hai người trông rất giống nhau sao?”

Chương 65: Nữ nhân mê hồn án 9

Tô Ngôn dừng bước, hơi nghiêng đầu nhìn người đàn ông đã gầy đi rất nhiều, nụ cười cũng vì vậy mà tà ác thêm vài phần.

Diêm Phi rất nhanh thu lại nụ cười làm người ta thấy khó chịu đi, nhướng mày: "Phần mắt và lông mày của hai người khá giống nhau, nhưng tất nhiên là cô ấy không xinh đẹp bằng cô. Đây là một lời khen, cô Tô."

"Nghe nói ba mẹ cô lại tiếp tục tìm cho em một mối nhân duyên khác sao? Tôi thật sự rất tiếc khi nghe tin này, không ngờ chỉ mới nằm viện một thời gian mà đã bị bỏ qua rồi." Vẻ mặt anh ta vẫn chân thành như cũ: "Nhưng nhà họ Tô và nhà họ Diêm vẫn còn nhiều hợp tác làm ăn, tôi tin tôi vẫn chưa hoàn toàn bị knockout đâu."

Tô Ngôn mỉm cười, không chút tức giận: "Anh Diêm thật đúng là khác hẳn với thường nhân hay chấp nhất."

"Chấp nhất? No…" Diêm Phi vừa nói bước về trước 2 bước, khoảng cách giữa hai người lúc này gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của người kia: "Sau này cô sẽ biết." Anh ta nói đầy ẩn ý.

Lúc này Thái Thành Tể đã đến gần thang máy cuối cùng cũng phát hiện có gì đó không đúng, anh ta dừng bước quay lại thấy hai người đang đứng rất gần nhau trước cửa văn phòng. Anh ta không có hiểu lầm gì, dù sao thì ai nhìn vào cũng thấy họ như 2 con gà chọi, không chừng lát nữa còn có 1 con bay lên mổ mù mắt đối phương nữa kìa. Nhưng giờ là thời gian công vụ nên anh ta bèn mở miệng gọi to: "Tô Ngôn?"

Tô Ngôn bỗng nở một nụ cười: "Vậy tôi thật sự là rửa mắt chờ mong."

Sau đó cô cất đống ảnh chụp vào túi rồi đi đến bên cạnh Thái Thành Tể

đang đứng trước thang máy, mặc dù không quay đầu lại nhìn nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt kia đang dán chặt vào mình, khiến người ta cảm thấy như có gai sau lưng.

Sau khi ấn gọi thang máy, Thái Thành Tể mịt mờ nhìn cánh cửa văn phòng đã đóng lại, nghiến răng hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Vẫn là khiêu khích mà thôi.” Tô Ngôn cười như không cười, bộ dàng gà chọi vừa rồi đã biến mất, giống như ban nãy chỉ là người khác bị hoa mắt mà thôi.

Lúc bước vào thang máy, Thái Thành Tể vẫn luôn mồm thì thầm mắng chửi không ngừng, rõ ràng anh ta ngày càng không ưa gì Diêm Phi này. Sau đó hai người cũng không nán lại bên ngoài nữa mà cũng trực tiếp quay về Cục thành phố.

Vừa tới cửa văn phòng, từ bên trong Hạng Dương đã cuống quít đi ra, ba người vừa vặn đụng độ nhau, Tô Ngôn liền hỏi: “Anh Hạng, anh đang đi đâu vậy? Đội trưởng Giang đâu?”

“Đội trưởng Giang?” Hạng Dương ngừng lại quay đầu nhìn họ: “Đội trưởng Giang ở phòng thẩm vấn dưới lầu, ông chủ hầm rượu tư nhân kia đến đây rồi, tôi cũng đang muốn xuống dưới xem một chút, có muốn đi cùng không?”

Hai người bọn họ tất nhiên không phản đối, ba người liền đi thẳng xuống phòng thẩm vấn, Hạng Dương bước vào, còn Tô Ngôn và Thái Thành Tể thì mở cửa đi vào phòng bên cạnh. Trên tường căn phòng này có một cửa kính lớn, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng bên cạnh, thậm chí còn có thể nghe được âm thanh truyền tới qua cái loa ở góc tường.

Ông chủ “Thịnh Tửu Trang” nhìn cũng khoảng hơn 30 tuổi, mặc dù mặc quần áo thoải mái nhưng khí thế này người bình thường tuyệt đối không bắt chước được. Rất nhanh, Giang Ly và Hạng Dương bắt đầu hỏi ý theo thông lệ, không ngoài dự đoán, đối phương còn mang theo một luật sư, nhưng lại không mang vào mà để người đó đợi ngoài phòng thẩm vấn.

“Kẻ có tiền đúng là khó chơi, chuyện này không đơn giản đâu! Tên Tân Khải này đúng là nhị thế tổ* điển hình, dựa vào gia thế, mỗi ngày cà lơ phất phơ không làm ra được chuyện gì đứng đắn.” Thái Thành Tể thở dài, lui qua một bên ngồi xuống ghế: “Lần đầu tiên tiếp xúc đã giằng co thế này rồi, em đoán xem anh ta đang có ý gì?”

(*) Nhị thế tổ: ám chỉ đến người có rất nhiều của cải, chỉ tiêu tiền cho thú vui, không đạt được gì! Giàu hơn những kẻ hoang đàng bình thường.

“Không biết.” Tô Ngôn thốt ra không cần suy nghĩ.

Quả nhiên, lúc Giang Ly hỏi, người đàn ông tên Tân Khải của “Thịnh Tửu Trang” kia lắc đầu cười nhẹ: “Tôi cứ tưởng cảnh sát các người phát hiện ra chứng cứ bất ngờ nào nên mới gọi tôi từ bàn đàm phán trở về, bây giờ tôi cảm thấy hơi tiếc mấy ngàn vạn tiền đặt cọc kia rồi.” Nói tới đây, anh ta đan tay vào nhau đặt trên mặt bàn, hơi nghiêng người về phía trước lộ ra một cảm giác rất áp bức: “Đó mặc dù là tài sản tư nhân của tôi, nhưng các người cũng thấy đó, bình thường tôi rất bận rộn, nhiều khi 1 năm cũng chỉ đến đó có mấy ngày thôi. Vì vậy chỗ đó tôi mở ra cho người thân và bạn bè ngẫu nhiên đến tụ tập, party bất cứ lúc nào, không cần báo cho tôi biết.”

“Các người tìm thấy vết máu ở đó, tôi cũng đâu có biết, có lẽ là ai đó mang phụ nữ đến chơi bời quá mức thôi mà.”

“Vậy anh có biết người thân bạn bè nào của mình sẽ đùa đến đổ máu thế không?” Hạng Dương gõ bút thật mạnh xuống bàn, tức giận hỏi.

“Cũng chưa chắc là người thân bạn bè của tôi nữa.” Tân Khải xếp tay lại: “Người xung quanh tôi đều rất nghĩa khí, không chừng là dẫn người khác đến hầm rượu chơi, mà người đó lại mang theo… Nhưng chỉ có một chút máu như thế, có phải các người đang xé nhỏ thành to không vậy? Tôi vô tình xước tay còn chảy máu nhiều hơn.”

“Anh hiểu tình hình chút đi!” Hạng Dương tăng thêm ngữ khí: “Chúng tôi có khẩu cung của người báo án, dựa vào lời khai của cô ấy mới tìm được vết máu của cô ấy trên đầu giường nhà anh!”

“Cô ta nói cái gì thì chính là cái đó à? Cảnh sát các người cứ thế đã võ đoán rồi kết luận, trực tiếp bắt giam tôi à?” Tân Khải không sợ sệt chút nào, trừng mắt nhún vai: “Lời của một con chó cái mà các người lại cho là thật, loại phụ nữ này ông đây thấy cũng nhiều rồi, chỉ là giá tiền không đủ nên cố tình chạy tới báo cảnh sát thôi mà. Cô ta tố cáo ai thì cứ kiện người đó tội hiếp dâm đi, cũng không phải tôi đây cởi quần, các người tìm tôi cũng vô dụng!”

“Giữ miệng mình sạch sẽ một chút đi.” Giang Ly gõ bàn một cái, giọng nói không lớn lắm như lại thắng thừng át đi âm thanh chói tay của anh ta.

Tân Khải ngậm miệng, không cam lòng nhìn anh, nhưng chưa tới 1 phút đã dời mắt đi, quay đầu lại không biết lầm bầm cái gì, nhưng cũng không còn dám chửi thề lung tung nữa.

Thái Thành Tể ngồi ở gian phòng bên cạnh rất tức giận, đứng dậy đi vòng vòng rồi khẽ vỗ hai tay: “Nhìn xem tôi nói có đúng không, đúng là hung hăng càn quấy mà!”

“Gặp phải nguy hiểm tiến hành tự cứu mình là bản năng sinh tồn của động vật có trí khôn thôi, nếu nghi phạm nào bị mang về cũng thành thật không giảo biện thì công việc của chúng ta cũng dễ dàng hơn nhiều rồi.” Tô Ngôn vẫn còn tâm trạng nói đùa.

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước ra khỏi cửa, chuẩn bị trở về văn phòng đội chuyên án, bên kia cơ bản đã gần xong rồi, hỏi tiếp thì cũng không có tiến triển gì nữa.

Sau khi họ về đến văn phòng, không tới nửa tiếng sau Hạng Dương và Giang Ly đã cầm bút quay về, quăng bút lên bàn một tiếng “ba” sau đó than thở: “Con mẹ nói, tôi thà ra ngoài chạy 10 km còn hơn là so sức chịu đựng với nghi phạm, càng không muốn đối phó với loại cặn bã xã hội này.”

Trên mặt Giang Ly cũng có vẻ hơi mỏi mệt, anh uống mấy ngụm nước lớn rồi quay lại nhìn Tô Ngôn: “Bên hai người thế nào rồi?”

“Có chút kỳ lạ.” Tô Ngôn nhún vai, sau đó họ đi đến bàn hội nghị tự tìm

chỗ ngồi, cô bày những bức ảnh kia lên mặt bàn: “Diêm Phi không phủ nhận quan hệ bạn bè giữa anh ta và Tân Khải, nhưng anh ta nói mình không thường đến “Thịnh Tửu Trang”, sau khi xem ảnh chụp Tịch Huyên cũng phủ nhận việc từng gặp qua cô ấy.”

“Sau đó tôi làm theo kế hoạch ban đầu, lúc lấy lại ảnh chụp cố ý gấp ảnh của Tịch Huyên lại một chút, anh ta quả nhiên có chút phản ứng.”

“Mắc kệ là phản ứng gì, đây đều cho thấy anh ta đã bị kích thích với hành động này của cô.” Giang Ly hình như đã đoán ra được chuyện này từ trước: “Nếu anh ta thật sự xem Tịch Huyên là của mình, nhất định sẽ không thể chịu đựng được điều này, cũng tương tự như lần trước trong văn phòng của anh ta trong vụ Lưu Chu vậy, cảm xúc của Diêm Phi đã dao động kịch liệt khi thấy tương tác giữa tôi và cô.”

“Đúng vậy, anh ta đã biểu hiện ra sự khiêu khích với tôi, anh ta nói Tịch Huyên rất giống tôi.”

“Rất giống?” Hạng Dương đưa tay cầm lấy ảnh chụp của Tịch Huyên, nhìn cô rồi lại nhìn ảnh chụp, cứ như thế lặp lại mấy lần mới cau mày nói: “Này… Nhìn kỹ thì phần mắt của hai người thật sự rất giống nhau. Đội trưởng Giang, Thái Bao, hai người xem xem!”

Giang Ly liếc qua ảnh chụp, không lên tiếng.

“Đội trưởng Giang, lần trước tôi nhớ anh bảo tôi chú ý đến thái độ của Diêm Phi đối với mình, ngay từ đầu tôi đã cảm thấy anh ta quá mức ân cần với mình, có khi nào là vì lí do này không?” Tô Ngôn chỉ vào ảnh chụp của Tịch Huyên: “Giả dụ như những đối tượng anh ta “thích” đều có một tiêu chuẩn nhất định, tôi và Tịch Huyên trùng hợp lại đạt đến tiêu chuẩn của anh ta.”

Như vậy có nghĩa là một khi Diêm Phi đã để mắt đến ai thì đều đánh dấu trong lòng mình, xem người đó là vật mình sở hữu, đồng thời nảy sinh ham muốn chiếm hữu khác thường. Không phải vì ai giống ai, mà là vì họ đều giống với cái “tiêu chuẩn” vô hình kia.

“Không loại trừ khả năng này.” Giang Ly kết luận.

Tô Ngôn khẽ nâng mắt lên, đối mặt với anh, trong đáy mắt của hai người đều cuồn cuộn cảm xúc, sau đó cả hai đều đèn nén kinh đào hải lãng* trong lòng mình.

(*) Kinh đào hải lãng: ẩn dụ về một môi trường nguy hiểm hoặc một cuộc đấu tranh gay gắt và khốc liệt.

…

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe cảnh sát chạy vào bệnh viện nhân dân khu Hưng Lập, sau khi xe dừng hẳn, Tô Ngôn và Hạng Dương từ bên trong vọt ra chạy thẳng đến khu nội trú chỗ Tịch Huyên năm, sau đó gặp được Diêm Phi vừa bước ra khỏi cửa phòng bệnh.

Diêm Phi còn dẫn theo vị thư ký nam kia, thấy cô đứng ở cuối hành lang liền mỉm cười bước tới, lịch sự gật đầu chào hỏi: “Hai vị cảnh sát đến sớm thật.”

Tô Ngôn hít sâu một hơi, nét mặt nhàn nhạt không có cảm xúc gì đặc biệt: “Không sớm bằng anh Diêm, ở tập đoàn Thiên Thịnh nhật lý vạn ky* mà anh vẫn dành thời gian chạy tới bệnh viện này.”

(*) Nhật lý vạn ky: Ý chỉ công việc khó khăn, bận rộn.

“Ha!” Diêm Phi khoa trương xua tay: “Cảnh sát Tô đừng nói thế, tôi cũng không có ý gì xấu, chỉ là hôm qua biết được hoàn cảnh của cô Tịch nên trong lòng thấy đồng cảm mà thôi. Dù tôi không phải kẻ gây ra chuyện ở hầm rượu của Tân Khải, nhưng những người yếu thế luôn đáng được thương cảm, tôi chỉ thay mặt Tân Khải đến thăm cô ấy, đương nhiên là được sự cho phép, đồng nghiệp của các người cũng đều có mặt suốt quá trình.”

“Nếu không chột dạ thì anh nói ra những lời này làm gì?” Hạng Dương mở miệng châm chọc.

Diêm Phi nghe vậy thì liếc anh ta một cái, lập tức cười nói: “Đây chính là sự khác nhau giữa người với người, có người máu lạnh, có người lương thiện.” Ý nói anh ta là người mềm lòng, nghe cả khi “nghe nói” người khác chịu khổ cũng không kìm lòng được.

“Công ty tôi còn công việc phải giải quyết, nếu hai vị không còn việc gì thì tôi xin đi trước.” Anh ta sửa lại âu phục trên người, sau đó sải bước dẫn thư ký bên cạnh đi qua hai người.

Sau khi anh ta đi khỏi, Tô Ngôn và Hạng Dương cũng ngay lập tức đi đến phòng bệnh của Tịch Huyên, phát hiện cô ấy đang ngủ say trên giường, còn Vương Quyên thì hơi ngạc nhiên nhìn họ: “Hai vị cảnh sát, có chuyện gì sao? Nhưng Tiểu Huyên vẫn chưa dậy…”

“Vừa rồi có người đến thăm sao?”

Vương Quyên khẽ gật đầu: “Nhưng tôi không cho anh ta vào, chỉ đứng ngoài cửa nói vài câu, đối phương cũng không nói mình là ai, nói chuyện xong thì để lại một đống thuốc bổ rồi đi, nhưng người đó nhìn rất sang trọng.” Nói đến đây bà ta nghi ngờ hỏi: “Hai người đến vì việc này sao? Ôi, thật là phiền phức quá, bây giờ chúng tôi không được tiếp xúc với người ngoài sao?”

Câu hỏi này của bà ta làm cho hai người Tô Ngôn khó mà trả lời, Tịch Huyên chỉ đang nằm viện chứ không phải ngồi tù, chỉ cần người trong cuộc đồng ý thì cảnh sát cũng không cản được.

“Không phải, chúng tôi chỉ đến xem tình hình của Tịch Huyên một chút thôi…”

Tô Ngôn và Hạng Dương đi ra từ khu bệnh viện Hưng Lập, họ không đợi Tịch Huyên tỉnh dậy mà đi thẳng đến khu đang phát triển, chuẩn bị đi lấy toàn bộ video giám sát ở khu vực xung quanh “Thịnh Tửu Trang” để mang về Cục. Camera an ninh ở đó ít đến đáng thương, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào camera giám sát của các cửa hàng bên ngoài.

Lúc họ đang chào hỏi một ông chủ cửa hàng thì điện thoại của Tô Ngôn

vang lên, cô nhìn thoáng qua tên người gọi, là Giang Ly.

“A lô, đội trưởng Giang.”

“Tịch Huyên đang ở trong Cục.” Giang Ly đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì?” Tô Ngôn đột nhiên cảm thấy bất an, nhíu chặt lông mày: “Không phải cô ấy đang ở bệnh viện sao? Lúc tôi và anh Hạng rời khỏi, cô ấy vẫn còn ngủ…”

“Cô ấy đã rút lại lời khai hôm qua của mình, đồng thời yêu cầu xem xét lại quá trình hỏi ý tối hôm qua.” Giang Ly nói tới đây thì hơi dừng một chút: “Cô ấy yêu cầu Cục thành phố tiến hành điều tra lại quá trình chấp pháp tối qua, nói rằng hôm qua chúng ta đã lợi dụng trạng thái tinh thần của mình để tiến hành ám chỉ dẫn đường, từ đó làm cho cô ấy không tỉnh táo và nói ra những điều ngoài ý muốn.”

“…” Tô Ngôn trầm mặc, gân xanh trên bàn tay cầm điện thoại hơi nổi lên.

“Tối hôm qua tôi không nên quyết định như thế, trong tình huống đó…” Giang Ly muốn xin lỗi.

“Đội trưởng Giang.” Cô ngắt lời anh, cười giễu cợt: “Cho dù anh có để người khác hỏi ý, hoặc tự mình hỏi thì cũng không thay đổi được gì đâu. Sẽ chỉ là tôi, chỉ có thể là tôi thôi. Biểu hiện của Tịch Huyên lúc đó chính là kháng cự và đề phòng nam giới, lúc đó chỉ thả lỏng đối với tôi, thân là nữ giới duy nhất trong đội…” Những lời cô chưa nói ra, cả hai người đều hiểu rõ.

Nếu tối qua không tiến hành hỏi ý Tịch Huyên thì sớm muộn gì cũng phải xảy ra.

“Tôi sẽ bị ảnh hưởng thế nào?” Tô Ngôn trầm mặc một lúc rồi hỏi.

“Có lẽ là sẽ tạm thời chuyển vị trí công tác, trong thời gian điều tra không được theo dõi tiến độ vụ án, không được tiếp xúc với người liên quan tới vụ án.”

“Tôi mắc phải sai lầm lớn như vậy, chỉ tạm thời chuyển vị trí thôi sao?” Tô Ngôn híp mắt, hơi cong môi cười: “Vì “sai lầm” này của tôi mà tất cả các bằng chứng phát hiện được tại “Thịnh Tửu Trang” sau này sẽ bị luật sư đưa ra chất vấn ở toà án, thậm chí có khả năng bị vô hiệu hoá. Đội trưởng Giang, không phải lực lượng cảnh sát coi trọng nhất là kỷ luật và công chính sao? Chuyển vị trí, hình như có hơi bất hợp lý?”

“…” Đầu dây bên kia điện thoại bỗng nhiên truyền đến tiếng cười trầm thấp của đàn ông, có chút bất đắc dĩ: “Cô chắc chứ?”

“Đương nhiên là chắc.”

“Được, vậy tôi sẽ kiên quyết một chút, tranh thủ để cô tạm thời đình chỉ một thời gian.” Giang Ly thấp giọng dặn dò: “Tự mình cẩn thận.”

“Vâng.”

Sau khi cúp máy, Tô Ngôn cúi đầu thẫn thờ nhìn màn hình con thỏ hồng phấn trên điện thoại mình.

A!

Cô cất điện thoại, siết chặt hai tay, hơi dùng sức ép đầu ngón tay phát ra vài tiếng “rắc rắc” giòn tan.

Tính kế cô sao? Dư thừa.

Chương 66: Nữ nhân mê hồn án 10

“Cái gì?!”

Trong văn phòng đội Chuyên án truyền tới một trận gào thét rung chuyển cả hành lang, có vài người đi ngang qua cũng tò mò ngó vào trong khe cửa, còn có một số người trực tiếp đi từ văn phòng của mình đứng ở cửa mình.

Trong văn phòng.

Thái Thành Tể đi vòng quanh bàn làm việc của Tô Ngôn, trên mặt lộ vẻ lo lắng: “Lý do gì mà lại bị cho ngưng chức chứ? Đừng nói là em gái đội chúng ta làm sai, cho dù thật sự có sai thì cũng không đáng bị đình chỉ chứ?”

Lúc này Hạng Dương bình tĩnh hơn nhiều, vừa rồi anh ta và Tô Ngôn ở cạnh nhau, vì không nghe được nội dung cụ thể của cuộc điện thoại nên anh ta cũng chỉ nghĩ là dù có tạm thời cách chức thì sự việc cũng không nghiêm trọng đến mức này, bèn mở miệng khuyên giải: “Thái Bao, anh đừng kích động như thế, tôi tin tưởng đội trưởng Giang và lãnh đạo Cục đều có chừng mực, sau khi phá được án thì em gái sẽ được trở lại.”

“Tin tưởng cái rắm ấy!” Thái Thành Tể càng thêm nóng nảy, nhưng rất nhanh sắc mặt đã cứng đờ, vội vàng giải thích: “Đội trưởng Giang, tôi không phải là không tin anh… Tôi chỉ không tin bộ phận giám sát thôi… Mấy người cũng biết chúng ta ngày nào cũng chịu áp lực, bây giờ làm nghề này cũng quá khó khăn rồi, đụng cũng không đụng được. Cứ tiếp tục như thế thì cảnh sát cả nước ai mà dám làm nữa, đến lúc đó tôi xem họ hung hăng càn quấy còn có thể làm được gì.”

“Em gái vừa mới vào Cục chưa bao lâu, bây giờ bị cách chức tạm thời, ai mà biết tương lai cô ấy sẽ bị ảnh hưởng gì chứ?” Anh ta đi tới trước mặt

Giang Ly: “Đội trưởng Giang, anh không thể thương lượng với bên Cục được sao, tạm thời điều tới văn phòng hay bộ phận hậu cần gì đó cũng được mà, nếu không người bên ngoài nhìn vào sẽ nói đội Chuyên án chúng ta lúc nào cũng phạm lỗi! Rõ là bị thần kinh mà…”

“Thái Bao.” Giang Ly dùng ánh mắt chặn lại những lời nói của anh ta, sau đó mới giải thích cặn kẽ: “Dù trước đây Tô Ngôn có biểu hiện rất xuất sắc trong công việc, nhưng dù sao cô ấy cũng là người mới, trong Cục đã suy xét kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định này, cũng là vì tốt cho cô ấy thôi.”

“Nhưng…” Thái Thành Tể còn muốn nói thêm.

“Anh Thái, tôi nghe theo an bài của lãnh đạo.” Tô Ngôn ngắt lời anh ta, đồng thời dùng ánh mắt trấn an đối phương, ngay sau đó tươi cười: “Tôi tin tưởng đội trưởng Giang, cũng tin mọi người sẽ giúp tôi trở về, về phần giám sát, nếu yêu cầu điều tra thì cứ để họ tra, dù sao tôi cũng là cây ngay không sợ chết đứng.”

Thái Thành Tể lập tức cảm giác mãn nguyện, rất nghĩa khí mà vỗ ngực: “Em gái yên tâm! Anh trai hôm nay thề với trời, có anh ở đây, nhất định sẽ không để cho em uất ức!”

Hạng Dương cũng phụ họa: “Đội trưởng Giang chắc sẽ nghĩ biện pháp để em nhanh chóng trở lại.”

“Tôi biết rồi~” Tô Ngôn nhẹ giọng nói: “Kỳ nghỉ dài hạn từ trên trời rơi xuống, tôi vui cùng không kịp đây. Mọi người xem tôi đã vào Cục được gần nửa năm rồi, chưa được nghỉ ngơi nghiêm túc bao giờ, mẹ tôi cũng luôn gọi điện mắng tôi vì không chịu trở về nhà đây. Giờ cũng tốt, khoảng thời gian này tôi sẽ về nhà để chơi với ba mẹ, giải trí một chút, tiện thể hẹn mấy người bạn ra ngoài dạo phố xem phim.”

Giờ bọn Thái Thành Tể mới nhớ tới gia cảnh của cô gái nhỏ trước mặt, lập tức cảm thấy an tâm hơn, lại thêm nét mặt thoải mái của cô nên mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Họ kích động như thế cũng chỉ vì sợ Tô Ngôn bị quyết định này mà chịu đả kích, nhưng giờ người trong cuộc cũng đã chấp nhận, không khóc lóc lung tung, tất nhiên những người còn lại sẽ

không để ý nhiều nữa.

Cứ như vậy, Tô Ngôn dọn dẹp bàn mình một chút, sau đó trở lại phòng ngủ xách valy lên chiếc xe thể thao màu vàng tươi của mình, phóng trở về biệt thự, tiện thể doạ cho Trịnh Tuệ đang ngồi cắm hoa ở phòng khách hoảng sợ một trận.

Bà ta buông cây kéo và nhành hoa trong tay xuống, nhìn hành lý trong tay con gái rồi giật mình hỏi: “Thế này là thế nào?”

“Không phải mẹ luôn trách con không về nhà với hai người sao?” Tô Ngôn đưa ba lô và valy cho dì giúp việc, sau đó đi đến ngồi xuống sô pha.

“Nói thì nói như thế…” Trịnh Tuệ lại quay mặt nhìn hành lý đang bị dì xách lên lầu, sau đó tức giận nói: “Trước kia có mời con con cũng không chịu về, sao giờ ban ngày ban mặt đã trở về rồi? Nói đi, sao lại thế này?”

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ là phạm chút sai lầm trong công việc nên tạm thời bị cách chức thôi.” Tô Ngôn thờ ơ cầm điều khiển chọn đổi kênh truyền hình, nhưng không biết rằng những lời này như sét đánh ngang tai Trịnh Tuệ.

“Sai lầm? Con…!” Đối phương chỉ cảm thấy nghẹn một hơi trong ngực, trợn trắng mắt, sau một lúc lâu mới nén xuống được, vặn vẹo: “Con là đang muốn làm mẹ tức chết đúng không? Vốn dĩ mẹ và ba con đã không đồng ý cho con đi làm cảnh sát, con lại càng muốn làm, giờ thì hay rồi, bị người ta cách chức tạm thời thì chạy về đây, cô đang chê chúng tôi chưa đủ mất mặt đấy à?”

Tô Ngôn hoài nghi nhìn bà ta một cái: “Không phải mẹ vẫn luôn ước con từ chức trở về làm cho công ty của ba sao? Sao giờ lại nói thế rồi?”

Trịnh Tuệ bị cô làm cho nghẹn họng, cuối cùng chỉ tức giận đáp lại: “Giờ cánh cứng cáp rồi nhỉ, tôi nói một chút cũng không được đúng không? Con phạm lỗi trong công việc thế này thì con trai nhà họ Giang sẽ nghĩ như thế nào?”

Đây mới là điểm mấu chốt, bà ta đang sợ cô mất đi cơ hội "cận thuỷ lâu đài*".

(*) Cận thuỷ lâu đài: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

"Mắc mớ gì đến đội trưởng Giang." Tô Ngôn lườm bà ta một cái: "Bọn con chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, chỉ có thế thôi."

Nhìn thấy con vịt đã nhét vào nồi lại bay đi, Trịnh Tuệ chỉ cảm thấy hoa mắt, bà ta nhìn dáng vẻ lười nhác của người đang nằm trên sô pha, lập tức đứng dậy đi lên lầu, đưa tay phải lên nâng trán. Lúc bước lên cầu thang, bà ta hô hào dì giúp việc trên lầu: "Mau đem thuốc giảm đau của tôi tới, bị con nha đầu chết tiệt này làm tái phát chứng đau nửa đầu rồi!"

Hai ngày sau, Tô Ngôn sống một cuộc sống hoàn toàn khác với lúc ở Cục cảnh sát, như cô đã nói, không có việc gì thì ở nhà cắm hoa với Trịnh Tuệ, sau đó đến khi đối phương bị chọc tức đến nghẹn họng thì ôm ba lô ra ngoài dạo phố cùng mấy người bạn tốt của nguyên thân, xem phim, lên mạng như những cô gái bình thường, vừa thư giãn lại vừa thoải mái.

Đến ngày thứ 3 thì Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh đã không nhịn được nữa, họ chính mắt nhìn thấy công việc của con gái mình… hoặc nói cách khác là chuyện với con trai nhà họ Giang thật sự không tiến triển được nữa, kết quả liền nhanh chóng chuyển mục tiêu.

Ưu điểm của hai người này thật ra khá rõ ràng, có vẻ như trời sinh đã lạc quan vui vẻ, gặp khó khăn cũng tự biết trấn an mình, sau đó chờ không nổi thì nhanh chóng chuyển kế hoạch sang hướng khác.

Giống như tối hôm nay.

Tô Ngôn xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn khách sạn 7 sao duy nhất ở Thành phố Nam Thành trước mặt mình, lúc này ở tầng cao nhất đang có một buổi tiệc thương nhân, người tham dự đều nắm giữ hơn phân nửa thị trường kinh doanh.

Gió đêm ùa tới, cô không khỏi quấn chặt chiếc áo khoác mỏng trên người, đi sau lưng Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh đi vào trong sảnh tiệc. Như cô đã nói, hai người này vẫn luôn hướng về mặt tích cực, không biết mệt mà lặp đi lặp lại: Ngã xuống, đứng lên, ngã xuống, đứng lên.

Họ bước vào cái thang máy trong suốt có thể nhìn thấy toàn cảnh 360°, thẳng lên tầng 66. Trước khi vào sảnh yến tiệc, Trịnh Tuệ tự tay cởi chiếc áo khoác của cô ra, để lộ chiếc váy đuôi cá trễ vai màu đen. Sau khi nhìn tổng thể vài lần mới hài lòng dẫn cô đi vào.

Tô Thế Minh và Trịnh Tuệ mặt mày hớn hở dẫn cô đi chào hỏi người quen, Tô Ngôn hiếm khi ngoan ngoãn, chỉ cầm túi da đứng đó im lặng, quả thật đã lừa được không ít lời khen ngợi.

Đúng lúc cô đang cười đến đơ cả miệng thì sau lưng truyền đến một giọng nam quen thuộc: “Cô Tô?”

Cô xoay người lại, thấy Diêm Phi mặc âu phục màu xanh đậm, cầm ly rượu đỏ bước đến, trong đáy mắt loé lên một tia sáng.

Diêm Phi đến gần, hoàn toàn nho nhã lễ độ chào hỏi hai người Tô Thế Minh ở phía sau. Thấy thái độ thân thiện của anh ta, Trịnh Tuệ rõ ràng là hơi bất ngờ: “Hoá ra là Tiểu Phi à, ba mẹ con đâu?”

“Bọn họ ở bên kia.” Diêm Phi chỉ vào một góc cách đó không xa, vợ chồng nhà họ Diêm đang đứng đó nói chuyện với vài người.

Trịnh Tuệ thấy từ lúc anh ta đi tới ánh mắt chưa hề rời khỏi người con gái mình, tâm tư trong lòng lại bắt đầu nảy nở. Dù trước đây vì chuyện của Diêm Hạo mà quan hệ giữa hai nhà trở nên không vui vẻ gì, nhưng chuyện này chỉ cần con cái vui vẻ là được, họ là ba mẹ cũng không có quyền nói gì đúng không? Nghĩ đến đây, bà ta nở một nụ cười thân thiết: “Dì sang chào hỏi họ một chút, người trẻ các con nói chuyện đi nhé.”

Vừa dứt lời bà ta đã kéo Tô Thế Minh đi mất.

Lúc này có một nhân viên phục vụ đi ngang qua, Tô Ngôn vươn tay lấy một ly sâm panh, vừa nhấp miệng một chút đã nghe người đàn ông đối diện mở miệng.

“Tối nay đúng là một bất ngờ lớn, thật không ngờ sẽ gặp cô trong trường hợp này, tôi cứ nghĩ… cô Tô luôn khinh thường loại tiệc nhàm chán này chứ.” Diêm Phi nói tới đây thì dừng lại một chút, nét mặt hơi nghiền ngẫm: “Theo như tôi biết thì đội Chuyên án đang bận xử lý một vụ án lớn, sao cô Tô còn có thời gian đứng đây nhấm nháp sâm panh vậy?”

Tô Ngôn không khó chịu, chỉ nghiêng đầu nhìn anh ta: “Người ngay thẳng không nói chuyện vòng vo, với bản lĩnh của anh Diêm đây sao lại có thể không biết tôi đang bị treo giò chứ?”

Diêm Phi nghe vậy thì cười to hai tiếng, ai không biết còn tưởng hai người đang trò chuyện rất vui vẻ. Sau khi rút lại nụ cười, anh ta khẽ lắc đầu: “Nếu cô không nói, tôi đúng là không biết thật.”

“Nhưng bị ngưng chức cũng tốt, tôi nghe nói nghề cảnh sát hình sự này là vất vả nhất, xem như được cho một kỳ nghỉ dài hạn thôi, cũng không tệ lắm.”

Đối với chuyện này Tô Ngôn cũng không đáp lại, chỉ uống một ngụm sâm panh. Cô hơi ngẩng đầu lên, để lộ cái cổ thon dài và xương quai xanh quyến rũ, tư thế đoan trang mà quy củ.

Ánh mắt Diêm Phi bỗng nhiên trở nên mãnh liệt hơn, anh ta mấp máy đôi môi hơi khô, cũng nhấp một ngụm lớn rượu đỏ, ánh mắt loé lên không biết đang tính toán gì trong lòng.

Tô Ngôn khẽ cau mày, ngay lúc cô thấy mình sắp không chịu nổi ánh mắt kinh tởm kia nhìn chằm chằm vào mình thì đột nhiên thấy trước mắt tối sầm lại, ngay sau đó một cái áo khoác trùm lên đầu cô. Lúc chưa kịp phản ứng lại thì một mùi hương quen thuộc đã tràn ngập trong mũi cô, nhất thời khiến cô bình tĩnh trở lại.

Giang Ly tại đi tới nhìn Diêm Phi vài giây mới phát hiện người phía sau vẫn

giữ bộ dạng như cũ, vẻ mặt anh thoáng chút bất lực, đưa tay phải ra kéo âu phục xuống vai cô.

“Đội… Đội trưởng Giang?” Lúc này Tô Ngôn hơi lắp bắp, cô thật sự không nghĩ tới người đàn ông này sẽ đến đây.

“Nhiệt độ trong phòng thấp như thế, cô muốn chết cóng à?” Giang Ly hỏi.

Trên mặt cô hiếm thấy lộ ra vẻ ngượng ngùng, không nói lại mà chỉ vô thức siết chặt áo khoác trên người mình.

Đôi mắt phía sau cặp kính của Diêm Phi hơi nheo lại, ánh mắt nhìn hai người nói qua nói lại, sau đó ngừng lại trên chiếc áo khoác đang choàng trên vai Tô Ngôn, nụ cười trên miệng vô thức thay đổi: “Tôi không ngờ là cảnh sát Giang lại có hứng thú với loại tiệc này?” Lời này ngoài mặt không có gì lạ, nhưng hàm ý bên trong lại tràn ngập thái độ châm biếm.

Giang Ly như không để ý đến lời khiêu khích kín đáo của anh ta, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ gần đó gọi một cốc nước ấm, sau đó tiện tay cướp ly sâm panh trong tay Tô Ngôn, nhét cốc nước vào lòng bàn tay cô: “Uống nước ấm đi, tốt cho dạ dày.”

Cảm nhận được sự ấm áp đột ngột trong tay, Tô Ngôn chớp chớp mắt, nhất thời ngơ ngẩn. Đợi đến khi cô nhìn lại người đàn ông bên cạnh một lần nữa thì đã thấy anh cầm ly sâm panh vừa cướp được của mình uống một hơi cạn sạch.

Cánh môi mỏng dán vào chỗ vết son nhàn nhạt cô vừa mới để lên trên miệng ly.

Chẳng hiểu vì sao thấy cảnh này Tô Ngôn lại não mình đột nhiên biến thành bột nhão. Cô nghiêng đầu sang một bên uống một ngụm nước ấm nhỏ, cảm giác ấm áp từ dạ dày len đến tứ chân đang lạnh lẽo, ngay cả nhịp tim cũng hơi loạn nhịp.

Diêm Phi đứng nhìn “sự tương tác” của hai người, mặc dù trên môi vẫn là nụ cười ôn nhu nhưng đã hoàn toàn lạnh lẽo, bàn tay đang cầm ly rượu đỏ

cũng đã nổi gân xanh, không biết đã dồn bao nhiêu sức.

Nhưng hai người ở đối diện cũng không quan tâm tới tâm tình của anh ta thế nào, lúc này chỉ thấy Tô Ngôn hơi ngước lên nhỏ giọng nói gì đó. Giang Ly như không nghe rõ, nhướng mày cúi xuống gần cô.

Cánh môi ửng hồ của Tô Ngôn khẽ mở, khoảng cách hai người gần trong gang tấc, chỉ cần cô nói thì hơi thở sẽ lập tức phả vào tai anh.

Ba!

Tiếng ly rơi xuống mặt đất khiến người xung quanh đều ngạc nhiên nhìn sang, tất nhiên cũng bao gồm Tô Ngôn và Giang Ly.

Dưới chân Diêm Phi, ly thuỷ tinh cao cấp đã biến thành những mảnh vỡ, văng tung toé khắp nơi, còn có một vũng nước nhỏ màu đỏ sậm toát ra mùi rượu thoang thoảng.

Nhân viên phục vụ gần đó vội vàng tiến lên xem tình hình, Diêm Phi nhận lấy khăn ăn đối phương đưa tới, nhẹ nhàng chùi tay, ánh mắt chưa từng rời khỏi người Tô Ngôn.

Anh ta vừa chùi vừa nhếch miệng: “Xin lỗi, bị trượt tay.”

Chương 67: Nữ nhân mê hồn án 11

Phản ứng của Tô Ngôn và Giang Ly giống nhau đến kì lạ, đều là nhàn nhạt liếc nhìn anh ta sau đó lại tụ lại kề tai nói chuyện với nhau.

Diêm Phi chỉ cảm thấy cổ họng ngai ngái, nhiều năm như vậy chỉ lúc này là khiến anh ta cảm thấy không có chỗ xuống tay. Đối với phụ nữ, hoặc là nhìn nhan sắc, hoặc là nhìn tiền, hoặc là nhìn tình cảm, nhưng người này đúng là khó chơi, cứ liên tục nhảy qua ranh giới cuối cùng của anh ta.

Có lẽ là phát giác được ánh mắt của mình quá mức âm lãnh nên anh ta chậm rãi thu mắt lại, đúng lúc anh ta quay đầu lại thì ở phía xa có người vẫy tay gọi, anh ta liền lấy một ly rượu đỏ từ tay phục vụ rồi bước sang đó. Khi anh ta xoay người liền trở lại là một quản lý Diêm ôn hoà, giống như chuyện lúc nãy thật sự chỉ là ngoài ý muốn.

Khi anh ta đã đi xa, Giang Ly và Tô Ngôn mới kéo giãn khoảng cách ra, thật ra lúc nãy họ cũng không có nói gì, Tô Ngôn chỉ là ngẩng đầu lên hỏi Giang Ly sao tối nay lại rảnh rỗi, Giang Ly cũng chỉ đáp lại là tiện đường ghé sang tìm ba mẹ anh một chút.

“Người vừa gọi Diêm Phi đi… Có phải là Tân Khải không? Chủ của hầm rượu tư nhân kia?” Tô Ngôn duỗi cổ, muốn nhìn rõ bóng dáng đang bị đám đông che khuất kia.

Giang Ly bình tĩnh nói: “Ừ.”

“…” Tô Ngôn không lên tiếng mà chỉ nhếch miệng, sau đó thu tầm mắt lại, chợt thấy Trịnh Tuệ đang đứng cách đó không xa, rõ ràng bà ta từ lúc bắt đầu vẫn luôn để ý động tĩnh của cô bên này, giờ thấy Diêm Phi đã đi thì liền có ý muốn nhúc nhích. Cô vội vàng xoay người sải chân bước đi, nắm lấy cổ tay Giang Ly kéo anh chen qua đám đông, rất nhanh đã đến một góc

trong sảnh tiệc.

Sau khi đứng vững, trong lòng cô vẫn sợ hãi quay đầu lại đảo mắt nhìn quanh, thấy Trịnh Tuệ không đi theo mới thở phào một hơi. Nơi này bị cây xanh che khuất nên không có ai đi qua, cuối cùng cũng được yên tĩnh một chút, cô lúc này mới tò mò hỏi: “Đội trưởng Giang, tối nay trong đội không có việc à? Sao anh không tăng ca? Vụ án tiến triển thế nào rồi? Có phát hiện được manh mối gì không?…”

Giang Ly chỉ dựa vào cửa sổ nhìn cái miệng nhỏ líu lo không ngừng của cô, đôi môi chúm chím tối nay thoa một chút son, lúc này trông cô rất tươi tắn và… quyến rũ. Lúc anh tỉnh táo lại thì bắt gặp cô gái nhỏ đối diện đang dùng ánh mắt cực kỳ mong đợi nhìn mình, anh liền mỉm cười: “Tôi không bận nên cô có vẻ không vui à?”

“Tôi không có ý này.” Tô Ngôn hơi lúng túng, giờ tay lên sờ gày mình.

“Tô Ngôn.” Giọng nói anh trầm xuống.

“Có!” Cô theo bản năng đứng thẳng lưng, nếu dưới chân không mang giày cao gót gần 10 cm thì cô nhất định có thể đứng ra tư thế hoàn hảo đúng chuẩn quân đội.

“Tôi để cô tạm dừng công việc không phải là để cô tiếp cận Diêm Phi, chẳng qua là cảm thấy mượn cơ hội này nghỉ vài ngày cũng không tệ, dù sao bình thường cô cũng quá liều mạng rồi.” Những lời này của Giang Ly là thật lòng, thái độ làm việc của Tô Ngôn thật sự khiến anh cảm thấy kinh hãi, nói không chừng ít lâu sau Cục thành phố ngoài “Giang lang liều mạng” sẽ xuất hiện thêm một “Tô nương liều mạng” nữa. Mặc dù anh cũng như thế, nhưng tận đáy lòng cũng hiểu được việc xem đơn vị là nhà chẳng phải là chuyện tốt gì, thân thể nữ giới vốn yếu đuối, cứ tiếp tục như thế sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

“Có phải cô xem những lời tôi dặn trước khi đi là gió thoảng qua tai không?” Anh nheo mắt.

Cách xa Diêm Phi một chút.

Câu nói này như vẫn vang ở bên tai, Tô Ngôn hơi cúi đầu, vô thức lùi lại phía sau, miết cái nọng cằm đáng yêu ra: “Tôi… anh ta… Hôm nay chỉ trùng hợp gặp nhau thôi, tôi không có việc gì lại ở nhà, mẹ tôi tất nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội chào hàng nào. Thành phố Nam Thành cũng đâu có lớn, sớm muộn gì cũng phải gặp thôi.”

Nhìn thấy bộ dạng uất ức hiếm thấy của cô, toàn thân Giang Ly bỗng trở nên cứng như đá, chỉ biết đứng yên đó, thậm chí biểu cảm cũng bất giác đông cứng lại. Rất lâu sau anh mới ho khan giấu lại, nhưng giọng điệu đã vô thức dịu dàng hơn: “Không phải tôi đang trách cô, nhưng không cần tôi nhắc nhở thì cô cũng biết Diêm Phi nguy hiểm tới cỡ nào mà đúng không? Vừa mới nãy cô đang làm gì thế?”

Tô Ngôn ngẩn người, hơi nghiêng đầu nghiêm túc nhớ lại lúc nãy cô đã phạm phải sai lầm gì.

Giang Ly nói tới đây thì thái độ trở nên cứng rắn: “Cho dù hai người ngoài ý muốn phải tiếp xúc với nhau, cô cũng nên dùng thái độ như trước để đối đãi với anh ta. Cô suy nghĩ kỹ chút đi, nếu bình thường anh ta dùng ánh mắt đó nhìn cô thì cô sẽ làm thế nào?”

“…”

“Tôi cách chức tạm thời cô, không phải để cô nhân khoảng thời gian tạm thời thoát ly khỏi hàng ngũ cảnh sát để bí mật đi tra án, càng không phải để cô vì tra án mà tự mình làm những chuyện ngốc nghếch!”

Tô Ngôn bị anh răn dạy thì hơi mím môi, không thể phản bác được câu nào, thậm chí còn có cảm giác bị người ta rót nước lạnh vào đầu, trong não thoáng chốc minh mẫn trở lại. Cô biết tại sao Giang Ly lại tức giận, đúng vậy, nếu lúc trước Diêm Phi dám dùng ánh mắt không tôn trọng, thậm chí là càn rỡ đó nhìn cô thì dù không thể khoét mắt đối phương ra cô cũng sẽ không để cho anh ta đi. Nhưng lúc nãy cô lại nhịn được cảm giác ghê tởm kia, phớt lờ ánh mắt đó.

Điều này nói rõ trong lòng cô đang có ý định lợi dụng bản thân mình là kẻ

yếu thế để làm mồi nhử, thể hiện sự yếu đuối trước mặt anh ta.

“Tự mình nghĩ cẩn thận đi, bây giờ thân phận của cô không phải là cảnh sát nữa, nếu như có tra ra được cái gì thì cũng là bằng chứng phi pháp, chẳng lẽ cô thật sự muốn đặt mình vào thế nguy hiểm sao? Tô Ngôn trong ấn tượng của tôi thông minh hơn thế này nhiều.” Giang Ly không có ý định đến đây để chỉ trích cô thế này, trong đội còn rất nhiều việc phải làm, nhưng anh vẫn cố ý dành ra 2 tiếng để đến đây khi nhận được điện thoại của mẹ mình. Rõ ràng là cố tình tới, bây giờ lại làm ra cảnh tượng xấu hổ này. Anh vò mái tóc ngắn của mình, cáu kỉnh nhíu mày: “Trong đội còn có việc, tôi về trước.”

“Đội…” Tô Ngôn nhìn bóng dáng cao lớn của anh đã đi xa, chớp chớp mắt rồi lại cúi đầu nhìn áo khoác âu phục trên người mình, cẩn thận sờ một chút, cảm giác trên tay rất giống mới chiếc áo lúc trước, xem ra là cùng một thương hiệu. Cô không ghét bỏ người đàn ông vừa trách cứ mình một trận kia, cũng không tức giận chút nào, thậm chí còn có chút cảm kích. Trên người Giang Ly, cô mơ hồ nhìn thấy được phẩm cách của một quân nhân, đó là thứ cô phải khắc cốt ghi tâm. Nhưng vừa lúc nãy cô chợt giật mình, sau khi sống lại, không biết từ khi nào mà phẩm cách này đã dần bị cô quên lãng.

Cô đứng ngây người vài giây, sau đó nắm lấy tay áo của chiếc áo khoác rộng thùng thình kia bọc bản thân thật chặt. Tô Ngôn trộm nghĩ phải giặt rồi tìm cơ hội gửi lại cho anh, nhớ lại valy trên xe lúc trước, hẳn là anh cũng không có nhiều âu phục thế này, lỡ như sau này có dịp cần mặc thì biết làm sao.

Hít một hơi, cô xuyên qua đám cây xanh nhìn ra bên ngoài thấy Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh đang cùng người khác vui vẻ trò chuyện, lúc này chắc cũng không còn dư sức để chú ý đến cô nữa. Vì đã nghĩ thông suốt một số chuyện nên cô cũng không muốn tiếp tục đợi ở đây nữa, khẽ vén váy lên nhanh chóng đi ra khỏi đại sảnh, bước vào thang máy đi xuống lầu.

Vừa ra khỏi khách sạn, gió đêm lạnh buốt đã thổi tới khiến Tô Ngôn rụt cổ lại, cúi mặt xuống chôn vào cổ áo khoác. Cô sải bước đến ven đường, nhìn sang đường cái một chút, vị trí khách sạn này cách trung tâm thương mại

khá xa nên lúc này không dễ bắt xe chút nào.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ có nên lên mạng gọi xe không thì một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại trước mặt cô, cửa kính ghế phụ lái hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Diêm Phi: “Cô Tô muốn đi đâu thế, hay là tôi đưa cô đi?”

Lúc anh ta nói thì Tô Ngôn hơi ngẩng đầu liếc mắt một vòng, sau đó làm như không nghe thấy người trong xe nói gì, quay người đi dọc theo vỉa hè hướng về phía trước.

Phanh!

Sau lưng truyền tiếng đóng cửa xe rất mạnh, 1 giây sau cô đã bị người phía sau bắt lấy cổ tay, buộc phải dừng bước.

Cô nhìn thoáng qua bàn tay đang nắm chặt cổ tay trái của mình, sau đó ánh mắt chậm rãi dời lên khuôn mặt tuấn tú lừa tình kia. Lúc này Diêm Phi hơi khác so với lúc ở sảnh tiệc, giống như cách xa đám người đó và có bóng tối yểm hộ, anh ta cuối cùng cũng chịu xé đi lớp mặt nạ của mình.

“Tô Ngôn, tôi hy vọng cô hiểu được đạo lý này, cho dù muốn từ chối thì cũng phải biết lễ phép.” Mặc dù Diêm Phi đang cười, nhưng đáy mắt không hề cười chút nào, âm thanh cũng rất lạnh lẽo. Anh ta nói xong, ánh mắt rơi xuống chiếc áo khoác cô đang mặc trên người, khoé mắt sau lớp kính giật 2 lần rất khẽ, trong nháy mắt anh ta tăng sức trong tay: “Vừa lúc hôm nay chúng ta đều có thời gian, chi bằng để tôi dạy cho cô quy tắc sinh tồn của giới kinh doanh Thành phố Nam Thành. Hiện tại nhà họ Tô các người đang hợp tác với tập đoàn Thiên Thịnh, bị khoá chặt với số vốn lưu động gần 4 tỷ, số tiền này nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng tôi đoán có lẽ đây là tất cả vốn lưu động của nhà các người rồi đúng không? Cô đoán thử xem nếu khoản tiền này không kịp thu hồi, mắc xích tài chính của công ty bị đứt, cuối cùng sẽ có hậu quả thế nào?”

Tô Ngôn nhìn anh ta, bỗng mỉm cười: “Anh Diêm đang uy hiếp tôi ư?”

“Tôi chỉ đang nói sự thật.”

“Liên quan tôi cái rắm.” Tô Ngôn thu lại ý cười, chửi thề: “Buông tay!”

Bây giờ cơ bản có thể xác định việc Tịch Huyên xuất hiện là do Diêm Phi một tay bày kế, mà mục đích cuối cùng, tất nhiên là cô. Về phần tại sao Diêm Phi lại mạo hiểm buông tha cho Tịch Huyên để lập mưu với cô, thì có lẽ là trên người cô có cái gì đó thật sự hấp dẫn anh ta, khiến anh ta dù có mạo hiểm cũng phải làm như thế.

“…” Diêm Phi có vẻ như không ngờ mình lấy công ty của Tô Thế Minh ra uy hiếp vẫn không khiến cô mảy may bận tâm, anh ta liền duy trì tư thế như cũ nhìn cô, như đang đoán trong lòng xem cô có phải đang giả vờ không.

Tô Ngôn liếc nhìn bầu trời đêm một chút, thật sự không còn kiên nhẫn nữa, chỉ thấy cổ tay đang bị nắm của cô xoay một cái, tay kia nhanh chóng đánh vào cổ tay của người đối diện, đối phương cảm thấy cánh tay mình tê rần, vô thức thả lỏng tay ra.

Lúc còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã bắt lấy 2 cánh tay anh ta, dùng sức kéo một phát, sau đó hung hăng cụng trán vào mặt anh ta.

“A!”

Một tiếng kêu rên đau đớn vang lên, cô nhân lúc người đàn ông này bịt mũi, dùng sức nâng đầu gối lên thật mạnh!

“Fuck…” Diêm Phi ngã xuống đất, một luồng đau đớn không ngừng từ hai chỗ đó truyền tới làm anh ta chỉ có thể quỳ xuống để làm dịu sự tê dại của thần kinh. Anh ta hít một hơi lạnh, với lấy cái mắt kính vừa bị rơi xuống đường, tròng và gọn kính đã tách rời, cái gọng vàng đắt tiền giờ cũng xem như vô dụng rồi.

“Ha…” Tô Ngôn cau mày vuốt cái trán hơi ửng đỏ của mình, tiện thể sửa sang lại tóc tai đã bị rối, trịch thượng nhìn người đang phủ phục dưới chân mình: “Tôi đã nói rồi, bảo anh buông tay, anh cứ nắm lấy tôi làm gì?”

“Khụ khụ…” Máu mũi không khống chế được chảy ra, Diêm Phi hít một

hơi, trong khoang miệng toàn là mùi rỉ sắt, chưa kể nơi nào đó phần dưới thậm chí đã mất cảm giác, khiến anh ta sợ mình bị đoạn* mất rồi. Nhưng phản ứng của anh ta cũng xem như nhanh nhạy, lúc Tô Ngôn nhấc chân lên đã kịp thời lui về sau một bước, nếu không đã tạo thành hậu quả không thể vãn hồi được rồi.

(*) Bị thiến/mất chức năng sinh lý á =)))

Sau khi hít thở vài lần, anh ta gắng gượng đứng lên, trong tay còn nắm cái kính đã bị hỏng kia: "Cô dám động tay đánh tôi? Cảnh sát Tô, cô không sợ tôi báo cảnh sát để cô triệt để thất nghiệp sao?"

"Báo cảnh sát?" Tô Ngôn tỏ vẻ ngây thơ: "Báo cảnh sát gì cơ?"

Diêm Phi nhìn chằm chằm vào cô, nếu không nhìn vết máu trên mặt anh ta thì chỉ có thể thấy cơ mặt thi thoảng co giật vài lần, anh ta đang phải chịu đựng nỗi đau thể xác cực lớn.

Tô Ngôn bày ra vẻ mặt vô tội, còn nhìn xung quanh: "Trời ạ! Anh Diêm, là ai đánh anh thành bộ dạng này vậy? Anh có nhân chứng không?"

Trong bán kính mấy km đều không thấy một bóng xe, dưới ngọn đèn đường mờ ảo, con đường lớn nhìn có vẻ hơi đìu hiu, đừng nói là người qua đường, ngay cả một con chó hoang cũng không có.

Ngay sau đó cô lại chỉ tay lên phía trên: "Cũng không có camera giám sát."

Diêm Phi lúc này mới để ý camera giám sát gần nhất cũng cách họ hơn mấy trăm mét, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi có thể ghi hình được.

"Anh nói tôi đánh anh thì là tôi đánh anh à?" Tô Ngôn tiến lên phía trước hai bước, đến bên cạnh anh ta, hơi nhếch môi: "Như anh Diêm đã từng nói trước đây, cảnh sát phán án cần bằng chứng, vậy nhân chứng đâu? Vật chứng đâu? Ăn không nói có mà vu cáo, cẩn thận tôi kiện anh tội vu khống." Sau khi nói xong, cô cất bước đi tới trước chiếc xe hơi kia, dùng tay áo bọc tay mình lại rồi kéo cửa ghế lái ra. Cô đưa tay rút một tờ khăn giấy ra, sau đó rút thẻ nhớ của camera hành trình ra.

Chỉ hơi dùng sức một chút, tấm thẻ nhớ nho nhỏ kia ra vỡ ra thành 2 mảnh.

“Ha ha…” Diêm Phi đột nhiên thấp giọng bật cười thành tiếng, cái miệng đầy máu nhìn hơi đáng sợ: “Tôi sao có thể báo cảnh sát được? Tôi không nỡ để cô vào tù đâu.”

Tô Ngôn cũng không có phản ứng gì đặc biệt với những lời anh ta nói, lúc này có vài chiếc xe chạy qua, trong đó vừa lúc có một chiếc taxi. Cô giơ tay gọi lại, đến khi xe taxi chạy đi cũng không bố thí cho anh ta một cái liếc mắt.

Xe taxi chạy xa dần, cô nhìn qua kính chiếu hậu thấy được người kia vẫn đứng đó như cũ, lập tức nhếch miệng. Ngồi ở băng ghế sau, cô cúi xuống nhìn ống tay áo bên trai bị Diêm Phi nắm nhăn, vẻ mặt lộ ra nét đau lòng, vừa lấy tay vuốt phẳng lại vừa than thở: “Âu phục này đắt lắm, biết thế đã bắt anh ta bồi thường rồi!”

Chương 68: Nữ nhân mê hồn án 12

Lúc cô đang lẩm bẩm thì tài xế xe taxi lên tiếng xác nhận điểm đến, cô liền thuận miệng báo địa chỉ biệt thự nhà họ Tô.

Vừa dứt lời, điện thoại bị cô quẳng trong túi áo khoác âu phục bỗng vang lên, là Trịnh Tuệ. Chắc chắn là bà ta đã phát hiện cô trốn khỏi bữa tiệc rồi, cô bất lực nhíu mày nhận điện thoại, bất ngờ là bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

"… A lô?" Tô Ngôn chờ một lát không thấy động tĩnh gì đành phải mở miệng.

Bên kia đầu dây liền truyền tới tiếng vải ma sát vào nhau, sau đó là giọng nói bị đè thấp của Trịnh Tuệ: "Con đâu rồi?"

"Đi rồi…" Cô định giải thích.

"Có phải là đi cùng con trai nhà họ Giang không?" Trịnh Tuệ cắt lời cô, tiếp tục dùng âm thanh cực nhỏ hỏi: "Phải không?"

Tô Ngôn đảo mắt, ngập ngừng thăm dò: "Vâng…"

Bên kia không có phản ứng gì, chỉ truyền đến âm thanh ồn ào bên ngoài, mơ hồ có thể nghe thấy Tô Thế Minh đang nói gì đó, còn có âm thanh khoa trương của Trịnh Tuệ. Mấy chục giây sau, Trịnh Tuệ ném lại câu "Về nhà sớm" rồi cúp máy.

Tô Ngôn hậu tri hậu giác* trừng mắt nhìn chằm chằm điện thoại với tâm trạng phức tạp khó nói nên lời, tay phải cầm điện thoại, tay trái khẽ nhúc nhích như thể đang cầm một vật gì đó để nghịch. Nghĩ một hồi, cô bấm một dãy số điện thoại, vài giây sau đã nối máy.

(*) Hậu tri hậu giác: một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra

“Đội trưởng Giang, bây giờ anh có trong Cục không, tôi lập tức tới tìm anh!” Cô nói rất nhanh, không cho đối phương có cơ hội mở miệng. Nhưng nói xong cô mới phát hiện anh không hề đáp lại, vì thế bèn cẩn thận nhìn lại số điện thoại, đâu có sai…

“Đội trưởng Giang?” Cô ngập ngừng gọi thử lần nữa.

“Tôi không có ở trong Cục.”

“Vậy anh ở đâu? Tôi lập tức đến!”

“Ở nhà.”

…

Xe taxi dừng trước một cư xá cách Cục thành phố không xa, lái xe mất khoảng 20 phút, nhìn có vẻ hơi giống chung cứ, bên trong đều là nhà cao tầng. Người ở đây đa số đều là dân văn phòng trong thành phố, thuộc loại có thu nhập khá.

Cô đi vào trong, tìm thấy toà nhà Giang Ly nói tới, sau đó vào thang máy lên tầng 6. Bố cục toà nhà này là một tầng 4 hộ, cô nhìn xung quanh một chút rồi đi tới trước cửa nhà số 603, ấn chuông cửa.

Rất nhanh sau đó cửa chống trộm “Tách” một tiếng rồi bị người bên trong mở ra.

“Đội…” Khuôn mặt tươi cười của Tô Ngôn trong nháy mắt cứng đờ, hai mắt trợn tròn, không chớp mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Có vẻ như Giang Ly vừa mới tắm xong, lúc mở cửa cho cô chiếc áo thun trắng vừa mới tròng qua đầu, sau khi mở cửa xong anh mới chậm rãi mặc vào. Lớp vải trắng dần che đi bờ vai rộng, khuôn ngực rắn chắc, còn có cơ bụng 8 múi cực chuẩn của anh.

Ực.

Tô Ngôn ngây ngốc nuốt nước bọt, sau khi nuốt xong lại thấy hơi bối rối vì hành động này của mình. Cô đã từng nhìn qua cơ thể của đàn ông rồi, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng sao lại cảm thấy lạ thế này? Chẳng lẽ rời khỏi thân phận cũ quá lâu, lâu đến mức không thích ứng được với cảnh tượng này hay sao?

“Không vào à?” Giang Ly đi tới sô pha mới phát hiện người phía sau không bước vào cùng, anh quay lại nhíu mày hỏi.

“Vào chứ!” Tô Ngôn nghe nói như thế liền vọt vào, còn lễ phép gài cửa lại. Sau khi vào trong cô mới nhìn quanh căn hộ chung cư của anh, diện tích không lớn, chắc cũng khoảng 60 mét vuông. Một phòng ngủ, một phòng đọc sách, phòng khách nhỏ và bếp, đúng là tiện để ở một mình.

Không biết có phải vì anh không thường xuyên về nhà hay không mà trong phòng sạch sẽ và thoải mái đến bất ngờ, trong mũi cô tràn ngập mùi hương quen thuộc làm người ta thoải mái, so với mùi thơm nồng đậm lúc trước thì có vẻ đây là mùi dầu gội hoặc sữa tắm.

Giang Ly cầm khăn tắm vắt trên lưng ghế sô pha, tiện tay lau tóc một chút sau đó xoay người đi về phía tủ lạnh: “Uống gì?”

“Gì cũng được.”

Anh kéo cửa tủ lạnh ra nhìn một chút rồi lập tức đóng lại, rót một ly nước ấm từ bình nước nóng ra rồi đặt trên bàn trà: “Đã trễ thế này tìm tôi có việc gì?”

“À!” Nói đến chuyện này, Tô Ngôn ngay lập tức tỉnh táo lại, bước lên gần anh nâng tay lên, trong lòng bàn tay là một chiếc thẻ nhớ màu đen: “Đây là thẻ nhớ trong camera hành trình xe Diêm Phi, tôi thấy bộ nhớ khá lớn, có lẽ có thể lưu trữ khoảng 8 tiếng lộ trình.”

Giang Ly chỉ nhìn chằm chằm vào tay cô, không nhúc nhích, cũng không có

chút phản ứng nào.

Cô như chợt nhớ ra gì đó liền lo lắng giải thích: “Tôi không có chủ động đến chọc anh ta, cái này là anh ta đưa tới tận cửa, mà Diêm Phi cũng sẽ không phát hiện được, tôi đã bẻ gãy thẻ nhớ trước mặt anh ta rồi.” Thật ra cũng chỉ là một thủ thuật che mắt nho nhỏ, lúc đó mặc dù có đèn xe nhưng vẫn là ban đêm, kính của Diêm Phi lại bị cô làm hỏng, hơn nữa chỗ của anh ta nhìn về phía cô là ngược sáng, tình cảnh hoàn hảo như thế, cô cũng không thể phụ lòng ông Trời đã cho mình cơ hội này được.

“Đúng là thân phận của tôi giờ có lấy được bằng chứng cũng vô ích, nhưng ít ra mọi người có thể căn cứ vào nội dung bên trong để suy đoán ra manh mối gì đó hữu ích…” Cô nỗ lực thuyết phục Giang Ly nhận cái thẻ nhớ này, bộ dạng rất giống như một người cõng cái túi nhỏ đi chào hàng.

Giang Ly nhìn đôi má hơi phồng lên vì nói chuyện của cô, trên khuôn mặt bất giác nở một nụ cười, sau đó trong ánh mắt tràn ngập mong chờ, anh đưa tay ra lấy cái thẻ nhớ trong lòng bàn tay mềm mại của cô. Nhưng trong khoảnh khắc đó, từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh ngắt làm cho giữa đôi mày anh lại xuất hiện một nếp gấp thật sâu. Anh lập tức xoay người đi đến bàn trà cầm ly nước nóng lên, nhét vào tay cô gái nhỏ trước mắt.

Cảm giác ấm áp trong tay khiến Tô Ngôn mở to mắt ngạc nhiên, nhưng có lẽ sau khoảng thời gian ở cùng nhau, cô thậm chí đã hơi quen hành động này của anh, hai tay vô thức bưng lấy ly nước sau đó ngồi xuống sô pha từ từ làm ấm mình.

Chưa kịp ngồi nóng mông thì từ trên trời đã rơi xuống một cái chăn lông trùm lên đầu cô. Tô Ngôn cười hì hì kéo chăn xuống, dùng nó che lại đôi chân trần bị lộ ngoài chiếc váy rồi ngước đầu nói cảm ơn.

“Tối nay đã ăn gì chưa?” Giang Ly mở miệng lần nữa, mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu rất chắc chắn.

“Vẫn chưa…” Trước khi lời nói của Tô Ngôn vang lên, người nào đó đã xoay người đi vào phòng bếp, cô ngồi trên sô pha liền ngóng cổ gọi với

theo: “Tôi không đói, đội trưởng Giang! Tôi thấy chúng ta nên xem cái thẻ nhớ trước…”

Tiếng máy hút mùi trong bếp thành công khiến cô ngậm miệng.

Vài phút sau, một tô mì hải sản thơm ngon được đặt lên bàn trà trước mặt cô. Giang Ly chỉ để lại một ánh mắt “Ăn nhanh đi” cho cô rồi đứng dậy đi vào phòng đọc sách, mở máy tính lên như định bắt đầu kiểm tra nội dung trong thẻ nhớ.

Tô Ngôn trong lòng hơi ngo ngoe muốn động.

“Ăn mì đi.”

Đúng lúc đó, từ phòng đọc sách truyền ra một giọng nói nghiêm khắc, thành công ngăn lại động tác muốn đứng lên của cô. Cô khịt mũi một cái, cuối cùng cũng chỉ có thể ngượng ngùng ngồi xuống, cầm đũa lên gắp một gắp mì lớn. Mặc kệ chiếc váy đuôi cá hoa lệ trên người, vai cô khoác chiếc áo khoác rộng thùng thình, chân quấn một chiếc chăn lông, miệng ăn từng miếng mì lớn. Mọi thứ đều có vẻ khó hiểu nhưng lại hài hoà đến kì lạ.

Chẳng mấy chốc sau đó, Tô Ngôn đã ăn sạch sẽ bát mì lớn, ngay cả nước súp cũng không buông tha. Sau khi đem bát đũa dọn dẹp sạch sẽ, cô rón rén bước tới phòng đọc sách, cúi đầu vào khe hở của cửa phòng khép hờ để xem trộm. Ai ngờ vừa ghé mặt vào đã đối diện với cặp mắt đen láy của anh, cô cười ha ha rồi đành đẩy cửa đi vào.

Trên màn hình máy tính đang phát lại video trong camera hành trình, đa số đều là trên đường, trông rất buồn tẻ và nhàm chán.

Cô còn chưa kịp đến gần thì Giang Ly đã đột nhiên đứng lên, lấy cái áo khoác bên cạnh mặc vào: “Trễ rồi, tôi đưa cô về nhà.”

???

“Tôi không về!” Tô Ngôn nói đầy quả quyết, phí biết bao công sức mới có được chứng cứ này lại không cho cô xem một chút, muốn trêu ngươi hay

sao chứ?

Động tác kéo khóa áo khoác của Giang Ly hơi dừng lại, nhướng mày nhìn cô: “Tô Ngôn, đây là nhà tôi, không phải trong Cục.” Hiện tại đã hơn 10 giờ đêm, sao có thể cô nam quả nữ cùng ở một phòng được?

“…” Tô Ngôn không lên tiếng, chỉ đứng đó trơ mắt nhìn anh.

Vóc dáng cô rất đẹp, ngay cả khi mặc chiếc áo khoác rộng thùng thình cũng không che được thân hình xinh đẹp, Giang Ly nhìn chiếc áo thuộc về mình, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm. Cuối cùng anh sải chân quay lại ngồi trước máy tính, không nói gì nhìn chằm chằm vào video trên màn hình, xem như đã chấp nhận yêu cầu của cô.

Tô Ngôn rèn sắt khi còn nóng, kéo một cái ghế ngoài phòng vào rồi đến ngồi bên cạnh anh. Hai người rất gần nhau, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Ngôn mở mắt ra, hơi mơ hồ, cảnh tượng trước mắt không phải là nhà cô, hơn nửa ngày mới nhớ ra đây là nhà của Giang Ly. Tối qua không biết là vì đã vận động gân cốt với Diêm Phi hay là do gió thổi mát lạnh mà cô đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi mất…”

…!

Cô bỗng ngồi dậy, phát hiện mình đang ngủ trong căn phòng ngủ duy nhất, trên giường trải ga màu xanh đậm. Cô quay đầu lại nhìn bên kia giường, trên đó không có vết tích nào, rõ ràng đêm qua không có ai ngủ cùng cô cả. Lúc này bên ngoài cũng rất yên tĩnh.

“Đệch…” Tô Ngôn từ trên giường nhảy xuống, vọt vào phòng đọc sách nhìn, quả nhiên không thấy bóng dáng Giang Ly đâu. Cô bước tới bên cạnh bàn máy tính, phía trên là mấy tờ giấy nháp rải rác khắp nơi, hình vẽ và chữ viết đều khá lộn xộn. Đây là thói quen của Giang Ly, lúc anh suy nghĩ gì đó sẽ thích liệt kê từng manh mối ra giấy.

Sau khi đọc sơ qua mấy tờ giấy, kết hợp với rất nhiều thông tin phía trên thì cô đã mơ hồ có những suy đoán trong lòng. Đặt giấy lại lên bàn, lúc đang tức tốc chạy ra cửa thì cô chợt dùng bước lại, cúi đầu suy nghĩ. Cô vẫn còn mặc cái váy đuôi cá tối qua, nếu ra đường lúc này e là người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cô không được tỉnh táo mất.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở cái tủ quần áo bằng gỗ nguyên khối trong phòng ngủ.

…

Khu Đại Hồng của Thành phố Nam Thành có một thôn giáp phía Nam, thật ra cũng không hoàn toàn là khu nông thôn, mấy năm nay chỗ này đã được di dời rất nhiều, tập đoàn Thiên Thịnh cũng có không ít cư xá ở đây. Gọi là thôn nhưng thật ra dân ở đây đã không còn sống trong những căn nhà mái bằng nữa, lúc trước di dời thì mỗi nhà đều chuyển sang nhà tầng, nhưng uỷ ban thôn vẫn ở đó, không chuyển đổi thành cộng đồng.

Trong đó có một chỗ gọi là Hoa viên Minh Thái, nằm trong cộng đồng cư xá ngoại thương, nhưng tỷ lệ bỏ trống khá cao vì chỗ này quá xa đường lớn và trường học, do đó tỉ lệ vào ở rất thấp, thậm chí cả hộ kinh doanh cũng ít.

Gần trưa, Hoa viên Minh Thái ngày thường không mấy náo nhiệt bỗng có hai chiếc xe cảnh sát chạy vào, dừng trước một công ty hậu cần, bao vây chặt chẽ xung quanh.

Trông chiếc xe hơi màu đen ven đường, Hạng Dương thò đầu ra từ ghế sau với lên nhìn ra trận chiến bên ngoài: “Đội trưởng Giang, tôi có chỗ không hiểu, mong anh chỉ giáo lại được không? Em gái “trùng hợp” lấy được thẻ nhớ trong camera hành trình của Diêm Phi, sau đó hai người phát hiện ra mấy ngày trước, anh ta thường đến chỗ này. Thậm chí còn có một lần không tắt máy xe, camera bên trong đã xuất hiện bóng dáng của Tân Khải, đúng không?”

Thái Thành Tể ngồi ở ghế phụ lái, sau khi nghe anh ta nói xong liền lắc đầu cảm khái, nhưng vẻ mặt là đang trêu chọc, nói đầy ẩn ý: “Đúng là quá

“trùng hợp” rồi, không hổ là em gái, bị cách chức tạm thời ở nhà cũng có thể giúp chúng ta lấy được manh mối lớn thế này.”

“Ôi chao ha ha ha ha!” Hạng Dương nháy mắt với Thái Thành Tể: “Thái Bao, anh nói chuyện chẳng có tí nghệ thuật gì cả, khen cũng không khen được câu nào! Đội trưởng Giang của chúng ta chẳng lẽ không anh minh thần võ, không cực kỳ thông minh sao?”

“Phụt…” Thái Thành Tể bị những từ hình dung không đúng đắn của anh ta chọc cho bật cười.

Hạng Dương đưa tay đẩy anh ta: “Anh đừng có mà cười, nghĩ xem người bình thường có thể nghĩ ra được chiêu này sao? Đầu tiên là gọi cho đồn cảnh sát lấy lí do kiểm tra phòng cháy để vào trong, sau đó thuận tiện phát hiện ra điều gì đó không hợp lý rồi trực tiếp báo cho phân cục khu vực, đợi lát nữa mấy tên nhóc trong đội hình sự trinh sát ở phân cục Đại Hồng thật sự tra ra được gì đó thì sẽ phải báo cáo lên Cục thành phố, vụ án này lại hoàn hảo rơi lại vào tay chúng ta!”

Dù sao vụ án của Tịch Huyên có vẻ dính tới khá nhiều nạn nhân, lúc trước Cục thành phố đã phát thông báo cho hệ thống công an toàn thành phố, vì vậy cảnh sát cơ sở lúc đi kiểm tra phòng cháy thường ngày cũng sẽ chú ý hơn một chút, phát hiện có chỗ đáng nghi sẽ lập tức báo cáo lại, hợp tình lại hợp lý.

“Hợp tình hợp lý.” Thái Thành Tể giơ ngón tay cái, sau đó quay đầu nhìn về phía công ty hậu cần kia: “Nhưng sao lại là công ty hậu cần chứ? Cho dù những lời của Tịch Huyên là có phần đúng thì tôi cũng cho rằng chúng sẽ di chuyển những nạn nhân còn lại đến những chỗ phù hợp với thân phận “thượng lưu” của mình, chỗ này hơi bình dân rồi.” Nói tới đây, trong đầu anh ta loé lên một ý nghĩ, kinh ngạc nhìn về phía Giang Ly: “Chẳng lẽ là…?”

“Có khả năng lớn.” Giang Ly nhíu mày: “Nếu thật sự là có hiềm nghi buôn người thì công ty hậu cần này thật sự rất thuận tiện.”

Chương 69: Nữ nhân mê hồn án 13

“Đệch, hình như có động tĩnh!”

Lúc ba người đang nói chuyện, Hạng Dương liếc mắt ra ngoài cửa sổ sau đó liền kích động vỗ ghế của hai người ngồi phía trước. Hai người kia nghe thế cũng nhìn ra, quả nhiên thấy có vài người cảnh sát đi vào, 3 người canh ở cửa ra vào, sau đó hình như là quản lý của công ty hậu cần và nhân viên đang ở bên trong, 4 5 người xếp thành một hàng, cúi đầu không thấy rõ biểu cảm.

“Thằng nhóc kia là đội phó của đội hình sự trinh sát ở phân cục Đại Hồng, tên là Đới Soái.” Thái Thành Tể chỉ vào bóng người đang lắc lư ở cửa ra vào nói: “Nhìn xem, nhìn xem, gọi điện thoại rồi, tôi nghĩ một lát nữa là tin đến tay chúng ta!”

Quả nhiên, chưa tới 10 phút sau điện thoại của Giang Ly đã vang lên.

Sau khi nhận điện thoại, Giang Ly lái xe đi, một lúc sau mới quay trở lại rồi trực tiếp chạy vào bãi đậu xe của công ty hậu cần. Tiếng phanh xe chói tai vang lên, chiếc xe hơi trực tiếp dừng trước cửa, ngay sau đó cả ba người lần lượt bước xuống xe.

Tại tiếp điện thoại xong về sau, Giang Ly đem xe lái đi, một đoạn đường về sau lại gãy trở về, lúc này trực tiếp mở lên hậu cần công ty trước mặt bãi đỗ xe. Tiếng thắng xe chói tai vang lên, xe hơi trực tiếp đứng tại cửa chính, ngay sau đó ba người bọn họ lần lượt từ xe trên dưới đến.

Đới Soái bị tiếng đóng cửa xe gây chú ý, lúc nhìn thấy người đến có chút kinh ngạc, một lúc lâu sau mới ra đón và bắt tay họ. Sau khi chào hỏi, anh ta lại hoài nghi giơ tay lên xem lại đồng hồ: “Tôi gọi điện báo cáo phía trên còn chưa tới 20 phút, mấy anh cũng nhanh thật đấy.”

Giang Ly mỉm cười: “Đúng lúc chúng tôi đang ở gần đây, nhận được điện thoại lập tức chạy tới, nghe nói các cậu phát hiện ra một số manh mối ở đây, là chuyện gì?”

“Là thế này, sáng nay đồn cảnh sát như thường lệ tiến hành đi thu thập thông tin trong cộng đồng, tiện thể kiểm tra tình hình phòng cháy. Theo như những gì cảnh sát ở đồn báo lạ thì công ty hậu cần này vẫn luôn phối hợp với họ, nhưng hôm nay trong lúc kiểm tra thì người quản lý lại tỏ ra rất lo lắng khi họ đi lên lầu.” Đới Soái bước tới gần, nhỏ giọng nói: “Anh cũng biết đó, gần tới ngày lễ nên các anh em đều vô cùng căng thẳng, cộng thêm thời gian trước Cục thành phố các anh lại phát thông báo nên họ đã đặc biệt cẩn thận để ý! Nói thật nếu là 1 tháng trước thì chẳng ai để tâm đến, nhưng giờ họ đã lao thẳng vào họng súng rồi! Hai vị cảnh sát kia lên tầng 2 nhìn kỹ càng, cuối cùng phát hiện ra một cánh cửa bí mật, lúc yêu cầu quản lý mở ra thì anh ta lại từ chối, nói là chỉ có ông chủ mới có chìa khoá, giờ phải đợi ông chủ của họ về thì mới mở ra được. Anh ta cũng nói bên trong chỉ toàn là thùng giấy đựng đồ linh tinh, lâu ngày rồi nên rất bẩn.”

“Hai vị cảnh sát kia cũng không động cỏ đánh rắn, sau khi rời khỏi liền lập tức báo cáo lại tình huống, đồng thời ở lại trong một quán ăn bên cạnh để tiện xem xét động tĩnh bên này. Cũng may là chúng tôi cũng đến khá nhanh, vừa nãy lúc đến đây cháu trai này đã khoá cửa không kinh doanh nữa, bảo không có gì mờ ám thì ai mà tin được?”

Đới Soái nói xong liền ra hiệu cho cấp dưới trông coi mấy người nhân viên của công ty hậu cần, sau đó vẫy tay ra hiệu ba người Giang Ly cùng đi lên lầu: “Chúng tôi đã phá cửa thành công, tìm thấy một căn phòng trên tầng 2, sau khi kỹ thuật viên mở khoá thì tôi mới liên hệ và báo cáo cho các anh đến hỗ trợ.”

Vừa nói ba người vừa đi tới cánh cửa bí mật trên tầng 2, đến khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đây là một căn nhà kho rất tối, chỉ có ánh sáng từ một ô cửa thông gió nho nhỏ trên mặt tường cao sát nóc chiếu vào. Đúng như người quản lí kia nói, bên trong rất bẩn, còn có một mùi khai của nước tiểu rất khó chịu.

Diện tích nhà kho này nhỏ hơn rất nhiều so với tầng hầm của "Thịnh Tửu Trang", lúc này bên trong có rất nhiều cái lồng chỉ cao khoảng 1 mét nhưng khá lớn, đặt san sát nhau. Kỹ thuật viện của phân cục Đại Hồng đang ở bên trong, trên những chiếc lồng đều được phủ một mảnh vải đen bên trên, một góc vải được vén lên, đứng ở cửa ra vào có thể mơ hồ thấy được bóng người bên trong lồng.

"1, 2, 3, 4… 9…" Thái Thành Tể đưa tay ra đếm từng người một, sau khi đếm xong anh ta im lặng mấy giây rồi mới mở miệng: "Fuck, Tịch Huyên nói thật? Chỉ ở đây thôi đã có 9 người rồi!"

"Xe cứu thương đang trên đường tới." Đới Soái đứng sau lưng Giang Ly nói: "Vì lúc chúng tôi nhận được phản hồi của đồn cảnh sát cũng không xác định được tình huống cụ thể nên chưa kịp… Nhưng đã lập tức tới. Sau khi kỹ thuật viên kiểm tra, người bên trong đều chỉ bị mất ý thức, hô hấp vẫn ổn, giống như là bị cho uống thuốc an thần."

Sau khi anh ta nói xong, tất cả mọi người đều im lặng, một lúc lâu sau đó Giang Ly mới trầm giọng nói: "Hỏi bọn Phương Giai Mậu đến đâu rồi?"

Vài phút nữa trôi qua, xe cứu thương lần lượt đến nơi, trung tâm điều hành đã huy động 5 chiếc xe cứu thương từ phạm vi toàn thành phố đến. Phương Giai Mậu và đồng nghiệp cũng đến sau đó, để giữ gìn hiện trường, cảnh sát Cục thành phố và phân cục bắt đầu lần lượt khiếng từng cái lồng ra, sau đó để nhân viên y tế tiếp nhận và tiến hành kiểm tra tình trạng cho các nạn nhân.

Khi các nhân viên y tế lần lượt khiêng các nạn nhân trong lồng ra, mọi người có mặt ở đó đều bàng hoàng, 9 người bên trong lồng thì có khoảng 4 người không xê xích với Tịch Huyên là bao, đã là trẻ thành niên, 5 người còn lại nhìn đều rất non nớt, chỉ khoảng 16, 17 tuổi, thậm chí còn có thể là nhỏ hơn.

Sau khi xác định những nạn nhân này đều không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhân viên y tế khiêng từng người lên xe, ngay sau đó chiếc xe cứu thương gào thét lao về bệnh viện.

Trong lúc đó Phương Giai Mậu đã đứng trước cửa căn phòng không còn ai nữa, sau đó ra hiệu cho đồng nghiệp lấy đèn ra chiếu sáng. Đến khi ánh sáng chiếu rõ ràng cảnh tượng trong phòng, đồng tử anh ta bỗng co lại: "Đội… Đội trưởng Giang?"

Giang Ly đi tới, Thái Thành Tể và Hạng Dương đi theo nhìn.

Phương Giai Mậu chỉ vào vị trí vừa rồi của 9 cái lồng, bụi bẩn trên mặt đất bị lồng đè lên tạo ra vết hằn, sau đó anh ta đi đến bên cạnh chỉ xuống, ở đó cũng có vài vết tích tương tự: "Số lượng nạn nhân thay đổi, không chỉ có 9, ít nhất là 13 người!"

Giang Ly thở gấp, sau đó ném lại một câu "Bắt đầu lấy bằng chứng" rồi nhanh như gió đi ra cầu thang, sải chân đi xuống tầng.

Hạng Dương và Thái Thành Tể cũng vội vàng chạy theo xuống, Đới Soái một mặt mơ hồ nhưng vẫn lập tức đi theo.

Quản lý công ty hậu cần này đang cúi đầu ủ rũ đứng ở cửa chính, mắt đảo liên hồi nhìn cảnh sát đang trông chừng họ, không biết đang nghĩ gì. Một lát sau, anh ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt tròn trịa tràn đầy nét đau khổ: "Đồng chí cảnh sát… Thật sự là oan uổng quá…"

Anh ta còn chưa kịp dứt lời thì Giang Ly đầy sát khí đã vọt lên trước mặt anh ta, trong khoảnh khắc đó khoảng cách giữa hai người dường như chỉ có khoảng 10 cm.

Tên quản lý bị gương mặt đột nhiên phóng đại trước mắt mình doạ cho hoảng sợ, 4 người bên cạnh cũng cả kinh khẽ run rẩy.

"…" Tên quản lý không dám cử động, chỉ biết nhìn chằm chằm vào anh.

"4 người còn lại đâu?"

"Hả?" Tên quản lý chớp mắt, run rẩy đáp: "Cái gì mà 4…"

“Trong căn phòng trên lầu có 13 nạn nhân, giờ chỉ còn lại 9 người, 4 người con lại đang ở đâu?” Khí áp quanh người Giang Ly giảm theo từng chữ anh nói ra, sau khi chữ cuối cùng được thốt ra, cả người anh đã giống như la sát trong địa ngục, khiến người xung quanh cảm thấy khó chịu đến nghẹt thở.

“Không… Không…” Tên quản lí bắt đầu run lên cầm cập, lắp bắp nói: “Oan quá… Ngay cả chuyện trong căn phòng trên lầu có người tôi còn không biết…” Anh vừa hét lớn vừa nắm lấy cái đùi giờ đã mất hết sức lực của mình.

Đới Soái thấy thế liền lo lắng, chọc vào vai Hạng Dương nhỏ giọng hỏi: “Đội trưởng Giang của mấy anh không sao chứ? Tôi thấy sao anh ấy có vẻ đang muốn đánh người thế này! Phía trên có camera giám sát, nếu sau này bị ai cắn ngược thì nguy to đấy! Nghe nói trong đội của các anh đã có người gặp chuyện rồi đúng không? Chính vì thế phải chú ý hơn chứ, bộ phận giám sát đang đợi nắm bím tóc của các anh đấy!”

Hạng Dương nghe vậy liền ngẩng đầu liếc nhìn camera phía trên, im lặng một chút rồi mới khẽ cười một tiếng: “Đội trưởng Giang từ trước tới nay làm việc đều có chừng mực, yên tâm đi!”

“Không biết?” Giang Ly cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến về phía trước một bước, trán hai người gần như đụng vào nhau.

Tên quản lý bị doạ đến mức lập tức nhắm mắt lại, cơ thể phản ứng theo bản năng, đột nhiên dùng sức không nhỏ vươn tay về phía trước, giống như đang muốn bảo vệ đầu mình không bị thương. Nhưng trong khoanh khắc anh ta chạm tay vào lồng ngực người đối diện, Thái Thành Tể đứng ở cầu thang bỗng hét lớn: “Đệch mợ, đánh lén cảnh sát à?”

“Hả?” Anh gần như bật dậy vì sợ hãi, vội vàng định giải thích nhưng 1 giây sau đã thấy trời đất quay cuồng.

Chỉ thấy Giang Ly vươn tay khống chế được cánh tay phải của anh ya, bàn tay như kìm sắt dùng sức nắm vai phải anh ta, lấy điểm tựa rồi quăng anh ta xuống mặt đất. Khuôn mặt tên phụ trách cọ xuống nền xi măng thô, quan trọng là cánh tay truyền đến cơn đau mãnh liệt khiến anh ta không khỏi tru

lên như heo bị chọc tiết.

“Đau… Đau!!! A!!!” Cái mặt tròn trịa của tên quản lý đã trướng thành màu gan heo, thậm chí còn hơi tím tái.

Tay Giang Ly tạm thời buông vai phải anh ta ra, dùng sức đè đầu anh ta đập xuống nền xi măng dau đó ghé vào tai tên quản lý gằn từng chữ: “4 nạn nhân kia, họ, ở đâu?” Không phải là anh ra tay quá độc ác, nếu nhóm người kia thật sự lợi dụng sự hời hợt của công ty hậu cần để chuyển nạn nhân ra ngoài, thì không ai nói được tình hình của họ hiện giờ ra sao. Chỉ cần chậm trễ 1 giây, chuyện tồi tệ nhất cũng có thể xảy ra!

Thấy tên quản lý kia vẫn lo khóc lóc, hai cánh tay anh tăng lực thêm một lần nữa, khiến anh ta tưởng sọ não của mình sắp bị đè cho nát vụn. Không ai không sợ chết, loại vì tiền bán mạng người như anh ta càng sợ, vì vậy không ngừng khóc nức nở kêu gào: “Tôi nói… tôi nói…”

Lúc anh ta còn đang lải nhải trong miệng thì Giang Ly đã lôi anh ta đứng dậy, xách cổ áo anh ta giữ vào cánh cửa kính phía sau.

“Đừng có giở trò láu cá.” Giang Ly sau khi nói xong liền thả lỏng tay ra, sau đó ngẩng đầu nhìn camera giám sát, hất cằm về phía Hạng Dương: “Sao chép và lưu giữ lại những bằng chứng anh ta đã cản trở cảnh sát chấp hành công vụ, nếu anh ta chịu thành thật khai báo thì thôi, còn không thì ông đây không ngại cho anh ta gánh thêm một tội danh nữa.”

“Rõ!” Hạng Dương cười toét miệng đáp lại.

Thái Thành Tể tiến lên xách người đã co quắp trên mặt đất lên, dẫn họ tới chỗ máy tính mở video giám sát lúc vừa rồi cho gã quản lý xem. Thật trùng hợp là ở góc độ này Giang Ly chỉ như đang hỏi anh ta bình thường, sau đó bước về phía trước một bước nhỏ, anh ta lại đột nhiên đưa tay ra giống như đang định đánh lén cảnh sát.

“Nói đi, 4 người kia bị đưa đi đâu rồi?” Giang Ly gõ mặt bàn, hỏi.

“Mấy người đó đều được chở đi khỏi chỗ tôi mấy ngày trước, chúng tôi sử

dụng chuyến xe tải chạy hàng đêm để chuyển, mỗi ngày một cái. Về phần chuyển đi đâu thì tôi thật sự không biết!" Gã quản lý liên tục xua tay: "Tôi chỉ giúp đỡ điều hành thôi, thậm chí trước khi mấy người đến tôi còn không rõ trong lồng là cái gì!"

"Anh biết tất cả những chiếc xe tải đó sẽ đi đến đâu đúng không?" Giang Ly ném cây bút tới trước mặt gã: "Viết ra!"

…

Giờ đã là giữa trưa, bên ngoài công ty hậu cần khá náo nhiệt, có vẻ như xe cảnh sát và xe cứu thương đã thu hút vài người rảnh rỗi ở gần đó đến, bên ngoài dải phân cách có vài người duỗi cổ muốn nhìn rõ, thậm chí còn có mấy đài truyền hình địa phương nghe ngóng được tin tức cũng nhanh chóng chạy đến. Phóng viên đang cố thương lượng với cảnh sát canh gác bên ngoài để tìm cơ hội phỏng vấn trực tiếp.

"Này… Đi ra rồi, anh xem tôi nói đi, đúng là có chuyện xảy ra thật rồi!" Đám người bỗng lao nhao lên.

Hoá ra là cảnh sát đang áp giải gã quản lý và 4 nhân viên lên xe, chuẩn bị mang về Cục để tiến hành thẩm vấn. Giang Ly cũng đi ra phía sau, anh muốn về Cục ngay lập tức để tiến hành kiểm tra và truy tìm tung tích dựa trên những tin tức của gã quản lý vừa cung cấp, đồng thời bàn bạc lại với lãnh đạo một chút, có lẽ sẽ phải nhờ đến sự hỗ trợ của công an ngoài thành phố.

Sau khi anh ra khỏi cửa đứng trên bậc thang quét mắt nhìn đám người phía trước một vòng, chợt dừng mắt lại ở một hướng, Nhìn khuôn mặt thanh tú quen thuộc kia, đáy mắt anh thoáng lộ ra chút bất lực, có thể nói thấy cô xuất hiện ở đây cũng không có gì ngạc nhiên, nếu cô không tới thì mới là kỳ lạ.

"Đi thôi đội trưởng Giang, nhìn gì đấy?" Hạng Dương đi đến phía sau Giang Ly, thấy nét mặt của anh cũng hiếu kì nhìn theo: "Đệch? Kia có phải là…" Ngay sau khi anh ta mở miệng, Giang Ly đã đi xuống mấy bậc thang, mở cửa xe ra ngồi vào. Anh ta chỉ có thể kéo Thái Thành Tể ở bên cạnh, hất

cằm về hướng kia: “Thái Bao, tôi không hoa mắt phải không, kia là em gái!”

Thái Thành Tể mờ mịt nhìn theo, bọn họ cũng không thể biểu hiện ra quá rõ ràng, nếu để người khác biết Tô Ngôn xuất hiện ở đây thì chắc chắn sẽ có chuyện. Sau khi xác nhận anh ta mới khẽ gật đầu: “Mặc dù là đội mũ, kéo vành nón xuống thấp nhưng hẳn là cô ấy. Anh đã quên đội trưởng Giang từng nói, nhờ có thẻ nhớ của cô ấy đưa mới tìm ra được chỗ này à!”

“Lên xe rồi hẵng nói.” Hạng Dương đẩy lưng anh ta, hai người cũng chui vào trong xe.

“Thì ra là em gái à đội trưởng Giang!” Hạng Dương ngồi ở ghế sau vươn tay chọc Giang Ly.

Giang Ly không đáp lại, chỉ vươn tay nhấn nút khởi động xe, trong nháy mắt động cơ đã bắt đầu gầm gừ. Anh treo đồ lên ngay ngắn, quan sát tình hình xung quanh một chút rồi chuẩn bị rời đi.

“Mà sao cái mũ cô ấy đội nhìn quen mắt thế?” Thái Thành Tể ngồi bên ghế phụ lái lẩm bẩm.

Lúc này Hạng Dương mới bừng tỉnh, vỗ tay một cái, suýt chút nữa nhảy khỏi ghế sau: “Còn cái áo thun cô ấy mặc nữa, đội trưởng Giang, hình như anh cũng có một cái y hệt đúng không? Không đúng không đúng… Cái áo thun của em gái đang mặc rộng thùng thình… Không phải là của anh đấy chứ?”

Oanh!

Chiếc xe vèo một cái liền lao ra khỏi đó. Hạng Dương trực tiếp ngã về chỗ ngồi phía sau, suýt chút nữa lăn ra khỏi ghế. Thái Thành Tể đã thắt dây an toàn thì tốt hơn một chút, nhưng cú tăng tốc đột ngột cũng khiến anh ta đập lưng vào ghế, xương cổ phát ra tiếng “rắc” giòn tan.

Chương 70: Nữ nhân mê hồn án 14

Chiếc xe 1 giây trước còn ở nguyên tại chỗ, 1 giây sau đã không còn thấy rõ nữa, Tô Ngôn đang che giấu bản thân trong đám người ngược lại hơi sửng sốt. Cô biết chắc chắn bọn Giang Ly đã phát hiện ra cô đến đây, nhưng tình huống thật sự gấp gáp đến thế sao? Nhìn tốc độ kia chắc hẳn đã phát hiện được manh mối gì đó rất quan trọng nên mới nôn nóng trở về Cục như thế.

Thật ra lúc xe cứu thương vừa mới tới thì cô đã đứng chung với những người vây xem bên ngoài rồi, vì vậy cũng nhìn thấy 9 nạn nhân kia được đưa lên xe. Họ đều trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, dù lúc đi ra trên thân được nhân viên y tế che chắn lại, nhưng từ cánh tay trần lộ ra cũng có thể đoán được tình hình lúc họ được tìm thấy là như thế nào.

Tịch Huyên đã trải qua những ngày tháng áo rách quần manh, bị nhốt trong lồng ròng rã 6 năm, còn những cô bé này thì sao? Họ đã phải chịu đựng bao lâu rồi? Họ có may mắn được như Tịch Huyên, sau khi trải qua những ngày tháng sợ hãi còn có thể giữ vững ý thức của mình, sau này có thể hồi phục lại sinh hoạt thường ngày dưới ánh sáng mặt trời không?

Mọi thứ đều là ẩn số.

Thấy những chiếc xe cảnh sát lần lượt rời đi, chỉ còn lại 2 chiếc, hẳn là Phương Giai Mậu và đội kỹ thuật vẫn còn ở bên trong lấy chứng cứ. Tô Ngôn thấy cũng không cần thiết ở lại nữa, truyền thông cũng kéo đến ngày càng đông. Cô kéo cái khẩu trang màu đen lên, ép vành nón xuống thật thấp rồi thừa dịp đám người xung quanh vẫn đang túa đến, linh hoạt vượt qua đám đông rồi vẫy một chiếc taxi rời khỏi.

Lúc cô trở về biệt thự nhà họ Tô thì cũng đã là 1 tiếng sau, cô nhìn xung quanh để xem tình hình trong sân, thấy xe của Tô Thế Minh và Trịnh Tuệ không có ở đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Ban ngày, Tô Thế Minh thường ở công ty, còn Trịnh Tuệ lúc này không phải ra ngoài đánh bài thì cũng là đi mua sắm với những bà lớn.

Cô lén lút như ăn trộm bấm chuông cửa, dì giúp việc chạy ra mở cửa, thấy cô kéo khẩu trang xuống dì hoàn toàn lộ ra vẻ sợ hãi: “Ngôn Ngôn? Con… Con sao lại ăn mặc thế này?”

Cô “suỵt” một tiếng, chen vào cổng đi vào trong nhà. Trên người cô đang mặc chiếc áo thun dài màu đen của Giang Ly, trước ngực có vài chữ màu trắng đơn giản, bên dưới mặc một cái quần thể hao màu xám đậm, ống quần được gấp lên một khoảng lớn, trên chân vẫn là đôi giày cao gót hôm qua, tổng thể trang phục này chỉ có thể dùng 4 chữ để hình dung: Dở dở ương ương.

“Mẹ con không có ở nhà sao?” Cô thấp giọng hỏi.

“Không có…” Dì lắc đầu, nhìn cô nhanh như chớp chạy lên cầu thang thì cũng vội vàng theo sau, hướng về phía trên hô: “Nhưng lát nữa sẽ về đấy, lúc sáng nghe ba mẹ con nói tối nay có một bữa tiệc thương nghiệp phải đi, còn định dẫn con theo.”

“Con biết rồi.” Tô Ngôn vừa chạy vừa lớn tiếng đáp lại.

…

Gần 3 giờ chiều, Tô Ngôn trong phòng nghe dưới lầu truyền đến tiếng của Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh, hình như Trịnh Tuệ đang hỏi dì giúp việc cô đã về hay chưa. Quả nhiên khoảng 2 phút sau, cửa phòng bị gõ vài tiếng, sau đó Trịnh Tuệ đẩy cửa bước vào.

Trịnh Tuệ nhìn con gái mình đang dựa vào đầu giường đọc sách, giả vờ hỏi: “Tối qua con không về nhà, đã đi đâu vậy?”

“Ở Cục.”

“Con đừng có lừa mẹ! Không phải nói là đi cùng với con trai nhà họ Giang

sao? Mà con đang ngưng chức, về Cục làm cái gì?" Trịnh Tuệ nhướng mày, cho rằng cô đang nói dối.

"Giang Ly là sếp của con, con ở cùng anh ấy thì tất nhiên là ở Cục rồi." Mắt Tô Ngôn vẫn dán vào sách: "Không phải con đã nói rồi sao, vì phạm phải sai lầm nên bị tạm thời cách chức, hôm qua bộ phận giám sát đã liên hệ con để trở về Cục điều tra."

Trịnh Tuệ nghe vậy mới cẩn thận nhìn sắc mặt của cô một chút, quả nhiên quầng thâm dưới mắt rất rõ, vừa nhìn đã biết tối qua không được nghỉ ngơi. Cảm xúc trong đáy mắt bà ta nhanh chóng chuyển thành thất vọng: "Hôm nay là kỷ niệm lễ cưới của ba mẹ nhà họ Diêm, trong nhà họ tổ chức một buổi tiệc nhỏ, mẹ và ba con cũng đi. Con…"

Không như dự liệu của Tô Ngôn, bà ta có chút do dự, rất lâu sau mới tiếp tục nói: "Trước đây vì chuyện kia mà nhà họ Diêm đã thay đổi thái độ với nhà chúng ta, không còn thân thiết như lúc trước nữa, gần đây còn muốn đá ba con ra khỏi hạng mục hợp tác lúc đầu đã bàn bạc. Con có biết nếu nhà chúng ta bị đá ra thì tổn thất bao nhiêu tiền không? Gần 1 tỷ! Một khi như thế thì công ty của ba con sẽ bị tổn thất nặng nề, không cách nào cứu nổi. Hôm nay ba mẹ đi vì muốn có thể tiếp tục hợp tác, con không đi cũng được, để kẻo người ta nhìn thấy con lại nghĩ đến chuyện không vui."

"1 tỷ? Ít vậy thôi á?" Tô Ngôn đảo mắt, chẳng phải tối hôm trước Diêm Phi nói là 4 tỷ sao? Nhưng chỉ trong tích tắc, cô đã hiểu được điểm mấu chốt, Diêm Phi đang muốn đem số vốn của nhà họ Tô nắm lại trong hạng mục này, từ đó làm đứt đoạn mắt xích tài chính của công ty họ Tô, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nhưng ba mẹ nhà họ Diêm không như thế, họ không muốn tiếp tục hợp tác với kẻ đã "hãm hại" con trai mình vào tù, đang tìm lý do để huỷ bỏ hợp tác lần này, đá nhà họ Tô sang một cái hố ít tiền hơn, nhưng ít ra so với cái hố 4 tỷ kia thì nhà họ Tô sẽ không phá sản.

Ba của Diêm Phi vẫn chưa về hưu, ở tập đoàn Thiên Thịnh cũng chưa tới phiên tiểu bối như anh ta đưa ra quyết sách quan trọng, tất nhiên 4 tỷ không phải là con số nhỏ, tập đoàn Thiên Thịnh không xử lý tốt sẽ bị phản phệ lại. Diêm Phi có bệnh chứ không phải ba hắn có bệnh, tập đoàn yên ổn mới là điều tiên quyết.

“Ít?” Trịnh Tuệ nghe thấy cô nói thế thì vô cùng tức giận, lấy một cái gối trên ghế ném lên giường: “Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái thế này chứ, đã lớn như thế không giúp được cái gì thì thôi, còn gây chuyện suốt ngày!”

Tô Ngôn tránh khỏi cái gối, bước xuống giường cười hì hì: “Được rồi, con biết con có lỗi với hai người, vì vậy tối nay ba mẹ cứ dẫn con theo đi! Mẹ, mẹ nghĩ lại đi, cha mẹ của Diêm Phi không phải đang kìm nén đó sao? Giờ con bị cách chức tạm thời đã đủ thảm rồi, tối nay con nghiêm túc đi xin lỗi, ít ra thì họ cũng vui vẻ một phần đúng không? Nhà họ Diêm cũng là thương nhân, lúc trước chọn hợp tác với chúng ta nhất định là có lợi ích, làm gì có ai thấy tiền mà không kiếm chứ.”

Trịnh Tuệ nhìn cô một cách kỳ lạ, sau đó chần chừ nói: “Vậy để mẹ bàn lại với ba con một chút?”

“Được.” Tô Ngôn cười xán lạn.

Kết quả bàn bạc cuối cùng là… Tô Ngôn xuống xe, nhìn căn biệt thự lớn hơn rất nhiều so với nhà của mình, lập tức sờ tay lên bộ mini suit đang mặc. Đi theo vợ chồng Tô Thế Minh không ít lần rồi, hôm nay cuối cùng cũng được mặc bộ mini suit mà cô thích, dù rất trang trọng và nổi bật nhưng quần và áo khác có thể che được những chỗ cần che, hoạt động thuận tiện hơn cái váy đuôi cá kia nhiều.

Đã có không ít người trong biệt thự, mọi người đều mặc những trang phục lộng lẫy. Cha mẹ nhà họ Diêm đứng ở một chỗ trò chuyện với các vị khách, nói cho cùng thì kỷ niệm lễ cưới không phải là điểm quan trọng, quan trọng là những người khách hôm nay đến có thể mang được lợi ích gì cho tập đoàn Thiên Thịnh.

Tô Thế Minh và Trịnh Tuệ tiến lên chào hỏi, trong khoảnh khắc cha mẹ nhà họ Diêm nhìn thấy Tô Ngôn, nụ cười giả tạo trên mặt lập tức đông cứng lại. Mẹ Diêm mở miệng trước, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không cười nói với Trịnh Tuệ: “Hiếm khi được gặp con gái nhà chị bên ngoài, không phải con bé vẫn luôn bận rộn sao? Trưởng bối như chúng tôi đến thăm còn chưa có thời gian gặp mặt, không tầm thường, rất có tiền đồ đấy.”

Rõ ràng là vẫn để trong lòng chuyện Diêm Hạo bị bắt lúc trước.

“Ha ha… Ha ha…” Trịnh Tuệ hơi xấu hổ, khô khốc cười vài tiếng rồi mới trừng mắt liếc Tô Ngôn một cái, nói: “Tiền đồ gì chứ, chưa biết sau này còn được làm cảnh sát không nữa! Là Ngôn Ngôn nhà tôi còn trẻ không hiểu chuyện, không biết lễ phép, hôm nay cố ý đến đây để xin lỗi anh chị, những chuyện nó làm trước kia đúng là sai rồi.”

“Thôi đừng!” Mẹ Diêm khinh thường nói: “Chúng tôi sao gánh nổi lời xin lỗi, chuyện của Tiểu Hạo nhà tôi cũng không hay ho gì, hôm nay đã đến thì cứ ăn ngon uống sướng đi, đừng có về nhà lại bảo chúng tôi tiếp đãi không chu đáo.”

Trịnh Tuệ vội vàng chọc vào eo Tô Ngôn.

Tô Ngôn nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm mình bèn mỉm cười: “Được, chú và dì đã rộng lượng không cần nói xin lỗi nữa, nếu con xin lỗi thì chắc khác nào không tôn trọng người lớn đâu.”

Lời này vừa thốt ra, xung quanh nhất thời im lặng đến chết người.

Tô Thế Minh thấy tình hình không ổn, giơ tay lên tát cô một cái, Trịnh Tuệ thì như rơi xuống hầm bằng, trong lòng cực kỳ hối hận.

Mẹ Diêm bị những lời nói này làm cho sắc mặt trắng bệch, quay người rời đi, còn ba Diêm vẫn bình tĩnh hơn nhiều, giữ nụ cười trên mặt như cũ rồi nói vài câu với Tô Thế Minh, cười như không cười liếc nhìn Tô Ngôn một cái rồi cũng xoay người đi tiếp những người khác.

Bây giờ Trịnh Tuệ đang rất muốn dạy dỗ cô một trận cho ra trò, nhưng vì ngại mất mặt nên cũng chỉ có thể sa sầm sắc mặt. Nhưng nếu nghiêm túc quan sát nét mặt của bà ta có thể thấy khoé mắt đang co giật, vì cố gắng nhẫn nhịn mà nghiến chặt hàm răng.

Đúng lúc này, có người bước lên bắt chuyện với Tô Thế Minh, Tô Ngôn cũng thừa dịp này chạy sang một bên, cầm một miếng bánh ga tô lên ăn vui vẻ. Đúng là cô đã bị quy tắc “ăn ngon mặc đẹp” của Giang Ly tẩy não mất

rồi, hơn nữa lại còn rất đồng tình, tục ngữ có nói “con người là sắt, cơm là thép” mà.

Đằng sau lưng cô là một cái cửa sổ, lúc này đột nhiên từ bên ngoài chiếu vào một tia sáng rồi biến mất ngay lập tức, hoá ra là vì có một chiếc xe hơi đang chạy vào sân. Không lâu sau đó, Diêm Phi đẩy cửa bước vào, anh ta vẫn mang cái kính gọng vàng kia, trên sống mũi hơi tím xanh.

Mặc dù nhìn hơi chật vật nhưng anh ta vẫn bình tĩnh chào hỏi những người có mặt trong nhà, lúc có người hỏi thăm mũi bị làm sao thì anh ta sẽ điềm nhiên chế giễu bản thân: Chỉ là tối qua uống quá chén nên phát sinh ra va chạm ngoài ý muốn thôi.

Mọi người nghe vậy đều cười vui vẻ, đều là những người quanh năm ngâm người trong vạc rượu, có ai mà không mấy lần ngượng chín mặt vì say đâu?

Sau đó Diêm Phi đi tới chỗ ba mẹ, ba người tụ lại một chỗ không biết đang nói gì.

Vì chỗ Tô Ngôn đứng hơi vắng người nên có vẻ như Diêm Phi không phát hiện ra cô đang ở đây, sau khi nuốt xuống miếng bánh cuối cùng, cô mới nhìn quan sát tình huống xung quanh một chút. Sau đó nhanh chóng chạy lên cầu thang dẫn đến tầng 2, thừa lúc không ai chú ý, chớp mắt đã dùng tốc độ cực nhanh bước lên lầu.

Biệt thự nhà họ Diêm rất lớn, diện tích mỗi tầng đều gần 300 mét vuông, sau khi cô lên lầu, đánh giá vài lần cuối cùng đứng lại trước một căn phòng ngủ ở tầng 3. Mở cửa ra nhìn một chút, có thể xác định cơ bản căn phòng này chính là phòng của Diêm Phi.

Cô đứng trước cửa ra vào suy nghĩ một chút, sau đó lấy điện thoại ra soạn rồi gửi một tin nhắn, nhanh chóng bước vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Phòng ngủ này là một dãy, bên ngoài là một cái giường ngủ lớn, phòng vệ sinh và phòng quần áo, xuyên qua cánh cửa có một cái TV trên vách, bên trong là một gian phòng đọc sách không lớn lắm. Tô Ngôn chậm rãi đi vào, cả một bức tường đối diện là một cái tủ sách bằng gỗ lớn, trên đó trưng bày

rất nhiều loại sách, hầu hết đều là sách bản gốc tiếng nước ngoài, có vẻ rất hấp dẫn.

Trước tủ sách có một cái bàn, cô bước tới nhìn thoáng qua cái laptop đặt ở chính giữa, sau đó dời mắt sang khung ảnh bên cạnh. Trong khung không phải ảnh chụp người mà là ảnh phong cảnh, một thảm cỏ xanh mênh mông, có dòng suối nhỏ uốn lượn, ở xa thấp thoáng những toà nhà cao tâng và hàng cây bên con suối. Nhìn kiến trúc mờ mờ kia, hình như không phải phong cách trong nước.

Tô Ngôn đứng nhìn khung ảnh vài phút sau đó mới nhàn nhã xoay người nhìn một loạt qua tủ sách, trong động tác không hề có chút vội vàng nào. Giống như cô không phải lén vào mà là được chủ phòng mời tới với tư cách là một vị khách.

Cô đứng yên một chỗ, nghiêng đầu cẩn thận nhìn một chút sau đó cuối cùng vẫn hướng mắt về phía cái laptop kia.

Rút ra một tờ khăn giấy, cẩn thận mở màn hình máy tính lên, ấn xuống nút khởi động, sau khi lặng lẽ chờ trong chốc lát, khung username và mật mã đã hiện lên đúng như dự đoán. Suy nghĩ trong chốc lát, cô móc ra một cái USB từ trong túi quần, nhẹ nhàng cắm vào laptop, khoé môi hơi nhếch lên, nhướng mày.

Sau đó đứng dậy, lấy điện thoại mở camera ra chụp vài tấm trong phòng.

Khoảng 10 phút sau.

Bên ngoài truyền đến âm thanh “lộp cộp” nhẹ nhàng, hình như có ai đó đang đi đến, người đó cũng không hề che giấu tiếng bước chân của mình.

Cộp, cộp, cộp.

Tô Ngôn hơi hoảng hốt, vội vàng đóng máy tính lại, ngay khoảnh khắc cô rút USB từ laptop ra thì Diêm Phi đã xuất hiện ở trước cửa! Cô và anh ta bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt không khí trong phòng ngưng tụ lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người. Diêm Phi nhìn chằm chằm cái

USB trong tay cô, bỗng nhiên bật cười, sải chân tiến gần lại từng bước. Bàn tay to mở một nút áo khoác veston ra, mọi thứ đều chậm rãi: “Cô Tô, tôi không nhớ là mình có mời cô tham quan phòng, đến nhà làm khách mà lại tự tiện đi lung tung là rất không lễ phép đấy.”

Chương 71: Nữ nhân mê hồn án 15

Chương truyện set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 72: Nữ nhân mê hồn án 16

Chương truyện set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 73: Nữ nhân mê hồn án 17

Một chiếc xe cảnh sát dừng trước cửa "Thịnh Tửu Trang", thu hút những người xung quanh chạy đến vây xem, cách đây một thời gian hầm rượu này xảy ra chuyện bị niêm phong làm cho những người gần đó rất hiếu kỳ. Dù sao ông chủ hầm rượu này cũng là một bí ẩn đối với họ, vì vậy càng nhiều người muốn biết đã xảy ra chuyện gì, bản chất con người là nhiều chuyện.

Trong xe.

Tô Ngôn ngồi trên ghế lái, sau khi dừng xe mới tháo dây an toàn ra, quay đầu nhìn cả nhà Tịch Huyên ngồi ở hàng ghế sau một chút. Trong lòng cô thầm thở dài, lần nữa xác nhận: "Tịch Huyên, nếu em không chấp nhận được thì có thể không vào. Dù cảnh sát bọn chị rất xem trọng chứng cứ có liên quan tới Diêm Phi, nhưng cũng không cần em hy sinh thế này. Bọn chị sẽ cố gắng bắt đầu từ những mặt khác, nhất định có thể định tội được hắn."

Đối với những cô gái này, Thịnh Tửu Trang chính là cơn ác mộng lớn nhất đời mình, lúc ở Cục cô đã nghiêm túc phân tích những mặt hạn chế của phương pháp này cho đối phương nghe, tuy nhiên Tịch Huyên tỏ ra rất quyết tâm, mãnh liệt yêu cầu được trở về hiện trường vụ án để bản thân nhớ lại những chi tiết nhỏ. Vì vậy Giang Ly đã xin phép phía trên, họ mới đến chỗ này.

Nghe vậy, Tịch Huyên vô thức nắm chặt hai tay, mạnh đến mức các khớp xương đều trở nên trắng xanh.

"Nếu vậy thì một khi em nhớ được gì trong đó thì sẽ phải làm mới lời khai để làm chứng cứ, sau này em sẽ là nhân chứng chính trên tòa. Em có chắc trạng thái của mình hiện tại đã sẵn sàng không?" Tô Ngôn không thể phân tích tất cả các hạn chế cho cô ấy trong một lần được, khi một nạn nhân phải đối mặt với chính hung thủ gây ra vết thương cho mình thì thật sự cần phải

có một dũng khí và ý chí cực lớn. Nếu cảnh sát tin tưởng vào lời khai của cô ấy, lỡ như lúc không đủ chứng cứ khách quan Tịch Huyên lại rút lại lời khai thì hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Vương Quyên và Tịch Hoành Nghĩa lo lắng nhìn nhau một cái, Vương Quyên chần chờ một lát, cuối cùng mở miệng khuyên nhủ: "Huyên Huyên, con đừng miễn cưỡng bản thân, ba mẹ không cần con liều mạng thế này, không có con thì chẳng phải cảnh sát cũng đã bắt được tên súc sinh kia rồi sao? Hay là trở về rồi tính…"

Hai người vất vả lắm mới có thể tìm lại được con gái, thật sự là không muốn để cô chịu bất kỳ nguy hiểm gì nữa, hiện giờ họ chỉ mong Tịch Huyên có thể yên ổn sống hết nửa đời sau, cứ bình yên như vậy là đủ rồi.

Một lúc lâu sau, Tịch Huyên mới khẽ lắc đầu sau đó nhìn về phía Tô Ngôn: "Em có thể."

"Tiểu Huyên!" Tịch Hoành Nghĩa có chút nóng nảy.

"Ba, mẹ! Sao hai người không nghĩ đến nếu những tên cặn bã đó không nhận được quả báo thích đáng, thì con làm sao có thể sống hạnh phúc như hai người mong đợi đây? Mỗi ngày tỉnh giấc đều là trong sợ hãi, biết những tên súc sinh đó vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật, sao có thể không lo lắng đây? Nếu cứ tiếp tục như thế, con không chết trong 6 năm bị giam cầm thì sau này cũng sẽ chết mất. Sự sợ hãi và dằn vặt nội tâm mới là thứ hủy hoại con, con không muốn để đến một ngày nào đó bị phát hiện ra nằm chết trong phòng vì uống thuốc ngủ quá liều đâu! Con không muốn như thế!" Những câu cuối cùng cô nói ra, giọng nói có chút khàn đặc, cô ấy thở hổn hển, hốc mắt đỏ bừng. Cô ấy là người sống sót còn lại, đã qua nhiều năm bị giam cầm như thế vẫn duy trì được ý chí muốn chạy thoát, làm sao có thể cho phép bản thân sống trong sợ hãi suốt quãng đời còn lại được.

"Nếu con không nói, không vì chính mình đòi lại công đạo, vậy thì những người khác được cứu thì sao? Họ càng không có khả năng báo thù cho mình." Tịch Huyên nhìn về phía Vương Quyên nói: "Mẹ, mẹ có hận Đàm Phương không?"

“Đương nhiên là hận, nếu không phải vì nó… Nếu nó báo cảnh sát thì con đã không chịu khổ nhiều năm như thế rồi! Có lẽ là mẹ đã sớm tìm được con rồi, hu hu hu…” Vương Quyên không khống chế được cảm xúc nữa, che mặt khóc rống lên.

“Nếu giờ con nghe lời hai người, thì chẳng khác gì con cũng giống Đàm Phương đúng không? Rõ ràng có khả năng cứu người khác nhưng lại lựa chọn làm như không thấy.”

“…” Vương Quyên và Tịch Hoành Nghĩa không phản bác lại được, chỉ giàn giụa nước mắt. Họ không biết nên cảm thấy may mắn hay là chua xót, rõ ràng người chịu khổ là cô ấy, ngày đêm bị tra tấn cũng là cô ấy, nhưng cô ấy vẫn tốt bụng như lúc trước. Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng càng thêm khó chịu hơn, không chút thoải mái.

Đinh Khải Nhạc ngồi ở ghế lái đã bị những lời này làm cho cảm động đến không nói nên lời, Tô Ngôn nhìn anh ta một cái, cuối cùng xác nhận lại với Tịch Huyên thêm một lần nữa rồi cũng mở cửa xuống xe. Lúc bước vào cổng chính của hầm rượu, Đinh Khải Nhạc bước lên mở cửa, dẫn mọi người đi vào.

Tô Ngôn theo sát phía sau, sau khi sải bước đi vào cô xoay người lại nhìn Tịch Huyên vẫn còn ngẩn người dưới bậc thang, sau đó đưa tay ra trước mặt cô ấy: “Vào thôi.”

Tịch Huyên ngẩng đầu lên nhìn khoảng không âm u tựa như sâu không thấy đáy đằng sau lưng cô, cuối cùng hít sâu một hơi, chậm rải bước từng bước lên bậc thang, vươn tay đặt vào lòng bàn tay của cô.

Trong khoảnh khắc đi vào hầm rượu, Tô Ngôn cảm thấy bàn tay nhỏ trong tay mình trở nên lạnh toát, dường như mùi bia quen thuộc trong phòng và tiếng phát ra từ sàn gỗ cao cấp kia đang kéo cô ấy trở lại cơn ác mộng đó.

Sau khi đi qua tủ rượu ở tầng 1, mọi người lần lượt đi xuống tầng hầm, không biết có phải vì bị bỏ trống vài ngày không mà không khí trong phòng rất lạnh lẽo. Tịch Huyên vô thức siết chặt tay Tô Ngôn, dính sát vào người cô.

“Em ổn chứ?” Tô Ngôn lo lắng.

Cô gái gật đầu lia lịa, tuy rằng hô hấp có chút gấp gáp nhưng cảm xúc vẫn ổn. Mặc dù cô ấy đã ở dưới tầng hầm này rất lâu nhưng chỗ này cũng không có ký ức gì tốt đẹp, cô ấy hít thở sâu vài lần rồi bắt đầu trả lời một vài câu hỏi, nhưng cũng không có gì quan trọng, phần lớn đều là tất cả có bao nhiêu nạn nhân, những chiếc lồng sắp xếp như thế nào,…

Nhưng câu hỏi này không cần cô ấy phải nhớ lại bất cứ cảnh tượng khó chịu nào, giúp cô ấy từng bước thích ứng với tiết tấu này, toàn thân dần dần thả lỏng.

Tô Ngôn thấy đã đến lúc, nháy mắt với Đinh Khải Nhạc sau đó tất cả ra khỏi tầng hầm, đi dọc theo cầu thang lên tầng 2. Vừa bước lên bậc thang đầu tiên, Tịch Huyên đã dừng lại, sắc mặt trắng bệch cố khống chế sự run rẩy trong người mình.

Sau khi hoàn hồn lại, cô ấy nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mọi người bèn miễn cưỡng mỉm cười, cố ý nói với giọng nhẹ nhàng: “Những tên súc sinh đó sẽ tròng một cái tròng cổ cho em, kéo em từ trong lồng ra, chúng sẽ lấy dây thừng kéo em lên lầu… Có thể nói, đây là lần đầu tiên em đi lên bậc thang này…

Chỉ là cô ấy không phát hiện ra giọng nói của mình bây giờ sắc bén tới cỡ nào, thậm chí còn hơi nghẹn ngào.

“Tiểu Huyên…” Vương Quyên nhìn cô ấy với ánh mắt khẩn cầu.

Cô gái chớp mắt cố nén những giọt nước mắt sắp trào ra, sau đó dùng tốc độ thật nhanh đi lên tầng 2. Lúc nhìn thấy chiếc ghế sô pha đắt tiền ở khu vực tiếp khách, cô ấy nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng điều chỉnh lại hơi thở.

“Tịch Huyên.” Tô Ngôn đi đến trước mặt cô ấy, sau khi cô ấy mở mắt ra liền nhìn chằm chằm cô, gằn từng chữ một: “Lúc người đàn ông đó thả lỏng sẽ tiết lộ rất nhiều tin tức, đặc biệt là trước mặt mọi người, chị có hiểu ý em không?”

Tất nhiên là cô hiểu, những cô gái này đối với đám cặn bã kia căn bản không phải là người, họ chỉ là một vật dụng, một con thú cưng, một công cụ để giải tỏa nhu cầu. Vì vậy lúc chúng nói chuyện cũng không hề chú ý để họ, nếu không phải vì chúng đều mang mặt nạ thì có lẽ họ đã biết nhiều bí mật hơn, thậm chí là cả bí mật kinh doanh. Nhưng vì không biết những người này là ai nên rất nhiều thông tin không được chú ý đến.

“Bây giờ em suy nghĩ kỹ lại, các nạn nhân vẫn luôn là những người này sao?”

Tịch Huyên nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, không phải, lúc em vừa đến không có nhiều người như vậy, về sau mới dần tăng lên. Nhưng sẽ có một vài người chống đối quyết liệt, bọn em… bọn em đều không dám nghĩ tới những người đó đã bị đưa đi đâu, có lẽ là tặng cho người khác, cũng có lẽ…”

Tức là thường xuyên có những nạn nhân khác không rõ tung tích, vậy những người đó đang ở đâu? Có phải sẽ giống như 4 người bị đưa đi ở công ty hậu cần kia không?

“Nhưng mỗi khi có người biến mất thì ông già kia sẽ đến dọa chúng tôi, nói là vì họ không nghe lời nên bị “xử” rồi.

Tô Ngôn hơi thở dài một chút, hỏi tiếp: “Em nói Diêm Phi xuất hiện cách đây không lâu, cụ thể là bao lâu, em có xác định được không?”

“Khoảng… chừng 1 năm… Mặc dù em bị nhốt trong này không có khái niệm thời gian, nhưng mỗi năm đến Tết em đều biết.” Tịch Huyên khẳng định: “Trước Tết năm ngoái khoảng một thời gian thì hắn ta xuất hiện, giờ cũng không còn bao nữa lại đến Tết rồi, chắc là khoảng 1 năm.”

1 năm.

Tô Ngôn hơi nhíu mày, lần đầu tiên cô gặp Diêm Phi là nửa năm trước, vậy 1 năm trước là lúc hắn ta vừa từ nước ngoài về. Chẳng lẽ hắn vừa về nước đã bị Tân Khải dụ dỗ làm ra những chuyện này sao? Cũng không hẳn, nếu

Diêm Phi có tài khoản của Tinh Võng thì không chỉ mới dính líu đến chuyện này 1 2 năm được.

Cô bỗng nghĩ tới tấm ảnh chụp phong cảnh trong phòng của Diêm Phi ở biệt thự.

“Em nghĩ cẩn thận lại xem sau khi những nạn nhân đó biến mất, lúc chúng tới có hay bàn luận về chủ đề nào cố định không?”

Tịch Huyên cúi đầu nhắm mắt lại, cau mày suy nghĩ miên man, sau vài phút bỗng vội vàng ngẩng đầu lên nói: “Trước đây em không chú ý lắm, nhưng từ khi Diêm Phi đến thì trong 1 năm đó mất đi 2 người, nhưng sau những lần đó thì hai bọn chúng đều nói về một đề tài, là golf.”

“Hai bọn chúng?” Tô Ngôn hỏi.

“Là Diêm Phi và ông chủ của hầm rượu này, vì em đã thấy người đó 6 năm trước, mỗi lần hắn tới ông già kia đều gọi hắn là chủ nhân.” Tịch Huyên cắn môi nói: “Mặc dù hắn luôn đeo mặt nạ nhưng chưa từng giấu giếm thân phận của mình.”

Tân Khải có lẽ lớn hơn Diêm Phi vài tuổi, nếu là 6 năm trước thì hắn cũng đã 27, 28 tuổi.

“Golf…” Tô Ngôn lẩm bẩm, đột nhiên nhớ ra gì đó rồi xoay người chạy xuống cầu thang.

Đến khi bọn người Đinh Khải Nhạc phản ứng lại thì cũng nhanh chóng chạy theo, thấy Tô Ngôn đang đứng dưới khoảng trống đối diện cửa ra vào lầu 1, nghiêng đầu nhìn những bức ảnh treo trên tường.

Đinh Khải Nhạc đi tới bên cạnh, nhìn theo tầm mắt cô, cuối cùng dừng trên tấm ảnh lớn nhất, Diêm Phi và Tân Khải đang tươi cười cầm gậy đánh golf.

“Sau khi căn cứ vào lời khai của tên quản lý để điều tra quỹ tích của những chiếc xe tải kia đã có phát hiện gì?” Tô Ngôn quay đầu lại hỏi.

Đinh Khải Nhạc lắc đầu: “Quỹ tích của mấy chiếc xe đó từ khi ra khỏi khu phát triển đã đứt đoạn, chúng đều biết hệ thống camera ở khu đó vẫn chưa hoàn thiện nên có rất nhiều kẽ hở để chui ra. Hiện tại đang truy tìm tài xế lái mấy chiếc xe đó, nhưng tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.”

Ngay cả trong tình huống tốt nhất là những người tài xế đó đều ở Thành phố Nam Thành, thì chuyện tìm trong hơn mấy trăm vạn nhân khẩu cũng là một vấn đề. Lỡ như họ đã ra khỏi thành phố thì lại càng mất nhiều thời gian hơn.

“Mang bức ảnh này về Cục đi, tiện thể điều tra xem dưới danh nghĩa của Tân Khải và Diêm Phi có tài sản nào là sân golf không. Hiện tại có Tịch Huyên làm chứng rồi, xin lệnh khám xét cũng không khó.” Tô Ngôn nheo mắt nói.

…

Câu lạc bộ golf Phương Đông Thanh Hà nằm ở vùng ngoại ô của Thành phố Nam Thành, khá vắng vẻ nhưng cũng không thật sự là vậy. Nói là vắng vẻ vì xung quanh chỗ này không có người ở, khu dân cư gần nhất cũng cách rất xa. Nói không vắng là vì gần đó có một làng du lịch, chủ yếu là suối nước nóng, khách du lịch lui tới không ít. Vào ngày thường, nếu du khách có nhu cầu có thể đến đây đánh vài gậy, mà những khách hàng ở sân golf này cũng không phải hạng dân thường, thế nên càng thích chỗ yên tĩnh.

Sau khi xuất trình giấy tờ với bảo vệ cổng, mấy chiếc xe cảnh sát chạy vào rồi dừng trước sảnh tiếp khách của câu lạc bộ. Vừa bước vào đã gây chú ý cho mọi người, hôm nay cũng không phải cuối tuần nên phòng nghỉ bên cạnh sảnh có khá ít người, dọc theo cánh cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy cả cái sân lớn bên ngoài, lúc này đang có 3 người khách đang chơi.

Nhiều người mặc cảnh phục như thế đã nhanh chóng gọi được quản lý đến, Hạng Dương xuất trình lệnh khám xét và tiến hành câu thông, quản lý tỏ vẻ khó xử, vội vàng đi đến phía sau quầy lễ tân để gọi người. Chỉ một lúc sau, Tân Khải mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, gương mặt nghiêm nghị đi tới.

“Các người có ý gì? Không bằng chứng niêm phong hầm rượu của tôi nhiều ngày như vậy rồi, giờ lại đến câu lạc bộ của tôi làm gì? Tôi có thù với cảnh sát các người sao?”

Hạng Dương mặt lạnh lấy nhìn hắn, đem điều tra chứng nhét vào đối phương trong ngực: “Cái này là công việc của chúng tôi, còn xin Tân tiên sinh phối hợp, mà lại căn cứ cảnh sát chúng tôi mới nhất được đến chứng cứ, lúc này chỉ sợ anh lại phải cùng chúng tôi đi một lần. Về phần làm việc quá trình phương diện khẳng định đều là hợp pháp, anh nếu là có dị nghị, có thể đưa ra chất vấn, tin tưởng chúng tôi bộ phận hành chính sẽ cho anh một cái hài lòng trả lời chắc chắn.” Sau khi nói xong hướng về phía đằng sau đội kỹ thuật người cùng pháp y bộ môn đánh một thủ thế, một đống người tiến nhập phòng nghỉ về sau, đẩy ra cái kia đạo cửa thủy tinh tiến nhập sân bóng bên trong.

Tô Ngôn và Thái Thành Tể dẫn đầu, cả hai vừa cầm tấm ảnh kia vừa nhỏ giọng thảo luận, sau mười mấy phút cuối cùng cũng xác định được vị trí.

“Chính là chỗ này.” Thái Thành Tể xác nhận lại: “Gốc cây đằng sau y hệt trong tấm ảnh, đỉnh núi trập trùng phía xa xa cũng giống 8 9 phần.”

“Ừm.” Tô Ngôn cũng đồng ý.

Phương Giai Mậu sau khi nhận được ánh mắt của hai người thì lập tức dẫn đồng nghiệp cầm theo rađa giám sát bắt đầu dò trên khu vực này, cuối cùng xác định được một nơi chừng 10 mét, rộng khoảng 5, 6 mét, sau khi đánh dấu 4 góc thì bắt đầu đào xuống. Trong lúc đào, họ phát hiện ra khu vực này đã được trải lên một thảm cỏ mới.

Tân Khải lúc này đang bị cảnh sát khống chế đã bắt đầu biến sắc.

Mặt trời giữa trưa vẫn chói chang khiến mọi người không khỏi nheo mắt lại, Phương Giai Mậu đột nhiên hét lớn: “Có phát hiện!”

Bọn người Tô Ngôn vội vàng chạy đến xem, chỉ thấy trong bùn đất lộ ra một cánh tay người, thoạt nhìn là mới chôn xuống. Pháp y Trương Khải Sơn ngồi xuống bên miệng hố xác nhận người này chưa chết lâu, mới

khoảng 1 tuần.

“Tiếp tục đào!” Hạng Dương trầm giọng.

Cho đến khi bầu trời đã hoàn toàn tối đen, nhưng trong sân cỏ không hề tối, nhờ có vài chiếc đèn pha cường lực rọi vào mà nơi này sáng như ban ngày.

Cuối cùng sau nhiều lần xác nhận, Phương Giai Mậu bước tới bên cạnh họ nói: “Đây có lẽ đã là toàn bộ…”

“1, 2, 3… 7… 9…” Thái Thành Tể đếm.

Dưới cái hố sâu trước mặt mọi người, trong khu đất rộng khoảng 60 mét vuông có tổng cộng 10 thi thể bị chôn giấu, trong đó có 4 thi thể chưa hoàn toàn phân hủy, sau khi pháp y xác nhận thì hắn là 4 nạn nhân đã mất tích ở công ty hậu cần kia!

6 thi thể còn lại chưa xác định được thời điểm tử vong.

Gương mặt của Tân Khải đã không còn sự phách lối như trước nữa, chỉ đứng yên bất động ở đó. Sau khi Thái Thành Tể đếm xong, mọi người đều hướng mắt về phía hắn, bị những ánh mắt này nhìn chằm chằm, Tân Khải vô thức run rẩy, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Chương 74: Nữ nhân mê hồn án (Kết) + Vụ án thi thể không đầu 1

Đến khi xử lý xong hiện trường chôn xác ở câu lạc bộ golf thì đã xuất hiện ánh sáng mờ ảo ở đường chân trời.

Tô Ngôn và những người khác ép Tân Khải xuống xe, gặp Giang Ly đang đứng dưới lầu hút thuốc, Hạng Dương đứng từ xa liền gọi "Đội trưởng Giang".

Giang Ly nâng mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó tiện tay dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại ném vào thùng rác, bước đến nhìn Tân Khải đang bị còng tay ủ rũ cúi đầu: "Xử lý xong rồi à?"

Hạng Dương lắc đầu: "Lát nữa bọn người bên anh Trương sẽ lần lượt chở thi thể của 10 nạn nhân về, còn Phương Giai Mậu thì vẫn còn ở câu lạc bộ tiến hành thu thập chứng cứ, có lẽ còn lâu mới xong."

"Mang người vào trước đi." Giang Ly xua tay về phía trong tòa nhà.

Hạng Dương và Thái Thành Tể liền mang người đi vào, lúc này Tô Ngôn đậu xe xong cũng bước ra, lúc đi ngang qua Giang Ly ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt thì hơi ngạc nhiên nhìn anh một cái. Không biết từ lúc nào, trên người anh đã lâu chưa xuất hiện lại mùi hương này, họ cũng có thầm nói chuyện với nhau, không biết tại sao đội trưởng Giang vốn nghiện thuốc lá nặng lại đột nhiên cai thuốc.

Xem ra chuyện Tinh Võng đột nhiên xuất hiện ở Thành phố Nam Thành đã ảnh hưởng đến Giang Ly khá nhiều, đến nỗi anh phải dùng tới thuốc lá để xua đi phiền não trong lòng.

Tô Ngôn hiểu chuyện này, cô tin rằng chỉ cần bất cứ ai đã từng tham gia vào hành động Phá Tà sau khi biết tin này đều sẽ như thế, có lẽ là một tâm bệnh, vì thất bại nên không cam lòng.

Cho dù là cảnh sát hay quân nhân, đều không cho phép có thất bại, vì một khi thất bại là hàng vạn nhân dân có thể sẽ tiếp tục sống trong cảnh khốn cùng. Trên lưng mỗi người bọn họ đều là sứ mệnh nặng nề, có thể nói là không đánh cược được.

Sau khi bọn Hạng Dương đi, Giang Ly hiếm khi đứng thẩn thờ nhìn bụi cây bên cạnh, cho đến khi có một bàn tay trắng nõn giơ ra trước mặt anh, lúc đó anh mới tỉnh táo lại. Hơi ngạc nhiên nhìn lòng bàn tay non mịn kia, phía trên còn có một gói chocolate, anh khẽ nhíu mày không nói nên lời.

Thấy anh bất động, Tô Ngôn rút tay về, xé bao ngoài của gói chocolate kia, vừa mở vừa khẽ lẩm bẩm: “Ai da… Để trong túi nên hơi tan ra rồi.” Nói xong, cô dùng ngón tay trỏ và ngón tay cầm viên chocolate đưa lên miệng anh, nâng cằm ra hiệu anh ăn: “Ăn đồ ngọt sẽ giúp vui vẻ hơn một chút, nếu anh vẫn cảm thấy khó chịu thì lát nữa chạy ra sân huấn luyện phát tiết một chút đi.”

Cô đưa tay về phía trước, viên chocolate trực tiếp chạm vào cánh môi của Giang Ly.

Giang Ly vô thức há miệng ra, vì ngọt ngào xen chút chua xót lan khắp đầu lưỡi, sau đó một cảm giác ấm áp ngay lập tức truyền đến môi anh, có lẽ là động tác đút của Tô Ngôn hơi dùng sức nên đầu ngón tay cô đã đụng vào môi trên của anh.

Nhưng cảm giác này vừa chạm đã biến mất ngay lập tức, trong nháy mắt chỉ giống như là ảo giác.

Tô Ngôn nhìn anh nuốt viên chocolate, hơi vui vẻ nhếch môi lên, đôi mắt trong màn đêm trở nên lấp lánh. Cô thấy ngón tay mình còn dính một ít chocolate, không do dự vô thức ghé miệng liếm sạch sẽ. Sau đó cô còn cùng tay kia vỗ lên vai anh như an ủi: “Cuối cùng thì vụ án của Diêm Phi cũng có tiến triển rồi. Cho dù hắn có phòng thủ cẩn thận thế nào thì tên Tân

Khải cũng là đồ hèn nhát, chúng tôi sẽ lấy khẩu cung của hắn thật tốt. Đến lúc đó Diêm Phi không thừa nhận thì nhân chứng vật chứng cũng đã đủ, nhất định sẽ định tội được hắn."

"Về phần trang web Tinh Võng kia, là chuyện rất nghiêm trọng sao? Nhưng tôi tin lưới trời tuy thưa mà khó thoát, dù khúc xương này có khó gặm thì chỉ cần kiên trì cũng có thể cắn đứt được."

Trong lúc cô nói chuyện, toàn bộ sự chú ý của Giang Ly đều tập trung trên cánh môi hồng kia, sau khi cô nói xong anh mới ngượng ngùng dời mắt đi. Nhưng dù có thế thì trong lòng anh cũng thật sự đã thả lỏng không ít, anh xoay người lại bước vào trong tòa nhà: "Bận cả đêm rồi, cô về ký túc xá nghỉ ngơi đi."

Tô Ngôn vội bước theo sau lưng anh: "Đội trưởng Giang, có phải anh quá tàn nhẫn rồi không, tôi bận rộn cả đêm, quả thắng lợi đã trước mắt rồi mà còn đuổi tôi đi ngủ?…"

Miệng cô bắt đầu líu lo không ngừng, không để ý đến đôi tai đỏ ửng và đôi môi mím chặt của người kia.

…

Thẩm vấn Tân Khải rất thuận lợi, tất nhiên hắn cũng có mời luật sư, nhưng chứng cứ phát hiện dưới lòng đất trong sân golf của hắn quá mức trâu bò, dù là luật sư nổi tiếng quốc tế cũng không thể nào bào chữa được.

Trong máy tính văn phòng của câu lạc bộ của hắn tìm thấy một đoạn phim khiến cảnh sát tê tái, là cảnh các nạn nhân bị tra tấn và giết hại, mà Tân Khải cũng xuất hiện trong video, căn bản không thể nào chối cãi nữa.

Cuối cùng vị luật sư nổi tiếng quốc tế kia cũng chỉ có thể khuyên hắn hợp tác với cảnh sát, chủ động khai báo sự thật, nếu như vậy thì ra tòa hắn mới có cơ hội tranh thủ xin giảm thời hạn thi hành án được. Những lời này nói ra mọi người đều hiểu, video ngược sát còn ở đó, nhẹ nhất cũng là tử hình.

Nhưng luật sư đã nói như thế thì chứng tỏ vẫn còn hy vọng, một khi đã phải

đối mặt với cái chết, nếu thật sự có thể kéo dài hơi tàn thì ai lại muốn chết chứ? Đặc biệt là loại người như Tân Khải, ỷ vào đống tiền bẩn trong nhà mà tùy tiện chà đạp lên tính mạng của người khác, chắc chắn hắn cũng không muốn mình chết.

Vì vậy sau khi giằng co cả ngày, đến hơn 5 giờ chiều hôm sau hắn cuối cùng cũng ói ra tất cả tội trạng của mình.

Phòng thẩm vấn số 4, Cục thành phố.

Diêm Phi ngồi trên ghế gục mặt xuống, cửa bị người bên ngoài đẩy ra, đập vào tường phát ra một tiếng vang lớn, hắn mở mắt ra ngẩng đầu nhìn, thấy Hạng Dương và Giang Ly bước vào, phía sau còn có Tô Ngôn.

Hắn ta cười thầm, rõ ràng là vẫn không có ý định hợp tác. Hắn vẫn luôn trong căn phòng kín này, không biết Tân Khải đã bị bắt về, chuyện chôn xác ở câu lạc bộ golf từ lâu đã bị cảnh sát lật tẩy.

Ánh mắt của hắn vẫn dán vào người Tô Ngôn, Hạng Dương hung hăng vỗ bàn mới mở miệng nói: “Hai vị cảnh sát, các người dẫn người phụ nữ này đến là có ý gì? Sao? Muốn chơi chiến thuật tâm lý với tôi, nghĩ tôi sẽ vì cô ta mà bị dao động tâm lý à?” Nói tới đây, hắn cười tỏ vẻ khinh bỉ, giống như rất chướng mắt với “thủ đoạn” của cảnh sát, đúng là chậm phát triển mà.

“Không cần.” Tô Ngôn ngồi phía sau mở miệng, mặt không chút cảm xúc, giọng điệu bình tĩnh: “Chúng tôi đã thông qua nhân chứng Tịch Huyên để đến được chỗ các người giấu xác rồi, câu lạc bộ golf Phương Đông Thanh Hà của Tân Khải, đồng thời cũng đã tìm được thi thể của 10 nạn nhân. Sau khi Tịch Huyên nhận diện, 4 thi thể gần nhất là 4 người bị nhốt chung với cô ấy, cũng là 4 người đã mất tích ở công ty hậu cần kia.”

“Tốt lắm, nhưng các người phải đi tìm Tân Khải chứ, chuyện này liên quan gì đến tôi.” Diêm Phi cười mỉa mai: “Đừng dùng cuốn sách ảnh trong phòng tôi làm cái cớ, cái bằng chứng nực cười đó sẽ không đem ra tòa được đâu.”

“Tân Khải đã khai nhận mọi chuyện rồi, chính miệng hắn ta xác nhận anh là đồng bọn, đồng thời những người phụ nữ đó đều là anh đưa đến “Thịnh Tửu Trang”.” Hạng Dương mỉm cười đắc ý.

“Không thể nào!” Diêm Phi hơi sững sờ, sau đó lập tức cười lạnh: “Năng lực của cảnh sát các người cũng chỉ đến vậy thôi, muốn lừa tôi à? Ha ha…” Cho dù có phát hiện ra nạn nhân ở sân đánh golf thì dựa vào thủ đoạn của luật sư nhà Tân Khải cũng có thể giảo biện được, làm sao có thể dễ dàng khai nhận như thế! Vì vậy hắn nghĩ cảnh sát có ý đồ muốn nhiễu loạn suy nghĩ của mình, từ đó khiến hắn vô tình nói lộ ra manh mối.

“Có gì mà không thể.” Hạng Dương rút ra vài tờ giấy từ túi hồ sơ trước mặt, đẩy về phía hắn: “Chúng tôi đã tìm được một thư mục ẩn được mã hóa trong máy tính của hắn, những thứ này đều được chứa trong đó, tôi nghĩ chắc anh chưa xem qua những thứ này nhỉ? Chứng cứ vô cùng xác thực, đương nhiên hắn không thể chối cãi được rồi.”

Diêm Phi nhìn đống ảnh chụp màn hình video kia, sắc mặt hoàn toàn đen lại, bàn tay bị còng trên ghế ra sức nắm lại thật chặt, trên trán lại nổi đầy gân xanh. Rất lâu sau hắn mới phun ra một câu: “Ngu xuẩn!” Rõ ràng hắn đã dặn đối phương không được giữ lại những thứ này, quay chụp xong về nhà xem vài lần thì bỏ ngay đi, không ngờ hắn ta lại lưu hết trong máy tính! Giờ hắn chỉ thấy đầu óc mình quay cuồng.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã điều chỉnh là nét mặt của mình: “Chuyện này cũng chỉ có thể chứng minh anh ta giết người, có liên quan gì đến tôi đâu?”

“Anh đừng gấp… Đồng nghiệp của chúng tôi chưa nghiêm túc xem hết đống video này đâu, anh có dám chắc chắn mình chưa từng xuất hiện trong đó không?” Hạng Dương phủi tay, hơi dựa ra sau để lộ dáng vẻ an nhàn: “Không thể không khen đồng nghiệp pháp chứng của chúng tôi, trình độ có thể nói là tuyệt vời, nhất định sẽ không bỏ qua bất kỳ dấu vết nào. Đến bóng người phản chiếu trên cửa kính còn có thể nhìn ra được, anh nói xem có đáng ghét không chứ?”

“Tân Khải sẽ ra tòa tố cáo anh.” Tô Ngôn nói tiếp: “Hắn không giấu diếm

mà khai ra hết tất cả những người có liên quan để mong được giảm hình phạt.” Tuy rằng giết 10 mạng người tất nhiên sẽ bị tử hình, nhưng luật sư của hắn vẫn sẽ cố gắng hết sức.

Cô nói tới đây thì bật cười thành tiếng: “Tân Khải còn khai anh có liên quan đến vài vụ mất tích ở nước X, đồng thời lúc anh du học ở trường đại học M cũng đã bị cảnh sát điều tra qua, nhưng vì không có chứng cứ nên không giải quyết được. Chúng tôi đã liên hệ với Cục cảnh sát phụ trách vụ án này ở nước X, họ sẽ dựa vào chứng cứ chúng tôi cung cấp để tiến hành điều tra lại một lần nữa.” Cô từ từ giơ lên một tấm ảnh, chính là tấm ảnh phong cảnh trên bàn ở phòng Diêm Phi: “Đây là ở đâu? Cũng là sân golf sao?”

Nhìn cảnh vật có vẻ đúng là vậy.

“Anh Diêm, anh phải biết là thiên tài đều rất sáng tạo, họ sẽ không chọn một đồng đội ngu ngốc đâu.” Tô Ngôn thu lại tấm ảnh kia, nhìn chằm chằm vào người đàn ông đối diện: “Anh lần này chạy không thoát được rồi.”

Diêm Phi không lên tiếng, nét mặt không ngừng thay đổi như đang suy nghĩ gì đó.

Giang Ly nháy mắt, ba người lần lượt đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc này, Diêm Phi đột nhiên mở miệng: “Tôi nghĩ các người sẽ có hứng thú với Tinh Võng, nếu chúng ta làm một giao dịch thì thế nào? Tôi giúp các người đăng nhập vào Tinh Võng…”

“Không cần.” Giang Ly ngắt lời hắn, không quay đầu bước ra khỏi phòng thẩm vấn. Hạng Dương và Tô Ngôn cũng đi theo anh ra ngoài, để lại Diêm Phi u ám bên trong, nước đi cuối cùng cũng đã hỏng.

Sau khi trở về văn phòng, Giang Ly ngồi trên ghế của mình, hai mắt nhắm chặt, dường như thời gian gần đây anh đã rất mệt mỏi, lúc này chỉ muốn lập tức nghỉ ngơi.

Hạng Dương và Thái Thành Tể ở một bên nhỏ giọng thì thầm, sau đó Hạng Dương đi tới bên cạnh Giang Ly hỏi: “Đội trưởng Giang, không phải anh

nói “Tinh Võng” rất quan trọng sao? Nếu chúng ta có username và mật mã của Diêm Phi…”

“Không có nếu như đâu.” Giang Ly hé mắt: “Người của Tinh Võng không phải đám ngu, cảnh sát chúng ta mấy lần vào máy tính của Diêm Phi rồi, chúng sớm đã cảnh giác, cho dù anh có lấy được username và mật khẩu của hắn thì cũng không thu hoạch được gì.”

“Hơn nữa những người như Diêm Phi và Tân Khải phải chịu trách nhiệm cho những tội ác mình gây ra, chúng ta không có tư cách thay những nạn nhân kia thực hiện bất cứ giao dịch nào.” Anh nói xong cũng nhắm mắt lại.

Cảnh sát Thành phố Nam Thành đã phá được một vụ án buôn người cực lớn gây chấn động xã hội, lai lịch phức tạp của những tên tội phạm liên quan đến vụ án có thể nói là rất hiếm thấy: Doanh nhân, minh tinh, luật sư…, có đến hơn 20 người. Một khi những phương tiện truyền thông đưa tin thì sẽ hot không hạ xuống được, những vụ án kiểu này đúng là hiếm thấy trên toàn thế giới, xã hội sẽ tự nhiên chú ý đến kết quả phán quyết cuối cùng.

Điều này vô hình trung lại gây áp lực không nhỏ cho việc công – kiểm – pháp ở Thành phố Nam Thành, bất kì vấn đề hoặc sai sót nào trong phiên tòa này cũng sẽ gây ra phản ứng dữ dội từ dư luận. Vì vậy vụ án này được mệnh danh là đại án kiện quốc gia, tất cả các hung thủ phải bị trừng phát đúng tội thì mới dập tắt được lửa giận trong lòng người dân.

Sáng sớm hôm nay, trong văn phòng đội chuyên án.

Hạng Dương và Thái Thành Tể đang ngồi trước máy tính, lên mạng xem tin tức và bình luận về vụ án của Diêm Phi, Thái Thành Tể chép miệng nói: “Xem ra đôi khi lực lượng cũng có hạn… Chí ít thì lần này bọn chúng không có cách nào dùng tiền để thoát khỏi chế tài của pháp luật nữa.”

“Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa*.” Hạng Dương thở dài.

(*) Thiên kinh địa nghĩa: Lý lẽ đúng từ xưa đến nay, không có gì phải nghi ngờ.

Cả hai bất giác nghĩ đến việc 10 nạn nhân kia cho đến nay vẫn chưa xác định được danh tính, không khỏi chìm vào im lặng.

“Chào buổi sáng~” Lúc này Tô Ngôn từ ngoài đi vào, hôm nay cô mặc một bộ quần áo thể thao màu xám tro nhạt, tóc đuôi ngựa buộc cao trông rất trẻ trung. Sau khi chào hỏi hai người, cô đi thẳng đến bàn của Giang Ly, đặt túi giấy trong tay lên bàn sau đó về chỗ của mình.

Hạng Dương duỗi cổ định nhìn xem trong túi là gì, còn Thái Thành Tể thì sờ cằm, cảm thấy có gì đó không bình thường lắm.

1 giây sau, Hạng Dương liền cầm cốc nước lên, giả vờ như đến máy đun để lấy nước, sau đó lủng lẳng đi đến bàn làm việc của Giang Ly cách đó không xa, hận không thể dùng ánh mắt đốt ra hai cái lỗ trên túi giấy để nhìn cho rõ.

“Khụ khụ!!!” Thái Thành Tể bỗng ho khan thật mạnh.

1 giây sau, sau lưng anh ta truyền đến một giọng nam trầm ấm: “Anh đứng đây làm gì?”

Hạng Dương chỉ cảm thấy gáy lạnh toát, chột dạ quay người lại. Nước trong ly vì động tác bất thình lình của anh ta mà vung tung tóe ra ngoài, làm ướt một mảng lớn ở vạt áo trước của anh ta. Nụ cười trên mặt Hạng Dương hết sức ngượng ngùng, anh ta giơ cốc nước trên tay lên: “Tôi… tôi lấy nước.”

Giang Ly chỉ nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, không nói gì thêm, lách người đi đến chỗ của mình, lúc nhìn thấy túi giấy trên bàn cũng hơi sững sờ, đến khi thấy rõ đồ bên trong túi, trong đáy mắt mới hằn lên ý cười. Anh tiện tay cầm túi giấy đặt dưới bàn, chặn những ánh mắt tò mò xung quanh nhìn nó.

Đinh linh linh linh linh.

Giang Ly nhìn thoáng qua Hạng Dương đang ủ rũ trước mắt, đứng dậy bước sang nhận điện thoại: “Đội Chuyên án.”

“… Được.” Sau khi anh cúp điện thoại, thấy mọi người đều nhìn mình liền giang tay ra: “Đường Tần Thủy, khu Lục Hợp, chuẩn bị xuất trận!”

“Không phải chứ…”

“Không thể yên tĩnh được vài ngày à?!”

Sau những lời phàn nàn của mọi người, xe cảnh sát tiến thẳng vào một cư xá tên là Hoa Diệu Phủ trên đường Tần Thủy của khu Lục Hợp, dừng lại trước một tòa nhà cao tầng. Tiểu khu này đã xây dựng từ lâu, đến nay cũng đã hơn 20 năm nên thiết bị đều nhìn rất cũ kỹ, hành lang vẫn là loại xây bằng xi măng.

Mọi người men theo cầu thang vừa cũ vừa bẩn đến lên đến tầng 4, cửa căn hộ bên tay trái đang mở rộng, còn được kéo dải phân cách.

“Tình huống thế nào?” Hạng Dương hỏi cảnh sát của đồn cảnh sát bên cạnh.

“Tình hình có hơi phức tạp, nhưng chúng tôi là người đầu tiên phát hiện ra hiện trường nên dám đảm bảo hiện trường không bị bất cứ ai phá hoại hết.” Vị cảnh sát đó vừa nói vừa chỉ về hướng phòng ngủ trong nhà.

Tô Ngôn cúi đầu nhìn, cửa phòng ngủ có vết máu, một đường đi đến tận cửa ra vào.

Bọn họ mặc đồ bảo hộ vào, cẩn thận tránh vết máu đi tới cửa phòng ngủ, vừa liếc mắt một cái Thái Thành Tể liền hít một hơi lạnh.

Trên vách tường phòng ngủ, ở đầu giường, ga giường, khắp nơi đều là vết máu vung vẩy, mà nằm giữa vũng máu trên giường là một thi thể nữ, căn bản không thể nhận dạng được. Sở dĩ không thể nào nhận dạng được là vì… Thi thể không có đầu.

Chương 75: Vụ án thi thể không đầu 2

“Đm…” Thái Thành Tể đứng trước cửa tấm tắc: “Hạng Dương, còn nhớ lần cuối cùng chúng ta nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng thế này là lúc nào không?”

“Nếu chỉ xét về trình độ vấy máu thì có lẽ là 2 năm trước, người tự tử ở tòa nhà Bảo hiểm Hoành Đức ấy.” Hạng Dương vừa nói vừa tỏ vẻ không dám nhớ lại nữa: “Nhảy xuống từ tầng ba mươi mấy…” Nói tới đây anh ta cũng không tiếp tục nữa.

Nhưng mọi người đều có thể tưởng tượng ra được, toàn thân như bùn nhão, xương sọ vỡ nát.

Lúc này pháp y Trương Khải Sơn cũng dẫn người vào đến, đi đến trước cửa phòng ngủ, thấy tình trạng trong phòng thì lặng lẽ thở dài, bắt đầu bận rộn với thực tập sinh của mình. Anh ta vừa mang găng tay vừa nói: “Vụ Hạng Dương nói tôi cũng có ấn tượng, lúc đó là một đồng nghiệp khác tới hiện trường, về có nói với tôi bên nhập liệm không chịu nhận, đúng là thảm.”

Mọi người thở dài thườn thượt, Giang Ly đã quay lại đi đến trước mặt hai vị cảnh sát ở đồn, lịch sự chào hỏi một chút, người cao gầy tên là Lý Huy, người còn lại thấp hơn một chút, trong khá khỏe mạnh, trên mặt mang một cái kính tên là Phùng Bân.

Hai người đều là cảnh sát an ninh của đồn cảnh sát khu Lục Hợp, huyện Huệ Hưng, Giang Ly hỏi thăm một chút, hai người bèn kể rõ tình huống từ đầu đến cuối.

Theo như Lý Huy nói thì khoảng thời gian này các đồn cảnh sát cơ sở đang ưu tiên trong việc trấn áp các hoạt động mại dâm, cờ bạc và ma túy để phối hợp với tinh thần chỉ đạo của thành phố. Nạn nhân bên trong là người bị

người dân báo cáo cho họ, cảnh sát đã tiến hành cài đặt công nghệ trên mạng internet để theo dõi người hành nghề mại dâm này. Người chết không phải làm một mình, phía sau còn có một tổ chức có quy mô khá lớn ở thành phố Nam Thành, hiện tại đội phối hợp tảo hoàng* đang muốn nhổ cỏ tận gốc tổ chức này.

(*) Phối hợp tảo hoàng: Càn quét tệ nạn.

Vất vả lắm hôm nay mới có tin từ lưới bảo vệ internet, có lẽ bên này có động tĩnh nên sáng sớm họ đã chạy sang chờ, người chết cũng có địa vị ở trong "tổ chức" kia nên họ định bắt tại chỗ rồi mang về thẩm vấn. Không ngờ là họ dưới lầu chờ, còn tên "khách hàng" kia sau khi lên chưa được 5 phút đã vội vàng chạy xuống, nhanh như chớp đã chạy mất dạng.

Kinh nghiệm làm việc nhiều năm khiến Lý Huy và Phùng Bân cảm thấy có gì đó không đúng, vì thế sau khi bàn bạc với nhau, hai người họ liền lên lầu xem thử. Lúc hai người lên thì cửa chống trộm đang mở toang, mùi máu tươi cực kỳ gay mũi xông thẳng vào mặt, sau khi nhìn thấy hiện trường thì không chút do dự báo cáo tình huống lên phía trên.

"Theo dõi cô ta lâu như vậy rồi, hẳn đã biết danh tính cụ thể đúng không?" Giang Ly hỏi tiếp.

Lý Huy khẽ gật đầu: "Theo thông tin mà chúng tôi có được thì lúc cô ta làm ăn sẽ tự xưng là "Linh Linh", xem như cũng có chút giảo hoạt. Trước đó đã bị xử lý 2 lần, trại tạm giam rất nhanh đã xác nhận cô ta! Về phần danh tính thật sự…"

Phùng Bân bên cạnh đang mở điện thoại vội vàng đưa tới: "Đây là thông tin danh tính tôi nhờ văn phòng gửi qua, cô ta tên thật là Kỳ Khả Linh, năm nay 27 tuổi, hộ tịch là ở nơi khác, theo như lời cô ta nói thì không có người nhà." Nói xong anh ta dừng một chút rồi lại nói tiếp: "Tất nhiên chỉ trong trường hợp thi thể trong phòng kia thật sự là cô ta, giờ không có đầu nên chúng tôi chỉ dựa vào thân hình, nhưng cũng không chắc lắm."

"Ừm, quay về chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra dấu vân tay." Giang Ly trả điện thoại lại cho Phùng Bân: "Vậy tên "khách hàng" kia…?' "

“Đội An ninh mạng của chúng tôi bên này có thể cung cấp được lịch sử trò chuyện của hắn và Kỳ Khả Linh trên một phần mềm chat, còn có tài khoản của hắn nữa.”

“Vậy là được rồi, đến lúc đó tôi liên hệ với bên An ninh mạng để lấy thông tin chính xác của hắn, nhìn vết tích hiện trường và thời gian tử vong của người chết thì tên “khách hàng” này hắn cũng không liên quan quá nhiều.” Anh quay đầu nhìn thoáng qua đống hỗn độn trong phòng ngủ.

“Nhưng có khả năng trong lúc vô tình hắn đã phá hoại một ít dấu vết ban đầu ở hiện trường, vẫn phải đưa về hỏi một chút.” Tô Ngôn tiếp lời.

…

Văn phòng đội Chuyên án, Cục thành phố.

Tô Ngôn vừa từ phòng pháp y về, chưa vào đến phòng đã nghe vài giọng nam quen thuộc vọng ra, cửa văn phòng đang hé mở, họ thật sự là không kiêng kị gì mà. Không biết có phải vì phụ nữ ở cả đội hình sự trinh sát của Cục thành phố này quá ít ỏi không mà ngày thường đám đàn ông cũng dần phát huy được kỹ năng chuyên môn của nữ giới: Nhiều chuyện. Thật ra, đàn ông mà muốn bát quái thì không kém phụ nữ chút nào, lại thêm đám người này có khả năng quan sát cực tốt, ngay cả vị lãnh đạo nào ở nhà bị vợ đánh họ cũng biết được.

Thử hỏi xem có đáng sợ không chứ?

Cô lắc đầu cười khẽ rồi kéo cửa đi vào, buồn cười nhìn Thái Thành Tể đang xoay vòng vòng trên mặt đất: “Anh Thái, mọi người nói gì mà náo nhiệt vậy, từ xa đã nghe tiếng của mấy người rồi.”

Thái Thành Tể nghe vậy vỗ bàn tay một cái, đi đến bàn làm việc của cô rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Sáng sớm nay người của đồn cảnh sát đã gửi thông tin của tên “khách hàng” kia, bọn tôi tra được danh tính của anh ta, vừa nãy đã liên hệ rồi. Kể em nghe, lúc tôi nói mình là cảnh sát, giọng nói đầu bên kia đã bắt đầu run bần bật.”

“Chuyện thường mà, người bình thường nhìn thấy cảnh tượng trong phòng đó không bị dọa tè ra quần thì đã là rất cứng rồi.” Đinh Khải Nhạc cười ha hả: “Vị này còn có thể vắt chân lên cổ chạy, tố chất tâm lý quá cứng, nhưng anh nói xem tại sao anh ta không báo cảnh sát nhỉ?”

“Báo cảnh sát gì chứ, báo rồi thì nói thế nào, tôi đến đây chơi gái, kết quả là người chết rồi hả?” Hạng Dương “chậc” một tiếng, đây đều là suy nghĩ thông thường của con người, làm gì có ai tình nguyện dính vào chuyện rắc rối chứ. Nếu không phải nhờ đồn cảnh sát đã theo dõi ngay từ đầu thì ai biết được hắn có đi qua hiện trường chứ?

“Vậy anh ta có đến phối hợp điều tra không?” Tô Ngôn hỏi.

“Có, nói là một lát sẽ tới. Hiện tại chúng ta không chỉ có thông tin của anh ta mà còn có phương thức liên lạc, có cả đơn vị công tác của anh ta, nếu anh ta không tự đến thì mình đến chỗ hắn tìm, xem ai ảnh hưởng đến ai.” Thái Thành Tể nói xong, đề tài này xem như dừng lại ở đây, đám người lại bắt đầu nghiên cứu xem tối nay tan làm ăn gì. Sau cùng nhất trí đồng ý tối nay không cần tăng ca nữa, nhắc nhở Giang Ly một chút, dù sao cũng là sau khi kết án chính anh hứa như thế.

Khoảng hơn 20 phút sau, cửa phòng bị gõ vài tiếng, họ hét một tiếng “Mời vào”, một người thò đầu vào với nét mặt lo sợ: “Xin hỏi… Đây là đội chuyên án đúng không? Tôi tìm cảnh sát Thái.”

“Tôi đây.” Thái Thành Tể đứng dậy vẫy tay, ra hiệu anh ta đi vào: “Tạ Triết, đúng không? Lấy chứng minh thư ra cho tôi xem một chút.”

“Vâng.” Người đàn ông lấy chứng minh thư từ trong ví tiền đưa tới, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, diện mạo hắn khá bình thường, gương mặt đại trà đeo kính gọng đen, cao khoảng 1m75, hơi gầy. Lúc này không biết đang sợ cái gì mà lông mày hơi giật một chút.

“Đi thôi, đi theo tôi vào đây.” Thái Thành Tể sau khi xác nhận danh tính của đối phương xong thì xoay người ra khỏi văn phòng, sau đó hướng về phía Tô Ngôn nói: “Này em gái, em đi cùng tôi đi, anh Hạng của em lát còn

có chuyện khác.”

“Được.” Tô Ngôn đứng lên.

Ba người cùng đi đến phòng thẩm vấn, sau khi người đàn ông rụt cổ ngồi vững, Thái Thành Tể cũng kéo cái ghế đối diện ra đặt mông ngồi xuống. Sau đó anh ta nghiêm mặt, dùng đốt ngón tay gõ bàn một cái: “Biết tìm anh đến đây làm gì không?”

“Không biết…” Tạ Triết ngẩng đầu nhìn hai người đối diện một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống lắc lắc.

“Không biết mà anh còn tới?” Thái Thành Tể nhíu mày, giọng điệu không còn khách sáo nữa.

“Chỉ là…” Tạ Triết rụt cổ: “Cảnh sát gọi điện cho tôi, tôi sao dám không đến, không phải nói cảnh dân một nhà sao, tôi thân làm công dân phải phối hợp với các người làm việc chứ.”

“Anh quả thật rất hiểu chuyện.” Thái Thành Tể bị thái độ của anh ta làm cho dở khóc dở cười, rất nhanh sau đó lên nghiêm mặt: “Sáng hôm nay khoảng 7 giờ 20, anh đang ở đâu?”

“Tôi…”

Thái Thành Tể không cho anh ta có cơ hội phủ nhận, từng giây từng phút đánh tới: “Có đi qua cư xá Hoa Diệu Phủ trên đường Tần Thủy ở khu Lục Hợp không?”

“Không…”

“Tôi khuyên anh nên nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, chúng tôi có nhân chứng, cũng có thông tin liên lạc của anh, có thể tra ra vị trí và quỹ tích của anh lúc đó. Ở đây mà nói láo, là muốn gánh trách nhiệm pháp luật đúng không?”

Bị hù như thế Tạ Triết nhất thời hoảng hồn, đôi mắt sau cặp kính gọng đen đảo liên hồi cho thấy trong lòng anh ta đang rất bất an. Anh ta là viên chức

ở một xí nghiệp nhà nước trong thành phố Nam Thành, trước đây chưa từng phạm tội gì, có thể nói đây là lần đầu tiên trải qua việc này. Vài giây sau, anh nhụt chí thú nhận: “Sáng sớm lúc 7 giờ tôi đúng là có đi qua Hoa Diệu Phủ.”

“Đi đến đó làm gì?”

“Đi… Thăm người thân…”

Thái Thành Tể nghe được câu trả lời này chỉ trừng mắt liếc anh ta một cái đầy sát khí, có thể nói là ánh mắt tử thần.

Tạ Triết ôm mặt khóc, anh ta cũng nhìn ra cảnh sát nhất định đã nắm được chứng cứ gì rồi, cứ thế này không còn cách nào khác là ăn ngay nói thật, nhưng trước khi nói còn tỏ ý muốn thương lượng: “Tôi khai hết, tôi sẽ khai hết, nhưng cầu xin các người đừng cho đơn vị và nhà tôi biết chuyện này được không? Vợ tôi vừa sinh xong, còn đang ở cử, mẹ tôi nói cô ấy không thể bị kích thích được, bị kích thích sẽ không có sữa, con trai tôi sẽ bị đói!”

Ba!

Tô Ngôn dùng sức đập mạnh cái kẹp nhựa cứng trong tay xuống mặt bàn, tiếng vang vọng không chỉ dọa Tạ Triệt sợ nhắm tịt mắt lại mà còn khiến Thái Thành Tể ngồi bên cạnh phải nhìn sang. Cô cười lạnh: “Anh còn biết vợ mình không thể bị kích thích à? Sao? Vẫn thấy mình còn lương tâm hả?”

“Nói đi! Buổi sáng tới đó làm gì?”

Giọng điệu của cô càng ngày càng tệ, Tạ Triết không dám lo lắng nữa, triệt để kể hết những chuyện đã xảy ra. Lúc đầu vì một người bạn giới thiệu nên anh ta vô tình thêm WeChat của Kỳ Khả Linh, mỗi ngày đều lén lên xem ảnh cô ta đăng lên, xem mãi thành nghiện. Sau này thấy mà ăn không được nên trong lòng càng ngày càng ngứa ngáy, hai ngày trước anh ta cãi nhau với người vợ mới sinh vài câu, trong cơn tức giận mới liên lạc với “Linh Linh” kia.

Lúc đầu thái độ của Kỳ Khả Linh rất thận trọng, dù sao cô ta cũng không

phải mới làm nghề này 1 2 ngày, đã vào trại tạm giam mấy lần nên tất nhiên rất cẩn thận. Sau đó Tạ Triệt có nhắc đến tên người bạn kia, hai người mới bắt đầu trò chuyện và hẹn thời gian. Ngay từ đầu anh ta cũng có hơi băn khoăn, lỡ như giá cao mà gặp phải hàng không chất lượng thì phải làm sao? Nhưng vì "Linh Linh" trên ảnh chụp thật sự quá ngon mắt, cộng thêm người bạn kia ở bên tai thổi phồng nên cũng cắn răng yên lòng, sáng nay đã đi đến chỗ hẹn.

Không ngờ vừa tới địa chỉ cô ta cho thì cửa chống trộm không đóng, để lại một khe hở nhỏ. Lúc đó anh ta tưởng cô ta cố ý để cửa cho mình, dù sao làm những chuyện thế này cũng không thể để gây ầm ĩ được. Anh liền bèn kéo cửa ra, lập tức đi vào trong nhà, lúc đứng trước cửa còn gọi vài tiếng nhưng không được đáp lại. Đợi đến khi anh ta đứng ở cửa phòng ngủ nhìn vào trong, xuýt chút nữa hồn đã xuất khỏi xác, trực tiếp thăng thiên.

Sau khi lấy lại tinh thần, anh ta quyết định xoay người chạy nhanh ra ngoài, có thể nói là tông cửa mà chạy, trong đầu đều là suy nghĩ không thể dính líu vào chuyện này được. Không nói đến chuyện lỡ có người nào biết được anh ta dùng tiền mua khoái hoạt, cảnh sát chắc chắn sẽ đem anh ta liệt vào nghi can đầu tiên!

Tạ Triết chỉ muốn yên ổn, nhưng nghìn tính vạn tính đều không ngờ Kỳ Khả Linh đã sớm bị cảnh sát theo dõi. Cho dù cô ta không chết thì anh ta ít nhất cũng bị giam giữ hành chính 7 ngày và phạt tiền.

Buổi thẩm vấn này tiến hành khá thuận lợi, cơ bản đã loại Tạ Triết ra khỏi dạng tình nghi. Nhưng trước khi anh ta đi, Thái Thành Tể vẫn đặc biệt căn dặn nhất định phải giữ điện thoại, có lẽ sau này vẫn còn cần anh ta phối hợp điều tra.

Đợi cho anh ta đi rồi, Tô Ngôn và Thái Thành Tể mới kề vai nhau trở về văn phòng, Thái Thành Tể nhìn thoáng qua sắc mặt của cô, cười trêu: "Xem ra sau này thẩm vấn không cần đến tôi nữa rồi, em xem lông mày em dựng lên còn đáng sợ hơn cả tôi." Mặc dù là giọng điệu trêu đùa nhưng trong lòng anh ta hoàn toàn không đùa, lúc đó anh ta ngồi bên cạnh, trong nháy mắt cảm thấy toàn bộ không khí như đóng băng lại, khiến người ta không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Cũng lạ thật, một cô gái nhỏ vừa mới tốt nghiệp chưa bao lâu mà lấy đâu ra khí thế mạnh mẽ đến vậy?

“Tôi chỉ cảm thấy tức giận thôi.” Lúc này Tô Ngôn đã khôi phục lại trạng thái bình thường, đảo mắt một cái: “Vợ vất vả mang thai 10 tháng mới có thể sinh cho anh ta một đứa on, anh ta đúng là không làm người ta thất vọng, còn chưa hết tháng ở cử đã không quản được đống thịt nhão dưới thân mình rồi. Bị dọa thành cái dạng đó, là do anh ta xứng đáng!”

Hai người vừa nói vừa vào văn phòng.

Lúc này Đinh Khải Nhạc đã bước lên đón: “Hai người lâu thật đấy, đã tan việc chưa?” Anh ta chỉ vào đồng hồ trên cổ tay mình: “Dọn dẹp đi, đội trưởng Giang nói tối nay mời khách!”

“Được đấy, đi đâu?” Thái Thành Tể thả đồ lại trên bàn làm việc của mình, thuận miệng hỏi.

“Nhà của đội trưởng Giang, nấu lẩu.” Đinh Khải Nhạc đứng ở cửa chờ họ: “Trong nhà tiện hơn, chúng ta ăn cơm chung không khỏi bàn luận công việc, ở ngoài để người khác nghe thấy không tốt lắm. Đội trưởng Giang và anh Hạng đã ra ngoài mua thịt với thức ăn rồi, giờ chúng ta xuất phát đến nhà anh ấy trước, tôi đang cầm chìa khóa đây~”

“Được, đi thôi!”

5 6 người còn lại trong đội Chuyên án liền xuất phát đến cư xá nhà Giang Ly, trên đường đi Tô Ngôn nhẩm đếm số người một chút, nhà Giang Ly như thế có thể chứa được hết bấy nhiêu người sao?

Chưa tới nửa tiếng sau, Đinh Khải Nhạc cầm chìa khóa dẫn họ bước vào nhà Giang Ly, mọi người hết sức tò mò đi xung quanh phòng khách, thi thoảng còn ngó đầu vào hai căn phòng kia xem thử.

“Không ngờ đội trưởng Giang ở một mình mà lại sạch sẽ thế này.” Đinh Khải Nhạc cười toe toét.

Thái Thành Tể xua tay với đám người kia: “Mấy người không hiểu đâu, muốn biết đội trưởng Giang có phải độc thân hay không thì phải xem trọng điểm!” Nói xong anh ta quay người đi vào nhà vệ sinh, mở đèn lên sờ cằm nhìn đồ bày trên bồn rửa mặt: “Bàn chải, kem đánh răng đều chỉ có 1 bộ, hẳn là không có vấn đề gì.”

Mọi người “Cắt” một tiếng, không để ý đến anh ta nữa.

Anh ta cũng không giận, vốn chỉ là đang pha trò nên liền cười hì hì ra khỏi phòng vệ sinh. Vừa đi vừa sờ gáy mình, giả vờ ho: “Con mẹ nó, khi nãy võ mồm với Tạ Triết qua nhiều nên giờ khát muốn cháy họng.” Anh ta lập tức đi vào phòng bếp, cầm bình nước lên mới phát hiện bên trong trống rỗng, mở tủ lạnh ra thì thấy trong đó cũng chỉ có vài cái trứng gà.

Tô Ngôn đi theo anh ta, đưa tay lên mở tủ bát phía trên máy hút mùi, lấy ra một chai nước khoáng đưa cho Thái Thành Tể. Động tác nước chảy mây trôi, không hề do dự chút nào, sau đó cô liền đi ra ngoài.

Thái Thành Tể đứng tại chỗ cầm chai nước khoáng trong tay, nhìn một chút cái kia tủ bát lại nhìn một chút trong tay nước, sau đó nheo lại mắt thấy Tô Ngôn bóng dáng.

Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề!

Nhưng anh ta cũng là người thông minh, biết kìm lại, giả vờ như chưa có việc gì uống nước rồi bước ra phòng khách. Nhưng quan sát kỹ cỡ nào thì thật sự cũng không thấy có dấu vết phụ nữ sống ở đây!

Cuối cùng Thái Thành Tể đi vào phòng ngủ chính, nhìn ga giường nam tính được trải bằng phẳng, anh ta thở dài lắc đầu. Đến lúc chuẩn bị ra ngoài, khóe mắt anh ta nhìn thấy một cánh cửa của tủ quần áo không đóng kỹ, hình như bên trên có một cái móc treo quần áo.

“Nhà gì thế này, nhìn thoáng qua cũng biết cái tủ gỗ nguyên khối này giá trị không…” Anh ta lẩm bẩm, bước lên kéo cửa tủ ra định lấy cái móc kia xuống, nhưng 1 giây sau anh ta trợn mắt đứng bần thần tại chỗ.

Nhìn những gì anh ta phát hiện được đi.

Một cái váy lễ phục đuôi cá đang lẳng lặng treo ở đó.

Chương 76: Vụ án thi thể không đầu 3

“Đậu đen rau muống…?” Thái Thành Tể đứng trước tủ quần áo không khép miệng lại được. Mặc dù bộ lễ phục này không quá giống với phong cách của Tô Ngôn hàng ngày, nhưng anh ta vẫn còn nhớ cách đây không lâu, hai người một âu phục giày da, một áo váy dịu dàng xuất hiện trước mặt mọi người. Tô Ngôn là phú nhị đại, mà bộ váy này nhìn sơ qua cũng biết là rất đắt rồi, quả thực rất phù hợp với thân phận của cô.

Lúc này, giọng của Đinh Khải Nhạc từ phòng khách truyền tới: “Anh Thái? Anh Hạng nói chúng ta dựng bàn lên trước…” Tiếng bước chân vang lên, dường như có người đang đi đến phía phòng ngủ.

Đông!

Thái Thành Tể luống cuống tay chân đóng cửa tủ quần áo lại, vì bị giá quần áo phía trên cản lại nên tiếng vang phát ra cũng không quá lớn. Lúc Đinh Khải Nhạc đi tới cửa thì nhìn thấy cảnh anh ta đang chống vào cửa tủ, không khỏi thắc mắc: “Anh đang làm gì thế?”

“Không có gì… Chẳng làm gì cả!” Thái Thành Tể cười ha hả, sau đó đứng dậy sờ tay lên trên cửa tủ: “Chất liệu tốt thật đấy, tôi đang suy nghĩ khi nào mình mua nhà cũng sẽ đặt một bộ nội thất thế này, không bị bẩn!”

“Thôi anh đừng nhắc tới nhà của anh nữa, tôi nghĩ trong vòng 3 đến 5 năm sau cũng chưa có được đâu.” Đinh Khải Nhạc vẫy tay với anh ta: “Nhanh lên, bọn người đội trưởng Giang đang trên đường về đấy, chắc khoảng vài phút nữa là đến. Chúng ta ra phòng khách dọn dẹp một chút, đến lúc đó chỉ cần ăn thôi, không thì tôi chết đói mất.”

“Đến ngay đây!” Thái Thành Tể đi ra khỏi phòng, quay đầu lại nhìn thoáng qua tủ quần áo, khóe miệng không khỏi nhếch lên, vẻ mặt toàn là ẩn ý.

Cảnh tượng này trùng hợp để Tô Ngôn vừa từ trong bếp bước ra nhìn thấy, cô nghiêng đầu nhìn một chút vào phòng ngủ, sau đó nhìn biểu cảm của Thái Thành Tể. Chỗ của cô đang đứng vừa lúc có thể nhìn thấy một góc của cái tủ quần áo bằng gỗ kia. Nhưng trên mặt cô cũng không lộ ra vẻ bất thường gì, vẫn bình tĩnh như cũ, nhanh chóng đi giúp đỡ các đồng nghiệp khác đẩy bàn trà sang một bên.

Chưa tới 10 phút sau, Giang Ly và Hạng Dương đã trở về, hai người xách hai túi nguyên liệu nấu ăn lớn, chất đầy cái bàn ăn vốn cũng không lớn lắm. Sau đó có vài người ngo ngoe chạy tới, căn chung cư 2 phòng này lập tức trở nên chật chội, phòng đọc sách, phòng ngủ, còn có cả sô pha đều đầy người ngồi. Mọi người ồn ào nhưng cũng rất nhiệt tình, bầu không khí rất náo nhiệt, ngay sau đó có vài người đã lấy điện thoại ra bắt đầu lập đội chơi game.

Giang Ly mở lò vi sóng ra, đổ nước vào đáy nồi sau đó cầm rau xanh xoay người vào bếp chế biến. Tô Ngôn chớp chớp mắt, nhìn cả căn phòng toàn là đàn ông chẳng ai có ý định giúp đỡ thì bất đắc dĩ lắc đầu, liền đi theo sau anh.

Thái Thành Tể đang ở một góc nói chuyện phiếm, còn có Hạng Dương vừa bị anh ta gọi đến, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều lộ ra vẻ mặt khốn khổ như chồn.

Tô Ngôn đi vào phòng bếp, sau khi được Giang Ly cho phép thì phụ trách mở từng hộp nhựa đựng thịt bò và thịt dê ra. Cô vừa dùng tay mở vừa dùng khóe mắt quét qua bóng người cao lớn đang rửa và nhặt rau lưu loát bên bồn nước, không khỏi nhớ lại bát mì hải sản thơm ngon tối hôm đó, vô thức đã thẩn thơ.

Có lẽ vì ánh mắt của cô quá mức sỗ sàng, Giang Ly hơi nghiêng người lại nhìn cô một cái.

Chỉ một cái liếc mắt của anh đã thành công gọi hồn cô về, Tô Ngôn hơi lúng túng, cúi đầu tiếp tục mở hộp, suy nghĩ một chút bèn mở miệng: “Ban đầu tôi cứ nghĩ tất cả những người đàn ông độc thân lớn tuổi đều như bọn

người anh Thái.”

Lôi thôi lếch thếch, ngày thường cũng không đặc biệt chú ý đến vệ sinh cá nhân và vẻ bề ngoài, rất ít khi làm việc nhà, đi tất cho đến khi chúng dựng đứng lên được.

Có lẽ vì trước kia trong quân đội xung quanh cô cũng toàn là kiểu người như vậy. Đám đàn ông thô bạo đó có thể lên trời xuống đất, nổ súng bắn pháo, đua xe, chơi máy bay, sinh tồn tự nhiên cũng không thành vấn đề, nhưng thật ra xét theo phương diện sinh hoạt bình thường thì hơi… Giang Ly cho cô cảm giác anh không giống với những người còn lại, có thể nói anh đã xóa bỏ quan niệm của cô đối với sinh vật gọi là “đàn ông”.

Giang Ly nghe vậy thì dừng động tác rửa rau lại trong vài giây, biểu cảm có vẻ không vui, tựa hồ như bị hai chữ “lớn tuổi” đả kích.

Tô Ngôn không biết được những lời mình vừa nói đã tạo nên tổn thương thế nào cho đối phương, vì dù là trước kia hay hiện tại thì tuổi của Giang Ly so với cô đều chênh lệch khá lớn, huống hồ anh cũng chưa từng thể hiện sự quan tâm đến tuổi tác, thậm chí còn thường xuyên tự giễu với bọn Thái Thành Tể và Hạng Dương, vì thế cô cũng không để ý đến nữa.

“Nói thật thì, đội trưởng Giang, sao tay nghề của anh lại giỏi như vậy…” Tô Ngôn để ý đến việc anh không đáp lại, vẫn líu lo nói, mím miệng lại như còn cảm nhận được dư vị, nếu không phải lúc này không thích hợp thì cô thật sự rất nhớ bát mì hải sản kia.

Giang Ly cụp mắt che giấu cảm xúc đang cuồn cuộn trong đáy mắt, cả người trở lại trạng thái bình thường: “Nếu tôi nói là vì trước kia trong nhà rất nghèo nên mới học được thì em có tin không?”

Nghèo?

Tô Ngôn hơi nhíu mày, trong đầu nhớ lại vẻ mặt lấy lòng của Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh lúc gặp ba mẹ nhà họ Giang, nghe nói nhà họ Giang ở thủ đô cũng không tầm thường chút nào, căn bản không hề nghèo mà?

Nhưng cô lại giơ tay lên gãi thái dương, mở miệng nói: “Tin chứ.”

Ào ào.

Nước từ trong vòi chảy ra không ngừng, Giang Ly hơi ngạc nhiên nhìn cô một cái sau đó bật cười lắc đầu: “Nhà tôi chỉ khá hơn sau khi tôi vào học cấp 2 thôi, trước đó không tốt được như vậy, ba mẹ đều bận rộn nhiều việc thường xuyên không có ở nhà. Sau giờ học chỉ có tôi và em trai ở nhà, vì chăm sóc nó mà cái gì cũng phải học.” Lúc anh nói những lời này, cả người trở nên ôn hòa rất hơn rất nhiều, là bộ dạng chưa ai từng nhìn thấy.

“…” Trong đầu Tô Ngôn nháy mắt hiện ra vài hình ảnh liền bật cười, sau đó mới phát hiện ra có điểm gì đó không đúng: “Đội trưởng Giang có em trai sao?”

Vậy thì tại sao…

Cô nhớ lần trước trong nhà hàng thấy ba mẹ của Giang Ly, đêm đó 3 người nhà họ dù trong lời nói hay mặt khác đều không thể nhìn ra trong nhà còn một đứa nhỏ nữa, mà… bọn người Thái Thành Tể theo anh nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng nghe họ nhắc qua chuyện này.

“Có, năm nay nó chắc là cũng chỉ nhỏ hơn em 2 tuổi thôi.” Giang Ly vẩy rau, sau đó đi tới giúp cô mở thịt đóng hộp.

Lúc anh tiến tới gần hơn, Tô Ngôn đột nhiên cảnh thấy không khí xung quanh trở nên loãng hơn, anh giống như một nguồn nhiệt đang chuyển động, hơi nóng từ thân hình cao lớn kia không ngừng tỏa ra, trực tiếp nướng tai cô thành một màu đỏ hồng.

Mặc dù đầu óc cô rối bời vì khó thở, nhưng cô cũng không bỏ sót ẩn ý trong lời nói của anh, anh nói: Chắc là.

Hàng vạn lý do quay cuồng trong đầu cô, đã nói đến đây rồi, cô cũng không muốn véo vào vết sẹo của người ta nên chỉ có thể cười ha hả: “A… Ha ha… Mua bao nhiêu hộp thịt thế? Mở cả nửa ngày mà vẫn còn nhiều như vậy.”

Đây cũng không phải nói quá, lúc Giang Ly và Hạng Dương về đến cô xuýt chút nữa nghĩ là hai người đã mang hết đồ trong tủ lạnh siêu thị về.

Giang Ly nhận ra cô đang xấu hổ chuyển chủ đề, cười như không cười nhìn cô: "Không cần phải cẩn trọng như thế trước mặt tôi đâu, em nói gì cũng không mạo phạm đến tôi hết."

Tô Ngôn hơi trợn mặt, tốn vài giây để tiêu hóa được ý nghĩa của câu nói này, cuối cùng cảm thấy rất cảm động. Một lãnh đạo tốt như đội trưởng Giang đúng là khó tìm, cô mới tới chưa bao lâu mà anh đã thành thật với nhau như vậy rồi. (Ôi chị Tô ơi là chị Tô =))))))

"Em trai tôi đã mất tích năm nó 4 tuổi." Giọng anh nhẹ bẫng, không để người ta nghe thấy bất kỳ cảm xúc nào bên trong, tay vẫn lưu loát mở hộp nhựa ra, sau khi mở xong hộp cuối cùng thì dừng lại. Hai tay anh chống trên mặt bàn đá cẩm thạch, nghiêng đầu nhìn thoáng qua người bên cạnh đang thẩn thờ.

Lạc đường? Hay là… Bị bắt cóc?

Vì sửng sốt nên nhất thời mất đi khả năng giao tiếp, Tô Ngôn chỉ có thể mở mắt nhìn, trong lòng bỗng hiểu ra. Giang Ly trở thành một cảnh sát là có liên quan đến chuyện này sao? Anh quan tâm đến Tinh Võng như vậy, có phải cũng vì một phần nhỏ là nguyên nhân này không?

Em trai anh chỉ nhỏ hơn cô 2 tuổi, năm 4 tuổi đã biến mất, vậy là đã gần 17 năm rồi!

"Hoàn hồn nào!" Một giọng nam trầm ấm vang lên bên tai cô.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, xém chút đã đụng trán vào cằm anh, lúc cô còn 囧* thì Giang Ly đã xếp hết đống thịt rồi nhét vào lòng cô, dùng ánh mắt ra hiệu cô mang ra ngoài.

(*) Là kiểu bất lực á =)))

Mơ hồ nhận mấy hộp thịt sau đó xoay người đi ra ngoài, thật ra Tô Ngôn

vẫn đang chần chừ, cho dù phản ứng của cô có chậm thì cũng cảm thấy bầu không khí hiện tại có gì đó là lạ. Đồng nghiệp thôi mà… Thật ra anh cũng không cần nói những chuyện riêng tư này cho cô biết…

Ngay lúc cô đi đến cửa phòng bếp, sau lưng truyền đến giọng nói của anh: "Có biết vì sao hôm nay tôi lại nói với em những chuyện này không?"

Cô ngẩn ra, hơi xoay người lại, chỉ thấy Giang Ly đang khoanh tay trước ngực dựa vào bồn nước, đôi chân dài kia thật sự rất chói mắt. Sau 2 giây, cô lắc đầu.

Giang Ly đột nhiên mỉm cười, dường như bên trong lời nói có ẩn ý gì đó: "Vì sớm muộn gì em cũng sẽ biết."

Tô Ngôn mở miệng thở dốc, đang định hỏi lại thì Đinh Khải Nhạc bên kia đã gọi ầm ĩ: "Tô Ngôn~ Tô Ngôn~ Tôi muốn thấy thịt, nồi đã sớm bắt lên rồi, cô còn đang làm gì thế?"

Cô bất đắc dĩ, cuối cùng cũng chỉ có thể ôm đống thịt trong lòng rồi đi ra phía bàn ăn. Còn chưa kịp để thịt xuống bàn thì Giang Ly sau lưng đã mang rau và một ít thịt viên từ trong bếp đi ra. Lúc đến cạnh bàn ăn, không nói một lời lần lượt đổ mấy hộp thịt, sau đó là rau xanh vào nồi, Tô Ngôn nhìn đến ngẩn người.

Chưa tới vài phút sau, cô liền hiểu được tại sao anh lại làm vậy, đây căn bản đâu phải là ăn lẩu chứ, đám người kia không thèm để ý đến hương vị gì cả, vây chật cứng bàn ăn, một nồi thịt đầy tràn trong nháy mắt đã trống không rồi. Cái gì mà vừa ăn lẩu vừa nói chuyện phiếm chứ, hoàn toàn không có, nhìn tư thế của họ không chừng có thể vì một đũa thịt mà đánh nhau đấy.

Thầm than trong lòng vài câu, Tô Ngôn vẫn trở về phòng bếp mang tất cả thịt ra, cứ như thể nấu vài nồi thịt lớn, tốc độ hạ đũa của những người này cũng hơi chậm lại. Trên bàn từ lúc bắt đầu ngoại trừ nhưng câu chửi rủa trong lúc giành ăn ra thì cũng là trò chuyện bình thường. Hơn phân nửa đều là bàn chuyện công việc, có rất ít người bàn đến chuyện gia đình, nhưng cũng biết điểm dừng.

Tô Ngôn cầm đũa lên rồi lại buông xuống mấy lần, không phải vì cô không đói mà là cô thật sự không chen vào nổi.

Ngay lúc cô đang đi lang thang xung quanh đám người kia thì đột nhiên phía sau có một cánh tay cường tráng vươn ra, trực tiếp ôm lấy vai cô lôi vào phòng bếp. Cô còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra thì một mùi thơm xông thẳng vào mũi cô, chỉ liếc mắt đã nhìn thấy trên bếp đang nấu một nồi mì hải sản bốc khói ừng ực, hẳn là phiên bản nâng cấp, bên trên còn có rất nhiều thịt bò và thịt dê.

“Oa… Mở bếp nhỏ à?” Tô Ngôn cắn đũa quay đầu lại hỏi.

“Ăn đi.” Trong tay Giang Ly cũng cầm bát đũa: “Đã nói là mời cơm, không thể để khách khứa ôm bụng đói về được.” Giọng nói của anh đầy ý cười, cô gái nhỏ này có lẽ cũng không nhận thức được mình vừa là một người có thể đấm vỡ bệ đá cửa sổ bằng tay không, cũng có thể vì đuổi theo nghi phạm mà chạy một hơi 10 km không biến sắc, lại vừa như một bé mèo sữa nhỏ bị uất ức. Vì khác biệt bẩm sinh giữa thể hình mà chỉ có thể đi vòng vòng nhảy nhót tìm cách chen vào.

“Vậy tôi không khách sáo nữa!” Tô Ngôn ngay lập tức nói cảm ơn, sau đó vùi đầu vào ăn. Sau khi cô húp vài ngụm mì lớn mới thỏa mãn híp mắt lại, sau đó lại giật mình nhận ra người bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn chưa động đũa.

Cô ra sức nuốt đồ ăn trong miệng xuống nhanh nhất có thể, hơi ngẩng đầu lên: “Đội trưởng Giang… Anh không ăn sao?” Chẳng hiểu tại sao khi cô nhìn đến vẻ mặt của anh thì đột nhiên cảm thấy khó mà nuốt trôi nữa, rõ ràng là hải sản ngon y hệt trong trí nhớ, vậy mà giờ cô chẳng còn nếm ra vị gì nữa.

Hẳn là vì ánh mắt của anh lúc này quá hung hăng, sau lưng phát lạnh, cô vô thức nuốt nước bọt một cái.

Giang Ly đột nhiên di chuyển, lúc đầu khoảng cách giữa hai người không xa, bước lên một bước đã có thể rất gần, gần như chỉ còn một khe hở bằng nắm tay. Tô Ngôn theo phản xạ có điều kiện lui về sau một bước, cảm giác

lạnh lẽo của mặt bàn truyền đến lưng đang nhắc nhở cô đã không thể lui lại được nữa.

Bỗng nhiên anh duỗi thẳng tay phải ra sau lưng cô, khoảng cách giữa hai người được rút ngắn lại.

Hai người gần như đang đứng trong tư thế chống tường, Tô Ngôn đang cực kỳ căng thẳng, một tay cầm bát một tay cầm đũa, nửa người trên hơi ngửa ra đằng sau, vừa gương mắt lên đã nhìn thấy yết hầu và cái cằm hơi xanh vì râu của anh ngay trước mặt.

Cực kỳ nồng đậm, cô đã từng ngửi thấy qua áo khoác mà Giang Ly đưa cho, mùi hương chỉ thuộc về một mình anh quấn chặt lấy người cô, làm cho đầu óc cô trong nháy mắt bị tê liệt, đứng chết trân ở đó không thể động đậy được gì.

“A…”

Giang Ly cười khẽ một tiếng, tiếng nhịp tim đập trong lồng ngực rắn chắc kia càng làm cho cô thêm hoảng hốt.

Tôi là ai.

Tôi đang ở đâu? Tôi đang làm gì?

Chương 77: Vụ án thi thể không đầu 4

Lúc này thời gian như đứng yên lại, tiếng ồn ào bên ngoài phòng bếp dường như bị ngăn cách bởi một tấm màng mỏng, trở nên mơ hồ trong tai Tô Ngôn. Hơi thở trong trẻo của Giang Ly lấp đầy lỗ tai cô, còn tiếng tim đập giống như bị khuếch đại gấp hàng ngàn lần.

Cùm cụp.

Đột nhiên một âm thanh ma sát kim loại nho nhỏ vang lên làm cho Tô Ngôn tỉnh táo lại ngay lập tức, lúc này cô mới giật mình nhận ra Giang Ly đứng trước mình đã hơi lui về phía sau, quay đầu nhìn lại thì thấy bàn tay to của anh đang đặt trên công tắc của bếp, ngọn lửa dưới nồi đất đã sớm bị tắt đi.

“Lửa to quá nên nước súp bị tràn, cẩn thận kẻo bỏng.” Giang Ly thu tay lại thả vào túi quần, thản nhiên nói.

Cô tập trung nhìn, quả nhiên có một vũng nước súp chảy ra dưới bếp, nhớ lại hành vi và tâm lý ngu xuẩn của mình lúc nãy, trong nháy mắt cô như muốn bùng nổ. Nhưng cũng may một người lính đặc chủng hợp cách là có thể che giấu được cảm xúc thật của mình, nên cô đành đáp lại, giả vờ như không có gì quay lại tiếp tục ăn mình. Làm như tất cả những cảm xúc rộn ràng không theo lẽ thường ban nãy đều là ảo giác.

Ánh mắt của Giang Ly dần trở nên sâu thẳm, lấy một chai Cola từ trong túi mua sắm, một tay mở ra rồi ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó dựa cả người vào tủ lạnh phía sau, cứ như thế nhìn chằm chằm bóng lưng cô gái đang ăn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc Tô Ngôn gần ăn xong thì cửa bếp thoáng hiện ra một bóng người, là Thái Thành Tể. Có lẽ vì bị hơi nóng của nồi lẩu hun nên lúc này mặt anh ta

đỏ bừng, anh ta dựa vào khung cửa nhìn vào, trên mặt tỏ ra vẻ "quả nhiên là vậy": "Em gái, đội trưởng Giang, hai người trong đây vụng trộm làm gì đấy?"

"Tôi không chen được vào máng, chỉ có thể ở trong này ăn mì thôi." Tô Ngôn đáng thương nói, chiếc đũa kẹp được 2 sợi mì, sau khi nói xong cô bèn hút hết vào miệng.

"Cùng ra ngoài ăn đi!" Thái Thành Tể vẫy tay: "Vất vả lắm mới đầy đủ người trong đội, đồ ăn cũng hết rồi, có phải là nên chơi trò gì đó để náo động không khí không?" Lúc anh ta nói những lời này, rõ ràng có chút ý xấu xa.

Tô Ngôn ngừng ăn mì, vô thức nhìn về phía Giang Ly đang đứng trước tủ lạnh.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều nhìn ra được hàm ý không thể giải thích được trong mắt người kia.

"Nhanh lên nhé!" Thái Thành Tể đứng ở cửa giục, miệng ngập ngừng nhưng cuối cùng cũng im lặng, vẫn không nói ra miệng câu "Liếc mặt đưa tình" kia.

Giang Ly đáp lại, một tay cầm lon Cola còn non nửa, đôi chân dài sải bước ra ngoài. Tô Ngôn đành phải chậm rãi múc thêm một tô mì trong nồi rồi bước vào phòng khách dưới sự "theo dõi" của Thái Thành Tể.

Lúc này chỉ có 2 3 người đang ngồi trước bàn ăn, những người còn lại đều ngồi hoặc nằm trên ghế sô pha gần đó, xem ra đúng là đã gần ăn xong rồi. Thái Thành Tể đắc ý mang hai người trở lại phòng khách, sau đó vỗ tay thu hút sự chú ý: "Hôm nay, nếu là ở xí nghiệp thì sẽ gọi là… teambuilding! Cơm cũng ăn rồi, giờ cũng nên giao lưu tình cảm một chút, trước đây chúng ta hiếm có cơ hội này, hôm nay thúc đẩy hiểu biết lẫn nhau một chút đi, thấy thế nào?"

Đinh Khải Nhạc ngồi bên cạnh Hạng Dương trên đất "A" một tiếng: "Bình thường tôi ở cùng các anh còn nhiều hơn ở cùng mẹ tôi nữa, mấy người

mặc quần trong màu gì, tất mấy ngày không thay tôi đều biết hết, có gì để tìm hiểu nữa chứ?"

Hạng Dương ngay lập tức đạp anh ta một cái, vẻ mặt anh ta tỏ ra khó hiểu, nhận lấy ánh mắt đầy ẩn ý của Thái Thành Tể thì cuối cùng cũng mím môi lại không dám nói gì nữa.

"Tôi biết có một trò không thể nào thích hợp hơn, Truth or Dare, thế nào?" Thái Thành Tể hớn hở.

Sắc mặt Đinh Khải Nhạc thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn không kìm lại được: "Anh Thái, anh cũng quá phàm tục rồi, trò này giới trẻ chúng tôi 800 đời trước đã không thèm chơi nữa rồi… A!" Anh ta còn chưa nói hết câu liền ôm eo kêu đau.

Hóa ra là Hạng Dương giơ chân dứt khoát đạp anh ta một phát, đồng thời phối hợp với bộ mặt nhe răng trợn mắt đe dọa, thành công khiến anh ta ngậm miệng lại.

Thái Thành Tể quay đầu lại tìm gì đó khắp nơi, cuối cùng chỉ có thể moi ra từ thùng rác một cái chai thủy tinh: "Dùng bình nước này tạm đi, ai bảo nghề của chúng ta cấm rượu chứ! Miệng bình quay tới ai thì là người đó, không được ăn gian nha!" Nói xong, anh ta tiện tay kéo Giang Ly và Tô Ngôn ngồi xuống ghế sô pha, sau đó đặt cái bình ở giữa bàn trà.

"Tôi trước nhé!" Thái Thành Tể xoay cái bình trước, miệng bình nhắm ngay vào một đồng nghiệp, mọi người liền bắt đầu ồn ào hỏi anh ta, nói thật hay mạo hiểm.

Dù sao cũng đã đến nước này rồi, đại nam nhân bọn họ nhanh chóng tiếp nhận, bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt hẳn. Tô Ngôn ngồi cạnh Giang Ly, ăn từng miếng mì, tiện thể nghía mắt nhìn tình cảnh hỗn loạn bên kia. Nếu không làm được hoặc không muốn nói thật thì không được phạt rượu mà phạt uống nước có ga, uống một lon là bụng đã phình lên rồi, uống mấy lon cũng có thể xem là một cực hình.

Cuối cùng đến lượt Hạng Dương xoay bình, chỉ thấy anh ta chà chà hai tay,

nhìn thoáng qua Thái Thành Tể sau đó nhẹ nhàng xoay cái bình! Chiếc bình thủy tinh bóng loáng xoay vài vòng trên bàn trà, lảo đảo rồi chỉ vào hướng Tô Ngôn đang vùi đầu ăn, thấy thế một đám đàn ông bỗng đồng thanh reo hò.

Tô Ngôn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn miệng bình đang hướng về phía mình.

“Này em gái, em chọn cái gì?” Hạng Dương đắc ý sờ cằm.

“Lời thật đi.” Cô do dự một chút, vừa rồi có 2 người chọn mạo hiểm, hậu quả đều rất thảm, dù sao cũng đều là đàn ông, không thể thua cái miệng của họ được.

“Em có bạn trai không?” Đinh Khải Nhạc vỗ bàn, không đợi Hạng Dương mở miệng đã giành hỏi trước. Không biết là do ban nãy quá ồn ào huyên náo hay do nhiệt độ trong phòng quá cao mà hiện tại gương mặt của anh ta đỏ bừng như tôm luộc.

Hạng Dương nghe xong câu hỏi, cố nén lại ý muốn đập vỡ đầu Đinh Khải Nhạc, thôi thì câu hỏi này cũng tạm được, không khác với câu anh ta đang nghĩ lắm.

Tô Ngôn nhanh chóng đáp lại: “Không có.”

“A…?”

“Ôi…?”

Mọi người xung quanh phát ra những âm thanh không giải thích nổi, nhưng Đinh Khải Nhạc lại tỏ vẻ rất phấn khích, hô to một câu “Đến lượt tôi” rồi dùng sức xoay bình, cái bình xoay vòng vòng hơn mấy chục giây mới từ từ chậm lại, chậm rãi như muốn hướng về phía Tô Ngôn, nhưng cuối cùng lại dừng tại Giang Ly đang ngồi cạnh cô.

“Yes!” Thái Thành Tể nắm tay phấn khởi, anh ta còn tưởng đến lượt mình mới có cơ hội này.

“Nói thật.” Giang Ly vẫn bình tĩnh như cũ.

Ở phía bên này Hạng Dương nhanh chóng bịt kín miệng Đinh Khải Nhạc, vì trên tay hơi dùng sức nên nói chuyện có vẻ hơi nghiến răng nghiến lợi: “Đội trưởng Giang, chúng ta tốt xấu gì cũng đã làm việc chung nhiều năm như vậy rồi, có thể nói ăn uống ngủ nghỉ đều cùng nhau, hôm nay anh nói thật với anh em đi, anh có bạn gái không?”

Giang Ly nhướng mi nhìn anh ta một cái, sau đó quay lại nhìn Thái Thành Tể, có lẽ đã hiểu được hôm nay hai người này huyên náo là muốn làm gì rồi. Anh hơi ngả người ra sau, cánh tay dào duỗi thẳng tựa vào lưng ghế: “Không có.”

“Anh nói dối! Ha ha!!!” Thái Thành Tể giống như bắt được bím tóc, hưng phấn hô lên, đưa lon nước ngọt tới trước mặt Giang Ly: “Uống đi, chọn nói thật nhưng lại không nói thật, ngoan ngoãn chịu phạt nào!”

Cầm lấy lon nước ngọt, Giang Ly xoa tay vài lần rồi lại bỏ lên bàn trà: “Cảnh sát Thái hình như rất chắc chắn rằng tôi đang nói dối nhỉ? Chứng cứ đâu?”

“Ha~ Đội trưởng Giang, đây là anh ép tôi! Đùa gì chứ, làm cảnh sát hình sự nhiều năm như vậy chẳng lẽ tôi còn không biết đạo lý mọi chuyện đều phải có bằng chứng sao?” Thái Thành Tể đứng lên, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người hùng dũng đi đến cửa phòng ngủ chính, bước vào trong kéo cửa tủ quần áo ra. Anh ta vừa kéo vừa quay ra phía phòng khách đắc ý nhướng mày: “Vậy giờ tôi mời đội trưởng Giang giải thích một chút, cái váy trong tủ quần áo của anh là của ai, đừng nói là anh mặc đấy nhé!…”

Anh ta đang thao thao bất tuyệt, nhưng khi nghiêng đầu nhìn sang phía tủ quần áo thì nhất thời như bị cái gì đó chặn họng, thậm chí còn vì quá mức kinh ngạc mà quên cả hít thở.

“Váy gì cơ? Hửm?” Giang Ly chẳng biết đã đi tới từ khi nào, dựa vào cạnh tủ, thân hình cao lớn chặn ngay cửa phòng ngủ.

“Là cái lúc đầu được treo ở đây! Màu đen, trễ vai…” Thái Thành Tể nói tới đây bỗng giảm âm lượng, dường như đã nhận thức được mình sắp phải đối mặt với cuồng phong bạo vũ gì. Nhưng không… anh ta vẫn còn trăm điều khó hiểu, hận không thể nhét mình vào trong tủ quần áo để nhìn cho rõ. Nếu không phải tối nay không có uống rượu thì anh ta đã cảm thấy mình uống quá nhiều nên sinh ra ảo giác mất rồi.

“Chứng cứ đâu?” Giang Ly mỉm cười.

Trực giác Thái Thành Tể cảnh báo sắp có chuyện không tốt, cố gắng lách người qua khe hở nhưng tất nhiên là không thành công được.

Một đám người ở phòng khách, bao gồm cả Hạng Dương, đều hi hi ha ha nhìn cảnh Thái Thành Tể bị Giang Ly “ngược sát”, bầu không khí trong lúc nhất thời bị đẩy lên cao trào. Dù sao thì người bị đánh cũng không phải bọn họ, việc của họ chỉ là vỗ tay tán thưởng thôi.

Còn “váy” thì… váy gì? Ai nhìn thấy?

Trong lúc mọi người còn đang xem náo nhiệt, Tô Ngôn ngồi ở đó mờ hồ nhìn sang cái ba lô của cô đang treo ngoài cửa ra vào, sau đó cúi đầu húp sạch nước súp trong bát, giấu đi ý cười nơi khóe miệng.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Thành Tể đỡ eo đi vào văn phòng, thấy Tô Ngôn vẫn như thường ngày chơi với đống hoa cỏ, anh ta liền nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai mới bước qua.

“Này em gái.”

Tô Ngôn quay đầu nhìn anh ta một cái, cười chào: “Chào buổi sáng, anh Thái.”

“Giờ trong văn phòng chỉ còn hai người chúng ta thôi, em nói thật với anh trai đi, cái váy tôi nhìn thấy trong phòng đội trưởng Giang hôm qua có phải là của em không?” Thái Thành Tể lắc lư bên cạnh cô, vò đầu bứt tai hỏi:

“Em cũng đừng đánh tôi nhé ha ha, tôi không phân biệt được các loại váy đâu.”

“Không biết anh đang nói gì.” Tô Ngôn đã tưới xong những chậu hoa bên bệ cửa sổ, đặt bình nước xuống rồi xoay người trở về.

Thái Thành Tể hơi ảo não vỗ trán, chuyện này đúng là do anh ta chủ quan, phải sớm nghĩ tới hai người này là cùng một ngành, thủ đoạn phản trinh sát như vậy cũng xem như bình thường thôi. Trách là trách anh ta lúc đầu không khống chế tốt nét mặt của mình, lúc cùng Hạng Dương giao lưu cũng không chú ý, nhất định đã bị hai “người trong cuộc” kia phát hiện ra rồi!

Anh ta đang định chạy theo hỏi thêm chút gì đó thì Giang Ly bỗng đẩy cửa bước vào, sau lưng là đám người Đinh Khải Nhạc. Anh ta gần như không thở nổi, trực tiếp phi nước đại về chỗ ngồi của mình, cái eo hôm qua bị tổn thương còn chưa hết, anh ta không muốn bị thêm lần nữa đâu.

Giang Ly trông cũng không khác gì ngày thường, vừa đến đã nhận liên tiếp mấy cuộc điện thoại, sau đó phân công đại khái hướng đi hôm nay cho bọn họ thì nhanh chóng rời đi như một cơn gió.

Sau khi anh đi thì Tô Ngôn và Thái Thành Tể cũng ra khỏi văn phòng, đến phòng pháp y xem bên kia có phát hiện gì mới không. Thái Thành Tể tự nhiên đẩy cửa đi vào, không thèm nhìn đến bàn giải phẫu đã ồn ào mở miệng: “Anh Trương? Anh Trương, kiểm tra thi thể thế nào rồi?”

Trương Khải Sơn đang đeo khẩu trang, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu nhìn qua: “Sắp xong rồi.”

Trên bàn giải phẫu trước mặt anh ta là thi thể nữ giới không đầu, nửa người trên có một vết cắt hình chữ Y, chứng tỏ đã qua xử lý giải phẫu.

“Vì Kỳ Khả Linh đã từng bị tạm giam trước đó nên trong hệ thống có thông tin dấu vân tay của cô ta, sau khi so sánh thì xác nhận thi thể này chính là Kỳ Khả Linh.” Trương Khải Sơn vừa nói vừa cầm phiếu xét nghiệm lên tiếp tục nói: “Thời gian tử vong đại khái là 10 giờ khuya ngày hôm trước đến 12 giờ trưa hôm sau, sau khi kiểm tra đã phát hiện nạn nhân khi còn

sống từng bị xâm hại tình dục, nhưng không có tinh dịch lưu lại trong tử cung, hung thủ cũng cẩn thận thật."

"Xác định là hung thủ làm ra sao?" Thái Thành Tể hỏi.

"Vị trí của miệng vết thương giữa tự nguyện và không tự nguyện là khác nhau, nhưng tất nhiên chuyện này thật ra vẫn còn phải xem lại."

Dù sao thì cũng không thể loại trừ khả năng nạn nhân bị xâm hại, sau đó lại bị một người khác sát hại được. Phụ nữ độc thân lại sống một mình, làm nghề nguy hiểm như thế vốn đã là nhóm người có nguy cơ cao rồi.

"Còn tiến độ của mấy người thế nào rồi?" Trương Khải Sơn thuận miệng hỏi.

"Anh đã xác định được thời gian tử vong thì chúng tôi sẽ đi lấy video giám sát để tìm người khả nghi, chắc có lẽ sẽ tìm ra thôi." Thái Thành Tể gãi cằm: "Nguyên nhân chết là gì thế?"

"Theo tình huống trước mắt mà nói thì trên người không có vết thương nào có thể gây tử vong được, vì vậy tôi nghi ngờ đầu mới là vết thương trí mạng." Trương Khải Sơn rút ra hai tấm ảnh chụp hiện trường phòng ngủ, bày trước mặt hai người, chỉ vào vết máu vẩy trên tường nói: "Nhưng vết máu này không khớp với vết máu được phun từ động mạch chủ, vậy nên có thể cơ bản loại bỏ khả năng nạn nhân chết vì bị cắt động mạch chủ. Nó giống như một vật gì đó bị dính máu và vãi ra ngoài khi vật đó bị vung lên."

"Nói cách khác…" "Nói cách khác, rất có khả năng hung thủ đã dùng một vật cứng đập vào đầu nạn nhân nhiều lần, chỉ có như thế thì mới có thể giải thích được vết máu trong cả căn phòng." Trương Khải Sơn tháo khẩu trang xuống, đẩy mắt kính: "Nguyên nhân chết cụ thể thì các người phải tìm được đầu mang về cho tôi, tôi mới có thể xác định được!"

Chương 78: Vụ án thi thể không đầu 5

Sau khi hai người bước ra từ phòng pháp y thì bàn bạc một lát rồi trực tiếp chạy tới đội kỹ thuật.

Vừa bước vào Thái Thành Tể đã xem như nhà mình, tùy ý gọi: "Lão Phương ơi, có tiến triển gì ghê gớm không?"

Phương Giai Mậu đang nhìn gì đó trên kính hiển vi, nghe vậy liền tranh thủ liếc anh ta một cái: "Có kết quả dấu vân tay rồi."

"Vừa nghe anh Trương nói qua, đã xác định nạn nhân đúng là Kỳ Khả Linh, còn chuyện gì mới nữa không?" Thái Thành Tể đi đến cạnh anh ta, nhấc mông ngồi lên mặt bàn.

"Vết máu trên tường…" Phương Giai Mậu nói được một nửa, nhìn vẻ mặt của Thái Thành Tể thì bất lực giang tay ra: "Tất nhiên mấy người cũng biết rồi. Chúng tôi căn cứ vào thời gian tử vong của nạn nhân, trong khoảng thời gian đó đã khóa chặt được vài người khả nghi." Anh ta đứng lên, đi đến máy tính mở ra vài video cho họ xem: "Đây là ảnh chụp màn hình lấy từ camera giám sát ở hai cửa Bắc Nam của Hoa Diệu Phủ, vì cư xá này quá cũ rồi nên trừ hai cửa chính ra chẳng còn chỗ nào gắn camera nữa cả."

"Điều kiện thật sự rất hạn chế, nếu trong trường hợp nghi phạm trèo qua hàng rào ở đâu đó trong tiểu khu thì có thể sẽ không lọt vào phạm vi của camera." Anh ta giang ta ra, sau đó lại trở về trước kính hiển vi, không để ý đến hai người nữa.

"Để tôi xem nào…" Thái Thành Tể ngồi xuống ghế ở bàn máy tính, còn Tô Ngôn thì đứng sau lưng anh ta, hai người hoàn toàn chăm chú nhìn vào màn hình. Vì Hoa Diệu Phụ lúc đầu là cư xá sàn gác 20 năm trước, giờ người ở trong đó hầu hết đều là người già, mỗi ngày tan sở đều rất náo nhiệt, đa

phần là thanh niên về nhà ba mẹ ăn cơm hoặc đón con. Mặc dù vậy nhưng cũng chỉ kéo dài 3 tiếng từ 6 giờ đến 9 giờ, sau 9 giờ thì đừng nói đến người trong cư xá, cả chó mèo hoang cũng ít khi nhìn thấy.

Sau 10 giờ không có nhiều người và xe ra vào hai cổng cư xá, mà có lật tung cả khu vực đó lên cũng không tìm được đầu của Kỳ Khả Linh, vì vậy hiện tại cảnh sát nghiêng về giả thiết nghi phạm đã mang cái đầu ra khỏi cư xá.

“Trong khoảng thời gian từ 10 đến 12 giờ, tổng cộng có 3 chiếc xe hơi đã chạy ra khỏi cư xá, 5 người đi bộ, trong đó có 2 người mang theo ba lô, còn có 2 chiếc xe điện nữa.” Thái Thành Tể xem qua một vòng video, tổng kết lại: “Tất cả những người này đều phải xác định thân phận rồi loại bỏ từng người, xe thì dễ rồi, có biển số xe nên có thể nhanh chóng tìm ra…”

Ánh mắt Tô Ngôn vẫn dán vào màn hình, chỉ nói theo: “Từ từ đã, nếu như muốn điều tra thì nhờ đội trưởng Giang đánh báo cáo xin đồn cảnh sát khu vực hỗ trợ điều tra đi, họ khá quen với cư xá này, làm việc với nhân viên cộng đồng sẽ nhanh chóng xác định được danh tính những người này.”

“Được.”

“Ừm.” Tô Ngôn lại cẩn thận nhìn vào màn hình như muốn xác nhận gì đó, sau đó rất nhanh quay lại bước về phía Phương Giai Mậu: “Anh Phương, tôi cần xem lại video giám sát ở hai cửa của Hoa Diệu Phủ một lần nữa.”

“Được thôi.” Phương Giai Mậu chỉ vào dàn máy trong phòng kính bên kia: “Ở đó đó, em tự mình tìm đi.”

“Có phải em phát hiện ra gì rồi không?” Thái Thành Tể không chậm trễ cũng đi theo sau lưng cô.

Tô Ngôn vào trong phòng mở video giám sát ra, vừa thành thạo thao tác vừa nói: “Tôi thấy 2 chiếc xe điện kia hơi lạ, vì vậy muốn xem chúng đã đi ra cửa Bắc lúc nào.” Vì cư xá này thật sự đã quá cũ rồi nên không có gác cổng, không cần phải nói tới quét thẻ vào cửa hay ghi danh sách khách đến nữa, thật sự là tự do ra vào.

Thái Thành Tể nghe vậy liền nhíu mày sờ cằm: “Cửa Bắc á? Hình như là xe thức ăn mang đi thì phải… Tôi cũng băn khoăn không biết có nên loại trừ ra không, chẳng phải chỉ cần liên hệ với nhân viên giao hàng xem có ai mang đồ ăn tới trong thời gian đó không là ra sao?”

“Chắc không phải là thức ăn ngoài rồi, trên thùng xe điện có in một hình gì đó, tôi nhớ là đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi, hình như là một công ty chạy vặt*.” Tô Ngôn vừa nói vừa chỉnh video giám sát tới lúc 10 giờ 38 đêm xảy ra vụ án, sau đó tua ngược lại với tốc độ gấp đôi.

(*) Theo mình hiểu thì dịch vụ của công ty này bao gồm mua đồ hộ, tạp vụ,… nói chung là làm những việc lặt vặt hộ người khác.

“Công ty chạy vặt? Bây giờ làm gì còn kiểu công ty đó nữa nhỉ? Tôi nghĩ 800 đời trước đã sụp đổ rồi chứ.”

Tất cả các loại phần mềm gọi thức ăn ngoài đều phát triển, việc giao hàng qua lại đã sớm thành thói quen của đại chúng, mấy năm gần đây, những công ty chạy vặt cũng sớm đã biến mất trên thị trường. Dù sao thì đặt đơn vừa bất tiện mà chi phí lại cao, hiện giờ rất ít thấy dịch vụ của những công ty như thế.

“Ừm… Vậy nên mới kỳ lạ đó…” Tô Ngôn khẩn trương nhìn chằm chằm vào hai màn hình máy tính, sau đó lập tức ấn nút tạm dừng: “Đây rồi!”

Thời gian hiển thị trên màn hình là 9 giờ 46 phút, chiếc xe điện màu xanh xám có dán logo phía sau nhanh chóng từ cửa Bắc chạy vào cư xá.

“Giao hàng gì mà tốn tới 50 phút? Mà loại công ty chạy vặt này của họ ban đêm cũng hoạt động sao?” Thái Thành Tể đột nhiên sáng tỏ: “Này em gái, em xem cái thùng sau xe có phải lớn hơn rất nhiều so với thùng bình thường không, rất thích hợp để giấu công cụ gây án đúng không?”

“Chúng ta vẫn phải liên hệ với công ty này trước.”

“Tất nhiên rồi.”

Nói thì nhanh, nhưng gần nửa tiếng trôi qua họ vẫn đang tiếp tục thảo luận bước tiếp theo nên làm thế nào để nhanh chóng loại bỏ chính xác các đối tượng tình nghi. Lúc này Phương Giai Mậu bỗng chạy vào: “Thái Bao, Tô Ngôn, có phát hiện mới!”

Ngay sau đó ba người lập tức chạy tới phòng vật chứng, Phương Giai Mậu bước lên xác nhận với hai đồng nghiệp khác một lần nữa rồi mới vẫy tay gọi mọi người ra ngoài, đồng thời bật máy chiếu lên.

“Đây là ga trải giường chúng tôi mang về từ nhà Kỳ Khả Linh, lúc đó cái ga này được trải dưới thi thể của nạn nhân nên bị nhuộm một mảng máu lớn.” Dưới thao tác của anh ta, vài tấm ảnh chụp hiện trường xuất hiện trên màn hình lớn, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh chụp ga giường màu xanh nhạt có in hoa nhỏ màu tím, đa số vết máu đều tập trung ở phần gần cổ nạn nhân, chỗ đó đã không còn nhìn rõ màu sắc ban đầu của cái ga nữa.

“Tuy nhiên sau khi trải ra chúng tôi lại phát hiện có một chỗ khác biệt.” Phương Giai Mậu dùng bút khoanh tròn vị trí đại khái của thi thể trên màn hình, sau đó lại dùng một màu khác để vẽ ra một hình bầu dục rộng khoảng 50cm: “Chính là chỗ này.” Vẻ mặt anh ta có chút hưng phấn.

“Tôi chẳng thấy có gì đặc biệt hết…” Thái Thành Tể ngồi trên bàn, cầm laptop đang kết nối với màn hình chiếu của Phương Giai Mậu nhìn thật kỹ, phóng to rồi lại thu nhỏ ảnh, cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần.

Phương Giai Mậu tỏ vẻ khinh thường: “Nếu có thể nhìn bằng mắt thường thì đội kỹ thuật của chúng tôi tốn nhiều thời gian như vậy làm gì? Sau khi áp dụng kỹ thuật, chúng tôi phát hiện phân lớp của máu ở khu vực này ít rõ ràng hơn, sau đó dùng phần mềm tiến hành tách lớp hình ảnh, cuối cùng thu được cái này đây!”

Màn hình thay đổi vài lần, dù sao thì cũng là thứ đồ công nghệ cao, cuối cùng vết màu trên ga giường dần dần xếp lớp, sau đó ngay khu vực anh ta dùng bút đánh dấu lại mơ hồ hiện ra một hình dạng. Anh ta tách hình đó ra riêng, đằng sau biến thành nền trắng, chỉ có một cái khung màu đỏ tươi trên màn hình.

“Nếu suy đoán trước đây của chúng ta vết vết máu trên tường và trần nhà là đúng thì hình dạng này có phải là hung khí không?” Phương Giai Mậu đứng trước màn hình chiếu làm ra động tác mô phỏng: “Nghi phạm dùng bạo lực để giết nạn nhân bằng một dụng cụ nào đó, sau khi nạn nhân chết thì hắn tiện tay đặt hung khí xuống đây, sau đó lại lấy đi, vì thế mới có thể tạo thành vết máu phân tầng không giống những chỗ khác được.”

Thái Thành Tể nghiêng đầu trái phải: “Cái này giống như là một cái…”

“Búa.” Tô Ngôn cứng nhắc cất lời: “Nhìn hình dạng đại khái thì có lẽ là loại búa gia dụng bình thường, ở đâu cũng tìm được.”

“Như vậy có phải là nhất thời kích động nên gây án không?” Thái Thành Tể suy đoán: “Anh Trương cũng có nói khi còn sống nạn nhân đã từng bị xâm hại, có khả năng là trong lúc đó Kỳ Khả Linh đã kháng cự khiến hắn bị kích thích, từ một vụ cưỡng bức đơn giản biến thành một vụ án giết người.”

“Câu hỏi đặt ra là nếu hung thủ chỉ đơn giản là muốn xâm hại nạn nhân, vậy thì hắn vào nhà bằng cách nào?” Tô Ngôn hỏi: “Chúng ta cũng đã xem qua hiện trường rồi, không có bất cứ vết tích nào cho thấy có người cưỡng chế để vào nhà, mà hàng xóm xung quanh cũng không nghe thấy âm thanh gì bất thường, trong khi hiệu quả cách âm của chung cư cũ này không tốt chút nào.” Chính là kiểu người bên kia vách tường cắm sạc điện thoại thì người khác ở bên này cũng có thể nghe rõ ràng. Chuyện này đã nói rõ hung thủ được Kỳ Khả Linh tự nguyện cho vào nhà.

“Lỡ như hung thủ là “khách hàng” quen của cô ta thì sao? Hai người sau khi gặp mặt không đạt được thỏa thuận nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Phương Giai Mậu lắc đầu, có vẻ cũng không tán thành: “Chúng tôi không phát hiện hộp dụng cụ trong nhà Kỳ Khả Linh, thậm chí cả cây vặn vít cũng không có, đừng nói là búa. Phòng bếp nhà cô ta đã rất lâu rồi không được sử dụng, dao đều bị rỉ sét hết, trong nhà kiểu người này có thể tìm được những công cụ đó sao? Tất nhiên chuyện này cũng chỉ là hỗ trợ phán đoán thôi, không thể kết luận chắc chắn được, nhưng chúng ta hãy xét theo kích thướng của hung khí đi, làm gì có loại búa gia dụng bình thường nào dài tới

nửa mét thế này? Đây giống như là công cụ của một ngành nghề đặc thù nào đó."

"Vậy, mang theo hung khí, là có sẵn mưu đồ phạm tội." Thái Thành Tể và Tô Ngôn liếc nhau một cái, sau đó lại hỏi tiếp: "Có phát hiện ra manh mối gì ở ghi chép trò chuyện trong các phần mềm chat và tin nhắn điện thoại nạn nhân không? Nếu hai người hẹn nhau tối đó gặp mặt thì hắn sẽ có thông tin liên quan."

"Trước mắt vẫn chưa phát hiện được gì, tin nhắn chat và tin nhắn bình thường đều không có gì khả nghi, còn lịch sử cuộc gọi vẫn đang xác minh lại. Ghi chép cuộc gọi của cô ta cũng không nhiều, trong gần 1 tuần chỉ có hơn ba mươi mấy cuộc, trừ đi hơn 20 cuộc là gọi đồ ăn ngoài thì cũng chỉ còn lại khoảng 10 cuộc, trong đó còn có số trùng nhau nữa. Dù sao hiện tại phần mềm chat cũng rất phát triển, gọi thoại hay gọi video gì cũng được mà."

"Tất cả đều phải có lí do…" Tô Ngôn lẩm bẩm.

"Còn phát hiện nào khác không?" Thái Thành Tể tỉnh táo hỏi tiếp.

Phương Giai Mậu tiếc nuối giơ tay: "Mặc dù hiện trường vụ án rất lộn xộn, nhưng trên thực tế hung thủ lại vô cùng cẩn thận, tuyệt đối không bỏ lại bất cứ bằng chứng nào hữu dụng hết. Đại khái cũng chứng minh được đây không phải là kích động gây án."

Đặc điểm chung của những nghi phạm vì kích động mà gây án chính là rất hoảng loạn, chạy không kịp thì làm gì có thời gian để cân nhắc chu toàn nữa.

"Vậy thì đừng tìm chứng cứ hung thủ để lại nữa." Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nam.

Mọi người quay đầu lại nhìn, Giang Ly không biết đã đứng đó từ khi nào, vừa nói dứt lời liền sải chân đi đến, anh nhìn chằm chằm vào màn hình máy chiếu vài giây mới mở miệng nói tiếp: "Đã không thể lấy được gì từ hung thủ, vậy thì chúng ta chuẩn bị đi tìm từ tay nạn nhân đi. Tô Ngôn và Thái

Bao lát nữa đi với tôi tới Hoa Diệu Phủ một chuyện, tôi đã nhận được tin nhắn của hai người rồi, đồn cảnh sát đồng ý trợ giúp chúng ta để nhanh chóng xác định được danh tính của những người đó. Về phần công ty chạy vặt thì Hạng Dương cũng đang đi kiểm tra rồi."

"Vất vả rồi." Giang Ly khẽ gật đầu với Phương Giai Mậu, sau đó xoay người rời đi.

Tô Ngôn và Thái Thành Tể vội vàng tạm biệt bọn người Phương Giai Mậu rồi cũng chạy theo anh.

40 phút sau, ở cư xá Hoa Diệu Phủ, trong nhà nạn nhân Kỳ Khả Linh.

"Hôm đó bọn người anh Phương đã tiến hành lấy chứng cứ rất kỹ lưỡng rồi, những thứ có thể mang cũng đã mang về hết." Tô Ngôn mang bao giày đi vào phòng khách, ánh mắt sắc bén nhìn đống bột phấn để lấy vân tay vẫn còn lưu trên chốt cửa.

"Đội kỹ thuật của chúng ta đương nhiên là vô cùng xuất sắc, nhưng mục đích chính của họ vẫn là tìm kiếm tất cả các manh mối có liên quan đến hung thủ, công việc là điều tra những vật chứng và dấu vết khả nghi. Nhưng giờ đã biết manh mối không có tiến triển gì, chi bằng chúng ta đổi góc độ để tìm ra hướng mới." Giang Ly ngồi xổm trước tủ TV, tỉ mỉ quan sát đống đồ trang trí được bày phía trên, giọng nói nhẹ nhàng như thể đang bàn về thời tiết hôm nay.

Tô Ngôn nghe vậy thì khẽ gật đầu đồng ý, sau đó đi vào phòng bếp xem một chút, bên trong quả thật như lời Phương Giai Mậu nói, đóng đầy bụi, vừa nhìn đã biết rất lâu rồi không ai đặt chân vào. Dạo một vòng cũng không có phát hiện gì đặc biệt, cô chợt nhớ tới chỗ cửa ra vào, mở tủ giày ra thấy bên trong trống rỗng, có lẽ là hôm qua đều đã bị đội kỹ thuật mang về Cục hết rồi.

Cô đang định đóng cửa lại, nhưng trong khoảnh khắc cửa tủ sắp khép lại thì lại kéo ra, Tô Ngôn ngồi xổm xuống, ngoẹo đầu nhìn vào bên trong.

Chẳng mấy chốc tư thế kỳ dị này đã thu hút sự chú ý của Thái Thành Tể,

anh ta chạy đến ngồi xổm cạnh tôi: “Em nhìn gì thế?”

“Không đúng… Độ dày này hơi lạ…” Cô có mang găng tay, vươn tay sờ vào trong tấm ván trên cùng của tủ giày, lập tức gõ gõ vài cái, âm thanh phát ra làm cho hai người sững sờ.

“Đm, rỗng ruột à?”

Thái Thành Tể định đưa tay vào sờ, miệng còn gọi Giang Ly: “Đội trưởng Giang nhanh tới đây, hai ta cùng tháo tấm ván này ra…”

Rắc một tiếng.

Một nửa câu nói của anh ta còn nghẹn lại trong cổ họng, cứng nhắc quay đầu lại đã thấy trong tay cô gái nhỏ ngồi đó là một nửa miếng ván, không biết làm sao mà có thể bẻ ra được. Mà trong ngăn tủ kia đang rơi ra một đống đồ vật lộn xộn.

“Em…” Anh ta muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên diễn đạt ra sao.

Lúc này Giang Ly đã đi tới, vòng qua Thái Thành Tể vẫn đang bị sốc, hơi ngồi xổm xuống cùng Tô Ngôn sắp xếp lại những thứ rơi ra.

“Biên lai gửi tiền bình thường… Sổ tiết kiệm… Giấy tờ bất động sản… vài tờ giấy khám bệnh…” Tô Ngôn vừa xếp vừa lẩm bẩm. Giang Ly đưa tay lấy mấy tờ giấy bên cảnh, nhìn thoáng qua, đôi mắt đen khẽ nheo lại. Tô Ngôn nhìn thấy vẻ mặt của anh cũng hiếu kì thò đầu qua nhìn: “Đây là… hợp đồng bảo hiểm?”

Chương 79: Vụ án thi thể không đầu 6

Bảo hiểm Hoành Đức…

Tô Ngôn nhìn tên công ty bảo hiểm trên hợp đồng sau đó nghiêm túc nhớ lại: “Bảo hiểm Hoành Đức này có phải từng được anh Hạng nhắc tới không?”

Giang Ly khẽ gật đầu, sau đó cẩn thận đọc nội dung trong hợp đồng. Thái Thành Tể ở một bên nghe thấy cũng liên tục gật đầu: “Đúng vậy, hôm qua anh Hạng của em có nhắc tới bảo hiểm Hoành Đức, 2 năm trước có người trong công ty họ nhảy từ sân thượng xuống tự sát.”

“Hợp đồng bảo hiểm ốm đau này, ngày là… khoảng 3 năm trước.” Giang Ly chỉ vào chỗ cuối hợp đồng.

“Tôi chưa từng nghe nói đến công ty bảo hiểm này, không phải là kiểu mọi nhà đều biết đến…” Tô Ngôn nhận lấy hợp đồng sau đó đưa một chồng đồ lộn xộn trong tay cho Giang Ly xem lại một lần nữa.

“Ừm, xem ra công ty không lớn lắm, phí bảo hiểm lại rẻ hơn, nhưng một khi đã đến lúc bồi thường bảo hiểm thì chắc chắn không an toàn bằng những công ty lớn khác.” Thái Thành Tể đi đến trước tủ TV, kéo tất cả các ngăn ra, muốn bắt chước cô xem thử còn có cái tủ rỗng nào nữa không: “Trước đây tôi có một người bạn mua bảo hiểm xe bên họ, sau đó xảy ra vài chuyện nên bị trầy xước, tốc độ xử lí và bồi thường phải nói là rất “ba chấm”.”

“Nhưng tóm lại là vẫn có ưu điểm, chẳng hạn như giá rẻ có thể khiến rất nhiều người xiêu lòng.”

Dù sao thì một số người chỉ nhìn thấy cái lợi nhỏ trước mắt, nếu không thì

dưới áp lực của các công ty bảo hiểm nổi tiếng đã không sản sinh ra nhiều loại công ty nhỏ như thế rồi.

Tô Ngôn nhíu mày, cúi đầu nhìn kỹ nội dung trên tờ hợp đồng bảo hiểm, mặt ngoài nhìn vào không có gì khác biệt: “Hình như bảo hiểm sức khỏe bây giờ trên thị trường khá phổ biến, loại bảo hiểm ốm đau thuần túy này đúng là không thấy nhiều, mà phí bảo hiểm lại không cao nữa.”

“Tôi đã nói rồi đó, vẫn có ưu điểm mà.” Thái Thành Tể gõ chỗ này vài cái, lát sau lại gõ chỗ khác.

Lúc này điện thoại của Giang Ly vang lên, anh trả đống đồ trong tay lại cho Tô Ngôn rồi đi ra một bên nhận điện thoại, vài phút sau mới trở lại: “Hạng Dương gọi điện bảo đồn cảnh sát bên kia đã cơ bản loại trừ mấy người hiềm nghi xong, tất cả đều có chứng cứ ngoại phạm, chỉ có gã công ty chạy vặt kia không có. Anh ta đã đi điều tra công ty đó, đã đóng cửa rồi, bước tiếp theo chỉ có thể tìm quản lý công ty đó xem thế nào.”

“Đã lấy hết video giám sát trên tất cả các con đường bên ngoài cư xá Hoa Diệu Phủ, nhanh chóng tìm ra quỹ tích của đối phương sau khi ra khỏi cư xá.”

“Rõ.” Tô Ngôn và Thái Thành Tể đáp.

…

Tối hôm đó, cách cư xá Hoa Diệu Phủ hai con đường có một cái mương dẫn nước sinh hoạt trong thành phố, người dân thành phố Nam Thành gọi là “Rãnh chân chó”, được đào dọc theo một con đường chính rộng rãi, có vài cây cầu nhỏ nối hai bên bờ. Năm nay nước mưa không nhiều, vì vậy mực nước trong mương cũng không cao lắm, bình thường chỉ tới mắt cá chân người lớn, còn chưa tới bắp chân, chỗ sâu nhất cũng chỉ khoảng nửa mét. Nước trong đó không sạch sẽ lắm, bị lẫn một ít rác sinh hoạt. Tốc độ dòng chảy không siết, thậm chí nhìn bằng mắt thường cũng không thấy rõ, chắc chắn không thể so sánh với sông lớn, thậm chí là suối.

Ở bờ bên kia của Rãnh chân chó là một công viên được chính phủ mới xây

gần 2 năm, bờ bên này là nhiều cư xá cũ, người già rất nhiều, từ khi công viên được xây xong thì cũng có nhiều người ra đó. Từ sáng sớm cho tới ban đêm trước giờ cơm, khắp nơi trong công viên đều là người, nào là đánh cờ, nhảy quảng trường, ca hát, đúng là rất náo nhiệt.

Mặc dù trời đang tối dần, nhưng mặt trời còn chưa lặn hẳn nên trong công viên vẫn không ngớt người, mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở đây tất nhiên thu hút được rất nhiều sự chú ý. Một vài chiếc xe thậm chí còn dừng lại bên đường để rướn cổ sang hóng xem chuyện gì.

Những người lớn tuổi kia tất nhiên không cần nhắc nữa, chen nhau từ công viên ra tới cây cầu nhỏ ngoài Rãnh chân chó để nhìn.

Vài tiếng đóng cửa xe vang lên, rất nhanh sau đó cảnh sát đã xuống xe, kéo dải phân cách giữa mương nước và con đường ra. Giang Ly dẫn người xuống từ một chiếc xe khác, vừa lúc Phương Giai Mậu và Trương Khải Sơn cũng đang đến.

Thái Thành Tể cười hì hì vẫy tay chào Trương Khải Sơn: “Anh Trương, để tìm cho anh cái đầu này mà lúc trưa tôi xuýt bị mù đấy.” Thời gian eo hẹp mà nhiệm vụ lại nặng nề, đã là nhiệm vụ của cấp trên giao xuống thì tất nhiên là gấp đến đòi mạng.

“Là cái này hả?” Phương Giai Mậu cũng mang thùng dụng cụ đi tới.

“Ừm, mặc dù đêm đó nghi phạm đội mũ che mặt lại, nhưng chiếc xe đó cũng rất bắt mắt, chúng tôi đã lấy video giám sát của Hoa Diệu Phủ sau ngày 28 tháng 10, cuối cùng cũng tìm ra được. Hắn ta có trình độ phản trinh sát nhất định, sau khi ra khỏi Hoa Diệu Phủ còn cố ý đi vào những con hẻm nhỏ không có camera. Chúng tôi lần theo lộ trình của những con đường lớn mới tìm lại được hắn. Theo như video giám sát thì tối đó lúc 11 giờ 8 phút, hắn chạy chiếc xe điện kia đi qua chỗ này một lần, nhưng không có dừng lại. Lúc 11 giờ 15 phút lại quay lại, đậu xe ven đường rồi lấy một cái túi nhựa đen từ thùng xe phía sau, đi qua hàng cây xanh rồi biến mất khoảng 4, 5 phút, camera không quay được tình hình phía trong hàng cây, hơn nữa đám cây cũng khá dày đặc nên cũng không thấy rõ.”

“Lúc hắn đi ra thì không mang theo cái túi nhựa đó nữa à?” Phương Giai Mậu hỏi.

“Ừm, vì hắn ta biến mất chưa đến 5 phút nên có lẽ là ở gần đây, không phải dưới đất thì là trong mương.” Thái Thành Tể nhún vai: “Lát nữa chó cảnh sát sẽ tới, hy vọng lần này không phí công!”

Quả nhiên không lâu sau, chó cảnh sát cũng vào vị trí, bắt đầu công việc tìm kiếm.

Đến hơn 7 giờ tối, việc tìm kiếm ở trong hàng cây cạnh mương cơ bản đã xong, vì vậy mọi người liền bắt đầu xuống mương tiến hành tìm dưới nước, vì mực nước quá nông nên đến thuyền nhỏ cũng không đi được, chỉ có thể tự phân chia nhau mà kiểm tra thủ công.

Tô Ngôn cẩn thận trèo xuống từ dốc bờ kè xi măng, Thái Thành Tể đứng trên đống bùn cạn thấy thế thì chun mũi lại, vội vàng nhắc nhở: “Em gái, bùn dưới nước trơn lắm, em đừng ỷ y nước không sâu, lỡ như té một cái là ăn đủ đấy.” Nói tới đây, anh ta nhìn sang Giang Ly đang đứng cách họ một khoảng, hạ thấp giọng: “Em có ngửi thấy mùi gì không, đừng nói là rác rưởi, trong này phân với nước tiểu gì cũng đều có hết, có tin không?”

“Tin chứ, đó chẳng phải là lí do chúng ta phải mặc kín mít thế này sao?” Tô Ngôn giơ giơ cánh tay, bộ đồ bảo hộ chống nước trên người bị ma sát phát ra tiếng sột soạt, cô dùng bàn tay mang găng tay của mình kéo khẩu trang lên: “Mau làm việc đi!”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đến hơn 8 giờ tối, vũng bùn chỗ Tô Ngôn đã hoàn toàn đục ngầu, cô vừa duy trì thăng bằng của mình vừa cúi người xuống nước sờ soạng. Túi ni lông đen trong Rãnh chân chó nhiều hơn họ tưởng tượng, mỗi khi tìm thấy 1 cái phải lập tức mở ra để xác nhận, hương vị đúng thật là choáng ngợp. Trong đó chưa gì thì cũng không cần nhắc tới nữa.

Sau khi mở thêm 1 túi nữa, Hạng Dương ném đồ vào trong một cái thùng lớn được cảnh sát chuẩn bị sẵn, đi sang một bên kéo khẩu trang xuống thở

hổn hển: “Mấy năm nay chẳng phải nói công tác bảo vệ môi trường rất hiệu quả sao? Tôi đúng là ngây thơ, còn nghĩ chỉ cần tìm một lát là ra rồi chứ.”

“Đã tốt hơn nhiều rồi.” Người thường xuyên bới rác như Phương Giai Mậu đã quá quen với cảnh tượng này, mặt không biến sắc chút nào: “Mấy năm nay chính phủ đã đầu tư rất nhiều tiền rồi, nghe nói lúc đầu Rãnh chân chó này nổi tiếng là bẩn, đến hè một cái thì mùi dậy lên tới 5 km. Giờ tuy còn chút rác nhưng suy cho cùng thì ý thức của người dân cũng được nâng cao rồi, chính quyền cũng thường xuyên đến dọn dẹp đấy.”

Mặc dù Tô Ngôn bị khẩu trang che hơn nửa mặt nhưng từ đôi mắt lộ ra vẫn cho thấy cô đã bật cười sau khi nghe Hạng Dương nói, bỗng nhiên cô nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, tay vẫn sờ soạng dưới nước. Chỗ của cô đứng hiện tại là nơi sâu nhất, cánh tay luồn dưới nước ngập thẳng tới vai cô.

“Thế nào?” Hạng Dương trước chú ý tới động tác của cô.

“Tảng đá…” Tô Ngôn không xác định được: “Hình như dính vào một cái túi nhựa…” Chưa dứt lời cô đã dùng sức kéo một cái, nâng một tảng đá lớn nặng chừng 3 4 kg lên khỏi mặt nước, cùng với đó là một cái túi ni lông đen.

“Để tôi!” Phương Giai Mậu không quản dưới chân trơn trượt, sải chân chạy vọt tới, cẩn thận nhận lấy tảng đá kia.

Tô Ngôn tháo túi ni lông ra khỏi tảng đá, dưới ánh mắt của mọi người từ từ mở ra, một hương vị không tả nổi xộc thẳng vào mặt cô.

“Đúng không… Đây là Kỳ Khả Linh đúng không?” Phương Giai Mậu nín thở hỏi.

Nhưng vào đúng lúc này, Giang Ly cách đó khoảng 20 mét bỗng cũng lấy một khối đá ra từ dưới nước, trên đó cũng có một cái túi ni lông màu đen quen thuộc.

Mọi người đều dời ánh mắt qua, Thái Thành Tể tiến lên giúp tháo cái túi ra, chỉ nhìn một chút đã muốn nôn khan: “Tôi… con mẹ nó đây…”

Bên trong rõ ràng cũng là một cái đầu, nhưng không mới như cái trong tay Tô Ngôn, xương sọ cũng bị vỡ vụn, hoàn toàn không còn nguyên vẹn, vì ngâm trong nước lâu ngày mà mùi vô cùng "tuyệt vời".

"Đi lên rồi nói." Giang Ly trầm giọng nói: "Những người còn lại tiếp tục kiểm tra kỹ càng." Đã xuất hiện cái đầu thứ 2 rồi, ai biết có cái thứ 3 hay không!

Trương Khải Sơn phía trên đã sớm chuẩn bị một chỗ, trải tấm bạt chống nước đã khử trùng trên đất, Tô Ngôn và Giang Ly đi lên thì liền nhẹ nhàng đặt 2 cái đầu lên đó.

Thái Thành Tể đứng một bên chỉ vào 2 cái đầu: "Lão Trương, anh không phải muốn có đầu sao? Cho anh ngay 2 cái đấy."

Trương Khải Sơn vẫy tay với anh ta sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra 2 cái đầu, một lát sau thì chỉ vào cái đầu mà Tô Ngôn phát hiện: "Phán đoán sơ bộ thì cái này hẳn là của người chết Kỳ Khả Linh, từ hình dạng vết cắt ngang chỗ và thời gian ngâm trong nước, đều tương đối phù hợp. Còn cái này…" Anh ta lại chỉ tiếp vào cái đầu Giang Ly xách lên: "Hẳn là bị vứt khoảng buổi sáng 2 ngày trước Kỳ Khả Linh, chuyện này cho thấy…"

"Cho thấy chúng ta còn một nạn nhân nữa chưa phát hiện, thời gian tử vong ít nhất là 3 đến 4 ngày." Giang Ly nói tiếp.

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào 2 cái túi đen, nghe anh nói thì trong lòng đều trầm xuống. Đột nhiên lại xuất hiện thêm một người chết nữa, tất nhiên là chuyện họ không muốn xảy ra nhất.

Cuộc tìm kiếm dưới đáy mương vẫn tiếp diễn.

…

Sau nửa đêm, cuộc tìm kiếm trong khu vực Rãnh chân chó của cảnh sát cuối cùng cũng sắp kết thúc, không phát hiện ra cái đầu nào nữa. Nhưng không ai đảm bảo được nghi phạm chỉ vứt xác ở một khu vực này. Giang Ly

không thể không xin chi viện từ phía trên được, tiến hành thêm một cuộc kiểm tra toàn diện ven đường Rãnh chân chó, chắc chắn sẽ là một khối lượng việc khổng lồ.

Văn phòng đội Chuyên án, Cục thành phố.

Mọi người lê một thân mỏi mệt lần lượt trở lại văn phòng, vài người gục xuống tại chỗ của mình không buồn dậy nữa. Thái Thành Tể đưa cánh tay mình lên mũi ngửi ngửi, xuýt chút nữa ngất tại chỗ: "Không được rồi, tôi nghỉ ngơi một lát rồi phải đi tắm rửa thay quần áo, 3 ngày không chợp mắt tôi có thể chịu nổi, nhưng cái mùi này thật sự là không nhịn được."

"Anh Trương và lão Phương quả thật là trâu bò mà…" Hạng Dương đi theo cảm khái, họ chỉ mới tiếp xúc với mấy thứ mùi này một chút, còn hai người kia có thể xem là liên tục.

"Hôm nay mọi người vất vả rồi, về nghỉ một chút đi, có chuyện gì thì mai nói sau!" Giang Ly vỗ tay, ra hiệu cho tất cả trở về ký túc xá: "Còn khoảng 6 tiếng nữa là tới giờ làm việc, mọi người có thể ngủ một lát."

"Được…"

"Cảm ơn đội trưởng Giang…"

Lúc Tô Ngôn cũng đứng dậy đi ra ngoài thì thấy Giang Ly vẫn chưa đi, cô liền dừng bước tò mò hỏi: "Đội trưởng Giang không về ký túc xá sao?"

"Tôi à… Tôi còn có việc." Anh nhanh chóng mặc áo khoác lên, kéo khóa áo: "Tôi định đi bàn chuyện với đội trưởng Chung của đội Càn quét tệ nạn lần này một chút, chúng ta chắc sẽ ngạc nhiên với đường dây của anh ta."

"Ý anh là, căn cứ theo trắc tả hiện tại thì mục tiêu của nghi phạm có khả năng là tất cả những phụ nữ liên quan tới Kỳ Khả Linh, vì vậy phải thông qua "đồng nghiệp" trên mạng của Kỳ Khả Linh để lần ra tên của nạn nhân vô danh kia sao?"

"Ừm, chắc đội trưởng Chung đang chửi đấy." Giang Ly nhẹ nhàng nhún vai

nói.

Tô Ngôn bỗng phản ứng lại: “Nhưng giờ đã gần 3 giờ sáng rồi, bọn người đội trưởng Chung tăng ca à?”

“Không có.” Giang Ly mỉm cười: “Tôi đến nhà anh ta nói chuyện, phải nhân lúc người này còn đặc biệt tỉnh táo, mùi cơ thể của tôi đúng lúc có thể giúp anh ta sảng khoái. Dù sao anh ta cũng chỉ là một lão độc thân 40 tuổi thôi, buổi tối cũng không có gì để giải trí.” Nói xong anh liền biến mất ngoài cửa.

Sáng sớm hôm sau.

Bọn người Tô Ngôn vừa đến văn phòng, còn chưa ngồi nóng đít thì trong hành lang đã truyền đến một giọng nói của đàn ông, miệng đang hùng hổ chửi ầm lên: “Con mẹ nó, oắt con lông chưa đủ dài, không có chuyện gì làm thì muốn nhổ lông tôi à! Giang Ly? Người đâu?”

“Ai vậy?” Đinh Khải Nhạc hơi giật mình hỏi.

“Hi… Không có ai, nghe tiếng thì chắc là Chung Vĩ Văn, đội trưởng Giang lại chỉ định nhổ lông anh ta lần nữa, không giận mới là lạ.” Hạng Dương cười ha hả, nhìn thoáng qua Giang Ly hôm qua không biết trở về lúc nào, bây giờ đang nằm sấp trên bàn ngủ.

Một giây sau, vang một tiếng bịch, cửa văn phòng đã bị người bên ngoài đá văng, một người đàn ông lưng hùm vai gấu hùng hổ xông vào, nét mặt đầy sự dữ tợn, da màu lúa mạch, hình tượng này mà đi ra đường thì trẻ con nhìn thấy đều khóc thét.

Đối phương đi thẳng tới bên cạnh Giang Ly, vươn tay dùng sức đẩy: “Ranh con, tôi cũng phục cậu thật đấy, tối qua chạy tới nhà tôi, hôm nay tôi sao có thể để cậu ngủ ngon lành thế này được?”

Giang Ly thở dài lắc đầu, duỗi cái lưng mệt mỏi: “Đội trưởng Chung đã đến thì hẳn có tin tốt rồi.”

“Đm…” Chung Vĩ Văn nuốt câu chửi thề định nói vào, trước mặt nhiều người như vậy cũng phải chú ý hình tượng một chút: “Người cậu muốn tôi đã mang về từ sáng sớm rồi, đừng nói anh trai không chừa mặt mũi cho cậu, nếu có lần sau nữa tôi sẽ đánh gãy chân cậu đấy!” Sau khi nói xong vẫn chưa hả giận, đưa tay hất đầu Giang Ly một cái rồi mới xoay người rời đi.

“Cảm ơn nhé!” Người đàn ông ngồi trên ghế nói cảm ơn. “Tự mình vào lồng xách người ra đi!” Một tiếng rống từ ngoài hành lang truyền tới.

Chương 80: Vụ án thi thể không đầu 7

Trong căn phòng nhỏ cạnh phòng thẩm vấn, đám người Giang Ly đứng trước tấm kính nhìn người đàn ông đối diện vẫn đang bất an đảo mắt xung quanh. Tuổi tác không quá lớn, chỉ khoảng chừng 30 tuổi, dáng người cao và hơi gầy, mặc quàn áo bó và túi bao tử, thắt lưng vàng kim bắt mắt muốn mù mắt người nhìn, sợ người khác không biết là thương hiệu nổi tiếng hay sao chứ.

Vì quá gầy nên gương mặt hắn hơi hóp vào, miệng nhô lên. Tóc trên đầu không dài nhưng nhuộm thành màu tím sậm. Vào phòng thẩm vấn chưa được 10 phút, hai chân đã run cầm cập, hiện giờ không chịu nổi nữa mà sốt ruột liên tục nhìn đồng hồ.

“Cấp trên của Kỳ Khả Linh là hắn à?” Thái Thành Tể “chậc” một tiếng: “Tuy nói là không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng tướng mạo của người này đúng là không làm tổ nghiệp thất vọng, hơn nữa nhìn mụn mủ trên mặt và cổ hắn đi, chắc cũng được vài năm rồi đó.” Con nghiện là như thế, bắt nhốt lại, sau đó thả ra, lại tiếp tục hít, rồi lại nhốt, lại hít, cuối cùng thì bị bắt đi cai nghiện, nếu trở lại bình thường thì sẽ được thả ra.

“Không phải là người duy nhất trong đường dây, những trước mắt đội trưởng Chung chỉ có thể tóm được tên này thôi, những người khác không có chứng cứ. Hôm nay vì mang hắn tới đây mà mọi hành động được sắp xếp trước đó của bên kia đã bị ngâm nước rồi, vốn nghĩ có thể một mẻ tóm gọn, nhưng giờ chưa biết phải đợi đến khi nào nữa.” Giang Ly thầm thở dài.

“Ngoài ra còn có vài người có quan hệ tương đối tốt với Kỳ Khả Linh, đội trưởng Chung cũng đã lấy cớ đưa về hết rồi.” Hạng Dương chỉ vào mấy gian phòng thẩm vấn bên cạnh.

“Nói chuyện với tên này trước đi…” Giang Ly nói: “Hạng Dương, anh dẫn

theo Tiểu Đinh và Tô Ngôn đi thẩm vấn mấy người còn lại.”

“Được.” Hạng Dương kéo dài giọng.

Những người này đều là mấy tên giảo hoạt, đây sẽ lại là một ngày vô cùng dài nữa.

Chung Vĩ Văn mang về tổng cộng 4 người, vì vậy người của đội Chuyên án đều chia nhau ra tiến hành thẩm vấn, Tô Ngôn thì đi cùng với Đinh Khải Nhạc thẩm vấn một người phụ nữ. Lúc hai người đẩy cửa phòng thẩm vấn bước vào, người phụ nữ đang ngồi sau bàn mở mắt nhìn thoáng qua.

“Tên?” Sau khi Đinh Khải Nhạc vào chỗ thì liền hỏi.

Người phụ nữ kia vẫn còn mang gương mặt được trang điểm rất đậm, lông mi giả dày đến nỗi có thể dọa người ta phát hoảng, tóc dài màu vàng kim uốn xoăn bồng bềnh. Trên cổ cô ta đeo một cái choker bằng da, quần áo hở hang, trong thời tiết tương đối lạnh như hiện giờ mà chỉ mặc một cái áo trong, bên ngoài chỉ khoác một cái áo khoác thật mỏng bó sát lấy cơ thể, để lộ ra một mảng da trắng nõn trước ngực.

Cô ta nghe thấy câu hỏi thì không thèm nâng mắt, lúc đầu còn bắt chéo hai chân, sau một lúc lại đổi chân khác lên trên: “Lisa.”

“…” Đinh Khải Nhạc im lặng liếc mắt, quăng bút nghiêm túc nhìn cô ta: “Trả lời cho đúng, tên là gì?”

Người phụ nữ nhếch miệng, cúi đầu ngắm nghía móng tay được sơn màu đỏ của mình: “Đái Mạn Mạn.”

“Có biết tại sao hôm nay lại ngồi ở đây không?”

Đái Mạn Mạn cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên, nhưng nét mặt rất thờ ơ: “Anh cảnh sát, làm sao tôi biết được? Các người muốn bắt thì bắt, dù sao tôi cũng vô tội!”

“Cô…!” Không hiểu sao Đinh Khải Nhạc lại cảm thấy tức giận, thái độ hợp

tác của loại lợn chết không sợ bỏng nước sôi này đúng là khiến người ta tức đến nghiến răng. Nhưng nói thật thì bản thân anh ta cũng có thành kiến với loại người này, chuyện này càng làm anh ta thêm phiền não.

Tô Ngôn huých cùi chỏ vào tay anh ta sau đó cứng rắn nói: “Kỳ Khả Linh, cô có biết không?” Mục đích chủ yếu của họ hôm nay chính là tranh thủ điều tra ra thân phận khác của nạn nhân sớm nhất có thể, còn về phần người trước mặt phạm tội gì thì phải giao cho bên Chung Vĩ Văn xử lý.

Đái Mạn Mạn lấy tay móc lỗ tai, nhướng mày: “Cái gì Linh?”

“Là người mà các cô thường gọi là “Linh Linh” đấy, tất cả đều quen thuộc cả, đừng giả vờ như không biết!” Tô Ngôn rút ra 2 tấm ảnh ném lên bàn, đều là tải xuống từ các phần mềm Kỳ Khả Linh dùng để chat. Sinh hoạt hàng ngày của cô ta muôn hình vạn trạng, trong vòng bạn bè bình thường không phải là ở quán bar này thì cũng là ở sàn nhảy kia. Có khoảng 8 9 người trong vòng bạn bè thân thiết của cô ta, trong đó có Đái Mạn Mạn, còn 2 người nữa thì ở trong phòng thẩm vấn bên cạnh.

Tất nhiên, người trong bức ảnh đều hơi khác so với thực tế, nhưng ít ra cũng mơ hồ thấy được có Đái Mạn Mạn trong đó, phải tốn rất nhiều công sức để phân biệt kỹ càng, mới có thể xác định được người trong ảnh là người phụ nữ đang ngồi trước mặt họ đây.

“A…” Đái Mạn Mạn gạt ra một tiếng cười lạnh, duỗi tay cầm lấy 2 bức ảnh lên nhìn một chút: “Các người nói là “Linh Linh” thì tôi biết rồi, có quen, nhưng cũng chỉ là cùng đi chơi vài lần thôi, không tính là thân thiết mấy.”

Tô Ngôn chỉ lẳng lặng nhìn cô ta, nở một nụ cười mê hoặc.

Vẻ mặt này của cô làm cho đối phương hơi hoảng hốt, vội vàng nói thêm: “Thật đó, các người muốn tìm cô ta thì có hỏi tôi cũng vô ích thôi, tôi không biết cô ta ở đâu hết, cũng chỉ có tài khoản mạng xã hội của cô ta thôi, không có số điện thoại.”

Dáng vẻ của cô ta nhìn qua đã biết trải qua không ít lần tảo hoàng* rồi mới có thể luyện được bản lĩnh này, bất luận là thế nào, chỉ cần đến chết không

nhận là được.

(*) Tảo hoàng: Càn quét tệ nạn.

“Cô nghĩ chúng tôi muốn hỏi cô cái gì? Moi tin tức của Kỳ Khả Linh từ miệng cô, sau đó bắt cô ta à?” Tô Ngôn lắc đầu bật cười: “Cô nghĩ cảnh sát có thể bắt được cô thì không bắt được cô ta à? Kỳ Khả Linh đang ở chỗ chúng tôi, căn bản không cần nhờ cô tìm cô ta.”

“Nếu cô ta đã ở trong này thì cô hỏi tôi biết hay không làm gì? Tôi phát hiện cảnh sát các người cũng thật thú vị đó, sao vậy? Nghĩ chúng tôi sẽ tố cáo lẫn nhau à?” Đái Mạn Mạn rõ ràng không tin lí do của cô, cuối cùng nói một câu “Rất xin lỗi, không thể trả lời” sau đó dựa vào lưng ghế, rụt cổ không chịu mở miệng nữa.

“Rất có nghĩa khí đấy.” Đinh Khải Nhạc giận đến nỗi bật cười, tâm tình trở nên có chút phức tạp.

“Cảnh sát chúng tôi nói chuyện đều phải chịu trách nhiệm, tất nhiên sẽ không lừa cô. Kỳ Khả Linh đúng thật là đang ở chỗ chúng tôi, nhưng không giống như cô, lúc chúng tôi mang cô ta về đã là một cái xác rồi.” Tô Ngôn kiên nhẫn giải thích.

Lúc đối phương nghe được tin này rõ ràng trở nên sững sờ, vài giây sau mới chớp chớp mắt, trở lại trạng thái không quan tâm như cũ: “Các người nói cô ta chết thì cô ta liền chết à?”

“Tôi có mang theo ảnh chụp, nhưng có thể khiến cô khó chịu đó, cô xác định muốn xem không?”

Đái Mạn Mạn hít sâu một hơi, vươn cổ lên cứng miệng: “Tất nhiên muốn, lỡ như đây lại là âm mưu của mấy người…”

Tô Ngôn nghiêm túc rút ra 2 tấm ảnh khác bày lên bàn, đặt ngay cạnh 2 tấm ảnh lúc nãy.

“A!!!!!!”

Ngay sau khi bày ảnh chụp ra, cô hoàn toàn đoán trước được tình hình mà đưa tay lên bịt kín lỗ tai, Đinh Khải Nhạc bên cạnh thì không được vậy, trực tiếp bị tiếng hét xuyên thấu nóc tòa nhà làm chấn động màng nhĩ, đầu óc trở nên ong ong, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại.

Khi giọng hét của đối phương dần nhỏ lại, Tô Ngôn vươn tay đẩy tấm ảnh chụp hiện trường tới.

Lúc này mặc dù Đái Mạn Mạn có một lớp phấn dày nhưng cũng có thể nhìn ra mặt cô ta cắt không còn giọt máu, dù tấm ảnh kia không thấy chính diện, nhưng vừa vặn hình ảnh đó đã khắc sâu trong não cô ta. Căn phòng kia… căn phòng kia quả thật là bày trí giống với nhà của Kỳ Khả Linh, mà trên giường…

“Cô dựa vào đầu mà nói người này là Linh Linh chứ!” Đầu óc cô ta vẫn còn choáng váng, vô thức muốn xác định lại.

“Kết quả so sánh dấu vân tay và DNA đều thể hiện nạn nhân này chính là Kỳ Khả Linh, tất nhiên, tối hôm qua chúng tôi đã tìm được đầu cô ta, nhưng chí là… có hơi bị biến đổi, không đủ tiêu chuẩn để thông qua chương trình nhận dạng thi thể.” Tô Ngôn cầm tấm ảnh về, không bàn chuyện khác, giờ người nhà của Kỳ Khả Linh có tới thì cũng không thể nhận ra được cái đầu đó là ai.

“Tôi… Các người… Không được rồi…” Đái Mạn Mạn bỗng tự bịt miệng lại.

Đinh Khải Nhạc nhanh tay cầm thùng rác bên cạnh rồi vọt tới chỗ cô ta, bên tai truyền tới một tiếng “Oẹ”, thành công khiến anh ta quay đầu đi, vừa cau mày nhắm mắt, vừa nín thở.

Sau khi nôn một trận, Đái Mạn Mạn mới ngẩng đầu lên từ thùng rác, tiện tay dùng ống tay áo khoác chùi miệng một cái, cảm thấy dạ dày không còn khó chịu nữa mới ngẩng đầu lên nhìn Đinh Khải Nhạc, liếc mắt một cái rồi nhỏ giọng nói một câu “Cảm ơn”.

Sau đó cô ta ngồi ngay ngắn lại, nhìn về phía đối diện: “Các người muốn hỏi tôi chuyện gì? Tôi thật sự không biết Linh Linh chết như thế nào, tôi không có nói dối! Tôi và cô ta mấy ngày gần đây không có liên lạc với nhau.” Vừa mới bị sốc nên gai trên người cô ta đều đã mềm nhũn, không còn tâm trạng nào để quần nhau với họ nữa.

“Lần cuối hai người liên lạc nhau là lúc nào?” Tô Ngôn hỏi.

“Lần cuối cùng…?” Đái Mạn Mạn thật sự bắt đầu nhớ lại: “Có lẽ là buổi tối 3 ngày trước, tùy tiện call video nói chuyện vài câu, sau đó chúng tôi đều có việc nên cúp máy.”

“Khoảng mấy giờ?” Đinh Khải Nhạc hỏi tiếp, đến giờ cuộc thẩm vấn này mới chính thức bước vào quỹ đạo.

“Hình như là hơn 8 giờ, không nói chuyện trong vài phút vì tôi có… tôi có việc, nên…” Cô ta ấp úng nói nhưng mọi người đều hiểu được “có việc” là có chuyện gì.

“Gần đây Kỳ Khả Linh có tâm sự với cô về chuyện phiền não gì trong cuộc sống không? Ví dụ như cô ta có kết thù với người khác không, hoặc có người đến làm phiền cô ta không?”

“Gần đây thì không có. Chuyện bà lão lầu trên nhà cô ta gõ cửa nói tiếng TV quá lớn, còn dọa sẽ báo cảnh sát có tính không?” Đái Mạn Mạn thành thật: “Bà lão lầu trên của cô ta thật sự cũng rất đáng ghét.”

“Lầu trên…” Tô Ngôn như đang rất nghiêm túc ghi nhớ thông tin này, sau đó nhìn về phía cô ta: “Cô vừa nói là gần đây thì không có, vậy trước đây thì sao?”

“Trước đây á?” Người phụ nữ lộ ra nụ cười bất cần, nhưng trong đáy mắt ít nhiều mang theo ý tứ ghen tị, lúc này cô ta cũng không có ý định che giấu nữa: “Nghề này của chúng tôi thì kết thù với người khác là chuyện rất bình thường, vợ vị khách quen này, bạn gái vị khách mới kia.” Cô ta hơi lo lắng, ngón cái và ngón trỏ tay phải bắt đầu xoa vào nhau: “Có thuốc lá không?”

Tô Ngôn lắc đầu: “Đây là khu cấm hút thuốc.”

“A…” Đái Mạn Mạn cũng thất vọng gì mấy, thay vào đó là quấn chặt chiếc áo khoác mỏng vào người mình: “Loại người như chúng tôi, ai mà không bị “bắt gian” vài lần, bị phụ nữ tát vài cái thì cũng bình thường. Mỗi người bọn họ đều hận không thể giết chết chúng tôi, sau đó lột sạch đồ đem ra thị chúng. Nhưng cô nói đây là vì cái gì chứ? Rõ ràng là họ không quản được người đàn ông của mình, chúng tôi chỉ lấy tiền rồi làm việc mà thôi, đâu có bàn chuyện tình cảm.”

“… Vậy là Kỳ Khả Linh không có nói với cô gần đây cô ta bị người khác phải quấy rối hoặc uy hiếp, đúng không?”

Người phụ nữ chậm rãi lắc đầu: “Quấy rối thì ngày nào cũng có, đây cũng không phải là chuyện đáng nhắc tới, uy hiếp thì đúng là cô ta không có nhắc qua.”

Tô Ngôn nghe như vậy thì nhíu mày, đây chính là lí do tại sao nói nghề này thuộc nhóm có rủi ro cao, vì chính họ cũng không thể phân biệt được ai là miệng ba hoa, ai có ác ý thật sự, những điểm có thể dùng làm manh mối đều bị họ phớt lờ không để ý tới.

Đái Mạn Mạn thấy họ im lặng nửa ngày mà không hỏi tiếp thì cũng không thúc giục, chỉ là càng ngày mắt càng nóng lên, đột nhiên bật khóc: “Rốt cuộc là người nào làm thế này, quá mức đáng sợ rồi! Còn không để cô ta được toàn thây nữa. Linh Linh rốt cuộc đã đắc tội với ai mà hắn lại muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn đến thế…” Nói xong, cô ta lại cảm thấy dạ dày của mình bắt đầu cuồn cuộn.

“Thật ra ở chỗ chúng tôi phát hiện ra đầu của Kỳ Khả Linh, còn một cái đầu nữa đã hoàn toàn bị biến dạng, không thể phân biệt được, nhưng sau khi qua giám định pháp y, có thể xác định nạn nhân cũng là nữ giới.” Ngón tay Tô Ngôn gõ nhẹ xuống bàn, dò hỏi: “Vì vậy hiện tại chúng tôi mong cô nghiêm túc nhớ lại một chút, trong những người cô quen biết, gần đây có ai đột nhiên mất liên lạc không?”

“Không chỉ có mình Linh Linh sao?” Đối phương nhướng mày: “Có ý gì,

các người nghi ngờ người kia cũng làm nghề giống chúng tôi à?”

“Có khả năng này, vì vậy hy vọng cô có thể cẩn thận nhớ lại.”

“Cảnh sát, cô cũng thú vị thật đó, người làm nghề này trong cả Thành phố Nam Thành nhiều không đếm xuể, sao mà tôi biết hết được…” Đái Mạn Mạn lộ ra vẻ mặt trào phúng, sau đó đang nói thì cả người liền cứng đờ: “Jessie.”

“Ai là Jessie?” Đinh Khải Nhạc cảm thấy hơi đau đầu, bọn người này sao không chịu gọi tên của mình nhỉ? Như vậy mới thấy, hóa ra Kỳ Khả Linh mới là người bình thường nhất.

“Chính là…” Người phụ nữ vội vàng cầm một tấm ảnh chụp trên mặt bàn, hơi luống cuống chỉ vào một người tóc màu xanh lam: “Là cô ta, cô ta chính là Jessie, lần cuối gặp tôi gặp cô ta là cách đây 8 9 ngày, chúng tôi cùng đi ăn lẩu, từ ngày đó thì không gặp lại nữa.”

“Cũng không có số điện thoại à?”

“Không có.” Cô ta liên tục lắc đầu: “Vài ngày trước chúng tôi còn nói chuyện với nhau, sau đó cô ta nói gần đây được một ông chủ để ý, không chừng sẽ được mang đi đâu đó, vì vậy tất cả mọi người đều không để ý.”

“Biết cô ta ở đâu không?”

Đái Mạn Mạn há miệng thở dốc, thật lâu sau mới gật đầu: “Biết.”

…

Cư xá Nhật Hưng không tính là quá lâu đời, cũng nằm ở khu Lục Hợp, là một cư xá có quy mô trung bình vừa được xây dựng trong một khu dân cư, quản lý và gác cổng ở đây tương đối nghiêm ngặt, không phải xe chủ nhà ở đây thì không được tùy ý ra vào.

Sau khi đi qua cổng lớn, hai chiếc xe cảnh sát thuận lợi chạy vào trong cư xá, rẽ trái rẽ phải một lát thì dừng lại gần một tòa nhà.

Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc bước xuống xe, sau đó dựa theo chỉ dẫn của Đái Mạn Mạn vào đơn vị số 4 của tòa nhà này, lên tầng 6. Họ gõ vào cánh cửa chống trộm của hộ bên trái vài tiếng nhưng không nhận được hồi đáp nào, sau đó gật đầu ra hiệu với đồng nghiệp đội kỹ thuật, vị đồng nghiệp kia liền tiến lên dùng công cụ ngoáy vài lần, cửa lập tức mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, cảnh sát còn chưa kịp vào nhà thì một mùi hương đã xông ra khe hở cửa, tràn ra toàn bộ hành lang. Tô Ngôn nheo mắt, cái mùi quen thuộc này, hẳn là không sai chỗ rồi.

Chương 81: Vụ án thi thể không đầu 8

"… Tôi vẫn không muốn đi vào chút nào." Đinh Khải Nhạc đứng tại chỗ nín thở, chỉ cảm thấy mùi hương này đang len lỏi vào khắp lỗ chân lông trên người mình: "Tôi có cảm giác như mình có tắm 800 lần nữa cũng không thể nào thoát khỏi "mùi hương" này."

Thái độ của Trương Khải Sơn mang theo thực tập sinh vừa lên lầu lại trái ngược hoàn toàn, rõ ràng mùi này không khiến anh ta cảm thấy buồn nôn, mà trên mặt còn lộ ra vẻ hưng phấn cực độ. Trương Khải Sơn mang thùng dụng cụ giơ lên cao, chen qua đám người đông đúc ngoài hành lang: "Nhường đường chút đi! Tôi vào trước!"

"Ha ha!" Sau khi thuận lợi đi vào nhà, anh ta còn để lại một tiếng cười đầy ẩn ý.

Đinh Khải Nhạc kéo người pháp y thực tập kia lại: "Sư phụ cậu sao lại hưng phấn tới vậy chứ? Mặt đỏ ửng như vừa được gặm móng heo ấy."

Thực tập sinh nhìn anh ta một cái sau đó tiếp tục đi về phía bên trong: "Anh không biết đó thôi, những nạn nhân này đều là bảo bối của sư phụ tôi, cái đầu trước đó tìm thấy anh ấy đã ở trong phòng giải phẫu hơn nửa ngày, giờ đã tìm được hết… Thôi không nói nữa, tôi phải vào đây." Nói xong anh ta cũng xách cái thùng dụng cụ to đùng lên, mang bao giày vào rồi đi mất.

Tô Ngôn theo sát phía sau, mang khẩu trang đi qua người Đinh Khải Nhạc, trước khi vào cửa còn đứng đó quan sát cẩn thận tình hình xung quanh. Căn nhà được trang hoàng khá tốt, mang phong cách thiếu nữ rõ ràng, tất cả các vách tường trong nhà đều là màu hồng nhạt, đồ dùng thì là màu sáng, trên cái ghế sô pha màu be có rất nhiều thú nhồi bông. Từ ngoài nhìn vào có thể thấy người tên Jessie này hoàn toàn khác với Linh Linh, căn phòng nhỏ của Linh Linh không biết vì quá cũ hay vì lí do gì mà có thể nói là rất luộm

thuộm, chỗ này rõ ràng sạch sẽ hơn nhiều.

Giày, cô cúi đầu xuống nhìn mấy đôi giày nữ bên cạnh miếng lót chân phía tay phải, có giày thể thao và đủ loại giày cao gót, bên cạnh là 2 đôi dép lê đi trong phòng. Nhưng bên trái là một tủ giày lớn sát vách, có lẽ đó là những đôi giày nạn nhân thường xuyên đi nên mới tạm thời bày ra ngoài…

Thùng thùng thùng!

Trong lúc cô đang trầm tư thì sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng động lạ.

Tô Ngôn lấy lại tinh thần, người của đội kỹ thuật đã lần lượt chia nhau ra lấy chứng cứ, còn Đinh Khải Nhạc thì đang đứng sau cô, kéo mở hết toàn bộ các ngăn tủ giày, cúi người ở đó không biết đang làm gì.

Đinh Khải Nhạc dường như nhận ra, rút đầu từ trong tủ giày ra thấy cô đang nghiêng đầu nhìn liền ngượng ngùng mở miệng cười.

“Phát hiện ra gì không?” Tô Ngôn hỏi.

“Không thấy gì hết… Tôi có nghe anh Thái nói cô phát hiện trong tủ giày nhà Kỳ Khả Linh có tường kép, lại nghĩ hai người họ đều là chị em chơi chung với nhau nên có khi nào đều dùng cách này để giấu đồ không.”

“… Hẳn sẽ không đâu.” Tô Ngôn cân nhắc một chút rồi mới nói: “Lúc trước chúng tôi phát hiện ra tường kép trong nhà Kỳ Khả Linh là vì trong nhà đó không phát hiện ra những đồ vật riêng tư, đây là chuyện bất thường. Tôi nghĩ chẳng qua là thói quen của Kỳ Khả Linh thôi, nếu giờ chúng ta phát hiện ra trong nhà của nạn nhân này…”

Cô còn chưa nói dứt lời thì một đồng nghiệp kỹ thuật bên kia đã hô lên: “Ha! Chỗ này phát hiện một cái két sắt gắn trong vách tường.”

Mọi người vây lại, đó là một bức tranh sơn dầu vẽ phong cảnh núi rừng treo trên tường phòng đọc sách, khi xốc lên sẽ thấy một cái tủ sắt nhỏ gắn trên tường. Đồng nghiệp đội kỹ thuật tiến lên kiểm tra một chút, ngay sau đó

liền mở được mật mã két sắt.

“Để xem có gì…” Đinh Khải Nhạc tiến lên lấy đồ bên trong tủ ra: “Đây là… tiền mặt? Một… hai… ba…” Cuối cùng anh ta lấy ra mười mấy sấp tiền được bọc lại bằng giấy ra, không khỏi cảm thán: “Xem ra người này hoàn toàn có tiền hơn Kỳ Khả Linh nha, người bình thường ai lại để nhiều tiền mặt thế này trong nhà chứ?”

“Cũng bình thường thôi, không phải Đái Mạn Mạn nói vị Jessie này được một ông chủ nhìn trúng sao, nếu đúng vậy thì hẳn là cô ta sẽ kiếm được nhiều hơn những người còn lại.” Tô Ngôn liếc nhìn chồng tiền mặt đỏ rực kia, sau đó dời mắt tới bên trong két sắt.

“Xem ra còn cần phải điều tra thêm xem kim chủ của cô ta là ai, sẽ không phải là một tên đại biến thái đấy chứ… Vì chút tiền mà bỏ mà thì cũng quá không đáng rồi.” Đinh Khải Nhạc lắc đầu thở dài, đi sang một bên bỏ từng xấp tiền vào túi vật chứng.

Tô Ngôn không đáp lại, cô vươn tay lấy ra mấy hộp trang sức từ trong tủ, bên trong đều là đồ có giá trị không nhỏ. Trong tủ còn có giấy tờ bất động sản, giấy đăng ký xe cơ giới, phiếu kiểm định các loại trang sức khác nhau, hẳn là của đống trang sức này.

…! Xe cơ giới?

“Có tìm được chứng minh thư của nạn nhân không?” Cô quay đầu lại hỏi.

“Tìm thấy rồi.” Một đồng nghiệp khác lên tiếng, tiện tay đưa chứng minh thư tới: “Tìm thấy trong túi xách nằm trên ghế sô pha ở phòng khách.”

Tô Ngôn nhận chứng minh thư, nhìn thoáng qua ảnh chụp phía trên, vì không trang điểm cũng không có chỉnh sửa ảnh nên nhìn khác hẳn ảnh trên vòng bạn bè của Kỳ Khả Linh, cần cẩn thận phân biệt mới có thể phát hiện nét giống nhau trên gương mặt. Trên chứng minh thư là một người phụ nữ rất bình thường, diện mạo thanh tú và trong sáng.

Miêu Xuân Mai.

Cô nhìn ngày sinh của đối phương mấy lần, nhỏ hơn Kỳ Khả Linh một tuổi, vậy mà cái tên có phần lớn tuổi hoàn toàn khiến người ta hơi ngạc nhiên. Sau khi so sánh với giấy tờ bất động sản và giấy đăng kí xe cơ giới, có thể xác nhận những tài sản đó đều thuộc về Miêu Xuân Mai, sau đó cô xoay người đi tới cạnh Đinh Khải Nhạc: "Nạn nhân có một chiếc xe hatchback* 5 chỗ màu trắng, biển số xe là WN·A·VJ345, vừa nãy ở dưới lầu anh có thấy không?"

(*) Xe hatchback: có cấu trúc thiết kế gồm 2 khoang là khoang động cơ và khoang hành khách. Trong đó, khoang động cơ được đặt phía trước, bên che đậy và bảo vệ bởi tấm nắp ca-pô. Trong khi đó, khoang hành khách lại được kết hợp với khoang hành lý, phần đuôi xe (còn được hiểu là nắp cốp) dựng thẳng đứng tạo nên một cửa mới.

"Màu trắng hả? Không để ý." Đinh Khải Nhạc lắc đầu: "Để tôi đi xuống dưới xem thử."

Sau khi anh ta đi, Tô Ngôn lại tới trước két sắt, lấy toàn bộ đồ còn bên trong ra, xem từng cái một lúc sau đó đột nhiên dừng lại, ánh mắt dừng trên đồ vật cầm trên tay: "Bảo hiểm Hoành Đức…"

Cũng là một bản hợp đồng bảo hiểm ốm đau, ngày không chênh lệch với Kỳ Khả Linh mấy, tuy nói là "bạn thân" cùng đăng kí chung một dạng bảo hiểm cũng không có gì đáng để ý, nhưng cô vẫn cảm thấy kì lạ. Chân mày cô nhíu lại, cô nhanh chóng niêm phong lại tất cả mọi thứ vào túi vật chứng, sau khi xác nhận không còn gì trong két mới lập tức đi về phía phòng ngủ.

Còn chưa tới cửa đã có thể cảm thấy được mùi nồng đậm trong không khí. Cô bước vào phòng ngủ chính, nhìn cảnh tượng trên giường, hiện trường không khác mấy so với nhà Kỳ Khả Linh, chẳng qua là tệ hơn mấy phần. Kỳ Khả Linh bị hại đến ngày thứ hai đã có người phát hiện, còn người này nằm ở đây ít nhất cũng đã gần 1 tuần, thi thể đã bắt đầu thối rữa, nhìn càng khủng khiếp hơn.

"Anh Trương, thế nào rồi?" Tô Ngôn mở miệng hỏi.

Trương Khải Sơn ngẩng đầu, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, thở ra một hơi: “Thời gian tử vong không khác mấy so với chúng ta dự đoán trước đó, trước mắt trên thân không có vết thương trí mạng nên nguyên nhân chất hắn là bị đập nhiều lần vào đầu mà chết.” Nói tới đây anh ta ho khan vài tiếng rồi im miệng. Dù là pháp y nhưng cũng có khứu giác như người bình thường, làm sao có thể hoàn toàn không phản ứng với thứ mùi này được chứ.

Tô Ngôn khẽ gật đầu, tỏ ý mình đã biết.

Việc xử lý sơ bộ thi thể cũng đã hoàn thành, chuẩn bị cho vào túi rồi mang về Cục tiến hành khám nghiệm thêm. Sau khi túi đựng xác được niêm phong, mặc dù không khích trong phòng vẫn chua như vậy, nhưng tốt xấu gì tâm lý cũng thoải mái hơn. Pháp y thực tập kia cuối cùng thở một hơi thật dài, ngồi dậy kéo khẩu trang ra, mặt mũi đỏ bừng: “Nạn nhân này đúng là vận khí không được tốt, giờ là cuối thu, cửa sổ mọi nhà đều đóng chặt, nếu là mùa hè thì đã có thể được phát hiện sớm hơn vài ngày rồi.”

Vì cửa sổ đều bịt kín nên hàng xóm cũng không ngửi được mùi gì quá khó chịu, quá lắm thì lúc đi ngang qua hành lang ngửi thấy mùi hôi chua thôi, cũng không gây chú ý, hầu hết mọi người đều sẽ cho rằng rác nhà ai để trước nhà bốc mùi.

“May hay không may gì thì cũng đã chết hết rồi, chẳng có ý nghĩa gì.” Trương Khải Sơn vẫy tay, có người đi vào khiêng túi đựng xác đi.

Một lát sau Đinh Khải Nhạc trở lại, đi tới trước mặt Tô Ngôn lắc đầu: “Chúng tôi đã cùng với mấy người bảo vệ của cư xá tìm khắp nơi, không phát hiện ra xe của nạn nhân, đồng thời cũng đã xác minh qua, nạn nhân không có nhà để xe, chắc chắn sẽ không đậu trong ga xe. Vậy…”

“Tìm lâu như vậy cũng không tìm được chìa khóa của chiếc xe kia.” Tô Ngôn nói tiếp.

“Chẳng lẽ là xe bị hung thủ lái đi rồi? Phạm vi giám sát của tiểu khi này rộng hơn ở Hoa Diệu Phủ nhiều, lát nữa tôi đi đến phòng giám sát để lấy video, chỉ hi vọng họ còn giữ lại bản ghi 1 tuần trước.”

“Được.” Cô khẽ gật đầu: “Bên này lấy bằng chứng cũng sắp xong rồi, lát nữa tôi theo xe pháp y về trước, còn một số việc cần về xác nhận lại.”

Hơn nửa tiếng sau.

Tô Ngôn đi theo xe về tới trong Cục, lúc này trong văn phòng đội chuyên án chỉ có Hạng Dương đang xem tư liệu, hình như bọn người Giang Ly vẫn còn đang thẩm vấn. Hạng Dương thấy cô về, ngẩng đầu lên tùy ý chào một tiếng.

Cô nghĩ một chút rồi đi tới trước bàn đối phương: “Anh Hạng, anh còn nhớ chi tiết vụ án tự sát ở tòa nhà bảo hiểm Hoành Đức không?”

“Chi tiết?” Hạng Dương nhíu mày suy nghĩ một chút: “Có chi tiết gì chứ, lúc ấy cảnh sát khu vực lấy chứng cứ, vết tích trên sân thượng, còn có lời khai của các nhân chứng nữa…, tất cả đều chỉ ra là tự sát, người nhà cũng không phản đối nên vụ án đó kết thúc rất thuận lợi. Tôi nhớ lúc đó bảo hiểm Hoành Đức còn giúp người nhà mấy chục nghìn với mục đích nhân đạo, lúc đó dư luận xã hội khá tốt.”

“Em đang nghĩ chuyện gì thế? Sao lại kéo đến vụ án 2 năm trước nữa?” Anh ta nhìn người đang xuất thần trước mặt mình.

“Cũng không có gì, chỉ là chúng tôi phát hiện một phần hợp đồng bảo hiểm Hoành Đức ở nhà Miêu Xuân Mai, một nạn nhân khác thôi.” Tô Ngôn định thần lại.

Hạng Dương nhíu mày, im lặng một lúc sau đó mở miệng: “Sao vậy? Em đang cảm thấy bảo hiểm Hoành Đức có vấn đề gì à? Nếu thật là muốn tra lại vụ án kia thì chi bằng đến phòng hồ sơ xem thử đi, trong đó có tư liệu và hồ sơ chi tiết hơn.”

“Vâng~ cảm ơn anh Hạng!” Lời còn chưa nói hết, Tô Ngôn đã biến mất ở tại cửa văn phòng.

Vài phút sau trong phòng hồ sơ của Cục thành phố, sau khi đăng kí, cô tiến

hành tìm kiếm trong máy tính ngay tại lối vào, xác định nơi lưu trữ hồ sơ vụ án kia rồi đi thẳng theo hướng đó.

Sau khi rón rén đem cái thùng đã phủ đầy bụi xuống, cô ngồi lại chỗ mở thùng lấy tài liệu ra xem thật kỹ. Vì tư thế không thoải mái nên cô cầm hồ sơ rồi hơi ngả ra sau, đúng lúc đó từ sau túi hồ sơ rơi ra vài tấm ảnh. Đôi mắt đẹp khẽ nhíu lại, cô cúi người nhặt tấm ảnh rơi trên mặt đất lên.

Chương 82: Vụ án thi thể không đầu 9

Mấy tấm ảnh đó là hiện trường vụ án lúc ấy cũng như ảnh ngày thường của nạn nhân, chỉ riêng từ ảnh thôi cũng có thể thấy quần áo cô ta mặc khá hở hang, tóc thả dài, trang điểm đậm và lông mi giả thật dày khiến Tô Ngôn cảm thấy có chút quen thuộc. Cô lại tiếp tục tìm bản copy chứng minh thư của nạn nhân trong thùng, Ngụy Xu Mỹ, cùng lứa với Kỳ Khả Linh, Miêu Xuân Mai và Đái Mạn Mạn.

Sau khi xem kỹ hồ sơ và các bằng chứng liên quan trong thùng, cô đứng dậy rồi quay về văn phòng đội Chuyên án.

Giang Ly và Thái Thành Tể cũng đã quay về, Đinh Khải Nhạc đang báo cáo tình hình ở cư xá Nhật Hưng cho Giang Ly, chỉ thấy anh khẽ gật đầu: "Video giám sát vẫn còn đó, vậy nhanh chóng đi xác minh mấy ngày Miêu Xuân Mai bị hại chiếc xe kia của cô ta có xuất hiện trong cư xá không, nếu có thì cố gắng tìm ra quỹ tích của nó càng nhanh càng tốt."

"Được." Đinh Khải Nhạc đáp.

Giang Ly khẽ gật đầu: "Về phần kim chủ của nạn nhân mà Đái Mạn Mạn nói tới tôi sẽ phái người đi xác minh." Nói xong, anh quay sang nhìn Tô Ngôn vừa đi tới, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay.

Tô Ngôn đi đến bên cạnh anh: "Bọn mục đầu bên kia khó thẩm vấn lắm à?"

"Không hẳn, chỉ là nhiều chuyện xảy ra mà người lại rất ranh ma, nhất quyết không chịu thừa nhận. Cộng thêm bên tập độc* và tảo hoàng đều cảm thấy đã mang về rồi thì phải một mũi tên trúng 3 con chim, nhất định phải moi ra chút gì đó từ miệng hắn mới chịu buông tha." Anh có vẻ hơi mệt mỏi, giơ tay lên xoa nhẹ mi mắt vài lần: "Nhưng cũng không thành vấn đề, tên bị mang về đã chịu khai ra vài chuyện, giờ hắn có chạy cũng không

thoát được. Cũng may là mọi người đã lấy được manh mối có ích từ Đái Mạn Mạn rồi, đã qua giờ cơm trưa, em ăn cơm chưa?”

(*) Tập độc: Phòng chống ma túy.

Anh đột ngột chuyển chủ đề làm cho Tô Ngôn hơi sững sờ, sau đó khẽ gật đầu: “Trên đường về đã ăn bánh mì sữa anh Trương cho rồi.” Có lẽ đối với người khác mà nói thì mùi trên người pháp y rất khó nuốt, nhưng đối với cô thì thật sự chẳng là gì, chuyện này còn khiến Trương Khải Sơn phải kinh ngạc.

Nghe được câu trả lời này, Giang Ly không hỏi tiếp nữa, thay vào đó là nhìn đồ vật trong tay cô: “Nghe Hạng Dương nói em đến phòng hồ sơ, có phát hiện gì sao?”

“Tôi chỉ đi xem thử vụ án tự sát ở bảo hiểm Hoành Đức 2 năm trước thôi, vụ nhảy từ sân thượng tòa nhà xuống ấy.” Tô Ngôn vừa nói vừa đi qua phía bảng trắng cạnh bàn hội nghị.

“Vì trong nhà của Miêu Xuân Mai cũng phát hiện ra hợp đồng bảo hiểm Hoành Đức nên em thấy có liên quan nhau sao?”

“Không hẳn là vậy.” Cô đặt đồ trong tay xuống bàn hội nghị: “Ngoại trừ bảo hiểm thì điểm chung của hai nạn nhân cũng rất nhiều, ví dụ như nghề nghiệp và vòng bạn bè. Vì trực giác nên tôi muốn xem lại hồ sơ, nhưng đúng là có phát hiện ra cái này.” Cô rút ảnh ra, bày trên bàn.

Lúc này, tất cả mọi người trong văn phòng đều đã vây quanh bàn.

“Đây là ảnh chụp của người tự sát lúc ấy, Ngụy Xu Mỹ, nhìn có thấy quen không?”

“Nếu em đã nói vậy thì đúng là khí chất rất giống với mấy người hôm nay bị mang về đây.” Thái Thành Tể sờ cằm: “Sao thế? Em gái, em đang nghi ngờ vụ tự sát 2 năm trước có liên quan tới vụ án lần này à?”

“Không phải khí chất mà là hình xăm.” Giang Ly đột nhiên nói, sau đó chỉ

tay vào cổ tay trái của Ngụy Xu Mỹ trong tấm ảnh: “Nếu tôi nhớ không lầm thì Kỳ Khả Linh cũng có một hình xăm ở đây.”

Lúc này Đinh Khải Nhạc mới bừng tỉnh, vỗ vỗ đầu: “Đội trưởng Giang, Đái Mạn Mạn cũng có, lúc đang thẩm vấn tôi có thấy qua. Còn về phần Miêu Xuân Mai thì lúc chúng ta tìm thấy thi thể của cô ta đã bị thối rữa nghiêm trọng, có lẽ phải nhờ anh Trương nghĩ cách.”

“Miêu Xuân Mai cũng có.” Tô Ngôn hoàn toàn khẳng định: “Trong tấm ảnh mà Kỳ Khả Linh đăng trên vòng bạn bè, cổ tay trái của Miêu Xuân Mai có lộ ra, chính xác là cũng có một hình xăm vương miện ở chỗ đó. Đội trưởng Giang, tôi nghĩ lí do này đã đủ để tôi thẩm vấn lại Đái Mạn Mạn một lần nữa.”

Hợp đồng bảo hiểm không thể nói rõ được điều gì, nhưng hình xăm này chí ít cũng nói lên việc Ngụy Xu Mỹ tự sát 2 năm trước có liên quan đến bọn Kỳ Khả Linh.

Phòng thẩm vấn Cục thành phố.

Vẫn là căn phòng đó, Đái Mạn Mạn vẫn như buổi sáng ngồi trên cái ghế kia, nhưng giờ đã chật vật hơn trước, cả người cô ta uể oải, phần mắt trang điểm đậm cũng đã bị nhòe đi, để lộ ra vẻ mặt thất thần.

Cô ta vốn dĩ ngồi đó cúi đầu không biết đang nghĩ gì, hình như đã ngủ thiếp đi, nhưng nghe tiếng mở cửa thì lập tức ngẩng đầu lên. Nhìn thấy người tới là Tô Ngôn thì liền hồi hộp, nếu không bị còng tay hạn chế tự do thì có lẽ đã đứng lên: “Sao rồi? Có tìm được Jessie không?”

Tô Ngôn dùng ánh mắt ra hiệu cô ta bình tĩnh lại, sau khi cùng Đinh Khải Nhạc vào chỗ mới mở miệng: “Căn cứ vào địa chỉ của Miêu Xuân Mai do cô cung cấp, chúng tôi đã thành công tìm thấy thi thể của cô ta trong nhà, giờ đã mang về Cục tiến hành kiểm tra rồi.”

Mặc dù cô đã cố gắng nói giảm nói tránh vài từ đáng sợ, nhưng câu nói này vẫn thành công khiến người phụ nữ đối diện mặt cắt không còn giọt máu, bờ môi cô ta bắt đầu run rẩy, vài giây sau bắt đầu lan ra toàn thân: “Sao lại

thế này… Sao lại thế này chứ…”

Thấy ánh mắt của cô ta dần trở nên rời rạc, Tô Ngôn dùng sức ho khan vài tiếng gọi cô ta về, sau đó lấy ảnh chụp của Ngụy Xu Mỹ ra vẫy vẫy: “Cô có biết người này không?”

Trong nháy mắt khi Đái Mạn Mạn nhìn thấy tấm ảnh chụp thì cả người như đông cứng lại, nhưng rất nhanh sau đó liền thả lỏng: “Không biết.” Lúc cô ta trả lời thì quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào tấm ảnh.

Đinh Khải Nhạc và Tô Ngôn liếc nhau một cái, ánh mắt thất thường và hai tay đang siết chặt của người đối diện đã cho thấy cô ta rõ ràng đang nói dối, lập tức khả năng vụ án này liên quan đến vụ án 2 năm trước tăng lên rất nhiều.

“Chuyện đã đến nước này rồi mà còn muốn nói dối hả? Có phải đợi mấy người các cô chết hết rồi mới bằng lòng không?” Đinh Khải Nhạc đột nhiên dùng sức đập mạnh xuống bàn, làm cô ta giật bắn người.

“Cho dù tôi có quen thì cô ta cũng đã chết rồi, có liên gì gì đến cái chết của Linh Linh và Jessie chứ?” Đái Mạn Mạn bỗng hét to, trở nên hơi kích động: “Cảnh sát các người không chuyên tâm đi phá án, nhanh chóng tìm ra hung thủ hại bọn họ mà cứ lật lại mấy chuyện “thóc mục vừng thối*” này làm gì, có phải các người căn bản là không bắt được hung thủ không?”

(*) Thóc mục vừng thối: đồ vô dụng, chuyện vụn vặt nhạt nhẽo.

“Ha! Cô…!” Đinh Khải Nhạc chỉ tay vào cô ta, nhất thời phát cáu.

Tô Ngôn nhìn anh ta một cái, sau đó bình tĩnh nhìn người đối diện, ánh mắt lạnh lùng, áp suất trong phòng thẩm vấn bắt đầu hạ xuống thấp. Đái Mạn Mạn dường như cũng nhận ra, chỉ nhìn thoáng qua chứ không dám đối mặt với cô, nghiêng đầu sang một bên để lộ ra nét mặt chột dạ.

“Có liên quan hay không, chỉ có cô rõ nhất.” Giọng nói của cô cũng đầy lạnh lùng, khiến người ta cảm thấy sợ hãi vô cớ: “Hình xăm của người trong tấm ảnh, cô cũng có một cái đúng không?”

Cô ta theo bản năng duỗi tay trái ra để cổ áo khoác che lên.

“Có biết cô ta không?”

Đái Mạn Mạn chậm rãi cắn môi dưới, một lúc lâu sau dưới ánh mặt của Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc mới chần chừ khẽ gật đầu.

…

Khoảng 10 phút, Tô Ngôn đi ra khỏi phòng thẩm vấn, sải bước về phía thang máy. Sau khi thang máy xuống liền đi thẳng lên văn phòng đội chuyên án, lúc cô vừa định bước ra cửa thì đụng phải bọn người Giang Ly cũng đang lao ra với tốc độ cực nhanh.

“Đội trưởng Giang, Đinh Khải Nhạc vẫn còn trong phòng thẩm vấn hỏi Đái Mạn Mạn vài chi tiết nữa, tôi nghĩ cần phải nói trước với anh một tiếng…”

“Có tiến triển à?” Giang Ly hỏi, sau khi thấy cô gật đầu mới nhanh chóng vòng người qua, nói: “Có gì lên xe rồi hãy nói.”

Tô Ngôn nhìn bộ dạng gấp gáp của anh và Hạng Dương, còn có Thái Thành Tể thì cũng chỉ đành thì theo xuống lầu, ngồi lên chiếc xe SUV màu đen của Giang Ly. Xe lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh, cô ngồi ở hàng ghế sau nhìn gương mặt chăm chú của anh trên kính chiếu hậu, chỉ có thể nhỏ giọng hỏi Hạng Dương bên cạnh: “Chuyện gì thế?”

“Vừa nãy lúc bọn em đi thẩm vấn Đái Mạn Mạn, chúng tôi đã kiểm tra lại kỹ càng thông tin cá nhân của người chết Ngụy Xu Mỹ, phát hiện người này từng bị cơ quan công an xử lý qua, nguyên nhân có lẽ em cũng đoán được, mại dâm.” Hạng Dương xích lại gần cô: “Sau đó tra ra được ba mẹ của cô ta đã chết, nhưng còn một người thân là em trai của cô ta.”

“Em trai? Vậy giờ chúng ta đang đi tìm người đó để tiến hành tra hỏi sao?” Tô Ngôn nhìn hết thảy trên xe tính cả cô chỉ có 4 người: “Trận chiến này có phải hơi nhiều quá rồi không? Không liên lạc được anh ta à? Người nhà hắn là sẽ hợp tác điều tra với chúng ta mà đúng không?” Bây giờ đã biết em trai

của Ngụy Xu Mỹ ở đâu rồi, chỉ là không biết thông tin liên lạc của anh ta thôi mà.

“Ừm…” Hạng Dương đưa ngón trỏ ra ngoe nguẩy: “Chúng ta có thể tìm được em trai của cô ta cũng là vì anh ta đăng ký trong hệ thống một đồn cảnh sát, ghi là đang làm việc ở một cửa tiệm sửa chữa ô tô.”

“Sửa chữa ô tô?” Tô Ngôn như có điều suy nghĩ: “Lúc trước anh Phương có nói hung khí của hung thủ có thể là búa được sử dụng trong một ngành nghề đặc thù, vậy là các anh nghi ngờ em trai của Ngụy Xu Mỹ có thể là hung thủ ư?”

“Không chỉ có thế, em xem địa chỉ cửa tiệm sửa chữa ô tô đi.” Hạng Dương lại xích lại gần hơn, đưa điện thoại ra cho cô nhìn.

Cô tròn mắt nhìn, địa chỉ này…

Hạng Dương thấy nét mặt của cô thì cũng chớp mắt nhìn, khoảng cách hai người lúc này khá gần, còn chưa tới 2 nắm tay.

Đột nhiên, chiếc SUV màu đen ngoặt gấp, Hạng Dương không đề phòng nên trực tiếp bị hất văng ra ngoài, đập thẳng vào cánh cửa xe bên kia, hơn nửa ngày sau mới lấy lại ý thức ôm vai kêu ầm ĩ. Còn Tô Ngôn thì phản ứng cực nhanh, bắt được nắm cửa bên hông xe nên bình yên vô sự.

“Đội trưởng Giang…” Hạng Dương ủy khuất kêu gào. Giang Ly nhìn anh ta qua kính chiếu hậu, khóe miệng hơi cong lên: “Xin lỗi nhé, nhớ nhầm đường mà lại gấp gáp nên chỉ có thể ngoặt gấp thôi.”

Chương 83: Vụ án thi thể không đầu 10

Tôi tin anh cái quỷ ấy!

Hạng Dương ngồi thẳng lại xoa xoa bả vai thầm oán thán trong lòng, cũng không dám lộ ra vẻ mặt gì khiến người ta nghi ngờ, dù sao cũng là cộng sự nhiều năm như vậy rồi mà đội trưởng Giang cũng nhỏ nhen đến thế, ba lần bảy lượt tuyên bố chủ quyền như vậy thì sau này còn ai dám đến gần em gái nữa chứ!

Anh ta đảo mắt một vòng rồi nhìn về phía Tô Ngôn vẫn vô tư không biết gì, đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị. Nhưng ngay sau đó anh ta lập tức thu lại nét cười, thay vào đó là nói như chưa có chuyện gì xảy ra: “Không phải em với Tiểu Đinh thẩm vấn Đái Mạn Mạn sao, thế nào rồi? Cô ta có biết Ngụy Xu Mỹ không?”

“Có biết, theo lời của Đái Mạn Mạn thì Ngụy Xu Mỹ từng là một thành viên trong nhóm bọn họ, lúc đó họ mới “vào nghề” chưa lâu, tình cảm lại rất tốt nên mới hẹn nhau cùng xăm hình.” Tô Ngôn đáp.

Hạng Dương bĩu môi: “Đúng là không thể hiểu nỗi cách biểu thị tình cảm của con gái bọn em, thân nhau thì nhất định phải cùng xăm một hình để biểu thị sao?”

“Bình thường mà, đó là sự khác biệt giới tính đấy, giống như chúng tôi cũng không hiểu đàn ông các người vì sao lại cùng nhau đi chơi gái đấy thôi.”

“…” Anh ta bị những lời này làm cho nghẹn họng lại, định phản bác lại nhưng chợt nhớ ra “vị khách” kia của Kỳ Khả Linh cũng là do anh em tốt giới thiệu, hất thời hắt xì một cái. Cô bé này nhanh mồm nhanh miệng đấy, ai lấy về nhà làm vợ đúng là xui xẻo mà!

Tô Ngôn thấy anh ta không nói gì, mỉm cười nói tiếp: “Đúng là nhóm bọn họ lúc trước có mua bảo hiểm của công ty Hoành Đức, nhưng Đái Mạn Mạn nói cô ta không rõ vì sao Ngụy Xu Mỹ lại tự sát, vì lúc đó quan hệ giữa họ và Ngụy Xu Mỹ đã không còn thân thiết nữa rồi.”

“Tại sao?” Hạng Dương hỏi theo bản năng.

“Nói là cô ta phạm phải “quy tắc” gì đó, chính là cướp khách trong nghề của họ ấy…” Nói tới đây, Tô Ngôn giang tay ra: “Nhưng chắc chắn Đái Mạn Mạn đang che giấu chuyện gì đó, từ vẻ mặt và hành động của cô ta đều có thể nhìn ra, nhưng vì thời gian cấp bách nên tôi mới chạy lên báo cáo trước.”

“Ừm… Tổng hợp lại tất cả các manh mối thì 2 năm trước nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà họ không muốn ai biết được.” Hạng Dương tỏ vẻ đồng ý, trong lúc hai người nói chuyện thì lại xích lại gần nhau hơn một chút, anh ta cười như không cười nhìn về phía Giang Ly đang lái xe: “Đội trưởng Giang, anh thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy…” Giang Ly nhìn anh ta qua kính chiếu hậu đầy ẩn ý.

Nhưng tiếc là Hạng Dương không kịp nghe rõ những lời phía sau, vì chiếc xe lại một lần nữa rẽ gấp vào một con đường phụ, anh ta ngã vào bên cửa xe y hệt lần đầu tiên, phát ra một tiếng vang “Đông”.

Lúc này Thái Thành Tể ở ghế phụ lái đã cười như một thằng ngốc.

Tô Ngôn vẫn cực kỳ nhanh nhạy, ngay lập tức nắm tay vịn ổn định lại, đồng thời chớp mắt nhìn về đoạn đường phía trước: “Đội trưởng Giang, anh lại nhầm đường nữa rồi, đây không phải hướng đến cửa tiệm sửa chữa ô tô.”

“Ồ, xin lỗi.” Giang Ly nhanh chóng nhận lỗi, sau khi xác định trên đường này không có xe khác thì trực tiếp quay đầu xe 180 độ ngược lại. Lốp xe ma sát xuống mặt đường, thậm chí lóe lên vài đợt khói.

Hạng Dương còn chưa kịp ngồi vững đã bị ngã trở về, không khỏi thốt ra: “Đụ…”

“Anh Hạng.” Tô Ngôn nghiêm túc nhìn người đàn ông bên cạnh đang nhe răng trợn mắt: “Anh phải tăng cường rèn luyện hơn đấy, khả năng giữ thăng bằng có vẻ không được chút nào.”

Hạng Dương nghe vậy gần như thở gấp, im lặng vừa xoa vai vừa oán hận nhìn người ngồi ở ghế phụ lái là Thái Thành Tể đang liên tục cười nhạo mình, trong lòng thầm nhủ: Em mới không được ấy, cả nhà em đều không được, hừ! (╯`□′)╯

Trên đường không xuất hiện chuyện gì bất ngờ, hơn nửa tiếng sau, Giang Ly dừng xe ở ven đường, bánh xe làm dậy lên từng trận bụi đất. Chỗ này ở biên thành phố, nhà xung quanh hầu hết đều là được xây sau khi di dời, mặt đường cũng không sạch sẽ như trong thành phố.

Sau khi xuống xe, họ nhìn vào một căn nhà cách đó không xa, phía trên có treo bảng hiệu ghi “Tiệm sửa ô tô Quân Minh”, tường nhà toàn bộ được sơn màu xanh lục, nhìn hơi cũ nát. Tiệm này có 2 bộ phận, một bên là sửa xe, một bên là rửa xe.

Đúng lúc này có một nhân viên đang rửa một chiếc xe con màu đen, nghe thấy tiếng họ đóng cửa xe mới hiếu kì nhìn qua, hô to: “Ông chủ, rửa xe hả?”

“Cảnh sát.” Giang Ly đưa thẻ ngành ra.

Người công nhân bị dọa cho sững sờ, vội vàng tắt vòi phun nước trong tay mình ra, tháo găng tay ra luống cuống để đồ sang một bên sau đó mới hướng vào nhà gọi lớn: “Bà chủ! Cảnh sát đến!”

Bên kia rất nhanh có động tĩnh, một cánh cửa được che lại bằng vải plastic và khung sắt được đẩy ra từ bên trong, chưa thấy người đã nghe thấy một giọng nữ êm ái: “Cảnh sát? Đến kiểm tra phòng cháy à? Chúng tôi đã mua bình chữa cháy theo quy định…” Người vừa ra tới đã im bặt, giống như bị cái gì đó chặn lại.

Giang Ly và mọi người đều nhìn về phía người đó.

Người phụ nữ rất nhanh đã trở lại bình thường, mỉm cười bước lên chào: “Cảnh sát Giang, cảnh sát Tô… Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, Ngụy Nhiễm.” Trên mặt Tô Ngôn cũng treo ý cười, nhưng chỉ cần nhìn nét mặt của cô cũng có thể nhìn ra đây là “ngoài cười nhưng trong không cười”, không có nhiều chân thành.

Cửa tiệm sữa chữa này là do lúc Hùng Hướng Minh còn sống hùn vốn kinh doanh với người khác, sau đó Hùng Hướng Minh chết thì quyền kinh doanh tất nhiên rơi vào tay Ngụy Nhiễm, nhìn dáng vẻ xuân phong đắc ý* của đối phương thì có lẽ thời gian này làm ăn cũng không tồi.

(*) Đây là thành ngữ được sử dụng nhiều trong tiếng Trung Quốc. Nó có xuất xứ từ bài thơ “Đăng khoa hậu” của thi sĩ Mạnh Giao đời Trung Đường. Nghĩa bóng là sau khi đỗ tiến, cưỡi ngựa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tràng An. Chỉ con đường thăng quan tiến chức thuận lợi, hanh thông.

“Các vị cảnh sát hôm nay đột nhiên tới là có chuyện gì vậy?” Ngụy Nhiễm hỏi: “Tôi tưởng vụ án của chồng tôi đã không còn gì bàn cãi nữa chứ, theo thông tin bên tòa án thì hình như sắp mở phiên tòa rồi.”

“Hôm đúng là có một số việc cần sự hỗ trợ của cô, không liên quan gì đến chuyện chồng cô hết.” Giang Ly nhìn cô ta một cái thật sâu, sau đó dời mắt đi chỗ khác.

Cô ta hơi nhíu mày, sau đó mím môi làm ra tư thế mời: “Giờ trời đang lạnh, các vị cảnh sát có gì thì vào nhà rồi hãy hỏi!” Nói xong, cô ta xoay người vào nhà, đi ngang qua khu sửa chữa khá rộng rãi rồi đẩy một cánh cửa trên tường ra, phía bên trong là một văn phòng, trang trí đơn giản, không quá sạch sẽ nhưng chí ít cũng mở điều hòa nên có vẻ ấm áp hơn.

“Mời ngồi.” Sau khi dẫn họ tới ghế sô pha, Ngụy Nhiễm còn rót nước cho từng người, sau đó ngồi một mình ở chiếc ghế phía tây không nói gì, giống như đang im lặng chờ cảnh sát tra hỏi.

Tô Ngôn và Thái Thành Tể cũng không ngồi yên trên ghế mà đi quanh căn phòng, thỉnh thoảng nhìn chỗ này chỗ kia một chút.

“Ngụy Hòa Chí là nhân viên ở chỗ cô đúng không?” Giang Ly đi thẳng vào vấn đề.

Ngụy Nhiễm không đáp lại ngay mà hơi nhìn sang phía Tô Ngôn, có vẻ như hành động đi loanh quanh của hai người khiến cô ta cảm thấy hơi bất an, sau khi thu ánh mắt lại cô ta mới khẽ vuốt cằm: “Đúng là làm việc ở chỗ của tôi, bộ phận sửa xe.”

“Anh ta đâu rồi?”

“Có việc nên vừa đi rồi, chắc một lát nữa sẽ về.” Ngụy Nhiễm nhìn thoáng qua đồng hồ.

“Hai người đều họ Ngụy, là họ hàng sao?” Hạng Dương hỏi tiếp, đồng thời lôi tấm ảnh chụp Ngụy Xu Mỹ ra đặt lên bàn trà: “Vậy hẳn là cô cũng biết Ngụy Xu Mỹ chị gái của Ngụy Hòa Chí đúng không?”

“Mặc dù đều là họ Ngụy nhưng chúng tôi cũng chỉ là bà con xa thôi, tất nhiên tôi biết Ngụy Xu Mỹ, cô ấy tính ra cũng là em gái tôi, nhưng số quá khổ, 2 năm trước đã tự sát rồi.” Cô ta thở dài: “Vì tôi thấy Hòa Chí đáng thương, chị chết mà công ty cũng phá sản nên mới xin Hùng Hướng Minh cho cậu ấy học việc trong tiệm. Sau đó Hướng Minh đi rồi thì Hòa Chí cũng ở lại một mình gánh vác. Nhắc đến thì cũng may là có cậu ấy, nếu không một mình tôi thật không thể chống đỡ cái tiệm này…” Cô ta rất xúc động, cuối cùng mới nhận ra rồi hiếu kì hỏi thăm: “Nhưng các người hỏi chuyện này làm gì? Chắc lẽ Xu Mỹ không phải là tự sát sao?”

“Ngụy Xu Mỹ đúng là tự sát.” Hạng Dương đáp lại.

“Vậy tại sao…”

Lúc này Tô Ngôn sau khi đi một vòng thì đang đứng trước cửa sổ, tiện thể nhìn ra ngoài qua ô cửa thủy tinh, phát hiện sau nhà có một mảnh sân khá lớn, trong đó có vài đồ vật và phế liệu chất đống, còn có vài mảnh sắt vụn

hoặc xác xe hỏng. Vài giây sau, ánh mắt cô dừng lại ở một góc sân, ngay sau đó cô cắt ngang lời Ngụy Nhiễm: “Có thể ra sau xem một chút được không?”

Người phụ nữ ngồi trên sô pha để lộ ra nét mặt mờ mịt, sau khi nghe câu hỏi của Tô Ngôn thì khẽ gật đầu đứng dậy, bước tới đẩy cánh cửa nhỏ thông ra sân sau: “Đằng sau chỉ là đống đồ vô dụng thôi, hơi lộn xộn một chút…”

Sau khi Tô Ngôn ra ngoài thì đi thẳng tới góc sân phía Đông Nam, chỉ vào chiếc xe điện đang bị kẹp giữa hai cái thân xe van không có bánh đã rỉ sét: “Chiếc xe điện này là của ai thế?”

Thái Thành Tể và Hạng Dương đi qua nhìn, trên mặt đều lộ vẻ mừng rỡ, chiếc xe điện này không phải là chiếc xe xuất hiện trong video giám sát hôm Kỳ Khả Linh chết đó sao? Đây cũng chính là chiếc xe vòng lại Rãnh chân chó, trên thùng sau xe vẫn còn in logo của công ty mà trước đó họ đã tra ra là bị đóng cửa.

Ngụy Nhiễm trừng mắt nhìn, vẻ mặt trở nên không biết phải làm sao: “Cái này… Là xe của Hòa Chí, còn sót lại sau khi công ty của cậu ấy bị phá sản, ngày thường cậu ấy vẫn hay chạy.”

“Cô Ngụy, tôi nghĩ giờ cô nên gọi điện cho Ngụy Hòa Chí bảo anh ta sớm trở về.” Giang Ly thản nhiên nói.

Cô ta nghe vậy thì hơi nhíu mày, nhưng cũng không hỏi gì thêm, lấy điện thoại ra bấm số của Ngụy Hòa Chí, vài chục giây sau lại nhìn họ lắc đầu: “Cậu ấy không nghe máy… Vừa rồi cậu ấy nói với tôi là đi cắt tóc, có lẽ không nghe thấy chuông điện thoại, lát nữa sẽ về tới thôi.”

Giang Ly và Tô Ngôn liếc nhau một cái sau đó nói: “Chúng tôi không nghĩ là như vậy.” Anh nói xong câu đó liền xoay người đi ra khỏi phòng, tiện tay bấm điện thoại: “A lô… Lão Phương, mau mang người tới, sẵn tiện mang lệnh khám xét tôi đã xin tới luôn…”

Lại gần 1 tiếng trôi qua, hai chiếc xe cảnh sát chặn trước cửa ra vào của tiệm sữa chữa ô tô, Phương Giai Mậu mang người chui vào trong.

Lúc này Ngụy Nhiễm khoanh tay đứng trước cửa nhìn đám người đang lục lọi trong phòng đến xuất thần, Tô Ngôn đi tới bên cạnh cô ta: “Cảm ơn sự phối hợp của cô.”

“Lệnh khám xét cũng đã tới rồi, tôi còn có thể không phối hợp sao? Các người sẽ không lật tung của tiệm của tôi chứ.” Người phụ nữ cười mỉa mai, sau đó lộ ra vẻ mặt hồi tưởng: “Cảnh sát Tô, cô biết không, lúc trước Hướng Minh chết cảnh sát các người cũng tới lấy chứng cứ y hệt thế này, tôi cũng đứng ở đây nhìn. Vừa rồi trong một khoảnh khắc, khung cảnh hoàn toàn giống với mấy tháng trước, xem ra là số mệnh của tôi không tốt, sao chuyện xui xẻo cứ cố tình tìm đến thế này?”

“Thật ra vận mệnh là ở chính mình, cô không muốn để nó tốt thì nó làm sao tốt được.” Tô Ngôn cười khẽ.

Vừa dứt lời cô liền nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Ngụy Nhiễm vẫn đang nhìn mình, hoàn toàn không chút sợ hãi cũng nhìn chằm chằm cô ta, một lát sau Thái Thành Tể đi ra hai người mới thu lại ánh mắt.

Thái Thành Tể đi tới trước mặt Ngụy Nhiễm, nghi ngờ nhìn hai người một cái rồi nói: “Cô có biết chỗ ở của Ngụy Hòa Chí không?”

“Ngay trong căn phòng nhỏ bên cạnh văn phòng.” Ngụy Nhiễm vừa nói vừa bước vào, có một cánh cửa gỗ cạnh văn phòng, cô ta lấy một chiếc chìa khóa từ chậu hoa trên bệ cửa sổ rồi mở khóa cảnh cửa.

Phương Giai Mậu và Thái Thành Tể bước lên kéo cánh cửa gỗ đang lung lay sắp đổ ra, bước vào trong căn phòng rộng chừng 3 4 mét vuông, rất chật hẹp. Kê sát vách tường là một cái giường đơn bằng sắt, bên cạnh có một cái tủ quần áo bằng vải đơn giản, trên tủ đầu giường có một vài chiếc hộp bám đầy bụi và các loại rác khác.

Ngồi xổm xuống nhìn thì thấy dưới gầm giường cũng chất đống rất nhiều thứ đồ, đen thui không thể nhìn ra là gì.

“Mặc dù tôi không biết các người đang tìm cái gì, nhưng chắc chắn là các

người tìm sai người rồi, Hòa Chí sẽ không phạm pháp đâu.” Ngụy Nhiễm cãi lại.

Phương Giai Mậu vươn tay lôi một bao đồ vật từ dưới giường ra, bên trong phát ra tiếng kim loại va chạm với nhau, anh ta thành thạo kéo khóa túi ra, Thái Thành Tể thì ở bên cạnh cầm đèn pin chiếu sáng.

“Tới đây… Bảo bối à…” Phương Giai Mậu từ từ lấy ra một cái búa sắt, lớn hơn rất nhiều so với búa gia dụng bình thường, cảm giác rất nặng tay. Anh ta dùng tăm bông lau đi lau lại vài lần, sau đó xịt một chất đặc biệt lên tăm bông, trong nháy mắt nó đã biến thành màu hồng nhạt.

“Là phản ứng máu người.” Anh ta nói chắc như đinh đóng cột.

Người xung quanh đều nhìn về phía người phụ nữ cách đó không xa, dù sao lúc nãy cô ta vẫn còn đứng đó thề rằng Ngụy Hòa Chí sẽ không phạm pháp, nháy mắt đã bị vả mặt rồi. “Chuyện này…” Ngụy Nhiễm lui về sau hai bước, nét mặt không thể tin nổi.

Chương 84: Vụ án thi thể không đầu 11

“Hừm, phải mang cái này về để anh Trương giám định lại, xem thử có phải hung khí sát hại Kỳ Khả Linh và Miêu Xuân Mai không.” Phương Giai Mậu niêm phong cây búa lại, ngay sau đó lại niêm phong luôn cái cưa điện trong túi xách cỡ nhỏ kia: “Đoán thử xem cây cưa điện này có phù hợp với vết cắt trên xương cổ người chết không?”

Thái Thành Tể mang theo những vật này nghênh ngang đi vòng qua Ngụy Nhiễm, lúc đang lướt ngang qua thì hơi dừng lại, giơ vật trong tay lên: “Sẽ không phạm pháp, hửm?”

Sắc mặt cô ta trắng bệch, lộ ra nét vô hồn.

Tô Ngôn ở một bên nói: “Cô Ngụy, những thứ này là phát hiện trong cửa tiệm của cô, xem ra còn cần cô về cùng chúng tôi để phối hợp điều tra một chút.” Nói xong, cô nghiêng người nhường đường, trên tay còn làm ra tư thế mời đi.

Cô ta liếc nhìn cô một cái, không mở miệng cãi lại mà chỉ nắm chặt chiếc áo khoác lông mặc trên người, chậm chạp đi ra ngoài.

Hành lang bên ngoài phòng thẩm vấn, Cục thành phố.

Thái Thành Tể và Tô Ngôn đang đứng trước cửa sổ nhỏ giọng nói gì đó, thang máy phía sau vang lên một tiếng, Giang Ly từ bên trong bước ra. Thái Thành Tể thấy anh tới thì vội vàng chạy đến đón: “Đội trưởng Giang, anh về rồi, Ngụy Nhiễm đang ở bên trong.”

“Ừm.” Giang Ly lên tiếng, ánh mắt rơi vào giữa hai người vài lần rồi mở miệng: “Hai người đứng đây làm gì? Sao không vào tìm hiểu chút đi?”

“Bên bộ phận kỹ thuật có tìm được chứng cứ nào hữu hiệu không?” Tô Ngôn đột nhiên hỏi.

Đôi mắt đen nhánh của Giang Ly nhìn cô, trên mặt lộ ra vài nét đùa cợt: “Nếu DNA mà bộ phận kỹ thuật lấy ra từ cái bùa trùng khớp với DNA của Kỳ Khả Linh và Miêu Xuân Mai, vân tay trên đó cũng thuộc về một mình Ngụy Hòa Chí thì chứng cứ này sẽ đầy đủ hiệu lực, hoàn toàn có thể đóng đinh anh ta, đúng không?”

“Hay là em có suy nghĩ gì khác?”

“Cũng không phải là em gái có suy nghĩ gì khác, trước đó chồng cô ta chết… Mặc dù hung thủ đã bị bắt, nhưng vẫn còn nhiều điểm nghi vấn, chuyện đó người trong đội chuyên án chúng ta đều rõ ràng.” Thái Thành Tể hình như sợ anh trách Tô Ngôn có nghi ngờ “vô lí” nên vội vàng nói đỡ: “Lần trước để cho cô ta thoát, cuối cùng lần này cũng lại rơi vào tay chúng ta rồi, chuyện này dù sao cũng phải tính toán lại chứ?”

“Vụ án của Hùng Hướng Minh đúng là có điểm đáng ngờ, nhưng trước mắt xem ra không thể nói vụ án này có liên quan tới Ngụy Nhiễm được.” Nét mặt Giang Ly bỗng trở nên nghiêm túc: “Thân làm cảnh sát hình sự thì không thể mang cảm xúc cá nhân vào quá trình phá án được, chuyện này tôi tin hai người đều hiểu rõ, vì nó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của hai người.”

“Vậy nên chúng tôi mới chờ anh về.” Tô Ngôn bình tĩnh nói: “Tôi biết mình không thể duy trì sự tỉnh táo để phân tích khách quan khi đối mặt với Ngụy Nhiễm được, nhưng đội trưởng Giang, anh có thể.” Đôi mắt của cô lấp lánh, trong đáy mắt là sự tín nhiệm chân thành.

Giang Ly nhìn cô vài giây, sau đó dời mắt đi, không được tự nhiên hắng giọng một cái rồi quay sang nói với Thái Thành Tể: “Hạng Dương đang giúp lão Phương và anh Trưởng xử lý hung khí, anh cũng qua đó một chút đi.”

“Được, đội trưởng Giang.” Thái Thành Tể không phản đối, xoay người rời đi.

“Còn em…” Anh liếc mắt nhìn Tô Ngôn một cái: “Đi theo tôi.” Lời vừa dứt, anh liền xoay người đẩy cửa phòng thẩm vấn đi vào.

Tô Ngôn đứng tại chỗ chớp chớp mắt nhìn, sau đó cũng sải chân đi theo.

Trong phòng thẩm vấn.

Ngụy Nhiễm đang ngồi co ro, trong tay ôm một chiếc cốc giấy còn đang bốc hơi nước, không biết vì lạnh hay vì lí do gì mà gương mặt cô ta lúc này tái nhợt.

Giang Ly ngồi xuống đối diện cô ta, sau đó Tô Ngôn cũng ngồi xuống, tiện tay mở điều hòa lên, không lâu sau hơi ấm từ điều hòa bắt đầu thổi ra làm người ta cảm thấy dần dần ấm áp.

Ngụy Nhiễm giương mắt nhìn cô một chút, nhẹ giọng nói cảm ơn rồi cầm ly nước ấm lên uống, sau đó mới mở miệng hỏi: “Các người muốn hỏi gì thì hỏi nhanh đi, 4 giờ hơn tôi còn phải đến nhà trẻ đón hai đứa nhỏ. Các người cũng biết mà, tôi một thân phụ nữ, mang theo 2 đứa con nhỏ còn phải chăm sóc thêm một người mẹ chồng bị bại liệt nữa, rất vất vả.”

Giang Ly nghe thấy vậy cũng không biểu hiện gì, chỉ nhìn chằm chằm lật xem mấy tập hồ sơ, qua 2 phút sau mới ngẩng đầu lên hỏi: “Vì Ngụy Hòa Chí là thợ máy trong tiệm của cô, bình thường ăn ở cũng đều ở trong tiệm sửa chữa, vậy gần đây cô có phát hiện ra anh ta có gì bất thường không?”

“Không có.” Cô ta trả lời rất nhanh, gần như là thốt lên ngay khi anh vừa dứt lời: “Mặc dù cửa tiệm đó là do Hướng Minh lúc còn sống mở ra, sau này do tôi tiếp quản, nhưng vẫn là câu nói đó, việc vặt trong nhà đã đủ làm tôi bù đầu rồi, tôi thật sự không tài nào đến tiệm được. Chỉ có đầu tháng hoặc cuối tháng thì mới tới thường xuyên một chút để kiểm toán thôi.”

“Vậy là bộ phận sửa chữa kia bình thường đều do Ngụy Hòa Chí xử lý à?” Tô Ngôn cười như không cười: “Không phải nói là họ hàng xa sao, cô Ngụy đúng thật là rất tin anh ta.”

“Chắc cảnh sát Tô cũng có nghe qua câu này, dụng nhân bất nghi, nghi

nhân bất dụng. Mà tôi thật sự cũng không còn cách nào khác, mặc dù bây giờ Hòa Chí chỉ là một thợ máy suốt ngày nhếch nhác, nhưng thật ra cậu ấy rất thông minh, trước kia còn tự mình mở công ty ra kinh doanh, một bộ phận sửa chữa nho nhỏ thì có là gì chứ?" Ngụy Nhiễm nói tới đây còn cười tự giễu: "Đúng là tôi có tổn thất thêm một chút, nhưng nếu đóng cửa bộ phận sửa chữa thì tôi sẽ không còn một xu. Tôi còn hai đứa nhỏ, nuôi dạy chúng trưởng thành là một chuyện tốn rất nhiều công sức và tiền bạc."

(*) Dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng: Đã dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng.

Giang Ly: "Những ngày gần đây trạng thái tinh thần của anh ta cũng không có gì không đúng sao?"

Cô ta tiếp tục lắc đầu.

"Vậy chúng ta nói tới chuyện của Ngụy Xu Mỹ đi, có lẽ cô có biết một ít về nguyên nhân tại sao 2 năm trước cô ta tự sát, đúng không? Hành vi của một người sắp tự sát đa phần sẽ xuất hiện điểm bất thường, hoặc là Ngụy Hòa Chí có từng nói với cô điều gì liên quan tới chuyện chị anh ta tự sát không?" Tô Ngôn xoay cây bút trong tay, phạm vi câu hỏi được đặt ra khá rộng.

Ngụy Nhiễm có vẻ hơi ngạc nhiên khi cô không tiếp tục hỏi chuyện của Ngụy Hòa Chí nữa, sau khi cô hỏi xong vẫn chưa hoàn hồn lại, hơn nửa ngày sau mới hiểu ra ý của cô: "Xu Mỹ… Lúc cô ấy còn sống, chúng tôi cũng không thân thiết gì, chỉ là họ hàng cùng ở chung một thành phố mà thôi, quanh năm suốt tháng chẳng gặp nhau được mấy lần. Chị em họ số khổ, từ nhỏ điều kiện gia đình đã không được tốt, tuổi nhỏ không được đi học mà phải ra ngoài đời xông xáo. Tôi nghĩ cảnh sát các người cũng đã điều tra được Xu Mỹ là làm gì rồi…" Cô ta dừng lại một chút, hình như hơi khó nói, cuối cùng quyết định nói toạc ra: "Đó cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, khi còn trẻ Hòa Chí nóng nảy khiến người ta không an lòng, hai người bọn họ còn phải ăn cơm thuê nhà, dù sao cũng phải sống rồi mới làm chuyện khác được."

"Sau đó thì Hòa Chí cũng từ từ hiểu chuyện, Xu Mỹ cũng đã kiếm được ít

tiền nên đã đưa cho em trai lập nghiệp, những ngày tháng tốt đẹp đang ở trước mắt, sau đó… Chuyện sau đó thì các người đều đã biết rồi."

Ngụy Xu Mỹ đột nhiên tự sát, công ty của Ngụy Hòa Chí sau đó không lâu cũng đã phá sản.

Khi cô ta nói xong Tô Ngôn cũng không hỏi tiếp mà chỉ nghiêng đầu nhìn Giang Ly một cái, Giang Ly cũng trộm nhìn cô. Cô ngồi thẳng người lên một chút, hỏi tiếp: "Không phải là cửa tiệm đó do chồng cô khi còn sống đã hùn vốn cùng một người khác mở ra sao? Vậy sau khi chồng cô mất thì người đối tác đó còn không? Đối phương cũng đồng ý để cô cho Ngụy Hòa Chí quản lý cửa tiệm sao?"

Lại đổi chủ đề thêm lần nữa.

Ngụy Nhiễm từ từ nhíu mày lại, trở nên có chút không vui, không biết có phải vì cô ta cảm thấy vấn đề này rất phản cảm hay không, nhưng cô ta vẫn nhẫn nại giải thích: "Sau khi vụ án của Hướng Minh kết thúc, người anh em kia chủ động giao quyền kinh doanh cho tôi, nhưng tất nhiên là phải trả tiền. Một là vì người đó thấy chúng tôi cô nhi quả mẫu đáng thương, hai là vì thời gian đó cảnh sát các người suốt ngày qua lại, đối phương cảm thấy đó là do phong thủy không tốt. Nhưng tôi không hiểu vấn đề này có liên quan gì đến vụ án mà các người đang điều tra chứ?"

Giang Ly vô thức dùng ngón trỏ gõ hai lần lên mặt bàn: "Đương nhiên là có liên quan, dù sao Ngụy Hòa Chí cũng là người làm công trong tiệm của cô, chuyện gì dính tới anh ta thì đều có liên quan."

Anh vừa nói xong thì Tô Ngôn đã rất nhanh tiếp lời: "Vậy trong lần gần nhất cô tiếp xúc với Ngụy Hòa Chí, anh ta không nhắc đến Ngụy Xu Mỹ sao? Hoặc là hỏi cô về nguyên nhân cái chết của Ngụy Xu Mỹ năm đó chẳng hạn?"

"…" Bàn tay đang cầm ly nước của Ngụy Nhiễm hơi siết lại làm nó bị biến dạng, cô ta ngửa đầu uống cạn ly nước đã nguội: "Không có." Lúc nói lời này giống như đang cực kỳ nhẫn nhịn điều gì đó.

“Lúc nãy cô có nói Ngụy Hòa Chí tạm thời rời khỏi tiệm sửa chữa để làm gì?”

“Cắt tóc.”

“A…” Tô Ngôn lộ ra vẻ mặt đã hiểu, vừa gật đầu vừa nhích qua thì thầm với Giang Ly: “Anh nói có khi nào chúng ta đã dọa anh ta sợ… Anh ta nhất định đã phát hiện ra gì đó không đúng nên mới không trở về tiệm…”

“Có khi là do xe của tôi?” Giang Ly làm như thật: “Mà cũng không phải, dừng xe trước tiệm sửa xe chẳng phải rất bình thường sao?”

“Hai vị cảnh sát!” Ngụy Nhiễm đột nhiên đứng lên, động tác của cô làm cái ghế cọ trên sàn phát ra một tiếng chói tai: “Các người còn cần tôi phối hợp gì nữa không? Chỉ còn gần 1 tiếng nữa là nhà trẻ tan học rồi, tôi còn phải bắt xe buýt qua đó, sẽ không kịp mất.”

“Hết rồi, nhưng mong cô Ngụy giữ điện thoại để…”

“Tôi biết rồi, để các người có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, các người cứ yên tâm, tôi có con nhỏ cũng chẳng chạy đi đâu được.” Ngụy Nhiễm khẽ gật đầu cắt lời họ, lập tức đi ra khỏi phòng thẩm vấn, nhanh chóng mất dạng ở thang máy.

Sau khi cô ta đi, Tô Ngôn mới quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh.

Giang Ly nhìn cô khẽ cười: “Xem ra trực giác của em là đúng.”

…

Văn phòng đội Chuyên án.

Lúc hai người về thì đúng lúc những người còn lại cũng đang ở văn phòng, Giang Ly gọi tất cả vào bàn hội nghị, nhìn thoáng qua Hạng Dương hỏi: “Bên hung khí có tiến triển gì không?”

“Anh Phương xác nhận máu lấy được từ cây búa và cưa điện thuộc về hai

người khác nhau, mặc dù chưa có kết quả so sánh DNA nhưng các dấu hiệu cũng đủ cho thấy chúng ta đã không phí công rồi.” Hạng Dương càng nói càng hưng phấn: “Anh Phương cũng đã trích xuất được một nửa dấu vân tay trên tay cầm 2 hung khí, coi như cũng khác hoàn chỉnh, chỉ cần chúng ta bắt được Ngụy Hòa Chí sau đó tiến hành so sánh dấu vân tay, vậy là xong!”

“Đúng vậy, bên pháp y cũng đã xác nhận cái cưa điện cầm tay đó là hung khi được hung thủ sử dụng để phân xác sau khi giết hai nạn nhân.” Thái Thành Tể nói thêm.

Lúc này vẻ mặt của mọi người đều tương đối thoải mái, xem ra vụ án đã có bước đột phá, chứng cứ đầy đủ khiến cho không người nào có thể giảo biện được. Tiếp theo bọn họ chỉ cần toàn lực truy bắt Ngụy Hòa Chí, chỉ cần mang được người về thì thắng lợi sẽ ngay trước mắt.

Tô Ngôn thản nhiên ném túi vật chứng đựng một cái ly giấy lên bàn.

“Thái Bao, lát nữa đưa qua cho lão Phương, trên đó có DNA và dấu vân tay của Ngụy Nhiễm. Mặc dù hy vọng không nhiều lắm nhưng vẫn nên tiến hành so sánh thử một lần.” Giang Ly phân phó.

Thái Thành Tể cầm lấy túi vật chứng, vẻ mặt tò mò liên tục hỏi: “Đội trưởng Giang, có phải anh cũng đồng ý với suy nghĩ của tôi và em gái không? Sao anh lại đột nhiên thay đổi chủ ý thế, có phải trong quá trình thẩm vấn vừa nói phát hiện ra chỗ nào không đúng không?”

“Ừm, vừa rồi trong quá trình thẩm vấn Tô Ngôn mấy lần không báo trước mà chuyển đề tài, Ngụy Nhiễm đã mơ hồ phản ứng lại.” Giang Ly nhướng mày: “Thái độ này của cô ta đã làm mất đi cơ hội thoát thân của mình.”

“Đối phương lộ rõ vẻ không vui và không chịu nổi trong mấy lần tôi chuyển đề tài, chuyện này đã nói rõ thật ra cô ta là người có dục vọng khống chế rất mạnh mẽ, vì vậy cô ta rất khó chịu mỗi lần tôi cắt ngang ý nghĩ của cô ta.” Tô Ngôn nói tới đây thì hơi trầm ngâm một chút, sau đó lại nói tiếp: “Cô ta muốn lần thẩm vấn này sẽ đi theo tính toán của mình, nhưng thật đáng tiếc lại không được như ý, vì vậy nét mặt và hành động trong vô thức đã bán đứng cô ta.”

“Như vậy chẳng lẽ lần này Ngụy Hòa Chí phạm tội cũng giống như vụ án chồng cô ta chết lúc trước sao, đều là do bị cô ta khống chế tâm lý?” Nét mặt của Hạng Dương dần trở nên nghiêm túc, nếu thật là thế thì vụ án này càng lúc càng phức tạp, mọi người đều đã được chứng kiến người phụ nữ này cẩn thận thế nào, căn bản sẽ không để cho người khác bắt được điểm yếu của mình.

“Hiện tại không thể đưa ra suy đoán không căn cứ được, nhưng chắc chắn là Ngụy Nhiễm biết chuyện gì đó.” Giang Ly vô thức bấm ngòi bút trong tay.

“Lúc cô ta nhắc đến Ngụy Xu Mỹ nét mặt cũng có gì đó là lạ. Bề ngoài có vẻ như đang giữ thể diện cho Ngụy Xu Mỹ, không muốn nhắc đến nghề nghiệp của cô ta trước mặt người ngoài…” Tô Ngôn nghiêng đầu phân tích: “Trên thực tế lúc đó đáy mắt và khóe miệng của cô ta đầy vẻ khinh thường, cô ta xem thường Ngụy Xu Mỹ, thậm chí là chán ghét. Hoặc là, không phải Ngụy Xu Mỹ mà là nghề nghiệp của cô ta.”

“Cũng không phải là không có khả năng này!” Thái Thành Tể đồng ý: “Khi còn sống chồng cô ta cũng không chơi bời gì bên ngoài, cô ta chán ghét là chuyện bình thường. Nhưng còn cái dục vọng khống chế thì… Trước đó tiếp xúc nhiều lần như vậy mà tôi cũng không nhận ra.”

“Kiểu người này bình thường sẽ không thể hiện ra, chỉ có khi chạm tới giới hạn của cô ta thì mới có phản ứng.” Tô Ngôn giải thích: “Huống hồ gì trước đó chúng ta xem cô ta như người nhà nạn nhân để đối đãi, sợ cô ta bị kích động, trong lúc điều tra hay nói chuyện cũng vô thức nghĩ đến mong muốn và suy nghĩ của cô ta.”

“Vậy tiếp theo nên làm gì?” Hạng Dương hỏi.

Giang Ly suy nghĩ một chút: “Không phải chưa tìm được xe của Miêu Xuân Mai sao, tiếp tục tìm đi. Quan trọng nhất vẫn là Ngụy Hòa Chí, dù sao đi nữa thì trước mắt người phạm tội chính là anh ta.”

“Hơn nữa…” Ánh mắt anh lóe lên: “Trạng thái tinh thần của Ngụy Hòa Chí

vẫn còn tốt, anh ta khác với Đường Anh Nhạc.”

Ngụy Nhiễm không có sơ hở, nhưng Ngụy Hòa Chí cũng chưa hẳn có thể làm hoàn hảo được, không phải sao?

Chương 85: Vụ án thi thể không đầu 12

Đó lại là một đêm không ngủ, tầng lầu thuộc đội Chuyên án của Cục thành phố đèn đuốc sáng rực cho đến tận hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, Tô Ngôn xoa đôi mắt khô khóc vì phải xem video giám sát để tìm ra quỹ tích chiếc xe của Miêu Xuân Mai cả đêm, vươn người vuốt tóc sau đó cầm ly nước ra khỏi phòng máy của đội kỹ thuật. Giờ cô chỉ cảm thấy mình rất cần một ly cà phê đậm đặc không đường để thanh tỉnh đầu óc, lúc này Phương Giai Mậu đang nằm trên bàn thí nghiệm chảy nước bọt, dưới mắt cũng là một mảng thâm quầng lớn. Có thể nói đây là trạng thái bình thường của đội hình sự trinh sát, nếu không sao lại bảo tỉ lệ tử vong của nghề cảnh sát này là tương đối cao chứ, nếu cứ tiếp tục thế này thì đến cô cũng cảm thấy nhịp tim mình thất thường.

Cô đến cạnh máy đun nước, cúi người lấy một ly cà phê đen rồi tự pha, bỗng thiết bị và máy tính bên cạnh Phương Giai Mậu đột nhiên phát ra tiếng tít tít nhắc nhở. Anh ta giật mình tỉnh dậy từ cơn mơ, tư thế nằm sấp biến thành đứng thẳng dậy, sau đó mờ mịt tại chỗ không phản ứng vài giây rồi đột nhiên vọt tới trước màn hình máy tính nhìn chăm chú.

Xem một lúc lâu, anh ta lại dụi mắt xác định mình không nhìn lầm, sau đó chạy đến chỗ thiết bị bên kia vừa mới in báo cáo ra.

“Đm?” Anh ta không kìm được phải thốt ra.

Tô Ngôn vừa pha xong đồ uống, lúc này không khí xung quanh cô đã tràn ngập mùi cà phê, uống vào một ngụm khiến vị đắng chát từ đầu lưỡi lan đến tận não, nhưng đúng là nó khiến cô khôi phục được một chút tỉnh táo. Vì vậy khi nhìn thấy vẻ mặt không thể tin nổi của Phương Giai Mậu, hiện tại các đồng nghiệp khác đều đang nghỉ ngơi nên cô đành rón rén bước sang, thấp giọng hỏi: “Anh Phương, đây là kết quả gì vậy? Có gì không đúng

sao?”

“Không phải không đúng, nhưng tôi không ngờ tới.” Phương Giai Mậu đưa bản báo cáo cho cô: “Đội trưởng Giang không hổ là đội trưởng Giang, tôi đã trích xuất DNA và dấu vân tay của Ngụy Nhiễm trên cái ly giấy hôm qua Thái Thành Tể mang tới, trước lúc ngủ tùy tiện để vào kho số liệu để tự động so sánh, em đoán xem được gì nào?”

“Con mẹ nó, đối chiếu thành công với DNA từ một mẩu thuốc lá mang về từ phòng bếp nhà Kỳ Khả Linh! Nhiều tàn thuốc như vậy, không 100 thì cũng 80, tôi nghĩ cả một đời Kỳ Khả Linh chắc chưa từng đổ rác.”

Tô Ngôn nghe vậy cũng cẩn thận xem qua bản báo cáo trong tay mình.

“Để tôi xem một chút… Lúc chúng tôi xử lý mẩu đầu thuốc này cũng đã tiến hành phân loại và mã hóa cẩn thận, trong đó đa số đều tương xứng với DNA của Kỳ Khả Linh, đều cùng một loại thuốc. Còn lại thì rất nhiều nhãn hiệu, có thể là các “khách hàng” bỏ lại.” Phương Giai Mậu bước qua lật đống ảnh lưu trữ khi xử lý chứng cứ liên quan lúc đó ra, có một tấm chụp toàn là tàn thuốc, tấm nhiên trừ những mẩu có dính DNA của Kỳ Khả Linh ra thì tất cả đều được đánh số thứ tự rõ ràng, nhìn qua đã hiểu.

“Số 014.” Anh ta chỉ vào một mẩu thuốc lá bên trong: “Chính là cái này.”

“Có thể xác định được tàn thuốc này vứt ở đó bao lâu rồi không?”

Phương Giai Mậu nhíu mày một cái: “Vì lúc đó những thứ này không được xem là bằng chứng chính nên cũng không có kiểm tra theo phương diện này, giờ chỉ có thể nói cho em là nó vẫn còn mới, về phần cụ thể thế nào thì phần cần thời gian để áp dụng kỹ thuật.”

“A…” Tô Ngôn còn muốn nói gì đó nhưng điện thoại trong túi quần đã vang lên nhạc chuông, cô nhìn thoáng qua Thái Thành Tể đang ở trong phòng máy, giờ đang mơ hồ đứng lên: “Đội trưởng Giang gọi chúng ta trở về.”

“Vậy em đưa giúp tôi bản báo cáo này cho cậu ta đi, còn kết quả mẩu thuốc

thì phải đợi.” Phương Giai Mậu dặn dò.

Sau đó Tô Ngôn và Thái Thành Tể cùng nhau về văn phòng đội chuyên án, mặc dù giờ vẫn chưa đến 8 giờ sáng nhưng đồng nghiệp trong đại đội đã đến rất đông, tất cả đều đang nghe Giang Ly chỉ đạo nhiệm vụ hôm nay.

“Về rồi à.” Giang Ly nhìn họ: “Xem video giám sát thế nào rồi?”

“Sau nhiều lần xác minh thì chúng tôi phát hiện tối hôm Miêu Xuân Mai bị hại, chiếc xe kia đã bị lái đến khu vực làng Đông Truân gần đó, sau đó thì mất dấu.” Thái Thành Tể thở dài: “Gần đó có một vài ngôi làng, đường xá khá phức tạp, camera giám sát trên đường lại ít nên e là trong thời gian ngắn không thể…”

“Lát nữa tôi sẽ liên hệ với đồn cảnh sát quản lý các thôn làng ở đó, nhờ họ cử người phối hợp với chúng ta, tiến hành thăm viếng thực địa và giám sát. Thái Bao, lát nữa anh đi với tôi đến đó.” Giang Ly nói xong, quay đầu lại đối diện với Tô Ngôn rồi liếc nhìn tờ báo cáo trong tay cô.

Tô Ngôn hiểu ý, bước tới đưa bản báo cáo cho anh: “Hôm qua anh Phương đã lấy DNA từ ly giấy Ngụy Nhiễm đã dùng, kết quả lại trùng khớp với DNA trên một mẩu thuốc lá trong nhà Kỳ Khả Linh! Dù chưa kiểm tra qua nhưng anh Phương nói đầu thuốc lá đó hẳn cũng không quá lâu.”

“Thật à?” Hạng Dương từ xa vọt tới, ghé sát người Giang Ly nhìn qua bản báo cáo, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn: “Tôi muốn xem thử giờ cô ta còn muốn nói gì nữa không!”

“Ngụy Nhiễm có hút thuốc à?” Thái Thành Tể nhướng mày vì kinh ngạc: “Ôi trời ơi, đúng là nhìn không ra đấy, trên người cô ta không có bất cứ điểm gì giống dân hút thuốc hết! Cô ta còn nói là không biết hai nạn nhân, nhưng DNA lại xuất hiện trong nhà của một trong hai người, đúng là trước sau mâu thuẫn nhau. Nhưng cô ta vào nhà Kỳ Khả Linh làm gì chứ? Hai người này đại bác bắn ba đời không tới, còn có thể là bạn bè sao?”

“Hay là…” Giang Ly nhìn chằm chằm tờ danh sách trong tay, chậm rãi mở miệng: “Cô ta không phải là một mình đến nhà Kỳ Khả Linh?”

“Đội trưởng Giang, ý của anh là… Có thể Ngụy Nhiễm cùng đi với Ngụy Hòa Chí?” Tô Ngôn không khỏi cảm thấy kinh hãi vì suy đoán này, nhưng nghĩ lại thì cũng hoàn toàn có thể, không phải không có khả năng này.

“Ý gì chứ? Cùng nhau gây án à? Vậy thì lá gan của Ngụy Nhiễm này cũng quá lớn rồi!” Thái Thành Tể chậc lưỡi.

“Một khi giả thiết này đúng thì sẽ có rất nhiều điểm bất hợp lý được giải thích.” Tô Ngôn từ từ phân tích: “Lúc đó chúng ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Ngụy Hòa Chí làm thế nào mà có thể thuận lợi vào nhà hai nạn nhân được, hơn nữa còn không gây ra bất cứ âm thanh nào. Nếu là Ngụy Nhiễm đã giúp anh ta thì sao? Phụ nữ với nhau cũng sẽ giảm tâm lí phòng bị xuống, một người phụ nữ có vẻ ngoài thân thiện gõ cửa nhà mình, nói cô ta là hàng xóm sống trên hoặc dưới lầu, lấy nguyên nhân bị rò nước hay gì đó để xin mở cửa, dù cho là người lạ thì chần chừ một chút rồi cũng sẽ mở cửa thôi. Dù sao thì thoạt nhìn cô ta cũng không có cảm giác nguy hiểm gì.”

“Mà dù cho cô ta có ở hiện trường thì cũng không đồng nghĩa cô ta gây án, nhiều khi chỉ là giúp Ngụy Hòa Chí tiến vào trong phòng thôi đúng không? Cô ta làm mồi nhử để nạn nhân mở cửa chống trộm ra, Ngụy Hòa Chí sẽ dùng tốc độ cực nhanh để lao đến khống chế nạn nhân, không có âm thanh gì cũng rất bình thường.”

Hạng Dương nghe vậy thì mặt mày đều bắt đầu nhăn lại: “Đây cũng là một khát vọng khống chế của Ngụy Nhiễm sao? Tôi cứ nghĩ cô ta chỉ thích dùng lời nói để tiến hành khống chế tâm lý, không ngờ lại có cả sở thích này nữa? Chẳng lẽ vì Ngụy Hòa Chí là họ hàng nên cô ta mới sẵn sàng mạo hiểm sao?”

“Sao anh biết trước đó cô ta không có sở thích như vậy?” Giang Ly nãy giờ đứng một bên im lặng, giờ đã mở miệng, sau khi thấy ánh mắt kinh ngạc của Hạng Dương thì hơi nhếch môi: “Nếu cô ta vẫn luôn thích cảm giác được tận mắt chứng kiến “kiệt tác” của chính mình thì sao? Trong vụ Hùng Hướng Minh chúng ta không phát hiện ra, cũng không có nghĩa là cô ta không có.”

“… Phách lối như vậy sao?”

Trong lúc họ nói chuyện, nếp gấp giữa chân mày Tô Ngôn càng ngày càng sâu, đôi mắt cô tựa như thất thần, đầu óc tự hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Giang Ly là người đầu tiên phát hiện ra cô đang mất tập trung, không khỏi nhìn cô vài lần, Thái Thành Tể ngay lập tức cũng nhận ra, dùng âm thanh không lớn không nhỏ hỏi: “Này em gái, em đang nghĩ gì thế?”

“Ngụy Xu Mỹ… Chứng cứ của Ngụy Xu Mỹ…” Ánh mắt Tô Ngôn bỗng sáng lên, không kịp nói tiếp đã dùng tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài.

Những người ở lại nhìn nhau chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng chỉ thấy kỳ lạ trong vài giây rồi lại bắt đầu phân tích suy luận. Vài phút sau, Tô Ngôn thở hổn hển quay lại, giơ một túi vật chứng đựng thẻ nhớ lên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người sau đó lập tức đi đến máy tính cắm vào đầu đọc thẻ.

“Đây là video ghi hình hiện trường và hồ sơ của vụ án Ngụy Xu Mỹ lúc đó, lúc tra hồ sơ tôi có xem qua một lần, nhưng cũng chỉ để xác định xem cô ta có thật sự tự tử không nên đã bỏ qua khá nhiều chi tiết.” Tô Ngôn vừa nói vừa ấn mở video, trong thẻ nhớ có vài đoạn video, đa số đều là ghi lại tình trạng phát hiện của hiện trường, nhưng có một đoạn là do người dân vây xem ghi lại. Vì lúc đó cảnh sát chưa xác định được đây là tự tử hay án mạng nên sau khi lấy chứng cứ đã thu lại video quay chụp của những người xung quanh, rất có thể hung thủ sẽ quay lại hiện trường để hưởng thụ dư vị của việc giết người.

Nhưng sau đó căn cứ theo vết tích trên sân thượng và lời khai của nhân chứng, đã xác định được Ngụy Xu Mỹ thật sự là tự sát, video này cũng không được dùng tới.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào hình ảnh đang được phát trên màn hình máy tính, đột nhiên, Tô Ngôn ấn tạm dừng, hình ảnh video dừng lại lúc mọi người đang vây xung quanh xem, cô chỉ tay vào một nhóm người trong đó. Tất cả nín thở nhìn kỹ, là một người đeo khẩu trang và đội mũ đang đứng xem, nhìn quần áo và thân hình thì hẳn là nữ giới.

“Vừa rồi tôi vẫn thấy có gì đó là lạ, có lẽ vì tối hôm đó lúc kiểm tra video trong lòng tôi đã có vài điểm nghi vấn, kết quả là sau khi nghe mọi người phân tích, tôi lập tức nhớ ra.” Tô Ngôn chỉ vào người không rõ mặt mũi kia, phóng to lên vài lần: “Cái áo khoác và túi xách này, lúc trước khi điều tra vụ án của Hùng Hướng Minh, Ngụy Nhiễm đã từng mang!”

“Cái… quái gì… thế này?” Sau nhiều lần xác nhận lại, một lúc lâu sau Thái Thành Tể mới hồi phục lại khả năng ngôn ngữ, vỗ tay một cái: “Đúng rồi! Nhờ có em gái nhắc lại mà tôi đã nhớ ra cái áo khoác mỏng này. Ngày kết án ấy, lúc cô ta tới phòng pháp y để làm thủ tục đã mặc cái áo này!”

“Chính là cái này!” Sau khi nói xong anh ta lại nhớ lại vài giây, cuối cùng chắc nịch nói.

“Nói như vậy thì lúc Ngụy Xu Mỹ tự sát Ngụy Nhiễm cũng có mặt ở hiện trường? Vậy… Phát hiện này xem như đã lật đổ tất cả những gì cô ta đã nói, hoặc một suy đoán to gan hơn là vụ Ngụy Xu Mỹ tự sát không đơn giản chỉ có vậy? Hùng Hướng Minh có thật sự là nạn nhân đầu tiên của cô ta không?” Hạng Dương càng nói càng thấy sợ.

Anh ta đã thành công khiến tất cả mọi người trở nên im lặng, vẻ mặt ai nấy đều không vui vẻ gì mấy.

“Tôi nhớ… Mẹ chồng Nhiễm Ngụy cũng là vì tai nạn mới bị bại liệt?” Tô Ngôn đột nhiên nói, sau đó cảm thấy bầu không khí xung quanh càng thêm nặng nề bèn ngẩng đầu nhìn bọn người Giang Ly, trong đáy mắt tất cả đều mang một tia nghiêm trọng.

…

Tiệm sửa chữa ô tô Quân Minh.

Mặc dù mới buổi sáng nhưng hôm nay việc rửa xe có vẻ khá đắt khách, lúc Tô Ngôn và Hạng Dương đến nơi thì đã có 4 5 chiếc xe đang xếp trong mảnh đất trống trước nhà sửa xe, trong đó còn có 2 nhân viên rửa xe bận túi bụi. Xem ra việc Ngụy Hòa Chí đột nhiên mất tích cũng không ảnh hưởng

gì mấy đến tiệm sửa xe này.

Hai người đi vòng qua những xe kia để vào thẳng trong nhà rửa xe, bên trong có một thợ rửa xe đang tạo bọt trên thùng xe, một người khác thì phụ trách cầm vòi nước cao áp rửa, tạp âm rất lớn nên đối phương không phát hiện ra hai người.

Cuối cùng một trong số các người thở rửa xe xoay người lại lau đèn xe mới nhìn thấy có người đang đứng trước cửa, anh ta dừng động tác trên tay lại một chút rồi ngồi dậy đóng vòi nước lại. Trong nháy mắt tạp âm đã biến mất, cả thế giới trở nên vô cùng yên tĩnh.

Người thợ cầm vòi nước nhìn hai người một cái rồi chậm rãi tháo găng tay ra, đi đến trước mặt họ gỡ khẩu trang xuống: “Hai vị cảnh sát lại đến làm gì?”

“Anh muốn nói ở đây à?” Tô Ngôn quay đầu lại nhìn thoáng ra bên ngoài, đã có vài chủ xe hiếu kì nhìn vào.

Ngụy Nhiễm chần chờ một chút rồi gọi một cậu nhóc chừng 20 tuổi bên cạnh, bảo cậu ta tiếp tục rửa xe rồi dẫn họ vào văn phòng. Sau khi đưa tay ra hiệu mời hai người ngồi xuống, cô ta khoanh tay trước ngực đứng đó nói: “Nếu cần tôi phối hợp thì các người chỉ việc gọi điện thoại thôi, không cần phải cực khổ đến đây đâu.”

“Không cực khổ, không cực khổ.” Hạng Dương đáp lại, đôi mắt tinh ranh đảo một vòng.

Nhìn thấy một người đàn ông như thế, Ngụy Nhiễm tỏ vẻ rất khó chịu: “Còn việc gì cần tôi phối hợp sao? Hay là cảnh sát đến tìm Hòa Chí?”

Tô Ngôn ngồi trên sô pha sau đó nhìn lên mặt bàn trà một chút rồi duỗi tay cầm một cái gạt tàn màu trà được làm bằng thủy tinh. Sau khi nhìn thấy nhãn hiệu của vài mẩu thuốc lá trong đó, cô mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn cô ta: “Tôi không biết là cô Ngụy hút thuốc đấy.”

Ngụy Nhiễm thế thì ánh mắt hơi lóe lên, nhưng vẫn khống chế biểu cảm

một cách hoàn hảo, không kinh ngạc cũng không e ngại, hoàn toàn bình tĩnh. Cô ta cũng không suy nghĩ quá lâu, sau vài giây liền mở miệng nói: "Gần đây mới bắt đầu hút, chồng chết còn phải quản lý việc ăn uống ngủ nghỉ của một nhà nữa, phụ nữ cũng là người, cần xả stress là lạ lắm hay sao?" Sau khi hỏi vặn lại, cô ta hít sau vài hơi rồi nói tiếp: "Có chuyện gì xin hai vị cảnh sát hãy nói thẳng, các người cũng thấy đó, giờ tôi đang rất bận."

"Chúng tôi phát hiện ra một vài chuyện rất thú vị…" Tô Ngôn đang nói thì đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại cắt lời, cô cười cười xin lỗi rồi xoay người ra nhận điện thoại: "A lô…"

"…" Ngụy Nhiễm đứng ở đó nhìn cô đang thấp giọng nói chuyện điện thoại, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài mặt. Vài phút về sau, Tô Ngôn cầm điện thoại đứng dậy, trên mặt vẫn là nụ cười áy náy: "Xin lỗi cô Ngụy, e là dù cô bận việc gì thì cũng phải theo chúng tôi về một chuyện rồi, đã tìm được… Ngụy Hòa Chí."

Chương 86: Vụ án thi thể không đầu 13

Lúc Tô Ngôn và Hạng Dương về tới Văn phòng đội Chuyên án thì chỉ có Đinh Khải Nhạc đang ngồi trước máy tính chỉnh lý tài liệu, anh ta thấy hai người về còn dành ít thời gian ra chào hỏi.

“Tình hình thế nào? Bọn người đội trưởng Giang đâu? Không phải nói là đã tìm được Ngụy Hòa Chí rồi sao?” Hạng Dương hỏi.

“Đội trưởng Giang? Bọn người đội trưởng Giang từ làng Đông Truân đi thẳng tới bệnh viện rồi, không có về đây~” Đinh Khải Nhạc vừa sắp xếp tài liệu trong tay vừa đáp.

“Bệnh viện á? Ai bị thương?”

“Không có ai hết, là Ngụy Hòa Chí. Nghe nói trước đó đội trưởng Giang và anh Thái đã đến đồn cảnh sát địa phương gần làng Đông Truân, sau đó tìm thấy một chiếc xe hatchback màu đen ở đầu một con đường nhỏ, hình dạng giống y hệt chiếc xe của Miêu Xuân Mai.” Đinh Khải Nhạc giải thích: “Thật ra thì chiếc xe đó đã từng chạy qua đường lớn, anh Thái luôn theo dõi quỹ tích của xe Miêu Xuân Mai nên khá rõ hình dáng bên ngoài của chiếc xe đó. Lúc anh ấy đến gần xem kỹ chiếc xe thì phát hiện bánh sau bên phải có một vết xước phù hợp với vết xước phát sinh do xe của Miêu Xuân Mai ma sát với vỉa hè con đường trong cư xá. Sau khi nhân viên kỹ thuật kiểm tra, xác nhận chiếc xe đó đã bị sơn lại, kích thước khung xe phù hợp với chiếc xe của Miêu Xuân Mai bị mất. Lúc họ tìm được chiếc xe đó thì biển số xe cũng là giả.”

Tô Ngôn nhíu mày: “Vậy là Ngụy Hòa Chí trốn ở làng Đông Truân à? Lúc tiến hành bắt người phát sinh chuyện ngoài ý muốn sao? Anh ta phản kháng nên đội trưởng Giang phải nổ súng ư?”

“Phát hiện được Ngụy Hòa Chí ở đó hả? Gần chỗ dừng xe luôn hay sao?” Hạng Dương bám theo hỏi tới.

“Ừm, lúc ấy bọn họ đã nhanh chóng kiểm tra những nhà dân và nhà trọ khu vực xung quanh, cuối cùng tìm được Ngụy Hòa Chí đang ở trong một căn phòng của một nhà trọ cho thuê bất hợp pháp. Quá trình bắt giữ thì không có khó khăn gì, chỉ là lúc đám người đội trưởng Giang phá cửa vào đã thấy Ngụy Hòa Chí cầm một chai gì đó trên bàn đầu giường rót vào miệng. Sau khi kiểm tra thì hóa ra là một chai Paraquat*, cũng may anh ta uống chưa lâu, cộng thêm có bọn người anh Thái cản lại nên cũng không nuốt nhiều, họ ngay lập tức mang anh ta vào bệnh viện chữa trị.” Đinh Khải Nhạc lắc đầu, cảm khái nói: “Hai người nói xem, một tên sát nhân máu lạnh như hắn mà cũng biết áy náy sao?”

(*) Một loại thuốc diệt cỏ.

“Áy náy? Áy náy vì đã cưỡng bức và dùng búa đập hai nạn nhân cho đến chết, sau đó phân thây bọn họ sao?” Hạng Dương giả vờ suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu: “Tôi không nghĩ như vậy, hắn chỉ đơn giản là muốn thoát khỏi sự chế tài của pháp luật thôi.”

“Hoặc, đây là một nước cờ khác của Ngụy Nhiễm?”

Hạng Dương hơi giật mình nhìn về phía Tô Ngôn, Tô Ngôn nhún vai: “Đối với Ngụy Nhiễm mà nói thì chuyện khuyên bảo người khác tự sát cũng không phải là lần đầu, không thể không thừa nhận cô ta rất am hiểu chuyện này.”

“Nhưng…” Cô nói tiếp: “Sau nhiều lần như thế, có vẻ như cô ta đã có một chút hoang tưởng về “năng lực” của mình, cô ta cảm thấy mình mới thật sự là “thánh thần”, phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ*. Trước đây dù là Ngụy Xu Mỹ hay Đường Anh Nhạc, hoặc là người mẹ chồng cao tuổi không khỏe kia của cô ta, những người này đều có khiếm khuyết rõ ràng trong tính cách cũng như không có ý chí kiên định, nhưng Ngụy Hòa Chí thì khác.”

(*) Xuất xứ từ bài thơ Bần Giao Hành của Đỗ Phủ, ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đâu mà lần. Nghĩa bóng

chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lèo lái, đảo điên.

Hoàn toàn khác biệt.

Lúc trước Ngụy Hòa Chí không có dấu hiệu bất thường nào về tinh thần, nhìn cuộc sống mà anh ta đã trải qua sẽ phát hiện đối phương chỉ là một người bình thường chăm chỉ làm việc… Một người có tâm lý u ám, tàn nhẫn với nạn nhân và giết người không biến sắc lại có thể dễ dàng hành động theo ý của Ngụy Nhiễm sao?"

"Tôi đoán theo kế hoạch của Ngụy Nhiễm thì thứ cảnh sát chúng ta tìm thấy phải là xác của Ngụy Hòa Chí mới đúng."

"Nói như vậy thì vì cảnh sát tập kích nên Ngụy Hòa Chí trong lúc cùng đường mới uống chai Paraquat kia sao?" Hạng Dương không nói nên lời: "Con hàng này đang nghĩ nếu mình chết thì sẽ giữa được tự trọng hơn là bị bắt sao?"

Nhưng anh ta nghĩ mãi vẫn thấy có chỗ hơi lạ, vì vậy liền hỏi: "Nếu Ngụy Hòa Chí đã không còn muốn nghe lời của Ngụy Nhiễm nữa thì tại sao anh lại không chạy đi?"

"Vì anh ta không thể." Tô Ngôn buông ta, đáp án đơn giản chỉ có vậy. Ngụy Nhiễm không phải kẻ ngốc, trái lại cô ta cực kỳ thông minh, cô ta sẽ không bao giờ thử với những người khó khống chế. Mặc dù Ngụy Hòa Chí là người từng trải, còn tự mở công ty gì đó, nhưng kết quả vẫn là không thành công, cứ thế thất bại lặp đi lặp lại mấy lần. Anh ta không có khả năng tự phạm tội một mình rồi đào thoát được, nếu không có Ngụy Nhiễm thì không biết anh ta có thể tiến vào nhà nạn nhân không."

Ở một mức độ nào đó mà nói thì Ngụy Hòa Chí vẫn còn tin tưởng Ngụy Nhiễm, anh ta biết rõ chính mình không có sự giúp đỡ của cô ta sẽ không thể nào trốn thoát được, vì vậy vẫn trốn trong làng Đông Truân nghĩ cách. Chỉ tiếc là chưa nghĩ ra cách thì cảnh sát đã tìm đến trước rồi.

Nói đến đây, cả 3 người đều rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Hạng Dương mới tỉnh táo lại: “Giờ Ngụy Nhiễm đã bị chúng ta mang về, nhưng bên phía đội trưởng Giang vẫn chưa có tin tức gì, tiếp đến phải làm sao đây? Nếu không thì đi “tiếp xúc” với đối phương trước đi?”

“Hiện giờ chúng ta có thể truy ngược lại vụ án của Ngụy Xu Mỹ, cô ta có thể là nạn nhân đầu tiên của Ngụy Nhiễm, chúng ta phải tìm cách điều tra xem rốt cuộc 2 năm trước đã xảy ra chuyện gì. Vì vậy… Xem ra lại phải làm phiền Đái Mạn Mạn rồi, cô ta đã bị bắt vào trại tạm giam, chúng ta tới đó một chuyến đi?” Tô Ngôn đề nghị.

Hạng Dương hơi chần chờ: “Vậy Ngụy Nhiễm…”

“Dù sao trước mắt mà nói thì chúng ta có thể tạm giam cô ta 48 tiếng… Chờ tin từ bến đội trưởng Giang cũng không muộn đâu.”

“Được.” Anh ta thấy cô nói cũng có lý, vì vậy hai người dặn dò lại Đinh Khải Nhạc một chút rồi ngay lập tức đi thẳng đến trại tạm giam Thành phố Nam Thành.

…

Đồng hồ trên tường cứ xoay vòng, Ngụy Nhiễm vẫn ngồi trong một gian phòng thẩm vấn ở tòa nhà Cục thành phố. Ly nước trước mắt nóng lên rồi lại lạnh xuống, lạnh rồi lại biến thành nóng, sắc trời bên ngoài cửa sổ từ sáng rõ đã chuyển thành tối đen, thời tiết cũng hơi trở lạnh.

Ngụy Nhiễm không biết đã ngồi trên ghế mơ hồ bao lâu, ngay cả người canh giữ bên ngoài cũng đã mấy lần đổi ca, trong căn phòng nhỏ này, mọi thứ đều im lặng đến đáng sợ.

Cuối cùng lúc đồng hồ chỉ đến 4 giờ 45 phút sáng, trong hành lang cũng truyền tới tiếng bước chân nhè nhẹ, sau đó cửa phòng thẩm vấn bị người khác đẩy mở. Tô Ngôn và Hạng Dương bước tới, hai người không nói một lời đến ngồi đối diện cô ta, thậm chí còn không buồn quăng một ánh mắt tới.

“Đây chính là thái độ của cảnh sát các người sao? Mang một người dân vô tội không liên quan gì đến vụ án về rồi bỏ mặc cả một ngày không ngó ngàng tới?” Ngụy Nhiễm mở miệng trước, vẻ mặt rất phẫn nộ: “Các người bất chấp mang tôi về đây, thậm chí tôi còn chưa kịp sắp xếp gì ở nhà, hai đứa con tôi…”

“Cô yên tâm, chúng tôi đã liên hệ với chị gái cô qua chăm sóc hai đứa nhỏ rồi, nếu có khó khăn gì cảnh sát chúng tôi sẽ giúp đỡ.” Tô Ngôn lật tài liệu ra, nhìn thẳng vào cô ta: “Tạm thời không cần bận tâm đến chuyện trong nhà cô nữa, hy vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi làm việc, đã luôn miệng nói mình “vô tội” thì nhanh nhanh chứng mình để có thể về chăm sóc con cái đi.”

Vẻ mặt cô ta có chút sốt ruột: “Các người còn muốn hỏi tôi cái gì nữa? Không phải là muốn bắt Hòa Chí sao? Hung khí đã tìm được ở chỗ của cậu ta rồi, chuyện này cũng đều do cậu ta gây ra, chỉ vì tôi là bà chủ của cậu ta mà bị đối xử thế này sao? Cảnh sát Tô, tôi biết cô có thành kiến với tôi, nhưng pháp luật không phải trò đùa, cô không thể vì cảm xúc cá nhân mà phán xét tôi đúng không?”

Nét mặt Tô Ngôn đột nhiên trở nên nghiêm túc, đôi mắt chớp chớp nhìn chằm chằm cô ta, đối phương cũng không chịu thua, hai người trừng mắt nhìn nhau như gà chọi trong vài phút. Sau cùng Tô Ngôn chợt nhếch môi cười, bầu không khí nghiêm túc đến đáng sợ kia lập tức tan biến, khiến người đối diện cảm thấy hơi nghi ngờ.

“Có phải cô cảm thấy những lời đó sẽ chọc tức tôi không? Vì mặc dù cảnh sát đã tìm được Ngụy Hòa Chí rồi, nhưng đã là một cái xác, làm sao có thể trả lời đây? Sợ tội tự sát, thuận lý thành chương*, người chết cũng không biết nói chuyện, vụ án này tất nhiên sẽ kết thúc. Nhưng tiếc quá…” Cô khẽ hừ một tiếng: “Ngụy Hòa Chí vẫn chưa chết, sau khi được bệnh viện cấp cứu thì anh ta đã khôi phục lại ý thức và tự chủ hô hấp rồi, có thể trả lời cảnh sát dưới sự quản lý của bác sĩ.”

(*) Thuận lý thành chương: Rõ ràng, hợp lí, đúng logic.

Khóe mắt của Ngụy Nhiễm khẽ giật, nhưng sắc mặt vẫn như cũ, khóe

miệng còn nhếch lên: “Vậy thì tốt rồi, chúc mừng các người, đã bắt được nghi phạm “sống”.”

“Sao vậy? Nghĩ rằng chúng tôi đang lừa cô à?” Hạng Dương lấy điện thoại của mình ra, cho cô ta xem một đoạn video. Trong video là Ngụy Chí Hòa tái nhợt nằm trên giường, nhưng đúng là anh ta vẫn còn thở, đôi mắt vẫn chớp một cách yếu ớt. Vì đã uống phải một lượng Paraquat nhất định nên nội tạng bên trong của anh ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, sau này sẽ có vài biến chứng, nhưng trước mắt có vẻ sẽ không chết.

“…” Cô ta chỉ nhìn vài lần rồi lập tức dời ánh mắt đi, hai bàn tay đặt dưới bàn từ từ siết chặt lại.

“Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, phải không?” Tô Ngôn cười hơi đắc ý: “Mọi thứ cô đã đều tính toán chu toàn rồi, Ngụy Hòa Chí lại không ngoan ngoãn chịu chết, có phải trái với dự liệu của cô rồi không?”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì hết.”

“Đồng nghiệp ở bệnh viện của chúng tôi đã lấy được lời khai sơ bộ của Ngụy Hòa Chí rồi, anh ta nói tất thảy đều do mình làm, quá trình gây án có cô tham gia vào, cô còn muốn nói gì nữa không?” Hạng Dương lại lấy điện thoại ra, thái độ lạnh lùng: “Trên mẩu thuốc lá trong nhà Kỳ Khả Linh phát hiện có DNA của cô, đó là sự xác nhận cho lời khai của anh ta.”

“Hoang đường!” Ngụy Nhiễm như giận quá mà cười, cả người phát run vì lời buộc tội “vô cớ” này: “Cậu ta đang vu khống!”

“Vậy thì dù sao cô cũng phải đưa ra một lý do tại sao Ngụy Hòa Chí lại làm thế chứ? Anh ta kéo cô xuống nước thì có lợi gì? Còn mẩu thuốc lá kia thì giải thích thế nào?” Tô Ngôn hơi nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu.

“Đó chẳng phải là thứ cảnh sát các người phải điều tra sao? Sao tôi biết được tại sao cậu ta lại nói thế chứ? Tàn thuốc có DNA của tôi trong tiệm sửa xe ở đâu cũng có, cậu ta bí mật trộm vài mẩu bỏ vào hiện trường vụ án thì tôi cũng không biết được. Có lẽ trước khi gây án cậu ta đã nghĩ cho

mình một đường lui, định đem tất cả đổ lên người tôi, nói dối là do tôi xúi giục rồi nhờ vào đó mà thoát khỏi án tử hình.” Cô ta có vẻ hơi kích động, chỉ là không biết trong đó có mấy phần là diễn thôi.

Tô Ngôn tỉnh táo bắt được lỗ hổng trong lời nói của cô ta: “Hình như lúc nãy chúng tôi chưa hề nói là Ngụy Hòa Chí khai 2 vụ giết người đều do cô xúi giục, cô Ngụy, sao giờ cô lại nói thế?”

“…”

Trong khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, cô và Hạng Dương liếc nhìn nhau một cái. Đối phương đã bắt đầu rối loạn, tất cả đều vì Ngụy Chí Hòa không chết như dự kiến nên đã tạo ra kích thích tâm lý khá lớn nên người đối diện thật sự mới bối rối.

“Giờ nói một chút về cái chết của Ngụy Xu Mỹ đi?” Tô Ngôn thu ánh mắt lại, lấy ra 2 tấm ảnh từ trong túi hồ sơ: “Cô đã từng nói với chúng tôi là mình và Ngụy Xu Mỹ không mấy thân thiết, càng không biết vì sao cô ta lại chết, cũng không rõ tình trạng hôm cô ta tự sát. Nhưng hôm đó cô lại có mặt ở hiện trường, còn vây lại xem, chuyện này cô còn muốn giải thích gì không?”

Lúc Ngụy Nhiễm nhìn thấy 2 tấm ảnh chụp màn hình thì đồng tử hơi giãn ra, nhưng cũng chỉ trong vài giây, rất nhanh sau vẻ mặt của cô ta lại khôi phục bình thường: “Cầm 2 tấm ảnh chụp mờ mờ ảo ảo mà muốn túm đầu bắt tôi thừa nhận chuyện mình không làm, là tôi ngây thơ hay các người khờ khạo đây?”

“Cô cũng có cái áo khoác và túi xách này đúng không?” Hạng Dương chỉ vào một tấm ảnh.

Cô ta xem xét tường tận một lát rồi bình tĩnh ngẩng đầu lên: “Đúng là tôi có, nhưng kiểu dáng này ngoài đường có rất nhiều người mang. Sao cảnh sát không bắt hết rồi hỏi từng người đi? Thấy tôi góa phụ lẻ loi một mình, không có ai làm chủ nên muốn ức hiếp phải không? Nghĩ cách thay đổi luật pháp để ụp chậu phân lên đầu tôi, muốn sớm ngày kết án để nâng cao tỉ lệ phá án của các người à?”

“Độ phân giải hình ảnh của 2 năm trước đúng là có hơi kém so với bây giờ, lại thêm là ảnh chụp màn hình nên in ra sẽ hơi mờ một chút.” Tô Ngôn tỏ vẻ đáng tiếc, nhưng rất nhanh sau đó giọng điệu lại bình thường trở lại: “Nhưng cô cũng không cần lo, kỹ thuật của cảnh sát chúng tôi rất hiện đại, đặc biệt là chuyện xử lý mấy hình ảnh mờ ảo này chúng tôi đều có kinh nghiệm hết.” Vừa nói vừa đưa ra một tấm ảnh khác, bày trước mặt cô ta: “Cô muốn hình HD lớn hơn, thế này thì sao? Có phải là rất hoàn hảo không, nhìn độ phân giải này đi, đến cả vết sẹo trên cổ tay phải của cô cũng có thể nhìn rõ.”

Người phụ nữ trong tấm ảnh này đang đưa tay phải lên chỉnh tóc bị gió thổi loạn, tay áo khoác rơi xuống, để lộ ra một đoạn cổ tay mảnh khảnh. Vì góc độ quay chụp nên vết sẹo trên cổ tay hoàn toàn lộ ra trước ống kính.

Ánh mắt Ngụy Nhiễm dán chặt vào tấm ảnh kia, khuôn mặt bị che khuất bởi những sợi tóc khiến người ta không thấy rõ biểu cảm lúc này của cô ta.

“Theo dòng thời gian, sau khi Ngụy Xu Mỹ chết thì mẹ chồng cô mới bị tai nạn dẫn đến bại liệt đúng không?” Tô Ngôn không dây dưa ở mấy tấm ảnh kia nữa mà chuyển sang chủ đề khác.

“…” Cô ta im lặng giương mắt lên nhìn cô, rõ ràng đã nổi lên tâm lý đề phòng nên chỉ lẳng lặng chờ đợi.

“Cái chết của Ngụy Xu Mỹ đã khiến cô nếm được vị ngọt, cô nghiện cảm giác được khống chế sinh mạng của người khác trong tay, vì vậy đã đặt mục tiêu kế tiếp lên người mẹ của Hùng Hướng Minh, bà ấy lớn tuổi đầu óc không minh mẫn, là một mục tiêu rất thích hợp. Cô đã làm gì nhỉ? Giống như đã từng làm với Ngụy Xu Mỹ, phá hủy lòng tự tin để dẫn đến sự tuyệt vọng, muốn chấm dứt cuộc sống của bản thân? Hay là chỉ đơn giản là trực tiếp ra tay giải quyết bà lão, dù sao thì bà ấy cũng đã già, không có khả năng phản kháng.”

Tô Ngôn vừa nói vừa quan sát nét mặt của Ngụy Nhiễm, thấy đối phương không phản ứng lại chút nào thì liền nháy mắt với Hạng Dương bên cạnh.

Hạng Dương hiểu ý, nói tiếp: “Lúc mẹ chồng cô gặp chuyện thì con cô bao nhiêu tuổi, 3 4 tuổi, đã nhớ được mọi chuyện rồi. Nó nghe được những lời ám chỉ của cô với mẹ chồng, nó nhớ rõ cô đã hủy hoại ý chí của bà lão thế nào, thậm chí còn nhìn thấy cô ra tay biến bà lão thành bộ dạng như hiện tại! Nó đều thấy hết mọi chuyện xảy ra trong nhà…!”

“Nó không thấy gì hết!!!” Mặt Ngụy Nhiễm đỏ bừng, hét lớn.

Phòng thẩm vấn lại một lần nữa rơi vào một mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng cô ta thở hồng hộc.

“Nó, không thấy cái gì sao?” Tô Ngôn gằn từng tiếng lặp lại lời cô ta, vẻ mặt đầy ẩn ý.

Chương 87: Vụ án thi thể không đầu 14

Sau khi Ngụy Nhiễm trút giận xong thì nháy mắt đã tỉnh táo trở lại, nhìn vẻ mặt cười như không cười của Tô Ngôn đối diện, trong lòng cảm thấy không ổn.

“Nó không thấy bất cứ thứ gì.” Hạng Dương cũng lặp lại một lần nữa, vẻ mặt đăm chiêu: “Ý của cô Ngụy là, cô thật sự có làm, chẳng qua là cô cẩn thận nên đứa nhỏ không nhìn thấy gì? Đúng là tình mẫu tử làm rung động đất trời.”

“Cảnh sát các người thường xuyên tạc lời nói của người khác để phá án như thế sao?” Sau vài giây cô ta đã bình tĩnh trở lại: “Tôi không làm gì thì tất nhiên đứa nhỏ sẽ không thấy gì, thật sự bây giờ tôi cũng không hiểu nổi tôi đã chọc đến các người chuyện gì mà các người nhất định phải kéo tôi xuống nước thế này?”

“Từ giờ phút này tôi từ chối trả lời những suy đoán vô căn cứ của các người, tôi nghĩ đây là quyền lợi chính đáng của mình.” Sau khi nói xong thì cô ta cũng ngậm miệng lại, lộ ra vẻ không muốn hợp tác.

“Đương nhiên, đây đúng là quyền lợi của cô.” Tô Ngôn nói xong liền nhìn Hạng Dương một cái, anh ta cũng khẽ gật đầu với cô, hai người lần lượt đứng dậy đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Trên đường trở lại văn phòng, Hạng Dương thở dài: “Người này đúng là khó chơi, vất vả lắm mới kích động cô ta lỡ miệng được, vậy mà lại bị cô ta phát hiện ý đồ rồi.”

Trước đó họ đến trại tạm giam để thẩm vấn Đái Mạn Mạn, nhưng cũng không lấy được đầu mối gì có ích hết, cô ta chỉ nhớ một chút về trạng thái của Ngụy Xu Mỹ trước khi chết và lí do vì sao nhóm bọn họ là nghỉ chơi

với đối phương. Lúc đầu Ngụy Xu Mỹ được một người bao nuôi, cô ta cũng dành tình cảm thật lòng, muốn cùng người đó kết hôn. Bọn người Đái Mạn Mạn khuyên cô ta không nên tin tưởng người đàn ông đó như vậy, cô ta lại cảm thấy họ đang ghen tị với mình, sau đó xảy ra xung đột rồi cũng dứt khoát rời nhóm.

Theo lời kể của Đái Mạn Mạn thì sau đó vài tháng, Ngụy Xu Mỹ đã bị người đàn ông đó vứt bỏ, vì kiếm sống nên lại phải ra tiếp khách. Vì cùng một nghề kiếm ăn nên họ không khỏi có lúc đụng mặt, nhóm cô ta có châm chọc khêu khích vài câu. Đái Mạn Mạn nói bây giờ nhớ lại mới nhận ra tình trạng lúc đó của Ngụy Xu Mỹ đã lờ mờ có dấu hiệu không ổn, chỉ là không ai để ý đến. Kết quả cuối cùng… là những gì mọi người đã thấy, cô ta tự kết liễu cuộc đời mình bằng một cách rất chú ý.

“Ngụy Nhiễm phản ứng rất nhanh, chưa tới 2 câu đã biết chúng ta có ý đồ dùng đứa con để kích thích mình lỡ lời.” Tô Ngôn nhún vai: “Nhưng cũng đúng lúc xác nhận được đứa nhỏ thật sự là điểm yếu của cô ta, nhưng mà chuyện liên quan tới 2 đứa nhỏ hiện tại cũng có hạn, chúng ta không thể vẽ thêm được. Giờ cô ta đã quyết tâm ngậm miệng, muốn cạy ra cũng không dễ.”

“Cô ta thật sự quá bình tĩnh, bản chất xấu xa trong người cô ta quả thật thể hiện vô cùng tinh tế rồi.” Hạng Dương lắc đầu.

“Nhưng cô ta cũng không phải hoàn hảo, chỉ cần là con người thì chắc chắn sẽ có khuyết điểm, nhưng thứ chúng ta phát hiện ra chỉ là điểm thứ yếu, phải có điểm mấu chốt nào đó mà chúng ta chưa nghĩ ra…” Tô Ngôn lẩm bẩm, trong đầu bắt đầu đem tất cả các manh mối gỡ ra xếp lại, rồi lại gỡ ra, xếp lại: “Chúng ta đã biết Ngụy Xu Mỹ là nạn nhân đầu tiên của cô ta, tại sao lại là Ngụy Xu Mỹ… Nhất định có điều gì đó kích thích dẫn đến việc cô ta lần đầu phạm tội…”

Trong lúc cô đang nhíu mày suy tư thì hai người đã về đến văn phòng.

“Bên Ngụy Nhiễm có tiến triển gì không?” Thái Thành Tể không biết đã về từ khi nào, nhìn thấy hai người về tới thì thuận miệng hỏi.

Hạng Dương quăng hồ sơ trong tay lên mặt bàn, giọng điệu hơi bất lực: “Anh thấy sao? Có chút tiến triển nhưng không đáng kể, căn bản không đủ để làm chứng cứ đưa cô ta ra tòa.”

Tô Ngôn tỉnh táo lại, hiếu kì hỏi: “Anh Thái, sao chỉ có mình anh về vậy? Đội trưởng Giang đâu?”

“Đội trưởng Giang bảo hôm nay anh ấy canh ở bệnh viện, sau khi Ngụy Hòa Chí được cứu, chưa hỏi được gì rõ ràng đã bị bác sĩ đuổi ra rồi, anh ấy sợ lỡ như con hàng kia không chịu nổi thì không có ai kịp hỏi trước khi anh ta chết.” Thái Thành Tể xua tay: “Vậy nên đội trưởng Giang bảo tôi về nghỉ ngơi trước.”

“Bác sĩ nói rất nguy kịch sao?” Tô Ngôn nhíu mày.

“Không hẳn, lúc chúng tôi phá cửa vào thì anh ta mới chạy tới tủ đầu giường định uống hết bình thuốc kia. Nhưng đội trưởng Giang phản ứng cực nhanh, anh ta chỉ uống được một chút thôi, còn lại đã đổ ra ngoài gần hết. Chúng tôi kịp thời đưa đi cấp cứu, thân thể Ngụy Hòa Chí khỏe mạnh nên đã cấp cứu thành công. Bác sĩ chỉ sợ còn biến chứng, vì nếu bị suy kiệt khí quan thì sẽ nguy hiểm.”

Tô Ngôn như có suy nghĩ gì đó, đáp lại: “Vậy thì…”

…

Trời tờ mờ sáng, ngoài đường không có xe cộ hay người nào, nhưng không lâu nữa sẽ lại náo nhiệt, phá vỡ đi không khí yên tĩnh của Thành phố Nam Thành lúc rạng sáng.

Sau khi Tô Ngôn, Hạng Dương và Thái Thành Tể trở về ký túc xá ngủ, lúc từ tòa nhà Cục thành phố đi ra, cái lạnh buột của không khí cuối thu đã thành công làm cô nổi hết da gà. Cô kéo khóa áo khoác của bộ đồ thể thao lên cao nhất, sau đó chạy một mạch về phía chiếc xe thể thao màu vàng tươi.

Không lâu sau, chiếc xe thể thao vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp từ sân lớn

Cục thành phố ra thẳng đường lớn. Sau gần 20 phút, khu vực ven thành phố hơi tắc đường, chiếc xe thể thao của cô nhích từng chút một trong dòng xe cộ. Thành phố lớn là vậy, giờ cao điểm buổi sáng bắt đầu từ rất sớm, trên đường toàn là những người đang bôn ba vì cuộc sống.

Cương Bắc thì không như thế, thành phố nhỏ Cương Bắc nằm gần biên giới, vì kinh tế hơi lạc hậu nên dân cư cũng ít. Trước kia ở đó, ngay cả trong lúc tắc đường nhất thì cũng chỉ cần chờ 2 3 lần đèn đỏ đã có thể đi qua được.

Bíp —

Tiếng còi xe bên cạnh làm Tô Ngôn tỉnh táo lại, cô hít sâu một hơi, đem mớ cảm xúc không nên có cất gọn lại rồi vào số phóng xe đi tới.

Sau hơn nửa tiếng, cuối cùng cô cũng tới bệnh viện chỗ Ngụy Hòa Chí nằm, sau khi đậu xe vào bãi, vốn định đi thẳng lên lầu, nhưng khi đi qua sảnh lớn khu nội trú cô liếc nhìn qua cái đồng hồ treo trên tường. Cô dừng bước, đứng do dự một chút rồi xoay người đi ra ngoài.

Cô sang cửa hàng bên cạnh bệnh viện mua 3 phần bữa sáng, sau đó mới chạy về phía tầng lầu mà Thái Thành Tể nói.

Xuống thang máy, đang định hỏi y tá thì cô thoáng nhìn thấy hai người đang ngồi trên ghế dài ở hành lang phía trái cách mình không xa. Người kia hẳn cũng là một đồng nghiệp trong Cục thành phố, đang dựa vào vách tường, khoác áo khoác trên người há mồm ngủ rất say. Giang Ly thì đang trong tư thế hơi nghiêng về phía trước, hai cánh tay đặt trên đầu gối, cúi người không biết đang nghĩ gì. Sau đó, dường như anh nghe thấy tiếng bước chân nên cũng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Tô Ngôn bất ngờ va phải ánh mắt đó, cô dừng lại cách anh 3 4 mét, hé miệng thở dốc, cuối cùng chỉ có thể gọi một tiếng “Đội trưởng Giang”. Sau đó là vô vàn ảo não, trong nháy mắt vừa rồi cô cũng không biết nên làm thế nào, khi nhìn thấy đôi mắt hơi đỏ lên vì thiếu ngủ cùng với vẻ mặt dịu dàng sau khi ngẩng đầu lên của anh, cô chỉ cảm thấy cổ họng mình bị chặn lại bởi một cơn hoảng loạn, đầu óc bỗng đứng máy, không biết nên phản ứng

thế nào.

“Sao em lại tới đây?” Vẫn là Giang Ly mở miệng trước, giọng nói hơi khàn khàn: “Tình hình bên Ngụy Nhiễm thế nào rồi?”

“Như… Như dự đoán của anh, không suôn sẻ cho lắm.” Tô Ngôn bước lên phía trước, lấy một chai nước khoáng từ túi đồ ra đưa cho anh, giọng nói thoải mái hơn lúc nãy nhiều: “Bây giờ điều kiện làm nhiệm vụ khó khăn như vậy à, ngay cả một chai nước cũng không có.”

Giang Ly mỉm cười, ngồi dậy nhận lấy chai nước uống vài ngụm rồi nói: “Sự tình xảy ra đột ngột, vốn chỉ là nhiệm vụ canh giữ tạm thời thôi, kiên trì rồi sẽ qua.” Sau đó anh như nhớ ra chuyện gì đó, khẽ nhíu mày nhìn cô: “Hôm qua em cũng làm việc cả đêm rồi, sáng sớm không về ngủ bù mà chạy đến đây làm gì?”

“Mặc dù bên Ngụy Nhiễm không có tiến triển gì, nhưng tôi chợt nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng, vì vậy muốn đến đây hỏi Ngụy Hòa Chí một chút.” Tô Ngôn mím môi, lúc nói ra những lời này ánh mắt hơi mơ hồ, trong đáy mắt lộ ra vài tia phức tạp.

Cô hơi chột dạ, thật ra Ngụy Hòa Chí vẫn phải đợi một thời gian nữa mới tỉnh lại, giờ cô hối hả chạy tới cũng chẳng phải ngồi đợi sao? Chỉ là khoảnh khắc nghe Thái Thành Tể nói Giang Ly ở lại bệnh viện trông coi đó, trong lòng cô nảy lên vài phần khó chịu, anh đã gần 48 tiếng không được chợp mắt rồi, hành lang bệnh viện lại lạnh lẽo, ngay cả chỗ ngủ cũng không có. Chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy đáng thương rồi, đến khi tới nơi thì quả thật y đúc như cô tưởng tượng.

Cửa phòng bệnh khi này ở gần bậc thang, hơi lạnh trong cầu thang từng đợt thổi vào bên này, cô nhìn người bên cạnh đang mặc áo khoác mỏng và quần jeans, vô thức bật ra câu hỏi: “Anh có lạnh không?”

Giang Ly hơi sửng sốt, anh nghiêng đầu nhìn nét mặt của cô, đôi mắt đen nhánh khẽ híp lại, sau đó hơi gật đầu: “Lạnh.”

Quả nhiên Tô Ngôn lộ ra vẻ mặt không đành lòng, vội vàng lấy ra một phần

cháo nóng hổi trong túi nhét vào tay anh: “Tôi vừa mới mua, còn nóng đấy, mau ăn đi.” Cô nghĩ anh luôn cho cô ăn, dù sao thì cũng phải có qua có lại.

“Được.” Giang Ly thấp giọng đáp, vừa mở nắp ra thì một mùi hương êm dịu đã lan tỏa khắp nơi cùng với hơi nóng.

Có lẽ vì mùi hương này quá hấp dẫn mà người đồng nghiệp vốn đang ngủ bên cạnh bỗng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn trần nhà một lúc rồi mới tỉnh táo lại. Anh ta thấy Tô Ngôn còn nhiệt tình chào hỏi, sau đó là nhìn chằm chằm vào phần cháo trong tay Giang Ly.

Tô Ngôn mỉm cười chào lại, lấy một phần bữa sáng khác đưa tới. Vị đồng nghiệp mừng đến phát điên nhận lấy, đang định mở túi thưởng thức bữa sáng nóng hổi thì lại cảm thấy có gì đó không đúng. Anh ta ngừng động tác của mình lại, liếc mắt qua phía Giang Ly, sau đó bị nét mặt của đối phương dọa cho giật nảy mình. Vẻ mặt của anh vẫn như thường ngày, nhưng kỳ lạ là anh ta có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương, dường như đang ẩn một ý tứ đe dọa.

Vị đồng nghiệp đảo mắt, bắt đầu nghĩ lại, anh ta đã đắc tội với đội trưởng Giang lúc nào nhỉ? Một giây sau, nét mặt anh ta như bị sét đánh, vì anh ta vừa mới nhớ ra một “lời đồn” được lưu truyền gần đây trong Cục thành phố. Giờ xem ra… có lẽ không phải là lời đồn rồi? Nhìn nét mặt không thể giải thích được của đội trưởng Giang kia đi, còn không phải đang ghét bỏ cái bóng đèn này quá sáng hay sao?

Sau khi nghĩ thông, đồng chí “bóng đèn” nhanh chóng đứng dậy: “Ha ha… Ha ha ha… Chắc bác sĩ sắp lên ban rồi, tôi đến văn phòng xem thử, để họ đến xem tình trạng của Ngụy Hòa Chí một chút!” Nói xong, anh ta cúi xuống nhặt cái áo khoác vừa rơi xuống đất, tiện tay lấy ra một cái bánh bao đang bốc hơi nóng nhét vào miệng rồi giơ chân chuẩn bị chuồn.

Nhưng sau khi đồng chí “bóng đèn” đi được 2 bước thì lại đứng ngay tại chỗ, “A” lên một tiếng rồi lấy cái bánh bao đang cắn trên miệng xuống nhìn kỹ: “Nhân thì là?”

“Vâng, tôi đi sớm quá nên cửa hàng bữa sáng chỉ mới có món này…” Tô

Ngôn lúng túng mím môi: “Anh không thích sao?”

“Không phải không phải.” Đối phương lắc đầu liên tục: “Tôi đều ăn được hết, là đội trưởng Giang, anh ấy nổi tiếng không thích ăn thì là và rau thơm.” Còn chưa kịp nói hết thì anh ta đã nhận được ánh mắt tử thần từ người nào đó, sau khi giật mình một cái thì nhanh như chớp mà chạy đi.

“Ừm…” Tô Ngôn hơi áy náy: “Hay là gạt qua ăn ít cháo trước đi, lát nữa tôi sẽ đi mua cái khác.”

“Không cần, đừng nghe anh ta nói bậy.” Giang Ly mặt không đổi sắc cầm bánh bao cắn, một miếng rồi lại một miệng, cái bánh bao to bằng nắm đấm rất nhanh đã vào hết trong bụng, sau đó anh lại cầm lên một cái khác.

Tô Ngôn thấy thế cũng chỉ có thể ngồi đó ăn từng ngụm cháo nhỏ, bầu không khí giữa hai người trong lúc nhất thời trở nên yên tĩnh mà vô cùng hòa hợp.

“Còn nhớ Tinh Võng không?” Sau khi ăn xong cái bánh bao thứ hai, anh mở miệng.

“…” Tô Ngôn nghe vậy thì trong lòng bỗng run lên, tay đang cầm thìa cứ yên lặng giữa không trung, cô chớp mắt nhìn, sau khi buông cái thìa xuống thì quay sang nhìn anh: “Là Tinh Võng trong vụ án của Diêm Phi sao? Tất nhiên là tôi nhớ, sau đó không phải là Cục quyết định báo cáo vấn đề này cho chính quyền tỉnh sao? Dù sao loại án này chúng ta cũng không xử lý nổi.”

Giang Ly đem húp một hơi cạn sạch số cháo còn lại: “Đúng vậy, hôm qua đã có tin từ phía trên báo lại rồi, trước mắt chuyện này không có hy vọng gì nữa.”

Sau đó hai người đều rơi vào trầm tư, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ lúc trước tổ hành động Phá Tà phải tốn bao nhiêu thời gian mới lập được, có bao nhiêu người đã ngày đêm làm việc chăm chỉ để làm nên đội. Mất bao lâu để bắt đầu lại một lần nữa, nửa năm? Một năm? Hai năm? Không ai có thể chắc chắn được.

“Cương Bắc…”

??? Tô Ngôn nghe thấy giọng nói thì thầm bên tai mình, trong nháy mắt cả cơ thể đều đông cứng lại, bắp thịt trong toàn thân đều trở nên căng cứng, thậm chí cả xoay cổ cũng có thể nghe được tiếng khớp xương kêu khe khẽ. Tất nhiên đây chỉ là cảm giác của cô, thực tế người ngoài không thể thấy được bất cứ thay đổi nào của cô.

Lúc này Giang Ly đúng lúc nhìn về phía cô, nét mặt và giọng điệu đều không có gì dao động, giống như anh chỉ đang ở nhà nói chuyện phiếm: “Cương Bắc là một nơi tốt, khoảng thời gian trước tôi có ở đó. Tôi nhớ lúc trước em xin nghỉ, cũng là đến thành phố Cương Bắc đi chơi đúng không?” Ngoài mặt anh tỏ vẻ rất thản nhiên, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi gương mặt thanh tú kia một giây nào.

“Đi thăm bạn.” Cô nghe thấy chính mình đã nói như thế.

Chương 88: Vụ án thi thể không đầu 15

Chương truyện set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 89: Vụ án thi thể không đầu 16

Chương truyện set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 90: Vụ án thi thể không đầu (Kết) + Hài cốt bên trong công trường 1

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 91: Hài cốt bên trong công trường 2

Có lẽ là nghe tiếng động nên Trương Khải Sơn giơ tay đẩy mắt kính, sau đó ngẩng đầu lên nhìn lên phía trên.

Tô Ngôn cũng ngồi xổm xuống bên cạnh hố, vẫy tay chào hỏi: “Anh Trương, có tìm thấy gì không?”

Trương Khải Sơn hừ hừ hai tiếng sau đó đáp lại: “Em cũng bị bắt tới từ nhà đấy à? Bọn tội phạm này đúng là không phải người mà, lần nào cũng quấy rầy ngày nghỉ của tôi, cả đời này tôi đã gánh chết với bọn chúng rồi, đúng là khiến người ta hận đến nghiến răng mà.”

Hạng Dương người vậy cười run cả chân: “Anh Trương, sao anh không nghĩ là do anh gánh chết với bọn chúng nên bọn chúng mới không cho anh nghỉ ngơi?”

“Quỷ yêu!” Trương Khải Sơn cười mắng một tiếng, sau đó bắt đầu trả lời lại câu hỏi của Tô Ngôn: “Căn cứ vào vị trí địa lý, độ sâu mai táng và điều kiện thổ nhưỡng thì hai thi thể này đã được chôn xuống khoảng 1 năm rồi. Một nam và một nữ, đều là người trưởng thành, còn về nguyên nhân cái chết thì… Xẻng của máy xúc cũng không phải vô dụng, hiện giờ thi thể đã bị nó làm cho bát nháo hết rồi, một số đoạn xương còn bị gãy, nếu không gãy thì cũng bị trầy xước, nguyên nhân cụ thể phải chờ tôi về Cục ghép lại hoàn chỉnh mới có thể từ từ xác định được.”

“Vậy là giờ chúng ta vẫn chưa xác định được đây có phải là án mạng hay không à?” Đôi mắt sau kính râm của Hạng Dương nheo lại, nhìn về phía khu vực công trường rộng lớn đang bị phong tỏa: “Đây vốn là một khu đất bị bỏ trống đã lâu, có phải là nghĩa trang đâu chứ, không có tiền mua đất nghĩa trang nên mang tới đây an táng à?”

“Mọi chuyện chờ đến về Cục rồi bàn.” Giang Ly vẫy tay chào hai người đồng nghiệp vừa đi tới, ra lệnh: “Tạm thời liệt chỗ này vào hiện trường phát hiện vụ án, cho đến khi xác định được nguyên nhân cái chết của 2 thi thể này thì không được khởi công.”

Trên xe trở về Cục thành phố, Giang Ly vừa lái xe vừa nghe Hạng Dương ở ghế phụ thao thao bất tuyệt: “Này em gái, nghỉ 2 ngày em làm gì thế? Lúc đầu đội trưởng Giang không muốn gọi em tới đâu, là tôi tự ý đấy.” Đôi mắt anh ta sáng lấp lánh, quan sát vẻ mặt của hai người qua kính chiếu hậu, khóe miệng tràn đầy ý cười: “Em cũng biết tình hình hiện tại của đội chúng ta rồi đó, trước đó bận rộn cả nửa năm, lần này những người còn lại đều nhân dịp kết án xin nghỉ đông về nhà hết rồi. Lần này phát hiện ra 2 nạn nhân, tôi nghĩ dù sao em cũng ở thành phố này nên nếu có thể qua giúp đỡ thì tốt.”

“Tôi không sao, 2 ngày này ở nhà không ăn thì cũng là ngủ, chán lắm.” Tô Ngôn cười ngọt ngào.

“Thật hiểu chuyện.” Hạng Dương cười đầy ẩn ý: “Hay nói đúng hơn là em gái có tính giác ngộ cao, thật ra làm việc cũng không vô vị như thế, đúng không em gái?” Anh ta nói xong thì bỗng cười như mèo trộm được mỡ.

Tô Ngôn gật đầu đồng ý: “Tôi thấy làm việc cũng thú vị mà, có thể tìm lại công lý cho nạn nhân.” Cô vẫn luôn cảm thấy công việc này rất tốt, trước đó cô từng đi vào chiến trường cũng như chấp hành đủ loại nhiệm vụ xuyên quốc gia, lúc đó súng được phát chỉ dùng để lấy mạng, giờ súng được phát lại là cứu mạng người khác, cảm giác đúng là hoàn toàn trái ngược nhau.

“Nhưng không thể không thừa nhận, đồng nghiệp của em đều rất đáng yêu đúng không?” Anh ta vội vàng nói tiếp.

“…” Tô Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ vài giây, cuối cùng khẽ gật đầu tỏ ý đồng ý: “Đúng vậy, mọi người đều rất đáng yêu.”

“Ha ha ha ha ha ha ha… Đáng yêu, đáng yêu.” Hạng Dương bị cô chọc bật cười, lặp lại hai lần.

Lúc này, không khí xung quanh Giang Ly vốn đã im lặng nay lại nặng hơn mấy phần, dù bề ngoài không có gì bất thường nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy xương quai hàm của anh đang nghiến chặt.

Hạng Dương chỉ thoáng nhìn qua liền thấy sợ hãi, đeo lại kính râm rồi ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế phụ lái không dám lỗ mãng nữa, một hai lời trêu chọc không ảnh hưởng gì, nhưng trêu đến mức lãnh đạo bực mình thì là lỗi của anh ta! Nhưng thật sự là anh ta sốt ruột thay Giang Ly, con gái người ta tuổi vẫn còn nhỏ, tâm tư đơn thuần, cứ theo tốc độ này của anh thì phải chờ tới năm tháng nào mới có kết quả đây! Tô Ngôn thì không thành vấn đề, nhưng Giang Ly không thể chậm trễ nữa, sau mấy năm thì "niên lão sắc suy"*, đến lúc đó làm sao cạnh tranh lại với tình địch chứ? Không cẩn thận một chút là bông hoa trong đội chuyên án sẽ bị đem đi trồng trong chậu cây khác mất, đến lúc đó có khóc cũng không kịp.

(*) Niên lão sắc suy: già rồi nên nhan sắc giảm sút, không còn như trước.

Ba người trong xe đều mang tâm tư riêng về đến Cục thành phố, Giang Ly không về văn phòng mà trực tiếp đi báo cáo công việc.

Tô Ngôn bước vào văn phòng, đi thẳng đến chỗ những chậu hoa bên cạnh bệ cửa sổ, cầm bình phun nước bắt đầu tưới cây. Hạng Dương thì về chỗ của mình, thi thoảng lại quay đầu nhìn người đang đứng bên cửa sổ, cứ như thế mấy lần, sau đó không kìm được sự lo lắng của người cha già nên đành mở miệng: "Này em gái, em cũng đã công tác được hơn nửa năm rồi, cảm thấy thế nào?"

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÊNG TƯ

"Rất tốt…" Tô Ngôn không ngẩng đầu, tiện tay nhỏ vài cọng cỏ bên trong chậu hoa rồi lơ đãng trả lời.

"Tùy rằng em vẫn còn trẻ, nhưng có vài vấn đề vẫn nên sớm cân nhắc đó, ví dụ như chuyện chung thân đại sự?"

Lúc Tô Ngôn nghe thấy đề tài này thì cuối cùng cũng hoàn hồn lại, chớp mắt xoay người nhìn anh ta chằm chằm: “Anh Hạng, hôm nay anh bị làm sao thế? Tôi còn tưởng chỉ có anh Thái mới hỏi loại chuyện này chứ.”

“Còn không phải là đang quan tâm em sao?” Hạng Dương vỗ đùi: “Bên cạnh em có ai thích hợp chưa? Yêu đương thì càng sớm càng tốt, nếu không đến lúc già rồi thì phải kết hôn đấy.”

Tô Ngôn hơi nghi hoặc cau mày lại, giơ tay vén vài sợi tóc trước mắt, dù là đời trước hay đời này thì đề tài “Kết hôn” này đối với cô vẫn là một khái niệm xa lạ, vì cô căn bản chưa từng nghĩ tới. Trước đây là vì đã định sẽ đem tuổi trẻ và nhiệt huyết của mình cống hiến cho tổ quốc và nhân dân, nhưng hiện tại thì… Hình như cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý để cả đời này sẽ chiến đấu với bọn tội phạm.

“Anh Hạng, anh thật sự không thích hợp làm “cố vấn tình cảm” đâu, chị Lý dưới lầu nói còn thuyết phục hơn anh nói.” Nét mặt cô thay đổi, lộ ra vẻ phức tạp: “Anh cũng biết biệt danh của đội chuyên án chúng ta trong Cục mà? Gì mà “Đại đội độc thân”, chờ cho anh, anh Thái, đội trưởng Giang giải quyết xong chuyện của mình rồi thì mới có tư cách tới khuyên tôi chứ?” Nói tới đây, cô cũng không nhìn anh ta nữa, xoay người lại tiếp tục nghịch hoa cỏ.

“…”

Hạng Dương, được lắm.

Vạn vạn không ngờ tới cái đề tài này lại trở thành tảng đá nện vào chân mình, trong không khí lập tức tràn ngập cảm giác lúng túng. Tất nhiên, chỉ có mình anh ta cảm thấy khổ sở, đã già rồi mà còn là một anh trai không có tiền đồ.

May là tình huống này không kéo dài quá lâu, bên pháp y đến đưa tin, vì vậy hai người ngay lập tức đi tới phòng giải phẫu, vừa mới vào đã nhìn thấy Trương Khải Sơn và thực tập sinh của mình đang bận rộn bên bàn giải phẫu.

“Đến rồi à.” Trương Khải Sơn vừa tiếp tục động tác trên tay vừa chào.

“Xin anh hãy nói với tôi là hai thi thể này đều chết vì tự nhiên đi, nếu như vậy tôi sẽ tạm biệt mọi người, tiếp tục về nhà chơi cho hết kỳ nghỉ.” Hạng Dương chắp tay trước ngực, vẻ mặt chân thành.

“A, thật xin lỗi, lời cầu nguyện của cậu không thành rồi, tôi cũng chẳng phải Thượng đế hay Ngọc Hoàng gì cả.” Trương Khải Sơn giang tay, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu hai người đi tới: “Tôi đã ghép lại cơ bản hai bộ xương rồi, từ mức độ vôi hóa của xương có thể xác định được tuổi tác của họ, người nữ khoảng 40 tuổi, người nam cũng cỡ vậy. Vì chuyện máy xúc nên xương cốt của hai nạn nhân đều bị tổn thương ngoại bộ nhất định, sau khi loại bỏ vết tích của xương gãy thì tôi xác định được một số chỗ không khớp với vết máy xúc tạo ra.”

“Đầu tiên là trên mặt.” Anh ta chỉ vào hai cái đầu lâu trên bàn giải phẫu: “Dưới cằm và quanh mắt của nạn nhân nữ đã từng trải qua va chạm ngoại bộ dẫn đến tình trạng nứt xương, còn nạn nhân nam thì thảm hơn một chút, chúng ta có thể thấy rõ trên mặt anh ta có nhiều bộ phận bị gãy xương, thậm chí xương sọ cũng có vết nứt.”

“Vết thương trí mạng à?” Hạng Dương cúi người nhìn bộ xương của nạn nhân nam, cẩn thận quan sát vết nứt trên hộp sọ.

“Mức độ này không thể nói là trí mạng được, nhưng chắc chắn sẽ bị mất khả năng di chuyển và phản kháng, hơn nữa sẽ gây sốc và hôn mê.” Trương Khải Sơn nói, chỉ tay vào cánh tay và chân của nạn nhân nam: “Mặc dù xương ống chân đã bị máy xúc xúc nhưng chúng tôi vẫn phát hiện trên đó và xương đùi đều có vết gãy xương rõ ràng, được tạo thành trước khi chết. Trên cánh tay cũng thế, trước khi nạn nhân tắt thở chắc chắn đã bị tra tấn dã man.”

“Nạn nhân nữ thì khá hơn một chút, nhưng cũng thế. Trên người cũng có nhiều chỗ bị gãy xương, xương sườn nhiều hơn nạn nhân nam vài cây, vết thương trên đầu cũng không nghiêm trọng như người kia.” Nói tới đây, anh ta thở dài một hơi: “Vì nội tạng và da thịt đã không còn bao nhiêu nên tôi chỉ có thể dựa vào tình trạng của hài cốt để kết luận là rất có khả năng

không có vết thương trí mạng.”

“Rất có khả năng?” Khuôn mặt Hạng Dương cơ hồ muốn nhăn lại một chỗ: “Không phải chứ anh Trương? Tốt xấu gì cũng phải cho chúng tôi tôi phạm vi thu nhỏ một chút chứ? Như thế sẽ khiến trắc tả tội phạm của chúng tôi xảy ra sai lệch đó.”

Trương Khải Sơn tỏ ra lực bất tòng tâm: “Tóm lại là trước khi họ chết đã bị tra tấn, hung thủ của mấy người có lẽ là loại thích ngược sát.”

“Cảm ơn, anh đã thành công thu nhỏ phạm vi nghi phạm đến… hàng chục ngàn tên biến thái đang ẩn náu trong cả nước.” Hạng Dương đảo mắt, cảm ơn anh ta rồi cùng Tô Ngôn đi ra khỏi phòng pháp y.

“Khi nào có kết quả DNA thì tôi sẽ thông báo cho các cậu sau.” Tiếng nói của Trương Khải Sơn truyền tới.

“Nghĩ theo hướng tích cực thì không chừng trong kho số liệu DNA sẽ phát hiện được gì đó, hai người đang sống sờ sờ bỗng mất tích ít nhất một năm, người nhà nhất định sẽ báo cảnh sát, đúng không?” Tô Ngôn muốn an ủi Hạng Dương đang chán nản vì không có tiến triển gì sau khi nghiệm thi.

Anh ta hít sâu một hơi: “Chậc, em nói cũng đúng, chỉ là tôi vẫn đang trong trạng thái nghỉ ngơi nên cần phải điều chỉnh lại một chút thôi, đừng lo.”

Cô đương nhiên không lo lắng, chỉ là nhìn thấy anh ta có vẻ hơi xúc động, nghề cảnh sát này yêu cầu về sức lực và tuổi tác khá cao, vì vậy tuổi thọ nghề nghiệp rất ngắn, cảnh sát kỳ cựu qua tuổi 40 đều chọn chuyển đơn vị hết. Thật ra cũng không khó hiểu, dù cho Hạng Dương vẫn còn khỏe mạnh thì cũng không tránh khỏi thường xuyên mệt mỏi, chống chịu được chừng 2 năm nữa sẽ trở nên lực bất tòng tâm, đó cũng là chuyện bình thường.

“Nhưng tốt xấu gì hiện tại cũng đã xác định được hai nạn nhân không phải là tự sát, vì vậy công trường kia chính là hiện trường phát hiện án mạng rồi, tiếp theo chúng ta nên…” Cô đề nghị.

“Đúng vậy!” Hạng Dương rất nhanh đã khôi phục lại tinh thần, đi về phía

đội kỹ thuật rống cổ gọi to: “Lão Phương? Lão Phương!!! Lão Phương anh còn sống không đấy!!!” Giọng nói anh ta vang vọng trong hành lang trống rỗng.

…

Tô Ngôn, Hạng Dương và mấy người đội kỹ thuật cùng nhau lái xe đến khu công trường kia, lúc này sắc trời đang dần tối đi nên trước khi đi đến cái hố, Phương Giai Mậu đã đặt một cái đèn pha công suất lớn cạnh miệng hố, chuẩn bị đối phó cho bất kỳ tình huống nào.

Sau đó, Phương Giai Mậu và vài người đồng nghiệp nữa đi xuống, cái hố này không cạn, sâu chừng 2 mét.

Ngay lúc Tô Ngôn và Hạng Dương đang nghĩ có nên xuống giúp không thì một người đàn ông mặc âu phục, mang giày da, đầu vuốt kéo bóng nhoáng đã ưỡn cái bụng to đi tới. Người này là chủ thầu, lúc trưa họ có gặp qua rồi nên cũng xem như có quen biết, anh ta cúi đầu cười chào hai người, sau đó giới thiệu: “Hai vị cảnh sát, đây là tổng giám đốc của Bất động sản Gia Văn.”

Vị tổng giám đốc kia đã gần 50 tuổi, mặc dù thái độ không quá kiêu căng, nhưng cũng không mấy thân thiện lắm: “Không biết khi nào thì chỗ này của chúng tôi mới có khởi công lại được bình thường?” Nói xong, ông ta liếc sang cái hố sâu mấy mét bên kia, ánh mắt mất kiên nhẫn: “Đừng nói là mười bữa nửa tháng nhé.”

Chủ thầu vội vàng cười làm lành, giải thích: “Hai vị cảnh sát, hai người xem, dự án này cũng gần đến kỳ hạn hoàn thành rồi, một ngày đình công là tổn thất rất nhiều tiến, nếu đình công quá lâu thì sẽ phải dời ngày giao nhận lại, đến lúc đó phải bồi thường thiệt hại cho chủ xí nghiệp nữa, chuyện này…”

Hạng Dương không có phản ứng gì, chỉ là nhìn chằm chằm vào hai người đứng đối diện.

Hai người bị anh ta nhìn đến hơi run rẩy, vị giám đốc kia liền hừ khẽ một

tiếng rồi xoay người rời đi, chủ thầu thì ngơ ngẩn nhìn cái hố, nhưng vài giây sau cũng lập tức chạy theo.

Trong đáy mắt Tô Ngôn hiện lên một tia nghi hoặc, đang định mở miệng nói với người bên cạnh gì đó thì bị động tĩnh của Phương Giai Mậu phía dưới thu hút.

“Ha! Hai người mau xuống xem đây là cái gì!” Phương Giai Mậu đứng dưới hố vẫy tay gọi, thấy hai người lần lượt nhảy xuống liền đưa tay ra hiệu họ đứng tại chỗ: “Đứng ở đó nhìn, đừng có tùy tiện đi lại, lỡ như phá hư vết tích nào thì ông đây liều mạng với mấy người đấy!”

Vừa dứt lời, anh ta hài lòng nhìn hai người như bị đóng băng tại chỗ sau đó ngồi xổm xuống chỉ tay vào 2 tảng đá trên vách hồ, không nhìn ra được là loại đặc biệt gì, chỉ như mấy tảng đá ở khắp nơi: “Cũng may là cái máy xúc đó có kỹ thuật tốt, đào rất cẩn thận nên ở đây chưa bị hư hại gì quá nhiều. Căn cứ theo kết quả thăm dò vừa rồi, tôi đã xác định được đại khái vị trí chôn giấu 2 thi thể, chiều sau không sai lệch lắm so với đáy hố hiện tại, rất gần chỗ hai người, có lẽ là ở chỗ này.” Anh ta vừa nói vừa chỉ vào một vị trí bên cạnh: “Tảng đá kia có lẽ là được một nạn nhâm chạm vào, tôi đã phát hiện ra một số dấu vết trên đó, nghi là vết máu.”

Tô Ngôn quan sát một chút, quả nhiên trên đó có vài vết màu nâu dài ngắn khác nhau.

Phương Giai Mậu không nói tiếp nữa mà mang găng tay vào tay phải, trước khi lấy tảng đá xuống còn xua tay: “Thấy giống vết xước không? Nếu da thịt đầu ngón tay của một người ma xát vào tảng đá thì sẽ bị chảy máu, từ đó lưu lại vết tích kiểu như vậy.”

“Nói cách khác…” Tô Ngôn: “Lúc họ bị chôn dưới đây, có khả năng là vẫn còn sống.”

Chương 92: Hài cốt bên trong công trường 3

“Ôi…” Hạng Dương vô thức hít vào một hơi lạnh, vẻ mặt trở nên vô cùng phong phú, trong đầu dường như hiện ra cảm giác bị chôn sống là như thế nào.

“Hai người này nhất định là đã gây ra chuyện gì phiền phức lắm.” Phương Giai Mậu vừa lắc đầu vừa ra hiệu đồng nghiệp trong đội kỹ thuật đã có thể bắt tay vào đào hai tảng đá kia ra: “Có lẽ những manh mối hữu ích cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, ngoài ra còn một số thứ không nằm trong đất nữa, có lẽ lúc hung thủ chôn sống hai nạn nhân đã không cẩn thận làm rơi vào, cụ thể phải đợi tôi về phòng thí nghiệm tiến hành phân loại và kiểm tra thêm.”

Lúc bọn họ bò từ dưới hố lên thì trời đã tối hẳn, ánh sáng từ đèn pha kế bên khiến xung quanh hố không khác gì ban ngày. Khi mọi người đi ra xe cảnh sát thì đúng lúc bắt gặp một chiếc xe hơi cao cấp màu xám sắt lái ra khỏi cổng chính, bánh xe lăn qua làm dấy lên một đợt cát bụi. Trong đám bụi mù trời kia, thân hình mập mạp của gã chủ thầu đang đứng ở đầu con đường nhỏ.

Anh ta nghe có tiếng bước chân nên quay đầu lại, vội vàng chạy về phía Tô Ngôn và Hạng Dương ở xe cảnh sát: “Hai vị cảnh sát, cho hỏi các người lấy chứng cứ xong rồi à? Có thể thu mấy dải phân cách này lại không, để mai chúng tôi khởi công lại bình thường?”

Hạng Dương xoay người dựa vào sau thùng xe cảnh sát: “Theo quy tắc thì chưa kết án, khu vực của anh vẫn phải phong tỏa. Phạm vi công trường này lớn như vậy, các anh có thể xin mở công mà không làm ảnh hưởng đến nơi cảnh sát điều tra, tôi nghĩ sẽ không làm chậm trễ công trình của anh quá lâu đâu.”

Chủ thầu tháo mũ bảo hiểm xuống, hơi cáu kỉnh gãi gãi cái đầu trọc lóc của

mình, đi qua đi lại trước mặt hai người rồi cuối cùng đứng lại: “Các người cũng biết mà, thật ra không phải là chuyện có được khởi công hay không, mà là ảnh hưởng của chuyện này.” Anh ta thấp giọng nói, sauu đó dang tay nhíu mày nhìn hai người, mong chờ hai người có thể hiểu ý của mình.

Đáng tiếc là anh ta đã tính sai, không biết Tô Ngôn và Hạng Dương đang giả vờ hay thật sự hồ đồ mà cả hai đều trơ mặt nhìn anh ta.

Anh ta lại càng thêm bất an, mồ hôi đổ ròng ròng trên trán: “Vậy tôi đành nói thẳng vậy, cảnh sát các người gióng trống khua chiêng ở chỗ này của tôi, chậm chạp lấy chứng cứ còn không chịu bỏ phong tỏa, chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đến lợi ích của Bất động sản Gia Văn!”

“Thì?” Hạng Dương cũng giang tay theo anh ta.

“Đã nói đến nước này rồi, tôi cũng sẽ thẳng thắn.” Chủ thầu hít một hơi thật sâu: “Bất động sản Gia Văn đấu thầu mảnh đất này là vì muốn phát triển một khu dân cư cao cấp, chủ xí nghiệp của chúng tôi đều là những người có tiền, mà hai vị cảnh sát cũng biết đó, kẻ có tiền đôi khi sẽ rất mê tín. Giờ đã đào ra được 2 bộ xương từ dưới công trường chúng tôi rồi, chuyện này mà truyền ra sẽ khiến Gia Văn tổn thất ít nhiều. Tiểu khu này của chúng tôi trước khi chính thức khởi công đã bán đi quá nửa, xảy ra chuyện thì các ông chủ sẽ xem như chúng tôi bội ước, đây là một thảm họa đối với chúng tôi!”

“Bây giờ truyền thông giống như ruồi bọ vậy, chỉ riêng trưa nay thôi tôi đã đuổi đi 3 đợt rồi, không thể để chúng vào cổng được. Tất cả mọi người đều biết đám truyền thông bất lương sẽ viết thế nào để tạo mánh lới thu hút dư luận mà…” Nói tới đây, cánh môi anh ta run rẩy: “Những bài báo đó sẽ ảnh hưởng khiến chúng tôi không bán được nhà khi cư xá này hoàn thiện, đối với Bất động sản Gia Hòa thì chỉ là một dự án thất bại, nhưng các người có biết chuyện gì đang chờ những người ở dưới như tôi không? Đình công, không được trả lương, cho dù công ty có trả cho tôi 1 căn nhà để thay tiền công thì cũng chỉ là một căn nhà nát thôi. Dưới tôi còn có hàng trăm anh em, ai nấy đều nhờ tiền lương để nuôi cả nhà sống qua ngày, đến lúc đó tôi phải làm sao đây? Thật ra là lúc phát hiện ra xương dưới đất, tôi đã không định báo cảnh sát.”

“Chúng tôi vô cùng kính trọng và biết ơn vì anh đã lựa chọn báo cảnh sát chứ không phải giấu giếm, tôi cũng tin lương tâm của anh đã thúc đẩy anh làm điều đó, cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ phá án nhanh nhất có thể, giờ tôi cũng chỉ có thể hứa với anh như thế thôi.” Hạng Dương đứng thẳng người dậy, nét mặt rất nghiêm túc: “Nhìn anh đi, trên thế giới này đúng là còn rất nhiều người tốt mà phải không? Chúng ta hãy cứ nghĩ đến những người tốt xung quanh mình đi, anh nói có đúng không?”

Chủ thầu rơi vào trầm mặc, cuối cùng chỉ gục đầu xuống, trên mặt vẫn đầy vẻ không cam tâm.

Hạng Dương khẽ gật đầu với anh ta, sau đó ra hiệu Tô Ngôn nhanh lên xe, hai người trên đường về cũng chẳng nói gì với nhau. Cuối cùng lúc vào bãi đậu xe trong sân lớn Cục cảnh sát, Hạng Dương tắt máy xe: “Em thấy đó, đây là công việc của cảnh sát hình sự. Những nghề khác chỉ cần cấp trên, đồng nghiệp và khách hàng phối hợp với nhau là được, nhưng chúng ta thì không giống vậy. Thứ trên lưng chúng ta gánh vác là mạng người, là công lý, là những người nhà nạn nhân đang chờ đợi, là áp lực dư luận xã hội, thậm chí đôi khi còn là gánh nặng từ những người tưởng chừng không liên quan tới vụ án.”

Tô Ngôn mím môi không nói gì, cúi đầu mở dây đai an toàn ra.

“Tô Ngôn, tôi rất hối hận. Lúc trước khi em còn thực tập, tôi, Thái Bao và đội trưởng Giang không nên ra sức thuyết phục em đi theo ngành này, ý của tôi là…” Nếp gấp giữa chân mày của Hạng Dương hằn sâu: “Em còn trẻ, gia thế cũng tốt, vốn em có thể vui vẻ lựa chọn một con đường khác nhẹ nhàng hơn chứ không phải là cùng với bọn đàn ông chúng tôi ở một chỗ, làm ngày làm đêm, xác chết bất tận, án mạng không hồi kết.”

Động tác đẩy cửa xe của Tô Ngôn dừng lại, cô thu tay về nghiêng đầu sang nhìn chăm chú người đang ngồi ở ghế lái, 34 35 tuổi hẳn là thời điểm sung sức nhất của một người đàn ông, nhưng trên đầu anh ta đã có rất nhiều tóc bạc, quầng thâm mắt và râu ria xồm xoàn khiến người ta có cảm giác rất lôi thôi. Tất nhiên, những chuyện này ngay cả người ưa nhìn như Giang Ly trong lúc xử án cũng không thể tránh khỏi. Chưa nói tới những căn bệnh do thuốc lá gây ra vì áp lực quá lớn, còn có bệnh tim và cao huyết áp vì thức

khuya trong thời gian dài, lúc nào cũng có thể lấy mạng bọn họ.

Nhưng đúng như những gì anh ta vừa nói, những chuyện đó không phải là điều khó khăn nhất mà là áp lực từ mọi phía.

Cô trầm mặc vài giây, sau bỗng mỉm cười: “Anh Hạng, anh đang khuyên tôi đổi nghề đấy à?”

“Tôi chỉ nói để em nhân lúc còn trẻ mà tranh thủ làm vài chuyện cho bản thân mình thôi.”

“Vậy lúc trước tại sao anh lại làm cảnh sát?” Tô Ngôn không tỏ thái độ gì, chỉ hỏi ngược lại.

“Không nhớ nữa…” Hạng Dương đẩy cửa xe ra, đốt một điếu thuốc rồi hít vài hơi, sau đó nhả khói ra: “Lúc thi tốt nghiệp trung học, tuổi còn nhỏ, mặc dù là đã đến tuổi trưởng thành nhưng vẫn còn ngây ngô lắm, chưa phân biệt được gì cả. Có lẽ là trong nhà có người nào đó nói trường Cảnh sát dễ tìm việc chăng… Cảnh phục… Súng lục… Em cũng biết đó, nam sinh lúc nào cũng có vài ảo tưởng nhàm chán mà.”

“Nhưng giờ thì…” Anh ta lại hít một hơi thuốc, trong nụ cười lộ ra chút bối rối: “Có lẽ em không biết, đã 2 năm rồi tôi không về nhà, 2 năm đấy. Ngay cả anh Thái của em cũng vậy, lần này là lần đầu tiên về nhà sau 3 năm trời, đội trưởng Giang thì càng không cần nói nữa… Gần đây có nghe anh ấy nói ba mẹ anh ấy vì muốn gặp con mà trực tiếp từ thủ đô chạy đến đây.”

“Này em gái, thật ra khi em đến tuổi trung niên mới có thể hiểu sâu sắc những điều xung quanh mình. Hai ngày trước mẹ tôi ngã bệnh, trong nhà gọi điện báo, tất nhiên không có gì nghiêm trọng, chỉ không cẩn thận ngã gãy xương mắt cá chân thôi. Vì tôi nài nỉ quá nên ba tôi mới mang mẹ tôi đến thành phố Nam Thành để tôi đưa vào bệnh viện, giờ đang được điều trị. Sáng nay tôi từ bệnh viện trực tiếp tới công trường, có lẽ tôi đúng là một cảnh sát đúng mực, nhưng tôi không phải là một đứa con tốt. Lần này chỉ bị gãy xương, vậy lần sau thì sao? Ý tôi là họ rồi cũng sẽ già đi, đâu phải lần nào cũng được may mắn như vậy, đúng không?”

Tô Ngôn trầm mặc, nhưng cô có thể nghe ra giọng nói run run của người đàn ông đang đưa lưng ra ngoài hút thuốc.

“Em có biết vì sao tôi và anh Thái của em mãi mà không kết hôn không? Không phải tìm không thấy, em cũng biết thể diện của nghề này mà, muốn tìm đối tượng cũng không khó.” Anh ta nói, cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên vui vẻ hơn: “Nghề này của chúng ta rất khó để gánh vác trách nhiệm gia đình, nhìn xem hai người duy nhất trong đội đã kết hôn đi, cuộc sống hôn nhân cũng không mấy thuận lợi. Nhưng nửa kia của hai người đó tốt xấu gì cũngbiết thông cảm, xung quanh có nhiều người cuối cùng đều ly hôn hết, vì tính chất công việc của chúng ta đã định sẵn là không thể hoàn thành nghĩa vụ cơ bản của một người chồng, một người cha rồi. Kết hôn hả? Hại người vô tội sao?”

Phanh.

Tô Ngôn xuống xe, chậm rãi đi tới trước mặt anh ta: “Lúc anh vừa bắt đầu làm việc cũng từng có cơ hội đổi ý, vậy vì sao anh lại kiên trì tới bây giờ? Anh mới ba mươi mấy tuổi, giờ lựa chọn lại cũng không muộn mà? Sao lại cố tình khuyên tôi mà không tự khuyên bản thân mình đi?”

Hạng Dương tiện tay bóp tắt điếu thuốc rồi chính xác ném vào thùng rác cách đó không xa: “Dù sao thì cũng phải có người làm mà.”

“Dù sao cũng phải có người làm.” Tô Ngôn lặp lại câu nói này: “Đây cũng là lí do tại sao tôi lựa chọn làm cảnh sát hình sự, tôi cảm thấy cảm giác bắt được bọn khốn bất lương rất tuyệt.” Cô hiếm khi nói bậy, sử dụng “từ ngữ thường ngày” của bọn đàn ông trong đội chuyên án.

Hạng Dương nghe vậy thoạt đầu sững sờ rồi lập tức lắc đầu bật cười thành tiếng, hai người rất ăn ý sóng vai đi vào tòa nhà.

Trong lúc đợi thang máy, Tô Ngôn bỗng mở miệng: “Nhưng phải nói thật, anh Hạng, anh thật sự cần một ngày nghỉ hoàn chỉnh đó. Làm ơn đi, anh nghĩ mình là super hero à? Thiếu anh thì đội chuyên án vẫn hoạt động bình thường mà, nghỉ ngơi đi, ít ra thì về nhà ngủ mấy đêm, ăn vài miếng cơm mẹ nấu sẽ thấy tốt hơn.”

“Có lý.” Người đàn ông sau khi tâm sự hết thì có vẻ tâm tình thả lỏng hơn rất nhiều, Hạng Dương trước đó dường như đã trở lại: “Nhưng vẫn phải đợi vụ án này kết thúc đã.”

“Thật ra chúng ta mệt mỏi thế này cũng là do thiếu cảnh lực nghiêm trọng, nhưng giờ quốc gia đã rất cố gắng rồi, tôi nghĩ qua vài năm nữa thì tình hình sẽ ổn hơn…”

Hai người vừa nói chuyện vừa trở về văn phòng đội chuyên án. Giang Ly đang đứng cạnh bàn hội nghị nói gì đó với vị pháp y thực tập kia, thấy hai người về cũng mở miệng hỏi: “Có phát hiện gì không?”

“Xem như là có đi.” Hạng Dương nhún vai: “Lão Phương căn cứ theo vết tích dưới đáy hố đoán là hai người chết bị chôn lúc vẫn còn sống, vì vậy hiện tại chúng ta xem như đã biết được nguyên nhân cái chết của họ rồi, chết vì ngạt thở. Chuyện này hẳn sẽ giúp chúng ta tiến hành trắc tả được hung thủ.”

“Ừm, danh tính của hai người chết cũng có chút tiến triển, DNA của nạn nhân nữa khớp với một người đã mất tích trong kho dữ liệu.” Giang Ly ra hiệu pháp y thực tập đưa tài liệu cho họ: “Người phụ nữ tên là Hồng Trân Mai, 43 tuổi, được báo mất tích 1 năm trước. Chúng ta có lý do để suy đoán rằng nạn nhân nam chính là chồng bà ta, 44 tuổi, cũng được báo đã mất tích 1 năm trước.”

“Là ai báo mất tích?” Hạng Dương liếc nhìn tư liệu, thuận miệng hỏi.

“Con của họ, lúc ấy anh ta chỉ có thể cung cấp được mẫu DNA của Hồng Trân Mai thôi, vì vậy kho số liệu chỉ có dữ liệu của bà ta.” Giang Ly đáp.

Hạng Dương gật đầu: “Vậy để tôi đi liên hệ con của họ… Tên là… Khuông Hoành Bình?”

“Không cần, tôi đã liên lạc rồi.” Giang Ly rất bình tĩnh: “Thay vào đó thì anh đi điều tra hộ tịch của hai nạn nhân đi.”

Tô Ngôn nhìn sang cột thông tin, hơi nhíu mày: “Thành phố Cương Bắc?”

“Vậy con của họ muốn tới đây phối hợp điều tra sao?” Vẻ mặt Hạng Dương vẫn như thường, rõ ràng anh ta không biết thành phố Cương Bắc có ý nghĩa thế nào với hai người bên cạnh: “… Hai vợ chồng còn có một đứa con gái nữa à? Nhìn tuổi tác thì chắc đang học cấp 3…”

“E là Khương Hoành Bình không thể tới thành phố Nam Thành để phối hợp điều tra được, vì vậy chúng ta phải đi Cương Bắc một chuyến.” Giang Ly vỗ tay vị pháp y thực tập, cảm ơn một tiếng rồi ra hiệu cậu ta có thể đi, sau đó trở về chỗ của mình: “Đường cũng không xa lắm, chỉ lái xe hơn 4 tiếng thôi.”

“Tô Ngôn, em cùng đi với tôi.”

“… Rõ.” Tô Ngôn hoàn hồn, đáp.

Lúc này Hạng Dương đã cảm thấy có gì đó không bình thường, không hiểu giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải chỉ là công tác một chuyến tới Cương Bắc thôi sao? Sao lại thấy có gì đó là lạ? Nhưng tất nhiên anh ta không hỏi ra, chỉ có thể vỗ ngực: “Vậy thì tôi sẽ canh giữ ở đây, hai người yên tâm, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện!”

…

Sáng sớm ngày hôm sau, từ lúc trời chưa sáng thì Giang Ly và Tô Ngôn đã xuất phát đi tới Cương Bắc, dọc đường cũng không có chuyện gì phát sinh, hai người chỉ thỉnh thoảng nói chuyện vài ba câu liên quan tới vụ án, đa số thời gian còn lại là im lặng và hơi lơ đễnh.

“Tôi đã liên hệ trước với Cục công an thành phố Cương Bắc rồi, tới nơi sẽ có cảnh sát đặc nhiệm đón chúng ta.” Sau khi ra khỏi đường cao tốc, Giang Ly dựa theo hướng dẫn cuối cùng dừng xe trước một viện dưỡng lão.

Tô Ngôn xuống xe, đánh giá một vòng viện dưỡng lão trước mặt, vị trí khá vắng vẻ, cách thành phố một đoạn nên tương đối yên tĩnh, xung quanh có vài cái làng và cư xá. Viện dưỡng lão này nằm khuất trong những tòa nhà

văn phòng chính phủ, tường ngoài xây bằng gạch đỏ, bảng hiệu trên cổng chính đã bị cây thường xuân leo đầy, chứng tỏ tòa nhà này đã được xây rất lâu rồi.

Vài phút sau, một người đàn ông mặc áo jacket mỏng bước tới đón họ: “Đội trưởng Giang?”

Giang Ly bắt tay với đối phương rồi giới thiệu: “Vị này là đồng nghiệp được Cục thành phố Cương Bắc phái tới để giúp chúng ta điều tra, cảnh sát Tạ.”

“Gọi tôi Tạ Đồ là được rồi.” Người đàn ông cười ha hả: “Chúng ta vào đi nhỉ? Khuông Hoành Bình đang làm việc ngay trong viện dưỡng lão này.”

Một nhóm ba người lần lượt đi qua cổng gác, thuận lợi vào bên trong viện dưỡng lão, sau đó tìm được con của hai nạn nhân, Khuông Hoành Bình trong sân trước.

Cuối cùng Tô Ngôn cũng hiểu cái gọi là “không tiện đến thành phố Nam Thành để phối hợp điều tra” của Giang Ly là gì rồi. Người thanh niên chú ý đến ba người nên đi về hướng này, vẻ ngoài anh ta rất ưa nhìn, nét mặt ôn hòa, chẳng qua là… ngồi trên xe lăn. Ống quần đối phương rủ xuống, trống rỗng, rõ ràng là không có hai chân.

Chương 93: Hài cốt bên trong công trường 4

“Cảnh sát Giang?” Khuông Hoành Bình đến gần chỗ họ đứng, ánh mắt vô hại đảo qua lại giữa Giang Ly và Tạ Đồ, rõ ràng anh ta cũng không xác định được trong hai người ai là người cảnh sát đã liên hệ với mình hôm qua.

Giang Ly tiến lên một bước, vươn tay ra sau đó nhìn về phía những người già ở ngoài sân đang phơi nắng, nghe radio, chơi cờ, nói: “Có thể tìm một chỗ tiện nói chuyện được không? Chúng tôi có chuyện cần thông báo với anh, có liên quan tới ba mẹ anh.”

Khuông Hoành Bình hơi ngẩng đầu lên nhìn anh trong chốc lát rồi lập tức gật đầu, đong đưa xe lăn xoay người lại đi tới dưới một giàn nho trơ trụi cách đó không xa, ở đó có một cái bàn chế từ một tảng đá lớn. Anh ta đưa tay ra hiệu họ ngồi xuống: “Ở đây đi, mấy cụ già ở đây lỗ tai đều không tốt lắm, tôi cũng không thể cách họ quá xa được, nếu không lỡ như xảy ra chuyện gì thì không chạy đến kịp mất.” Nói xong anh ta dừng ánh mắt trên người của Giang Ly: “Ý của cảnh sát Giang là, đã có tin tức của ba mẹ tôi rồi?”

“Không sai.” Giang Ly gật đầu: “Cục cảnh sát thành phố Nam Thành chúng tôi hôm qua đã nhận được một cuộc điện thoại báo án, trong một công trường đào thấy 2 bộ xương, pháp y đã chứng thực thời gian tử vong khoảng chừng 1 năm, đồng thời DNA của nạn nhân nữ đã trùng khớp với DNA của mẹ anh, vì vậy chúng tôi tạm thời suy đoán bộ xương của nạn nhân nam kia là cha của anh, tuổi tác có vẻ trùng khớp. Vậy nên, anh Khương, hiện tại anh có thể cung cấp vài manh mối để chúng tôi tiến hành thêm một bước điều tra không, hoặc cung cấp DNA của anh cũng được.”

“Thật xin lỗi…” Khuông Hoành Bình lấy tay che kín mắt mình, bờ môi khẽ run lên, có lẽ đang trải qua một nỗi đau vô cùng lớn: “Tôi…” Anh ta mở miệng mấy lần nhưng lại bị cảm xúc cắt ngang, cuối cùng sau nửa ngày mới

có thể nói ra một câu hoàn chỉnh: “Cha tôi… cách đây mấy năm ông ấy bị tai nạn, trên bả vai phải và xương quai xanh có bị gãy xương…”

Giang Ly quay đầu nhìn Tô Ngôn một cái, cô hiểu ý lập tức đi sang một bên gọi cho pháp y. 2 phút sau, cô quay lại thấp giọng xác nhận: “Anh Trương nói bả vai và xương quai xanh của nạn nhân nam đúng là có vết tích bị gãy xương từ nhiều năm trước.”

Người trên xe lăn nghe thấy vậy, vẻ mặt mờ mịt hẳn đi.

“Xin nén đau thương, anh Khuông.” Tạ Đồ không mở lời an ủi.

Khuông Hoành Bình xua tay, hốc mắt đỏ ửng, giọng nói cũng hơi mất tự nhiên: “Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cha mẹ tôi khỏe mạnh, tinh thần bình thường, hai người trưởng thành lại vô duyên vô cớ mất tích thì chỉ có lời giải thích này là hợp lý nhất.”

“Chúng tôi có lẽ vẫn cần anh cung cấp một chút DNA…” Tô Ngôn nói.

Anh ta nhíu mày, nuốt nước mắt vào trong sau đó bất lực lắc đầu: “Chuyện đó tôi có lẽ không giúp được, nhưng em gái tôi có thể. Tôi là con nuôi được họ nhận lúc 5 tuổi.”

“…”

Tô Ngôn và Giang Ly mịt mờ trao đổi ánh mắt, Giang Ly bèn chuyển chủ đề: “Anh Khuông, anh có biết cha mẹ anh có thù oán gì với ai không? Hôm cha mẹ anh mất tích, họ có biểu hiện gì khác thường hoặc nói cho anh chuyện gì không?”

Khuông Hoành Bình cẩn thận suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu: “Cha mẹ tôi đều rất tốt, lúc đó họ kinh doanh một cửa hàng kim khí* nho nhỏ, sao có thể có thù hằn với ai được chứ? Hôm mất tích họ vẫn ra ngoài giao hàng như thường lệ, sau đó thì không quay về nữa. Thậm chí vì hôm đó hai người đi sớm nên tôi và em gái còn chưa kịp nhìn họ lần cuối.”

(*) Cửa hàng kim khí: Cửa hàng bán các vật dụng kim loại như các loại ốc

vít, búa, kìm, tua vít…

Họ lại hỏi vài câu hỏi chi tiết khác, cuối cùng vì có hai cụ già dùng nạng gõ đầu nhau nên lần thăm hỏi này cũng kết thúc.

Ba người nhìn dáng vẻ vội vàng đẩy xe lăn đi qua của anh ta, Tạ Đồ lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc thật, mới bao nhiêu tuổi đây? 23 hả?”

Mặc dù Khuông Hoành Bình ngồi trên xe lăn nhưng vẫn có khí chất của một sinh viên trường Chính trị, hai cụ già vừa đánh nhau túi bụi, lúc thấy anh ta bước tới thì lập tức biến thành hai nhóc học sinh tiểu học làm sai bị bắt gặp, cúi đầu nghe “thầy giáo” nhẹ nhàng dạy dỗ.

“Ầy… Nếu sau này còn cãi nhau thì phạt hai người tối không được xem TV đấy nhé.” Anh ta nói, nhưng ngữ khí không có gì là tức giận. Sau khi giải quyết xong trận “phân tranh” này, anh ta quay đầu đã thấy ba người Tô Ngôn đi tới, chuẩn bị tạm biệt.

Anh ta đẩy xe lăn đến trước mặt họ, bất đắc dĩ nhún vai: “Hết cách rồi, người già cũng giống như bọn trẻ con vậy, nhưng cũng may là họ biết nghe lời hơn bọn nhóc chưa lớn, cũng không dư thừa sức lực như tụi nhỏ.”

“Anh Khuông, hy vọng anh sắp xếp thời gian cho em gái mình một chút, chúng tôi sẽ tiến hành lấy mẫu DNA.” Giang Ly nói: “Ngoài ra, có thể cho chúng tôi đến xem cửa hàng của ba mẹ anh một chút được không? Biết đâu sẽ có manh mối gì.”

Anh ta nghe thế liền ngẩn người ra, sau đó lập tức ủ rũ lắc đầu: “Cửa hàng của họ… Tôi đã thanh lý rồi, mặc dù tôi có công việc ở đây nhưng cũng còn có em gái phải nuôi… Nó đã sắp thi tốt nghiệp trung học rồi…”

Quả thật là công việc ở nhưng nơi như viện dưỡng lão hay cô nhi viện lương không cao, cộng thêm anh ta lại bị tàn tật nên kiếm tiền cũng khó hơn người bình thường rất nhiều.

“Mạo muội hỏi một chút, anh Khuông, chân của anh là bị…” Tô Ngôn đột nhiên hỏi.

“Chuyện này cũng không có gì mạo muội cả, sau khi cha mẹ tôi mất tích không bao lâu thì tinh thần tôi cũng suy sụp, mỗi ngày đều vì muốn chăm sóc em gái mà ra sức làm việc, đi tới đi lui giữa công ty, trường học, nhà… Hôm đó không may, gặp tai nạn giao thông.” Khuông Hoành Bình cười khổ: “Nhưng cố chịu qua khoảng thời gian đó thì đã ổn rồi, cha mẹ đã không còn, tôi không thể để em gái ở lại một mình được.”

“Tôi cần rất nhiều tiền để chữa bệnh, cũng may bệnh viện thấy tôi đáng thương, lúc tôi không có đủ tiền để phẫu thuật vẫn thực hiện ca mổ cho tôi, cộng thêm có người thân giúp đỡ nên tốt xấu gì cũng qua được. Sau khi xuất viện, tôi thanh lý cửa hàng của cha mẹ, trả hết tiền thuốc men và tiền vay mượn từ người thân, còn lại thì giữ để đóng tiền học cho em gái.” Anh ta nén tiếng thở dài: “Vì vậy rất xin lỗi, chuyện này tôi không cách nào giúp được mọi người.”

Giang Ly: “Không sao, vậy anh và em gái vẫn đang sống ở căn nhà trước kia sao? Chúng tôi có thể đến nhà không?”

“Hơn 8 giờ em gái tôi mới về tới nhà, lúc đó có được không? Đến rồi mọi người cũng có thể lấy DNA của nó luôn.” Khuông Hoành Bình đề nghị: “Tôi không thể nghỉ trong lúc làm việc được, mọi người cũng thấy tình hình của tôi rồi đó, có được công việc vốn không dễ dàng gì, tôi…”

“Được, vậy hẹn 8 giờ rưỡi tối nay nhé.”

Sau khi ghi nhớ địa chỉ của nhà họ Phương, hai người được Tạ Đồ dẫn về Cục thành phố Cương Bắc. Trên đường đi Tô Ngôn hơi thất thần, cô nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, hai mắt vô hồn không biết đang nghĩ chuyện gì.

Trung tâm thành phố Cương Bắc tươi vui hơn rất nhiều so với thành phố Nam Thành, họ không mất nhiều thời gian để đến Cục thành phố Cương Bắc. Sau khi hai người nói đại khái vụ án này cho người phụ trách đội hình sự trinh sát ở đây xong thì lấy được hồ sơ vụ án mất tích của hai vợ chồng Hồng Trân Mai lúc ấy, nội dung cũng khá đơn giản, còn lại chính là sợi tóc mà Khuông Hoành Bình đã cung cấp. Lúc đó nhân viên kỹ thuật của Cục thành phố Cương Bắc đã nhờ chân lông tóc để lưu trữ lại DNA của bà ta.

Hơn 5 giờ chiều, sau khi kiểm tra chi tiết vụ án và các manh mối có liên quan, Giang Ly dẫn Tô Ngôn về khách sạn họ sẽ ở tạm thời, sau khi lấy thẻ phòng dưới quầy lễ tân, hai người cùng nhau vào thang máy lên tầng 6. Hai căn phòng sát bên nhau, trước khi vào Giang Ly còn đặc biệt dặn: "Tắm rửa nghỉ ngơi một lát rồi ra ăn cơm, sau đó chúng ta trực tiếp xuất phát đến nhà nạn nhân, Tạ Đồ sẽ dẫn nhân viên kỹ thuật ở đó chờ chúng ta."

Tô Ngôn gật đầu tỏ ý đã biết, "Ting" một tiếng, cô quẹt thẻ phòng mở cửa ra rồi lách người đi vào.

Khách sạn này cách Cục thành phố Cương Bắc không xa, vị trí cũng không tệ, nhưng môi trường đúng là phổ thông, dù sao kinh phí đi công tác một ngày của hai người cũng có hạn, tới để phá án chứ không phải để hưởng thụ.

Cô tiện tay ném túi du lịch của mình lên giường, sau đó đứng trước cửa sổ nhìn ra đường, thành phố Cương Bắc tuy nhỏ, mật độ dân cư cũng không lớn nhưng vì vị trí địa lý gần biên giới nên vẫn đặc biệt thịnh vượng.

Thịnh vượng ở đây tất nhiên bao gồm rất nhiều nghĩa, ví dụ như các loại giao dịch phi pháp chẳng hạn. Đây cũng là lí do tại sao một Cương Bắc nho nhỏ lại được bao quanh bởi các đội quân nội địa như thế. Đúng vậy, tiểu đội lính đặc chủng trước kia của cô ban đầu thuộc về Cương Bắc, bản thân cô cũng là lớn lên ở Cương Bắc, dường như từ sau khi tham gia quân ngũ, bảo vệ mảnh đất nơi mình sinh ra đã trở thành nhiệm vụ của cô, hòa vào máu thịt, không thể tách rời.

Có lẽ vì địa hình đặc biệt và cơ cấu dân cư phức tạp hơn rất nhiều so với các thành phố trong đất liền nên lần đầu Tinh Võng lộ sơ hở cũng là ở Cương Bắc, nơi này dường như trở thành cứ điểm của các phần tử tội phạm trong nước, hưởng thụ tiền tài sau một đống thịt thối.

Dưới sự chỉ huy của chính quyền trung ương, sau 2 năm làm việc chăm chỉ của rất nhiều người, cuối cùng đội "hành động Phá Tà" được thành lập tại thành phố Cương Bắc, tập hợp những tinh anh của công an và bộ đội để cố gắng tiêu diệt hoàn toàn Tinh Võng trong nước, giữ gìn an toàn của toàn

dân. Mặc dù cuối cùng hành động đã thất bại, Tô Ngôn cũng không rõ trừ cô ra còn bao nhiêu người nữa phải hy sinh, nhưng lần hành động này không phải là không có kết quả, chí ít tổ chức Tinh Võng cũng đã bị tổn thương rất nhiều, chúng thu lại xúc tu, ẩn núp trong một thời gian.

Di di di —

Tiếng còi xe chát chúa từ dưới đường truyền tới, thành công gọi cô trở về từ những suy nghĩ. Cô xoay người vào phòng tắm, không lâu sau bên trong truyền tới tiếng nước ào ào.

Tô Ngôn đứng ở dưới vòi sen, ngửa mặt để dòng nước ấm áp tát vào mặt mình. Không biết có phải vì đã về tới Cương Bắc hay không mà tâm trạng cả ngày hôm nay của cô không ổn chút nào, thi thoảng sẽ lại nhớ tới khung cảnh hôm đó hành động, như những mảnh vỡ của một quả cầu thủy tinh vậy, vương vãi khắp nơi. Những ký ức tuy rời rạc, nhưng lại khảm rất sâu trong tâm trí.

Nhà xưởng lớn như vậy yên lặng như thể chỉ có một mình cô, những gì cô có thể nghe thấy chỉ có tiếng hít thở yếu ớt của chính mình.

Bùm!

Nhện độc? Dường như cô nghe thấy có ai đó gọi mình, liền nhìn thuận theo hướng âm thanh phát ra, xuyên qua ánh lửa vô tận, cô hình như thấy được bóng dáng của đồng đội đang lao tới.

Đừng… Đừng qua đây…

Bùm! Một tiếng vang thật lớn khác, xung quanh lại có thêm một trận nổ nữa, cảm giác cực nóng táp thẳng vào mặt khiến cô xuýt rơi nước mắt. Ong —Ong— trong đầu cô tràn ngập những âm thanh này, thậm chí mất cả thính giác.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Các đám lửa ngút trời liên tiếp bốc lên, đám nổ lớn thế này nhất định sẽ thiêu rụi nhà máy này, san bằng nó thành bình địa. Ký ức cuối cùng của cô chỉ có ngọn lửa mãnh liệt đó, ngay sau đó cô đã rơi vào bóng tối vô tận.

Bang bang bang!

Tô Ngôn bỗng tỉnh táo lại, lập tức nhận ra tiếng gõ cửa dồn dập, cô đưa tay đóng vòi sen lại, nhanh chóng mặc quần áo vào rồi kéo mở cửa: “Đội trưởng Giang?” Cô khẽ thở hổn hển, không biết là vì lúc nãy hơi gấp gáp hay còn là vì vừa thoát ra khỏi hồi ức.

Giang Ly nhìn mái tóc còn nhỏ nước của cô, nếp gấp giữa lông mày lại hiện ra: “Xong chưa?”

“Xong rồi, giờ xuất phát sao?” Tô Ngôn vừa nói vừa định trở vào lấy áo khoác.

Giang Ly dựa vào khung cửa: “Em sấy tóc đi đã, 5 phút sau xuất phát.”

…

Sau khi hai người ra khỏi khách sạn thì tùy ý ăn một bát mì sợi ở gần đó, sau đó lái xe đến địa chỉ mà Khuông Hoành Bình cho. Nhưng lúc đi qua một đoạn đường nhộn nhịp trong thành phố đã gặp ùn tắc nghiêm trọng, nhìn trước sau đều không thấy điểm cuối của dòng xe.

Trong thời gian chờ đợi dòng xe tiến lên, Giang Ly khẽ nhịp ngón tay theo tiếng nhạc phát ra trên radio, anh qua kính chiếu hậu nhìn nét mặt của người đang ngồi ở ghế phụ lái: “Lúc đầu tôi còn nghĩ Cương Bắc xưa nay không có kẹt xe, giờ xem ra cũng không khác gì thành phố Nam Thành rồi.”

Kẹt ở đây đã hơn 7 8 phút rồi nhưng chiếc SUV đen cũng chỉ nhích lên trước chưa tới 200 m.

“Có lẽ là phía trước có tai nạn giao thông hay gì đó.” Tô Ngôn nhìn xung quanh vài lần: “Hoặc là do mấy năm nay Cương Bắc phát triển quá nhanh, anh biết không, chính phủ ở đây cũng rất thích phát triển ngành du lịch, nhưng chỉ là không thành thạo như thành phố Nam Thành thôi.”

Giang Ly nhướng mày, không bày tỏ bất kỳ ý kiến gì, chiếc SUV vẫn chậm rãi dịch lên trước. Khi xe đang đến gần một ngã tư rất nhỏ, cô bỗng duỗi tay ra chỉ: “Rẽ phải.”

Anh không chút do dự, nhanh chóng bẻ tay lái rẽ vào con đường nhỏ chỉ đủ một chiếc xe chạy vào. Hướng dẫn trên điện thoại rất nhanh quy hoạch lại lộ trình, lái xe ra khỏi con đường nhỏ này rồi chạy vào một đại lộ khác, nhưng rõ ràng đường này thông suốt hơn rất nhiều.

Sau khi ra khỏi con đường mòn không có đèn đường, Tô Ngôn mím môi chần chừ rồi giải thích: “Đây là tuyến đường thay thế.”

Giang Ly chỉ mỉm cười mà không đáp lại, sau hơn nửa tiếng cuối cùng hai người cũng tới địa chỉ kia, thấy có xe cảnh sát đang dừng lại ven đường. Tạ Đồ thấy hai người xuống xe liền thân thiết chào hỏi: “Bên đường Thịnh Hoa xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng, tôi còn tưởng hai người sẽ đến trễ.”

“Anh biết mà, có tuyến đường thay thế.” Giang Ly nhẹ nhàng cười.

Mọi người nhanh chóng lên tâng 11 gõ cửa một căn hộ bên phải, vài giây sau, cửa đã được mở ra. Khuông Hoành Bình đã thay quần áo vẫn ngồi trên xe lăn, lui về phía sau một chút để nhường chỗ cho họ vào.

“Em gái tôi còn khoảng 10 phút nữa mới về tới.” Anh ta nói.

“Không sao, chúng tôi có thể dạo một vòng trước không? Lúc trước cha mẹ anh ở phòng nào?” Tạ Đồ hỏi, căn nhà này cũng không quá nhỏ, hẳn cũng được 123 mét vuông, 3 phòng rộng rãi và sáng sủa, rõ ràng là gia cảnh lúc trước rất khá.

“Ở phòng ngủ chính.” Khuông Hoành Bình chỉ vào cánh cửa đóng chặt bên

cạnh sau đó tiến lên tự tay đẩy cửa ra: “Trong phòng… vẫn còn y nguyên, từ sau khi họ mất tích, tôi và em gái cũng không vào phòng này nữa.”

Giang Ly mang găng tay, thuận vách tường sờ tìm công tắc rồi bật lên, trong phòng ngủ bỗng sáng bừng.

Tô Ngôn cũng đi vào theo phía sau, ánh mắt lướt qua giường… Tủ quần áo… Cuối cùng dừng lại ở 2 khung ảnh bày trên bệ cửa sổ.

Chương 94: Hài cốt bên trong công trường 5

Trong đó một tấm là ảnh chụp một cặp vợ chồng và một đứa bé trai, nhìn qua đứa bé đó cũng chỉ khoảng 7 8 tuổi, mơ hồ có thể nhìn ra là Khuông Hoành Bình. Một tấm khác là ảnh chụp chung cả nhà 4 người, cô bé trong ảnh chừng 3 4 tuổi, được Khuông Hoành Bình ôm trong lòng đứng giữa hai vợ chồng kia, nụ cười xán lạn hơn tấm ảnh thứ nhất rất nhiều.

Tô Ngôn mang găng tay cầm lấy hai khung ảnh, cẩn thận nhìn, nhân viên kỹ thuật của Cục thành phố Cương Bắc cũng bắt tay vào thu thập chứng cứ. Đây chính là gian phòng điển hình của một cặp vợ chồng trung niên, đồ gì cũng có, đồ không nên có cũng sẽ không xuất hiện.

Lúc họ đang ráo riết thu thập bằng chứng thì phía ngoài cửa chống trộm có tiếng động, sau đó một cô bé cao chừng 1m6, gương mặt non nớt xuất hiện. 17 18 tuổi, tóc buộc đuôi ngựa, trên người còn mặc đồng phục.

“Anh ơi?” Cô gái bước nhanh tới bên cạnh Khuông Hoành Bình, nét mặt đề phòng nhìn một đám người lạ trong phòng, hai tay vô thức giữ sau xe lăn: “Họ là ai vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đây là cảnh sát…” Nói tới đây, Khuông Hoành Bình hơi nghẹn ngào, rõ ràng anh ta chưa nghĩ được mình sẽ nói chuyện này cho em gái mình thế nào, liếc nhìn về phía bọn người Tô Ngôn rồi nhẹ nhàng ho vài tiếng: “Nhạc Nhạc, lát nữa có lẽ họ sẽ cần lấy DNA của em…”

Tạ Đồ dẫn theo nhân viên kỹ thuật tiến lên, cố gắng để vẻ mặt của mình hiền hòa hơn một chút: “Em chỉ cần há miệng ra thôi, bọn anh sẽ nhẹ nhàng dùng bông tăm lau qua một cái, rất nhanh, bảo đảm không đau chút nào đâu.”

“Các người muốn làm gì?” Khuông Nhạc Nhạc cảnh giác, tuyệt đối không

thả lỏng vì thân phận của họ.

“Là thế này, Nhạc Nhạc.” Khuông Hoành Bình nắm tay cô bé: “Cảnh sát phát hiện ra cha mẹ… Bọn họ… Bọn họ đã chết rồi… Giờ cần DNA của em để tiến hành xác định thân phận của một người chết, để xem xem người đó có phải là cha không.”

Cô gái nhỏ sững sờ, nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu cũng không có chút phản ứng nào. Sau mấy chục giây, cô bé quay đầu nhìn những người xa lạ trước mặt, trong nháy mắt nước mặt đã lăn dài trên gương mặt.

Ngay sau đó, nhờ sự hợp tác của hai anh em mà cảnh sát thành công lấy được DNA, còn mang đi rất nhiều đồ vật của hai vợ chồng Khuông Thành và Hồng Trân Mai, gồm quần áo, giày dép cũ, đồ dùng lộn xộn trong ngăn tủ và hai khung ảnh trên bệ cửa sổ.

Lúc hoàn tất lấy chứng và ra khỏi nhà nạn nhân thì cũng đã gần 12 giờ khuya, Tạ Đồ không theo xe cảnh sát về đơn vị mà lên chiếc SUV của Giang Ly. Vì là người được Cục thành phố Cương Bắc phái tới để hỗ trợ điều tra vụ án này nên anh ta sẵn sàng trao đổi thêm tình tiết vụ án với họ.

“Hai người muốn xử lý những chứng cứ này trong đêm luôn sao? Hôm nay đi đường hẳn là mệt muốn chết rồi, hay là về khách sạn nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng mai chúng ta nghiên cứu bước kế tiếp nên làm gì sau?” Hai cánh tay Tạ Đồ chống lên trụ điều khiển, duỗi cổ vào giữa: “Đã khuya rồi, tôi dẫn hai người đi ăn bữa khuya, xem như tôi tiếp đón hai người nha~”

Giang Ly mỉm cười, xem như đồng ý đề nghị này: “Ngày mai chúng ta có thể chọn một số bằng chứng quan trọng để đội kỹ thuật tiến hành phân tích, phần còn lại gửi về Thành phố Nam Thành xử lý đi, dù sao tôi cũng hiểu một chút tình hình ở Cương Bắc, thật sự không phải là chỗ an toàn.” Mặc dù xung quanh có không ít bộ đội đóng quân, nhưng tỉ lệ tội phạm ở thành phố này cũng không nhờ vậy mà giảm xuống, bộ đội không thể nhúng tay vào vụ án được, do vậy việc thiếu hụt cảnh lực ở thành phố này lại càng rõ ràng hơn.

“Cảm ơn đã thông cảm.” Tạ Đồ vỗ vai anh cảm ơn: “Mọi người đều là anh

em một nhà, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức để hỗ trợ các anh.”

Hơn 20 phút sau, chiếc SUV dừng trước một cửa hàng bán đồ ăn vẫn còn mở cửa, ba người lần lượt xuống xe, trong cửa hàng vẫn còn rất nhiều người đang ăn, không gian có chút ồn ào.

Vừa bước vào cửa ông chủ ngồi sau quầy đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tạ Đồ liền cười nhiệt tình chào đón: “Tiểu Tạ đấy à, đã lâu không gặp, cậu và đám anh em kia rất lâu rồi không tới đấy!”

“Gần đây bận quá không có thời gian.” Quan hệ của Tạ Đồ và ông chủ có vẻ như rất tốt, sau khi đấm nhau 2 cái, anh ta nói: “Như cũ nhé, cho tôi một căn phòng nhỏ.”

“Hiểu rồi.” Ông chủ nháy mắt với anh ta, duỗi ngón tay mập mạp của mình ra chỉ vào một căn phòng nhỏ có treo cái rèm ở góc bên phải: “Phòng kia đi, mấy người khách bên cạnh đều đi hết rồi, rất yên tĩnh. Tôi sẽ mang đồ ăn lên ngay, không cần rượu chỉ cần đồ uống thôi đúng không?”

Tạ Đồ giơ ngón tay cái lên với ông ta, sau đó dẫn hai người vào căn phòng nhỏ kia, trong lúc chờ đồ ăn lên, anh ta mở miệng hỏi: “Hai người có ý kiến gì với vụ án hiện tại? Ngày mai chúng ta kiểm tra tình hình tiệm kim khí của Khuông Thành và Hồng Trân Mai mở 1 năm trước nhé? Họ rõ ràng là người Cương Bắc, sinh ra lớn lên ở đây, sao lại mất mạng của thành phố Nam Thành nhỉ?”

“Lúc vụ án phát sinh đã ít nhất 1 năm rồi, rất nhiều chứng cứ đã sớm bị thời gian mài mòn. Nếu là do hai vợ chồng tự lái xe đi, hoặc đi xe khách đến thành phố Nam Thành thì căn bản không còn cách nào kiểm tra được.” Giang Ly vô thức nhíu mày, trâm ngâm một lúc sau đó nói tiếp: “Nhưng tất nhiên vẫn phải làm, nhân tiện thì tra luôn xem tiệm kim khí đó hiện tại có đang kinh doanh gì không. Tôi nghĩ chúng ta có thể nộp đơn xin lệnh khám xét để xem có tìm được gì không.”

“Được.” Tạ Đồ gật đầu: “Về phần Khuông Hoành Bình, tôi cũng đã phái người điều tra, trước mắt thì mọi thông tin đều bình thường. Hàng xóm xung quanh đều khen anh ta là một cậu bé ngoan, chỉ là học lực không tốt

lắm nên cuối cùng cũng chỉ tốt nghiệp một trường trung học dạy nghề. Những người trong viên dưỡng lão cũng đánh giá cao anh ta, trước khi bị tai nạn, anh ta làm môi giới bất động sản, nhưng nếu có thời gian sẽ đến viện dưỡng lão làm tình nguyện. Vì vậy sau khi bị tàn tật, người phụ trách của viện dưỡng lão thương hại anh ta nên mới cho anh ta làm việc, tuy tiền lương không cao nhưng Khuông Hoành Bình rất hài lòng." Anh ta dừng một chút rồi nói tiếp: "Vậy chắc là có thể đại khái loại trừ khả năng người thân gây án đúng không?"

Giang Ly không phát biểu gì, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn Tô Ngôn ngồi bên cạnh.

"Trước mắt chứng cứ vẫn chưa đầy đủ lắm, tôi thấy không cần phải vội vàng loại trừ hiềm nghi với bất kì ai." Tô Ngôn nghiêng đầu, không quá đồng ý với đề nghị này.

Tạ Đồ như hiểu ra gì đó nên cũng khẽ gật đầu, sau đó vội vàng hỏi: "Cô nói vậy là có phát hiện gì đúng không? Tôi cứ cảm thấy hai người chắc chắn là có phát hiện gì đó, nói cho tôi biết với. Hai người biết không, đội trưởng Giang rất nổi tiếng ở chỗ chúng tôi, chi đội trưởng và đại đội trưởng đều thường xuyên dùng các bản án anh ấy đã phá để làm ví dụ học tập. Cả đội tôi ai cũng ngưỡng mô hết, tôi nghĩ các người chắc chắn khác với chúng tôi, nhân dịp này tôi có thể tiếp thu được thêm kiến thức mới!"

Tô Ngôn hơi chần chờ nhìn sang Giang Ly, thấy anh cười nhẹ, khẽ gật đầu. Cô lấy điện thoại của mình ra, mở lên 2 tấm ảnh trong khung ảnh lúc nãy chụp trong nhà nạn nhân.

Cô chỉ vào tấm ảnh Khuông Hoành Bình chụp chung với hai vợ chồng, mở miệng giải thích: "Vị trí đứng của 3 người này khá thú vị, mặc dù không nhìn ra gì từ biểu cảm, nhưng có thể nhìn ra từ hành vi. Mặc dù Khuông Hoành Bình đứng giữa hai người họ, nhưng khoảng cách hơi xa hơn một chút so với mối quan hệ gia đình gần gũi."

"Có thể là vì quan hệ ba mẹ nuôi? Dù sao anh ta cũng được nhận nuôi năm 5 tuổi, trẻ con 5 tuổi cũng đã có nhận thức rồi." Tạ Đồ sờ cằm suy đoán.

“Không hẳn, nếu nhìn kỹ thì đứa trẻ này mặc dù mỉm cười nhưng hai mày hơi chau lại, bả vai cũng rụt vào trong, cho thấy anh ta muốn cách một khoảng cách nhất định với hai người. Chân phải hướng về phía trước một khoảng so với chân trái, nói rõ anh ta đang cảm thấy bất an.” Tô Ngôn nói đây đây thì dừng lại, suy nghĩ vài giây mới nói tiếp: “Hơn nữa hai vợ chồng này lúc nhận nuôi anh ta mới bao nhiêu tuổi chứ, 25 26 tuổi? Tuổi này có thể nhận nuôi một đứa trẻ sao? Điều kiện của họ có đủ để nhận nuôi không?”

“A…” Tạ Đồ nghe xong cảm thấy hơi xấu hổ, sắp xếp lại từ ngữ một chút: “Chúng tôi đã kiểm tra thủ tục nhận nuôi rồi, đúng là hợp pháp. 10 năm gần đây thành phố Cương Bắc mới bắt đầu phát triển, trước đó thì đại bộ phận thành phố vẫn là vùng nông thông và miền núi, vợ chồng lúc kết hôn hầu như cũng chỉ mới 18 19 tuổi, 25 26 tuổi mà chưa sinh con là rất ít. Chuyện này cũng không ngoại lệ, về sau chính phủ thống nhất làm thủ tục nhận nuôi, tôi đoán có lẽ lúc đó Khuông Hoành Bình cũng được nhận nuôi.”

Tô Ngôn nghe thấy liền nhướng mày như nghĩ ra gì đó, vô thức nhìn Giang Ly. Sau khi tỉnh táo lại, cô lộ ra vẻ mặt đã hiểu, lướt đến một tấm ảnh khác chụp chung 4 người: “Tấm này Khuông Hoành Bình cũng vậy, trong tư thế kháng cự vợ chồng Hồng Trân Mai, nhưng anh ta thật sự rất thân thiết với Khuông Nhạc Nhạc, chuyện này không chỉ nhìn từ bức ảnh mà ra. Vừa rồi một loạt động tác của Khuông Nhạc Nhạc sau khi vào nhà cho thấy cô bé hoàn toàn tin tưởng anh mình, tình cảm hai anh em rất tốt.”

“Chẳng lẽ… hai vợ chồng Khuông Thành sau khi có con của mình thì ngược đãi Khuông Hoành Bình sao? Cô biết đó, một vài người sau khi sinh được con thì sẽ đối xử với con nuôi của mình như thế.” Tạ Đồ toát ra một ý nghĩ: “Nếu vậy thì anh ta có động cơ gây án rồi?”

“Không đơn giản như vậy.” Giang Ly lắc đầu: “Trước mắt chúng tôi chỉ có thể nói tình cảm Khuông Hoành Bình và ba mẹ nuôi không quá sâu sắc, bình thường chúng tôi đều dùng chứng cứ để nói chuyện, không đưa ra kết luận sớm như vậy được. Tất nhiên không phải kiểu suy đoán này là xấu, nhưng bình thường chúng tôi không làm vậy. Cá nhân tôi cho rằng phương pháp phỏng đoán này sẽ hạn chế khả năng xử lí vụ án, suy nghĩ của con người khiến mục tiêu điều tra trở nên quá chính xác, cuối cùng sẽ phải đi rất

nhiều đường vòng để đến được với sự thật.”

“Nếu như trong quá trình điều tra ngày mai phát hiện ra vài chứng cứ, ví dụ như hồ sơ của Khuông Hoành Bình trước khi nhập viện, hoặc lời khai của người xung quanh thì chúng ta sẽ đưa ra được kết luận, nhắm đến hướng “bạo lực gia đình” để tiến hành điều tra bằng chứng.” Tô Ngôn tiếp lời.

“Tôi hiểu rồi, hiểu rồi!” Tạ Đồ liên tục gật đầu, sau đó hơi xúc động nhìn về phía Tô Ngôn đối diện: “Nghe nói cô và tôi đều mới nhận cảnh chưa tới một năm, nhưng cô giỏi hơn tôi nhiều, chẳng trách đội trưởng chúng tôi luôn bảo phải học tập theo đội trưởng Giang. Đúng là thực tiễn khác xa với lý thuyết được học trong trường, tôi phải từ từ tiếp thu. Cô cũng biết đội hình sự trinh sát ở đây rồi, ai cũng bận rộn hết, tôi đều phải tự mình tìm tòi học hỏi những điều mới.”

Cuộc trò chuyện kết thúc, người phục vụ bắt đầu dọn món lên, có xiên que nước, rau xào, màu sắc bắt mắt khiến người ta nhìn vào cũng thèm nhỏ dãi.

Mặc dù đã ăn một tô mì trước đó nhưng nhìn đồ ăn trước mặt Tô Ngôn vẫn có cảm giác bụng mình trống rỗng, cô cũng không khách sáo nữa, vui vẻ cùng Tạ Đồ bắt đầu ăn. Giang Ly nhìn cô một cái, lấy một chai nước vặn nắp ra rồi lặng lẽ đặt kế bên tay cô, sau đó mới bắt đầu cầm đũa lên. Tuy nhiên anh cũng không ăn ngay mà nhìn một vòng các món ăn, lần lượt gắp từng món bỏ vào chén trước mặt Tô Ngôn, sau khi gắp xong mới chậm rãi đưa thức ăn lên miệng.

Tô Ngôn không có cảm giác gì đối với hành động này của anh, chỉ hơi kinh ngạc vì người đàn ông này nắm bắt rất chính xác khẩu vị của cô. Cô vừa nhai đồ ăn trong miệng vừa suy nghĩ viển vông, số lần hai người ăn cơm chúng không ít, nhưng cũng chỉ có bấy nhiêu thôi… À, có lẽ hơn 10 lần, vậy mà anh lại biết rõ như thế, giờ cô nên nói gì đây, khen một câu không hổ là cảnh sát hình sự à? Khả năng quan sát này thật sự không mấy ai có được.

Cầm chai nước đã được mở sẵn trong tay, cô nghiêng đầu sang phía Giang Ly cười cảm ơn một tiếng rồi ngẩng đầu uống vài ngụm.

Tạ Đồ từ lúc bắt đầu ăn vẫn luôn là bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, sau khi nhìn thấy hai người đối diện "mỉm cười nhìn nhau tình cảm" thì cuối cùng cũng không kìm được lòng hiếu kì mãnh liệt, nuốt đồ ăn trong miệng xuống rồi hỏi: "Đội trưởng Giang, tôi có thể mạo muội hỏi một vấn đề được không? Tôi thật sự rất tò mò."

Giang Ly nhướng mày, tỏ vẻ đồng ý.

"Hai người… đang yêu nhau sao?" Anh ta cảm thấy mình đang nói ra một chuyện rõ rành rành, dù biểu hiện cả hai ở trước mặt mọi người đều hoàn toàn chuyên nghiệp, nhưng những động tác nhỏ này không lừa được người ta đâu! Vì vậy sau khi hỏi xong, vẻ mặt anh ta càng trở nên chắc chắn: "Đúng không đúng không? Như vậy là không sai rồi? Tôi liếc một cái đã nhìn ra, nhưng hai người yên tâm, miệng tôi kín lắm…"

"Phụt…" Lời nói anh ta còn chưa dứt thì Tô Ngôn đã phun một ngụm nước ngọt trong miệng ra ngoài, cũng may cô kịp quay đầu, nếu không cả bàn đồ ăn đều không tránh thoát. Nhưng cô không tránh khỏi bị sặc một chút, nghẹn ngào ho khan.

Vì tình huống bất thình lình này, Giang Ly không mở miệng giải thích mà thay vào đó là vươn tay vỗ nhẹ vào sau lưng cô, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn vào gương mặt đỏ bừng của cô.

Tạ Đồ lại càng nhìn ra ý tứ gì đó, không khỏi cong miệng cười: "Tôi chỉ xác định lại một chút thôi, đội trưởng Giang anh cũng biết đó, Tô Ngôn trẻ tuổi lại xinh đẹp, hôm nay đến Cục thành phố đã có vài thằng nhóc khỉ gió hỏi thăm tôi rồi, còn muốn xin phương thức liên lạc của cô ấy nữa! Chưa biết chừng ngày mai bọn họ lại muốn khởi xướng tiến công, tôi đã hiểu chuyện thì không phải có thể giúp hai người ngăn chặn phiền phức sao?" Vừa nói anh ta vừa vỗ ngực: "Chuyện này giao cho tôi đi, cam đoan để Tô Ngôn yên tâm phá án!" Nói xong hai chân mày còn nhướng lên mạnh mẽ.

Tô Ngôn bên này khó khăn lắm mới bình tĩnh lại một chút, Giang Ly thu tay về, nghe anh ta nói vậy thì khẽ nheo mắt lại.

Chương 95: Hài cốt bên trong công trường 6

Tô Ngôn hít mấy hơi, đang định mở miệng giải thích nhưng người đàn ông bên cạnh không cho cô cơ hội này, anh đưa qua một xiên thịt vàng rực, mùi thịt nướng xộc thẳng vào mũi: “Ăn ngon lắm đấy.”

Cô nhẹ giọng nói cảm ơn sau đó nhận lấy cắn một miệng, quả thật là rất thơm.

Giang Ly lập tức chuyển chủ đề sang lại vụ án, mặc dù đều là những chi tiết nhỏ không trọng yếu lắm nhưng suy nghĩ của hai người cũng rất nhanh bị dẫn dắt theo. Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, sau hơn 1 tiếng thì trở về khách sạn.

Sáng sớm hôm sau, Giang Ly và Tô Ngôn ăn sáng xong thì đến thẳng Cục thành phố Cương Bắc, sau đó được Tạ Đồ dẫn đến văn phòng đội kỹ thuật.

Sau khi Tạ Đồ giới thiệu cho hai người vài đồng nghiệp kỹ thuật thì bèn nói: “Sau khi phân loại các chứng cứ và theo ý kiến của hai người, chúng tôi sẽ ưu tiên xử lí một số bằng chứng trước. Kết quả so sánh DNA của Khuông Nhạc Nhạc và nạn nhân nam kia đã có rồi, xác nhận hai người có quan hệ thân thuộc, vì vậy người chết đó hẳn là Khuông Thành.

“Tôi nhớ hôm qua có mang từ nhà họ về một cuốn sổ tay rất dày… có vẻ đã khá cũ rồi.” Tô Ngôn lấy tay ước lượng kích thước cuốn sổ: “Trang bìa bằng da, màu xanh lam ấy.”

Một nhân viên kỹ thuật bên cạnh lập tức lấy cuốn sổ đó ra từ dưới đáy thùng bằng chứng, có lẽ vì trang nào cũng viết đầy chữ, thỉnh thoảng lại có kẹp thêm vài tờ giấy linh tinh nữa nên cuốn sổ rất khó đóng lại mà chỉ được buộc bởi một sợi dây thun.

Tô Ngôn nói cảm ơn, nhận lấy cuốn sổ rồi mở ra lật từng trang xem nội dung bên trong, thấy mảnh giấy nhỏ nào được kẹp vào cũng cẩn thận đọc rồi lại thả về chỗ cũ: “Đây không phải một quyển nhật ký bình thường mà giống như sổ sách ghi chép linh tinh hơn, bên trong có 2 kiểu chữ viết, hẳn là của cả hai vợ chồng Hồng Trân Mai và Khuông Thành… Có lẽ là sổ kết toán của tiệm kim khí?”

“Có khả năng.” Giang Ly gật đầu.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu từ cuốn sổ này trước.” Tô Ngôn đề nghị.

Tạ Đồ rõ ràng hơi sững sờ: “Được, nghe theo ý hai người. Nhưng thành thật mà nói, tôi cứ nghĩ hai người sẽ có khuynh hướng tìm những dấu vết tiềm tàng hơn, giống như là dấu vân tay trên khung ảnh, hoặc quần áo giày dép cũ chẳng hạn.”

“Thời gian 1 năm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, vết tích trong nhà chưa chắc sẽ có phát hiện gì quá lớn, chúng ta cần phải tìm hiểu rõ xem họ đến Nam Thành để làm gì trước, sau đó mới có thể tiếp tục điều tra lý do tại sao họ chết được.” Giang Ly giải thích: “Căn cứ vào những manh mối đã biết thì lí do duy nhất có thể giải thích được vì sao hai người chết lại xuất hiện ở thành phố Nam Thành chỉ có thể là do công việc kinh doanh.

“Vì vậy sổ sách có lẽ là vật hữu ích, chí ít cũng có thể từ đó tìm ra phương hướng điều tra.” Tạ Đồ nhanh chóng sáng tỏ, bọn họ nhanh chóng bước lên cùng xem xét các trang nội dung trên màn hình lớn rồi nghiên cứu.

Nội dung trong cuốn sổ hơi mờ mịt, chắc chắn không thể nào hiểu hết trong một thời gian ngắn được.

Tô Ngôn cầm một cây bút trong tay, chau mày nghiêng đầu nhìn màn hình lớn, sau vài giây liền mở miệng: “Tôi nghĩ tốt hơn là chúng ta đi tìm một nhà cố vấn chuyên nghiệp đi, nếu đây là mã khách hàng đặc biệt của tiệm kim khí nhà họ thì chúng ta sẽ lãng phí rất nhiều thời gian khi giải mã. Tốt hơn vẫn nên tìm một người am hiểu lĩnh vực này… như là chủ cửa hàng hay gì đó, để hỏi ý một chút.”

Những người còn lại cũng đồng ý đối với đề nghị này của cô, Tạ Đồ liền đứng dậy đi sang một bên để xin cấp trên. Lúc này một thanh niên bước ra từ trong đội kỹ thuật tới bên cạnh cô, diện mạo ưa nhìn mà đoan chính, tóc ngắn màu nâu hơi xoăn khiến người ta có cảm giác như mỹ nam Hàn Quốc.

Nam thanh niên chớp mắt, không tự nhiên ho khan một tiếng, chưa kịp nói gì thì tai đã đỏ bừng, sau đó như đã lấy hết can đảm liền mở miệng: "Ừm… Cảnh sát Tô?"

"Hả? Gọi tôi là Tô Ngôn được rồi." Vốn dĩ cô đang dán mắt vào màn hình lớn, nghe thấy tiếng động vẫn tiếp tục nhìn vài giây rồi mới nghiêng đầu qua mỉm cười: "Cảnh sát Thẩm, đúng không?" Cô có chút ấn tượng với nam thanh niên đối diện này, hôm qua anh ta cũng tham gia lấy chứng cứ, hôm nay xem như là lần thứ hai gặp mặt.

"Vậy cô cũng gọi tôi là Thẩm Hà đi!" Vẻ mặt anh ta lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó lắng lặng lấy điện thoại từ trong túi quần ra: "Không biết cô có tiện thêm WeChat hay để lại số điện thoại không… Cô biết đó, để nếu bên này tôi có kết quả gì thì cũng có thể kịp thời thông báo cho cô."

"A…"

Tô Ngôn đang định đáp lại thì Tạ Đồ vừa cúp điện thoại một bên đã nhìn thấy tình huống này, lập tức lao đến ôm lấy cổ của thanh niên kia, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười: "Tiểu Thẩm, sao vậy?"

"Tôi… Tôi…" Thẩm Hà lập tức trở nên lúng túng, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh lại: "Dù sao thì chúng ta cũng xem như phụ trách một nửa vụ án rồi, xin phương thức liên lạc để tiện phá án cũng đâu có gì quá đáng?"

"Không quá đáng?" Tạ Đồ vừa cười vừa dùng sức ghì cổ anh ta đi qua một bên, sau đó hai người đưa lưng lại, quay đầu lại nhìn Tô Ngôn nãy giờ vẫn xem như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục nhìn lên màn hình lớn, sau đó lại nhìn sang Giang Ly bên cạnh hình như cũng đang liếc sang nhìn bên này, trong lòng không khỏi run rẩy thêm một chút: "Đừng bảo anh em không nhắc nhở cậu, người đến từ Nam Thành, cậu đừng có mơ mộng tới!" Nói xong anh ta còn đấm vào ngực đối phương.

“Tại sao chứ?” Thẩm Hà không phục: “Cậu đừng nói với tôi là cậu cũng để ý đấy nhé, nếu cậu để ý thì cũng phải cạnh tranh công bằng, cậu nghĩ tôi sợ cậu à?”

“Xí!” Tạ Đồ nhe răng với anh ta sau đó hạ giọng: “Cậu đừng nói với tôi là cậu không biết người từ thành phố Nam Thành đến là ai nhé!”

“Thì là Giang Ly, sao tôi không biết được, anh ấy là nhân vật nổi tiếng của giới cảnh sát toàn tỉnh mà. Lúc tôi học năm 3 thì anh ấy cũng bắt đầu tham gia một chuyên án, còn lập được công nữa, lúc đó thầy giáo của chúng tôi còn lấy chuyên án đó làm tài liệu học tập để chúng tôi học hỏi kinh nghiệm giám nghiệm vết tích. Cái tên Giang Ly này không xa lạ gì với tôi, thầy giáo còn đặc biệt khen ngợi anh ấy là tuổi trẻ tài cao.”

“Biết là tốt rồi, tôi nói thật với cậu, Tô Ngôn này là cô gái của đội trưởng Giang đấy, hai người…” Tạ Đồ buông anh ta ra, đưa hai ngón tay ra chụm vào nhau sau đó nháy mắt: “Hai người đó đang rất tốt, vậy mà cậu định trở mặt cướp người của người khác, không muốn sống nữa sao?”

“Vãi chưởng…?” Thẩm Hà kịp thời kìm lại giọng điệu của mình, nhướng mày quay đầu lại nhìn một chút: “Sao nhìn không ra chút nào vậy?”

“Đây gọi là chuyên nghiệp, cậu thì biết cái gì, nếu không phải tối qua anh đây tiếp cận hai người thì hôm nay cậu xác định là chờ chết đi!”

Thẩm Hà sờ cái trán hơi lạnh của mình, anh ta cũng không phải loại người không biết tốt xấu mà đâm đầu vào người khác, mặc dù khó khăn lắm mới tìm được người vừa mắt, tuổi tác thích hợp mà lại là người đẹp nữa, nhưng thức thời mới là trang tuấn kiệt, giữ mạng vẫn là quan trọng nhất.

Giang Ly bên này thấy hai người Tạ Đồ thì thầm một lúc, thỉnh thoảng còn ra sức gật đầu thì không để ý tới nữa, thay vào đó là quay sang nhìn Tô Ngôn: “Tạ Đồ nói cửa hàng kim khí của vợ chồng Khuông Thành giờ vẫn kinh doanh như cũ, lệnh khám xét cũng sẽ sớm được phê duyệt, chúng ta sang đó tra trước một chút đi.”

“Được.” Tô Ngôn đứng lên, hai người cùng đi ra ngoài.

Anh chợt đưa tay vuốt lên vai trái của cô, tư thế của hai người từ góc độ nào đó nhìn vào rất thân mật, anh nhìn ánh mắt nghi hoặc của cô thì liền thu tay về lắc lắc: “Trên vai em dính giấy vụn, hình như là giấy rơi ra từ cuốn sổ kia ấy.”

“Cảm ơn.” Tô Ngôn mỉm cười nói cảm ơn.

Tạ Đồ từ nãy giờ vẫn quan sát nhất cử nhất động của hai người, thấy thế bèn dùng cùi chỏ huých Thẩm Hà, vẻ mặt đắc ý: “Thế nào, ông đây không lừa cậu chứ?”

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÊNG TƯ

“…” Sắc mặt Thẩm Hà thay đổi mấy phen, cuối cùng dù không cam lòng nhưng cũng không nói tiếng nào quay sang chỗ khác làm tiếp việc của mình.

Tạ Đồ thì nhe răng ra cười một tiếng, sải bước đi theo hai người kia ra khỏi văn phòng đội kỹ thuật. Sau khi nhận được lệnh khám xét, anh ta gọi hai kỹ thuật viên từ đội kỹ thuật theo rồi cả bọn lát xe cảnh sát đến thẳng cửa hàng kim khí kia.

Cửa hàng kia khu phố cổ của Cương Bắc, mấy năm gần đây hầu như không có tòa nhà nào mới, sau mấy lần mở rộng nhưng đường phố vẫn chật hẹp và đông đúc. Xe cảnh sát đi qua một khu vực có những căn nhà một tầng cũ kỹ, cuối cùng dừng lại cạnh một ngã tư, ở đó có một căn nhà tường màu xanh nhạt, trên cửa ra vào trên biển hiệu: Cửa hàng vật liệu xây dựng và kim khí Cửu Bình.

Sau khi xuống xe, Tạ Đồ xác nhận lại địa chỉ rồi gật đầu: “Đúng là chỗ này rồi.” Vừa dứt lời, anh ta dẫn đầu đi vào tiệm, trên cửa có treo một cái chuông gió, lúc anh ta đi vào phát ra tiếng vang rất êm tai.

Lúc này một cái đầu từ sau quầy hàng từ từ ló ra, không biết đang ngồi đó làm gì mà chỉ ngẩng đầu lên hỏi: “Muốn mua gì đấy?”

Anh ta nhìn thoáng qua Giang Ly và Tô Ngôn đi cùng rồi tiến lên trước đặt lệnh khám xét lên trên quầy, sau đó vươn tay gõ lên mặt kính của quầy hàng. Thấy người đàn ông trung niên trọc đầu đứng dậy nhìn mình nghi ngờ, anh ta cười: “Cảnh sát phá án, mong ông phối hợp.”

Vài phút sau, nhân viên kĩ thuật đã cùng với bọn Giang Ly và Tô Ngôn bắt đầu tìm kiếm, ông chủ đầu trọc kia đang đứng với Tạ Đồ ở cửa ra vào, nhíu mày cay đắng: “Tôi chắc chắn là phối hợp với cảnh sát rồi, nhưng dù sao các người cũng phải cho tôi một lí do chứ?”

“Ông chủ Tôn đúng không? Chẳng qua là chúng tôi có chuyện muốn hỏi ông thôi, họ phải bận một lát nữa, trong thời gian đó hai chúng ta tán gẫu chút đi.” Tạ Đồ cười ha hả, lấy một tấm ảnh từ trong ngực ra: “Chỗ trong tấm ảnh này là ở đây đúng không?”

Tấm ảnh này là mang về từ nhà nạn nhân, Hồng Trân Mai trong đó tóc dài đen nhánh, nhìn khoảng 30 tuổi, mặc quần trắng và áo sơ mi vàng cầm túi đứng ở cửa ra vào của cửa tiệm. Nhưng biển hiệu ở trên không giống với hiện tại, lúc đó ghi là: Cửa hàng kim khí Đằng Phi.

“Đúng là chỗ này.” Ông chủ Tôn híp mắt nhìn một chút rồi khẽ gật đầu xác định: “Nhưng mà chuyện này liên quan gì đến tôi chứ? Tôi mua lại tiệm này còn chưa được 1 năm mà! Trong tiệm này có phải đã xảy ra chuyện gì không? Không phải xui xẻo vậy chứ?”

“Ông có quen người trong ảnh không?” Tạ Đồ hỏi tiếp.

“Biết thì có biết, nhưng không thân thiết gì đâu.” Ông chủ Tôn vừa nhắc đến chuyện này thì như cái máy hát được mở lên, thao thao bất tuyệt: “Trước khi ông chủ cửa hàng này mất tích, mọi người xung quanh đều biết, sau đó con họ bị tai nạn giao thông, chỉ còn lại một cô con gái, cả nhà đó đúng là rất thảm…” Ông ta thở dài: “Tiệm cơm chếch bên đường kia là của tôi, khoảng 7 8 tháng trước tiệm này đột nhiên rao bán, vì vậy tôi liền mua lại! Nghe nói vì con trai nhà này cần tiền để chữa bệnh nên bán gấp, giá cả

cũng khá hợp lý.”

“Ồ, vậy sao?” Tạ Đồ cười: “Công việc làm ăn thế nào?”

“Không cần nói nữa, đang lỗ đây này.” Ông chủ Tôn nhếch miệng: “Thằng con nhà tôi đang quở trách tôi cả ngày, nói tôi đã có tiệm cơm rồi còn đua đòi người ta mua tiệm kim khí, giờ thì tốt rồi, ăn lỗ cả. Nhưng anh nói xem đúng là kỳ lạ, lúc người ta làm thì kiếm được tiền, còn lúc tới tay tôi thì… Thôi không nói tới nữa. Xem ra chuyện mua bán với khách mối cũng rất quan trọng!”

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÊNG TƯ

Hai người cứ thế lảm nhảm, đông một câu, tây một câu, vừa lúc đó Tô Ngôn mang găng tay đi tới hỏi: “Ông nói lúc mua lại tiệm này là mấy tháng rồi? Sau khi mua lại có thay đổi trưng bày hay tổng vệ sinh gì không? Có sửa chữa chỗ nào không?”

Ông chủ Tôn lắc đầu: “Không có, vì lúc tôi tiếp quản thì đều đầy đủ hết, trong quầy đều là hàng mới, tôi cũng không cần phải lau chùi lại nữa. Về phần tổng vệ sinh… Tôi chỉ lau chùi quầy hàng, lau sàn nhà, như vậy có tính không? Cũng chưa có thời gian sửa chữa ở đâu cả, tiệm cơm đối diện của tôi vẫn rất bận, nhiều khi đến giờ cơm bên đó không có ai tôi phải qua giúp nữa!”

“Được rồi.” Tô Ngôn khẽ gật đầu, đang định xoay người thì dừng lại: “Ông vừa nói là chỗ này trước kia kinh doanh tốt lắm à?”

“Đúng vậy!” Ông chủ Tôn hung hăng gật đầu: “Ít ra cũng không quạnh quẽ như tôi bây giờ, nhưng người ta vốn cũng chỉ dựa vào khách quen cố định thôi, tôi thì không thể. Cũng may mấy tháng nay tôi đã tìm ra cách, có thể hồi sinh lại cái tiệm này rồi!”

Tô Ngôn chớp mắt vài cái, không tiếp lời mà chỉ đi đến bên cạnh Giang Ly. Chỉ thấy Giang Ly vừa mới dời đi một đống thùng giấy ở chỗ đang đứng, để

lộ ra một cái cửa sắt trên vách tường, anh còn duỗi tay gõ gõ vài cái.

“Ông chủ, bên trong là gì vậy?” Anh mở miệng hỏi.

“Là phòng kho, trước kia hắn là chỗ để trữ hàng, nhưng lúc tôi tiếp quản thì bên trong chẳng có gì cả. Sau này tôi cũng không bổ sung hàng nữa, kinh doanh thế này thì có cần đâu.” Ông chủ Tôn nhún vai, đi lên lấy một xâu chìa khóa bên hông, tìm mấy lần mới dùng chìa khóa mở cánh cửa ra: “Mọi người cứ thoải mái điều tra đi, nhưng trong đó không sạch lắm, chưa biết chừng còn có chuột, 2 3 tháng rồi tôi không có vào đó.”

Quả nhiên, cửa sắt vừa mở thì trong phòng đã lập tức bay ra một mùi nấm mốc không thể tả được.

Sau khi bật bóng đèn mờ nhạt trên trần lên, Tô Ngôn đi vào trước, bên trong đồ vật cũng không có bao nhiêu. Vài ba hộp các tông cũ nát, một số dụng cụ dọn vệ sinh như chổi, giẻ lau nhà, còn có mấy cây xẻng và vài công cụ bằng sắt khác.

Cô lượn quanh vài vòng, ánh mắt ngừng lại trên cây xẻng sắt, cùng lúc đó Giang Ly cũng ngồi xổm phía trước đó.

“Căn cứ theo báo cáo pháp y, xương sọ của nạn nhân nam bị vỡ vụn, vết thương có hình tỏa tròn, rõ ràng lúc sống đã chịu một đòn đánh cực mạnh. Hình như anh Trương đã mô phỏng lại hung khí, cuối cùng kết luận được là một vật cùn có bề mặt trơn nhẵn và hơi cong, miêu tả này có giống một cái xẻng không?” Anh nói.

Tô Ngôn mím môi, hai người hoàn toàn ăn ý lui ra khỏi phòng kho, tắt đèn đi, các kỹ thuật viên ngay lập tức tiến lên phun thuốc thử. Cuối cùng dưới ánh đèn đặc biệt, trên mặt đất xuất hiện một mảng lớn dấu vết, trên tường cũng có vết tích máu phun.

“Xem ra chúng ta đã tìm ra được hiện trường thứ nhất của vụ án rồi.” Tô Ngôn nhìn phản ứng máu màu xanh nhạt trên một cây xẻng sắt, lẩm bẩm.

Chương 96: Hài cốt bên trong công trường 7

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 97: Hài cốt bên trong công trường 8

“Chân của anh?” Nếp gấp giữa hai lông mày của Giang Ly càng rõ hơn.

“Có lẽ các người sẽ nghĩ tôi làm gãy chân mình là để trốn tránh cảnh sát, trốn tránh ngày hôm nay, nhưng thật sự là tôi đang cố gắng chuộc lỗi.” Khuông Hoành Bình xong tất cả thì thở phào một hơi, hai tay duỗi ra đặt lên mặt bàn: “Giờ có thể bắt được tôi rồi, chúc mừng các người, kết án rồi.”

Tô Ngôn không nhúc nhích, còn Giang Ly thì im lặng đứng lên lấy còng ra đeo vào hai tay anh ta. Động tĩnh không lớn, hơn nữa đa số người trong viện dưỡng lão đều đang ở phòng sinh hoạt nên cũng không có ai chú ý đến chuyện này.

Cục thành phố Cương Bắc.

“Vậy là anh ta khai hết rồi hả?” Tạ Đồ ngồi trên bàn tỏ vẻ khó hiểu: “Không ngụy biện, không bắt chúng ta đưa chứng cứ, cũng không không muốn mời luật sư, cứ thế mà tự thú thôi à? Vậy lúc trước anh ta phí sức làm gì, lại còn chạy tới thành phố Nam Thành để giấu xác, lau chùi sạch sẽ chứng cứ trong phòng kho nữa, cứ giết người rồi trực tiếp đi đầu thú thôi, ít ra nếu vậy thì anh ta cũng không biến thành người tàn tật như thế này.”

“Có khi nào có ẩn tình gì không?” Anh ta thật sự nghĩ không ra, cảm thấy chỉ có lời giải thích này mới phù hợp tới tình huống ảo diệu này.

“Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ như thế nên lúc mang người về tôi và đội trưởng Giang đã thẩm vấn anh ta lại một lần nữa về những bằng chứng đã có.” Tô Ngôn đứng một bên nói: “Theo báo cáo giám chứng vết tích vết máu của đội kỹ thuật, chúng tôi tập trung để anh ta nhớ lại quá trình gây án lúc đó, anh đoán xem, tất cả các chi tiết đều đúng hết. Dù cho lúc đó anh ta chỉ là người đứng ngoài quan sát thì cũng không thể nào nhớ chính xác đến

thế được đúng không? Huống hồ gì chúng tôi đã xác nhận lại rồi, lúc vụ án phát sinh chắc chỉ có 3 người ở trong phòng kho."

Tạ Đồ im lặng vài giây, sau đó buông xuôi: "Vậy đúng là do anh ta giết rồi."

"Theo như chứng cứ hiện tại thì đúng là vậy." Giang Ly bước tới, kết luận: "Nhưng chúng tôi sẽ không kết án sớm như vậy, sau khi gửi vật chứng về Nam Thành thì đội kỹ thuật bên kia cũng không ngừng xử lý phần còn lại, đến lúc đó để xem tình tiết vụ án có thay đổi gì không đã."

Tạ Đồ: "Vậy sau khi hai người trở về, nếu có kết quả nhất định phải báo cho tôi nhé! Tốt xấu gì tôi cũng xem như đã tham gia vào quá trình…"

Lúc họ đang nói chuyện thì ở cửa văn phòng đột nhiên có một bóng người mảnh khảnh xuất hiện, người đó đang thở hổn hển, sau khi nhìn thấy họ liền mở miệng: "Tôi nhớ các người… Các người chính là cảnh sát vào nhà tôi tối qua."

"Khuông Nhạc Nhạc?" Tạ Đồ nhanh chóng đi tới cửa, kinh ngạc hỏi: "Sao em lại đến đây? Bây giờ không phải đang là giờ học sao?"

"Các người bắt anh tôi?" Khuông Nhạc Nhạc đỏ cả vành mắt, chỉ là một cô bé nhưng vẫn cố gắng không rơi nước mắt: "Các người bắt anh trai tôi làm gì? Bác bảo vệ trong viện dưỡng lão gọi cho tôi, nói anh tôi bị các người bắt đi rồi! Tại sao các người lại bắt anh ấy? Anh ấy là người tốt mà!"

Tạ Đồ đối mặt với gương mặt ngây thơ có chút trẻ con đang chất vấn mình, thật sự không biết nên trả lời thế nào nên chỉ đành nghiêng người nhường đường: "Nhạc Nhạc, vào trước đi rồi nói. Chuyện này có hơi phức tạp, không phải 2 3 câu là nói rõ được…" Dù sao thì với một đứa trẻ ở tuổi này mà nói thì cũng hơi tàn nhẫn.

"…" Khuông Nhạc Nhạc không nói gì mà chỉ cố chấp đứng tại chỗ, dùng ánh mắt thù hận hung hăng nhìn chằm chằm họ.

Quảng cáo

Giang Ly thấy thế liền tiến lên, nhìn cô bé một lúc rồi mở miệng: “Anh trai của em là tự thú, anh ta thừa nhận mình có liên quan tới vụ án cha mẹ em mất tích, vì vậy chúng tôi mới dẫn anh ta về đây để điều tra. Vẫn đang trong giai đoạn điều tra sơ bộ, chưa xác định được kết quả, nếu như có kết luận chúng tôi sẽ thông báo đến người nhà sau.”

Tạ Đồ ở bên cạnh liên tục gật đầu: “Hay là em về nhà trước đi? Tất nhiên nếu có gì khó khăn có thể báo cho chúng tôi, chúng tôi sẽ giúp em.” Dù sao thì cô bé cũng chỉ là một học sinh cấp 3, sinh hoạt một mình sẽ có chút khó khăn.

Ngay lúc Giang Ly xoay người đi về, Khuông Nhạc Nhạc đột nhiên nói: “Anh tôi thừa nhận anh ấy là người giết Hồng Trân Mai và Khuông Thành sao?”

Ba người trong văn phòng không khỏi nhìn về phía cô bé, nói không ngạc nhiên là nói dối, việc gọi thẳng tên họ của cha mẹ ruột mình, đồng thời không hề che giấu sự thù hận trong lời nói, tất cả đều nói lên rằng chuyện này nhất định không đơn giản.

“Không phải là anh ấy giết.” Cô bé từng bước đi vào căn phòng, giơ hai tay ra đưa về phía họ y hệt Khuông Hoành Bình: “Là tôi giết, không phải là anh tôi, cảnh sát các người sai rồi!”

Tô Ngôn: …

Giang Ly: …

Tạ Đồ: …

Anh em tình thâm, cảm động lòng người.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÊNG TƯ

Trong một gian phòng thẩm vấn của Cục thành phố Cương Bắc.

Khuông Nhạc Nhạc sau khi bị hỏi xong vẫn bất lực ngồi đó, đôi mắt to tròn nhìn Giang Ly và Tô Ngôn đã đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên cũng đứng dậy theo: “Thế nào? Chuyện nên nói tôi đều đã nói hết rồi, người là do tôi giết, khi nào các người mới thả anh tôi đây?”

Tô Ngôn dừng chân lại một chút, cuối cùng không nhịn được mà quay đầu lại nói: “Khuông Nhạc Nhạc, em đã tròn 16 tuổi rồi, đã đủ tuổi để chịu bất kì trách nhiệm nào trước pháp luật! Em xác định những gì mình vừa nói là thật sao?”

Trên mặt cô gái hiện lên một chút sợ hãi nhưng vẫn cố chấp: “Người chính là do tôi giết, không liên quan gì đến anh tôi hết!”

Khóe môi Tô Ngôn giật giật, cuối cùng đem lời định nói nuốt xuống rồi cùng Giang Ly ra khỏi phòng thẩm vấn. Lúc này Tạ Đồ cũng đi ra từ phòng quan sát bên cạnh, đón hai người: “Này! Anh nói xem chuyện này thật sự là con mẹ nó bất thường mà, cô bé này nói không hề khác gì so với Khuông Hoành Bình hết! Vậy rốt cuộc là ai đang nói dối đây? Hay là… cả hai đều có mặt ở hiện trường?”

“Lúc nãy anh có nghe lúc cô ta bị hỏi tại sao phải giết Hồng Trân Mai và Khuông Thành đã trả lời thế nào không?” Giang Ly đột nhiên hỏi.

“Có nghe, cô bé nói vì Khuông Thành bắt đầu ra tay với mình, đây không phải giống như Khuông Hoành Bình nói sao?” Tạ Đồ hơi nghi hoặc, nhưng sau khi nói xong liền bừng tỉnh: “Tổng thể lời khai của hai anh em này không chênh lệch quá nhiều, nhưng riêng câu hỏi này lại trả lời y hệt nhau! Những câu hỏi khác Khuông Nhạc Nhạc đều trả lời bằng cách của mình, nhưng chỉ có chuyện này là câu trả lời lại y hệt với Khuông Hoành Bình?”

“Hẳn là không phải cô ta.” Tô Ngôn kết luận: “Câu trả lời của cô ta về chuyện xảy ra trong phòng kho đều rất mơ hồ, rõ ràng có chút phỏng đoán trong đó, mặc dù cũng nói đúng địa điểm chôn xác nhưng không chính xác

bằng Khuông Hoành Bình, trong quá trình chôn xác cũng rất mù mờ. Hắn là cô ta có tham gia vào quá trình chuyển người từ Cương Bắc đến thành phố Nam Thành."

"Hai anh em này đang che giấu chuyện gì… Là chuyện gì được chứ…" Cô quay đầu nhìn cô gái hơi luống cuống trong phòng thẩm vấn.

"Thái độ này của Khuông Nhạc Nhạc càng khẳng định rằng Khuông Hoành Bình là hung thủ đúng không?" Tạ Đồ nhún vai: "Tôi cảm thấy giờ bằng chứng còn đầy đủ hơn, đủ để định tội Khuông Hoành Thành rồi!"

Tô Ngôn và Giang Ly không đáp lại, vẻ mặt của ba người đều khác nhau.

Sau đó họ lại thẩm vấn Khuông Hoành Bình lần nữa, mặc dù lúc anh ta nghe nói Khuông Nhạc Nhạc cũng tới tự thú thì hơi mất bình tĩnh, nhưng vẫn một mặc khẳng định người là do mình giết, không liên quan gì đến Khuông Nhạc Nhạc, còn nói cô bé là vì đau lòng nên mới bốc đồng chạy tới nhận tội, mong cảnh sát không nên truy cứu trẻ con không hiểu chuyện.

Theo những bằng chứng trong tay thì thật ra Khuông Hoành Bình đã nắm chắc tội danh giết người, cuối cùng Giang Ly quyết định chiều ngày mai sẽ cùng nhóm người hỗ trợ áp giải anh ta từ Cục thành phố Cương Bắc về thành phố Nam Thành. Ngay lập tức, sổ sách của cửa hàng kim khí và những chứng cứ liên quan đều được đóng gói lại mang về tiến hành xử lý tiếp, sau khi về tới thành phố Nam Thành cũng sẽ thẩm vấn thêm hai anh em một lần nữa.

Tối đó hai người trở về khách sạn thì đã hơn 10 giờ đêm. Trước khi vào phòng, Giang Ly dặn dò: "Tối nay nghỉ ngơi cho thật tốt, sáng mai có thể ngủ thêm chút nữa, sau đó 10 giờ chúng ta đi về."

"Được." Tô Ngôn đáp lại, nhưng sau khi tắm xong nằm lên giường vẫn không thể nào chợp mắt được. Gắng gượng đến tầm 2 3 giờ sáng cô mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nhưng cũng không ngon giấc, trong giấc mơ một lần nữa tái hiện lại những hình ảnh kia, tiếng gào thét, tiếng nổ, còn có tiếng đồng đội gọi cô từng tiếng "Nhện độc"!

Chẳng biết qua bao lâu, cô bỗng mở choàng mắt ra, lập tức ngồi dậy ngay trên giường. Một lúc lâu sau mới bình ổn được hơi thở dữ dội của mình, cô đưa tay sờ gáy, bàn tay lạnh ngắt và thấm ướt mồ hôi, rõ ràng là cả người đều là mồ hôi lạnh. Cô lục lọi trên tủ đầu giường, vớ lấy điện thoại nhìn thời gian, đã rạng sáng 4 giờ. Cô suy nghĩ một lúc, quyết định không ngủ nữa mà đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó xách túi rón rén ra ngoài, lúc đó đã hơn 5 giờ.

Lúc ra khỏi khách sạn, bầu trời ở Cương Bắc đã bắt đầu sáng dần, cô thở ra một hơi lạnh, đứng ven đường rất lâu mới bắt được một chiếc taxi.

“Cô gái, đi đâu đây?” Tài xế xe taxi nhiệt tình hỏi.

“Nghĩa trang Lâm Đồ.” Tô Ngôn thuận miệng nói địa chỉ, sau đó lấy hai tay ôm lấy mình ngồi ở băng ghế sau, vùi cằm vào cổ áo khoác thể thao, đôi mắt xinh đẹp vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“…” Tài xế xe taxi không ngờ cô sẽ đến chỗ đó, giờ còn chưa hửng sáng, ông ta cảm thấy hơi sợ trong lòng. Vì vậy ông ta liên tục nhìn vào kính chiếu hậu để xác nhận người ngồi phía sau là một người sống, sau đó mới từ từ mở hộp số, lúng túng cười: “A… A… Đi viếng sớm thế à? Mặt trời còn chưa mọc mà…”

“Ừm…” Tô Ngôn chỉ đáp lại một tiếng rồi im lặng, trên đường đi vẫn luôn như vậy, lúc đi ngang qua một đường hoa bỗng lên tiếng: “Sư phụ, phiền anh dừng ở phía trước một chút.”

Sau khi xuống xe và dặn tài xế chờ một lát xong, cô vất vả lắm mới tìm được một cửa tiệm mở cửa sớm, nghĩ một lát liền mua 3 bó hoa sau đó trở lại taxi.

Cuối cùng lúc trời hửng sáng, xe taxi đã dừng lại trước cổng nghĩa trang dưới chân núi, cô trả tiền rồi xuống xe. Tô Ngôn ôm 3 bó hoa cúc trắng và vàng xen lẫn nhau từ từ đi lên núi, thềm đá trong núi rất dài, chỉ có bóng dáng nặng nề của cô.

Càng tới gần, tâm trạng của cô càng nặng nề, tưởng chừng không còn thở

nổi. Cô không biết chính xác số lượng hy sinh cuối cùng của nhiệm vụ, nhưng sau khi từ Cương Bắc về lần trước cô đã tra ra được lính đặc chủng "Nhện độc" và một người khác quê ở Cương Bắc được an táng ở đây, nghe nói là cùng một chỗ với những cảnh sát hy sinh. Kỳ nghỉ trước đến Cương Bắc chỉ kịp tra ra bấy nhiêu thông tin đã vội vàng trở về Nam Thành, giờ cô nghĩ cũng nên tới xem một chút.

Vị trí của những anh hùng hy sinh trong hành động rất yên tĩnh, rất ít bia mộ xung quanh, chỉ có 3 bia mộ của họ ở cạnh nhau. Tô Ngôn vô thức nín thở, đập vào mắt cô đầu tiên chính là bia mộ của vị cảnh sát đã hy sinh, trên đó có ảnh chụp người đó đang đội mũ cảnh sát mỉm cười, hưởng thọ 42 tuổi, khóe mắt đã hằn sâu những nếp nhăn.

Cô đặt 1 bó hoa trong tay lên trước mộ rồi chào kiểu quân đội, sau đó chuyển ánh mắt sang bia mộ ở giữa. Phía trên là một gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ, khuôn mặt đó có đường nét mềm mại của người con gái, cũng có vẻ kiên nghị chỉ thuộc về quân nhân. Quen thuộc là vì gương mặt này đã từng gắn bó với cô hơn 24 năm, xa lạ là vì chỉ vẻn vẹn chưa tới 1 năm mà cô dường như đã sắp quên mất, cảm giác như cách xa cả một thế hệ.

Cô đặt một bó hoa khác trong tay lên trước mộ, thậm chỉ còn cảm nhận được một tia quỷ dị, chuyện tự mình đi viếng mình thế này e là từ khi khai thiên lập địa cũng chỉ có một lần. Không dừng ở bia mộ giữa quá lâu, cô nhanh chóng đến trước bia mộ sâu trong cùng, đem bó hoa cuối cùng đặt xuống rồi lại chào kiểu quân đội. Trong ánh nắng sớm mai, cô đứng đó như một cây súng, không hề buông tay.

Cuối cùng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô chậm rãi để tay xuống, sau đó từ từ, từ từ ngồi xuống. Tay cô chạm vào tấm ảnh chụp trên bia mộ, trong ảnh người đó mặc quân trang, dáng vẻ chỉ như một thanh niên trẻ, diện mạo rất cương trực, từ một cái mím môi cũng có thể nhìn ra anh ấy là một người cực kỳ nghiêm túc.

"Đội trưởng…" Tô Ngôn cúi đầu, gần như quỳ sụp trước mộ, bóng dáng lao tới trước khi chết và tiếng thét bên tai vẫn như ngày hôm qua. Lúc đó hai người rất gần nhau, anh ấy rõ ràng là muốn dùng thân mình để che chắn cô khỏi uy lực của quả bom, để ôm hy vọng rằng một trong hai người có thể

sống sót.

“Đội đột kích Sói hoang, Nhện độc… Số hiệu 7821… Báo cáo với đội trưởng…” Cô cúi đầu chật vật gằn từng tiếng, dường như có gì đó trong suốt đang trượt trên mặt cô, rơi xuống mặt cỏ dưới chân: “Em… vẫn còn sống…”

Cô ra sức nghiến răng, không muốn để mình trở nên quá yếu ớt, vì vậy cả người đều hơi run rẩy.

“Khóc cái gì mà khóc? Vẫn xem mình là phụ nữ à? Cô có xứng trở thành một chiến sĩ đặc chủng không?” Giọng nói bản lĩnh của anh ấy vẫn còn văng vẳng bên tay, thậm chí khiến màng nhĩ của cô hơi đau: “Nếu không có năng lực này thì lập tức cút ra khỏi đội đột kích Sói hoang đi!”

Sau đó cô dùng thực lực của mình để chứng minh bản thân xứng đáng để vào đội đột kích Sói hoang.

Một ngày trước khi hành động Phá Tà diễn ra, họ đều đang sắp xếp trang bị, bỗng cô lại nhớ tới chuyện này bèn cười nói với anh: “Em vốn là “phụ nữ” giữa bầy đàn ông các anh mà.”

Anh hiếm khi bật cười, hơi xấu hổ gãi đầu: “Nhện độc, em đâu phải, em là chiến sĩ mà!”

Em là chiến sĩ!

Cộp, cộp, cộp.

Đúng lúc này, từ xa bỗng truyền tới tiếng bước chân mơ hồ, Tô Ngôn vội vàng nuốt nước mắt xuống. Sau khi đứng thẳng người, xuyên qua màn sương mù mờ ảo trên núi sáng sớm, một bóng dáng cao to từ từ hiện lên trong mắt cô.

Người kia cũng ôm 3 bó hoa, hẳn là cũng đến viếng.

Miệng cô hơi há ra, không thể nhìn ra cảm xúc trong đôi mắt đen đối diện,

cuối cùng chỉ có thể cứng nhắc gọi: “Đội trưởng Giang.”

Không phải cô chưa từng nghĩ tới sẽ đụng mặt ai ở đây, vô số lần lý trí đã nhắc nhở cô nên trốn tránh, thế nhưng cô vẫn tới. Để rồi sau đó trong không khí mát mẻ buổi sáng của Cương Bắc, cô lại gặp Giang Ly.

Chương 98: Hài cốt bên trong công trường 9

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 99: Hài cốt bên trong công trường (Kết) + Phá Tà 1

Trong phòng thẩm vấn Cục thành phố Nam Thành.

Khuông Hoành Bình bị đẩy vào một căn phòng lớn hơn rất nhiều so với những phòng thẩm vấn khác, anh ta hơi bất an, từ sau khi bị áp giải về thành phố Nam Thành thì tâm trạng này càng lúc càng rõ. Vì trong lòng anh ta rất rõ hai người cảnh sát từ thành phố Nam Thành cũng không hoàn toàn tin tưởng mình, mà anh ta cũng biết, lúc Giang Ly áp giải mình ở Cục thành phố Cương Bắc thì Khuông Nhạc Nhạc cũng ở ngay chiếc xe phía sau, cũng đến thẳng Nam Thành.

Anh ta yên lặng ngồi trong này đã lâu rồi, tấm gương trên tường bên phải hơi làm anh ta hoảng loạn, anh ta biết có người đang quan sát mình ở phòng bên cảnh, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cửa ra vào cuối cùng cũng có động tĩnh, Giang Ly dẫn theo Tô Ngôn đi vào, phía sau còn có Hạng Dương, anh ta đi qua cửa ra vào thẳng đến phòng bên cạnh phòng thẩm vấn, mà người đi theo Hạng Dương lại là…

Giây kế tiếp, dù không có chân nhưng Khuông Hoành Bình vẫn gần như chống tay đỡ thân mình ra khỏi xe lăn, có thể thấy được anh ta đang rất kích động: “Nhạc Nhạc? Sao các người lại mang em gái tôi đến chỗ này chứ? Em ấy không liên quan gì tới chuyện này hết!”

“Em ấy vẫn còn là học sinh đấy! Các người không thể làm như thế được!”

Giang Ly đi đến bên cạnh đẩy anh ta trở về xe lăn sau đó vòng qua đối diện bàn anh ta đang ngồi: “Chúng tôi đã kiểm tra thông tin của Khuông Nhạc

Nhạc rồi, cô ta đã tròn 18 tuổi, vì vậy trên phương diện pháp luật mà nói thì những gì chúng tôi làm đều hợp pháp."

"Em ấy thật sự không biết gì hết, tôi cầu xin các người hãy thả em ấy ra đi!" Khuông Hoành Bình có vẻ đang rất mất bình tĩnh, anh ta liên tục động đậy trên xe lăn, nếu vẫn còn là người khỏe mạnh thì hẳn bây giờ anh ta đã lao ra ngoài: "Em ấy vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện gì cả, tôi đã nói với các người rồi, là tôi giết Hồng Trân Mai và Khuông Thành! Các người muốn bằng chứng, tôi cũng đã cho rồi, lời khai của nói ra hết, tại sao bây giờ lại đưa Lạc Lạc đến đây nữa?"

"Vì cô ta đã chạy đến trước mặt chúng tôi thừa nhận chính mình mới là người sát hại cha mẹ nuôi của anh." Tô Ngôn bình tĩnh nhìn anh ta đứng ngồi không yên: "Mà đúng là cô ta cũng có thể nói ra vài chi tiết trong hôm vụ án phát sinh."

"Làm ơn đi mà! Không phải cảnh sát rất thông minh sao? Không phải mọi chuyện đều muốn dùng chứng cứ nói chuyện sao? Chẳng lẽ dấu chân các người phát hiện trong phòng kho còn không đủ chứng minh sao, 1 năm trước Nhạc Nhạc chỉ mới có 17 tuổi, nó gầy gò như vậy làm sao giết được hai người họ chứ!"

"Chuyện này cũng chỉ có thể chứng minh cô ta không phải người ra tay thôi." Giang Ly nhìn thẳng vào anh ta: "Bây giờ chúng tôi nghi ngờ Khuông Nhạc Nhạc có tham dự và bao che trong vụ mưu sát này."

Khuông Hoành Bình lập tức nghẹn họng, liên tục lắc đầu: "Không… Không phải thế… Các người không thể làm vậy được! Nhạc Nhạc là một đứa trẻ ngoan, thành tích học tập của nó rất giỏi, thầy cô bảo nó có khả năng sẽ đậu vào top 5 trường đại học trong nước, tương lai của nó vô cùng xán lạn! Các người không thể hủy hoại tương lại của nó chỉ để kết thúc vụ án này, không thể được!"

Tô Ngôn: "Bởi vậy nên chúng tôi cần anh nói sự thật."

"Tôi vẫn đang nói thật!" Khuông Hoành Bình có chút khó hiểu: "Không phải các người là cảnh sát sao? Đi kiểm chứng đi chứ! Rồi các người sẽ

thấy tất cả chứng cứ đều chứng minh lời tôi nói là thật, người là do tôi giết!”

“Chúng tôi không nói tới động cơ giết người.” Giang Ly gõ nhẹ xuống mặt bàn vài tiếng, nhìn bộ dạng sững sờ của anh ta rồi tiếp tục nói: “Đừng nói với chúng tôi là vì Khuông Thành có ý đồ bỉ ổi với con gái mình, chuyên gia tâm lý học đã tiến hành đánh giá toàn diện cho Khuông Nhạc Nhạc rồi, cô ta không hề có phản ứng căng thẳng gì với vấn đề này, các người đang nói dối!”

Trong phòng thẩm vấn lập tức rơi vào yên tĩnh, vài phút sau Khuông Hoành Bình mới từ từ tỉnh táo lại, lúc này cảm xúc của anh ta đã không còn kích động như trước nữa, mấy lần định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng thở dài: “Động cơ thì có gì quan trọng chứ, sao các người cứ níu chặt lấy cái động cơ đó thế? Sao? Là muốn nghiên cứu xem tâm lý của tôi rồi đưa vào kho dữ liệu của cảnh sát à? Dù sao thì kết quả vẫn là tôi giết hai người đó, tôi chấp nhận sự trừng phạt của pháp luật.”

“Rốt cuộc anh đã được nhận nuôi như thế nào? Có đúng là con của bác cả như anh đã nói không?” Tô Ngôn nhíu mày hỏi: “Chúng tôi đã cử người tiến hành xác minh rồi, trong làng cũng nói như những gì anh đã kể. Nhưng chúng tôi sẽ một lần nữa xác minh lại, lần này có thể sự thật sẽ nổi lên đấy.” Cô rút ra 3 tấm ảnh từ trong túi hồ sơ, lần lượt là ảnh của Hồng Trân Mai trên chứng minh thư, ảnh mô phỏng của Phương Giai Mậu và bản phác họa của Cục thành phố Lâm Sơn.

Hai bàn tay của người đàn ông đối diện nắm chặt lại thành nắm đấm, sau đó buông ra, rồi lại siết chặt. Cứ như thế vài lần, anh ta bỗng ngồi thẳng lưng trên xe lăn, tiện tay để xuống dưới mặt bàn: “Nếu các người đã biết thì còn chạy tới hỏi tôi làm gì?”

“Hồng Trân Mai là nghi phạm mà cảnh sát truy tìm bấy lâu.”

“Vậy thì chúc mừng các người, nghi phạm lọt lưới rồi, mặc dù chỉ là một bộ xương khô, nhưng vẫn là lọt lưới. Vụ án của bà ta các người đã có thể tuyên bố kết thúc rồi, đây không phải là chuyện tốt sao?” Khuông Hoành Bình để lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày vừa qua: “Nói đến đây thì cảnh sát

phải cảm ơn tôi rồi, nếu không chờ các người ra tay thì không biết đến khi nào.”

Giang Ly nghe những lời này của anh ta thì nét mặt dần trầm xuống, cuối cùng trở nên hết sức khó coi: “Anh thật sự cảm thấy mình đã đóng góp rất nhiều công lao cho xã hội sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Anh ta hỏi lại.

Lúc này Tô Ngôn hừ ra một tiếng, rõ ràng là đang chế giễu. Cô nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của đối phương, thậm chí còn có chút khó chịu, bèn mở miệng: “Xem ra anh đã biết rõ rõ Hồng Trân Mai cùng Khuông Thành đang làm chuyện gì rồi, vậy chắc anh cũng biết có bao nhiêu người bị mua bán trong tay họ rồi, số lượng khổng lồ tới cỡ nào đây? Đó đều là những người mà cảnh sát cả nước ngày đêm tìm kiếm, trong nhà họ còn có ba mẹ, vợ chồng, con cái vẫn luôn mong mỏi họ trở về an toàn, Hồng Trân Mai và Khuông Thành chính là người duy nhất biết được họ đã đi về đâu, giờ hai người đã chết rồi, tất cả nạn nhân cũng bị mất dấu vết.” Nói đến đây, nét mặt cô tỏ ra rất tiếc nuối: “Khuông Hoành Bình, vốn dĩ anh có thể chọn báo cảnh sát, tôi tin rằng với sự tin tưởng của họ thì chuyện đưa hai người ra trước công lý hoàn toàn không khó.”

Khuông Hoành Bình run lên, anh dần lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, rõ ràng là chưa từng nghĩ tới chuyện này.

“Vậy đã xảy ra chuyện gì? Họ đã làm gì mà kích thích đến nỗi anh mất hết lý trí, không màng đến hậu quả như thế?” Tô Ngôn nhẹ giọng lại: “Cảnh sát không phủ nhận tội ác của họ, bây giờ bên ngoài có có hàng ngàn tính mạng của các nạn nhân khác, họ cũng cần trợ giúp!”

Anh ta thở vài hơi, cuối cùng như một quả bóng bị xì hơi, hai mắt thật thần, trán đầy mồ hôi ngã xuống xe lăn. Sau vài chục giây, anh ta cười tự giễu một tiếng, vừa cười nước mắt vừa rơi xuống: “Tôi vốn dĩ nghĩ rằng chuyện mình làm là đúng, hai người đó chết rồi sẽ không còn hại người được nữa…”

Tô Ngôn cùng Giang Ly chỉ ngồi đó lẳng lặng chờ anh ta bình tĩnh lại.

“Lúc đó tôi đã lên 5, đều nhớ tất cả những chuyện đã xảy ra, bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ ngày mà tôi bị bọn chúng bắt cóc, tiếng còi xe chạy tới, hương cỏ ven đường và cảm giác cục đá đâm vào chân qua đế giày.” Khuông Hoành Bình gục đầu xuống, lấy tay chống trán, mảng nước trên quần ở đùi anh ta ngày càng lan rộng, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Nhưng tôi rất thông minh, tôi thông minh hơn bọn nhóc chúng bắt đi nhiều, không ầm ĩ nháo nhào, thậm chỉ còn có thể làm bất cứ chuyện gì có lợi cho chúng. Tôi không bao giờ kêu gào đòi về nhà hoặc đòi ba mẹ, vì vậy chúng quyết định giữ tôi lại, dù sao tôi cũng mang lại niềm vui cho chúng. Vì vậy tôi đã có được một thân phận mới, không còn là Phó Hạo nữa, mà là Khuông Hoành Bình.”

“Thật ra tôi không quan tâm lắm, những đứa trẻ bị bắt về tôi đã thấy rất nhiều rồi, miễn còn sống thì là tốt rồi!” Anh ta bỗng ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng: “Trong hoàn cảnh đó, sự sợ hãi đó, người chưa từng trải qua không thể nào hiểu được cảm giác của tôi. Chỉ cần có thể được sống, ý tôi là, một ngày nào đó tôi sẽ lớn lên, còn sống thì mới có hy vọng được, đúng không? Vì vậy nhiều năm ở cạnh chúng như vậy, tôi đã làm rất nhiều chuyện xấu, thậm chí còn bị chúng lợi dụng để đi lừa trẻ con và phụ nữ, dù sao cũng chẳng có ai đề phòng một đứa trẻ hết.”

Vẻ mặt kiên cường của anh ta khiến trong lòng Giang Ly và Tô Ngôn như bị thắt chặt.

“Bất quá cũng chỉ là vài chục năm sống như một cái xác không hồn mà thôi, tôi đúng là đáng chết, giờ bị cắt hai chân đúng là rất nhẹ nhàng, lẽ ra tôi phải chết dưới thiên đao vạn giảo* mới đúng. Nếu cảnh sát không tìm ra tôi thì sau khi Nhạc Nhạc thi đại học xong tôi cũng sẽ không sống tiếp nữa.” Khuông Hoành Bình cười, nước mắt vẫn giàn giụa: “Khoảng thời gian sau năm 5 tuổi đối với tôi mà nói là hoàn toàn đen tối, không có một tia sáng nào, cho đến khi… Cho đến khi chúng sinh ra Nhạc Nhạc.”

(*) Thiên đao vạn giảo: đại ý là róc da róc thịt, giống như hình phạt lăng trì thời xưa á.

“Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một thứ nhỏ như vậy, mềm mại mà còn có

mùi sữa thơm. Đúng là khó tưởng tượng đúng không? Hai tên cặn bã đó lại có thể sinh ra một đứa con?!" Anh ta cười đến mức điên cuồng, trợn to mắt nhìn họ: "Nhạc Nhạc không giống như chúng, em ấy hồn nhiên, lương thiện và hoạt bát. Thấy tôi bị thương em ấy sẽ bò qua khóc thay tôi, con gà con em ấy nuôi chết, em ấy đã khóc 3 ngày 3 đêm, em ấy có rất nhiều bạn tốt, em ấy xứng đáng có những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này."

"Nhưng!!! Bọn chúng không nên có ý ra tay với Nhạc Nhạc!!" Anh ta đột nhiên trở nên rất kích động, vì không kiềm chế được cảm xúc mà sắc mặt đỏ bừng lên, nước bọt trong mồm cũng vẩy ra: "Tôi vốn nghĩ chí ít bọn chúng sẽ thật lòng yêu thương Nhạc Nhạc! Ý tôi là, dù cho tội ác của chúng có chồng chết thì Nhạc Nhạc vẫn là con gái ruột của chúng mà? Kết quả là ngày hôm đó tôi đang trong tiệm thì bị gọi tới, chúng nói với tôi là muốn xuất hàng, vì vậy tôi ngay lập tức đi. Tôi đến phòng kho, sau khi thấy "món hàng" đó thì thật sự không dám tin vào mắt mình. Người phụ nữ bị nhốt trong lồng chính là cô giáo dạy múa của Nhạc Nhạc!" Nói xong, anh ta dùng sức đập xuống mặt bàn sắt trước mặt mình làm phát ra một tiếng vang thật lớn.

"Không cần đoán tôi cũng biết chúng đã làm cách nào để bắt được người phụ nữ đó, ai mà nghi ngờ phụ huynh của học sinh mà mình yêu quý chứ? Bọn chúng đã lợi dụng Nhạc Nhạc, nếu như Nhạc Nhạc phát hiện vì em ấy hẹn cô gái ăn cơm mà đối phương mới mất tích thì sẽ đau khổ như thế nào chứ?"

"Chúng là cha là mẹ sao? Đúng là súc sinh mà!! Súc sinh!!!" Khuông Hoành Bình hét to.

Lúc này Giang Ly mới mở miệng: "Vậy nên trong cơn tức giận, anh cầm lấy cây xẻng bên cạnh rồi đánh ngất Khuông Thành."

"Không, không phải tối đó, nhưng chúng xứng đáng bị như vậy." Mặt anh ta đầy nước mắt, nụ cười càng lúc càng quỷ dị: "Trước khi tôi ra tay đã hỏi bọn chúng, anh có biết Khuông Thành trả lời thế nào không? Ông ta nói tôi đừng ngạc nhiên, từ xưa đến nay đều là cha truyền con nối, Nhạc Nhạc sớm muộn gì cũng kế thừa nghề này thôi. Sao chúng dám như thế?! Nhạc Nhạc phải yên ổn học xong đại học, tìm được một công việc tốt rồi kết hôn sinh

con, chúng dựa vào cái gì mà muốn kéo em ấy xuống vũng bùn chứ?" Nói xong anh ta lập tức quay đầu nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, biểu đạt sự căm thù và xem thường của mình.

Đến đây thì hầu hết sự thật đã hé lộ, nhưng mọi chuyện phía sau rất nặng nề, dù Thái Thành Tể và Hạng Dương sát vách đều là cảnh sát kỳ cựu cũng khó có thể chịu đựng được. Trái tim như bị thứ gì đó đè ép lại, phải ra sức thì mới thở nổi.

"Sau khi anh có được lòng tin của vợ chồng Hồng Trân Mai và Khuông Thành thì không có ý định tìm kiếm cha mẹ ruột của mình sao?" Tô Ngôn hỏi.

Khuông Hoành Bình mở mắt ra, nhìn cô một cái thật sâu, không lên tiếng.

Cô lập tức nhận ra: "Anh đã tìm, nhưng tìm không được đúng không? Chỗ chôn sống hai người Hồng Trân Mai và Khuông Thành… Nếu tôi nhớ không lầm, chỗ đó trước khi bị bỏ hoang đã từng là khu dân cư, nhiều năm trước đều là nhà một tầng, sau đó bị cải tạo nên đều dời đi hết."

"Họ đã chết rồi, sau khi tôi mất tích 4 năm thì bị tai nạn giao thông." Cuối cùng anh ta cũng thu lại bộ dạng điên cuồng lúc này, cái cằm không ngừng run rẩy: "Chôn những tên đầu sỏ ở đó, xem như là chuyện hiếu thuận cuối cùng của đứa con bất hiếu như tôi đi…" Anh ta lại cười, nhưng là một nụ cười rất chua xót.

Giang Ly và Tô Ngôn đứng lên chuẩn bị kết thúc thẩm vấn, anh ta thấy thế vội nói: "Nhạc Nhạc thật sự là không biết gì hết, tối đó lúc em ấy đến cửa hàng kim khí thì tôi đã chuẩn bị lái xe đi rồi, em ấy kiên quyết đòi đi theo. Lúc tôi chôn xác thì em ấy cũng đang ngủ trên xe, tôi dùng bao to để chứa Hồng Trân Mai và Khuông Thành, em ấy hoàn toàn không biết tôi xuống xe làm gì, chôn cái gì, thật đó."

Giang Ly quay đầu nhìn anh ta một cái rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Đến khi họ trở lại văn phòng đội chuyên án thì Thái Thành Tể và Hạng

Dương vẫn chưa về, chắc là đang ở lại xử lý chuyện của Khuông Nhạc Nhạc. Giang Ly đặt tài liệu trong tay xuống bàn làm việc, sau khi ngồi xuống thì dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, cau mày làm dịu đi sự mệt mỏi vì 2 ngày làm việc cường độ cao và lái xe trong thời gian dài.

1 giây sau, anh nhận ra có gì đó nên liền mở mắt ra. Không ngờ vừa mở mắt đã thấy Tô Ngôn đang đứng cạnh bàn, nhìn chằm chằm mình.

"…" Giang Ly dùng ánh mắt ra hiệu cô có gì thì cứ nói.

"Hồng Trân Mai và Khuông Thành cũng đã chết rồi, manh mối về những nạn nhân của chúng cũng rơi vào bế tắc, dù cho Khuông Hoành Bình có thể biết một ít nhưng thật sự vẫn không đủ dùng." Tô Ngôn vội mở miệng, vì sốt ruột nên hơi nghiêng người về phía trước.

Giang Ly nghe vậy bèn thẳng lưng sau đó chậm rãi đứng lên, cũng cúi người theo cô, giữa hai người ngay lập tức xuất hiện một loại trạng thái "giằng co", khoảng cách giữa hai gương mặt không tới nửa cánh tay.

"Vì vậy?" Anh nhíu mày.

"Chúng tôi cũng không thể mặc kệ những nạn nhân đó đúng không?" Giọng điệu của Tô Ngôn hơi cao lên.

"Bên Tinh Võng tự có sắp xếp, chúng ta không thể tự tiện hành động được, nếu không sẽ gây ra hậu quả khôn lường."

"Trong lòng anh và tôi đều hiểu rõ rằng lần tiếp theo của hành động Phá Tà phải chờ đến khi nào mà, 2 năm, hay là 3 năm chứ?" Vì nóng lòng nên cô lại tiến về phía trước một chút, cố gắng thuyết phục đối phương: "Lần này không liên quan gì đến Tinh Võng cả, ở thành phố Nam Thành có một nạn nhân là Hồng Trân Mai, cũng là một nghi phạm bị tình nghi buôn người ở Cương Bắc, căn cứ theo lời khai của hai anh em thì gia đình của cô giáo dạy múa kia chắc chắn đã báo mất tích rồi đúng không? Thành phố Lâm Sơn cũng có Tịch Huyên, 2 nạn nhân bị bán đi còn không đủ cho Cục thành phố Nam Thành, Cục thành phố Cương Bắc và Cục thành phố Lâm Sơn liên kết nhau phá án sao?"

Khóe miệng Giang Ly thoáng hiện lên một nụ cười, anh nghiêm túc nhìn người trước mặt: “Tôi đã nói chuyện này chưa nhỉ, tác phong làm việc của em thật sự rất quân đội.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.” Tô Ngôn hơi nghiêng đầu.

Lúc này hai người mới phát hiện khoảng cách giữa họ đang rất gần, khoảng cách giữa mũi chỉ bằng một nắm tay, thậm chí hơi thở cũng quấn quít vào nhau. Giây tiếp theo bầu không khí đã rơi vào yên tĩnh đến kì lạ, không ai lùi lại, thậm chí Tô Ngôn vì khẩn trương còn vô thức cắn môi dưới.

1 giây… 2 giây… 3 giây…

Thái Thành Tể và Hạng Dương đột nhiên xuất hiện ở cửa ra vào, Thái Thành Tể đang dùng tay đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, miệng còn đang la toáng lên: “Không biết đội trưởng Giang và Tô Ngôn… Ôi đm!!!”

Giang Ly và Tô Ngôn tỉnh táo lại, kéo giãn khoảng cách ra rồi cùng nhìn về phía cửa ra vào.

Thái Thành Tể đã sớm lôi Hạng Dương ra ngoài, trốn ở sau cửa rên rỉ: “Hạng Dương ơi, tôi mù mất rồi!”

QAQ!

Chương 100: Phá Tà 2

Tô Ngôn hơi mất tự nhiên sờ lên vành tai mình, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi.

Sau khi cô đi khỏi, khóe môi của Giang Ly hơi cong lên, dù trong lòng hai người đều biết rõ vừa rồi nếu không bị người khác cắt ngang thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì được, nhưng trong lòng anh đã xác nhận được một số chuyện nên tâm trạng vô cùng tốt. Anh đi đến chỗ cửa ra vào: "Anh sẽ bàn bạc về tính khả thi của hành động liên hợp."

Anh bước ra khỏi văn phòng, nhìn thấy hai người Thái Thành Tể và Hạng Dương đang nép vào góc tường sau cánh cửa, thuận theo khe hở lén nhìn vào.

"Nhìn gì đấy?" Anh mở miệng.

Tất nhiên âm thanh quen thuộc bất thình lình này đã dọa cho hai người kia giật nảy mình, sau khi giằng co một lúc cuối cùng cũng lần lượt đứng dậy. Thái Thành Tể cười ha hả: "Không nhìn gì cả, không nhìn gì cả, chúng tôi chẳng thấy gì hết."

Hạng Dương vội vàng đưa tay thề: "Đội trưởng Giang, thật sự là tôi không thấy! Còn Thái Bao thì…"

Thái Thành Tể tay mắt lanh lẹ thúc cùi chỏ vào bụng anh ta, khiến Hạng Dương nhe răng trợn mặt khom người xuống.

Giang Ly hiếm khi bật cười, không hỏi tiếp nữa mà lướt qua họ, đi thẳng về phía thang máy.

Hai người đang chờ bị "phán quyết" lại bị bỏ lại tại chỗ đều trợn mắt nhìn,

rất nhanh sau đó liền xô đẩy nhau vào văn phòng, sau đó giả vờ như không có chuyện gì rồi trở về chỗ của mình. Chỉ là hai ánh mắt kia vẫn luôn giả vờ lơ đễnh nhìn về phía Tô Ngôn, thỉnh thoảng còn quay sang nhìn nhau một chút, vẻ mắt như đã hiểu rõ.

Họ nghĩ chắc là da mặt nữ giới mỏng, cuối cùng sẽ không chịu nổi không khí kỳ quái này mà tự ra mặt giải thích một phen. Nhưng Tô Ngôn cũng đâu phải là một cô gái bình thường, không nói đến chuyện giữa cô và Giang Ly chẳng có gì cả, cho dù có gì đi nữa thì cô cũng không nghĩ đến chuyện giải thích với người khác. Thật ra sau chuyện ngoài ý muốn vừa rồi thì trong đầu cô đúng là suy nghĩ rất nhiều, thậm chí mạch suy nghĩ còn dần rõ ràng hơn. Ví dụ như hiện giờ lời đồn về mối quan hệ của cô và Giang Ly cũng không phải ít, tại sao cô chưa hề nghĩ tới chuyện giải thích, ví dụ như lúc ở Cục thành phố Cương Bắc rõ ràng cô có rất nhiều cơ hội để phủ nhận, nhưng tại sao lại không làm?

Có đúng là lười giải thích hay không thèm để ý đến không? Thật ra cũng không hẳn.

Cuối cùng Thái Thành Tể là người không giữ được bình tĩnh nữa, anh ta đứng dậy bước tới bên cạnh Tô Ngôn, không trực tiếp hỏi thẳng mà định lựa lời dẫn dắt: “Không ngờ Khuông Hoành Bình cũng là bị lừa bán, nhưng tốt xấu gì anh ta cũng là thật lòng với Khuông Nhạc Nhạc. Vừa rồi em và đội trưởng Giang không thấy đâu, cô bé khóc đến nghẹn ngào trong phòng quan sát đấy.”

“Đúng vậy, nhưng hai người nói xem, Khuông Nhạc Nhạc giờ phải đối diện tất cả thế nào đây?” Hạng Dương cũng lao tới.

Tô Ngôn nhún vai: “Bây giờ chúng ta chỉ có bằng chứng chứng minh đúng là tối đó Khuông Nhạc Nhạc đã ngồi trên xe của Khuông Hoành Bình từ Cương Bắc tới Nam Thành, còn lại đều không chứng minh được, dựa trên nguyên tắc mà nói thì không phải nghi phạm.”

“Vậy giờ chúng ta sẽ làm gì tiếp đây? Lúc nãy em và đội trưởng Giang…” Thái Thành Tể ra sức nhướng mày, ánh mắt khát khao ám chỉ.

Hạng Dương cũng trợn tròn mắt, vươn cổ về phía trước như sợ sẽ bỏ lỡ tin gì đó.

“Tiếp theo là để Khuông Hoành Bình chuyển thành nhân chứng, vì trước khi anh ta mất tích vốn hộ khẩu là ở đây, như vậy chúng ta có thể tiếp nhận vụ án anh ta bị lừa bàn để tiến hành điều tra.” Tô Ngôn nói, mặc dù không thỏa mãn được lòng hiếu kì của họ nhưng đã thành công chuyển sự chú ý sang chuyện khác.

“Hai con buôn Hồng Trân Mai và Khuông Thành không phải đã chết rồi sao, đây còn không phải kết án à? … A…” Thái Thành Tể kéo dài giọng nói, đột nhiên bừng tỉnh: “Đội trưởng Giang chuẩn bị làm một vụ lớn à?”

“Chẳng lẽ là…” Mặc dù Hạng Dương có nghi vấn nhưng cũng biết dừng đúng lúc.

Tô Ngôn gật đầu: “Căn cứ vào lời khai vừa rồi của Khuông Hoành Bình thì nạn nhân cuối cùng của vợ chồng Hồng Trân Mai hiện vẫn chưa rõ tung tích, cô ấy và Tịch Huyên là nạn nhân và cũng là nhân chứng, hy vọng nhờ vào đó mà chúng ta có thể lùng ra được đường dây tiêu thụ của vợ chồng Hồng Trân Mai, cứu được càng nhiều nạn nhân càng tốt.”

“Chuyện này không liên quan tới Tinh Võng, dù sao chúng ta cũng không thể biết được hai người Hồng Trân Mai và Khuông Thành có đúng là đang làm việc cho Tinh Võng không. Vì vậy hiện tại cảnh sát chúng ta chỉ có thể bắt đầu từ góc độ 2 kẻ buôn người bình thường để truy ra chân tướng, còn về việc kết quả thế nào, không ai biết được hết.”

“Có lý, có lý.” Thái Thành Tể và Hạng Dương đã hiểu, thậm chí còn hưng phấn xoa tay. “Tinh Võng” trong nhận thức của họ chắc chắn không đầy đủ như Tô Ngôn và Giang Ly, nhưng chỉ cần tiếp xúc với vụ án của Tịch Huyên lần trước cũng đủ khiến họ hãi hùng khiếp vía, vụ án khổng lồ phía sau không khỏi làm mọi người cảm thấy hơi… hưng phấn, nhiệt huyết toàn thân đều sôi trào.

“Nhưng vừa này tôi thấy em và đội trưởng Giang…” Thái Thành Tể hưng phấn quay lại chủ đề ban đầu.

Không ngờ Tô Ngôn lại đột nhiên đứng dậy, lấy ba lô một bên rồi chen qua giữa hai người, đưa lưng về phía họ rồi tiêu sái vẫy tay: “Đi công tác nhiều ngày rồi, giờ vụ án cũng đã kết thúc nên lãnh đạ cho phép tôi về nhà nghỉ ngơi, hẹn gặp lại nhé.”

Thành công chạy thoát, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm sau đó lái xe về biệt thự nhà họ Tô, Tô Thế Minh không có ở nhà, hẳn là lại đi xã giao bàn chuyện làm ăn, còn Trịnh Tuệ đang ngồi cắm hoa trong phòng khách, thấy cô về cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Mẹ con hai người ngoài mặt vui vẻ trò chuyện với nhau vài câu, hình như từ lúc công ty nhà họ Tô tiến hành hợp với với nhà họ Giang thì Trịnh Tuệ cũng không còn quan tâm tới chuyện hôn nhân của cô nữa. Không cần đi xem mắt nữa, tâm trạng của mỗi người trong nhà đều hoàn toàn thoải mái, không khí hòa hợp rất mạnh mẽ.

Ngày hôm sau, Tô Ngôn hiếm khi ngủ thẳng tới buổi trưa mới dậy, tính ra cũng đã một thời gian dài không được nghỉ ngơi tốt, cô phải thừa dịp này dưỡng lại sức. Sau khi xuống giường, cô tùy tiện đánh răng rửa mặt rồi buộc tóc lên, cứ như thế mặc bộ đồ ngủ màu hồng phấn ngọt ngào đi xuống lầu. Theo như trí nhớ cũ của cô thì khoảng thời gian này hẳn không có ai ở nhà, vì vậy cô vừa đi xuống lầu vừa cất giọng gọi: “Dì? Dì ơi? Sáng nay còn gì ăn…”

Khó khăn lắm mới bước xuống bậc thang cuối cùng, nhưng những lời chưa nói ra đã bị cảnh tượng trước mắt cô dội ngược trở lại. Trong phòng khách lớn như thế, Tô Thế Minh và Trịnh Tuệ đều mặc quần áo trang trọng ngồi trên ghế sô pha, Giang Ly ở chính giữa nghiêng đầu nhìn cô, bên cạnh còn có La Lan và Giang Thành Văn đang hiếu kì nhìn về phía cô.

Cầu thang nằm ngay trước cửa phòng ăn, dì giúp việc trong nhà đang đứng đó bưng một đĩa trái cây, không ngừng nháy mắt với cô, tốc độ chớp mắt không chừng 2 phút nữa thì toàn bộ cơ mặt đều bị căng cứng cả.

Có ai nói cho cô biết tình huống hiện giờ là thế nào không? Không phải cô đang kiếm cớ, nhưng nhiều người như vậy trong phòng khách sao có thể

yên tĩnh không phát ra chút âm thanh nào thế này?!

Tô Thế Minh cuối cùng cũng xoay người lại, nhíu mày, ngữ khí có chút không vui: “Sao giờ con mới xuống? Còn không nhanh đi thay đồ đi? Đúng là không có thể thống gì mà!”

La Lan vội vàng hoà giải: “Không phải Ngôn Ngôn cũng vừa mới công tác về sao? Tôi có nghe Tiểu Ly nhà chúng tôi nói rồi, cảnh sát hình sự thật sự quá vất vả rồi, phải nghỉ ngơi thật nhiều, nếu không làm sao chịu nổi được đúng không?”

Giang Thành Văn cũng liên tục gật đầu, biểu thị mình rất đồng ý với vợ.

Trịnh Tuệ đứng dậy bước nhanh đi tới cầu thang, kéo Tô Ngôn cùng lên lầu: “Nhanh nào, mau về phòng thay đồ đi con!”

“Nhưng mà, chẳng lẽ giờ mẹ không định giải thích cho con đây là chuyện gì sao?” Tô Ngôn không quan tâm tới việc bộ dạng mặc đồ ngủ này của mình bị người khác nhìn thấy, chỉ là bầu không khí vừa rồi khi cô xuống cũng hơi kỳ lạ rồi đúng không?

“Ai da… Chỉ là lúc nãy Tiểu Ly đến đây…”

“Tiểu Ly?” Cô không thể tin được, nhìn về phía Trịnh Tuệ, hết thảy những chuyện này là sao đây?”

“Ừm… Đội trưởng Giang, đội trưởng Giang.” Trịnh Tuệ vội vàng sửa lại, bà ta cũng không ngờ con gái lại bất mãn chỉ vì một cái danh xưng: “Bảo là trong Cục của các con có chuyện gì đó, có vẻ như muốn kết thúc ngày nghỉ sớm hơn, cậu ấy tiện đường nên đến đón con về Cục. Mẹ bảo cậu ấy lên gọi con đi, Tiểu Ly thì không chịu, nói mình đi trước rồi buổi chiều lại đến!”

“Sao có thể như vậy được, vì vậy mẹ mới bảo cậu ấy ở lại, đúng lúc hợp đồng nhà chúng ta và nhà họ Giang vừa ký xong mà vẫn chưa cùng nhau ăn một bữa cơm được. Mẹ nghĩ vợ chồng giám đốc Giang nhất định cũng nghĩ vậy, cả tháng trời không được gặp con mình, lần này xem như là một cơ hội tốt!”

“…”

Lúc Tô Ngôn lại xuống lầu thì tất cả mọi người đã vào phòng ăn chuẩn bị ăn cơm, cô và Giang Ly đều bày ra vẻ mặt cam chịu, nhẫn nhịn chuyện ba mẹ hai bên luôn miệng thân thiết gọi “Tiểu Ly” và “Ngôn Ngôn”. Nói thật thì lúc trước khi phát hiện mình đã rơi vào tay địch, cô cũng không luống cuống tay chân như bây giờ. Dù quân địch có dùng mọi thủ đoạn bức cung thế nào cô cũng có thể duy trì đầu óc tỉnh táo và ý chí kiên định, nhưng đối mặt với ánh mắt thi thoảng liếc sang nhìn mình của La Lan và Giang Thành Văn, trong nháy mắt cô đã trở nên mê man.

Vất vả lắm mới ăn xong bữa cơm này, có vẻ như Giang Ly đã nhận ra cô không được thoải mái cho lắm nên đã viện cớ trong Cục còn việc nên ra khỏi biệt thự nhà họ Tô.

Sau khi ngồi lên xe anh, cuối cùng Tô Ngôn cũng thở phào ra một hơi, cả người ngồi phịch xuống ghế phụ lái. Nhưng chỉ qua vài giây, rất nhanh cô đã khôi phục được tinh thần, ngước qua nhìn về phía Giang Ly đang khởi động xe: “Đội trưởng Giang, anh gấp gáp đến đón em như vậy, có phải là có tin tốt gì không?”

Giang Ly mỉm cười gật đầu, vừa đánh tay lái nhanh chóng rời khỏi biệt thự nhà họ Tô vừa nói: “Hôm qua sau khi lãnh đạo Cục liên hệ với Cục thành phố Cương Bắc và Cục thành phố Lâm Sơn thì đã quyết định phê duyệt liên hợp hành động, vì nhân chứng chính Khuông Hoành Bình là ở chỗ chúng ta nên tạm thời sẽ do Cục thành phố Nam Thành dẫn đầu trong hành động lần này, thành phố Lâm Sơn và thành phố Cương Bắc sẽ tích cực phối hợp.”

Nói tới đây anh hơi dừng lại một chút, trầm ngâm một hồi rồi mới nói tiếp: “Giờ bọn Thái Bao và Hạng Dương đang tiếp tục thẩm vấn và hợp chỉnh lời khai chính xác của Khuông Hoành Bình, để xem có thể moi ra từ miệng anh ta manh mối nào nữa không, còn em và anh sẽ xuất phát đến thành phố Lâm Sơn, dù sao cũng có chứng cứ cho thấy Hồng Trân Mai đã dừng lại ở thành phố đó trong một thời gian.”

“Khi nào thì xuất phát?”

“Buổi chiều.” Giang Ly nói xong liền đạp chân ga, chiếc SUV màu đen lượn vài vòng cung trên đường, hòa vào dòng xe nhanh chóng chạy về hướng Cục thành phố Nam Thành.

…

Quả nhiên, buổi chiều Tô Ngôn, Giang Ly và thêm cả Đinh Khải Nhạc đã nhận được thông báo rồi lập tức khởi hành tới thành phố Lâm Sơn. Mặc dù Thái Thành Tể và Hạng Dương rất hâm mộ họ được đi công tác, nhưng hậu phương cũng cần có cảnh sát hình sự có kinh nghiệm ở lại, vì vậy chỉ có thể nén đau lòng mà đưa ba người xuống lầu, vẫy tay tạm biệt.

Thành phố Lâm Sơn xa hơn so với thành phố Cương Bắc rất nhiều, cũng may lúc này có thêm Đinh Khải Nhạc nên trên đường anh ta vẫn liên tục nói chuyện, cứ như thế thời gian cứ trôi đi. Cho đến sau nửa đêm, cuối cùng họ cũng ra khỏi đường cao tốc, xe vừa dừng ở cổng trạm thu phí đã thấy một chiếc xe cảnh sát đang đậu ven đường, trong đêm tối đèn báo hiệu phía trên lại càng chói mắt.

Giang Ly chạy xe tới cạnh xe cạnh sát, ba người cũng lần lượt xuống xe. Trên xe cảnh sát cũng lục tục có bốn người đi xuống, dẫn đầu là một người chưa đến 40 tuổi, chân tóc hơi hói khiến gương mặt hơi dài.

Người đó bước lên bắt tay với Giang Ly: “Đội trưởng Giang? Hoan nghênh, hoan nghênh!”

“Đội phó Tề, đúng là phiền anh quá, trễ thế này rồi còn ở đây chờ chúng tôi.” Sau khi nói xong, Giang Ly nghiêng người sang giới thiệu: “Vị này là đội phó đội chuyên án của Cục thành phố Lâm Sơn, anh ấy họ Tề, là người phụ trách cho hành động liên hợp lần này ở thành phố Lâm Sơn.”

Hai bên chào hỏi lẫn nhau một chút, ánh mắt Tô Ngôn lướt qua bốn người đối diện, cuối cùng dừng ở một nữ cảnh sát trẻ. Dáng vẻ cô ta rất ngọt ngào, nhìn chắc khoảng 25 26 tuổi, lúc nói chuyện hay mỉm cười đều hiện lên một lúm đồng tiền ở má phải, đôi mắt lấp lánh trong màn đêm. Dáng người yểu điệu, mảnh mai, đồng phục cảnh sát trên người cho thấy hẳn là cô ta không

thường xuyên ra mặt làm việc, dưới chân còn mang giày da thống nhất với đồng phục.

“À, trước khi tôi đến đã sắp xếp khách sạn cho mọi người rồi, tiện thể cũng đặt cơm luôn, trên bàn ăn có thể trao đổi kỹ lại tình hình một chút, dù sao thời gian cũng là vàng bạc mà!” Tề Lượng đề nghị nên tất nhiên những người khác không có gì phản đối, thấy vậy anh ta liền vẫy tay: “Quách Lâm Duyệt, em ngồi xe đội trưởng Giang để dẫn đường nhé.”

“Vâng, đội phó Tề.” Nữ cảnh sát thanh thúy đáp lại rồi đi cùng với ba người về xe của Giang Ly.

Sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Đinh Khải Nhạc, cô ta kéo cửa phụ lái ra rồi chui vào. Anh ta há miệng định nói gì đó, nhưng nhìn Giang Ly rồi lại nhìn Tô Ngôn bên cạnh, hai người này có vẻ như không có phản ứng gì, anh ta cũng nuốt lời chất vấn vào bụng lại. Để dẫn đường thì… có vẻ ngồi phía trước cũng tiện hơn đúng không?

Xe từ từ rời khỏi đường cao tốc, kiến trúc xung quanh cũng dần dần cao lên, hẳn là càng ngày càng gần trung tâm thành phố.

Quách Lâm Duyệt có vẻ như là một người rất cởi mở, từ lúc lên xe vẫn cố gắng nói chuyện với Giang Ly, trong lời nói tràn đầy giọng điệu ngưỡng mộ. Nhưng chuyện này cũng đúng, dù sao “lý lịch” của Giang Ly đúng là rất bắt mắt.

Đinh Khải Nhạc ngồi phía sau nhìn người đang cong miệng cười ở ghế phụ lái qua kính chiếu hậu, khẽ nhếch miệng, sau đó lại nhìn sang bên cạnh mình, thấy Tô Ngôn đang nhìn những ngọn đèn mờ ảo ngoài cửa sổ. Anh ta đảo mắt, nhích sang đụng cô rồi nhỏ giọng: “Này, Tô Ngôn, em gái này là bên kỹ thuật đúng không? Nhìn không giống như hay ra mặt.”

Tô Ngôn đáp lại, hơn nửa ngày sau mới dời mắt ra khỏi cửa sổ: “Nhìn quân hàm và cảnh hào thì là thực tập sinh, còn làm gì thì tôi không rõ.”

Nhưng Đinh Khải Nhạc lại không để ý đến chuyện này: “Thực tập sinh? Không phải chứ, đây là hành động liên hợp giữa 3 thành phố đó, thành phố

Lâm Sơn sao có thể phái một thực tập sinh tới chứ, có phải là hơi… hời hợt rồi không?”

Tô Ngôn không có phản ứng gì mà chỉ hơi nhíu mày, định cúi đầu nghiên cứu sổ sách tiếp.

Đinh Khải Nhạc thấy thế thì chỉ tiếc không rèn được sắt nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài rồi tựa vào lưng ghế khép mắt lại.

Sau khoảng hơn nửa tiếng, hai chiếc xe lần lượt đến một quán sủi cáo gần khách sạn họ ở tạm. Tô Ngôn đeo ba lô lên, ôm cuốn sổ vào ngực định bước lên nói gì đó với Giang Ly thì đã thấy nữ cảnh sát kia sải bước đến cạnh anh, nghiêng đầu tươi cười: “Đội trưởng Giang, chúng ta cùng vào nhé?”

Cô đứng tại chỗ, nhìn nụ cười của nữ cảnh sát kia rồi từ từ, từ từ nheo mắt lại.

Chương 101: Phá Tà 3

Bữa ăn khuya đơn giản này cũng khá hài hòa, trên bàn ăn chỉ đơn giản trao đổi một số tiến triển trước mắt và bước kế tiếp của kế hoạch, sau đó Giang Ly dẫn hai người trở về khách sạn nghỉ ngơi, đánh một giấc ngon lành.

Sáng sớm ngày hôm sau, ăn sáng xong họ nhanh chóng xuất phát tới Cục thành phố Lâm Sơn. Thành phố Lâm Sơn cũng xem như là một thành phố phát triển du lịch lâu năm, khắp nơi đều có thể thấy được kiến trúc cổ xưa, đều là những tài sản quý giá của nhân loại, vì thế nên cảm giác khác hẳn với thành phố Nam Thành. Trên đoạn đường họ đi thậm chí còn thấy nhiều hướng dẫn viên du lịch cầm cờ đỏ đi khắp nơi.

Đến khi đến trước của ra vào của Cục thành phố Lâm Sơn, Đinh Khải Nhạc không khỏi tán thưởng một tiếng, khác với ấn tượng cứng nhắc và nghiêm túc của tòa nhà công an, tòa nhà trước mắt… đáng tiền hơn rất nhiều. Lối kiến trúc trước mắt mang dáng vẻ của thời kỳ thực dân cũ để lại, nét cổ xưa và hiện đại xen lẫn nhau khiến người ta cảm thấy rất kỳ diệu.

Sau khi ba người đến nơi thì Tề Lương đã tổ chức một cuộc họp đơn giản, trừ bốn vị cảnh sát đã quen hôm qua thì còn nhiều cảnh sát khác nữa, nghe nói trong đó cũng có nhân viên kỹ thuật. Đinh Khải Nhạc ngồi vào chỗ của mình nhìn nữ cảnh sát hôm qua đang ở đối diện, cảm thấy hơi khó chịu, cô ta cũng quá mức phô trương rồi, ân cần thái quá với Giang Ly, dù sao người trong đội chuyên án bọn họ đều biết đội trưởng Giang là của Tô Ngôn, người này đúng là có mắt như mù.

Nói đúng ra thì hôm qua mới là lần đầu tiên họ gặp mặt, chỉ qua một lần gặp mà ánh mắt đã lóe sáng vậy rồi, háo sắc đến thế cơ à?

Nghĩ vậy, anh ta bèn dịch ghế tới gần Giang Ly sau đó nghiêng người nói với âm lượng chỉ hai người nghe được: “Đội trưởng Giang, tôi cảm thấy có

vẻ như Cục thành phố Lâm Sơn này không coi trọng lần liên hợp phá án này lắm đúng không? Cho một nữ thực tập sinh tham gia vào, tôi nghi ngờ tính chuyên nghiệp của họ."

Anh ta nghĩ mình chắc chắn sẽ nhận được sự đồng tình, dù anh thái độ của anh đối với thực tập sinh vẫn như vậy, không phải có thành kiến nhưng loại chuyên án này thật sự không thích hợp với sinh viên chưa tốt nghiệp. Mỗi ngày họ đều vào sinh ra tử, làm gì còn sức lực để đi dạy bảo hoặc chăm sóc cho những bạn nhỏ còn chưa ra khỏi ghế nhà trường chứ.

Giang Ly đọc tài liệu trên tay trong lúc chờ cuộc họp bắt đầu, nghe vậy cũng không thèm ngẩng đầu lên: "Không liên quan gì tới chúng ta hết, họ tự có phán đoán của mình, anh quên là lúc Tô Ngôn tham gia vụ án giết người liên hoàn ở thôn Đại An cũng còn là thực tập sinh à?"

Câu nói này khiến Đinh Khải Nhạc nghẹn không nói được gì nữa, anh ta ngồi thẳng người đánh giá Quách Lâm Duyệt vài lần rồi thầm nghĩ Tô Ngôn đâu có giống với cô ta, Tô Ngôn lúc nào cũng ngẩng cao đầu, mặc đồ thể thao, vừa nhìn đã thấy là một cảnh sát hình sự chính hiệu, Tô Ngôn có thể chạy thẳng 10 km không thở tiếng nào chỉ để truy bắt hung thủ, còn có thể tay không đấm vỡ bệ đá, cô ta thì làm được gì chứ?

Nghĩ đến đây anh ta đã thật sự thông suốt, Tô Ngôn ưu tú như thế, đội trưởng Giang cũng không phải mù, anh ta cần chi lo chuyện bao đồng thế chứ.

Cuộc họp ngắn ngủi nhanh chóng được bắt đầu, sau đó mọi người đường ai nấy đi, Tề Lương đi tới bên cạnh Giang Ly hỏi thăm: "Đội trưởng Giang, vậy giờ chúng ta cứ dựa theo kế hoạch, đến nhà nạn nhân xem thử nhé?"

"Đội phó Tề, đây là địa bàn của anh, anh cứ quyết định đi." Giang Ly cười cười, chung quy thì anh chỉ muốn lần liên hợp điều tra này cho được kết quả tốt nhất thôi, không định tranh quyền hay gì cả, anh cũng không muốn cảnh sát phía Cục thành phố Lâm Sơn vì họ đến mà sinh ra tranh cãi gì nữa.

Tề Lượng lập tức hiểu rằng anh đang bày tỏ thái độ của mình nên cũng hào phóng nở nụ cười, vươn tay vỗ vai anh: "Tôi lớn hơn cậu vài tuổi, thân mật

mà nói thì gọi cậu một tiếng Giang lão đệ nhé, con buôn Hồng Trân Mai này là do người của Cục thành phố Nam Thành tìm được trước, các cậu có tài liệu và chứng cứ phân tích hai vợ chồng này đầy đủ nhất, vậy nên lần này theo lý phải do cậu làm chủ mới đúng. Anh trai tôi cũng không phải loại người nhỏ mọn như vậy, chỉ cần có thể nhổ cỏ tận gốc bọn ác ôn này thì ai có công lao nhiều nhất cũng không quan trọng."

Sau khi nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng, kề vai cùng đi ra khỏi phòng họp.

Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc sau khi trao đổi ánh mắt cũng đi theo. Mọi người lên xe cảnh sát của Cục thành phố Lâm Sơn, không ngoài dự đoán, Quách Lâm Duyệt cũng đi theo. Tề Lượng lái xe nhìn ra sự bất mãn và chất vấn của Đinh Khải Nhạc liền nhân lúc chuẩn bị xuất phát đến nhà Tịch Huyên giải thích một chút: "Hôm qua thật sự hơi vội nên chúng ta chưa kịp hiểu nhau, tôi là đội phó đội chuyên án thành phố Lâm Sơn, người bên cạnh tôi thật ra là một thực tập sinh, nhưng ngành cao học của cô ấy là Tâm lý học tội phạm, Lâm Duyệt là một tài năng rất ưu tú."

"Nhân tài trong ngành tâm lý trên cả nước đúng là rất hiếm." Tô Ngôn thấy hai người đàn ông ngồi cùng ở phía sau dường như đều không nghe thấy, vì để tránh trường hợp khó xử nên liền lên tiếng khen ngợi. Nhưng cô cũng không phải dối trá lấy lòng, nhân tài trong lĩnh vực này thật sự rất ít, cho dù là đối với cảnh sát hình sự hay nạn nhân hoặc tội phạm thì tâm lý học là cực kỳ quan trọng, họ có thể căn cứ vào hành vi của người khác để phán đoán một số chứng cứ tiềm tàng.

Tất nhiên, tâm lý học tội phạm thật ra là môn học bắt buộc trong trường cảnh sát, nhưng người chuyên nghiệp chắc chắn sẽ giỏi hơn người bình thường.

Tề Lượng hình như cũng nhận ra ba người đến từ thành phố Nam Thành này đều không phải người thích nói chuyện, vì vậy trong khoảng thời gian sau đó, trong xe tràn ngập không khí hơi ngượng ngùng. Cũng may là rất nhanh sau đó họ đã đến một cư xá, anh ta dừng xe ở ven đường để mọi người lần lượt bước xuống.

“Tòa E, khu số 4, bên này.” Anh ta phân biệt phương hướng một chút rồi dẫn đường phía trước, giải thích: “Nhà của Tịch Huyên trước đây không ở đây, sau khi chúng ta lấy lời khai của cô ấy và vẽ chân dung xong cũng không có tiến triển gì mấy. Khoảng thời gian trước cảnh sát phụ trách vụ án có trò chuyện với ba của cô ấy một chút, chúng tôi mới biết được họ đã dọn nhà đi. Có lẽ là vì… Căn nhà trước kia cũng không có kỷ niệm gì tốt đẹp lắm.”

“Cả nhà họ đúng là cần một cuộc sống mới.” Giang Ly nói.

Mọi người vào thang máy lên tầng 22, Tề Lượng bước lên ấn chuông cửa nhà 2204, khoảng 10 giây sau bên trong truyền thời tiếng người đi ra: “Ai đó?”

Vương Quyên từ bên trong mở cửa ra, nhưng trong cửa chống trộm còn một cánh cửa sắt mỏng có cửa sổ nhỏ nữa, lúc bà ta thấy người ngoài cửa thì hơi giật mình ngạc nhiên.

Tề Lượng vội vàng lấy thẻ ngành của mình ra: “Chúng tôi là Cục cảnh sát Lâm Sơn, xin hỏi đây có phải nhà của Tịch Huyên không?”

“Phải…” Ánh mắt của Vương Quyên lướt qua anh ta và Quách Lâm Duyệt rồi dừng lại ở ba người phía sau, nét mặt lập tức trở nên rất nhiệt tình, nhanh chóng mở cánh cửa bên trong ra: “Đây không phải là cảnh sát Giang và cảnh sát Tô sao? Sao hai người lại đến đây? Mời vào, mời vào!”

Sau khi đón mọi người vào nhà, bà vội vàng hướng vào phòng ngủ bên trong gọi: “Tiểu Huyên? Tiểu Huyên ơi? Con ra xem ai đến đây này!”

“Ôi, mọi người người đến sao không gọi điện trước vậy? Ba của Tiểu Huyên đã ra ngoài làm việc nên không có ở nhà, hay là để tôi gọi điện thoại cho ông ấy về nhé?” Nói xong bà liền định đi gọi điện.

Lúc này cửa phòng ngủ được mở ra, một thiếu nữ diện mạo thanh tú, làn da trắng gần như trong suốt chạy ra, là Tịch Huyên mấy tháng rồi chưa gặp.

Cô ấy hình như hơi béo lên một chút, vợ chồng Vương Quyên chắc chắn đã

chăm sóc con mình rất tốt, mặt và môi đều hồng hào khỏe mạnh.

“Cảnh sát Giang? Cảnh sát Tô?” Nét mặt của Tịch Huyên trở nên kinh hỉ, đôi mắt sáng lên: “Hai người đến thăm em sao? Em còn đang nghĩ đợi đến khi tòa án thông báo thời gian mở phiên tòa, em sẽ trở lại thành phố Nam Thành thăm hai người đấy!” Tất nhiên cô ấy đang nhắc đến vụ án của Diêm Phi, đúng là gần đến lúc mở phiên tòa rồi.

Tô Ngôn nhìn gương mặt vui vẻ của cô bé chạy thẳng, còn rất thân thiết nắm chặt tay mình thì trên mặt cũng nở một nụ cười dịu dàng. Xem ra cô ấy ở nhà đã hồi phục rất tốt, vẫn đang tiến hành trị liệu, lời nói đã cởi mở hơn rất nhiều, cũng không sợ người lạ như trước nữa. Đây là một dấu hiệu cực kỳ tốt, dù sao Tịch Huyên vẫn còn nhỏ tuổi, thuận lợi hòa nhập trở lại với xã hội cũng không phải là chuyện khó.

Cô hơi trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói: “Lần này bọn chị đến là vì có chút manh mối về vụ án năm đó em bị bắt cóc, cần sự phối hợp của em.”

“…” Cô gái rõ ràng ngây ngẩn cả người, miễn cưỡng cười: “Em… lúc em mới về, Cục cảnh sát đã phái người tới lấy lời khai và vẽ chân dung rồi, nhưng chuyện em biết đã kể hết, thật sự là không nhớ những chuyện khác.”

“Vì vậy nên lần này chị mới tới đây.” Quách Lâm Duyệt bước lên một bước, khuôn mặt xinh đẹp treo một nụ cười thật ngọt ngào, đôi mắt cong cong như vầng trăng nhìn rất thu hút: “Chị là chuyên gia tâm lý của Cục thành phố Lâm Sơn, có thể giúp em nhớ được những việc mình chưa rõ, hoặc những chuyện bị vùi lấp trong ký ức đó~”

Tô Ngôn bị lời nói của cô ta chặn ngang nên cũng im lặng, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm bàn tay trắng trẻo đang nắm chặt tay mình.

Đinh Khải Nhạc đang đứng ở cửa, thấy thế liền mở miệng: “Nhân tài tâm lý học hả? E là đây chắc hẳn là lần đầu tiên đến gặp nạn nhân rồi.” Giọng điệu đầy ý mỉa mai.

Tề Lượng nghe anh ta nói thế thì hơi nóng tai, cuối cùng chỉ có thể gãi gãi cái gáy: “Trước đây Lâm Duyệt đã từ đưa ra rất nhiều đề nghị đúng đắn cho

các vụ án, cũng giúp đỡ trong lúc tra hỏi rất nhiều, chuyên môn rất vững… Chúng tôi hoàn toàn tin vào phán đoán của cô ấy…”

Không ngờ anh ta còn chưa dứt lời thì Tịch Huyên bên này đã lên tiếng, ánh mắt trở nên đề phòng, thậm chí còn nhích người sát lại Tô Ngôn: “Cô là ai?”

Quách Lâm Duyệt càng cười tươi hơn, nhẹ giọng nói: “Tôi từ Cục thành phố Lâm Sơn…”

“Tôi không thích cô.” Cô gái kiên quyết cắt ngang, mạnh mẽ nói*.

Nụ cười trên mặt Quách Lâm Duyệt đông cứng lại, cô ta cố gắng giữa vẻ mặt bình tĩnh: “Nhưng lần này bọn chị đến là để giúp em…”

“Tôi ghét cô, cô còn muốn tôi lặp lại à? Đây là nhà tôi, tôi không thích cô, vì vậy giờ mời cô ra ngoài!” Cảm xúc của Tịch Huyên đột nhiên trở nên kích động, cô ấy chỉ tay ra ngoài cửa, lồng ngực phập phồng vì tức giận.

“Em sao vậy…” Có vẻ như Quách Lâm Duyệt không ngờ mình lại bị ngã ngựa thế này, lại còn là ở trước mặt bọn Giang Ly từ xa đến đây nữa, dù sao cũng là trẻ tuổi nóng tính nên nhất thời không khống chế được vẻ mặt của mình.

Tề Lượng nhân lúc cô ta còn chưa nói hết đã sải bước lên trước kéo cô ta ra ngoài hành lang, sau đó đóng cửa chống trộm chặn âm thanh lại, hai người đứng ngoài nói gì, người trong nhà cũng không nghe được.

Sau khi họ đi ra ngoài, cả người Tịch Huyên rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều, cô ấy kéo Tô Ngôn đi đến sô pha ngồi xuống: “Cảnh sát Tô, chị nói đi!”

“Bọn chị đã tìm được Hồng Trân Mai, chính là người đã lừa bán em lúc trước.” Tô Ngôn nhìn chăm chú vào nét mặt của cô gái: “Nhưng tiếc là bà ta đã chết rồi.”

“Chết? Chết rồi!” Vương Quyên bên cạnh nghe vậy liền lập tức đứng dậy,

xoay người về phía ban công gần đó, trong chốc lát đã giàn giụa nước mặt, quỳ xuống trước cửa sổ: “Ông trời có mắt… Để đám người xấu đó bị báo ứng rồi, chết là đúng, chết là đúng!”

“Lần này mọi người tới là để thông báo cho em tin bà ta đã chết sao?” Vẻ mặt Tịch Huyên lúc này rất phức tạp, có nhẹ nhõm, cũng có bối rối.

“Chúng tôi lại phát hiện ra vài nạn nhân của Hồng Trân Mai nữa, trong đó đã có người bị bán đi, giờ vẫn chưa có tin tức gì. Mà không chỉ có mình bà ta phạm tội, bà ta có những ai là đồng bọn, làm sao bán cô vào tay Diêm Phi được, người trung gian là ai, những chuyện này nhất định cảnh sát sẽ tiếp tục tra ra cho bằng được.” Giang Ly đi đến bàn trà, trầm giọng nói: “Tiểu Huyên, chúng tôi cần sự giúp đỡ của cô.”

“Tôi… Tôi… Chỉ sợ tôi thật sự không giúp được mọi người chuyện gì cả, những chuyện tôi có thể nhớ lại cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.” Cô ấy bất lực lắc đầu.

“Nếu như chúng tôi muốn đưa cô về hiện trường vụ án…”

“Không được!” Vương Quyên bỗng đanh thép lên tiếng, phản ứng thậm chí còn kịch liệt hơn của Tịch Huyên: “Không thể được! Tôi sẽ không để Tiểu Huyên làm chuyện này! Những bọn xấu đó đã bị trừng phạt rồi, con gái tôi đang bắt đầu một cuộc sống mới, trạng thái tinh thần của nó giờ đã ổn hơn, đang chuẩn bị ghi danh vào đại học, nó không nên dính vào những chuyện này nữa!”

Giang Ly và Tô Ngôn không phản bác lại, họ tất nhiên phải tôn trọng ý kiến của người nhà.

Tô Ngôn nhẹ nhàng vỗ lên tay của cô gái, vì bộ dạng của Vương Quyên kia như hổ rình mồ, ý muốn đuổi người đã rõ ràng đến mức muốn nói thẳng ra rồi nên cô cũng định đứng dậy.

Giây tiếp theo, cô lại thấy có người đang kéo ngón tay mình lại, cúi xuống nhìn thì thấy vẻ mặt hơi bất lực của Tịch Huyên nhìn lên: “Em không chắc là mình có thể… Ý em là… Nếu như đến chỗ đó mà em vẫn không thể nhớ

lại gì thì sao?”

“Em nhất định có thể.” Tô Ngôn ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô ấy: “Em là Tịch Huyên, bị giam cầm lâu đến thế vẫn có thể trốn thoạt được, còn cứu được rất nhiều người như mình nữa, chỉ cần em muốn, em nhất định có thể làm được.”

Cô gái hơi mím môi, siết chặt tay cô, rất lâu sau mới khẽ gật đầu: “Được, em đi… Nhưng e là hôm nay không được, em phải chờ ba về, em cần ông ấy đi với mình.”

“Được, vậy ngày mai bọn chị tới đón em nhé?”

Sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn, họ hẹn xong thời gian ngày mai tới rồi được Vương Quyên “vui vẻ” tiễn ra cửa. Không thấy Tề Lượng và Quách Lâm Duyệt trong hành lang, vì vậy ba người đi xuống lầu, vừa ra tới sảnh dưới đã thấy Tề Lượng đang tựa vào xe hút thuốc, Quách Lâm Duyệt thì đứng bên cạnh bụi cây không biết đang nghĩ gì.

Quách Lâm Duyệt thấy họ đi ra liền đỏ mặt, khóe mắt có vẻ như vừa khóc, đi tới trước mặt Giang Ly uất ức hỏi: “Đội trưởng Giang, vừa rồi tôi không sai đúng không? Cô ấy cũng quá ngang ngược rồi mà!”

Giang Ly chỉ liếc mắt nhìn cô ta rồi vòng qua như không nhìn thấy người trước mặt, đi thẳng tới xe cảnh sát rồi kéo cửa ngồi vào.

Đinh Khải Nhạc cười thầm, cũng chạy theo vào trong xe. Tô Ngôn thì tặng cho cô ta một ánh mắt thông cảm, thật ra đây mới đúng là Giang Ly, mặc dù trong công việc không tiếc lời khen ngợi nhưng cũng chưa từng che giấu sự bất mãn của mình.

Không ngờ vừa nhìn cô ta thì lập tức đã làm lòng hiếu thắng của Quách Lâm Duyệt bùng lên, cô ta chặn lại trước mặt cô: “Cảnh sát Tô, tôi không nghĩ lúc nãy ở trên đó tôi đã sai ở chỗ nào. Mọi thứ đều đúng trình tự, cô gái đó đang gây chuyện với tôi!”

“Thừa nhận mình làm không tốt khó đến như thế sao?” Tô Ngôn bị thái độ

của cô ta làm cho tức giận: “Cô thật sự đã phạm sai lầm, mà không chỉ có một đâu. Thứ nhất, Tịch Huyên không phải nghi phạm như lúc trước cô từng tiếp xúc, em ấy là một nạn nhân đã từng bị tổn thương, nói cách khác, em ấy vô cùng nhạy cảm. Cô lên trước khoe mẽ thân phận của mình sẽ khiến em ấy cảm thấy bị ức chế và cực kỳ khó chịu. Thứ hai, cô chắc chắn đã đọc qua tư liệu của em ấy trước nên mới xem em ấy là một bệnh nhân tâm lý có tinh thần bất thường đúng không? Không nói đến em ấy vẫn đang hồi phục rất tốt, cô Quách, cảm nhận được cô đang nghĩ mình cao cao tại thượng, chưa từng muốn đối xử với em ấy như một người bình thường!”

“…” Quách Lâm Duyệt không ngờ người vừa gặp mặt chưa nói được mấy câu này lại có thể nói một cách thẳng thắn đến thế.

“Mục đích của kỳ thực tập là để vận dụng những kiến thức đã học, vì vậy bình thường ít xem kiến thức chết trong sách vở đi, luyện tập thực tiễn một chút vẫn là tốt nhất, cô thấy sao?” Nói xong, Tô Ngôn vòng qua đi tới cạnh xe rồi bước lên.

Phanh!

Âm thanh đóng cửa đã gọi tâm trí Quách Lâm Duyệt trở về, nước mắt trên khóe mi cũng rơi xuống.

Chương 102: Phá Tà 4

Bốn người trong xe cảnh sát cũng không chờ Quách Lâm Duyệt khóc lóc nỉ non bên ngoài quá lâu, vài phút sau cô ta lẳng lặng kéo cửa ghế phụ lái ra, nhưng chẳng còn bộ dạng hăng hái lúc đến nữa mà cả người ủ rũ không biết đang nghĩ gì.

Hơn 40 phút sau, tất cả dừng trước một cửa hàng dụng cụ thể thao, tuy không lớn lắm nhưng được rất nhiều người đi đường vây xem.

Sau khi họ vào cửa hàng, hai nhân viên vốn đang lặng lẽ từ trong nhìn ra lập tức bước lên đón, nam nhân viên lớn tuổi hơn nói: “Xin chào, không biết có thể giúp gì cho các anh?”

“Đã hẹn với ông chủ của các người rồi.” Tề Lương lấy thẻ ngành ra rồi nói.

Vẻ mặt của nam nhân viên hơi bối rối, rõ ràng là không biết chuyện này, đành nháy mắt với nữ nhân viên bên cạnh, cô ta hiểu ý lập tức chạy đến sau quầy thu ngân, lấy điện thoại gọi. Ngay lúc vừa bấm điện thoại, bên ngoài cửa hàng liền có tiếng dừng xe, sau đó ba bóng người từ trên xe bước xuống.

Người đi vào là một cặp vợ chồng trung niên và một cô gái khoảng 20 tuổi.

“Cảnh sát Tề?” Người đàn ông bước lên chào Tề Lượng, sau đó hơi chần chừ nói: “Không biết lần này tìm chúng tôi là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ lại là của của nhà họ Tịch sao? Lần trước Phương Phương nhà tôi đã khai hết mọi chuyện rồi, sao thế? Nhà họ lại muốn đe dọa tố cáo sao?”

“Thiên địa lương tâm, lúc đó Phương Phương nhà tôi cũng chỉ mới 13 tuổi thôi, nó vì quá sợ hãi nên không chịu nói đã xảy ra chuyện gì, đây cũng là phạm pháp sao?” Người phụ nữ trung niên cũng bước tới trước, có vẻ như

đang mất kiên nhẫn.

(*) Thiên địa lương tâm: Thành ngữ mang ý chỉ lương tâm trong sáng và ngay thẳng.

Thái độ ngạo mạn của đối phương đã khiến Tô Ngôn hơi kinh ngạc, hóa ra ba người này chính là Đàm Phương lúc trước bị bắt cóc chung với Tịch Huyên và ba mẹ của cô ta, giờ xem ra chuyện lúc trước cô ta chọn không quan tâm đến Tịch Huyên cũng có thể hiểu được rồi.

“Cảnh sát chúng tôi đã tìm được kẻ đầu sỏ lúc trước tấn công và lừa bán Tịch Huyên rồi.” Tề Lượng nói.

Biểu cảm của ba người đối diện hoàn toàn giống nhau, đều rất sửng sốt, nhưng ngay lập tức người phụ nữ trung niên, cũng là mẹ của Đàm Phương đã chau mày: “Vậy thì chúc mừng các người, cũng chúc mừng nhà họ Tịch luôn! Nhưng chúng tôi đã nói rồi, chúng tôi không định báo cảnh sát hay truy cứu trách nhiệm bất cứ ai cả, nên mong các người đừng có gì cũng đến quấy rầy chúng tôi!”

“Chuyện này không chỉ liên quan đến Tịch Huyên mà còn rất nhiều nạn nhân nữa, vì vậy chúng tôi hy vọng Đàm Phương có thể phối hợp để cùng Tịch Huyên đến hiện trường vụ án lúc đó.” Tề Lượng đưa tay vuốt trán, đối mặt với một nhà không biết nói lý lẽ thế này, mỗi câu nói ra đều tồn rất nhiều kiên nhẫn của anh ta.

Hai vợ chồng kia quay đầu lại nhìn con gái mình từ lúc vào đến giờ vẫn không nói tiếng nào, diện mạo cô ta rất bình thường, nhưng dáng người khá yểu điệu, tóc màu nâu rất dài, uốn cong thả sau lưng: “Tôi không muốn đi, mà tôi cũng xin sửa lại, ngày đó tôi không hề bị tấn công. Tất cả đều do lòng tốt rách nát của Tịch Huyên mới xảy ra cớ sự như thế, là do cô ta đề nghị đưa người dì kia về nhà, lúc đó tôi không có đồng ý.”

Tề Lượng đang định mở miệng thì Tô Ngôn đã tiến lên một bước, Giang Ly nhanh tay túm lấy vai của Tề Lượng, thành công khiến anh ta kịp thời nuốt lại lời định nói.

“Đàm Phương đúng không? Tôi cũng là một trong những cảnh sát đã tham gia phá vụ án vừa nói, xin mạo muội hỏi một câu, ba người thật sự là rất vội sao? Nói chuyện một lát cũng không được?” Tô Ngôn mỉm cười, vẻ mặt rất thân thiện.

Trông cô còn khá trẻ, lại là nữ giới, vừa rồi chỉ đứng ở phía sau nên nhà họ Đàm dường như không đề phòng gì lắm. Đàm Phương đứng giữa chỉ liếc nhìn cô, sau đó cúi đầu ngắm nghía móng tay của mình, nói: “Đúng vậy, ba mẹ muốn dẫn tôi đi du lịch, lát nữa sẽ lên đường, vì vậy tôi thật sự không có thời gian để hỗ trợ các người điều tra đâu, huống hồ thứ mà các người điều tra lại không hề liên quan gì đến tôi, tất cả cũng chỉ là Tịch Huyên nói lung tung mà thôi.”

“Nếu như vậy thì chúng tôi cũng không muốn làm trễ nãi ba người nữa, chúng tôi sẽ nói ngắn gọn vậy, tôi hy vọng cô có thể thuật lại tình huống hôm Tịch Huyên mất tích một lần nữa.” Tô Ngôn mỉm cười.

“Lại nữa hả?” Đàm Phương rõ ràng rất khó chịu: “Cái này rốt cuộc đã hỏi tôi bao nhiêu lần rồi chứ? Mấy tháng trước các người tới tìm tôi không phải đã ghi lại rồi sao? Về lật lại tài liệu không được à?”

“Tôi cũng là mới tiếp nhận vụ án này, dù sao đã qua mấy tháng rồi, có lẽ cô có thể nhớ ra những chuyện trước đây không để ý tới thì sao.” Cô duy trì nét mặt, dẫn dắt: “Rất nhanh thôi, chỉ mất vài phút thôi, sau này chúng tôi sẽ không liên hệ lại nữa.”

Nghĩ là lần này ứng phó cho qua để sau này thoải mái, cuối cùng Đàm Phương cũng thả lỏng đi với cô tới cạnh bàn trà rồi ngồi xuống.

Tô Ngôn dẫn theo Đinh Khải Nhạc ngồi đối diện cô ta, hỏi: “Phiền cô hãy nhớ lại thật kỹ rồi thuật lại tất cả tình cảnh hôm đó lại một lần, ý tôi là, tất cả, từ sáng sớm đến tối.”

Yêu cầu kỳ lạ này khiến vẻ mặt Đàm Phương trở nên bất khả tư nghị*, trước đây cảnh sát đến tìm cô ta cũng chỉ hỏi về tình huống lúc vụ án phát sinh, sau khi kịp phản ứng lại cô ta liền phàn nàn: “Chuyện này đã là 6 năm trước rồi, cô bảo tôi sao có thể nhớ được đây? Lại còn là từ sáng hôm đó…”

(*) Bất khả tư nghị: Thành ngữ để chỉ những chuyện không thể tưởng tượng được, không thể hiểu nổi.

“Hôm đó chung quy có gì đặc biệt không? Tôi không tin Tịch Huyên bị bắt cóc mà cô lại chọn không báo cảnh sát, lúc đó hai người là bạn thân, sau khi cô biết cô ấy mất tích hẳn sẽ nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra hôm đó, phải không?”

Lời này của Tô Ngôn rất thông minh, hoàn toàn không giống với người cảnh sát đã hỏi cô ta trước kia, vẫn luôn cho rằng lời Tịch Huyên nói là thật, cô ta vì sợ hãi hoặc ba mẹ không muốn rước họa vào thân mới nói dối như thế. Chuyện này khiến Đàm Phương ngước mắt nhìn Tô Ngôn vài lần, vẻ mặt đã tốt hơn một chút, sau đó bắt đầu nhíu mày nhớ lại: “Hôm đó không có gì đặc biệt hết, tôi chỉ nhớ mình ở nhà ăn sáng như thường lệ, hình như là trứng chiên và sữa, mẹ tôi thích nhất là làm trứng chiên và sữa cho tôi. Sau đó tôi xuống lầu đi tới nhà Tịch Huyên ở tầng dưới, cô ta đã ở đó chờ tôi, chúng tôi cùng nhau đến trường, đi học chung…”

“Cô còn nhớ mình học môn nào không?” Tô Ngôn bỗng hỏi.

Cô ta dừng một chút rồi đáp: “Ai mà nhớ được chứ, cũng chỉ là ngữ văn, toán, tiếng Anh, chính trị gì đó thôi. Đến giữa trưa thì chúng tôi xuống căn tin ăn cơm, chiều sau khi tan học tôi nói muốn ăn tàu hủ da nên đã tìm đến chỗ dì bán món đó mà chúng tôi thường ăn. Lúc đó dì nói bị đau bụng, Tịch Huyên bèn đề nghĩ đưa dì ta trở về vì nhà dì rất gần đó. Tôi nói không được đâu, tôi là người sợ phiền phức, mà nếu về trễ mẹ tôi sẽ lo lắng, nhưng Tịch Huyên lại một mực năn nỉ tôi, tôi cũng chỉ có thể đồng ý.”

“Gần trường học có một con hẻm nhỏ, chúng tôi có thể đi qua con hẻm đó để về nhà, vì vậy Tịch Huyên đẩy xe đẩy còn tôi và dì đi đằng sau. Lúc đến cửa nhà dì ta, Tịch Huyên nhất định phải đưa người vào trong mới chịu, tôi lại nói không muốn vào nhà người lạ. Lúc đó sắc mặt dì rất tái, Tịch Huyên liền hờn dỗi mắng tôi không biết thương người, chúng tôi ầm ĩ vài câu, đều rất không vui. Sau đó Tịch Huyên vẫn giúp đẩy cổng ra, đem xe đẩy của dì vào, tôi giận vì cô ta mắng mình nên đã quay đầu bước đi.”

Sau khi Tô Ngôn nghe xong liền trầm ngâm nói: “Vậy sau khi Tịch Huyên vào căn nhà đó thì cô đã đi khỏi, căn bản không thấy được chuyện gì đã xảy ra trong nhà sao? Lúc cô đi được vài bước thì có nghe thấy loáng thoáng tiếng hô hoán gì đó bên trong không?”

Đàm Phương nhắm mắt lại, ra sức nhớ lại sau đó lắc đầu: “Không có, tôi chỉ nhớ có những âm thanh rè rè, giống như… giống như… tôi cũng thể miêu tả được.”

“Sau khi về nhà thì sao?” Đinh Khải Nhạc thấy Tô Ngôn im lặng liền mở miệng tiếp lời.

“Sau khi về nhà thì giống như bình thường, làm bài tập, xem TV rồi đi ngủ. Sau đó tôi biết tin Tịch Huyên đã mất tích…”

Tô Ngôn dừng mắt ở người phụ nữ trung niên kia: “Nhưng theo lời mẹ của Tịch Huyên nói thì bà ấy đã từng hỏi mẹ cô tung tích của Tịch Huyên, mẹ cô lại nói hôm đó chính bà ta đã đón cô ở trường, chưa từng gặp Tịch Huyên.”

Mẹ của Đàm Phương biến sắc, im lặng vài giây sau đó thở dài: “Tôi chỉ muốn chắc chắn là con gái mình không dính líu tới những chuyện đó thôi, lỡ như Tịch Huyên thật sự đã xảy ra chuyện gì thì con gái tôi sẽ bị nghi ngờ! Lúc đó nó chỉ mới 13 tuổi, cô có nghĩ nó có thể sinh ra bóng ma tâm lý vì chuyện này không? Mà các người cũng vừa nghe rồi đó, chuyện này không hề liên quan gì đến con gái tôi, đều là Tịch Huyên tự làm tự chịu.”

Tề Lượng nghe những lời này của bà ta thì không vui vẻ gì, mặc cho ai nói thật ai nói dối, thái độ của người phụ nữ này cũng khiến người ta rất khó chịu.

Mẹ của Đàm Phương tự biết mình đã lỡ lời, mấp máy môi cuối cùng dù vẻ mặt có chút không phục nhưng cũng không tiếp tục gây phẫn nộ cho những người đang có mặt nữa.

“Bây giờ mời cô hãy quay lại lúc cô và Tịch Huyên cãi nhau, cảnh tượng xung quanh, hoặc cảnh tượng trong sân có gì đó đáng nhớ không?” Tô

Ngôn tiếp tục dẫn đường hỏi: “Chất liệu của cổng, hoàn cảnh xung quanh, mũi có thể ngửi ra mùi gì, cái gì cũng được.”

“Cổng là cổng sắt, trên đó có một ít màu, giống như là sơn màu xanh đã bị tróc ra. Lúc cô ta đẩy cổng đi vào tôi còn nhìn từ khe hở vào trong thấy khung cửa trong nhà, là màu xanh lá, giống như sơn đã tróc ra. Còn về mùi hương… trong hẻm nhỏ thì có thể có mùi gì được, chỉ có mùi nước tiểu thôi.” Đàm Phương cong môi rất đáng ngờ.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÊNG TƯ

“Được rồi, cảm ơn cô đã phối hợp.” Tô Ngôn đứng dậy: “Chúng tôi sẽ cố gắng nếu không cần thiết thì sẽ không liên hệ với các người, nhưng vẫn hy vọng các người có thể giữa điện thoại thông suốt.”

Đàm Phương không đáp lại, đi thẳng tới trước mặt ba mẹ, ba người nói vài câu dặn dò nhân viên cửa hàng rồi quay đầu ra khỏi cửa hàng, nghênh ngang đi mất.

Nhóm Tô Ngôn cũng không ở lại lâu, mọi người chuẩn bị trở về Cục thành phố Lâm Sơn, vừa lên xe Đinh Khải Nhạc đã nghi ngờ nói: “Lời khai của Đàm Phương này và Tịch Huyên rõ ràng trái ngược nhau, trừ vài chuyện quan trọng giống nhau thì còn lại đều là 2 tình huống khác nhau.”

“Chuyện này cũng là bình thường, không chừng nhà họ Đàm chỉ mạnh miệng vậy thôi, dù sao thì chuyện xảy ra 6 năm trước cũng chỉ có thể dựa vào khẩu cung của hai người này, cảnh sát hoàn toàn chẳng có chứng cứ gì hết. Hiện tại hai người có ở hiện trường lúc đó là Hồng Trân Mai và Khuông Thành đã chết rồi, như thế càng không có chứng cứ, dù nhà họ Đàm có tùy tiện nói bậy bạ thì chúng ta cũng không chứng thực được.” Tề Lượng vừa lái xe vừa phân tích: “Cậu cũng thấy cả nhà đó rồi đấy, làm ra loại chuyện như thế cũng không có gì là lạ.”

“Mọi người chắc cũng đã xem qua lời khai của Đàm Phương trước đó tôi gửi rồi đúng không? Căn bản là không hợp tác chút nào hết.” Anh ta nhìn

ba người từ thành phố Nam Thành qua kinh chiếu hậu: “Ít ra hôm nay Tô Ngôn đã dụ dỗ được vài câu, chỉ tiếc kết quả vẫn như chúng ta dự đoán, cô ta quả nhiên sẽ không phối hợp với cảnh sát để đến hiện trường xác nhận lại.

“Rõ ràng là cô ta chột dạ! Nếu vậy thì chắc chắn cô ta sẽ sợ hãi khi nhìn thấy Tịch Huyên ở hiện trường, đúng không?” Đinh Khải Nhạc vừa dứt lời đã thấy bên trái mình lạnh toát, nghiêng đầu nhìn qua lập tực bị dọa sợ. Chỉ thấy Giang Ly và Tô Ngôn đều dùng ánh mắt lạnh bằng nhìn mình, nhất thời anh ta liền ngậm chặt miệng, không dám nói lung tung nữa. Đều tại lúc nãy quá hưng phấn nên mới thuận miệng nói bậy, xuýt chút nữa anh ta đã quên mất rằng Giang Ly kỵ nhất là đưa cảm xúc cá nhân vào quá trình phá án, mọi chuyện đều phải lấy chứng cứ ra mà nói.

Quả nhiên sau khi anh ta ngậm miệng, Tô Ngôn đã mở miệng nói: “Sự thật chỉ có một, không vì ai giảo biện mà thay đổi được, chúng ta luôn có thể tìm ra.”

Lúc mọi người trở về Cục thành phố Lâm Sơn thì đã là 3 giờ chiều, họ chỉ có thể tùy tiện ăn bánh mì và mì ăn liền rồi nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị bắt đầu làm việc chút.

Quách Lâm Duyệt không ở trong phòng nghỉ cùng với họ, sau khi trở về liền biến mất không thấy bóng dáng đâu hết, chẳng biết đã chạy đi đâu rồi. Có lẽ vì hôm nay đã bị đả kích không nhỏ nên lúc từ ra khỏi nhà Tịch Huyên tới giờ cô ta vẫn không nói gì, vẻ mặt cứ như muốn khóc.

Tề Lượng ăn vài miếng mì lớn rồi ngã xuống ghế thở phào một hơi, nhìn Giang Ly đối diện: “Tôi nói nè Giang lão đệ, cậu cũng quá nghiêm túc rồi, lúc nãy đã dọa Lâm Duyệt sợ đấy. Đúng là cô ấy đã phạm sai lầm, nhưng từ khi đến đó cô ấy cũng đã rút ra được bài học đáng nhớ rồi, cậu tội gì phải làm người xấu đến thế? Cậu cũng biết mà, người ta rất sùng bái cậu đó!”

Giang Ly nghe vậy có chút không hiểu, khẽ ngẩng đầu lên.

Tề Lượng chép miệng: “Chậc, cậu không có chút ấn tượng nào với Quách Lâm Duyệt sao?” Nói xong, anh ta đè thấp giọng nói xuống: “Trước đây

cậu từng tham gia hành động ở Cương Bắc đúng không? Dù là cơ mật nhưng chắc Quách Hải Sinh của Cục chúng tôi cũng đi đúng không?"

"Anh Quách." Ánh mắt của Giang Ly lập tức hiện ra vẻ hiểu rõ, hóa ra là con gái của Quách Hải Sinh à? Trong lúc hành động ông ta bị thương dẫn đến tàn tật, không thể nào tiếp tục làm việc ở cơ quan tuyến 1 nữa, vì vậy nghe nói đã bị điều đến một bộ phận nhàn nhã nào đó ở trong tỉnh rồi.

"Mặc dù là vậy, nhưng năng lực và trình độ chuyên môn của Lâm Duyệt đều rất vững, người ta thực tập cũng không phải đi cửa sau vào đâu! Cô ấy cũng có khát vọng rất lớn với tương lai! Còn lão già Quách Hải Sinh kia sau khi về không ngớt lời khen ngợi cậu, nói cậu là nhân tài khó mà tìm được." Tề Lượng nói.

"Cô ta chỉ thích hợp với công việc hành chính hơn, có thể hướng dẫn một ít cho việc thẩm vấn của các anh, nhưng thật sự không hợp để ra mặt đâu." Giang Ly khẳng định, không để tâm đến thể diện: "Mặc dù chuyên ngành của cô ta liên quan đến tâm lý, nhưng tính cách của bản thân lại quá kiêu ngạo, hôm nay chính là lúc điểm yếu đó được bộc lộ ra, nếu là cảnh sát hình sự chính thức có lẽ không tới nửa năm sẽ la hét muốn đổi nghề đấy."

"Ha ha… Ha ha…"

Trong tiếng cười lúng túng của Tề Lượng, Tô Ngôn đứng dậy cầm túi đựng bánh mì của mình đi ra phòng nghỉ, vứt rác trong tay vào thùng rác bên ngoài rồi xoay người đến cạnh bàn trà định pha một ly cà phê hòa tan, không ngờ trông thấy Quách Lâm Duyệt đang đứng đó không biết suy nghĩ gì. Phòng nghỉ cách phòng giải khát chỉ vỏn vẹn một bức tường, nhìn vẻ mặt của cô ta thì chắc đã nghe được những lời vừa rồi của Giang Ly.

Quách Lâm Duyệt có vẻ như không ngờ cô sẽ đến, vội vàng quay lưng giả vờ lấy mấy cái túi to trên mặt bàn, sau đó lấy ra một quả dưa hấu. Ngó nghiêng trái phải, lục trong ngăn tủ nửa ngày vẫn không tìm được dao gọt trái cây đâu, cô ta đành cúi đầu nhìn quả dưa hấu trước mặt.

Vì hơi xấu hổ nên cô ta chỉ có thể lẩm bẩm: "Vỏ dưa hấu bây giờ dày quá."

Tô Ngôn không chịu nổi cảnh tượng này nên chỉ lấy một ly nước nóng xong rồi định ra ngoài, không ngờ bị gọi lại.

“Tôi không nghĩ là tôi thua cô.”

Cô nghi ngờ quay đầu lại, thấy Quách Lâm Duyệt đang cố chấp đứng đó, hai tay nắm chặt, vẻ mặt đầy nét không phục.

“Cô Quách, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi, tôi đến để liên hợp phá án, không phải để tranh tài. Phá được án thì đều là công lao của mọi người, tất cả những gì chúng ta làm đều là để bảo vệ an toàn của nhân dân, vì vậy tôi không hiểu lời này của cô là có ý gì.” Tô Ngôn nhíu mày.

“Tôi không nói đến chuyện đó, mà là nói đến đội trưởng Giang.” Quách Lâm Duyệt hít một hơi thật sâu, hơi nâng cằm, tựa như làm vậy có thể khiến khí thế của cô ta mạnh mẽ hơn một chút: “Tôi có thể nhìn ra anh ấy thích cô, nhưng tôi không hiểu cô tài giỏi hơn tôi chỗ nào cả, hai người cũng chỉ là làm việc với nhau lâu hơn một chút mà thôi.”

Tô Ngôn đột nhiên nhận ra cô em gái này đã bị cha mình tẩy não rồi, thôi thì loại sùng bái anh hùng này cũng có thể hiểu được. Cô không định để ý đến cô ta, người này cũng chỉ là một kẻ kiêu ngạo, thật sự không cần thiết quan tâm tới.

“Những chuyện cô làm được thì tôi cũng có thể, nhất định tôi sẽ mạnh hơn cô… Tôi…”

Quách Lâm Duyệt líu lo không ngừng “tuyên chiến”, Tô Ngôn cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, từ từ đi tới cạnh cô ta rồi giơ tay trái lên, hạ xuống.

Bang!

Mặt bàn để quả dưa hấu kia hình như cũng hơi lắc lư, một quả dưa hấu khoảng 30 cân đã vỡ thành 4 5 miếng, đúng là vỏ dưa rất dày, ruột bên trong không chỉ không đỏ mà còn khô khốc, vừa nhìn đã biết là để rất lâu rồi.

Tô Ngôn liếc mắt lướt qua quả dưa hấu, sau đó dừng mắt đến Quách Lâm Duyệt đang sợ đến choáng váng, nhe răng cười: “Cô bị người bán trái cây lừa rồi, hay là ôm về đòi ông ta trả lại tiền đi.” Nói xong, cô cầm ly nước đi ra ngoài cửa, đang đi bỗng quay đầu lại nhìn người kia vẫn ngây ngốc, khóe môi nhếch lên.

“Không cần khách sáo.” Cô nói.

Chương 103: Phá Tà 5

Tô Ngôn cầm ly giấy dùng một lần đi ra khỏi phòng giải khát, đúng lúc gặp Đinh Khải Nhạc đang đứng ở cửa phòng nghỉ ngó dáo dác ra ngoài xem, thấy cô đi tới liền hỏi: “Này, bên trong xảy ra chuyện gì à? Vừa rồi tôi đang ăn lạp xưởng hun khói tự nhiên nghe thấy một tiếng động lớn, xém chút đã nghẹn chết rồi, máy nước nóng nổ à?”

“Không phải.” Cô cười cười: “Quách Lâm Duyệt mua rất nhiều trái cây, chắc là chuẩn bị cho các anh đấy.”

“Phải vậy không!” Đinh Khải Nhạc nghe vậy thì sáng mắt lên, vội vàng lao về phía phòng giải khát, miệng còn lầm bầm: “Tốt quá, tôi đang tuyệt vọng với nước lã và bánh mì ở đây…”

Nhưng anh ta vào phòng giải khát còn chưa được 2 giây thì Quách Lâm Duyệt đã bưng mặt chạy vọt ra, rất nhanh chạy thuận theo cầu thang bên cạnh thang máy xuống lầu, giày cao gót dưới chân vang lên tiếng “cộc cộc” trong cầu thang.

Giang Ly và Tề Lượng bên này vừa ăn xong cũng thấy một màn này, Đinh Khải Nhạc vô tội gãi đầu đi ra từ phòng giải khát, không ngờ đã thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm liền giơ hai tay lên với vẻ mặt mơ hồ: “Không phải tôi… Tôi chẳng làm gì cả, chỉ mới vào thấy dưa hấu nên hỏi một câu “Cái này không ăn được à” thôi mà? Sau đó cô ta bỗng khóc lóc xông ra ngoài, tôi cũng đâu có lỡ lời gì đâu, quả dưa hấu đó đúng là không ăn được… Nhưng vẫn còn táo, cam và lê rất tươi mà!

Tề Lượng chỉ có thể cười gượng vài tiếng, giải thích nói: “Nữ sinh mà, cảm xúc có vẻ nhạy cảm hơn một chút, ha ha…”

Tất nhiên mọi người không quá để ý chuyện này, sau khi lấp đầy bụng xong

thì tiếp tục phân tích những chứng cứ trong tay, thời gian cấp bách nên phải tận dụng từng giây từng phút. Tối đó ba người Tô Ngôn về khách sạn thì đã là sau nửa đêm, lúc này chẳng còn ai để ý đến Quách Lâm Duyệt biến mất cả buổi chiều, con gái kiêu hãnh nên da mặt mỏng, cũng cần ít thời gian để tiêu hóa.

Hôm sau lúc trời vừa sáng, ba người đã xuất phát từ khách sạn đến nhà Tề Lượng, sau khi đón người xong, Giang Ly thành thạo đánh tay lái rồi mở miệng nói: "Nhà của Quách Lâm Duyệt ở đâu? Chúng ta đến đón cô ta hay là đến Cục luôn?"

"Ừm… Chuyện này…" Vẻ mặt của Tề Lượng hết sức xấu hổ, gượng gạo sửa lại áo khoác của mình một chút: "Tối qua tôi liên lạc để hỏi xem cô ấy có tiếp tục tham gia lần điều tra này nữa không, nhưng không nhận được câu trả lời, chắc là từ bỏ rồi. Hôm Giang lão đệ nói cũng đúng, có lẽ cô ấy đúng là thích hợp với chuyện hướng dẫn lý thuyết hơn." Rõ ràng là anh ta hơi khó nói, vì Quách Lâm Duyệt là do anh ta đưa vào vụ này, hành động bốc đồng của cô ta quả thật là làm anh ta rất mất mặt.

"Why?" Đinh Khải Nhạc ngồi ở hàng ghế sau nghe vậy thì quả thực không hiểu nổi: "Là vì cô ta bị một cô bé nhỏ nói vài câu à? Cô ta là chuyên gia tâm lý, không biết tự can thiệp tâm lý với bản thân sao? Nếu cô ta thật sự đến hiện trường vụ án nhìn thấy thi thể và sự xấu xa trong bản chất con người thì sao có thể chịu nổi đây? Đội phó Tề, đây đâu phải là nữ sinh nhạy cảm, đây là vô trách nhiệm."

Giang Ly ho khan một tiếng, đưa mắt cảnh cáo anh ta qua kính chiếu hậu.

Tề Lượng không phản bác lại mà chỉ hơi hụt hẫng, nghiêng đầu nói với Giang Ly đang lái xe: "Giang lão để, tôi nghĩ cậu cũng biết ý của tôi, Quách Hải Sinh bị thương lại lập được công, quãng đời còn lại không thể ở tuyến chiến đấu được nữa. Cô ấy đến Cục thành phố Lâm Sơn thực tập, là một người rất thông minh, đúng là rất có năng lực. Tôi nghĩ nếu cô ấy thật sự có nguyện vọng đi theo con đường của cha mình thì tôi sẽ cho cô ấy cơ hội, để cô ấy nhanh chóng trưởng thành. Xem như là một món quà cho người nhà của anh hùng…"

Sau khi anh ta nói xong, những người trong xe cũng không nói tiếng nào nữa, chiếc SUV đen đã lái vào một con đường lớn, cuối cùng lúc sắc trời sáng rõ thì đã chạy tới dưới lầu nhà Tịch Huyên. Đợi khoảng 20 phút, một chiếc xe cảnh sát từ từ tới sau.

Không đợi họ lên lầu, Vương Quyền và Tịch Hoành Nghĩa đã dẫn Tịch Huyên xuống lầu, Tịch Hoành Nghĩa chào Giang Ly và Tô Ngôn vài câu sau đó ba người im lặng lên chiếc xe cảnh sát kia. Hôm nay chẳng phải ngày tốt lành gì với họ, hai vợ chồng Tịch Hoành Nghĩa chỉ mong con gái mình quên hết chuyện quá khứ để bắt đầu lại một cuộc sống mới, chứ không phải tàn nhẫn tiếp tục nhớ lại ký ức kinh tởm kia. Nhưng đối với Tịch Huyên mà nói, chuyện trở về hiện trường vụ án vẫn chưa rõ là trầm luân không dứt hay sẽ được tái sinh trở lại.

…

Chiếc SUV đi theo đằng sau xe cảnh sát, hú còi chạy tới trường Trung học số 3 thành phố Lâm Sơn. Sau đó Giang Ly giảm tốc độ lại, đi vào một con đường nhỏ, vì vị trí đặc biệt, hai bên con đường đậu đầy xe hơi nên giữa đường ngày càng chất hẹp. Vài phút sau, anh nhìn thấy trước hẻm nhỏ có một chiếc xe cảnh sát bèn đậu xe ở lề đường.

Một cảnh sát đi ra từ con hẻm nhỏ kia đến bên cạnh Tề Lượng, hai người trao đổi một chút, đại khái là đã phong tỏa con hẻm này rồi, tất cả những hộ ở xung quanh cũng đã được thông báo.

Tô Ngôn xuống xe đi tới trước mặt ba người nhà Tịch Huyên, nhìn cô gái đang nắm chặt tay ba mẹ mình, thậm chí còn đang run rẩy. Vương Quyên cảm thấy được sự run rẩy kịch liệt trên tay mình, hoàn toàn không kiềm lòng được nữa, nghiêng đầu sang một bên cắn chặt môi để ngăn cho mình không khóc.

Tịch Hoành Nghĩa thấy thế thì cau mày, ồm ồm răn đe: “Bà sao thế? Tiểu Huyên chỉ vào một chút là ra rồi, khóc cái gì mà khóc!”

“Tôi khóc cái gì á? Ông nói xem tôi khóc cái gì? Chẳng là người làm cha như ông lại còn không hiểu chuyện của Tiểu Huyên sao? Vậy mà còn đồng

ý cho cảnh sát mang nó tới chỗ này nữa! Lỡ như có chuyện gì xảy ra thì ông đừng bảo sao tôi không nói trước đấy! Nếu như con gái ngoan của tôi thật sự có chuyện gì, tôi và ông đồng quy vô tận!" Vương Quyên kêu gào đến khàn cả giọng, khiến rất nhiều người qua đường chú ý.

"Có thể có chuyện gì chứ…" Tịch Hoành Nghĩa lập tức phản bác, rõ ràng là cảm xúc của hai vợ chồng đều không ổn vì chuyện này.

Tịch Huyên lại càng siết chặt tay hơn, thành công khiến họ im lặng.

"Tiểu Huyên… Nếu em chưa chuẩn bị xong, cảm thấy mình không chịu nổi thì bây giờ vẫn còn kịp từ bỏ. Mặc dù cảnh sát cần sự giúp đỡ của em, nhưng cũng không đến mức muốn em phải chịu hi sinh cái gì đó, em không có nghĩa vụ phải làm thế, chị mong em hiểu được ý chị." Thật ra trong lòng Tô Ngôn cũng hơi lo lắng, cô rất sợ Tịch Huyên sau chuyện này sẽ sinh ra tâm lý "đấng cứu thế", đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu mình, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Cô ấy nghe vậy thì hít một hơi thật sâu, sau đó lần lượt ôm lấy Tịch Hoành Nghĩa và Vương Quyên, cuối cùng bỏ tay hai người ra rồi đi tới bên cạnh cô: "Em chuẩn bị xong rồi, em muốn vào đó… Bác sĩ tâm lý cũng có nói trốn tránh mãi không phải là cách. Nếu hôm nay em không vào đó được thì bóng ma này có lẽ sẽ đi theo em cả đời, nếu thế thì em mãi mãi cũng là một bệnh nhân, đời này em không cách nào sống như một người bình thường được. Cảnh sát Tô, chị biết không, em vẫn muốn học xong đại học, sau đó ra ngoài làm việc, đến lúc đó em sẽ gặp được một người yêu thương em như châu báu, em sẽ có con…"

Tô Ngôn bước lên nắm lấy tay của Tịch Huyên, phát hiện hai bàn tay cô ấy lạnh như băng, cô cười khích lệ rồi nói chắc nịch: "Đúng vậy, em sẽ tìm được một công việc tốt, sẽ gặp được một người đàn ông tốt, còn sẽ có một đứa con thật đáng yêu, rất nghe lời, những chuyện đó đều sẽ trở thành sự thật, vì em là cô gái kiên cường nhất chị từng gặp."

Nói xong cô liền dẫn Tịch Huyên từng bước đi vào trong hẻm, bọn người Giang Ly ở phía sau cũng đi theo.

Từ lúc đi vào con hẻm, cơ bắp từ đầu tới chân của Tịch Huyên đều căng cứng, cô ấy đi rất chậm, hô hấp càng ngày càng gấp gáp.

“Giờ em hãy từ từ nhắm mắt lại, nhớ về tình cảnh hôm vụ án xảy ra, em và Đàm Phương đưa người dì bán quà vặt đó về nhà…” Giọng nói của Tô Ngôn dịu dàng, có một loại ma lực trấn an lòng người đến kỳ diệu.

Tịch Huyên nghe lời chậm rãi nhắm mắt lại, vừa cất bước vừa nói: “Em, Đàm Phương, còn có người dì kia đi vào đầu con hẻm này, em đẩy xe đẩy, dì ôm bụng đi cạnh em, còn Đàm Phương… cậu ấy hơi tụt về phía sau một chút.”

“Em nói rồi, là Đàm Phương đã đề nghị đưa người dì kia về nhà, nhưng sao cô ta lại đi phía sau?”

“Đúng vậy… Sao cậu ấy lại đi ở phía sau?” Cô ấy nhắm mắt, nghi ngờ nhíu mày, có vẻ như hoàn toàn không hiểu, sau vài giây cố gắng nhớ lại thì nói: “Cậu ấy nói… cậu ấy nói… lúc học thể dục bị thương ở mắt cá chân, nên đi đường không tiện lắm.”

“Được rồi… Lúc ấy Đàm Phương có nói gì với hay hay người dì kia không?”

“Em và Đàm Phương không nói gì nhiều, dì cũng không… Dì ta vẫn luôn cúi người ôm bụng, bộ dạng giống như đau đến mức không chịu nổi nữa, lúc đó em còn thầm nghĩ phải nhanh đưa dì ta về nhà.”

Tô Ngôn vỗ nhẹ mu bàn tay của cô: “Giờ em có thể mở mắt rồi, nhà của người dì đó là căn nào?”

Tịch Huyên mở to mắt nhìn mấy căn nhà 1 tầng phía trước, đứng chần chừ vài giây sau đó chỉ tay vào căn nhà thứ 3: “Là nhà đó, chính là nhà đó, dù đã đổi tường, cửa cũng được quét vôi qua, nhưng em vẫn nhớ rõ chỗ phồng lên ở cửa!”

Tề Lượng từ phía sau đi tới, nhỏ giọng nói: “Mấy tháng trước căn cứ lời khai của Tịch Huyên nên chúng tôi đã khóa chặt căn hộ này, nhưng đã 6

năm trôi qua, gia đình ở trong đó đã đổi mấy lần, hoàn toàn không phát hiện được chứng cứ gì có ích hết. Cũng may là phòng ốc bên trong không bị tu sửa gì nhiều."

Tô Ngôn gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó kéo Tịch Huyên lên đẩy cửa ra.

Lúc Tịch Huyên chạm vào cánh cửa sắt thì nhanh chóng thu về như chạm phải bỏng, sau khi sửng sốt vài giây thì lại đưa tay nắm vào: "Lúc đó em một tay giữ xe đẩy, một tay đẩy cổng ra… Dì ta vào sân trước, em vốn không muốn vào, nhưng Đàm Phương ở sau giúp em đẩy xe lên, cậu ấy còn nói dì đã đau như thế rồi, bọn em làm người tốt thì phải làm đến cùng."

Cô ấy vừa nói vừa vào sân, mặc dù tường ngoài đã được quét vôi lại nhưng cảm giác quen thuộc đó vẫn như kéo cô ấy trở về buổi trưa của 6 năm trước.

"Em để xe đẩy ở đó…" Cô ấy chỉ vào một góc tường phía Đông: "Ngẩng đầu lên đã thấy người dì kia đứng ở cửa ra vào, đứng thẳng gọi bọn em vào ăn kẹo, bảo là để cảm ơn hai chúng tôi đã đưa dì ta về. Em từ chối, lúc đó đã cảm thấy có gì đó không đúng rồi, dì ta bỗng xông lên muốn giữ chặt em, em bị dọa nên muốn kéo Đàm Phương chạy đi, nhưng Đàm Phương như bị sợ đến choáng váng, cứ đứng một chỗ bất động…"

"Ngay lúc đó, có 2 người đàn ông từ trong phòng đó xông ra!" Cô ấy chỉ tay vào một căn phòng nhỏ ở phía Tây, có vẻ như là phòng kho hay gì đó: "Sức lực của chúng rất mạnh, lập tức đã tóm được em và Đàm Phương, em bị ghìm chặt ở cổ… Em thấy rất khó thở…"

Nét mặt của Tịch Huyên bắt đầu trở nên thống khổ, đột nhiên cô ấy vung tay la to: "Không được!!! Không được!!! Cứu mạng!!! Cứu mạng!!!" Mặt cô ấy đỏ bừng, giống như đang giãy dụa, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, bộ dạng vẫn hoảng loạn như cũ.

Bác sĩ đi theo định bước lên xem xét nhưng bị Tô Ngôn đưa tay ngăn lại. Cô ngồi xuống, vì đối phương vẫn đang la hét nên không thể không lớn tiếng la: "Sau đó thì sao? Em bị người khác ghìm chặt cổ, hắn muốn kéo em vào trong, lúc em nắm lấy tay nắm cửa có nghe thấy tiếng gì không? Có âm thanh gì không? Hồng Trân Mai và hai người đàn ông đó không nói gì

sao?”

“Âm thanh… Âm thanh…” Tịch Huyên nghe cô la lớn cũng ngừng hét, hai tay ôm đầu ngồi đó, ánh mắt tràn ngập vẻ mông lung sợ hãi: “Có tiếng “rè rè”… rất ồn, rất ồn…”

“Người dì kia không nói gì à? Hai người đàn ông kia cũng không nói gì sao? Tiểu Huyện, em nhất định đã nhìn thấy, hoặc nghe thấy!”

Ánh mắt Tịch Huyên bắt đầu sáng lên theo lời nói của cô: “Dì ta có nói… nói…” Dường như cô ấy đã hoàn toàn chìm trong ký ức của mình, mở miệng hít thở như đang bị ngạt thở: “Buông nó ra! Buông ra!”

“Em không thể giữ được nữa, tay của em rất đau… em không nắm nổi nữa rồi…” Ngôn ngữ của cô ấy bắt đầu hỗn loạn: “Vì em đã thả lỏng tay ra nên cánh cửa đâm vào lưng người đàn ông đang túm lấy Đàm Phương, hắn ta liền buông Đàm Phương ra, sau đó Đàm Phương chạy ra ngoài…”

“Chạy ra ngoài…” Bỗng nhiên, cô ấy trợn tròn mắt, cả người không còn thở dốc và giãy dụa nữa, hoàn toàn im bắt ngồi ở đó bất động như bị chuyện gì đó hù dọa.

“Em nghe thấy cái gì?” Giọng nói của Tô Ngôn cực kì nhẹ nhàng, sợ dọa cô ấy sợ.

Bờ môi của Tịch Huyên bắt đầu run rẩy kịch liệt, hai mắt hoen đỏ, không thể tin được: “Em nghe thấy Đàm Phương… gọi ba… Trong khoảnh khắc cậu ấy chạy ra cửa còn dang tay ra như muốn ôm ai đó, hơn nữa còn gọi một tiếng ba.”

Nét mặt của Tô Ngôn dần trở nên chấn kinh, cô nghiêng đầu đi, đúng lúc nhìn thấy được nét mặt của bọn người Giang Ly.

…

Sau khi nhân viên y tế đưa Tịch Huyên toàn thân run rẩy ra khỏi con hẻm, Giang Ly đi tới bên cạnh Tô Ngôn đang đứng ngoài cổng, nói: “Vậy là có

khả năng này.”

Tô Ngôn từ chối cho ý kiến: “Nhìn vào Khuông Nhạc Nhạc thì có lẽ chỉ có chúng ta nghĩ không ra, chứ không có chuyện gì bọn con buôn này không làm được. Xem ra đám buôn người đều dùng thủ đoạn này?”

Lúc này Đinh Khải Nhạc cũng từ ngoài sân đi tới, thấy hai người đang đứng một chỗ bèn hiếu kì: “Hai người đang nói gì đấy?”

“Đứng lại!” Tô Ngôn bỗng quát lên, thành công khiến anh ta đứng khựng lại ở gần cổng lớn, bước lên không được mà lui về cũng không xong.

Tô Ngôn đi từ bên này cổng lớn sang bên kia rồi nói: “Anh đóng cửa lại một chút đi.”

Đinh Khải Nhạc làm theo, khó hiểu nhìn cô đi qua cửa ra vào lần nữa sau đó lại tiếp tục lặp lại việc đóng mở cửa với các góc độ khác nhau, cuối cùng Tô Ngôn cũng dừng lại, nhìn anh ta một chút rồi lại nhìn Giang Ly, giang tay ra: “Đàm Phương đang nói dối.”

“Em đã thử đứng ở nhiều góc độ của cửa ra vào để nhìn cánh cổng mở ra từ nhiều góc, tất cả đều không thể trông thấy khung cửa trong nhà nếu đứng bên ngoài được.” Cô nhíu mày: “Đàm Phương khai rằng không có vào trong sân, vậy làm sao cô ta có thể thấy được lớp sơn màu xanh lá bị tróc ra trên khung cửa chứ?”

Sau một lúc im lặng, ba người không hẹn mà cùng xoay người đi ra ngoài con hẻm nhỏ, lúc này Tề Lượng đã lo lắng bước tới: “Quách Lâm Duyệt… mất tích rồi!”

Chương 104: Phá Tà 6

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 105: Phá Tà 7

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 106: Phá Tà 8

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 107: Phá Tà 9

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 108: Phá Tà 10

Chương set pass, nội dung sẽ được cập nhật sau!

Chương 109: Phá Tà 11

Sau khi Giang Ly thốt ra câu này, anh nhìn sâu vào mắt cô, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Đến khi xử lý xong xuôi hiện trường, Tô Ngôn liền vội vàng cùng với Đinh Khải Nhạc trở về Cục thành phố Lâm Sơn. Hai người xuống cảnh sát vừa vặn đụng phải Tề Lượng cũng mới về, Tề Lượng bèn phân phó cho đồng nghiệp bên cạnh mang nghi phạm lên trước, sau đó chạy về hướng bọn họ.

“Đội trưởng Giang đâu? Sao không cùng hai người về?” Tề Lượng vừa hỏi vừa nhìn về phía Tô Ngôn, cười tươi như hoa, hết lời khen ngợi: “Đúng là dưới tay tướng mạnh không thể nào có lính dở, giờ tôi mới phát hiện kỹ năng dùng súng và năng lực phán đoán của cô rất nổi tiếng đấy! Chỉ mới một chốc thôi mà đã truyền đến đầy tai tôi rồi, người phụ trách đội đặc công ở thành phố chúng tôi vừa mới trò chuyện cùng tôi, trong lời nói đều nhắc đến cô đấy!”

Tô Ngôn còn chưa kịp nói gì thì Đinh Khải Nhạc đã tỏ vẻ đề phòng, bước lên một bước: “Đội phó Tề, chuyện này không được đâu nhé, Tô Ngôn là bảo bối của đội chuyên án Cục thành phố Nam Thành chúng tôi đấy! Ở thành phố Nam Thành cũng có rất nhiều người muốn đào tường, nếu cô ấy thật sự có thể bị lấy lòng thì sao tới phiên thành phố Lâm Sơn các anh chứ!”

“Ha ha!” Tề Lượng bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ chỉ anh ta rồi đi cùng với họ vào tòa nhà: “Giang Ly hiếm lắm mới có được người tài giỏi như thế đấy.”

Lời nói của anh ta là vô ý, nhưng hai người kia lại nghe được ý khác. Đinh Khải Nhạc vô thức quay đầu nhìn Tô Ngôn bên cạnh nhưng chỉ thấy được đỉnh đầu của cô, ở một góc anh ta không nhìn thấy, vành tai của Tô Ngôn nóng đến đỏ bừng.

“Đúng rồi, đội trưởng Giang của hai người…?”

“Đội trưởng Giang vừa xuất phát vào tỉnh rồi.” Sau khi vào thang máy, Tô Ngôn ấn tầng định lên: “Anh ấy vừa nhận được tin từ tỉnh, bảo là lần liên hợp hành động này của chúng ta đã gây cản trở cho kế hoạch bố trí Tinh Võng nên phải lập tức dừng lại, chắc không lâu nữa sẽ có văn bản chính thức gửi tới Cục thành phố ở Lâm Sơn, Nam Thành và Cương Bắc.

“Tại sao chứ?!” Tề Lượng trợn mắt, câu hỏi của anh ta không được ai đáp lại, chỉ có vẻ mặt của hai người đều hơi khó coi, anh ta cũng đã hiểu được một phần: “Đã là quyết định của tỉnh thì đội trưởng Giang của hai người chạy tới đó có ích gì chứ? Không cho điều tra thì không điều tra nữa thôi… Nghĩ theo hướng tích cực thì lần liên hợp hành động này của chúng ta vẫn có ít thu hoạch, ít ra là thành công đánh úp được một nhóm tội phạm ở thành phố Lâm Sơn chúng tôi.”

“Tin này là tiết lộ trước cho đội trưởng Giang, giờ anh ấy đang muốn tranh thủ trước khi văn bản chính thức được gửi đến ngày mai mà trì hoãn càng lâu càng tốt. Bằng cách này, chúng ta có thể cố gắng xử lý nữa bằng chứng có liên quan, giờ không được điều tra nữa thì thôi, nhưng những bằng chứng đã bày ra trước mắt rồi, họ cũng không thể ngăn chúng ta tiếp tục điều tra những chứng cứ đó.” Tô Ngôn nói, bước ra thang máy: “Đội phó Tề, phiền anh hối thúc người bên đội kỹ thuật bên kia ưu tiên xử lý viên đạn trước, khi nào có kết quả nhất định phải cho tôi biết.”

“Nói thì dễ.” Tề Lượng đáp lại, đứng trong thang máy hô với theo: “Vậy giờ hai người đi đâu thế?”

“Phải cạy cho bằng được miệng của mấy người vừa mang về kia!” Tô Ngôn nói, trên mặt ẩn chứa một cỗ sát khí, không chỉ Đinh Khải Nhạc đi theo bên cạnh mà cả Tề Lượng đang trong thang máy cũng giật nảy mình.

Trong lúc hai người còn chưa hoàn hồn thì cô đã sải bước đi tới trước cửa một gian phòng thẩm vấn, đôi chân dài dùng sức đá một cái, trực tiếp đánh cánh cửa sắt mở ra đụng vào bức tường, phát ra một tiếng vang vọng trong hành lang.

Hiện tại đang có một cái đồng hồ đếm ngược treo trên đầu cô, lúc nào cũng có thể rơi xuống, trong thời điểm bất thường thì phải dùng thủ đoạn phi thường, thật sự cô không có thừa kiên nhẫn để đối phó với đám cặn bã này nữa.

Người đàn ông đang ngồi trong phòng không xa lạ gì, là cha của Đàm Phương, Đàm Hồng, rõ ràng hắn ta không ngờ ở Cục cảnh sát sẽ có người dùng bạo lực như thế nên nhất thời sợ đến rớt tim.

Tô Ngôn nghiêm mặt, không nói tiếng nào kéo ghế ra ngồi xuống, lẳng lặng nhìn người đối diện một lúc lâu cũng không mở lời. Đàm Hồng bị đặc công khống chế ở phòng phía Tây, đồng thời lúc đó còn một gã đàn ông trung niên khác, tên nghi phạm mà Tề Lượng bắt được cũng là đàn ông khoảng 34-35 tuổi, còn mẹ của Đàm Phương thì không rõ tung tích.

Ngay cả Đàm Phương cũng ở lại thành phố Lâm Sơn, vậy mà mẹ cô ta lại không thấy bóng dáng, có thể là trong nhóm người này, bà ta chính là người đứng đầu. Bỏ xe giữ tướng trong thời điểm quan trong, đây là đạo lý từ xưa đến nay.

Lúc này Đinh Khải Nhạc mới từ từ vào phòng, đóng cánh cửa đã bị đá lõm kia lại, sau khi anh ta vào chỗ thì cuộc thẩm vấn mới bắt đầu.

“Tên.” Anh ta hỏi.

“Đàm Hồng.”

“Tuổi.”

“45.”

“Biết tại sao mình lại bị bắt tới đây không, nói về chi tiết tội lỗi của mình đi?” Đinh Khải Nhạc gõ bàn nói: “Đánh lén và lừa gạt cảnh sát, lá gan không nhỏ đấy! Tội của các người đã rõ rành rành rồi, tôi khuyên anh tốt nhất đừng có giấu diếm nữa, sau này ra tòa luật sư còn có thể tranh thủ một chút cho anh! Tại sao lại lừa cảnh sát?! Nói đi!”

“Còn có thể vì sao chứ? Nhìn không vừa mắt, không được à?” Trên mặt Đàm Hồng thậm chí còn mang theo nét cười, bộ dạng thờ ơ, những người như bọn này trong lòng đều biết rõ một khi bị cảnh sát bắt thì chắc chắn không phải quả ngon ăn được. Dù sao cũng không có cơ hội thoát tội, vậy thì cứ kháng cự không hợp tác thôi, lợn chết không sợ bỏng nước sôi mà.

Phanh!

Đinh Khải Nhạc vỗ bàn đứng dậy, giận dữ mắng: “Định lừa ai ở đây hả?! Cảnh sát đã có file ghi âm và chứng cứ chứng minh các anh đã uy hiếp hai vợ chồng Quách Hải Sinh rồi, tin tôi cho anh ăn đủ không?!”

Đàm Hồng cười như không cười liếc nhìn anh ta một cái, vẻ mặt như muốn nói: Biết rồi mà còn hỏi sao?

Tô Ngôn từ nãy đến giờ vẫn một mực ngồi đó không nói tiếng nào, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm. Nếu là trước kia khi còn làm lính đặc chủng chấp hành nhiệm vụ thì cô đã có một vạn phương pháp để khiến cho kẻ đối diện mặt mũi máu me rồi, khiến cho hắn phải quỳ trước mặt cô, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Đều là vì quốc gia, nhưng giờ cô phải kiềm chế hành động của mình vì quốc huy trên đầu. Đột nhiên, Tô Ngôn đứng dậy, chậm rãi đi một vòng lòng sau lưng Đàm Hồng.

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng bước chân của cô rất đều đặn, truyền vào tai hắn một cách rõ ràng, không khỏi khiến hắn ta hơi rùng mình. Lúc đi được nửa vòng, cô ngẩng đầu lên nhìn máy giám sát ở góc phòng, vẻ mặt khó hiểu.

Không dừng lại, cô tiếp tục đi về vị trí của mình, nhưng đột nhiên lại bị vấp ngã, cả người loạng choạng không kịp phản ứng nên đập mạnh vào mặt bàn. Cái bàn lớn bằng thép rất nặng tạo ra tiếng ma sát chói tai với mặt đất, đập thẳng về phía Đàm Hồng đối diện!

Vì hắn ta bị còng tay vào ghế nên không kịp phản ứng lại, chỉ thấy lồng ngực mình đau đớn, ngay sau đó vì cú va chạm này mà rất khó thở.

“Hộc… Hộc… Ư…” Hắn ta đau đến khàn giọng, chỉ thấy thở một hơi thì ngực mình lại nhói lên không chịu nổi, không biết có phải đã gãy xương sườn rồi không.

“A! Rất xin lỗi.” Sau khi Tô Ngôn đứng vững lại thì cong miệng, dùng một tay nhẹ nhàng kéo cái bàn trở lại vị trí ban đầu: “Tai nạn, thật sự rất xin lỗi, lát nữa tôi sẽ báo cáo lại tình huống, mời bác sĩ đến kiểm tra cho anh một chút.”

Đinh Khải Nhạc thấy thế bèn lén duỗi hai tay ra, hơi dùng sức kéo cái bàn trước mặt, nhưng nó lại vững như núi Thái Sơn, hoàn toàn không hề nhúc nhích. Anh ta không tin, cắn chặt răng dùng hết sức lực cũng chỉ có thể kéo cho nó di chuyển một chút, còn khiến mặt mình tím như trái cà.

Ài, vẫn là Thái Thành Tể nói rất đúng, miệng lưỡi nữ nhân đúng là lừa người mà. Đụng nhẹ một cái mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này à, ông trời nhìn thấy sẽ khóc mất.

Sắc mặt Đàm Hồng trắng bệch, hung dữ ngẩng đầu nhìn Tô Ngôn đang cười gợi đòn với mình, bờ môi giật giật nhưng cuối cùng chỉ có thể phát ra một tiếng rên rỉ. Dù hắn ta đã có nghe rất nhiều chuyện của những người khác khi bị bắt đi thẩm vấn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong đời hắn bị bắt, không ngờ tới chuyện mình trải qua lại khác xa với chuyện mình nghe nói thế này.

“Giờ nói đi, ai sai khiến các người bắt Quách Lâm Duyệt?” Tô Ngôn nhẹ nhàng hỏi.

Hắn ta không đáp lại, chỉ cúi đầu thở gấp, rõ ràng không muốn hợp tác.

Tô Ngôn cũng không nóng vội, ý cười trên mặt vẫn chưa giảm: “Chắc anh không biết tình hình của con gái mình nhỉ?”

Hắn bỗng ngẩng đầu lên, đáy mắt đỏ bừng, nếu ánh mắt kia có thể chuyển động thì hắn giờ đã lao tới xé cô ra từng mảnh nhỏ, như thế mới hả được cơn giận trong lòng hắn. Nói cho cùng thì ai mà không thương con mình, dù là hắn hay vợ chồng Hồng Trân Mai thì chắc chắn đều rất yêu thương con

mình, chẳng qua trong tiềm thức của chúng thì chuyện đem con mình vào nghề này cũng không có gì lạ.

Lúc bị cảnh sát khống chế, tất nhiên Đàm Hồng đã nghe thấy 3 tiếng súng vang lên trong nhà, nhưng hắn thật sự không muốn nghĩ đến chuyện 3 phát súng này là bắn vào người con gái mình.

“Chắc anh đã hiểu lầm ý tôi rồi nhỉ, giờ tôi không có thời gian ngồi đây giao lưu tình cảm với anh đâu…” Tô Ngôn nói, lại đi vòng quanh cái bàn đối diện sau đó cúi đầu sát bên hắn ta, dùng âm lượng mà máy giám sát không thể thu lại được gằn từng chữ: “Bây giờ tao cực kỳ, cực kỳ tức giận, nếu không có pháp luật cứu mày thì giờ mày còn có thể yên ổn ngồi đây được sao? Muốn biết tình hình của Đàm Phương không? Cổ tay phải, bả vai trái và đùi phải của cô ta, mỗi chỗ trúng 1 phát đạn, nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ? Nhưng mà cô ta vẫn còn sống… Mày muốn cô ta sống hay là chết đây?”

“Bây giờ mày không nói chính là đang hại cô ta, nếu giờ mày cho tao thứ tao muốn… thì không chừng sau này luật sư còn cố gắng để giảm án cho con gái mày, nhưng nếu mày không cho…” Cô dừng lại một chút, khẽ cười: “Sau khi cô ta hồi phục rồi vào tù, mày nói xem nếu những phạm nhân trong tù biết cô ta là kẻ chuyên lừa bán trẻ con, thậm chí còn lạm dụng các bé nam…”

“Mày nói bậy!” Đàm Hồng không quản lồng ngực mình đang khó thở, kịch liệt phủ nhận, còng tay đụng vào ghế phát ra tiếng ma sát kim loại: “Tao muốn kiện mày!!! Tao muốn mời luật sự khỏi tố mày!”

“Chứng cứ đâu?” Tô Ngôn đứng dậy, nhíu mày nhìn hắn. Những lời này chỉ có hai người nghe, ngay cả Đinh Khải Nhạc cũng không nghe rõ, không có bằng chứng thực tế thì làm sao thắng được. Cô lại tiếp tục thấp giọng nói: “Quyền lựa chọn là của anh, dù sao vợ anh cũng không thoát được đâu, nói đi, là ai sai khiến các người bắt cóc Quách Lâm Duyệt, cấp trên của các người à?”

Từ lần trước khi lấy lời khai của Đàm Phương và quan sát ngay lúc vừa rồi, cô có thể kết luận rằng Đàm Hồng này là kiểu nhân cách của một người

phục tùng. Những chuyện này không có nghĩa là hắn đang bị chi phối trong hành vi phạm tội, cũng không có nghĩa là hắn không có suy nghĩ của riêng mình, trong lòng hắn vô cùng muốn đặt bản thân ở vai trò "người bảo vệ". Bảo vệ cho con gái và vợ.

Nhưng đến lúc hai người xảy ra mâu thuẫn thì…

Đôi mắt của Tô Ngôn nhắm lại, ngồi xuống ở vị trí đối diện sau đó nghiêm túc dùng ánh mắt ra hiệu cho Đinh Khải Nhạc rồi nói với hắn: "Giờ chúng tôi hỏi lại một lần nữa, ai sai khiến các người bắt Quách Lâm Duyệt?"

…

Nửa tiếng sau, Đinh Khải Nhạc trán đổ đầy mồ hôi chạy theo phía sau Tô Ngôn ra khỏi phòng thẩm vấn, gọi cô dừng lại: "Tô Ngôn! Vừa rồi trong đó cô nói gì với hắn vậy? Chuyện này không đúng quy định đấy! Nếu sau này thật sự điều tra lại…"

"Điều tra lại thì sao, bất quá tôi chỉ bị kỷ luật thôi, chuyện thẩm vấn này không tính đến đâu." Tô Ngôn ngẩng đầu nhìn anh ta: "Nhưng thứ tôi muốn vốn không phải là lời khai có hợp quy định hay không, chỉ cần có thể bắt được người hắn nói, giải quyết xong vụ án này thì sẽ có rất nhiều chứng cứ lớn có thể đóng đinh bọn chúng! Giờ chúng ta cần chính là một mạch suy nghĩ, một phương hướng, chẳng phải đã có rồi hay sao?"

Qua lời khai của Đàm Hồng, ngày cảnh sát tới cửa hàng sau đó mẹ Đàm Phương cũng đi tới Cương Bắc. Xế chiều hôm đó chúng nhận được thông báo phải bắt cóc Quách Lâm Duyệt, còn chưa chờ chúng nghĩ cách xuống tay thế nào thì Quách Lâm Duyệt đã chủ động liên hệ với Đàm Phương vì luận văn kia, mọi chuyện đều thuận lợi ngoài ý muốn.

Cương Bắc… Mọi thứ dường như đã quay lại Cương Bắc rồi.

"Được rồi, tôi thừa nhận là những gì cô nói đều có lý." Đinh Khải Nhạc thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi: "Nghe những gì mà Đàm Hồng mới nói thì có vẻ hắn đang muốn trút hết tội lên người mình! Nếu khẩu cung của hắn và Đàm Phương giống nhau thì mức hình phạt cân nhắc cho Đàm Phương sẽ

nhẹ hơn rất nhiều.”

“Yên tâm đi, lúc tôi giải cứu Quách Lâm Duyệt, Đàm Phương đã chính miệng thừa nhận cô ta có liên quan trực tiếp tới vụ Tịch Huyên bị mất tích, đã được máy ghi âm thu lại hết rồi. Lúc đó cô ta cũng cố tình lấy súng uy hiếp Quách Lâm Duyệt, sau này ra tòa công tố viên sẽ lợi dụng điểm này để không cho cô ta thoát tội.” Tô Ngôn giải thích, điện thoại trên người bỗng vang lên, cô lấy ra đáp vài tiếng rồi ngay lập tức xoay người đến cầu thang gần đó.

Sau khi chạy lên 2 tầng, cô đi thẳng tới văn phòng đội kỹ thuật, đợi đến khi Đinh Khải Nhạc thở hổn hển chạy tới thì cô đã đứng trước máy tính nghe kỹ thuật viên giải thích.

“Phân tích viên đạn đã có rồi, sau khi kiểm tra thì máu của Quách Hải Sinh vẫn còn ở trên đó.” Kỹ thuật viên tiện tay đưa báo cáo cho đó, sau đó lại xoay người chơi với máy tính: “Nhờ báo cáo mà đội trưởng Giang cung cấp, tôi đã tiến hành so sánh đường đạn, mặc dù đường kính đạn trong báo cáo đều thống nhất nhưng đường đạn súng ống lại không trùng khớp với viên đạn. Dù ai đã bắn ra phát súng này thì chắc chắn cũng không phải là người của cảnh sát.”

Tô Ngôn chau mày, nhìn kết quả như đang suy nghĩ gì đó.

Đinh Khải Nhạc chen đầu vào nhìn bản báo cáo trong tay cô, sau đó duỗi tay chỉ vào một hàng phía dưới: “Trên đạn còn phát hiện ra vật chất sao?”

“Ừm, nhưng số lượng rất ít, ít đến mức gần như không đáng kể.” Kỹ thuật viên mở ra một hình ảnh dưới kính hiển vi: “Sau khi phân tích thì vật chất này chủ yếu bao gồm Anbumin, Cacbohydrat, nhiều loại enzyme và vitamin.”

“…” Đinh Khải Nhạc hơi ngẩn người, xoay đầu lại: “Người anh em, nói tiếng người đi.”

“Bột gạo.” Tô Ngôn ngẩng đầu, giọng nói trầm tĩnh.

Chương 110: Phá Tà 12

“Bột gạo?” Đinh Khải Nhạc lặp lại, ngữ điệu giương cao.

Kỹ thuật viên khẽ gật đầu: “Đúng là bột gạo, chỉ là loại bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả, đều mua được trong siêu thị.”

“Vậy nên chúng ta đang muốn tìm một người trên tay dính đầy bột gạo, còn biết sử dụng súng.” Anh ta bất lực buông tay: “Có phát hiện ra dấu vân tay trên đạn không?”

“Có, nhưng cũng chỉ là một phần rất nhỏ, chắc khoảng 1/8 dấu vân tay bình thường.” Kỹ thuật viên mở tấm ảnh chụp dấu vân tay ra: “Sau khi trải qua quá trình làm phẳng và sắp xếp lại, thật sự là không thể so sánh dấu vân tay được.”

Vẻ mặt của Tô Ngôn và Đinh Khải Nhạc hơi tiếc nuối, an ủi: “Bọn con buôn đều là người cực kỳ cẩn thận, trong sinh hoạt hàng ngày sẽ tự ý thức được nên tất nhiên là không có tiền án, dù cho có lấy được dấu vân tay hoàn chỉnh thì cũng chưa chắc có kết quả gì.” Nói xong, cô hơi thẫn thờ xoa tờ giấy báo cáo trong tay, ngay cả hành động Phá Tà cuối cùng cũng chỉ tra ra được thành phố Cương Bắc là cứ địa cho bọn người này, còn về phần “Q.” vẫn chưa có gì rõ ràng. Kết luận cuối cùng được đưa ra là rất có thể hắn không có ở trong nước, dù sao thì hiện tại Internet cũng rất phát triển, chỉ cần có Internet thì mọi thứ đều có thể dễ dàng vận hành.

Tiếng trò chuyện của Đinh Khải Nhạc và kỹ thuật viên đã khiến Tô Ngôn tỉnh táo lại, cô lấy báo cáo của hành động Phá Tà mà Giang Ly cung cấp cho kỹ thuật viên sau đó ra khỏi phòng. Cô đi tới phòng giải khát rót một ly cà phê thật đậm, sau đó cầm ly và tài liệu vào phòng nghỉ bên cạnh. Phòng nghỉ đêm khuya không có ai, cô mở đèn lên, ngồi gần cửa sổ rồi chăm chú xem bản báo cáo kia.

Hơn nửa tiếng sau Đinh Khải Nhạc mới tìm đến, giờ anh ta cũng không có gì làm nên muốn giúp phân tích một chút, nhưng nhìn sắc mặt và trạng thái của Tô Ngôn lại không dám đến quấy rầy. Anh ta nhón chân rón rén tới ngồi vào một cái bàn khác, sợ phát ra tiếng động làm cắt ngang mạch suy nghĩ của cô. Cứ như thế yên lặng, không biết từ khi nào anh ta đã ngửa đầu ra ghế ngủ thiếp đi, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Thời gian trôi qua, chân trời ngoài cửa sổ đã từ từ sáng dần, đồng hồ trên vách tường cũng chậm rãi chỉ 5 giờ sáng.

Bỗng trong phòng nghỉ vang lên một tiếng ma sát chói tai của bàn ghế với mặt đất, tiếng động này khiến Đinh Khải Nhạc giật mình tỉnh dậy, vì nằm ở một tư thế trong thời gian dài nên cổ hơi đau nhức, anh ta bèn đứng dậy nhìn sang. Chỉ thấy một bóng người vút qua mặt mình, anh ta lau nước bọt trên khóe miệng rồi cũng vội vàng sải bước, mơ màng chạy theo.

Tô Ngôn rảo bước đi về phía trước, vì Cục thành phố Lâm Sơn còn chưa kịp định tội cho Quách Hải Sinh nên ông ta vẫn còn bị tạm giam, cô nhanh như gió chạy tới căn phòng tạm giam ông ta, bên trong đang có một cảnh sát trực ban trông coi.

Sau khi chào hỏi, Tô Ngôn trực tiếp mở lan can cửa sắt ra, Quách Hải Sinh đang nằm trước mặt yên lặng ngủ.

Hình như ông ta cũng cảm giác được nên liền mở mắt ra, thấy là cô thì nét mặt hơi dịu lại: “Cảnh sát Tô, tôi muốn cảm ơn cô.” Nói rồi, ông ta ra sức chống cánh tay còn lại của mình xuống mặt sàn cứng để ngồi dậy: “Tề Lượng đã đến nói với tôi rồi, cảm ơn cô đã cứu Lâm Duyệt bình an vô sự trở về… Tôi thật sự rất hổ thẹn với những phiền phức đã gây ra cho mọi người…”

“Không cần cảm ơn tôi, đây là thành quả cố gắng của tất cả mọi người trong đội, con gái ông cũng rất thông minh, xem như đã giúp một phần cho hành động cứu viện của chúng tôi.” Giọng điệu Tô Ngôn hơi gấp gáp, không có tâm trạng nói những chuyện không liên quan nữa, cô đưa báo cáo sau hành động kia tới trước mặt ông ta.

Thoạt đầu Quách Hải Sinh hơi ngẩn người, sau đó dùng tay phải nhận lấy báo cáo nhìn lướt qua, sắc mặt lập tức hơi thay đổi: “Cái này… Bản báo cáo này sao lại ở trong tay cô?” Hành động này tuyệt đối không được tiết lộ cho người ngoài, vì vậy trừ người của đội hành động ra thì không nhiều người biết đến.

“Có phải địa điểm lúc đó các ông làm nhiệm vụ đã xảy ra một trận đấu súng không?” Tô Ngôn chỉ vào sơ đồ không gian phía trên báo cáo, trong đó có chấm vài điểm đỏ và xám. Màu đỏ thể hiện vị trí cảnh sát trong thời điểm bắn nhau, còn màu xám là vị trí của kẻ địch được suy ra sau khi thăm dò thực địa.

“Vị trí lúc đó của ông là ở đâu?”

Quách Hải Sinh ngồi đó ngẩng đầu nhìn cô một cái, hơi nhướng mày, suy nghĩ vài giây rồi đưa tay chỉ vào một điểm, là vị trí sát vách tường. Ông ta lộ ra nét mặt hoài nghi: “Ý của các cô là gì? Tôi tưởng mọi chuyện đã kết thúc rồi…”

Đúng vậy, còn không nên kết thúc sao? Kết quả đã thảm hại như vậy rồi, thậm chí ông ta còn không dám quan tâm tới những thứ liên quan tới hành động nữa. Nếu như một ngày nào đó hành động Phá Tà được khởi động lại, ông ta cũng không xác định được sẽ có bao nhiêu người từng tham gia lúc trước lại tiếp tục tình nguyện chiến đấu nữa. Thân thể bị tàn tật chỉ là thứ yếu, nhìn những đồng nghiệp thân thiết của mình từ từ chết đi trước mắt mới là điều khó khăn nhất.

“Viên đạn mà ông tự mình giữ lại kia mặc dù trùng khớp với đường kính đạn của địch, nhưng sau khi so sánh đường đạn lúc đó thì không khớp. Đã so với cả súng ống của chúng ta rồi, vẫn không có.” Tô Ngôn lắc đầu.

Ông ta hơi trừng mắt, rất lâu sau mới thốt lên được: “Ý của cô là gì?”

“Ý tôi chính là viên đạn của ông rất có thể không phải do quân địch bắn ra!” Cô vươn tay vẽ một vòng trên báo cáo: “Báo cáo này ghi rõ quỹ đạo vết thương trên vai của ông, người bắn súng cách ông chừng 20 mét phía

Đông Bắc, căn cứ theo góc độ này thì hắn lúc đó hắn đang đứng, độ cao súng khoảng 1 mét 8… Ông có để ý hướng này không? Một gã cao ít nhất 1 mét 8, hắn là rất dễ gây chú ý."

"…" Quách Hải Sinh như chìm sâu trong ký ức, sau đó nét mặt dần lộ ra vẻ kinh hãi: "Không, không có. Địa điểm nhiệm vụ của chúng tôi là một nhà máy nhựa, trong nhà máy tương đối trống trải, tôi nhớ lúc đó chúng tôi vất vả lắm mới tìm được một nơi ẩn nấp, mọi người đều ngồi xổm xuống trốn sau những tấm nhựa xếp chồng lên nhau… Chỉ có tôi là đứng thẳng, nhưng đó là vì tôi đã nấp sau một cây cột, khoảng cách giữa cây cột đó và vách tường chỉ khoảng nửa mét."

Cảnh sát đều cố hết sức che giấu vị trí của mình, lẽ nào ông ta lại dửng dưng đứng đó chờ chết sao?! Chưa kể lúc đó trước mặt Quách Hải Sinh đã có cây cột chắn lại, dựa theo thiết kế quỹ đạo viên đạn thì kẻ kia nhất định phải là một tay súng thiện xạ, còn không e sợ trước mưa bom bão đạn của cảnh sát, có thể đứng thẳng người thuận theo khe hở để bắn viên đạn đến vai ông ta.

Ông ta vô thức nhìn về phía Tô Ngôn, ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung, trong đáy mắt đều là sự kinh ngạc.

Tô Ngôn lướt ngược lên trên bản báo cáo trong tay: "Nếu viên đạn này được bắn từ phía sau ông… Thì hắn ta chỉ cần ngồi xổm là được rồi…" Cô lật ngược quỹ tích chuyển hướng của đạn lại, cuối cùng dừng ở một vị trí bên ngoài cửa nhà kho: "Ông cũng có nói lúc đó tất cả mọi người đều áp xuống thấp, nếu hắn đứng cửa sổ thấp cạnh cửa nhà kho này thì… Rất khó để bắn trúng những người khác, nhưng ông đứng ở đó không chút phòng bị ở phía sau, là một mục tiêu hoàn hảo."

"Viên đạn ông giấu đó có hình mũi tên, mặt trước và mặt sau vết thương tạo ra đều cơ bản giống nhau. Cộng thêm bác sĩ cứu ông lúc đó cũng không quen thuộc với vết thương bị đạn bắn nên cũng không phải không có khả năng đã đánh giá sai."

"Chúng ta…" Quách Hải Sinh ép giọng xuống cực thấp: "Có nội gián sao?!"

“Chưa chắc là chúng ta…” Trong lời nói của Tô Ngôn dường như có ý gì khác.

Ông ta hơi kinh ngạc, cúi đầu im lặng vài phút sau đó bỗng ngước lên, vẻ mặt chấn kinh: “Cô đang nói tới anh ta sao?!”

Tô Ngôn không đáp lại, xoay người lấy bản báo cáo trong tay ông ta về rồi đi ra khỏi phòng tạm giam. Quách Hải Sinh lên tiếng gọi cô lại: “Rốt cuộc cô là ai? Sao lại quen thuộc với hành động của chúng tôi đến như vậy? Đây đều là do Giang Ly nói cho cô sao?! Có phải cậu ta đã sớm nghi ngờ hành động thất bại không phải đơn giản như thế nên các người vẫn luôn âm thầm điều tra không?” Không trách ông ta nghi ngờ như thế được, vì cô quả thật quá quen thuộc với hành động này, như một người từng trực tiếp tham gia vậy.

Bước chân Tô Ngôn dừng lại một chút nhưng cũng không đáp lại, lập tức đi ra ngoài. Lúc cô về phòng nghỉ thì không thấy Đinh Khải Nhạc đâu cả, không biết anh ta đã chạy đi đâu rồi. Cô suy nghĩ một chút, sau đó lấy điện thoại ra gửi vài tin nhắn. Sau một thời gian dài phải tập trung tinh thần cao độ, cuối cùng cô cũng thấy hơi kiệt sức, lấy tay đỡ trán ngồi đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chưa được bao lâu thì điện thoại trong túi quần của cô lại bắt đầu rung lên, cô mở mắt ra, đáy mắt hoàn toàn tỉnh táo tựa như chưa từng ngủ say. Sau khi nhận điện thoại, cô nhanh chóng đứng dậy đi về phía phòng họp.

Lúc đẩy cửa vào, trong phòng họp đã có Cục trưởng Cục thành phố Lâm Sơn, đứng cạnh là Tề Lượng và Đinh Khải Nhạc, kế tiếp là Giang Ly. Bên cạnh Giang Ly còn có bốn người nữa, những người này đều mặc đồng phục cảnh sát, vị ở giữa khoảng 50 tuổi, nhìn quân hàm thì cấp bậc không đơn giản chút nào.

Cô đứng ở cửa ra vào chào một tiếng rồi rón rén đi tới cạnh Tề Lượng.

“Các cậu liên hợp điều tra sao không báo với tỉnh một tiếng chứ? Nếu thật sự hỏng chuyện thì cái thân của các cậu có giữ nổi nữa không?!” Vị lãnh

đạo kia mặt mũi dữ tợn quát lớn, nhưng giọng điệu lại có chút hơi bất đắc dĩ, thi thoảng còn nhìn về phía Giang Ly.

Đinh Khải Nhạc chuyển tới Tô Ngôn bên này, nhỏ giọng nói: “Vị Bốc Vĩnh Tân này là Cục trưởng Cục thành phố Nam Thành của chúng ta, vừa là thầy vừa là bạn của đội trưởng Giang.”

Nếu không phải là chúng tôi nhận được tin tức thì không biết các cậu còn làm ra chuyện lớn gì nữa đây!” Ông ta vỗ bàn, lập tức chỉ vào Cục trưởng Cục thành phố Lâm Sơn: “Ba lão già các người vậy mà dám duyệt quyết định này… Đừng nói với tôi đây chỉ đơn thuần là điều tra vụ án mất tích gì đó, chỉ cần có thằng nhóc Giang Ly này thì chắc chắn không đơn giản như thế!”

Tiếng gầm thét của Cục trưởng Cục thành phố Lâm Sơn chuẩn bị thốt ra lại bị một câu nói chặn ngược về.

“Cho tôi mạo muội chen vào một cậu…” Tô Ngôn có vẻ nhút nhát giơ tay lên, sau khi tất cả đều dời mắt tới cô mới tiếp tục nói: “Tin tức của ngài là từ đâu vậy? Quân đội sao?”

Sau khi nghe câu hỏi của cô, sắc mặt của Bốc Vĩnh Tân liền thay đổi.

Tô Ngôn mím môi nhìn về phía Giang Ly. Mặc dù anh qua một đêm tàu xe mệt mỏi, mắt đỏ hoe nhưng vẫn khẽ cong môi lên, nhìn cô gật đầu như khẳng định. Cô không chần chừ gì nữa, giơ báo cáo trong tay lên: “Tôi vừa nói chuyện với Quách Hải Sinh xong, có phát hiện mới trong báo cáo này, không biết ngài có muốn nghe không?”

Sắc mặt của Bốc Vĩnh Tân hơi khó coi, nhưng có lẽ cũng giữ gìn mặt mũi cho Giang Ly nên liền gật đầu đồng ý.

Tề Lượng đi tới đóng cửa phòng họp lại, triệt để ngăn chặn âm thanh trong phòng lọt ra ngoài.

…

Nửa tiếng sau, Tô Ngôn vừa dứt lời thì phòng họp hoàn toàn rơi vào yên lặng. Một lúc lâu sau, Bốc Vĩnh Tân mới hỏi: "Ý của cô là hành động trước kia thất bại là do trong nội bộ chúng ta có vấn đề ư? Nhưng cô cũng nói không phải người trong cảnh sát chúng ta, vậy người cô nghi ngờ là…"

"Lương Khâu, chuyên gia tâm lý nổi tiếng thế giới, mặc dù không phải người trong quân đội nhưng cũng đã hợp tác với quân đội từ lâu." Tô Ngôn hơi khó nói, Lương Khâu là một người có quyền lực trong ngành tâm lý học trong nước, lúc trước cũng là bác sĩ tâm lý được quân đội đặc biệt mời về để khai thông tâm lý cho các thành viên. Vì đặc thù nghề nghiệp nên lính đặc chủng có yêu cầu rất cao trong chuyện này. Trước khi có hành động Phá Tà, quân đội đã xem Lương Khâu như bảo bối, đề cử để anh ta vào tổ hành động, phụ trách khai thông tâm lý cho hai phe quân-cảnh và cung cấp một số đề nghị liên quan đến vụ án.

"Thời điểm đó địa điểm nhiệm vụ mà cảnh sát chúng ta đến là quyết định lâm thời trong ngày hôm đó, vì vậy trong kho hàng nhà máy nhựa đó mới không có đặt bom cẩn thận như bên quân đội." Giang Ly nói tiếp: "Mặc dù chúng ta đã thành công bắt được một số con buôn, nhưng có vẻ như chúng đã có chuẩn bị trước, căn bản không hề hoảng sợ. Có thể Lương Khâu đã sớm đoán ra được và báo cho chúng, sau đó tấn công Quách Hải Sinh từ phía sau."

"Thêm vào đó không mấy ai biết được bên phía quân đội chưa tiến hành bố trí Tinh Võng ở Cương Bắc để lợi dụng chuyện này mà tấn công chính xác vào hành động của chúng ta."

Bốc Vĩnh Tân vô thức gõ lên mặt bàn: "Các cậu nói hắn vì chuyện Quách Hải Sinh giấu viên đạn kia mới thấy bất an, rốt cuộc viên đạn dính bột gạo đó có gì đặc biệt chứ?"

"Bột gạo." Tô Ngôn nói: "Lúc chúng tôi tới Cương Bắc để điều tra nguyên nhân cái chết của Hồng Trân Mai và Khuông Thành đã được biết hai vợ chồng này đã từng kinh doanh một cửa hàng kim khí, sau khi chúng mất tích thì cửa hàng đó đã bị con nuôi bán cho ông chủ tiệm cơm đối diện bên đường."

“Lúc đó tôi đã thấy hơi kỳ lạ rồi, một người bán thực phẩm thì sao lại có ý nghĩ muốn bán sang kim khí chứ?” Cô nhướng mày: “Lúc đó tôi có để ý đến quần áo và giày của ông ta, đều dính một thứ gì đó như là bột mì vậy, khi nói chuyện với Tạ Đồ ở Cục thành phố Cương Bắc ông ta còn khoe khoang cửa tiệm đối diện, nói là hương vị món ăn của mình tuyệt đối là chính gốc, bún gạo và bột gạo đều do tự tay mình làm, không giống như loại bột gạo kém chất lượng bán trên thị trường.”

“Sau khi kỹ thuật viên kiểm tra, rất có khả năng tay người nạp đạn đã dính bột gạo… Chắc chắn là sau khi phẫu thuật, Lương Khâu đã nhìn thấy báo cáo cảnh sát viết, dù sao hắn cũng là người phụ trách tâm lý trong đội hành động, có lẽ lúc đó đã phát hiện không tìm thấy viên đạn trong bả vai Quách Hải Sinh. Vì vậy sau khi ba thành phố chúng ta tiến hành liên hợp điều tra, bọn chúng bằng đầu hoảng hốt, vì chúng không biết chúng ta sẽ tìm thấy gì từ viên đạn này!”

Trong phòng họp lại trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở không đều.

Chương 111: Phá Tà 13

“Tôi có chút ấn tượng về cuộc điều tra cái chết của Hồng Trân Mai và Khuông Thành ở thành phố Cương Bắc, lúc đầu có gửi hồ sơ cho tôi.” Tề Lượng sờ cằm nghĩ ngợi: “Nhưng hắn là quân đội hết sức cẩn thận khi dùng người chứ? Mà chúng ta cũng không thể phán định Lương Khâu có quan hệ gì với ông chủ Tôn chỉ vì một viên đạn dính bột gạo được.” Nói xong, anh ta vội vàng giải thích: “Tôi không phải nói giúp ai hết, chỉ là dính dáng tới quân đội thì dù sao cũng phải đặc biệt cẩn thận.”

“Mặc dù hắn ta đã hợp với với quân đội lâu năm, còn nhậm chức cố vấn trong đội hành động lúc trước, nhưng theo lẽ thường thì hắn không hề có bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc với súng ống, chứ đừng nói là dùng cùng loại súng, loại đạn cùng đường kính với bọn người kia.” Đinh Khải Nhạc tiếp lời nói: “Vậy nên Tô Ngôn đã sớm phát hiện ra trong đó có gì đó bất thường, bảo tôi kiểm tra quan hệ giữa hai người đó, quả nhiên Lương Khâu và ông chủ Tôn Hằng thật ra là anh em họ.”

Tô Ngôn: “Lúc đầu Lương Khâu là do ngài Lê, một cố vấn tâm lý đặc biệt đích thân đề cử nên mới được nhậm chức trong quân đội đặc chủng, nhưng dù có người tiến cử thì chắc chắn trong quân đội cũng đã điều tra qua lý lịch của hắn. Mối quan hệ này chắc chắn quân đội cũng biết, nhưng vì ngoài mặt Tôn Hằng vẫn là một người làm ăn tuân thủ pháp luật nên không có gì đáng chú ý cả. Dựa vào…”

“Dựa vào suy đoán của chúng tôi trong hành động Phá Tà lúc trước thì khoảng 4 năm trước, Tinh Võng đã bắt đầu xâm nhập vào nước ta với quy mô lớn, rất có thể những kẻ buôn người trong nước đã bắt tay với nhau, từ đó cùng hợp tác với Tinh Võng.” Giang Ly cắt lời Tô Ngôn, nói đến đây, anh nhíu mày nhìn cô: “Mà thời gian Lương Khâu nhậm chức trong quân đội…”

Tô Ngôn biết Giang Ly đang bảo vệ cô, vừa rồi những lời cô nói ra đều rất chính xác, e là sẽ gây ra nhiều nghi ngờ. Vì vậy khi anh nhìn qua mình, cô liền lén giơ tay phải lên bên người, ra dấu "4".

"Thời gian hắn nhậm chức cũng đúng lúc là khoảng 4 năm." Giang Ly phân tích rất tự nhiên, giống như chỉ đang nói lại suy nghĩ lúc nãy của mình: "Theo kết quả điều tra Tinh Võng trên quốc tế thì bọn buôn người này đa số đều có hành vi mang tính gia tộc, vì vậy chuyện giữa Lương Khâu và Tôn Hằng cũng không có gì là lạ. Xem ra bây giờ đúng là có thể phân tích ra một vài dấu vết từ hành vi của Lương Khâu, hắn là bác sĩ tâm lý tốt nghiệp từ đại học M top 3 thế giới, ban đầu ở lại đó kinh doanh một bệnh viện tâm lý tư nhân kha khá, nhưng sau đó lại bất ngờ nhận lời mời trong nước rồi chuyển sang làm cố vấn tâm lý cho quân đội. Tiền kiếm được chỉ là thứ yếu, quan trọng là chỗ hắn nhậm chức lại ở thành phố Cương Bắc, mà căn cứ trong nước của Tinh Võng cũng là ở đó."

Bốc Vĩnh Tân nghe đến đây thì hơi nhìn anh một chút, sau đó nhìn sắc mặt của những người bên cạnh rồi im lặng, nói: "Đôi khi nhiều sự trùng hợp sẽ không còn là trùng hợp nữa."

Rõ ràng là ngay từ đầu trong tỉnh muốn dừng hoạt động liên hợp của họ lại là vì áp lực từ phía quân đội, mà có lẽ quân đội vẫn chưa thăm dò được chuyện của Lương Khâu nên không muốn phá hủy bố trí liên quan đến Tinh Võng.

"Vì vậy chúng ta không thể dừng lần liên hợp hành động này được." Giang Ly nhìn ông ta, vô cùng kiên quyết nói lên ý của mình.

Bốc Vĩnh Tân ngồi đó không đáp lại, trầm mặc một lúc lâu rồi mới chậm rãi đứng dậy, sửa sang nếp nhăn trên đồng phục cảnh sát rồi bất lực xua tay: "Chuyện này tôi sẽ bàn bạc lại với tỉnh, cố gắng liên lạc với quân đội Cương Bắc càng nhanh càng tốt đi, dù sao ở biên giới Cương Bắc thì cảnh sát không thể vượt mặt quân đội hành động được!" Nói xong, ông ta liền đi ra phòng họp.

Lúc ông ta kéo cửa phòng họp ra, Tề Lượng cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà nói: "Vậy… dù sao chúng ta cũng phải nhanh chóng bắt ông

chủ tiệm cơm kia về, chúng ta chỉ mới giải cứu được Quách Lâm Duyệt và tóm gọn hang ổ của chúng ở thành phố Lâm Sơn một đêm, có lẽ tin tức chưa kịp truyền tới Cương Bắc đâu."

Trước khi Bốc Vĩnh Tân kịp mở miệng thì Giang Ly đã nói trước: "Đội phó Tề, chúng ta vẫn chưa nhận được văn bản chính thức của tỉnh về việc chấm dứt điều tra. Trước khi văn bản được đưa tới, hành động liên hợp của ba thành phố tất nhiên vẫn có thể tiếp tục, vì vậy chúng ta phải nhanh chóng liên hệ với Cương Bắc để khống chế nghi phạm Tôn Hằng."

Nghe những lời này của anh, gương mặt của Bốc Vĩnh Tân hơi nhăn nhó, trừng mắt cảnh cáo anh một cái liền xoay người đi mất. Rõ ràng thái độ này của ông ta chính là "muốn làm gì thì làm".

Cục trưởng Cục thành phố Lâm Sơn sau khi dặn dò vài câu cũng vội vàng chạy theo. Bốn người còn lại trong phòng nhìn nhau, vẫn là Tề Lượng mở lời trước: "Trước mắt trong tay chúng ta chỉ suy đoán, không có bằng chứng cụ thể, việc bắt Tôn Hằng ở Cương Bắc chưa chắc gì thuận lợi như chúng ta nghĩ."

"Vì chúng ta đã bắt được Đàm Phương và cha cô ta Đàm Hồng ở đây, Đàm Hồng cũng đã nhận tội và thừa nhận cả nhà hắn quen biết Hồng Trân Mai và Khuông Thành, do đó cảnh sát đến cửa hàng kim khí đó để lấy chứng cứ là hoàn toàn hợp lệ, trước tiên có thể lấy lý do yêu cầu phối hợp điều tra để khống chế ông ta ở lại thành phố Cương Bắc." Tô Ngôn suy nghĩ rồi đề nghị: "Rất có thể Đàm Hồng vẫn còn giấu diếm chúng ta, lát nữa tôi và đội trưởng Giang sẽ lợi dụng Tôn Hằng làm manh mối đột phá để tiến hành thẩm vấn lại đám người này một lần nữa, chỉ cần cạy được miệng của chúng thì sau này đều sẽ hợp quy tắc thôi."

"Được rồi, tôi sẽ đi liên hệ với Cục thành phố Cương Bắc!" Nói xong, Tề Lượng vội vàng đi ngay.

Tiếp đó, các thành viên của đội chuyên án trong Cục thành phố Lâm Sơn đã phối hợp với nhau để lần lượt thẩm vấn đám người Đàm Hồng. Lúc đầu Đàm Hồng vẫn giữ thái độ cự tuyệt hợp tác kia, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là một tên tiểu lâu la mà thôi. Phòng tuyến tâm lý của chúng nhanh

chóng sụp đổ trước đội chuyên án Cục thành phố Lâm Sơn, cuối cùng đã khai ra tường tận cả thảy mọi chuyện.

Dựa theo khẩu cung của đám người này, cuối cùng Đàm Hồng cũng mở miệng, theo lời khai của hắn thì Hồng Trân Mai và Tôn Hằng vốn là người cùng một thuyền, cũng là cấp trên của hắn. Cả nhà Đàm Hồng phụ trách tìm nạn nhân ở khắp nơi trên cả nước, sau đó liên hệ với Hồng Trân Mai và Tôn Hằng, hoặc là đưa những nạn nhân này tới Cương Bắc, hoặc là thông báo trực tiếp cho chúng vị trí của nạn nhân, còn về Tinh Võng thì hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Như vậy xem ra là giống với những gì bọn Tô Ngôn đã biết, thành phố Cương Bắc chính là căn cứ lớn nhất của Tinh Võng ở trong nước, Hồng Trân Mai và Tôn Hằng mới thật sự là thành viên trong tổ chức, tất cả đều quay về thành phố Cương Bắc.

Sau khi thẩm vấn xong, Tề Lượng ngay lập tức thông báo kết quả bên này cho Cục thành phố Cương Bắc. Cùng lúc đó thành phố Lâm Sơn phái ra một cảnh đội tinh anh và đặc công để đi cùng với Tô Ngôn và Giang Ly xuất phát đi tới Cương Bắc.

Bốc Vĩnh Tân cũng không chậm trễ, trước khi họ đến thành phố Cương Bắc đã báo tin trước để phối hợp với quân đội ở Cương Bắc, bên kia đã đồng ý tiến hành khống chế Lương Khâu nhằm điều tra chân tướng. Nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước, đến khi người của quân đội ở Cục thành phố Cương Bắc đến nơi làm việc và nhà của Lương Khâu thì hắn đã biến mất không chút dấu vết, hiện tại phía quân đội và cảnh sát đang nỗ lực tìm kiếm tung tích của hắn.

Tối hôm đó, một nhóm người đến thành phố Cương Bắc, ngoài Tạ Đồ ra còn có người phụ trách đội chuyên án thành phố Cương Bắc ra đón họ.

Vừa đi vào tòa nhà Cục thành phố Tạ Đồ vừa nói sơ qua tình hình hiện tại: “Gã Tôn Hằng kia vô cùng cứng miệng, loại người này đều là lưu manh, một khi đã bị bắt thì sẽ không bao giờ chủ động khai nhận đâu. Nhưng sau đó chúng tôi đã tìm ra trong cửa hàng của ông ta vài khẩu súng, giờ đang tiến hành so sánh đạn đạo, không biết có trùng khớp với viên đạn kia

không.”

“Tiếc là chúng tôi chỉ khống chế được một mình ông ta, những người còn lại bao gồm cả vợ ông ta, còn có mẹ của Đàm Phương đều không tìm được. Trước mắt đang dốc toàn lực để tra ra quỹ tích của chúng, nhưng vẫn chưa có phát hiện gì.” Tạ Đồ giúp họ kéo cánh cửa kính dưới lầu ra: “Nhưng sáng nay lúc nhận được tin chúng tôi đã áp dụng quản chế giao thông trong đường thành phố, cảnh sát giao thông cũng trợ giúp tiến hành loại trừ, sau đó quân đội cũng tham gia. Chúng tôi cũng đã liên hệ Trung tâm vận chuyển hành khách, Bộ Đường sắt, Hàng không và các ngành khác để tiến hành kiểm tra, cũng không phát hiện được gì.”

Lúc này người phụ trách đội chuyên án Cục thành phố Cương Bắc kia cũng thấp giọng: “Nghe nói những kho hàng của bọn buôn người bị phát hiện trong hành động trước luôn được phía quân đội giám sát, chúng chắc chắn không thể về đó được. Không ra khỏi thành phố cũng không về nhà kho, chỉ để Tôn Hằng ở lại để gây sự chú ý đến cảnh sát, sau đó những người còn lại có thể lén lút trốn đi, đúng là Lương Khâu.”

“Dù sao cũng đã hợp tác với quân đội 4 năm rồi, còn tham gia hành động mấy lần nữa…” Vẻ mặt của Tô Ngôn hơi bất lực: “Hắn ta thật sự hiểu rất rõ phong cách làm việc của hai bên quân-cảnh.”

“Chẳng lẽ tối qua chúng đã đi rồi, giờ không còn ở Cương Bắc nữa?” Đinh Khải Nhạc buộc lòng phải đoán ra kết quả xấu nhất.

Trong nói chuyện, họ đã vào một gian phòng họp, trên màn hình lớn trong phòng đang mở bản đồ thành phố Cương Bắc. Trên đó đã được đánh dấu vài điểm màu xanh, đó chính là những kho hàng mà hành động Phá Tà lần trước phát hiện ra, hiện đang được quân đội giám sát.

Giang Ly nhìn thoáng qua bản đồ rồi mới trả lời câu hỏi của Đinh Khải Nhạc: “Chắc chắn Lương Khâu vẫn còn ở Cương Bắc, ở đây là cửa ngõ để Tinh Võng xâm nhập vào nước ta, chúng đã tốn không biết bao nhiêu công sức mới có thể cắm rễ được ở đây rồi. Hành động lần trước đã không thể xua đuổi chúng rời khỏi Cương Bắc thì chứng tỏ chúng rất coi trọng nơi này. Lần này dù buộc phải che giấu hành tung nhưng hắn cũng sẽ không vội

vàng từ bỏ nơi này như thế, chắc hẳn đang chờ cho bão đi qua rồi trở lại xử lí hậu quả sau.”

“Bây giờ chúng ta phải dốc toàn lực để tìm ra nơi chúng ẩn nấp.”

Mọi người trong phòng họp đều trầm mặc, nhìn không chớp mắt bản đồ trên màn hình. Dù dân số Cương Bắc không nhiều, nội thành không lớn nhưng diện tích thực tế không hề thua kém bất kì thành phố lớn nào. Xung quanh thành phố đều là rừng núi rộng mênh mông, có vài thôn làng nhỏ trên đó, những nơi như thế là một địa điểm ẩn nấp cực tốt, để kiểm tra từng nhà một sẽ tốn rất nhiều thời gian, đến lúc đó không chừng đồ ăn cũng đã nguội mất rồi.

Tô Ngôn lướt mắt qua những điểm được đánh dấu trên bản đồ, lông mày cô từ từ nhíu lại rồi chậm rãi nhắm mắt. Không đứng, bây giờ tư duy của cô hoàn toàn là tư duy của một cảnh sát hình sự, thật ra nếu tìm hiểu cặn kẽ ngọn nguồn thì Lương Khâu đã làm việc trong quân đội nhiều năm rồi, vì vậy muốn tìm ra quỹ tích của hắn phải nương theo tư duy của quân đội mới đúng.

Từ lúc Lương Khâu hợp tác với quân đội, đến này đều phụ trách làm việc với bộ đội đặc chủng… Bộ đội đặc chủng…

Cô hiểu rồi!

Khóe môi cô cong lên, khẽ đụng vào Giang Ly bên cạnh, sau khi anh ngoan ngoãn nghiêng đầu sang bèn nhỏ giọng nói: “Núi Quyết ở ngoại ô, là nơi trại huấn luyện của bộ đội đặc chủng bọn em đóng quân, mặc dù vật dụng thường ngày đều là bộ đội tiến hành mua sắm chứ không cần tiếp tế, nhưng vì đề phòng nên cách trại huấn luyện không xa có một ngôi làng khá lớn. Tuy là trên núi nhưng chỗ đó không hề vắng vẻ, chỉ là 2 năm trước quân đội đã điều chỉnh chương trình huấn luyện đối với bọn em theo chương trình huấn luyện của bộ đội đặc chủng thế giới nên đã xây mới trại huấn luyện, chỗ đó cũng bị phá dỡ. 2 năm trước Lương Khâu đã từng đến trại huấn luyện của bọn em làm cố vấn tâm lý trong khoảng 1 tháng, có thể nói hắn rất thông thuộc nơi đó!”

Giang Ly nghe xong thì khẽ gật đầu, lúc đứng dậy còn tiện tay xoa gáy cô như một lời cổ vũ vào cảm ơn.

Anh bước ra khỏi phòng họp, lấy điện thoại ra gọi cho số điện thoại của người bên quân đội mà Bốc Vĩnh Tân đã cho.

…

Núi Quyết, ngoại ô thành phố.

Sâu trong rừng, các kỹ thuật viên đặc biệt của Cục thành phố Cương Bắc đã dùng máy bay không người lái để tiến hành quan sát trên không khu vực trại huấn luyện ban đầu, phía Đông cách trại huấn luyện không xa phát hiện một căn nhà kho đơn giản chẳng biết đã được dựng lên từ lúc nào, vách là những tấm thép, diện tích cũng không nhỏ.

Tô Ngôn đứng bên cạnh sửa soạn lại trang bị trên người, nhìn thoáng qua màn hình điều khiển máy bay không người lái rồi cúi đầu loay hoay nghịch cây súng trong tay, lấy băng đạn ra kiểm tra hết một lượt.

Tạ Đồ khịt mũi nhìn về phía bên kia: “Hắn rất thông minh đấy, biết trại của quân đội đã bị dỡ bỏ nên chắc chắn không còn ai đến nữa, lại còn xây dựng rầm rộ ở đây thế này!”

Giang Ly chỉ nhíu mày nhìn về phía Tô Ngôn: “Lần này quân đội không nhúng tay vào nữa, vì vậy đây là hành động liên hợp của cảnh sát ba thành phố, không phải là quân-cảnh liên hợp, họ chỉ có thể hỗ trợ thôi. Em… Sau khi bắt đầu hành động, phải hết sức cẩn thận.”

“Em biết rồi.” Tô Ngôn gật đầu, giọng nói không lớn nhưng rất hào sảng, nếu không lắng tai nghe thì sẽ không hiểu được: “Đã từng chết qua một lần rồi, em cũng biết tiếc mạng sống của mình.”

Đinh Khải Nhạc đứng gần đó ngẩng đầu lên nhìn hai người, nhưng cũng không tỏ vẻ quá ngạc nhiên, tất cả mọi người đều biết Tô Ngôn từng bị tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, nói là chết qua một lần cũng không ngoa.

“Tô Ngôn.” Giang Ly tiến lên một bước, vẻ mặt hiếm khi rất trịnh trọng: “Sau khi hành động này kết thúc, anh có lời muốn nói với em.”

Động tác trên tay Tô Ngôn hơi dừng lại, cô chớp mắt, trong lòng dường như đang khẽ rung động, vài giây sau, Tô Ngôn cúi đầu nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Chương 112: Toàn văn hoàn

Dưới tán cây rậm rạp, hàng trăm đặc công chậm rãi tiếp cận nhà kho, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc. Giang Ly đã quan sát địa thế xung quanh nhà kho, vị trí sắp xếp rất khéo léo, địa hình xung quanh cao, bốn phía trống trải, nếu bên dưới có xảy ra chuyện gì thì người bên trong cũng có thể phát hiện kịp thời.

Ba mặt của nhà kho đều không có gì che chắn, chỉ có một mặt phía Bắc là giáp với khu rừng rậm rạp. Núi Quyết rất cao, cao đến mức thật sự không thể nhìn rõ đỉnh núi.

“Cậu dẫn đội tấn công cánh phải, Tiểu Đinh dẫn đội tấn công cánh trái, Cục thành phố Cương Bắc lát nữa xuất phát đến đằng sau nhà kho, cố gắng không cho những kẻ này có cơ hội chạy vào rừng.” Giang Ly ngồi xổm ở đằng sau bụi cỏ quay đầu lại nhìn Tô Ngôn bên cạnh: “Đội của tôi sẽ tấn công trực tiếp ở giữa, có vấn đề gì không?”

“Không có!” Đinh Khải Nhạc và Tạ Đồ đáp.

Tô Ngôn lại cau mày phản đối: “Cho em canh giữ trong rừng đi, không ai quen thuộc với cánh rừng này hơn em, nếu tấn công nhà kho thất bại, để chúng chạy ra ngoài thì vào trong núi em vẫn có ưu thế hơn.”

Giang Ly nghe vậy liền nhìn cô thật sâu, sau vài giây mới gật đầu đồng ý, giơ tay ra hiệu Đinh Khải Nhạc và Tạ Đồ chia hướng đi.

Tô Ngôn cũng đứng dậy chuẩn bị xuất phát, trước khi rời đi cô nghe thấy tiếng người kia thở dài: “Tự bảo vệ mình nhé.”

Cô không quay lại, chỉ vẫy tay chào rồi dẫn theo một tiểu đội đặc công chạy thẳng đến phía Bắc nhà kho. Vì để che giấu tung tích, họ chỉ có thể chật vật

băng qua rừng rậm, cũng may mọi người đều đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt nên vẫn giữ vững được tốc độ. Họ nhất định phải nhanh chóng dồn về phía sau để tạo thành một tuyến phòng thủ, như thế 3 phía còn lại mới có thể bất ngờ tấn công.

Ngay lúc họ sắp tới địa điểm đã định thì cánh cửa kho dẫn vào núi đột nhiên phát ra một tiếng động lớn, sau đó một bóng người nhanh chóng lao vào trong rừng.

Không ổn!

Tô Ngôn thấy thế vội vàng tăng tốc, nói vào máy truyền tin trên lỗ tai: "Không ổn rồi, đã bị lộ! Nhưng chỉ có một người chạy ra, những người bên trong có lẽ là chưa phát hiện!"

1 giây sau giọng nói của Giang Ly liền truyền tới: "Nếu bây giờ tấn công vào…"

"Có thể, kẻ chạy ra cứ giao cho em!" Cô đáp lại một cách dứt khoát.

"Được!" Giang Ly trầm giọng đáp.

Chỉ vài giây sau, đặc công từ mọi người hết sức ăn ý đổ vào nhà kho, âm thanh phá cửa lộp bộp không dứt. Tô Ngôn cũng đã đến chỗ bóng người kia chạy vào núi, sau khi bàn bạc với tiểu đội trưởng đội đặc công xong, thống nhất cô dẫn một đặc công khác tiến hành truy kích vào núi, những người còn lại ở lại để phòng lại có người chạy ra từ kho hàng.

Tô Ngôn tiếp tục dẫn theo người đặc công kia chạy vào núi, vì trước đây quân đội đã trưng dụng núi Quyết nên thật ra đây là một khu núi hoang sơ với hệ sinh thái nguyên thủy chưa phát triển, tiềm tàng rất nhiều nguy hiểm. Hai người các cô đuổi theo vài phút cũng chưa thấy được bóng dáng của người đó, Tô Ngôn liền thả chậm tốc độ quan sát xung quanh.

Nơi này cô vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, có thể xác định được người đó chắc chắn là Lương Khâu, trừ hắn ra sẽ không có ai quen thuộc với tuyến đường vốn dĩ dùng để huấn luyện lính đặc chủng này.

Suy nghĩ một lát, cô giải thích tuyến đường này cho người đặc công đi theo một cách cẩn thận. Người này cũng đã có khá nhiều kinh nghiệm tác chiến trong rừng, vì vậy cô cũng không cần lo lắng quá nhiều. Sau khi liên tục xác nhận đối phương đã ghi nhớ tuyến đường xong, cô ngẩng đầu phân biệt phương hướng một chút rồi chui vào bụi cỏ bên cạnh, biến mất trong nháy mắt.

Càng vào sâu trong núi, ánh sáng càng yếu dần, trên vách đá hiểm trở, một người đàn ông mặc quần áo hàng ngày đang ra sức leo lên. Thỉnh thoảng hắn sẽ mượn những cành cây rậm rạp bên cảnh để làm điểm tựa, tay phải hắn còn đang cầm một khẩu súng.

“Ha… Ha…” Xung quanh chỉ có tiếng hắn thở, cuối cùng sau mười mấy phút hắn cũng leo tới nơi có địa hình thoai thoải, không nhịn được mà dựa vào vách đá, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Hắn nheo mắt lại, ở đây 3 4 mét đều không có cây cối gì, ánh nắng có thể chiếu vào. Ngẩng đầu nhìn mặt trời mờ ảo, khuôn mặt nho nhã lấm tấm những hạt mồ hôi.

Chậm rãi tựa đầu vào tảng đá, hai mắt nhắm nghiền lại, hắn định nghỉ ngơi 1 phút rồi sẽ tiếp tục leo.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại. Người đàn ông nhíu mày mở mắt ra, cứ tưởng mặt trời bị mây che nhưng không ngờ có một người đang leo lên đỉnh vách đá mà hắn đang dựa vào, nhìn kỹ lại còn là một người phụ nữ trong bộ đồng phục đặc công tác chiến.

Tô Ngôn nhìn thấy hắn thì tỏ vẻ như rất sợ hãi, buông tay nhảy ra khỏi vách đá, sau khi vững vàng tiếp đất còn phủi đất cát trên tay đi, trong nhát mắt đã nhanh chóng rút súng bên hông ra nhắm vào hắn: “Bác sĩ Lương, anh đang mệt sao?”

Gương mặt Lương Khâu co rúm, hắn biết hành động nhằm vào Tinh Võng lần này là của cảnh sát, nói thật thì lúc hắn phát hiện ra máy bay không người lái trong kho hàng đã rất ngạc nhiên, không ngờ cảnh sát sẽ tìm đến

chỗ này nhanh như vậy. Trong sự sợ hãi, để tăng cơ hội chạy thoát nên hắn không tốn thời gian thông báo với những người khác, trực tiếp lao thẳng ra dãy núi phía sau. Vấn đề là đây là nơi quân đội huấn luyện, người của cảnh sát làm sao có thể mò ra được?

Hắn ta nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mắt, không dám tùy tiện hành động, chẳng hiểu vì sao người trước mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng lại cho hắn một cảm giác quen thuộc đến kì lạ.

“Bác sĩ Lương đang định đi đâu vậy, chi bằng để tôi đoán một chút nhé, anh đã tự làm một cái hang động để trốn rồi? Là cái hang ở hướng Tây Bắc, hay là cái ở phía Đông Bắc vậy?” Những nơi Tô Ngôn vừa nói đầu là điểm nghỉ ngơi của lính đặc chủng thỉnh thoảng lui tới, nếu trong quá trình huấn luyện có bị thương gì nghiêm trọng cũng sẽ tự đến 2 chỗ này.

Đồng tử Lương Khâu hơi co lại, trong lòng có chút run rẩy: “Mày rốt cuộc là ai?”

“Cho tới bây giờ bác sĩ Lương chắc cũng không còn mong đợi bản thân mình có thể bình yên thoát thân nữa rồi, đúng không?” Tô Ngôn vừa nói vừa lên nòng khẩu súng trên tay: “Anh là một chuyên gia tâm lý học, nhưng nghĩ thử xem anh hạ gục tôi nhanh hơn hay khẩu súng trong tay tôi bắn ra nhanh hơn nào? Thế lực trong nước của Tinh Võng nay đã gần sụp đổ rồi, chẳng lẽ anh còn mong chờ một ngày nào đó có thể “Đông Sơn tái khởi*” sao? Tôi nghĩ chắc giờ người trong kho hàng cũng đã bị cảnh sát khống chế rồi, bác sĩ Lương cũng đừng chống cự vô ích nữa.”

(*) Đông Sơn tái khởi: khôi phục lại lực lượng sau khi thất bại.

Lương Khâu cười lạnh một tiếng, không nói một lời, trong nháy mắt liền bóp cò!

Pằng!

Pằng!

Tô Ngôn nhanh hơn hắn, khoảnh khắc nhận ra động tác bóp cò của ngón tay

hắn thì đã nhanh chóng nhảy sang một bên. Vì cô thành công bắn trúng cánh tay phải của đối phương nên viên đạn hắn bắn ra cũng bị lệch hướng, chỉ sượt qua sát người cô, găm vào thân cây cao lớn phía sau.

“A!” Lương Khâu rên lên một tiếng, khẩu súng trong tay hắn lập tức “lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất, hắn ôm cánh tay mình nhịn đau, dòng máu ấm chảy ra từ kẽ tay trái, tí tách rơi xuống.

Phản ứng của hắn cũng xem như rất nhanh, cấp tốc ngồi xổm xuống định lấy bàn tay trái đầy máu nhặt lại khẩu súng trên mặt đất. Tô Ngôn thấy thế bèn nghiêng người xuống thấp, dùng chân quét một phát đá khẩu súng xuống vách núi. Sau đó cô đúng dậy, dí họng súng vào trán Lương Khâu vẫn đang giữ tư thế cúi xuống đất.

“Kết thúc rồi, bác sĩ Lương.” Tai cô khẽ giật giật, nghe được tiếng bước chân truyền tới, có lẽ là những đặc công còn lại đã đến. Tuy hình như bước chân có gì đó không đúng, nhưng tình huống trước mắt không cho phép cô phân tâm, cũng không có thời gian để ngẫm nghĩ nữa.

Lương Khâu có vẻ như hoàn toàn không sợ, mặc dù vẫn cúi đầu như cũ, nhưng hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó dùng tay trái không bị thương kéo khóa bộ quần áo thể thao ra.

Trong nháy mắt Tô Ngôn đã trợn tròn mắt, chỉ thấy trong ngực hắn đang buộc một trái bom đơn giản, bàn tay trái của hắn đang đặt ngay công tắc.

Lúc này, cô đã có thể nhìn thấy bóng người từ phía dưới đang leo lên, trong lòng cô lo lắng đến cực độ, không nhịn được hét lớn: “Quay lại đi! Có bom!!!”

Trong khoảnh khắc đó, cô không do dự bóp cò súng, một lỗ hổng xuất hiện trên thái dương của Lương Khâu, nét mặt của hắn vẫn là nụ cười bệnh hoạn như trước. Nhưng trước giờ khắc sinh tử, hắn đã thành công ấn công tắc.

Sau khi Tô Ngôn nổ súng thì ngay lập tức nhảy về hướng người đang leo lên.

Bùm! Bùm! Bùm!

Chỗ vách đá vừa rồi và cây cối ở đó đều bị sức công phá của quả bom ảnh hưởng, thậm chí trong nháy mắt đó cô cảm thấy ớn lạnh trên sống lưng, những tảng đó lớn bị nổ tung rải rác sau lưng cô, có vài mảnh đã sắp văng vào người cô!

Đột nhiên, một bóng người lao ra từ bụi cây phía trước, Tô Ngôn chỉ kịp nhìn thấy người đó mặc quần áo đặc công.

Người đó cực kỳ dứt khoát lao tới chỗ cô sắp tiếp đất, cả hai theo quán tính cùng ngã nhào về sau. Trong lúc ngã xuống đó, đối phương nhanh chóng xoay người, che cô dưới thân mình, ngay lập tức một tảng đá lớn rơi thẳng xuống nện vào lưng người đó.

Tô Ngôn đang muốn thoát ra, nhưng sức lực của người phía trên lại càng lúc càng lớn, đè chặt cô trong ngực mình, khiến cô gần như không thể động đậy được.

Quá trình này nói ra thì dài, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong vòng 1 phút, cuối cùng động tĩnh xung quanh cũng bình ổn lại. Cuối cùng cô cũng có thể cử động, lúc này mới nhìn rõ mặt của người đã bảo vệ cô.

"… Đội trưởng Giang? Đội trưởng Giang?"

"Giang Ly? Giang Ly!!!!" Cô không quan tâm đến tấm lưng máu thịt be bét vì rơi xuống mặt đá sắt nhọn của mình, hoảng hốt cực độ gào thét, cảnh tượng trước mắt dường như đang dần trùng khớp với kí ức về trận chiến trước kia. Mặt cô đầy nước mắt, cảm xúc như muốn sụp đổ: "Giang Ly? Giang Ly?"

"A…"

Cuối cùng người trên người cô cũng lên tiếng, mặc dù là đã bất tỉnh, hai mắt vẫn nhắm chặt, những đã để cho cô cảm giác được sự sống trong tích tắc.

Cô ôm cổ người đàn ông đó thật chặt, khóc không thành tiếng.

…

3 ngày sau, bệnh viện trung tâm thành phố Nam Thành.

Tô Ngôn từ xe taxi bước xuống, xách theo 2 túi trái cây đi vào cổng khu nội trú. Sắc mặt cô hơi tiều tụy, trên trán còn một miếng băng gạc, dù sao cô cũng bị một vài vết thương trong lần hành động mấy ngày trước.

Vào thang máy đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, tầng này rõ ràng khác biệt so với những tầng phòng bệnh bình thường, ít người và sạch sẽ.

Cô bước ra thang máy rẽ vào bên trái, đến trước một căn phòng bệnh rồi đẩy cửa bước vào một cách quen thuộc. Căn phòng này một dãy phòng rất rộng. Hôm qua bọn người Thành Tể đến còn than than “Chủ nghĩa tư bản độc ác”.

La Lan đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên sô pha nghe tiếng động thì bừng tỉnh, nhìn thấy là cô liền nở một nụ cười hiền dịu: “Ngôn Ngôn đến đấy à, không phải con vừa về sáng nay sao? Dì đã nói con về nghỉ ngơi cho khoẻ rồi ngày mai hãy đến, sao con không nghe lời thế này?”

La Lan vừa nói vừa đứng dậy, đưa tay lấy túi trái cây trong tay cô, dù ngoài miệng nói là vậy nhưng trên mặt không giấu được sự hài lòng. 3 ngày trước Giang Ly bị thương trong lúc chấp hành nhiệm vụ, sau khi cấp cứu ở bệnh viện thành phố Cương Bắc thì đã quay lại bệnh viện trung tâm thành phố Nam Thành. Trong khoảng thời gian này, Tô Ngôn luôn túc trực, nói là “một tấc không rời” cũng không quá đáng.

Là một người mẹ bà cũng không muốn gì nhiều, tận mắt nhìn con trai lớn lên, vất vả lắm mới có người ở bên.

“Cục bắt con nghỉ làm, ở nhà mãi cũng chán lắm.” Sau khi đặt trái cây xuống, Tô Ngôn nhìn vào trong giường bệnh.

La Lan còn định nói gì đó thì điện thoại trong tay đã vang lên, bà liền xoay

người ra khỏi phòng bệnh để nhận điện thoại.

Tô Ngôn rón rén đi tới bên cạnh giường bệnh, người đàn ông trên giường dường như đang ngủ say, chỉ là đôi môi vì mấy ngày không ăn không uống nên hơi tái nhợt. Nhìn bộ dạng có chút gầy gò tiều tuỵ của anh trên giường, cô thấy tim mình như thắt lại. Tô Ngôn ngồi xuống cái ghế cạnh giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cúi đầu xuống dán trán mình vào.

“Tô Ngôn?”

Giọng nói khàn khàn khiến cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, nét mặt đầy kinh ngạc: “Anh tỉnh rồi?”

Giang Ly cũng ngẩn người, không tự nhiên ho khan hai tiếng rồi khẽ gật đầu: “Buổi sáng đã tỉnh lại…” Ánh mắt của anh bất giác nhìn bàn tay trái của mình đang được hai bàn tay trắng nõn nắm lấy.

Tô Ngôn không biết nên phản ứng lại thế nào, chẳng trách lúc nãy La Lan muốn nói nhưng lại thôi, hoá ra là định báo cho cô tin tốt này!

“A…” Cô bối rối nhìn xung quanh: “Mấy ngày qua bọn anh Thái đều rất bận rộn, từ khi tổ chức Tinh Võng bị chúng ta một mẻ hốt gọn ở Cương Bắc thì chúng cũng biết không còn hy vọng gì nữa nên đã thú nhận tất cả tội ác, còn cắn đến rất nhiều người. Hiện tại cảnh sát cả nước đều bận đi bắt người, đồng thời cũng giải cứu được rất nhiều nạn nhân. Theo kết quả điều tra, chắc chắn sẽ tìm thấy được nhiều nạn nhân hơn nữa…”

Giang Ly chỉ im lặng, trong đáy mắt thoáng hiện lên một ý cười nhè nhẹ.

“Nhưng mà… Em trai của anh… Tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.”

“Không sao.” Giang Ly không ngạc nhiên với kết quả này, đã tìm nhiều năm như vậy rồi, dù kết quả cuối cùng là thế nào thì một nhà bọn họ đã sớm có thể bình tĩnh tiếp nhận rồi.

Tô Ngôn cụp mắt, lúc này mới phát hiện cô vẫn còn nắm tay anh liền lập tức lúng túng không biết phải làm sao, vội vàng định rút tay về: “Bây giờ

anh đã ăn gì được chưa? Có muốn ăn trái cây không, em đi rửa cho anh…”

Nhưng cuối cùng cô cũng không thành công, Giang Ly phản ứng cực nhanh, lập tức nắm chặt lấy tay cô, hơi dùng sức kéo cô lại gần hơn: “Anh đã nói là sau khi nhiệm vụ kết thúc, anh có lời muốn nói với em, chẳng lẽ em không tò mò sao?”

“… Anh muốn nói gì với em…” Vì đối phương dùng sức nên lúc này Tô Ngôn đã nằm trên nửa người của anh, tâm trí nhanh chóng suy giảm, chỉ như một cái máy lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Khoảnh khắc tiếp đó, cô cảm thấy có gì đó lạnh buốt mà mềm mại dán vào trán của mình.

Đôi mắt đẹp vì quá kinh ngạc mà trợn tròn, nhìn yết hầu của người đàn ông gần trong gang tấc, vì vậy trên trán cô là… là…

Môi Giang Ly không lưu lại quá lâu, anh cúi đầu nhìn bộ dạng không còn bình tĩnh của Tô Ngôn, thấp giọng bật cười rồi lại hôn một cái, thở dài nói: “Em trung với nước.” Anh vừa nói vừa nâng cái cằm thanh tú của cô làm cô ngẩng đầu lên, cuối cùng cánh môi mỏng nhẹ nhàng in lên đôi môi hồng mềm mại kia.

Anh hơi lui lại, môi hai người cách nhau không quá một đốt ngón tay, anh lại lên tiếng lần nữa: “Anh, trung với em.”

Sau đó tay trái anh vòng ra sau đầu Tô Ngôn, đôi môi lại lần nữa dán vào môi cô, nhưng lần này dùng sức nhiều hơn.

Ý thức của Tô Ngôn dần trở nên mơ hồ, cảm giác được hơi thở quen thuộc nên cô từ từ nhắm mắt lại, hai tay đặt lên bờ vai rộng của anh.

Em trung với nước, anh trung với em.

Chương 113: PHIÊN NGOẠI 1: Cầu hôn

Sau khi Giang Ly bình phục và xuất viện, toàn bộ đội chuyên án lại khôi phục lại hoạt động ngày thường, hình thức làm việc giữa Tô Ngôn và anh cũng không thay đổi gì mấy, hai người dường như rất công tư phân minh, nhanh chóng trở thành trạng thái "vợ chồng già" với nhau.

Ba tên lưu manh Thái Thành Tể, Hạng Dương và Đinh Khải Nhạc cũng không biết chuyện xảy ra giữa hai người, vì thế mỗi lần nhìn vào bộ dạng nguội lạnh của họ mà gấp đến nỗi hận không thể tự mình dạy cho họ biết thế nào là mối quan hệ giữa nam nữ trưởng thành.

Vì vậy, ba người cứ hễ rảnh rỗi là đến tìm Giang Ly tâm sự.

Thái Thành Tể: "Đội trưởng Giang, chắc anh cũng hiểu ý của tôi rồi đúng không? Hửm? Không phải anh em dọa anh đâu nhé, tuổi anh cũng không còn nhỏ rồi, đừng có bày ra bộ dạng chó mèo đều ghét đó nữa, không mau nhổ củ cải trắng bên cạnh đi. Anh thấy củ cải không tốt à? Nếu không nhanh nhổ đi thì đến lúc con lợn anh già rồi thì có nhổ cũng không được đấy…"

Anh ta còn chưa dứt lời thì đã bị Hạng Dương đánh một cái vào gáy rồi giả vờ nhìn sang Tô Ngôn đang đùa nghịch với hoa cỏ cạnh cửa sổ, thấy cô không có phản ứng gì liền hắng giọng: "Thái Bao, anh nói gì thế? Gì mà củ cải trắng rồi lại heo, anh dám so đội trưởng Giang với heo đấy à?" Anh ta vừa nói vừa khoa tay múa chân về phía Giang Ly: "Anh từng thấy… con heo nào đẹp trai thế này, cao 1 mét tám mươi mấy thế này chưa?"

Anh ta lập tức đẩy Thái Thành Tể ra, đặt mông ngồi lên bàn làm việc của Giang Ly rồi tận tình khuyên bảo: "Nhưng mà đội trưởng Giang à… Chuyện này tuy Thái Bao nói bậy nhưng cũng có lý đó, dù anh có nổi tiếng hơn chúng tôi một chút, nhưng cũng đã là chuyện trước đây rồi. Bây giờ

anh tự lấy chứng minh thư của mình ra xem bản thân đã bao nhiêu tuổi rồi đi, có một số việc anh nhất định phải để ý, anh trai nói cho cậu biết nhé, tuổi tác của người đàn ông có ảnh hưởng trực tiếp tới một số chức năng đấy. Ví dụ như là… thận…”

“Phụt…” Đinh Khải Nhạc đang giả vờ đến máy đun nước bên cạnh phun một ngụm thật xa, bị sặc đến ho khan, sau vài hơi mới dịu lại được, anh ta tỏ ra vẻ mặt hết sức ghét bỏ: “Anh Thái, anh Hạng, hai người nói gì đó có sức thuyết phục hơn đi!”

“Sao không tự nhìn lại chứng minh thư của mình đi…” Câu cuối của anh ta cố tình cúi đầu lẩm bẩm như đang nói với chính mình, nhưng tất nhiên vẫn bị hai người kia nghe được, không nói một lời bèn như mãnh hổ chụp mồi, ba người lăn lộn nhau khắp văn phòng.

Tô Ngôn quay đầu nhìn đám người tưng bừng kia, sau khi thu mắt lại thì vừa nhỏ đám cỏ dại trong chậu hoa vừa mím môi cười, đôi mắt hơi cong lên.

Giang Ly nhìn chăm chú góc nghiêng của cô hơn 10 giây, sau đó ngồi thẳng người, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó, hoàn toàn không để ý đến ba người đang tranh cãi bên cạnh.

…

Qua Tết, nhiệt độ thành phố Nam Thành đã bắt đầu ấm lên, chồi non trên nhành cây cũng lớn rất nhanh, có vẻ như chỉ cần một trận mưa xuân ấm áp cũng có thể kích thích thiên nhiên sinh trưởng.

Gần đây trong đội hiếm khi bận rộn, cộng thêm trong dịp Tết Nguyên Đán đồn cảnh sát địa phương đã luân phiên nhau trực ban, vì vậy Giang Ly và Tô Ngôn mới có 2 ngày nghỉ cùng nhau.

Gần giữa trưa hôm đó, Tô Ngôn vội vàng sửa soạn rồi đi xuống lầu cắp một miếng bánh mì, ra cửa chuẩn bị đi giày vào. Trịnh Tuệ đang ngồi trên ghế sô pha cắm hoa nhìn cô một cái, chậm rãi mở miệng hỏi: “Ra ngoài với Tiểu Ly à?” Vừa rồi bà ta nghe có tiếng xe ngoài cửa, đứng dậy liền nhìn

thấy một chiếc SUV.

“Vâng…” Miệng Tô Ngôn nhai nuốt bánh mì, đang nghĩ phải nói thế nào với bà ta, chẳng ngờ đối phương căn bản không để ý chút nào.

“Không mang túi theo à, vất vả lắm mới có 2 ngày nghỉ, tối nay vẫn về đúng không?” Trịnh Tuệ cúi đầu loay hoay với đám hoa của mình, nhưng những lời nói ra đều rất uy lực.

“…” Tô Ngôn gượng gạo gãi đầu không đáp lại, tùy tiện nuốt đồ ăn trong miệng xuống rồi đẩy cửa ra ngoài.

Sau khi cô lên xe, Giang Ly rất tự nhiên chồm sang giúp cô thắt dây an toàn, tiện thể còn hôn đôi môi lạnh của mình lên gò má cô rồi lập tức khởi động xe lái ra khỏi cổng biệt thự nhà họ Tô.

“Chúng ta đi đâu thế?” Tô Ngôn chớp mắt hiếu kỳ.

Giang Ly chỉ cười không nói gì, khoảng 10 phút sau, chiếc SUV tiến vào một cư xá mới được xây dựng, chỗ này cách Cục thành phố không xa, chỉ khoảng nửa tiếng đi xe. Tô Ngôn nhìn cư xá ven sông ngoài cửa sổ, trong lòng hơi giật mình, dường như đã nghĩ ra gì đó.

Xe chạy vào tầng hầm ga ra, sau đó Giang Ly dẫn cô vào thang máy, lên tầng 16. Nhà ở đây cũng được xem là căn hộ cao cấp, mỗi tầng chỉ có 1 hộ, khi Giang Ly mở cửa ra thì hai người lần lượt vào.

Vừa vào đã thấy một cửa sổ sát đất siêu lớn, đứng đó có thể phóng mắt nhìn ra cảnh sông xa xa và những ngọn núi phủ đầy cây xanh. Căn hộ này rộng khoảng 200 mét vuông, phòng nào cũng rất rộng, có 3 phòng ngủ và 1 phòng đọc sách, phong cách trang trí tối giản, màu sắc ấm áp rất thoải mái.

Sau khi đi vài vòng, Tô Ngôn đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn bóng dáng của Giang Ly phản chiếu trên mặt kính đang đưa tay ôm cô từng phía sau: “Em có thích không?”

Vì hơi thở nóng rực của anh ở cổ mình nên cô hơi nghiêng đầu một chút rồi

“Ừm” một tiếng.

Bên tai là giọng cười trầm thấp của anh, anh lại tiếp tục hôn khẽ lên lỗ tai nhỏ nhắn của người trong lòng mình, sau đó xoay người vào phòng bếp, thành thạo lấy một cái tạp dề màu xám tro xuống mang vào.

Tô Ngôn xoa xoa vành tai đang đỏ ửng vì hành động vừa rồi của anh, sau đó đi đến ngồi xuống cạnh bàn ăn, ngẩng đầu nhìn bóng dáng đang bận rộn trong phòng bên, khóe miệng âm thầm cảm thán: Bạn trai quá đẹp trai rồi.

┳┳〰┳┳

…

Trong phòng ăn im ắng, chỉ thỉnh thoảng vang lên vài tiếng dao nĩa chạm vào đĩa, Tô Ngôn nuốt miếng bít tết cuối cùng xuống bụng, vươn tay lấy ly rượu bên cạnh rồi một hơi uống hết sạch. Vì quy định trong ngành nên cả hai đều uống rất ít, không biết có phải vì rượu hôm nay uống hơi mạnh không mà mới có vài ngụm đã khiến má cô nóng lên, không cách nào dịu xuống được.

Cô vô thức lấy cái ly dán vào má mình, cảm giác lành lạnh khiến cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Giang Ly mỉm cười, cũng uống hết rượu vang trong ly sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh cô.

Tô Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, đầu óc hơi mơ màng, cho đến khi người kia bóp cằm cô, hai đôi môi chạm vào nhau, trong miệng cô tràn ngập hương vị của anh thì cô mới nhắm mắt lại. Nụ hôn này dường như khác với mọi khi, nó mang lại cho cô một cảm xúc trước nay chưa từng có.

Chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Chuyện gì sẽ xảy ra…

Những suy nghĩ trong đầu cô đã trở thành một mớ hỗn độn vì những động tác của anh, không cách nào tháo gỡ được. Ngay lúc anh thả lỏng tay ra,

chiếc ly cũng rơi xuống mặt thảm, phát ra một tiếng vang.

Rượu còn sót lại bên trong chảy ra tấm thảm màu be, đỏ thẫm đến chói mắt.

Sáng sớm hôm sau, Tô Ngôn bị ánh nắng chiếu vào giường làm cho tỉnh giấc, còn chưa kịp mở mắt đã cảm thấy toàn thân như bị nghiền nát hết cả, dù thể lực cô như thế vẫn không kìm được mà hít vào một hơi. Cô từ từ mở mắt ra, hình như có âm thanh từ phòng bếp truyền đến, còn có hương thơm thoang thoảng trong không khí.

Cô chật vật đứng lên, ai ngờ vừa ngồi dậy đã hoảng hốt ngã trở về. Cô nâng bàn tay phải của mình lên, nhìn chiếc nhẫn kim cương chẳng biết đã xuất hiện từ khi nào trên ngón vô danh đang phản chiếu ánh nắng khiến lòng người say đắm.

Hồi lâu cô vẫn chưa hoàn hồn lại được, cho đến khi Giang Ly đẩy cửa phòng ngủ ra, thân hình cao lớn tựa vào khung cửa, mỉm cười nhìn cảnh tượng này.

Tô Ngôn mấp máy môi, nhìn anh một chút rồi lại nhìn tay mình, sau vài phút mới thốt ra một câu: “Lớn quá rồi, không tiện mang theo xuất cảnh…” Cũng không biết có phải vì vừa tỉnh ngủ hay không mà lúc cô nói chuyện lại hơi có âm mũi, nghe có cảm giác như đang làm nũng vậy.

Vẻ mặt hơi lo lắng của Giang Ly nghe thấy câu này liền lập tức thả lỏng, anh bước tới bên giường ngồi xuống, nắm lấy bàn tay trắng nõn kia. Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên mu bàn tay cô: “Không sao, chúng ta mua lại cái mới.”

Ngoài cửa sổ là non xanh nước biếc.

Dường như không còn khoảnh khắc nào tuyệt vời hơn bây giờ.

Chương 114: PHIÊN NGOẠI 2: Chuẩn bị kết hôn

Hôm nay là ngày mở phiên tòa của Diêm Phi, bọn Tô Ngôn và Giang Ly cũng có mặt ở tòa án.

Tịch Huyên và ba mẹ đã đến thành phố Nam Thành, trước khi phiên tòa bắt đầu mọi người cũng chào hỏi sơ qua vài câu, sắc mặt của cô gái nhỏ đã tốt hơn một chút, mặc dù nhìn vẫn hơi lo lắng nhưng cũng không quá khiếp đảm và sợ hãi.

Thậm chí lúc ngồi trên ghế nhân chứng đối mặt với Diêm Phi, sắc mặt cô ấy cũng chỉ hơi tái đi, khi bị luật sư chất vấn về tình trạng tinh thần của mình, cô ấy không chút hoang mang mà đáp lại rất hợp lí.

Phiên tòa kéo dài suốt cả một ngày, cuối cùng Diêm Phi bị hội đồng xét xử phán tử hình.

Tịch Huyên ra khỏi tòa án dường như vẫn chưa lấy lại được tinh thần, khoảnh khắc nhìn thấy Tô Ngôn cuối cùng cũng có tỉnh táo lại, cô ấy chạy đến ôm chặt lấy Tô Ngôn bên cạnh bậc đá cao của tòa án. Lúc đầu còn kìm nén tiếng nức nở, dần dần lại gào khóc rất to.

Không ai ngăn cản cô ấy, mặt trời dần lặn sau đường chân trời, nhuộm đỏ những đám mây, dường như là sự tái sinh của thiếu nữ trong lòng cô.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, trong một phòng riêng của nhà hàng cao cấp, Tô Ngôn, Giang Ly và ba người nhà Tịch Huyên ngồi chờ thành viên của đội chuyên án. Vì vừa mới khóc một trận đã đời nên dù mắt đỏ hoe nhưng Tịch Huyên rất sảng khoái, thỉnh thoảng còn đáp lại câu hỏi của những người khác, lâu lâu sẽ lộ ra nụ cười.

Thái Thành Tể cười hì hì, nói với ba người nhà Tịch Huyên: “Chầu này đội

trưởng Giang mời, mọi người tuyệt đối đừng khách sáo với anh ấy.”

Ba mẹ của Tịch Huyên là Vương Quyên và Tịch Hoành Nghĩa liên tục nói cảm ơn, không ngừng nói bữa cơm này lẽ phải là họ mời, sao có thể tiêu xài tiền của cảnh sát được. Cứ như thế, trong lúc chờ món ăn lên đều khách sáo với nhau.

Tịch Huyên không để ý đến chuyện này, chỉ nhích ghế của mình lại gần Tô Ngôn, xưng hô cũng đã đổi: “Chị Tô, bác sĩ tâm lý của em nói em hồi phục rất tốt, gần đây em còn làm bán thời gian ở quán trà sữa ngoài cửa tiểu khu nhà em đấy!”

Tô Ngôn nghe vậy mỉm cười, nét mặt mang theo vài tia vui mừng: “Tốt quá rồi, sau này sẽ ổn hơn.”

“Đấy là chuyện đương nhiên, đợi đến khi em lớn sẽ tự học, sau đó chính thức tìm một công việc!” Hôm nay Tịch Huyên nói rất nhiều, líu ríu không ngừng: “Đúng rồi, chị và đội trưởng Giang…” Cô ấy đang định hỏi thì đã tinh mắt liếc qua tay phải của cô, hơi tròn mắt: “Hai người sắp kết hôn rồi?!”

“Ai, ai sắp kết hôn?!” Thái Thành Tể đang huyên thuyên cùng người khác, vừa nghe thấy thế như được ấn mở công tác, xuýt chút nữa đã nhảy cẫng lên.

Mọi người nhìn theo tay Tịch Huyên chỉ, cuối cùng dừng mắt trên bàn tay phải đang cầm ly nước của Tô Ngôn, trên ngón áp út quả thật có một vòng tròn nhỏ sáng lấp lánh dưới ánh đèn, là một chiếc nhẫn bạc khảm một vòng kim cương, nhỏ mà rất thanh tú.

“Chuyện này là thế nào vậy?!”

Mấy người đội chuyên án đều ngơ ngác, dù thế nào thì họ cũng chỉ là một đám cẩu độc thân, xử lý vụ án đều rất cẩn thận, nhưng ai mà rảnh nhìn chăm chăm vào tay con gái người ta chứ! Thái Thành Tể nóng vội không ngừng hỏi: “Này em gái… Em gái? Tên đầu heo kia là ai thế? Lặng lẽ nhổ đi mất củ cải trắng duy nhất trong đội chúng tôi rồi?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy lo lắng cho Giang Ly.

Cho đến khi… Cho đến khi Giang Ly cũng đặt tay lên bàn, trên ngón vô danh rõ ràng cũng có một chiếc nhẫn bạc khá đơn giản, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc há hốc mồm.

Vài giây sau, Thái Thành Tể chậm rãi trừng mắt nhìn, mặt mũi đầy vẻ thất thần vỗ vỗ trán mình. Được lắm, xem ra chuyện này toàn là đám người bọn họ lo chuyện bao đồng, nghĩ cũng biết, diện mạo đó, gia thế đó của Giang Ly, sao có thể lo không tìm được đối tượng cơ chứ?

“Không thể bỏ qua được, không thể bỏ qua được!” Hạng Dương la hét, khí thế vỗ bàn nói: “Hôm nay, các anh trai chúng tôi nhất định phải dùng Cola cho anh no bể bụng!”

Câu nói này được tất cả mọi người ủng hộ, trong lúc này bầu không khí rất náo nhiệt, hôm nay có thể nói là song hỷ lâm môn. Ngay cả ba mẹ của Tịch Huyên cũng không ngừng cười chúc mừng.

“Khi nào chọn ngày nhất định phải nói với em một tiếng nhé, em nhất định sẽ đến.” Đôi mắt Tịch Huyên chợt lóe lên như vì sao.

“Vẫn chưa chọn.” Nói đến đây, Tô Ngôn hơi bất đắc dĩ cười, ba mẹ hai bên luôn muốn chọn một ngày tốt, mỗi chi tiết nhỏ đều tranh luận không ngớt. Tất nhiên đều là tranh luận trong hòa bình, họ chỉ mong cuộc sống sau này của hai người hạnh phúc hơn thôi.

Nếu Thái Thành Tể và những người khác biết được nội dung tranh luận là gì thì chắc chắn lại thốt lên một câu “Tư bản độc ác” nữa.

Tịch Huyên tuy đã trải qua rất nhiều bất hạnh nhưng trong lòng vẫn ôm mộng tưởng về tình yêu tốt đẹp, vì thế liên tục hỏi: “Vậy hai người đã chụp ảnh cưới chưa?”

Vẻ mặt Tô Ngôn trở nên hơi kỳ diệu: “Chụp rồi.”

Hai người hẹn trước một studio tư nhân nổi tiếng, nhiếp ảnh gia là một người đàn ông trẻ tuổi với bím tóc rất cá tính. Họ không có yêu cầu gì đặc biệt với ảnh cưới, nhưng hôm đó vẫn sẽ mặc đồng phục. Đây cũng là ý tưởng của nhiếp ảnh gia, dù sao hiếm lắm mới có hai bên đều là cảnh sát, chụp ảnh cưới như thế lại càng có ý nghĩa hơn.

Lời nói và phong cách của nhiếp ảnh gia có hơi khoa trương, nhưng lại khiến bầu không khí trở nên rất sinh động, từ đầu tới cuối đều thuận lợi, không lâu sau buổi chụp đầu tiên cũng sắp kết thúc. Ai ngờ vừa đúng lúc đó thì điện thoại Giang Ly vang lên, một vụ án ba người nhà bị mưu sát. Sau đó là một trận hỗn loạn, hai người vội vã chạy về Cục, đến giờ cũng chỉ có bộ ảnh cưới mặc đồng phục đó thôi.

“Trời ạ, nhất định là rất đẹp.” Tịch Huyên cảm khái: “Còn váy cưới thì sao, chị đã chọn được váy cưới cho hôn lễ chưa?!”

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt vốn không nói rõ được của Tô Ngôn lại trở nên đầy ý tứ: “Chọn rồi.”

Nơi chọn váy cưới cũng là một thương hiệu cao cấp tư nhân trong thành phố, nghe nói mẹ của Giang Ly là La Lan phải dùng quan hệ cá nhân mới có thể đặt may được. Sau đó, Tô Ngôn đối mặt với đủ loại áo váy hoa lệ cũng dần mất đi thẩm mỹ của mình, khiến cô cũng không biết nói ra yêu cầu của mình thế nào. Cuối cùng nhà thiết kế cũng chỉ có thể chọn giúp hai kiểu dáng thích hợp với cô, cô và Giang Ly liền tách nhau ra để đi thử lễ phục.

Giang Ly bên kia tất nhiên là rất đơn giản, vốn dĩ kiểu dáng âu phục của đàn ông không quá khác nhau, sau khi thay xong đã sớm ra ngoài ngồi chờ first look của hai người. Bên Tô Ngôn thì khá phiền phức, lại còn phải làm tóc và trang điểm nữa… Cuối cùng lúc cô đang trang điểm nửa chừng thì điện thoại lại reo lên, 6 nhân viên nam trong một công ty cùng nhau nhảy lầu, đành phải nhanh chóng cởi bỏ váy cưới rồi đặt mua bộ đó với nhà thiết kế, sau đó vác theo gương mặt không chút huyết sắc vội vàng trở về Cục.

Thậm chí bây giờ cô còn không nhớ mình đã chọn kiểu váy cưới gì, mọi chuyện đều rất mơ hồ. Nhưng cũng không quan trọng, váy cưới đắt như vậy

thì làm sao xấu được chứ.

Trả lời xong câu hỏi của Tịch Huyên, Tô Ngôn vô thức mỉm cười.

Cô bé nhìn nụ cười kỳ quái của cô những cũng biết điều không hỏi tiếp nữa, đúng lúc đó đồ ăn bắt đầu được dọn lên, sự chú ý của mọi người lập tức bị chuyển sang bàn cơm, cả ngày không ăn gì chắc chắn là đói gần chết rồi.

Tô Ngôn đặt ly xuống, Giang Ly thấy thế cũng buông chén xuống.

Tay hai người rũ xuống dưới bàn, tay trái anh từ từ nắm lấy bàn tay phải của cô, hai chiếc nhẫn khẽ chạm vào nhau.

Thái Thành Tể ngồi cạnh để ý thấy động tác nhỏ này của hai người, càng nghĩ càng giận, hung hăng nuốt một miếng thịt lớn rồi thầm than thở: Biết nói sao đây, đời sống tình cảm của kẻ có tiền đúng là vô vị tẻ nhạt mà!

Không được ghen tị.

Anh ta không ghen tị chút nào hết!

QAQ

Chương 115: PHIÊN NGOẠI 3: Hôn lễ

Hôn lễ Tô Ngôn và Giang Ly tổ chức ở bãi biển mùa hè, tất nhiên đội chuyên án đều có mặt, còn về phần những người phải ở lại làm nhiệm vụ thì cũng chỉ có thể gửi lời chúc phúc chân thành của mình đến. Mặc dù cho tới bây giờ tất cả vẫn còn hơi hoang mang, vì từ lúc Giang Ly và Tô Ngôn thông báo thì quả thật tiến triển của hai người như tên lửa vậy, chớp mắt một cái đã bước vào lễ đường rồi.

Trong phòng nghỉ rộng rãi của một quán rượu nằm cạnh bãi cát, Tô Ngôn vừa trang điểm vừa nhìn Tịch Huyên và vài cô đồng nghiệp khác bên cạnh ríu rít nói chuyện phiếm. Tịch Huyên quay lại nhìn cô dâu trong gương một cái, nâng cằm thốt lên: “Chị Tô thật đẹp, đội trưởng Giang chắn chắc không thể nghĩ được chị có thể xinh đẹp thế này đâu!”

Mấy người đồng nghiệp nữ kia cũng cười cười, một trong số đó nói: “Tiểu Huyên em cũng đừng xem thường đội trưởng Giang nhé, nghe nói lúc đội trưởng Giang mới được bổ nhiệm vào Cục thành phố cũng rất nổi tiếng!”

Mọi người bàn tán rôm rả vài câu, thấy vẫn còn sớm không cũng rảnh rỗi nên bèn chạy sang chỗ tổ chức hôn lễ xem có gì cần giúp không. Hai người vừa đi ra thì mấy người Thái Thành Tể và Hạng Dương đã gõ cửa bước vào, mấy người đàn ông cao to đều mặc âu phục hoặc sơ mi chỉnh tề, trông rất gò bó.

Thấy Tô Ngôn vẫn ngồi đó để cho thợ trang điểm tùy ý nghịch tóc, họ càng thêm bối rối, nhưng cũng lần lượt chúc phúc, sau khi hàn huyên vài câu thì cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

Thái Thành Tể đi đến bên cửa sổ, loáng thoáng nhìn thấy những bông hoa trên cánh đồng các đó không xa bị gió biển thổi gợn nhẹ, “chậc” một tiếng.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÊNG TƯ

Hạng Dương cười cười: “Anh Thái của em chắc chắn đang định nói gì mà chủ nghĩa tư bản độc ác.” Sau khi nói xong câu đó, anh ta tiếp: “Hôm qua bọn tôi đến phiên tòa của Ngụy Nhiễm, cô ta bị phán tử hình.”

“Còn nữa, còn nữa.” Đinh Khải Nhạc vội vàng nói: “Bùi Toa Toa không phải đã kháng cáo lại bản án tử hình sau phiên tòa sơ thẩm sao? Kết quả phiên toàn phúc thẩm cũng có rồi, giữ nguyên phán quyết.”

“Tin tốt đó…” Tô Ngôn cười.

Thái Thành Tể từ bên cửa sổ trở về: “Nhưng chuyện này tạm thời xem là quà cho em và đội trưởng Giang nhé, ha ha!”

Trong lúc mọi người đang náo nhiệt thì lại có tiếng gõ cửa vang lên, Đinh Khải Nhạc ở gần cửa nhất nên vươn tay mở cửa ra. Cho đến khi thấy rõ người ngoài cửa, sắc mặt anh ta lại trở nên cứng đờ.

Tô Ngôn nhận ra chuyện này, nhìn theo qua tấm gương thấy Quách Lâm Duyệt mặc váy màu xanh lam nhạt đi đến. Sắc mặt có vẻ tốt, có lẽ đã bình phục lại sau chuyện ngoài ý muốn kia, nhưng từ lúc hành động kết thúc hai người vẫn không liên lạc với nhau.

Bọn người Thái Thành Tể không rõ tình hình, cũng chưa từng gặp qua Quách Lâm Duyệt nên sau đó liền đi ra ngoài. Chỉ có Đinh Khải Nhạc lề mề đứng ở cửa ra vào không muốn đi, sau khi bị bọn Thái Thành Tể gọi nhiều lần mới không tình nguyện liếc Quách Lâm Duyệt một cái rồi mở cửa đi ra.

Quách Lâm Duyệt có vẻ hơi chật vật, nhưng cuối cùng vẫn bước lên, giống như đã lấy hết dũng khí: “À thì… Chúc mừng cô.” Sau khi nói xong nét mặt cô ta rất lolắng, không biết Tô Ngôn sẽ dùng thái độ thế nào để đối mặt với mình, giờ nhớ lại chính mình đã từng hung hăng nói bậy bạ thế nào trước mặt cô, chỉ hận không thể quay trở về quá khứ bóp chết bản thân. Giờ

nghĩ lại, không chừng lúc đó người ta đã có ý và xác nhận quan hệ, Tô Ngôn không tát đầu cô vỡ như quả dưa hấu kia cũng xem như rất tử tế rồi.

“Cảm ơn.” Tô Ngôn cười, thái độ rất thân thiện: “Nhìn trạng thái hiện tại của cô có vẻ hồi phục tốt rồi nhỉ.”

Quách Lâm Duyệt ngượng ngùng sờ mặt: “Dù sao tôi cũng học tâm lý, có thể tự khuyên bảo mình một chút. Đúng rồi, tôi hùng biện luận văn rất thuận lợi, nhưng vẫn là đề tài lúc đầu chọn kia.” Cô ta nói ngắt quãng, như một học trò đang báo cáo với cô giáo vậy: “Lần này tôi đến đây với mẹ, còn ba tôi… chắc cô cũng nghe hình phạt kia rồi, nhưng Cục thành phố Lâm Sơn đã giúp chúng tôi rất nhiều, luật sư cũng tranh thủ dựa vào tình trạng tinh thần của ba tôi lúc đó để biện hộ, cố gắng để được hoãn thi hành án phạt. Vẫn phải cảm ơn mọi người, giúp sai lầm của ông ấy không tiến triển tới mức không thể nào cứu vãn được.”

Tô Ngôn chỉ cười cười.

Quách Lâm Duyệt liên tục cảm ơn rồi rời đi. Ngay sau đó Trịnh Tuệ và Tô Thế Minh lại đến, nét mặt hai vợ chồng rất hạnh phúc, dù xét từ góc độ nào đi nữa thì hai người cũng xem như đã đạt được mục đích. Từ lúc Tô Ngôn thành đôi với Giang Ly, không khí từ trên xuống dưới trong nhà họ Tô đã đạt đến đỉnh cao hài hòa, tất cả mọi người đều vui vẻ. Họ cũng không ở lại quá lâu, dù hôn lễ không mời quá nhiều khách nhưng vẫn có những người cần hai người xuống tiếp đón.

Từng đợt người đến rồi đi, cuối cùng Tô Ngôn cũng trang điểm xong, thợ trang điểm thấy cô hơi mệt nên cũng biết ý đi sang một căn phòng nhỏ bên cạnh nghỉ ngơi, để cô ở lại một mình.

Chưa tới vài phút, lại một tiếng lách cách vang lên, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, cô ngẩng đầu lên đã thấy Giang Ly trong gương.

Hôm nay anh rất khác với bộ dạng bận rộn hơi suy sút lúc trước, mặc âu phục màu đen, cạo sạch râu, tóc còn đặc biệt tạo kiểu, nhìn khá mới lạ. Cô ngước mắt cười nhìn anh từ phía sau vòng tay ôm lấy mình, hôn nhẹ lên trán cô: “Mệt à?”

“Sao mệt bằng lúc tra án chứ? Chỉ là cười đến mỏi cả hàm thôi.” Tô Ngôn bất lực lắc đầu: “Ba mẹ em vừa đến đây.”

Giang Ly cẩn thận quan sát nét mặt cô một chút, sau đó bật cười: “Lại hối sinh à?”

Từ trước khi sắp xếp hôn lễ thì Trịnh Tuệ đã bắt đầu kế hoạch vĩ đại này rồi, lí do được dùng thường xuyên nhất là: Tiểu Ly cũng không còn nhỏ nữa rồi, con không nôn nóng cũng không có nghĩa là cậu ấy không nôn nóng đúng không? Ba mẹ của người ta cũng không nôn nóng à? Còn nữa, con không nhân lúc còn trẻ sinh con có thể hồi phục nhanh đi, nhà chúng ta cũng đâu phải không thuê nổi bảo mẫu, sinh xong để ở nhà cũng được.

“Ừm.” Tô Ngôn thấp giọng đáp, bàn tay nhỏ nhắn sờ soạng bàn tay to của anh: “Hai chúng ta sẽ rất bận.” Bận đến mức không thể tham gia vào quá trình trưởng thành của đứa trẻ, như thế không công bằng.

“Anh sẽ là một người cha tốt.” Giang Ly nắm lấy tay cô: “Em sẽ càng là một người mẹ tốt.” Anh không vội chuyện trở thành một nhà ba người, nhưng ít ra cũng cần phải xoa dịu cảm xúc của vợ mình một chút.

Anh nắm tay cô đưa lên miệng, nhẹ nhàng hôn xuống: “Hơn nữa, con chúng ta nhất định sẽ tự hào về ba mẹ chúng.”

…

Hôn lễ của hai người tiến hành rất thuận lợi, khách đến dự cũng không nhiều nhưng bầu không khí rất tốt đẹp.

Lúc Tô Ngôn đang khoác tay Tô Thế Minh từng bước đi vào lễ đường, trong mắt cô tràn ngập hình ảnh của người đàn ông phía trước, cảnh tượng này vô tình trùng với một ký ức phủ bụi đã lâu…

Cô chỉ nhớ lúc nhỏ khi xem TV ở cô nhi viện, mình cũng từng tưởng tượng ra cảnh một ngày nào đó bản thân lấy chồng: Trời xanh, mây trắng, gió biển nhẹ nhàng lướt qua mặt, người yêu mình và người mình yêu.

Sau đêm tiệc tối đó, lúc trở về phòng ở tầng cao nhất trong khách sạn thì trên người Giang Ly đã có chút mùi rượu. Hai người vừa vào cửa, anh đã áp Tô Ngôn vào bức tường lạnh ngắt, nụ hôn vừa mãnh liệt vừa lưu luyến.

Bỗng, một tiếng chuông dồn dập vang lên.

Tô Ngôn đẩy anh ra, cả hai hơi hổn hển miễn cưỡng tách nhau.

Giang Ly nhíu mày, lấy điện thoại trong túi quần ra, lúc nhìn tên người gọi thì sắc mặt hơi thay đổi. Sau khi nhìn cô áy náy, anh bèn xoay người đi đến cửa sổ để nhận điện thoại. Có vẻ như anh đang cố gắng hạ thấp giọng nói, Tô Ngôn cũng không quan tâm, quay người vào phòng vệ sinh tẩy đi lớp trang điểm trên mặt.

Đến khi cô đi ra, thấy anh đã cúp điện thoại nhìn cô với ánh mắt phức tạp, sự áy náy nhiều hơn là bất an và đau lòng.

“Sao vậy?” Tô Ngôn nhíu mày.

“Điện thoại trong Cục, nước H gần đây đã tiến hành tấn công Tinh Võng, nghe nói nước ta có bước đột phá trong hành động chống phá Tinh Võng nên đã xin viện trợ xuyên quốc gia.” Anh bất đắc dĩ xoa trán, vốn dĩ họ có 1 tuần nghỉ kết hôn, vốn đã lên kế hoạch đi du lịch rồi.

“Khi nào thì xuất phát?”

“Hai ngày nữa.” Giang Ly định nói gì đó, nhưng lại cảm thấy vô cùng bất lực.

Tô Ngôn lấy áo choàng tắm rồi đi tới cạnh Giang Ly, hơi ngẩng đầu nhìn anh: “Anh sợ em giận à?”

Anh đang định mở miệng thì dưới cằm đã truyền đến một cảm giác đau nhói, hóa ra là Tô Ngôn đã nhón chân lên cắn anh một cái. Bên tai lập tức truyền đến tiếng cười khúc khích của cô: “Đi đi, còn chuyến du lịch kia… Anh có thể bù cho em sau. Nếu anh lập công trở về thì chắc chắn họ cũng

không tiếc 1 tuần ngày nghỉ cho anh đâu…”

Lời của cô còn chưa dứt thì đã bị Giang Ly ôm vào lòng, cảm giác được anh đang tận lực đè nén sức lực, hai tay cô cũng vươn lên lưng anh.

Khóe môi cong lên, cô ghé sát tai anh, giọng nói hòa với tiếng sóng biển ngoài cửa sổ: “Này… Anh trung nước, em trung với anh…”

Nội dung từ **Chương 1: Án giết người liên hoàn ở vùng nông thôn 1** đến **Chương 115: PHIÊN NGOẠI 3: Hôn lễ**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh